TỪ **STEPHENIE MEYER** TÁC GIẢ THIÊN TIỂU THUYẾT **CHẠNG VẠNG**

THE HOST
VẬT CHỦ

CHỌN ĐỂ TIN, CHỌN ĐỂ ĐẤU TRANH, CHỌN ĐỂ YÊU

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Ýtưởng cho Vật chủ đến từ một chuyến đi từ Phoenix đến Salt Lake của Stephanie Meyer, với hình dung ban đầu của cô về một câu chuyện "có mối quan hệ tay ba phức tạp và nguy hiểm". Câu chuyện là một hành trình đi tìm bản chất cốt lõi ẩn bên trong mỗi con người và cuộc đấu tranh để làm chủ chính mình cũng như tình yêu của mình. Câu chuyện trong Vật chủ có bối cảnh đặt trong một thời kì Trái Đất bị xâm chiếm bởi một kẻ thù giấu mặt. Con người trở thành vật chủ khi bị sinh vật lạ kia kiểm soát trí não. Cuộc sống tưởng chừng như vẫn bình thường nhưng thật ra lại ẩn chứa bên trong một thay đổi khủng khiếp…

Nội dung cuốn sách xoay quanh cuộc hành trình đầy mạo hiểm của Melanie - một trong số ít những người bình thường chưa bị kiểm soát. Ngày cô bị bắt cũng là lúc "linh hồn" mang tên Lữ Hành bắt đầu xâm nhập được vào những vùng kí ức rộng lớn, tràn ngập tình yêu của cô với người yêu mình Jared - chàng trai vẫn đang phải lẩn trốn ở bên ngoài. Ban đầu là cuộc chiến của Melanie khi cô nhất quyết không chịu từ bỏ cơ thể mình để mặc cho Lữ Hành kiểm soát tâm trí, nhưng sau đó, khi Lữ Hành bắt đầu cảm mến người đàn ông của Melanie thì cả hai lại bị buộc trở thành bạn đồng hành bất đắc dĩ trốn chạy khỏi những thế lực mơ hồ trên con đường tìm kiếm Jared…

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Tác Phẩm

Từng đứng đầu danh sách best-seller của các tuần báo như New York Times trong 26 tuần và Los Angeles Times trong 36 tuần liên tiếp, Vật chủ đã tạo ra một bất ngờ thú vị cho cả các độc giả lẫn giới phê bình khi Stephanie Meyer từ bỏ thể loại kì ảo quen thuộc đã tạo nên tên tuổi của cô để theo đuổi dòng khoa học viễn tưởng "khó nhằn" nhưng vẫn rất thành công. Vật chủ thực sự là một cuốn sách đáng đọc, không chỉ bởi tác giả của nó là một nhà văn best-seller mà bởi đây thực sự là một điểm sáng của dòng văn học giải trí 2008 với cốt truyện mới lạ, nhiều điểm nhấn. Như tác giả của Killer Weekend Ridley Pearson từng nhận xét: "Một cuốn tiểu thuyết tuyệt vời, sáng tạo, đầy suy tư và gây chấn động. Vật chủ có thể chỉ làm bạn tốn mất vài tiếng đồng hồ để đọc trong đêm, nhưng sẽ làm bạn phải suy nghĩ thật lâu, thật sâu xa và liên tục cho đến tận những dòng chữ cuối cùng".

T

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Lời Mở Đầu

Trong một tương lai không xa, loài người bị tập kích, bị tận diệt bởi một giống loài khác đến từ vũ trụ xa xôi: một giống loài phát triển hơn, siêu việt hơn, một giống loài kí sinh trong chính cơ thể con người.

T

Trong thân thể một cô gái loài người trẻ tuổi, hai sinh vật khác nòi giống nhưng cùng có một ý chí mạnh mẽ không gì sánh được tranh đấu với nhau để giành quyền kiểm soát. Con người – Melanie Stryder với tình yêu cháy bỏng và nỗi khao khát sống mãnh liệt, không bao giờ đầu hàng, không chịu khuất phục để bị tan biến đi như một ảo ảnh chưa bao giờ tồn tại. Linh thể - Wanderer – Người lang thang, một sinh vật đã trải qua quãng thời gian sống rất rất dài với những cuộc đời khác nhau trên những hành tinh khác nhau nhưng chưa từng tìm được ngôi nhà thực sự, thân thể thực sự thuộc về mình. Trong cuộc chiến đấu ấy, ai sẽ là người chiến thắng, ai là kẻ phải chấp nhận bị phai nhạt vĩnh viễn? Hãy cùng tham gia vào chuyến phiêu lưu lạ lùng này của hai sinh vật mạnh mẽ ấy để tìm kiếm câu trả lời…

Đây là một câu chuyện cảm động đến kì lạ, cho ta thấy sức mạnh không thể hiểu nổi của ý chí con người và tình yêu. Ý chí con người vượt lên trên cả thể xác vốn là nơi chứa đựng nó. Tình yêu khiến cho những kẻ thù xích lại gần nhau, thậm chí nảy nở ở những nơi tưởng chừng như không thể...

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nhớ Lại

Tên của Người Hàn Gắn là Fords Deep Water – Chỗ Cạn Nước Sâu.

T

Bởi vì anh ta là một linh hồn, nên theo lẽ tự nhiên anh ta tốt đẹp về mọi mặt: giàu lòng trắc ẩn, kiên nhẫn, có đạo đức và tràn ngập tình yêu thương. Lo lắng là một dòng cảm xúc không thông thường đối với Fords Deep Waters..

Sự tức giận thì lại càng hiếm hoi hơn nữa. Dù vậy, vì Fords Deep Waters sống bên trong một cơ thể của con người nên sự tức giận thi thoảng là không thể tránh được.

Khi những lời xì xào bàn tán rộ lên từ góc phòng mổ, đôi môi anh ta mím chặt lại thành một đường thẳng. Cảm xúc đã trào ra, bết xuống khuôn miệng vẫn thường mỉm cười của anh.

Darren, trợ lý chính thức của anh, nhìn thấy vẻ nhăn nhó ấy và vỗ nhẹ lên vai anh. “Họ chỉ là tò mò thôi mà Fords,” Darren khẽ khàng nói.

“Cấy ghép hoàn toàn không phải là một thủ tục thú vị hay kích thích gì cả. Bất cứ linh hồn nào trên đường phố cũng có thể thực hiện thủ tục này trong trường hợp khẩn cấp. Quan sát cả ngày hôm nay chẳng giúp gì cho việc nghiên cứu học tập của họ đâu.”

Fords ngạc nhiên khi nghe thấy chất giọng êm ái bình thường của mình đang bị biến dạng, trở nên sắc cạnh.

“Họ chưa bao giờ được nhìn thấy một con người trưởng thành trước đây,” Darren nói.

https://thuviensach.vn

Fords nhướn một bên lông mày, “Họ mù hay sao mà không nhìn thấy gương mặt của nhau? Họ cũng không có lấy cái gương nào ư?”

“Anh biết ý tôi là gì mà – một con người chưa bị thuần hóa. Vẫn chưa có linh hồn. Một trong những kẻ nổi loạn.”

Fords nhìn thân thể vô thức của cô gái nằm úp mặt trên bàn mổ. Lòng thương hại trào dâng trong trái tim anh khi anh nhớ lại tình trạng đáng thương của cô ấy, thân thể đã tan nát khi những Người Tìm Kiếm đưa cô đến Trung tâm hàn gắn. Cô ấy đã phải chịu đựng biết bao nhiêu là đau đớn….

Dĩ nhiên là giờ đây cô ấy hòan hảo – đã lành lặn hòan tòan. Fords đã chứng kiến điều đó. “Cô ấy trông như bất kì ai trong chúng ta,” Fords thì thầm với Darren. “Tất cả chúng ta đều có gương mặt của con người. Và khi cô ấy tỉnh dậy, cô ấy cũng sẽ trở thành một trong số chúng ta.”

“Đó là tất cả những gì họ nôn nao muốn biết đấy.”

“Linh hồn chúng ta cấy ghép vào hôm nay xứng đáng nhận được nhiều sự tôn trọng hơn là bị người khác trố mắt nhìn chằm chằm vào thân thể vật chủ của cô ấy kiểu này. Cô ấy đã có quá nhiều thứ phải đối phó để có thể thích nghi được rồi. Thật không công bằng khi để cô ấy phải chấp nhận hòan cảnh này.” Khi nhắc đến hòan cảnh này, anh không có ý nói đến việc bị người khác chăm chú nhìn vào. Fords nghe thấy sự sắc cạnh đã trở lại trong giọng nói của anh.

Darren vỗ nhẹ vai anh lần nữa. “Sẽ ổn thôi. Người Tìm Kiếm cần thông tin và —“

Ngay khi từ Người Tìm Kiếm thốt ra, Fords nhìn Darren theo cái cách mà người ta miêu tả là cái nhìn giận dữ. Darren chớp mắt bàng hòang.

“Tôi xin lỗi,” Fords nhận lỗi ngay lập tức. “Tôi không có ý phản ứng tiêu cực đến thế. Chỉ là tôi thấy lo ngại cho linh hồn này.”

Đôi mắt anh hướng về phía bể lạnh chứa hỗn hợp sinh hàn đang nằm cạnh bàn. Tia sáng đều đặn màu đỏ đục, biểu thì rằng cái bể đã đầy và đang ở trong chế độ đông lạnh.

“Linh hồn này được chọn riêng cho nhiệm vụ,” Darren nói êm ru. “Cô ấy rất đặc biệt trong lòai của chúng ta – can đảm hơn tất cả. Những kiếp

https://thuviensach.vn

sống của cô ấy đã nói lên điều đó. Tôi nghĩ cô ấy sẽ tình nguyện, nếu như việc hỏi cô ấy là có thể."

"Có ai trong chúng ta lại không tự nguyện nếu được yêu cầu làm điều gì đó để đem đến những lợi ích tốt đẹp hơn? Nhưng trường hợp này có thật sự giống như thế không? Những lợi ích tốt đẹp hơn được tạo ra từ việc này ư? Vấn đề không phải là sự tự nguyện của cô ấy, mà là có đúng đắn không khi yêu cầu bất cứ linh hồn nào phải chịu đựng tất cả những chuyện này."

Những sinh viên học Hàn gắn cũng đang thảo luận về linh hồn đông lạnh ấy. Fords có thể nghe rất rõ những lời bàn tán; giờ đây họ đang dần lớn tiếng hơn với sự hào hứng và thích thú.

"Cô ấy đã sống tên sáu hành tinh."

"Tôi nghe là bảy."

"Tôi nghe nói cô ấy không bao giờ sống hai quãng đời trên cùng một lòai vật chủ."

"Chuyện đó có thể không?"

"Cô ấy gần như đã là tất cả. Một Flower, một Bear, một Spider —"

"Một Sea Weed, một Bat —"

"Kể cả là một Dragon nữa!"

"Tôi không tin đâu – không thể nào tới cả bảy hành tình như thế được."

"Ít nhất là bảy đấy. Cô ấy bắt nguồn từ Origin."

"Thật không? Origin ư?"

"Xin vui lòng giữ im lặng!" Fords cắt ngang. "Nếu như bạn không thể quan sát một cách chuyên nghiệp và có trật tự thì tôi sẽ phải yêu cầu bạn tự ra khỏi đây đấy."

Hỏang lên, sáu sinh viên rơi vào im lặng và len lỏi tách khỏi nhau.

"Chúng ta bắt tay vào việc thôi Darren."

Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Những thứ thuốc đặc trị được bày ra bên cạnh cô gái loài người. Mái tóc dài sẫm màu của cô được bọc chắc chắn bên dưới lớp mũ phẫu thuật, để lộ ra phần cổ thanh mảnh. Khoan thai, cô thở sâu, vào và ra. Làn da nâu rám nắng hầu như không còn vết tích nào về … vụ tai nạn.

"Vui lòng bắt đầu chế độ rã lạnh đi Darren."

https://thuviensach.vn

Người trợ lý tóc xám đang đợi sẵn cạnh bể lạnh, tay anh ta để trên hộp số. Anh lật lớp bảo vệ an toàn ra và xoay những công tắc. Tia sáng đỏ trên đầu cái bể nhỏ hình trụ màu xám bắt đầu chớp tắt, càng lúc càng nhanh và dần đổi màu.

Fords tập trung chú ý lên cơ thể bất động ấy; anh đẩy chầm chậm con dao mổ xuyên qua lớp da ở vùng gần đáy hộp sọ với những động tác nhẹ và chính xác, rồi anh phun thuốc lên để làm ngưng dòng máu đang bắn ra trước khi mở rộng vết cắt. Fords khéo léo đẩy con dao bên dưới lớp cơ cổ, cẩn thận để không làm tổn thương chúng, để lộ ra đầu cột sống trắng bệch.

“Linh hồn đã sẵn sàng, Fords,” Darren thông báo.

“Tôi cũng xong rồi. Đưa cô ấy lại đây.”

Fords nhận biết được Darren chạm vào cùi chỏ mình và biết rằng trợ lý của anh đã chuẩn bị xong mà không cần nhìn. Họ đã làm việc với nhau được nhiều năm. Fords giữ kẽ hở mở ra. “Đưa cô ấy vào nhà nào,” anh thì thầm.

Bàn tay của Darren xuất hiện, tia sáng phản chiếu bàng bạc của một linh hồn đang tỉnh giấc nằm trong lòng bàn tay khum khum của anh ta.

Fords chưa vào giờ nhìn một linh hồn mà không bị vẻ đẹp ấy đập vào mắt.

Linh hồn tỏa sáng giữa ánh đèn chói lòa của phòng mổ, rực rỡ hơn thứ công cụ bằng bạc đang phản chiếu trong tay anh. Như một dải ruy băng sống, cô uốn mình và gợn sóng lăn tăn, duỗi mình sung sướng vì được thoát ra khỏi cái bể lạnh. Gần cả ngàn sợi bám mỏng manh, nhẹ tựa lông vũ của cô cuộn nhẹ lên như mái tóc bạc óng ánh. Mặc dù tất cả những người cùng lòai với anh đều đáng yêu, nhưng Fords Deep Waters nghĩ linh hồn này đặc biệt duyên dáng.

Không chỉ có mình anh mới phản ứng như thế. Anh nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của Darren, nghe thấy tiếng thì thầm ngưỡng mộ của các sinh viên.

Darren nhẹ nhàng đặt sinh vật nho nhỏ đang tỏa sáng long lanh ấy vào trong vết mổ mà Fords đã tạo ra trên cổ của con người. Linh hồn trượt mình êm ái vào trong khỏang trống được bày ra, dệt mình vào thân thể xa lạ.

https://thuviensach.vn

Fords thán phục làm sao kĩ năng cô ấy chiếm hữu căn nhà mới của mình. Những sợi bám quấn chặt quanh trung tâm thần kinh đang giãn dài ra và vươn vào sâu hơn, đến những chỗ anh không thể nhìn thấy, lan xuống dưới và lên trên phần não, thần kinh thị giác và hai ống tai. Cô ấy rất nhanh nhẹn và rất quyết đóan trong từng chuyển động. Ngay sau đó, chỉ còn có thể nhìn thấy một phần nhỏ cơ thể lấp lánh của cô ấy.

"Tốt rồi," anh thì thầm với cô ấy dù biết rằng cô ấy không thể nghe thấy gì từ anh. Cô gái lòai người mới có đôi tai để nghe nhưng giờ trông như cô ấy vẫn đang ngủ.

Làm theo quy trình để hòan thành công việc, anh làm sạch và hàn gắn vết thương, bôi ít thuốc để vết cắt phía sau đóng kín miệng và quét bột làm tan sẹo lên đường cắt trên cổ cô.

"Hòan hảo, như thường lệ," người trợ lý nói, người mà anh không tài nào hiểu thấu và không chịu đổi cái tên Darren – vốn là tên vật chủ của anh ta. Fords thở dài. "Tôi thấy hối hận về việc làm ngày hôm nay."

"Anh chỉ đang thực hiện nhiệm vụ của mình là một Người Hàn Gắn thôi mà."

"Đây là một trường hợp hiếm hoi mà việc Hàn gắn tạo ra những tổn hại phi lý."

Darren bắt đầu dọn dẹp xung quanh. Có vẻ như anh ta không biết phải trả lời như thế nào. Fords đang bận tâm suy nghĩ về Nghề nghiệp của mình. Với Darren thì thế đã là đủ rồi.

Nhưng với Fords Deep Water thì vẫn chưa đủ. Từ tận trong tâm can, anh là một Người Hàn Gắn đích thực. Anh lo lắng nhìn thân thể của cô gái lòai người đang ngủ trong yên bình, anh biết rằng sự yên bình này sẽ bị vỡ vụn một khi cô gái thức dậy. Mọi nỗi sợ hãi và mọi điều khủng khiếp của đọan kết cuộc đời cô sẽ được đem đi bởi linh hồn trong sáng mà anh vừa đặt vào cô.

Khi anh cúi người xuống và thì thầm vào tai cô. Fords tha thiết ước ao linh hồn bên trong có thể nghe thấy lời anh lúc này.

"Chúc may mắn, người lang thang bé nhỏ, chúc cô may mắn. Dù tôi mong ước biết bao là cô sẽ không cần đến may mắn.".

https://thuviensach.vn

o O o Tôi biết mọi chuyện bắt đầu từ một kết thúc, và với đôi mắt này thì kết thúc là cái chết. Tôi đã được bảo như thế.

Không phải là đôi mắt này. Mà là đôi mắt của tôi. Của tôi. Bây giờ đây là tôi.

Tôi phát hiện thứ ngôn ngữ mà tôi đang dùng thật kì lạ, nhưng nó có ý nghĩa. Nứt nẻ, không nhìn thấy gì, dài hẹp và đều nét. Hòan tòan tê liệt nếu đem so với những thứ ngôn ngữ tôi đã trải qua, và vẫn đang cố gắng tìm cách để thả lỏng và biểu lộ cảm xúc. Ngôn ngữ của tôi giờ đây. Thi thỏang rất đẹp. Cái lưỡi bẩm sinh của tôi.

Với bản năng chính xác nhất của giống lòai mình, tôi kết mình thật chắc chắn vào trung tâm suy nghĩ của cơ thể, xoắn mình vào từng hơi thở và phản xạ của cơ thể cho đến khi hòa hợp. Là tôi.

Không chỉ là cơ thể, mà là cơ thể của tôi.

Tôi cảm thấy cơn đau đang dần lắng xuống và sự tỉnh táo đang trở lại. Tôi phải gắng sức trước sự tấn công dữ dội từ kí ức đầu tiên – và cũng có thể là kí ức cuối cùng – kí ức mà cơ thể này đã trải qua, kí ức của cái kết cuộc đời. Tôi đã được nói rõ về chuyện sắp xảy ra lúc này đây. Những cảm xúc này của lòai người sẽ mạnh hơn, nhiều sức sống hơn hơn hết thảy mọi cảm xúc của bất kì giống lòai nào khác mà tôi từng biết. Tôi phải tự chuẩn bị tinh thần trước.

Kí ức đến. Và, đúng như tôi được cảnh báo, tôi không thể chống đỡ thứ này bằng bất cứ sự chuẩn bị nào của mình.

Nó vỡ tung ra với sắc màu sắc nét và âm thanh vang vọng. Sự lạnh lẽo bao lên trùm da cô ấy, cơn đau đớn kẹp chặt chân tay cô và thiêu cháy chúng. Trong miệng cô có vị kim lọai vô cùng khó chịu. Và có một giác quan mới, giác quan thứ năm mà tôi chưa từng có, cảm nhận được sự thay đổi trong không khí và chuyển chúng thành những thông điệp lạ, thành những ý muốn và thành những lời cảnh báo trong não cô ấy – những mùi hương. Chúng làm tôi xao lãng, bối rối nhưng trong kí ức thì cô ấy thì không bị như vậy. Cô không có thời gian để quan tâm đến cảm nhận lạ của khướu giác. Cô ấy chỉ cảm thấy lo sợ mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nỗi lo sợ khóa cô vào tình thế khó khăn, thúc đẩy tay chân vụng về tiến về phía trước nhưng cũng đồng thời cản trở chúng. Lẩn trốn, bỏ chạy – đó là tất cả những gì cô có thể làm. Mình thất bại rồi.

Kí ức không thuộc về tôi ấy thật quá sức mạnh mẽ đến đáng sợ và rõ ràng khi nó xoáy vào sự kiểm soát của tôi – áp đảo suy nghĩ độc lập và hiểu biết của tôi rằng đây chỉ là một kí ức và không phải là tôi. Lao vào địa ngục là giây phút cuối cùng của cuộc đời cô ấy, tôi là cô ấy, và chúng tôi đang chạy.

Trời tối quá. Tôi không thể thấy gì. Tôi không nhìn thấy được mặt đất. Tôi không thể thấy được đôi bàn tay mình đang duỗi về phía trước. Tôi chạy trong tối tăm và cố gắng nghe xem có ai đang đuổi theo mình không, nhưng tiếng mạch đập sau tai qua lớn và nhận chìm tất cả âm thanh khác.

Trời lạnh. Bây giờ thì điều đó không phải là vấn đề, nhưng nó khiến tôi đau. Tôi lạnh quá.

Thứ không khí trong mũi cô ấy không dê chịu chút nào. Tồi tệ. Mùi thật tồi tệ. Trong một giây, sự khó chịu ấy đã kéo tôi được tự do khỏi kí ức. Nhưng cũng chỉ trong vòng một giây và tôi lại bị kéo vào một lần nữa, đôi mắt tôi tràn đầy những giọt nước mắt khiếp sợ.

Tôi đã thua, chúng ta đã thua rồi. Hết rồi.

Giờ đây họ đang ở ngay phía sau tôi, rất gần và lớn tiếng. Có nhiều tiếng bước chân quá! Tôi chỉ có một mình. Tôi đã thất bại.

Những Kẻ Tìm Kiếm đang cất lời gọi. Giọng nói của họ khiến ruột gan tôi xoắn lại. Tôi sắp phát bệnh mất.

“Ổn rồi, ổn rồi,” một kẻ nói dối, cố gắng để làm tôi dịu lại, để làm tôi chậm lại. Giọng của cô ta lo âu qua hơi thở ngập ngừng.

“Cẩn thận đấy!” một người khác hét lên cảnh báo.

“Đừng tự làm bị thương chính mình,” một trong số họ nài nỉ. Đó là một giọng nói trầm, đầy quan tâm lo lắng.

Quan tâm lo lắng!

Sự giận dữ trào lên các mạch máu và lòng căm thù mãnh liệt gần như khiến tôi nghẹn thở.

https://thuviensach.vn

Tôi chưa bao giờ cảm nhận được một cảm xúc nào giống như thế này trong tòan bộ những kiếp đời của mình. Trong một giây, suy xét của tôi đã kéo tôi ra khỏi ký ức. Một tiếng gào thét inh tai thảm thiết xuyên thấu tai tôi và đập vào đầu tôi. Âm thanh ấy thoát ra theo luồng không khí trong tôi. Một cơn đau nhẹ hình thành nơi cổ họng.

Thét lên, cơ thể của tôi giải thích. Cô đang thét lên đấy.

Tôi cứng người trong bàng hòang kinh ngạc và âm thanh ấy đột ngột biến mất.

Đó không phải là một ký ức.

Cơ thể của tôi – cô ta đang suy nghĩ! Đang nói chuyện với tôi!

Nhưng trong khỏanh khắc ấy, ký ức đã mạnh hơn sự ngạc nhiên của tôi.

“Làm ơn!” họ gào lên. “Phía trước có nguy hiểm đấy.”

Nguy hiểm ở phía sau lưng thì đúng hơn. Tôi thét lại trong suy nghĩ. Nhưng rồi tôi hiểu ý họ đang nói đến cái gì. Một vạt sáng lờ mờ không biết xuất phát từ đầu, chiếu sáng đoạn cuối hành lang. Không phải là một bức tường phẳng hay một cánh cửa khóa như cái chết mà tôi đã lo sợ và chờ đợi. Mà là một cái hố đen.

Một đường thông thang máy. Trống rỗng và hết hi vọng, như cái tòa nhà này. Đã từng là nơi trú ẩn, giờ đây sẽ trở thành một nấm mồ.

Cơn nóng máu trào lên khi tôi phóng thật nhanh về phía trước. Có một cách. Không còn cách nào để tồn tại, nhưng có lẽ có một cách để chiến thắng.

Không, không, không! Suy nghĩ này hòan tòan là của tôi, và tôi đấu tranh để kéo mình ra khỏi cô ấy, nhưng chúng tôi dính kết với nhau. Và chúng tôi đang chạy hết tốc lực đến bờ vực cái chết.

“Làm ơn!” Những tiếng la càng lúc càng to hơn.

Tôi thấy như mình đang cười khi tôi biết rằng mình đủ nhanh. Tôi tưởng như đôi tay họ đang bắt lấy tôi chỉ cách lưng tôi vài inches. Nhưng tôi đủ nhanh. Tôi thậm chí còn không dừng lại ngay điểm cuối của nền nhà. Cái hố đón lấy tôi khi tôi chạy thêm nửa bước.

Cái ống trống rỗng nuốt chửng lấy tôi. Chân tôi vung vẩy vô dụng. Tay tôi quơ quào trong không khí tìm thứ gì đó vững chắc. Cơn ớn lạnh ào qua

https://thuviensach.vn

người tôi như lốc xóay.

Tôi nghe một tiếng ụych trước khi tôi cảm nhận được nó…. Luồng gió đã biến mất….

Và rồi đau nhức ở khắp mọi nơi…. Tất cả chỉ có đau đớn.

Làm cho nó dừng lại đi.

Không đủ độ cao, tôi tự nhủ trong cơn đau.

Khi nào thì cơn đau mới kết thúc? Khi nào…?

Bóng tối nuốt mất cơn đau quằn quại của tôi, và tôi mềm lòng biết ơn ký ức cuối cùng cũng đã đi đến cái kết của nó. Bóng tối lấy đi tất cả, tôi được tự do. Tôi hít một hơi để giữ cho mình vững vàng, như một thói quen của cơ thể này. Cơ thể của tôi.

Nhưng sau đó những màu sắc đổ về, ký ức trào dậy và nhận chìm tôi lần nữa.

Không! Tôi hoang mang, sợ hãi cảm giác lạnh lẽo và cơn đau và sợ cả chính cái ký ức, Nhưng lần này không phải là ký ức khi nãy. Đây là một ký ức bên trong một ký ức – một kết thúc cuối cùng, như một tiếng hổn hển của không khí – không hiểu làm sao mà nó còn mạnh hơn cả cái đầu tiên.

Bóng tối lấy đi tất cả trừ thứ này: một khuôn mặt.

Khuôn mặt xa lạ đối với tôi cũng giống như sự xa lạ giữa thân thể vật chủ gần đây nhất của tôi – không có khuôn mặt với những cái xúc tu uốn khúc – đối với thân thể với này vậy. Tôi đã nhìn thấy một khuôn mặt gần giống như vậy trong những hình ảnh tôi được đưa cho để chuẩn bị đến thế giới này. Khó mà nói là họ hòan tòan khác nhau được, chỉ có chút ít biến đổi về màu sắc mà hình dạng để tạo nên những dấu ấn cá nhân riêng biệt. Quá giống nhau, tất cả bọn họ. Những cái mũi tập trung ở giữa khuôn mặt hình cầu, những đôi mắt ở trên và những cái miệng bên dưới, những đôi tai ở hai bên. Một tập hợp của các các giác quan tập trung ở một chỗ, tất cả trừ xúc giác. Làn da phủ lên xương, tóc mọc trên đỉnh và trên hai đường phía trên mắt. Một số người còn có lớp lông mao ở phần dưới quai hàm; những người như vậy thường là giống đực. Những màu sắc sắp xếp theo từng phần từ các sắc độ nâu cho đến màu kem nhạt và cả màu sẫm gần như đen

https://thuviensach.vn

nữa. Ngoài những thứ kể trên ra, làm sao có thể nhận biết được người này với người kia?

Vậy mà tôi nhận biết được khuôn mặt này giữa hàng triệu triệu khuôn mặt khác.

Khuôn mặt này hình chữ điền, đường nét của khung xương hằn lên mạnh mẽ bên dưới làn da màu nâu đồng nhẹ. Mái tóc đậm màu hơn làn da, ngoại trừ vài vệt màu nâu nhạt làm lớp tóc sáng màu hơn, nó chỉ che phủ phần đầu và hai đường trên mắt.

Tròng mắt tròn nằm trong cầu mắt sẫm màu hơn mái tóc nhưng cũng như tóc, nó được tô điểm bởi những tia sáng. Có vài nếp nhỏ quanh đôi mắt, và những ký ức của cô gái cho tôi biết là những nếp nhăn ấy xuất hiện khi cười và bị lóa mắt bởi ánh nắng mặt trời.

Tôi không biết thế nào thì được cho là đẹp giữa những người xa lạ này, tôi chỉ biết là khuôn mặt này rất đẹp. Tôi cứ muốn nhìn ngắm nó mãi. Ngay khi tôi vừa nhận ra điều này, khuôn mặt biến mất.

Của tôi, suy nghĩ của kẻ lạ nói – kẻ lẽ ra không nên tồn tại.

Một lần nữa, tôi lại cứng người sửng sốt. Lẽ ra ở đây phải không có ai ngoài tôi mới đúng. Và ý nghĩa vừa rồi lại vô cùng mạnh mẽ và có nhận thức!

Không thể nào. Làm sao mà cô ấy vẫn còn ở đây? Bây giờ đây là tôi cơ mà.

Của tôi, tôi trách cô ấy, sức mạnh và uy quyền thuộc về riêng tôi tràn ra theo từng từ một. Tất cả là của tôi.

Vậy tại sao mình còn nói lại với cô ta? Tôi vừa tự hỏi thì những giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nghe Lỏm

Những giọng nói êm ái và gần gũi, dù lúc này tôi đã nhận thức được họ, nhưng rõ ràng là họ đang dở một cuộc trao đổi bằng những tiếng thì thầm.

N

“Tôi lo rằng thế này là quá sức cô ấy,” một người nói. Giọng nói nhẹ nhưng trầm của nam. “Quá sức với bất kì ai. Quá dữ dội!” Giọng nói đột ngột thay đổi. “Cô ấy chỉ thét lên có một lần,” một giọng nữ cao hơn, the thé nhấn mạnh với sự hân hoan, như thể cô ta vừa thắng một cuộc tranh cãi vậy.

“Tôi biết,” người đàn ông thừa nhận. “Cô ấy rất khỏe. Những người khác thường chịu nhiều chấn thương hơn, bởi ít nguyên nhân hơn.”

“Tôi chắc cô ấy sẽ ổn thôi, như tôi đã nói.”

“Có lẽ cô chọn nhầm nghề rồi đấy.” Có sắc thái trong giọng của người đàn ông. Mỉa mai, ký ức của tôi gọi như thế. “Có lẽ cô là một Người Hàn Gắn đích thực, như tôi.”

Người phụ nữ tạo nên một âm thanh thể hiện sự thích thú. Tiếng cười. “Tôi nghi ngờ chuyện đó đấy. Những Người Tìm Kiếm chúng tôi ưa thích một cách chẩn đoán khác.”

Cơ thể của tôi biết từ này, cái tên này: Người Tìm Kiếm. Nó khiến tôi rùng mình sợ hãi dọc sống lưng. Một phản ứng thừa thãi. Dĩ nhiên, tôi chẳng có lí do gì mà phải e sợ những Người Tìm Kiếm.

“Thi thoảng tôi tự hỏi liệu những xúc giác của con người có ảnh hưởng gì đến nghề nghiệp của cô không,” người đàn ông trầm ngâm, giọng nói vẫn còn chua chát vì khó chịu. “Bạo lực là một phần của cuộc sống mà cô

https://thuviensach.vn

chọn. Vậy tính khí bản năng của con người còn sót lại có đủ để giúp cô tận hưởng được nỗi khiếp sợ không?" Tôi ngạc nhiên trước lời buộc tội và sắc thái trong giọng nói của anh ta. Cuộc thảo luận này gần như là … tranh cãi. Điều này khá quen thuộc đối với vật chủ của tôi nhưng với tôi thì không.

Người phụ nữ phản bác lại. "Chúng tôi không chọn bạo lực. Chúng tôi đối mặt với nó khi chúng tôi phải làm thế. Và may cho các anh là một số trong chúng tôi đây đủ mạnh mẽ để bỏ qua sự hiểu lầm kiểu này. Hòa bình của các anh sẽ vỡ vụn nếu như không có công việc của chúng tôi."

"Chỉ trước kia thôi. Nghề của cô sẽ sớm bị lỗi thời, tôi nghĩ thế đấy."

"Thứ chứng minh cho sai lầm trong lời tuyên bố của anh đang nằm trên giường kia kìa."

"Một cô gái lòai người, trơ trọi và không có khí giới ư! Vâng, đúng là một sự đe dọa cho sự yên bình của chúng ta."

Người phụ nữ thở ra nặng nhọc. Một tiếng thở dài. "Nhưng cô ta đến từ đâu? Làm cách nào mà cô ta xuất hiện ngay giữa Chicago, một thành phố đã được chúng ta khai hóa từ lâu, cách dấu vết hoạt động của những người nổi loạn cả trăm dặm như thế? Cô ta tự làm được một mình sao?"

Người phụ nữ liệt kê ra những câu hỏi mà có vẻ như chẳng cần đến câu trả lời, như thể cô ta đã lặp đi lặp lại chúng nhiều lần.

"Đó là vấn đề của cô, không phải của tôi," người đàn ông trả lời. "Công việc của tôi là giúp đỡ linh hồn này thích ứng với vật chủ mới mà không có thêm bất cứ đau đớn hay chấn thương gì nữa. Và cô thì đang can thiệp công việc của tôi đấy."

Vẫn đang chầm chậm thích nghi với thế giới mới của những giác quan, đến bây giờ tôi mới hiểu rằng mình chính là chủ đề của cuộc đối thoại. Tôi là linh hồn mà họ đang nói đến. Có một hàm ý mới của một từ, một từ mang nhiều ý nghĩa khác đối với vật chủ của tôi. Trên mỗi hành tinh, chúng tôi đều có những cái tên khác nhau. Linh hồn. Tôi cho rằng đó là một sự mô tả thích hợp. Một sức mạnh không nhìn thấy được điều khiển cơ thể con người.

"Những câu trả lời cho những câu hỏi của tôi cũng quan trọng nhiều như những trách nhiệm của anh đối với linh hồn vậy."

https://thuviensach.vn

“Điều đó đáng để bàn luận.”

Có âm thanh của sự di chuyển, và giọng cô ta bỗng dưng trở thành lời thì thầm.

“Chừng nào thì cô ấy mới phản ứng lại? Cơn đau hẳn phải hết rồi chứ.”

“Khi cô ấy sẵn sàng thì cô ấy sẽ tỉnh lại. Để cô ấy yên như thế đi. Cô ấy xứng đáng được đối xử như vậy dù cho cô ấy đã cảm thấy vô cùng dễ chịu đi chăng nữa. Cứ tưởng tượng cú sốc khi cô ấy tỉnh dậy – ở bên trong cơ thể một kẻ nổi loạn đã bị thương do cố gắng tìm đến cái chết trong lúc cố chạy trốn! Lẽ ra không có ai phải chịu đựng nhiều tổn thương đến thế trong thời hòa bình mới đúng!” Giọng anh ta lớn dần theo mạnh cảm xúc.

“Cô ấy mạnh mẽ.” Giờ đây giọng của người phụ nữ nghe rất vững dạ. “Nhìn xem cô ấy đã làm khi trải qua ký ức đầu tiên cũng là ký ức tồi tệ nhất. Cho dù cô ấy có chờ đợi bất cứ điều gì thì cô ấy cũng đã vượt qua nó được rồi.”

“Vậy tại sao cô ấy phải vượt qua tất cả những chuyện này?” người đàn ông lầm bầm, nhưng anh ta có vẻ không trông đợi gì vào câu trả lời.

Dù vậy người phụ nữ vẫn trả lời. “Nếu chúng tôi lấy được thông tin mà chúng tôi cần —“

“ Cần là từ của cô. Nếu là tôi thì tôi sẽ chọn thuật ngữ muốn cơ đấy.”

“Vậy là có người hiểu lầm rồi,” cô ta tiếp tục như thể anh ta chưa hề cắt ngang. “Và tôi nghĩ, theo tất cả những gì tôi biết về linh hồn này, cô ấy sẽ chấp nhận thử thách nếu chúng ta có cách để hỏi cô ấy. Anh gọi cô ấy là gì?”

Người đàn ông không nói gì trong một khoảng thời gian. Người phụ nữ chờ đợi.

“Wanderer – Người lang thang,” cuối cùng thì anh ta cũng trả lời trong do dự.

“Thích hợp,” cô ta nóithậm chí có khi là người duy nhất đã đi qua nhiều nơi đến thế. Phải rồi, tên Wanderer sẽ rất phù hợp cho đến khi cô ấy tự chọn cho mình một cái tên mới.”

Người đàn ông không nói gì cả.

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên là cô ấy có thể lấy tên của vật chủ… Chúng tôi không tìm thấy dấu vân tay hay hình quét võng mạc nào giống như của cô gái này nên tôi không thể nói cho anh biết cái tên của vật chủ là gì được.”

“Cô ấy sẽ không lấy tên của lòai người đâu,” người đàn ông lầm bầm.

Cô ta đáp lời, ra vẻ hòa hoãn. “Mỗi người đều có cách riêng để tìm cho mình sự thoải mái.”

“Wanderer sẽ cần nhiều sự thoải mái hơn hết thảy mọi người nhờ vào cái kiểu cách của những Người Tìm Kiếm như cô đấy.”

Đột ngột có tiếng bước chân trên nền nhà. Khi người phụ nữ mở lời trở lại, giọng nói của cô ta ở tận đầu kia của căn phòng.

“Anh chắc đã phản ứng rất kém trong những ngày đầu làm cái nghề này,” cô ta nói.

“Có lẽ là anh phản ứng kém với sự an tâm.”

Người phụ nữ bật cười, nhưng âm thanh có gì đó không đúng – không thật sự vui thích. Đầu óc tôi có vẻ đã thích nghi tốt để có thể phỏng đóan được hàm ý thật sự thông qua giọng nói và âm điệu.

“Anh không hiểu rõ nghề nghiệp của tôi dẫn đến những gì. Hàng giờ liền gập người trên đống tài liệu và bản đồ. Hầu hết là làm việc tại bàn giấy. Không thường có xung đột hay bạo lực như anh vẫn nghĩ đâu.”

“Mười ngày trước cô trang bị đầy tay những thứ vũ khí giết người và truy đuổi cơ thể này còn gì.”

“Một ngọai lệ, tôi cam đoan với anh, không phải lệ thường đâu. Đừng quên rằng chính thứ vũ khí mà anh ghê tởm đó sẵn sàng chuyển hướng tấn công giống lòai của chúng ta bất cứ nơi nào những Người Tìm Kiếm chúng tôi thiếu cảnh giác. Lòai người giết chúng ta bất cứ khi nào họ có cơ hội. Những người bị xúc phạm bởi sự thù địch xem chúng tôi như là những anh hùng.”

“Cô nói cứ như thể chiến tranh đang diễn ra ác liệt vậy.”

“Theo dấu tích lòai người để lại thì đúng là như thế đấy.”

Những từ ngữ này rất rõ ràng trong tai tôi. Cơ thể của tôi phản ứng lại chúng; tôi cảm thấy hơi thở mình nhanh tăng tốc, nghe thấy nhịp tim mình lớn hơn bình thường. Bên cạnh chiếc giường tôi đang nằm, một cái máy

https://thuviensach.vn

biểu thị những biến đổi bằng một tiếng bip. Người Hàn Gắn và Người Tìm Kiếm mải để tâm trí vào việc bất đồng quan điểm nên không để ý thấy.

“Nhưng trong cuộc chiến đó, họ phải nhận ra rằng họ đã thua xa. Họ có đông hơn chúng ta không? Một triệu chọi một à? Tôi tưởng là cô biết chứ.”

“Chúng tôi đánh giá cuộc xung đột cao hơn một chút so với thiện ý của chúng tôi.” Cô ta bất đắc dĩ thừa nhận.

Người Hàn Gắn thể hiện vẻ hài lòng khi anh ta thôi không tranh cãi với thông tin đó dù đã đến lượt mình. Không gian yên tĩnh suốt một lúc lâu.

Tôi tận dụng khoảng thời gian ấy để ước lượng tình trạng của mình. Nhiều thứ đã khá rõ ràng.

Tôi suy xét những ý kiến mâu thuẫn giữa Người Hàn Gắn và Người Tìm Kiếm. Dựa theo những thông tin tôi nhận được trước khi tôi lựa chọn đến đây, Người Hàn gắn nói đúng. Sự thù địch với chút ít sự chống trả của loài người đã chấm dứt. Nhìn từ khoảng không vũ trụ, hành tinh được gọi là Trái Đất này vẫn thanh bình và sáng ngời như thế, màu lục và lam lôi cuốn, cuộn mình trong làn hơi nước vô hại bao quanh. Theo như cách nói của linh hồn, thì Trái Đất giờ đây là hòa âm của vũ trụ.

Mối bất đồng cãi miệng giữa Người Hàn Gắn và Người Tìm Kiếm thật không phù hợp chút nào. Hung hăng một cách lạ kì so với giống loài chúng tôi. Điều này khiến tôi phân vân. Có khi nào họ đúng không, những lời đồn thổi xì xầm gợn lên như những con sóng dội vào dòng suy nghĩ về…về…

Tôi bị phân tâm, cố gắng tìm cho ra tên của giống loài vật chủ gần đây nhất của tôi. Chúng tôi có một cái tên, tôi biết điều đó. Nhưng khi không còn liên kết với vật chủ đó thì tôi không thể nào nhớ ra cái tên. Chúng tôi đã dùng thứ ngôn ngữ đơn giản hơn thế này rất nhiều, một thứ ngôn ngữ không thành lời thông qua suy nghĩ kết nối chúng tôi vào cùng một khối óc vĩ đại. Sự thuận lợi cần thiết khi có một ai đó cắm rễ vĩnh viễn vào lớp đất đen ẩm ướt.

Tôi có thể miêu tả giống loài đó bằng ngôn ngữ loài người. Chúng tôi sống ở dưới đáy của đại dương mênh mông bao phủ toàn bộ bề mặt thế giới ấy – thế giới này cũng có một cái tên nhưng tôi chẳng nhớ nổi. Mỗi cá thể chúng tôi đều có một trăm cánh tay và trên mỗi cánh tay thì có một ngàn

https://thuviensach.vn

con mắt, vậy nên với mối liên kết về suy nghĩ của chúng tôi, không một cảnh tượng nào nơi biển rộng bao la mà chúng tôi không nhìn thấy. Không cần âm thanh, nên không phải nghe ngóng gì cả. Chúng tôi thưởng thức nước biển, và với tầm nhìn chung bảo cho chúng tôi biết tất cả những điều cần biết. Chúng tôi thưởng thức ánh nắng mặt trời tràn ngập trên mặt nước và chuyển mùi vị thành thức ăn mà chúng tôi cần.

Tôi có thể miêu tả chúng tôi, nhưng không thể gọi tên chúng tôi là gì. Tôi thở dài với tri thức đã bị mất và rồi quay trở lại suy nghĩ những gì mình vừa nghe lỏm được.

Theo lệ thường, linh hồn không nói gì ngoài sự thật. Những Người Tìm kiếm, tất nhiên, có những yêu cầu riêng trong ngành nghề của họ, nhưng giữa các linh hồn với nhau thì chẳng có lý do gì để nói dối. Đối với ngôn ngữ suy nghĩ của giống loài vừa rồi thì không có khả năng nói dối nhau, kể cả khi chúng tôi muốn làm thế. Dù vậy, vì chúng tôi bám chặt với nhau nên chúng tôi đành kể cho nhau nghe những câu chuyện để khuây khỏa nỗi buồn chán. Tài kể chuyện cũng vì vậy mà được kính trọng hơn hất thảy những tài năng khác, nó đem lại lợi ích cho tất cả mọi người.

Thi thoảng, thục tế lẫn lộn với hư cấu đến mức dù không lời nào dối nào được kể ra, nhưng cũng khó để nhớ được điều gì là chính xác đúng.

Khi chúng tôi nghĩ đến hành tinh mới – Trái Đất, quá khô ráo, quá đa dạng, và đầy những thứ như bạo lực, sức tàn phá của cư dân nơi đây, chúng tôi hầu như không tưởng tượng ra được họ sẽ như thế nào. Sự hào hứng đã làm lu mờ nỗi khiếp sợ của chúng tôi. Những câu chuyện li kì quanh đề tài mới nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Chiến tranh – những cuộc chiến tranh. Giống lòai chúng tôi đang phải chiến đấu! – là bản tin chính xác đầu tiên được gửi về và rồi chúng được thêm thắt và hư cấu hóa. Khi phát hiện những câu chuyện mâu thuẫn với thông tin gốc mà tôi đã tìm được, tôi hòan tòan tin vào bản tin đầu tiên theo bản năng.

Nhưng có những lời bàn tán về chuyện này: những vật chủ lòai người quá mạnh đến nỗi những linh hồn buộc phải từ bỏ việc kiểm soát họ. Suy nghĩ của những vật chủ không bị đàn áp hòan tòan. Những linh hồn bị cuốn

https://thuviensach.vn

theo tính cách của cơ thể vật chủ nhiều hơn thông thường. Những câu chuyện. Những tinh đồn lộn xộn. Mất trí.

Nhưng có vẻ như đó chính là nguyên nhân tạo nên lời buộc tội của Người Hàn Gắn…

Tôi gạt bỏ suy nghĩ đó. Lời chỉ trích của anh ta giống như đang nói về cảm giác không ưa thích mà chúng tôi dành cho nghề nghiệp của Người Tìm Kiếm thì đúng hơn. Ai lại đi chọn một cuộc đời chỉ toàn xung đột và đuổi bắt như thế chứ? Ai lại bị hấp dẫn bởi thứ công việc khó chịu là truy theo dấu vết để lùng bắt những vật chủ không bằng lòng với thực tại cơ chứ? Ai lại đi đối đầu với bạo lực của giống loài đặc biệt này – loài người không thân thiện và giết chóc dễ dàng mà không cần suy nghĩ? Nơi đây, trên hành tinh này, những Người Tìm Kiếm trên thực tế đã trở thành một … lực lượng dân quân – bộ não mới của tôi đưa ra thuật ngữ dành cho khái niệm không quen thuộc này. Mọi người đều tin rằng chỉ có những linh hồn ít tinh tế nhất, ít tiến hóa nhất hay tiến hóa ít hơn trong số chúng tôi mới bị lôi cuốn vào con đường trở thành một Người Tìm Kiếm.

Tuy nhiên, trên Trái Đất thì những Người Tìm Kiếm lại có một địa vị mới. Trước đây chưa bao giờ có một cuộc chiếm đóng nào gặp thất bại như vậy. Trước đây chưa bao giờ có cuộc xâm lăng nào chuyển hướng thành một cuộc chiến khốc liệt và đổ máu nhiều như vậy. Trước đây chưa bao giờ có nhiều mạng sống của các linh hồn phải hy sinh đến như vậy. Những Người Tìm Kiếm chiếm được chỗ đứng cao và những linh hồn trên thế giới này đã hơn ba lần mang ơn họ: cho sự an toàn mà họ tích cực xây dựng từ hỗn loạn, cho rủi ro phải đối mặt với cái chết hằng ngày mà họ sẵn sàng chấp nhận và cho những cơ thể vật chủ mới mà họ tiếp tục cung cấp cho giống loài mình.

Giờ đây mối nguy hiểm hầu như đã qua, có vẻ như lòng biết ơn đang phai nhạt dần. Và ít nhất thì đối với Người Tìm Kiếm này, sự đổi ngôi quả là không dễ chịu gì cho cam.

Thật dễ để có thể tưởng tượng ra những câu hỏi mà cô ta sẽ dành cho tôi. Dù rằng Người Hàn Gắn đang cố kéo dài thời gian để tôi thích ứng với

https://thuviensach.vn

cơ thể mới, tôi biết mình sẽ làm hết sức để giúp Người Tìm Kiếm. Tư cách công dân tốt là điểm tinh túy của mọi linh hồn.

Vậy là tôi hít một hơi để lấy tinh thần. Màn hình biểu thị chuyển động của tôi. Tôi biết mình có đôi chút không vững vàng. Tôi ghét phải thừa nhận điều này nhưng tôi cảm thấy lo sợ. Để lấy được thông tin mà Người Tìm Kiếm cần, tôi sẽ phải thăm dò những ký ức mãnh liệt khiến tôi thét lên trong khiếp sợ ấy. Hơn thế nữa, tôi thấy sợ giọng mà tôi đã nghe rất rõ trong đầu mình. Nhưng giờ đây cô ta đã im lặng, theo đúng lẽ thường. Chắc cô ấy cũng chỉ là một ký ức mà thôi.

Tôi không nên lo lắng. Sau tất cả mọi chuyện, bây giờ tôi được gọi là Wanderer. Và tôi đã có một cái tên.

Hít thêm một hơi thật sâu nữa, tôi đào bới những ký ức đáng sợ ấy lên, đối mặt với chúng, hai hàm răng tôi nghiến chặt lại với nhau.

Tôi có thể bỏ qua cái kết thúc – nó không còn áp đảo tôi nữa. Hướng nhanh về phía trước, tôi lại chạy xuyên qua màn đêm, tôi co rúm người lại, cố để không cảm thấy gì cả. Rồi nó vụt qua rất nhanh.

Một khi tôi đã qua được thanh chắn ấy, không khó khăn mấy để lướt qua những thứ và những nơi ít sợ hãi hơn, và lượm lặt những thông tin tôi muốn. Tôi nhìn thấy làm cách nào mà cô gái đến được thành phố lạnh giá này. Cô đã lái xe suốt đêm trên một chiếc xe ăn cắp được cô chọn vì không có đặc điểm nhận dạng gì rõ rệt. Cô đã đi bộ qua những con phố ở Chicago trong đêm tối, run lên cầm cập bên dưới lớp áo khóac.

Cô ấy đang tự tìm kiếm. Có ai đó giống như cô đang ở đây, cô hi vọng thế. Một người đặc biệt. Một người bạn… không phải, là một người thân trong gia đình. Không phải chị em gái… là một người chị em họ.

Những từ ngữ đến chậm dần và chậm dần, lúc đầu tôi không hiểu vì sao lại thế. Bị lãng quên ư? Bị mất cho chấn thương khi suýt chết? Hay là tôi vẫn còn lờ đờ do trạng thái bất tỉnh gây ra? Tôi gắng sức để nghĩ cho thông suốt. Cảm giác này thật xa lạ. Có phải là cơ thể của tôi vẫn còn chịu tác dụng của thuốc an thần chăng? Tôi thấy mình đủ tỉnh táo, nhưng tâm trí tôi không hoạt động hiệu quả để tìm ra câu trả lời tôi muốn có.

https://thuviensach.vn

Tôi thử tìm kiếm một địa điểm khác, hy vọng những phản hồi rõ hơn. Mục đích của cô ấy là gì? Cô ấy tìm… Sharon – tôi moi ra được cái tên – và họ… Tôi va vào một bức tường.

Đó là một khỏang trắng, không có gì hết. Tôi thử đi một vòng bọc quanh nó nhưng không cách nào tìm ra kẽ hở. Như thể thông tin mà tôi tìm kiếm đã bị tẩy xóa.

Như thể bộ não này bị hỏng rồi vậy.

Cơn giận dữ ào lên trong tôi, nóng rực và điên cuồng. Tôi thở hổn hển trong ngạc nhiên bởi phản ứng không mong đợi này. Tôi đã từng nghe nói về những cảm xúc bất định của cơ thể lòai người nhưng thứ cảm xúc này vượt quá khả năng lường trước của tôi. Trong suốt tám kiếp sống, chưa từng có thứ cảm xúc nào tác động mạnh mẽ đến tôi như vậy.

Tôi cảm nhận được mạch máu đập nơi cổ mình, nện thình thịch phía sau tai. Đôi bàn tay tôi cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Những cái máy cạnh tôi chuyển tải sự tăng tốc của nhịp đập trái tim tôi. Có ai đó phản ứng trong phòng: tiếng giày của Người Tìm Kiếm gõ từng nhịp sắc gọn xuống nền nhà đang tiến lại gần tôi, lẫn vào tiếng lê chân nhẹ nhàng hơn mà tôi nghĩ chắc hẳn là của Người Hàn Gắn.

“Chào mừng đến với Trái Đất, Wanderer,” người phụ nữ cất giọng.

Nguồn: Vnthuquan. net Nguyên lai ái tình chỉ là thứ lãng du không cần bận tâm quá nhiều...

Yêu hay không chẳng cần tỉnh trí tuệ thông mà là có hay không nguyện ý...

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Kháng Cự

“C ô ấy không nhận ra tên mới đâu,” Người Hàn Gắn thì thầm.

“C

Một cảm giác lạ làm tôi phân tâm. Thứ gì đó dễ chịu, một sự thay đổi trong không khí khi Người Tìm Kiếm đứng cạnh tôi. Một mùi hương, tôi nhận ra. Thứ gì đó khác biệt với căn phòng vô trùng không mùi vị này. Nước hoa, đầu óc mới của tôi mách bảo như thế. Hương hoa cỏ, mùi cồn…

“Cô có nghe tôi nói gì không?” Người Tìm Kiếm hỏi, cắt ngang chuỗi phân tích của tôi.

“Cô đã tỉnh táo chưa?”

“Cứ từ từ,” Người Hàn Gắn đề xuất với giọng nhẹ nhàng hơn lúc trước.

Tôi không mở mắt. Tôi không muốn bị làm cho xao lãng. Tâm trí của tôi cung cấp những từ ngữ mà tôi cần, và âm điệu giọng nói sẽ truyền tải những điều mà tôi không thể nói hết chỉ với vài từ ngắn ngủi.

“Tôi được đặt vào một vật chủ bị thương cốt để lấy thông tin mà cô cần phải không, Người Tìm Kiếm?”

Có một tiếng thở dốc – ngạc nhiên xen lẫn phẫn uất – rồi có gì đó ấm áp chạm vào da tôi, phủ lên bàn tay tôi.

“Tất nhiên là không rồi, Wanderer,” người đàn chắc lời. “Kể cả một Người Tìm Kiếm của có những giới hạn phải dừng lại mà.”

Người Tìm Kiếm thở dốc lần nữa. Rít lên, ký ức của tôi chỉnh lại.

“Vậy thì tại sao chức năng của đầu óc tôi lại không hòan thiện?”

Một khỏang lặng.

https://thuviensach.vn

“Bản chụp cắt lớp hoàn hảo mà,” Người Tìm Kiếm nói. Lời nói của cô ta không để làm tôi yên lòng mà như là để tranh cãi vậy. Cô ta cố ý gây sự với tôi ư? “Cơ thể này hoàn toàn lành lặn.”

“So với quyết tâm tự sát thì mức độ hiểm nghèo gần như thành công rồi còn gì.” Giọng tôi cứng đơ, vẫn còn giận dữ. Tôi không quen với cảm xúc giận dữ. Thật khó kìm nén nó lại.

“Mọi thứ đều hoàn hảo —” Người Hàn Gắn ngắt lời cô ta. “Có gì bị khiếm khuyết sao?” anh ta hỏi. “Rõ ràng là cô nói chuyện được mà.”

“Ký ức. Tôi đang cố tìm những gì mà Người Tìm Kiếm muốn.”

Dù không có âm thanh nào, nhưng có sự thay đổi. Bầu không khí như dịu lại bởi lời nói của tôi. Tôi tự hỏi bằng cách nào mà mình nhận biết được điều này. Tôi có một cảm giác kì lạ là bằng cách nào đó, tôi tiếp nhận được nhiều thứ hơn cả những gì năm giác quan đem lại – gần như là một cảm nhận từ một giác quan nữa ở mấp mé, không hoàn toàn hiện hữu. Là trực giác chăng? Từ này hầu như đúng. Càm giác như thể mọi sinh vật đều có hơn năm giác quan vậy.

Người Tìm Kiếm hắng giọng nhưng tiếng trả lời là của Người Hàn Gắn.

“À,” anh ta nói. “Đừng tự làm mình lo lắng chỉ vì vài mảng ký ức … biết phản kháng như thế. Ừm, chẳng ai mong chờ điều đó cả, chính xác là vậy, nhưng cũng không cần phải ngạc nhiên hay lưu tâm đến làm gì.”

“Tôi không hiểu ý anh.”

“Cơ thể vật chủ này là một phần tử trong nhóm lòai người còn kháng cự.” Có một chút kích động ẩn sau lời nói của Người Tìm Kiếm. “Những con người – nếu nhận thức được chúng ta là ai trước khi bị cấy ghép - thì sẽ khó bị khuất phục hơn. Và cơ thể này cũng như thế, vẫn còn kháng cự.”

Một khỏang lặng dài, mọi người đang chờ tôi đáp lời.

Kháng cự ư? Vật chủ đang khóa thông tin lại sao? Cơn giận dữ bỗng chốc nóng bừng bừng trở lại làm tôi ngạc nhiên.

“Tôi bám ghép vào vật chủ chính xác mà phải không?” tôi hỏi, giọng nghẹn lại qua kẽ răng.

“Phải,” Người Hàn Gắn nói. “Tổng cộng tám trăm hai mươi bảy điểm ngọn gắn kết rất vững vào những vị trí tốt nhất.”

https://thuviensach.vn

Tôi đã phải sử dụng nhiều năng lực cho hệ thần kinh này hơn bất kì vật chủ nào trước đây, tôi chỉ còn một trăm tám mươi mốt tua bám thừa mà thôi. Có lẽ do số lượng tua liên kết quá nhiều nên những xúc cảm mới sâu sắc đến vậy.

Ánh sáng. Chói lòa và đau đớn. Tôi nhắm mắt lại. Ánh sáng cuối cùng mà tôi nhìn thấy đã bị lọc qua hàng trăm mét nước biển. Nhưng đôi mắt này nhìn thấy được những thứ chói lóa hơn rất nhiều. Tôi chỉ hé mắt một ít dưới hàng mi.

“Cô có muốn tôi tắt bớt đèn không?”

“Không đâu, người Hàn Gắn. Mắt tôi sẽ quen thôi.” “Rất tốt,” anh ta nói, và tôi hiểu ý anh ta đang tán thành với cách tôi dùng từ mang tính sở hữu một cách tự nhiên.

Cà hai yên lạng đợi tôi chầm chậm mở mắt ra nhiều hơn.

Tâm trí tôi nhận ra đây là một căn phòng cỡ trung trong trung tâm y tế. Một bệnh viện. Trần nhà lát gạch màu trắng xem lẫn những vệt đốm tối màu. Những bóng đèn hình chữ nhật cùng kích cỡ với ô gạch được đặt cách đều nhau. Những bức tường màu xanh lá nhạt – một màu sắc giúp trầm tĩnh lại, nhưng cũng là loại màu của đau yếu và bệnh hoạn. Lựa chọn tệ quá, ý kiến của tôi nhanh chóng định hình.

Những người đang nhìn tôi trông thú vị hơn căn phòng. Từ bác sĩ vang lên trong đầu tôi ngay khi mắt tôi lướt qua Người Hàn Gắn. Anh ta mặc bộ đồ rộng thùng thình màu lục và lam để lộ hai cánh tay trần. Cánh tay rậm lông. Anh ta có tóc, một màu sắc lạ mà trí nhớ của tôi gọi là màu đỏ.

Đỏ! Đây là từ thứ ba để từ khi tôi nhìn thấy màu sắc hay bất cứ thứ gì liên quan đến màu sắc. Ngay cả cái màu hoe hoe vàng này cũng khiến tôi dâng trào nỗi lưu luyến về quá khứ.

Gương mặt của anh khá đặc trưng nét lòai người, tri thức trong trí nhớ tôi dùng từ tử tế.

Hơi thở thiếu kiên nhẫn của Người Tìm Kiếm chợt khiến tôi chú ý.

Cô ta rất nhỏ con. Nếu cô ta vẫn còn đứng đó, chắc tôi cũng phải mất mộc lúc lâu sau mới để ý thấy cô ta bên cạnh Người Hàn Gắn. Cô ta không hề chớp mắt, một cái bóng u ám trong căn phòng sáng sủa này. Cô ta mặc y

https://thuviensach.vn

phục đen từ cằm tới cổ tay – một bộ đồ nền nã với áo cổ lọ bên trong. Tóc cô ta cũng màu đen, dài tới cằm và được vén gọn ra sau tai. Da cô nhẹ trong biểu hiện của lòai người nhỏ đến lức rất khỏ để đọc được. Tuy vậy, trí nhớ của tôi có thể gọi tên cách nhìn trên gương mặt của người phụ nữ. Cặp lông mày đen dốc xuống bên trân đôi mắt hơi lồi nhẹ ra, tạo nên một cử chỉ quen thuộc. không hẳn là giận dữ. Một xúc cảm dữ dội. Bực bội.

“Chuyện này có thường xảy ra không?” tôi hỏi, hướng mắt về phía Người Hàn Gắn.

“Không thường,” Người Hàn Gắn thừa nhận. “Chúng ta có quá ít những vật chủ trưởng thành còn chưa bị cấy ghép. Những người chưa trưởng thành thì hòan tòan dễ bị chúng ta kiểm soát. Nhưng vì cô tỏ ra thích bắt đầu như là một người trưởng thành nên….”

“Vâng.”

“Hầu hết những yêu cầu đều trái ngược. Cuộc sống loài người ngắn ngủi hơn rất nhiều so với những gì cô đã trải qua.”

“Tôi giỏi chấp nhận thực tế mà, Người Hàn Gắn. Trước đây anh có phải đối mặt với… sự kháng cự kiểu này không?”

“Chỉ có một lần, chính tôi đã chứng kiến.” “Nói cho tôi nghe về trường hợp đó đi.” Tôi ngập ngừng, “Làm ơn nói cho tôi biết,” tôi nói thêm, cảm thấy mình hơi thiếu lịch sự khi đưa ra lời đòi hỏi như vậy.

Người Hàn Gắn buông tiếng thở dài.

Người Tìm Kiếm không buồn quan tâm, cô ta chỉ đợi những gì cô ta muốn.

“Chuyện này xảy ra cách đây bốn năm,” Người Hàn Gắn bắt đầu. “Linh hồn liên quan đến câu chuyện đã muốn được đưa vào một vật chủ nam đã trưởng thành. Người đầu tiên được dùng là một con người sống trong một ổ kháng cự suốt từ những năm đầu của cuộc xâm lăng. Con người này…biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta bị bắt.”

“Giống như vật chủ của tôi vậy.”

“Um, phải đấy.” Anh ta hắng giọng. “Còn đối với linh hồn này thì đây mới chỉ là kiếp sống thứ hai. Anh ấy đến từ Blind World.”

“Blind World?” tôi hỏi, ngẩng đầu lên theo phản xạ.

https://thuviensach.vn

“Ồ, xin lỗi, cô không biết những biệt danh của riêng chúng tôi. Hành tinh này cô đã từng sống qua rồi, phải không nhỉ?” Anh ta lấy ra từ trong túi một thiết bị, một cái máy tính và lướt mắt qua rất nhanh. “Đúng rồi, hành tình thứ bảy của cô ấy. Ở khu tám mươi mốt.”

“Blind World ư?” tôi lặp lại, giọng tôi giờ đây thể hiện sự không tán thành.

“Vâng, à, một số người từng sống trên đấy ưa dùng tên Singing World hơn.”

Tôi chầm chậm gật đầu. Tôi thấy cái tên đó được hơn đấy.

“Và một số khác chưa từng đến đó thì gọi nó là Planet of the Bats,” Người Tìm Kiếm lầm bầm.

Tôi hướng mắt về phía cô ta, cảm thấy chúng đang nheo lại khi đầu óc tôi cố gắng moi cho ra có hình ảnh thích đáng nào của lòai gặm nhấm xấu xí biết bay mà tô ta vừa đề cập đến không.

“Tôi cho rằng cô là một trong số người người chưa từng sống ở đó, Người Tìm Kiếm à,” Người Hàn Gắn nhẹ nhàng nói. “Ban đầu chúng tôi gọi linh hồn này là Racing Song – Bài Ca Thần Tốc – được dịch tạm từ tên của anh ấy trên … Singing World. Nhưng không lâu sau anh ấy chọn cái tên của vật chủ, Kevin. Mặc dù được đề cử một chỗ trong ngành biểu diễn âm nhạc, có cơ hội được đào tạo nhưng anh ấy bảo rằng cảm thấy dễ chịu hơn khi tiếp tục công việc liên quan tới máy móc cơ khí của vật chủ.

Những biểu hiện này gây nên chút phiền muộn cho Người Khuyên Giải được phân công có trách nhiệm với anh ấy, nhưng họ đều ở trong giới hạn cho phép.

Sau đó Kevin bắt đầu phàn nàn anh ấy bị mất trí nhớ trong vài khỏang thời gian. Họ đưa anh ấy lại cho tôi và chúng tôi làm kiểm tra tổng quát để đảm bảo rằng không có vết nứt nào trên não bộ của vật chủ. Trong suốt của kiểm tra, vài Người hàn Gắn ghi nhận những điểm khác biệt về lối hành xử và tính cách của anh ấy. Khi chúng tôi khỏi anh ấy về chuyện này, anh ấy xác nhận rằng chẳng có ký ức chính xác nào về lời nói và hành động cả. Chúng tôi tiếp tục quan sát anh ấy cùng với Người Khuyên Giải, và cuối

https://thuviensach.vn

cùng phát hiện ra vật chủ nắm quyền kiểm soát cơ thể của Kevin theo định kỳ."

"Nắm quyền kiểm soát?" Mắt tôi căng ra. "Mà linh hồn không nhận thức được điều đó sao? Vật chủ đã lấy lại cơ thể sao?"

"Đáng buồn thay, đúng là như vậy. Kevin không đủ mạnh để dằn lại vật chủ."

Không đủ mạnh.

Họ nghĩ là tôi cũng yếu như vậy sao? Tôi có yếu không khi mà tôi không thể bắt trí óc mình trả lời những câu hỏi của chính mình? Có khi nào tôi còn yếu hơn thế, vì những suy nghĩ của cô ấy đã hiện hữu trong đầu tôi ngay nơi mà lẽ ra chỉ có những ký ức? Tôi luôn nghĩ về mình như là một sinh vật mạnh mẽ. Ý nghĩ về sự yếu đuối này làm tôi chùn chân. Khiến tôi cảm thấy xấu hổ.

Người Hàn Gắn tiếp tục nói.

"Có vài chuyện đã xảy ra và dẫn đến quyết định —"

"Chuyện gì vậy?"

Người hàn Gắn nhìn xuống mà không trả lời.

"Chuyện gì vậy?" tôi hỏi lại lần nữa.

"Tôi tin là mình có quyền được biết."

Người Hàn Gắn thở dài.

"Cô có quyền. Kevin… thân thể của anh ấy đã tấn công một Người Hàn Gắn khi anh ấy… không còn là chính mình."

Anh ta nhăn mặt.

"Anh ấy đánh Người Hàn Gắn bất tỉnh bằng một cú đấm và rồi tìm được một con dao mổ trên người cô ấy. Khi chúng tôi phát hiện ra thì anh ấy đã bất tỉnh không còn biết gì nữa. Vật chủ đã cố cắt linh hồn ra khỏi thân xác của mình."

Phải một lúc lâu tôi mới có thể cất tiếng. Ngay cả khi có thể, giọng tôi chỉ như hơi thở.

"Chuyện gì xảy ra với họ?"

"May mắn là vật chủ không thể giữ mình tỉnh táo đủ lâu để có thể gây ra tổn thương thật sự. Kevin được chuyển đi, lần này là vào một vật chủ chưa

https://thuviensach.vn

trưởng thành. Còn vật chủ phiền phức ấy thì lâm vào tình trạng tồi tệ, và chúng tôi quyết định là không có nhiều lý do để giữ anh ta lại.

Kevin giờ đã được bảy tuổi và hòan tòan bình thường… trừ thực tế là anh ấy vẫn giữ cái tên Kevin. Những người giám hộ anh ấy đang làm việc rất tốt, anh ấy chìm đắm trong âm nhạc và mọi chuyện cứ tốt đẹp như thế thôi….” Câu cuối cùng được nói thêm vào như là một tin tốt – tốt ở chỗ bằng một cách nào đó có thể thoát ra khỏi tất cả mọi chuyện.

“Tại sao?” Tôi hắng giọng để tiếng nói có âm lượng hơn. “Tại sao những rắc rối này không được công bố?”

“Trên thực tế,” Người Tìm Kiếm xen ngang vào, “đã có thông báo rất rõ ràng trên mọi phương tiện thông tin rằng liên kết với những vật chủ trưởng thành sẽ có nhiều thách thức hơn hẳn liên kiết với một đứa trẻ. Một vật chủ chưa trưởng thành thường được dành nhiều cảm tình hơn.”

“Từ thách thức không hòan tòan bao quát hết chuyện của Kevin đâu,” tôi thì thầm.

“À vâng, cô thích bỏ qua lời khuyên nhủ hơn.” Cô ta đưa tay ra với một cử chỉ hòa giải khi thấy người tôi căng lên khiến lớp vải thô trên cái giường hẹp khẽ kêu sột soạt.

“Không phải là tôi đổ lỗi cho cô. Thời thơ ấu đúng là đặc biệt tẻ nhạt. Và cô rõ ràng không phải là một linh hồn tầm thường. Tôi hòan tòan tin tưởng vào khả năng làm chủ mọi việc của cô. Đây chỉ là một vật chủ nữa mà thôi. Tôi chắc là cô sẽ sớm hòa nhập hẳn và kiểm soát tốt trong một thời gian ngắn.”

Từ những điều tôi quan sát được ở Người Tìm Kiếm, tôi ngạc nhiên là cô ta có đủ kiên nhẫn để chấp nhận thêm bất cứ sự trì hõan nào nữa, kể cả khi đó là khỏang thời gian cần thiết để tôi kịp thích nghi. Tôi cảm nhận được sự thất vọng của cô ta vì tôi không có đủ thông tin, và điều này khiến trong tôi dâng lên một sự bực bội kì lạ.

“Vậy sao cô không nghĩ đến chuyện tự cấy mình vào trong cơ thể vật chủ này để lấy những câu trả lời mà cô muốn?” tôi hỏi.

Cô ta cứng người. “Tôi không phải là skipper.”

Chân mày tôi tự động cau lại.

https://thuviensach.vn

“Một biệt danh khác,” Người Hàn Gắn giải thích. “Để chỉ những người không sống trọn một quãng đời trong vật chủ của họ.”

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Chúng tôi có tên dành riêng cho khái niệm này ở những thế giới khác. Không có thế giới nào mà không có những đặc trưng riêng cả. Tôi thôi không làm khó Người Tìm Kiếm nữa và cung cấp cho cô ta những gì tôi biết.

“Tên cô ấy là Melanie Stryder, sinh ra ở Albuquerque, New Mexico. Cô ấy đang sống ở Los Angeles khi cô ấy bắt đầu biết tin ề cuộc xâm lăng, và cô ấy ẩn mình nơi thiên nhiên hoang dã một vài năm trước khi phát hiện ra… Hmmm. Xin lỗi, tôi sẽ thử lại phần đó sau. Cơ thể này hai mươi tuổi. Cô ấy lái xe đến Chicago từ…” Tôi lắc đầu. “Có nhiều trạm nhưng đều trống không. Chiếc xe là do cô ấy đánh cắp được. Cô ấy đang tìm một người chị em họ tên là Sharon, người mà cô ấy hy vọng vẫn là một con người hòan tòan. Cô ấy không tìm thấy cũng như không liên lạc được với ai trước khi cô ấy bị phát hiện. Nhưng…” Tôi vật lộn, đấu tranh lại một khỏang trắng nữa. “Tôi nghĩ là… tôi không thể chắc chắn được… tôi nghĩ là cô ấy đã để lại lời nhắn… ở đâu đó.”

“Vậy là cô ta mong đợi ai đó sẽ đi tìm mình?” Người Tìm Kiếm nóng lòng hỏi.

“Vâng. Cô ấy sẽ bị mất tích. Nếu như cô ấy không đến chỗ hẹn để gặp…” tôi nghiến răng, dùng hết sức để đánh ngã bức tường tối đen ấy. Tôi không biết được nó dày đến nhường nào. Tôi đập liên hồi vào nó, mồ hôi tóat ra trước trán. Người Tìm Kiếm và Người Hàn Gắn rất trật tự, tạo điều kiện cho tôi tập trung hết sức.

Tôi cố nghĩ về điều gì khác – những tiếng ồn ào lạ lẫm của động cơ xe hơi gây nên, luồng adrenaline tuôn chảy bởi kích động mỗi lần ánh đèn pha của những chiếc xe khác lướt qua gần trên đường. Tôi đã vào được phần ký ức này, không có gì ngăn cản tôi nữa. Tôi để mình chảy theo dòng ký ức, bỏ qua đọan đường dài cuốc bộ xuyên qua thành phố trong giá lạnh dưới sự che chở của bóng đêm, rồi đến chỗ tòa nhà nơi mà bọn họ đã phát hiện ra tôi.

Không phải tôi, mà là cô ấy. Tôi rùng mình.

https://thuviensach.vn

“Đừng cố gắng quá —“ Người Hàn Gắn nói.

Người Tìm Kiếm khẽ suỵt bảo anh ta im lặng.

Tôi để tâm trí mình dừng lại ở nỗi sợ bị phát hiện, lòng căm thù những Kẻ Tìm Kiếm bốc cháy ngùn ngụt áp đảo tất cả những thứ khác. Lòng căm thù như một con quỷ; nó là nỗi đau. Tôi không thể chịu nổi cảm giác này. Nhưng tôi vẫn để dòng ký ức trôi tiếp, hy vọng như vậy sẽ giúp làm giảm sự kháng cự, làm lớp phòng thủ suy yếu.

Tôi quan sát cẩn thận khi cô ấy cố tìm cách trốn và rồi cô hiểu ra mình không thể trốn được nữa. Một tin nhắn, được vạch nguệch ngoạc lên mảng vôi gạch đổ nát bằng một cây bút chì gãy. Được vội vã nhét dưới một cánh cửa. không chỉ là một cánh cửa bình thường như bao cánh cửa khác.

“Cánh cửa thứ năm dọc theo hành lang thứ năm trên tầng năm. Tin nhắn của cô ấy nằm ở đó.”

Người Tìm Kiếm có một chiếc điện thoại nhỏ trong tay, cô ta thì thầm rất nhanh vào đấy.

“Tòa nhà đó được xem là một chỗ trú ẩn an tòan,” tôi tiếp tục. “Họ biết nó đã bị bỏ hoang. Cô ấy không biết làm sao mình lại bị phát hiện. Người của cô có tìm thấy Sharon không?”

Một cơn ớn lạnh kinh khiếp làm tay tôi nổi da gà.

Câu hỏi vừa rồi không phải của tôi.

Câu hỏi vừa rồi không phải là của tôi, nhưng nó bật ra tự nhiên qua môi tôi như thể câu hỏi ấy thật sự đã là những gì tôi muốn biết. Người Tìm Kiếm không nhận ra có gì đó không đúng.

“Người chị em họ ấy à? Không, họ không tìm thấy con người nào cả,” cô ta trả lời, và cở thể tôi giãn ra khi nghe lời đáp. “Vật chủ này bị phát hiện khi đang đi vào tòa nhà. Vì ai cũng biết tòa nhà bị bỏ hoang nên một cư dân nhìn thấy cô ấy đã lo lắng. Anh ta gọi cho chúng tôi, và chúng tôi theo dõi tòa nhà để xem liệu chúng tôi có thể bắt được nhiều hơn một người không, và rồi khi không có vẻ gì là như thế, chúng tôi tiến vào trong. Cô có thể tìm ra chỗ hẹn không?”

Tôi thử.

https://thuviensach.vn

Có quá nhiều ký ức, tất cả đều đầy màu sắc và sống động. Tôi thấy cả trăm nơi tôi chưa từng đến, chúng có những cái tên mà tôi chưa bao giờ được nghe qua. Một căn nhà ở Los Angeles đầy những cây lá lược cao cao. Một đồng cỏ trong một khu rừng, với một cái lều và một đống lửa ở ngoại ô Winslow, Arizona. Một bãi biển vắng vẻ với những bờ đá gồ ghề ở Mexico. Một hang động, lối vào được bảo vệ bởi màn mưa ở nơi nào đó thuộc Oregon. Lều, nhà gỗ, chỗ ẩn nấp thô sơ. Càng theo thời gian, những cái tên càng ít rõ ràng hơn. Cô ấy đã không biết mình ở đâu, hoặc là cô ấy đã không cần biết.

Tên của tôi giờ đây là Wanderer, vậy mà những ký ức của cô ấy lại rất hòa hợp với những ký ức của tôi. Ngoại trừ việc đi phiêu du khắp nơi là ý định mà tôi lựa chọn. những mảng ký ức này luôn nhuốm màu lo sợ bị săn đuổi. Không phải phiêu du, mà là chạy trốn.

Tôi cố để không cảm thấy thương xót. Thay vào đó, tôi nỗ lực tập trung vào những ký ức. Tôi không cần nhìn xem cô ấy đã ở đâu, chỉ cần biết cô ấy đang đi đâu. Tôi sắp xếp những hình ảnh liên quan đến từ Chicago, nhưng có vẻ như chúng chỉ là những hình ảnh ngẫu nhiên. Tôi mở rộng vùng hoạt động. Có gì bên ngòai Chicago? Lạnh lẽo, tôi nghĩ thế.

Rất lạnh, và tôi có chút lo lắng về điều đó.

Ở đâu?

Tôi đẩy mình, và bức tường mở ra.

Tôi thở hắt ra.

“Bên ngoài thành phố – ở vùng hoang dã… một công viên của bang, tách biệt khỏi khu dân cư. Không phải là nơi mà cô ấy từng đên, nhưng cô ấy biết làm cách nào để tới được đó.”

“Còn bao lâu nữa?” Người Tìm Kiếm hỏi.

“Không lâu nữa đâu.” Câu trả lời tự động bật ra.

“Tôi ở đây được bao lâu rồi?”

“Cúng tôi để cho vật chủ lành vết thương trong chín ngày, chỉ để hòan tòan chắc chắn là cô ta được lành lặn,” Người Hàn Gắn nói với tôi.

“Quá trình cấy ghép diễn ra vào hôm nay, ngày thứ mười.”

Mười ngày.

https://thuviensach.vn

Cơ thể tôi chóang cả người vì nhẹ nhõm.

“Qúa trễ rồi,” tôi nói. “Kể cả chỗ hẹn… hay lời nhắn cũng thế.” Tôi có thể cảm nhận được phản ứng của vật chủ đối với chuyện này – cảm giác thật quá mạnh mẽ. Vật chủ gần như là… tự mãn. Tôi để cho những lời mà cô ấy nghĩ được nói ra, như vậy tôi sẽ có thể biết thêm thông tin. “Anh ấy sẽ không đến đó đâu.”

“Anh ấy?”

Người Tìm Kiếm chộp lấy đại từ mà tôi sử dụng.

“Là ai vậy?”

Cô ấy đóng mạnh bức tường lại với nhiều lực hơn bao giờ hết. Nhưng cô ấy đã chậm tay trong tích tắc.

Một lần nữa, khuôn mặt này lấp đầy tâm trí tôi. Khuôn mặt với làn da rám nắng và đôi mắt lấp lánh những tia sáng. Khuôn mặt khơi dậy trong tôi một niềm vui sâu sắc lạ kì khi tôi nhìn ngắm nó rõ ràng trong tâm trí.

Dù bức tường đã đóng sập lại kèm theo nỗi oán giận ghê gớm, nhưng vẫn không đủ nhanh để ngăn cản tôi.

“Jared,” tôi trả lời.

Và ngay khi cái tên vừa thốt ra khỏi miệng tôi, ý nghĩ không phải của tôi tuôn ra theo sau đó. “Jared an toàn rồi.”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Nằm Mơ

Trời quá tối để nóng nực đến thế, hay có lẽ là quá nóng để tối đến thế. Một trong hai thứ chắc phải ở nhầm chỗ rồi.

T

Tôi núp trong bóng tối ở đằng sau sự bảo vệ yếu ớt của một bụi cây creozot cằn cỗi, vã mồ hôi ra hết chỗ nước còn lại trong cơ thể tôi. Đã mười lăm phút kể từ khi chiếc ô tô rời khỏi ga ra. Không còn ánh đèn nào sáng cả. Cánh cửa kiểu arcadia chỉ mở khoảng hai inch (5cm), để cho cái quạt nước làm công việc của nó. Tôi có thể tưởng tượng ra cảm giác làn khí ẩm, mát lạnh thổi qua tấm màn. Tôi ước nó có thể tới được chỗ tôi ở đây.

Dạ dày tôi kêu ọt ọt, và tôi co thắt những cơ ở bụng lại để làm bặt âm thanh ấy. Xung quanh đủ yên tĩnh để mang những tiếng thì thào đi xa.

Tôi đang rất đói.

Còn có một nhu cầu khác mạnh hơn – một cái dạ dày trống rỗng đang trốn một cách an toàn ở xa trong bóng tối, chờ đợi một mình trong một cái hang lởm chởm đang là chỗ trú chân tạm thời của chúng tôi. Một nơi chật hẹp, lổn nhổn những đá nham thạch. Nó sẽ làm gì nếu tôi không quay trở lại? Mọi áp lực của một người mẹ mà không có chút kiến thức hay kinh nghiệm nào. Tôi cảm thấy vô dụng một cách đáng khinh. Jamie đang đói.

Không có căn nhà nào khác gần với căn nhà này. Tôi đã quan sát kể từ lúc mặt trời vẫn còn nóng bỏng trên trời, và tôi cũng không nghĩ là có chó.

Tôi chồm lên khỏi chỗ trốn, mọi cơ bắp của tôi gào lên phản đối, nhưng tôi gập người ở chỗ bụng, cố để thấp bé hơn cái bụi cây. Con đường đi lên

https://thuviensach.vn

chỗ sáng toàn là cát mịn, một con đường mờ ảo trong ánh sáng của các vì sao. Không có tiếng xe cộ nào ngoài đường phố.

Tôi biết chúng sẽ nhận ra điều gì khi chúng trở về, những con quái vật trông giống hệt như một cặp vợ chồng tử tế ở tuổi năm mươi. Chúng sẽ biết chính xác tôi là cái gì, và cuộc truy lùng sẽ được bắt đầu ngay lập tức. Tôi cần phải đi thật xa. Tôi thực sự hi vọng chúng ra ngoài để qua đêm ngoài thị trấn. Tôi nghĩ hôm nay là Thứ Sáu. Chúng giữ những thói quen của chúng ta quá hoàn hảo, khó mà thấy được sự khác biệt. Đó là lí do vì sao chúng thắng ngay từ đầu.

Hàng rào bao quanh sân chỉ cao đến eo. Tôi vượt qua nó dễ dàng, không tiếng động. Mặc dù vậy cái sân lại trải sỏi, và tôi phải đi lại thật cẩn thận để khỏi làm chúng chuyển động. Tôi tới được phiến đá bước lên hành lang.

Những tấm rèm đang để mở. Ánh sao đủ sáng để nhìn được những căn phòng trống rỗng không có người. Cặp vợ chồng này có vẻ sống khá thanh đạm, và tôi rất biết ơn. Nó khiến cho bất kì ai cũng khó mà trốn được. Tất nhiên, nó cũng không cho tôi chỗ trốn nào hết, nhưng nếu phải đến nước ấy, thì cũng đã là quá trễ rồi.

Tôi khẽ mở cánh cửa màn trước, rồi đến cánh cửa kính. Cả hai đều trượt khẽ khàng. Tôi thận trọng đặt chân lên đá sàn, nhưng nó chỉ là một thói quen. Không có ai ở đây để chờ tôi cả.

Không khí mát lạnh có cảm giác như thiên đường. Căn bếp ở bên trái tôi. Tôi có thể nhìn thấy ánh sáng phản chiếu của bàn bếp bằng đá gra-nít.

Tôi kéo cái túi vải từ trên vai xuống và bắt đầu với cái tủ lạnh. Có một thoáng lo sợ khi ánh sáng chiếu ra từ cánh cửa mở, nhưng tôi đã tìm thấy nút tắt và giữ nó bằng ngón chân tôi. Mắt tôi như mù. Tôi không có thời gian để điều chỉnh chúng. Tôi phải làm bằng cảm giác.

Sữa, những lát pho mát, đồ ăn thừa để trong cái hộp nhựa. Tôi hi vọng đó là cái thứ gà-và-cơm mà tôi đã nhìn thấy hắn ta nấu cho bữa tối. Chúng đã ăn nó tối nay.

Nước hoa quả, một túi táo. Cà rốt bé. Những cái này sẽ nguyên trạng cho đến tận sáng mai.

Tôi đi vội đến phòng trữ đồ ăn. Tôi cần những thứ giữ được lâu hơn.

https://thuviensach.vn

Tôi có thể nhìn thấy tốt hơn khi tôi vơ vét tất cả những thứ tôi có thể mang. Măm, bánh qui sô cô la chip. Tôi thèm mở cái túi ra bây giờ muốn chết được, nhưng tôi nghiến răng lại và lờ đi cú xoắn của cái dạ dày trống rỗng.

Cái túi nặng quá nhanh. Cái này chỉ duy trì cho chúng tôi được một tuần, thậm chí là khi chúng tôi dè sẻn với nó. Và tôi không cảm thấy muốn dè sẻn; tôi muốn nhồi cho căng bụng. Tôi nhét những thanh granola (một loại bánh) vào trong các túi.

Thêm một thứ nữa. Tôi nhanh chóng đi đến bồn rửa và lấy đầy bình. Rồi tôi đặt đầu mình xuống dưới vòi nước và há mồm ra thẳng với nó. Nước tạo những âm thanh kì cục khi nó xuống tới đáy cái dạ dày rỗng tuếch của tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy hoảng loạn khi hoàn thành công việc. Tôi muốn ra khỏi đây. Sự văn minh cực kì đáng sợ.

Tôi theo dõi sàn nhà trên đường ra, lo lắng sẽ vấp phải cái gì với cái túi nặng ịch của tôi, đó là lý do tại sao tôi không nhìn thấy cái bóng đen thui ở trên hành lang cho đến khi bàn tay tôi ở trên cánh cửa.

Tôi nghe thấy tiếng chửi thề lầm rầm của hắn ta đúng vào lúc một tiếng kêu ngu ngốc vì sợ hãi của tôi thoát khỏi miệng. Tôi xoay người để chạy về phía cửa trước, hi vọng những cái khóa chưa bị chốt lại, hay ít nhất không khó mở lắm.

Tôi thậm chí còn chưa kịp chạy được hai bước trước khi hai bàn tay thô ráp, cứng rắn nắm lấy vai tôi và kéo tôi lại người hắn ta. Quá lớn, quá khỏe để là một người phụ nữ. Giọng nam trầm chứng minh rằng tôi đã đúng.

“Chỉ một tiếng thôi là mi chết ngay,” hắn ta đe dọa cộc cằn. Tôi kinh ngạc khi cảm thấy một viền kim loại mảnh, sắc lẻm thúc vào chỗ da dưới cằm tôi.

Tôi không hiểu. Tôi đáng ra không được đưa cho một lựa chọn nào. Tên quái vật này là ai vậy? Tôi chưa từng nghe thấy có tên nào phá luật. Tôi trả lời theo cách duy nhất mà tôi có thể.

“Làm đi,” tôi rít qua kẽ răng. “Cứ việc làm đi. Ta không muốn trở thành một ký sinh trùng tởm lợm.”

https://thuviensach.vn

Tôi chờ đợi con dao cứa vào, và tim tôi đau nhói. Mỗi nhịp đập mang một cái tên. Jamie, Jamie, Jamie. Điều gì sẽ xảy ra cho nó bây giờ?

"Thông minh đấy," người đàn ông lầm rầm, và không có vẻ như hắn ta đang nói với tôi. "Chắc phải là một Kẻ truy tìm. Và đó là một cái bẫy. Làm thế nào chúng biết được nhỉ?" Lưỡi thép biến mất dưới cổ họng tôi, chỉ để bị thay thế bởi một bàn tay rắn như sắt.

Tôi hầu như không thể thở được dưới gọng kìm ấy.

"Bọn còn lại đâu?" hắn ta hỏi, siết lại.

"Chỉ có ta thôi!" tôi thều thào. Tôi không thể dẫn hắn ta tới chỗ Jamie được. Jamie sẽ làm gì khi tôi không quay lại? Jamie đang đói!

Tôi thoi khuỷu tay vào bụng hắn – và nó thực sự đau. Những cơ bắp ở bụng hắn cứng như thép giống hệt bàn tay. Điều này thật lạ. Những cơ bắp như thế là sản phẩm của một đời sống chật vật hoặc là bị săn đuổi, và những con ký sinh trùng thì không có cả hai thứ ấy.

Hắn ta thậm chí không phải hít vào trước cú thoi của tôi. Tuyệt vọng, tôi dẫm gót giầy vào mu bàn chân hắn. Lần này tôi đã làm hắn mất cảnh giác, và hắn lảo đảo. Tôi trườn đi, nhưng bàn tay hắn tóm lấy cái túi của tôi, kéo tôi lại vào cơ thể hắn. Bàn tay hắn lại nắm lấy cổ họng tôi lần nữa.

"Quá hung hãn so với những kẻ cướp thân xác yêu chuộng hòa bình bọn bây đấy nhỉ?"

Những lời của hắn rất vô lý. Tôi đã tưởng mọi tên người ngoài hành tinh đều giống nhau. Tôi đoán rút cục thì chúng cũng có những gã điên điên.

Tôi vặn người và cào cấu, cố để vùng khỏi vòng kẹp của hắn. Móng tay tôi cắm vào cánh tay hắn khiến hắn siết lại vòng kẹp trên cổ họng tôi.

"Ta sẽ giết mi, đồ kẻ cắp thân xác vô giá trị kia. Ta không nói đùa đâu."

"Vậy thì, làm đi!"

Đột nhiên, hắn ta hổn hển, và tôi tự hỏi có phải một cái tay hay chân nào của tôi vừa đụng trúng hắn không. Tôi không cảm thấy vết thâm tím mới nào cả.

Hắn bỏ tay tôi ra và nắm lấy tóc tôi. Chắc đã đến lúc rồi. Hắn sẽ cứa cổ họng tôi. Tôi gồng mình chờ vết cứa của con dao.

https://thuviensach.vn

Nhưng bàn tay trên cổ họng tôi lại lỏng ra, rồi những ngón tay của hắn dò dẫm phía sau cổ tôi, thô ráp và ấm áp trên da trần của tôi.

“Không thể nào,” hắn ta thở hắt ra.

Cái gì đó rơi xuống sàn với một tiếng thịch. Hắn ta đã thả con dao ư? Tôi cố suy nghĩ một cách để lấy được nó. Có lẽ nếu tôi ngã. Bàn tay trên cổ tôi không đủ chặt để ngăn tôi không vùng ra. Tôi nghĩ tôi đã nghe thấy con dao rơi ở đâu.

Hắn ta đột ngột xoay người tôi lại. Có một tiếng cờ-lích, và ánh sáng làm lòa mắt bên trái của tôi. Tôi hít thở và tự động cố nhoài tránh khỏi nó. Bàn tay hắn nắm chặt lấy tóc tôi. Ánh sáng chuyển sang bên mắt phải của tôi.

“Tôi không thể nào tin được,” hắn ta thì thào. “Cô vẫn còn là con người.”

Bàn tay hắn kẹp lấy khuôn mặt tôi từ cả hai phía, và trước khi tôi có thể giật ra, môi hắn đã áp mạnh và môi tôi.

Tôi cứng người trong vòng nửa giây. Chưa ai từng hôn tôi trong suốt cuộc đời tôi. Không phải một nụ hôn thật sự. Chỉ có những nụ hôn nhẹ của cha mẹ trên má hay trên trán, rất nhiều năm trước đây rồi. Đây là một cái gì đó mà tôi đã tưởng tôi sẽ không bao giờ cảm nhận được. Mặc dù tôi không chắc sẽ cảm thấy chính xác điều gì. Có quá nhiều hoảng loạn, quá nhiều nỗi kinh hoàng, và quá nhiều adrenaline.

Tôi nâng đầu gối mình lên trong một cú thúc mạnh.

Hắn hắt ra một âm thanh khò khè, và tôi tự do. Thay vì chạy ra phía cửa trước căn nhà một lần nữa như hắn trông đợi, tôi luồn dưới cánh tay hắn và vọt qua cánh cửa mở. Tôi nghĩ tôi có thể vượt trước hắn, thậm chí là với cái túi của tôi. Tôi đã có khởi đầu trước, và hắn vẫn còn đang phát ra những âm thanh đau đớn. Tôi biết nơi tôi sẽ đi – tôi sẽ không rời khỏi con đường mà hắn có thể nhìn thấy trong bóng tối. Tôi chưa hề làm rơi thức ăn, và điều đó tốt. Mặc dù tôi cho rằng những thanh granola đã bị rớt mất rồi.

“Chờ đã!” hắn kêu lên.

Im đi, tôi nghĩ, nhưng tôi không hét lại.

https://thuviensach.vn

Hắn chạy phía sau tôi. Tôi có thể nghe giọng hắn gần hơn. “Tôi không phải một trong bọn chúng!”

Chắc rồi. Tôi tiếp tục nhìn vào cát và chạy thục mạng. Bố tôi đã từng nói tôi chạy như một con báo gêpa. Tôi là đứa nhanh nhất trong đội đua, vô địch bang, hồi trước ngày tận thế.

“Nghe tôi này!” Hắn ta vẫn còn thét to hết mức. “Nhìn này! Tôi sẽ chứng minh. Chỉ cần dừng lại và nhìn vào tôi thôi!”

Không đời nào đâu. Tôi xoay quanh chỗ giặt quần áo và nhẹ nhàng nhảy qua bụi cây mesquites (một loại cây họ đậu thường mọc ở Bắc Mexico và Mỹ).

“Tôi không nghĩ còn có ai đó sống sót! Làm ơn đi, tôi cần nói chuyện với cô!”

Giọng nói của hắn ta làm tôi ngạc nhiên – nó quá gần.

“Tôi xin lỗi vì đã hôn cô! Cái đó thật ngu ngốc! Chỉ là tôi đã cô đơn quá lâu rồi!”

“Im đi!” Tôi không nói toáng lên, nhưng tôi biết là hắn ta đã nghe thấy. Hắn ta đang đến gần hơn. Tôi chưa từng bị vượt qua trước đây. Tôi ra sức ở chân nhiều hơn.

Có một tiếng càu nhàu nho nhỏ trong hơi thở của hắn ta khi cả hắn cũng tăng tốc.

Cái gì đó rất lớn lao vào lưng tôi, và tôi ngã xuống. Tôi nếm đất trong miệng mình, và tôi bị đè bởi cái gì đó rất nặng đến nỗi tôi khó mà thở được.

“Chờ. Một. Phút,” hắn ta gắt lên.

Hắn ta nhấc mình lên và xoay tôi ngửa ra. Hắn ngồi ngang trên ngực tôi, giữ hai tay tôi bằng chân hắn. Hắn đang lục lọc chỗ đồ ăn của tôi. Tôi gầm lên và cố vặn vẹo ra khỏi vòng kìm kẹp ở dưới hắn ta.

“Nhìn này, nhìn này, nhìn này!” hắn ta nói. Hắn ta lôi một cái hình trụ nhỏ từ túi quần và vặn trên đầu. Một tia sáng bắn ra khỏi đầu nó.

Hắn quay tia sáng ấy vào mặt hắn.

Ánh sáng khiến da hắn thành màu vàng. Nó cho thấy hai gò má nhô cao bên cạnh một sống mũi dài thon thả và một cái cằm vuông góc cạnh. Đôi môi hắn giãn ra thành một nụ cười, nhưng tôi có thể thấy là chúng khá đầy

https://thuviensach.vn

đặn, so với một người đàn ông. Cặp lông mày và lông mi của hắn nhạt màu vì ánh mặt trời.

Nhưng đó không phải là cái hắn đang cho tôi thấy.

Đôi mắt hắn, một chất lỏng màu hung đỏ trong sáng trước ánh đèn, tỏa sáng không có gì khác sự phản chiếu trong mắt con người. Hắn ta lia ánh sáng giữa hai mắt.

"Thấy chưa? Thấy chưa? Tôi cũng như cô thôi."

"Để ta xem cổ mi." Sự nghi ngờ lộ rõ trong giọng tôi. Tôi không để bản thân mình tin rằng chuyện này còn hơn một trò lừa đảo. Tôi không hiểu rõ ý đồ của màn kịch, nhưng tôi chắc chắn là có một màn kịch. Chẳng còn chút hi vọng nào nữa cả.

Môi hắn mím lại. "Chà… Cái đó sẽ không thực sự giúp ích gì nhiều. Chẳng phải mắt là đủ rồi sao? Cô biết tôi không phải là một trong số chúng."

"Tại sao mi không cho ta xem cổ mi?"

"Bởi vì tôi có một vết sẹo ở đó," hắn ta thừa nhận.

Tôi lại cố trườn ra khỏi hắn ta lần nữa, và bàn tay hắn nắm lấy vai tôi.

"Đó là khổ nhục kế," hắn ta giải thích. "Tôi nghĩ tôi đã làm khá tốt, mặc dù nó đau như quỷ ấy. Tôi không có tất cả chỗ tóc đẹp đẽ đó để phủ lên cổ của tôi. Vết sẹo giúp tôi hòa vào đám đông."

"Ra khỏi người tôi."

Anh ta rụt rè, rồi đứng thẳng lên trong một cử động dễ dàng, không cần phải dùng tới bàn tay. Anh ta giơ một tay ra, lòng bàn tay hướng lên, cho tôi.

"Xin đừng chạy nữa. Và, ừm, tôi cũng mong cô đừng đá tôi lần nữa." Tôi không di chuyển. Tôi biết hắn ta có thể bắt tôi nếu tôi cố chạy.

"Anh là ai?" Tôi thì thào.

Nụ cười của anh ta rộng ngoác. "Tên tôi là Jared Howe. Tôi chưa từng nói chuyện với một con người nào khác trong hơn hai năm qua, vì thế tôi chắc chắn là tôi có vẻ… hơi điên đối với cô. Làm ơn, tha thứ cho chuyện đó và dù thế nào cũng nói cho tôi biết tên cô."

"Melanie," tôi thì thầm.

https://thuviensach.vn

“Melanie,” anh ta nhắc lại. “Tôi không thể nói cho cô biết tôi vui mừng thế nào được gặp cô.”

Tôi nắm chặt lấy cái túi của tôi, tiếp tục nhìn đăm đăm vào anh ta. Anh ta chầm chậm vươn tay xuống cho tôi.

Và tôi nắm lấy nó.

Tôi đã không nhận ra cho đến khi bàn tay tôi tự nguyện vòng quanh bàn tay anh ta rằng tôi đã tin anh ta.

“Giờ thì sao?” Tôi cảnh giác hỏi.

“À, chúng ta không thể ở đây lâu. Cô sẽ quay lại căn nhà cùng tôi chứ? Tôi để quên cái túi. Cô đã thắng tôi với cái tủ lạnh.”

Tôi lắc đầu.

Dường như anh ta nhận ra tôi mong manh ra sao, gần sụp đổ ra sao.

“Vậy thì, cô sẽ chờ tôi ở đây chứ?” anh ta hỏi bằng giọng nhẹ nhàng. “Tôi sẽ nhanh thôi. Để tôi lấy thêm cho chúng ta ít thức ăn nữa.”

“Chúng ta?”

“Cô có thực sự nghĩ tôi sẽ để cô biến mất không? Tôi sẽ đi theo cô cho dù cô có bảo tôi không được theo.”

Tôi không muốn biến mất khỏi anh ta.

“Tôi…” Làm sao mà tôi lại không tin tưởng một con người khác hoàn toàn được? Chúng tôi là gia đình – hai phần tử huynh đệ của một giống loài sắp tuyệt chủng. “Tôi không có thời gian. Tôi phải đi rất xa và… Jamie đang đợi.”

“Cô không ở một mình,” anh ta nhận ra. Biểu hiện của anh ta thể hiện sự không chắc chắn lần đầu tiên.

“Em trai tôi. Nó mới chín tuổi, và nó rất sợ hãi khi tôi phải đi xa. Tôi sẽ phải mất nửa buổi đêm mới trở về với nó được. Nó sẽ không biết liệu tôi đã bị bắt chưa. Nó đang rất đói.” Như thể để minh họa câu nói của tôi, dạ dày tôi cuộn lên thành tiếng.

Nụ cười của Jared trở lại, rạng rỡ hơn cả trước đó. “Có ích gì không nếu tôi cho cô đi nhờ?”

“Đi nhờ?” tôi lặp lại.

https://thuviensach.vn

“Tôi thỏa thuận với cô thế này. Cô chờ ở đây trong khi tôi thu thập thêm thức ăn, và tôi sẽ đưa cô đến bất cứ nơi đâu cô muốn đi trong chiếc jeep của tôi. Nó nhanh hơn là chạy – nhanh hơn cả khi cô chạy.”

“Anh có ô tô ư?”

“Tất nhiên. Cô nghĩ tôi đi bộ đến đây chắc?”

Tôi nghĩ về sáu tiếng đồng hồ tôi đã cuốc bộ đến đây, và trán tôi nhăn nhó.

“Chúng ta sẽ quay lại với em trai cô nhanh thôi,” anh ta hứa. “Đừng rời khỏi đây đấy, okay?”

Tôi gật đầu.

“Và làm ơn, hãy ăn cái gì đi. Tôi không muốn dạ dày cô làm chúng ta bị lộ đâu.” Anh cười toe toét, và đôi mắt anh nhăn lại, những đường rãnh hiện lên phía góc mắt. Trái tim tôi đập một tiếng thịch mạnh, và tôi biết rằng tôi sẽ vẫn chờ ở đây cho dù anh phải đi suốt cả đêm.

Anh vẫn còn nắm tay tôi. Anh từ từ thả tay ra, nhưng mắt anh không rời mắt tôi. (cái này gọi là sét đánh, đúng kiểu Adam và Eva trong một tình huống sống chết – như sách J) Anh lùi lại một bước, rồi dừng lại.

“Làm ơn đừng đá tôi nhé,” anh nài xin, cúi xuống trước và tóm lấy cằm tôi. Anh hôn tôi lần nữa, và lần này tôi cảm nhận được nó. Đôi môi anh mềm mại hơn bàn tay anh, và nóng, thậm chí là trong một đêm sa mạc ấm áp. Một đàn bướm bay lượn loạn xạ trong dạ dày tôi và cướp mất hơi thở của tôi. Bàn tay tôi vươn ra cho anh một cách bản năng. Tôi chạm vào làn da ấm nóng ở má anh, chỗ tóc cứng trên cổ anh. Những móng tay tôi mò mẫm qua một đường da dày lên, một đường gồ lên ngay bên dưới làn tóc.

Tôi thét lên.

Tôi trở dậy mồ hôi nhễ nhại. Thậm chí cả trước khi tôi tỉnh táo hoàn toàn, những ngón tay tôi đã đặt lên gáy tôi, dò theo đường sẹo ngắn còn lại từ cuộc sát nhập. Tôi gần như không cảm thấy vết sẹo màu hồng nhạt dưới những ngón tay mình. Những loại thuốc mà Người hàn gắn đã dùng rất hiệu quả.

Vết sẹo liền da một cách khó nhọc của Jared đã không bao giờ thực sự hiệu quả.

https://thuviensach.vn

Tôi bật ngọn đèn bên cạnh giường mình, chờ cho hơi thở chậm lại, những mạch máu căng đầy adrenaline từ giấc mơ có thật.

Một giấc mơ mới, nhưng về bản chất là quá giống với rất nhiều giấc mơ khác đã ám ảnh tôi trong suốt những tháng qua.

Không, không phải một giấc mơ. Chắc chắn là một kí ức. Tôi có thể cảm nhận được hơi nóng của làn môi Jared trên môi tôi. Bàn tay tôi vươn ra mà không cần tôi cho phép, tìm kiếm trên tấm ga giường nhàu nhĩ, tìm kiếm cái gì đó mà chúng không tìm thấy. Trái tim tôi đau nhói khi chúng phải từ bỏ, rơi trở lại xuống giường một cách ẻo lả và trống rỗng.

Tôi chớp đi những giọt nước mắt không mời trên mắt tôi. Tôi không biết tôi còn có thể chịu đựng bao lâu nữa. Làm sao một người có thể sống trên đời này, với cơ thể mà những kí ức không hề ở lại trong quá khứ như nó nên ở? Với những cảm xúc quá mạnh mẽ đến nỗi tôi không thể nói được tôi đã cảm thấy cái gì nữa?

Ngày mai tôi sẽ kiệt sức, nhưng tôi còn lâu mới thấy buồn ngủ nên tôi biết rằng sẽ còn nhiều giờ nữa trước khi tôi có thể thư giãn. Tôi cũng nên thực hiện nghĩa vụ của mình và làm chuyện này cho xong đi. Có lẽ nó sẽ giúp tôi đẩy trí óc mình ra khỏi những chuyện mà tôi không nên nghĩ tới.

Tôi lăn khỏi giường và lảo đảo tới bên chiếc máy tính của tôi trên cái bàn trống khác. Mất vài giây màn hình mới bật lên, và một vài giây nữa để mở chương trình thư điện tử của tôi lên. Không khó để tìm kiếm hòm thư của Người truy tìm; tôi chỉ có đúng bốn liên lạc: Người truy tìm, Người hàn gắn, ông chủ mới của tôi, và vợ ông ấy, Người khuyên giải của tôi.

Có một con người khác ở cùng với vật chủ của tôi, Melanie Stryder.

Tôi gõ, không buồn chào hỏi.

Tên cậu ta là Jamie Stryder; em trai cô ấy.

Trong một giây hoảng loạn, tôi tự hỏi đó có phải là dưới sự điều khiển của cô ấy không. Suốt thời gian này, tôi thậm chí chưa bao giờ đoán được sự tồn tại của cậu bé – không phải vì cậu bé không quan trọng với cô ấy, nhưng vì cô ấy đã bảo vệ cậu bé quá mãnh liệt hơn bất kì một bí mật nào mà tôi đã bóc tách được. Cô ấy có còn những bí mật nào to lớn, quan trọng như thế này không? Thiêng liêng đến mức mà cô ấy phải giữ chúng thậm

https://thuviensach.vn

chí khỏi những giấc mơ của tôi? Cô ấy mạnh đến thế ư? Những ngón tay tôi run rẩy khi tôi viết tiếp phần còn lại của thông tin.

Tôi nghĩ giờ cậu ta đã là một thiếu niên. Có lẽ khoảng mười ba tuổi. Họ đã sống trong một chỗ cắm trại tạm thời, và tôi tin rằng nó ở phía bắc của một thị trấn ở Cave Creek, Arizona. Mặc dù vậy, đó là vài năm trước rồi. Tuy nhiên, cô vẫn có thể so sánh một bản đồ với những đường kẻ mà tôi đã nhớ lại được trước đó. Như mọi khi, tôi sẽ kể cho cô biết nếu tôi biết thêm được bất kì điều gì.

Tôi gửi đi. Ngay khi nó đi, nỗi hoản loạn lại ào qua tôi.

Không phải là Jamie!

Giọng nói của cô ấy trong đầu tôi rõ ràng như chính tôi đang nói to lên vậy. Tôi rùng mình hoảng sợ.

Thậm chí cả khi tôi đấu tranh với nỗi sợ hãi của việc đang xảy ra, tôi vẫn bị tóm chặt lấy bởi nỗi khao khát điên rồ là gửi email lại cho Người truy tìm và xin lỗi vì đã gửi cho cô ta những giấc mơ điên khùng của tôi. Để bảo với cô ta rằng tôi đang nửa mơ nửa tỉnh và xin đừng chú ý gì tới thông tin ngớ ngẩn mà tôi đã gửi.

Nỗi khao khát đó không phải của tôi.

Tôi tắt máy vi tính.

Ta căm thù mi, giọng nói gầm ghè trong đầu tôi.

“Vậy thì có lẽ cô nên đi đi,” Tôi quát lại. Giọng nói của tôi, trả lời cô ta thành tiếng, khiến tôi rùng mình một lần nữa.

Cô ấy đã không nói chuyện lại với tôi kể từ những giây phút đầu tiên tôi tới đây. Chắc chắn là cô ấy đã mạnh hơn. Cũng giống như những giấc mơ.

Và cũng chắc chắn là, tôi sẽ phải đi gặp Người khuyên giải của tôi vào ngày mai. Những giọt nước mắt thất vọng và tủi nhục tràn lên mắt tôi trước ý nghĩ ấy.

Tôi trở lại giường, đặt một cái gối lên trên mặt, và cố không nghĩ gì nữa.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Khó Chịu

"X in chào, Wanderer! Cô hãy ngồi xuống và tự nhiên như ở nhà nhé?"

"X

Tôi rụt rè trên ngưỡng cửa văn phòng của Người khuyên giải, một chân ở trong và một chân ở ngoài.

Bà ấy cười, chỉ là một cử động rất nhỏ ở khóe miệng. Bây giờ tôi đã dễ dàng đọc được những biểu cảm của nét mặt con người hơn; những chuyển động và dịch chuyển khe khẽ của cơ bắp đã trở nên quen thuộc qua nhiều tháng tiếp xúc. Tôi có thể thấy rằng Người khuyên giải thấy sự dè dặt của tôi hơi nực cười. Đồng thời, tôi có thể cảm nhận được sự bối rối của bà ấy vì tôi vẫn còn thấy khó chịu khi phải tới với bà.

Với một tiếng thở dài thua cuộc âm thầm, tôi bước vào trong căn phòng nhỏ nhiều màu sắc rực rỡ và tới chiếc ghế thường lệ của tôi – chiếc ghế đỏ được nhồi căng, một chiếc xa nhất kể từ nơi bà ấy ngồi.

Môi bà ấy mím lại.

Để tránh cái nhìn của bà ấy, tôi nhìn đăm đăm qua cửa sổ mở vào những đám mây đang hối hả trôi qua mặt trời. Một vệt xanh dương nhạt màu khẽ thổi qua căn phòng.

"Nào, Wanderer. Đã một thời gian kể từ khi cô tới gặp tôi rồi nhỉ."

Tôi nhìn vào mắt bà ấy vẻ tội lỗi. "Tôi đã để lại lời nhắn về cuộc hẹn cuối đó. Tôi có một sinh viên xin tôi thêm chút thời gian…"

"Có, tôi biết." Bà nhoẻn nụ cười nhỏ xíu ấy một lần nữa. "Tôi đã nhận được tin nhắn."

https://thuviensach.vn

Bà là một phụ nữ hấp dẫn so với độ tuổi, theo kiểu con người. Bà giữ nguyên mái tóc màu xám tự nhiên – nó mềm mại, chực chuyển sang màu trắng cước chứ không phải màu bạc, và bà để nó mọc dài, buộc ra sau trong một cái đuôi ngựa lỏng lẻo. Đôi mắt bà là một màu xanh lục thú vị mà tôi chưa từng nhìn thấy trên bất kì người nào khác.

"Tôi xin lỗi," tôi nói, vì bà dường như đang chờ đợi một câu phản hồi.

"Không sao hết. Tôi hiểu. Thật khó khăn cho cô khi phải tới đây. Cô vô cùng mong là cô không cần phải tới. Trước đây cô chưa bao giờ cần. Điều này làm cô lo sợ."

Tôi nhìn đăm đăm xuống sàn nhà bằng gỗ. "Phải, Người khuyên giải."

"Tôi biết tôi đã yêu cầu cô gọi tôi là Kathy."

"Vâng… Kathy."

Bà cười khe khẽ. "Cô vẫn chưa thoải mái với tên của con người, phải không Wanderer?"

"Không. Thành thật mà nói, nó giống như là… một sự đầu hàng."

Tôi nhìn lên để thấy bà chầm chậm gật đầu. "Chà, tôi có thể hiểu tại sao cô đặc biệt cảm thấy theo cách đó."

Tôi nuốt khan thành tiếng khi bà nói như thế, và lại nhìn xuống sàn.

"Hãy nói về cái gì đó dễ dàng hơn trong lúc này," Kathy gợi ý. "Cô có còn yêu thích Sứ mạng của mình không?"

"Có." Chuyện này dễ dàng hơn. "Tôi đã bắt đầu một học kì mới. Tôi đã tự hỏi liệu nó có trở nên mệt mỏi không, khi phải lặp đi lặp lại cùng một bài giảng, nhưng cho đến giờ thì không. Những người nghe mới khiến cho câu chuyện trở nên mới mẻ lần nữa."

"Curt đã nói với tôi những điều tốt đẹp về cô. Anh ấy nói rằng lớp học của cô là một trong những lớp được yêu cầu nhiều nhất trong trường đại học."

Má tôi ấm lên một chút trước lời khen. "Thật vui được nghe như thế. Bạn đồng hành của bà khỏe không?"

"Curt rất tuyệt, cám ơn cô. Vật chủ của chúng tôi đều ở trong trạng thái tuyệt vời so với tuổi của họ. Chúng tôi có rất nhiều năm phía trước, tôi nghĩ vậy."

https://thuviensach.vn

Tôi thấy tò mò liệu bà ấy sẽ ở lại thế giới này, liệu bà sẽ chuyển sang một vật chủ loài người khác khi thời gian tới, hay bà sẽ đi. Nhưng tôi không muốn hỏi bất kì câu hỏi nào có thể chuyển chúng tôi sang một lĩnh vực bàn bạc khó khăn hơn.

"Tôi thích dạy học," thay vào đó tôi nói. "Nó liên quan như thế nào đó với Sứ mạng của tôi ở hành tinh Tảo Thấy, vì thế nó khiến mọi chuyện dễ dàng hơn so với cái gì đó không quen thuộc. Tôi nợ Curt vì đã yêu cầu tôi."

"Chúng tôi may mắn vì đã có cô." Kathy mỉm cười ấm áp. "Cô có biết hiếm hoi lắm mới có một Giáo sư Lịch sử có kinh nghiệm thậm chí trên hai hành tinh trên đơn xin việc không? Vậy mà cô đã sống một vòng đời ở gần hết tất cả. Và khởi nguồn ở hành tinh Gốc nữa! Chẳng có trường học nào trên hành tinh này lại không thích cướp cô khỏi chúng tôi. Curt lên kế hoạch giữ cô luôn bận rộn để cô không có thời gian suy xét đến chuyện chuyển đi."

"Giáo sư Danh dự," tôi chỉnh lại bà.

Kathy mỉm cười rồi hít một hơi sâu, nụ cười của bà nhạt đi. "Cô đã không đến gặp tôi một thời gian dài, tôi đang tự hỏi liệu những vấn đề của cô có tự giải quyết được không. Nhưng rồi tôi nhận ra rằng có lẽ lý do cho sự vắng mặt của cô là chúng đang trở nên tồi tệ hơn."

Tôi nhìn xuống hai tay mình và không nói gì.

Bàn tay tôi màu nâu nhạt – một màu rám nắng không bao giờ phai nhạt cho dù tôi có dành thời gian ở dưới nắng hay là không. Một chút tàn nhanh màu tối đánh dấu lớp da phía trên cổ tay trái của tôi. Móng tay được cắt tỉa ngắn. Tôi không thích cảm giác của những móng tay dài. Chúng rất khó chịu khi vô tình quẹt vào da. Và những ngón tay tôi rất dài và mảnh – chiều dài thêm vào của những móng tay sẽ làm chúng trông rất kì lạ. Thậm chí là đối với con người.

Bà hắng giọng sau một phút. "Tôi đoán là ước đoán của tôi đã đúng."

"Kathy." Tôi nói tên bà thật chậm. Kéo dài thêm thời gian. "Tại sao bà lại giữ tên của con người? Nó có khiến bà cảm thấy… hợp nhất hơn? Ý tôi là, với vật chủ của bà?" Tôi cũng muốn được biết về lựa chọn của Curt, nhưng đó là một câu hỏi rất cá nhân. Sẽ là rất sai trái khi hỏi bất kì ai ngoài

https://thuviensach.vn

Curt câu hỏi đó, thậm chí là với người đồng hành của ông. Tôi lo là tôi đã tỏ ra quá bất lịch sự, nhưng bà lại cười.

“Trời ơi, không, Wanderer. Tôi chưa kể cho cô ư? Hmm. Có lẽ chưa, vì việc của tôi không phải là nói, mà là lắng nghe. Phần lớn các linh thể tôi đã nói chuyện cùng không cần nhiều sự khuyến khích như cô đâu. Cô có biết tôi đã đến Trái Đất trong những chuyến đổ bộ trước tiên không, trước cả khi con người có bất kì ý tưởng nào là chúng ta đã tới đây? Tôi đã có những hàng xóm loài người ở cả hai bên. Curt và tôi phải giả vờ là những vật chủ của chúng tôi trong vài năm. Thậm chí sau khi chúng tôi đã định cư ở khu vực gần nhất, cô không bao giờ biết được khi nào thì một con người có thể lại gần. Vì thế Kathy chỉ đơn giản trở thành con người tôi. Hơn nữa, dịch cái tên cũ của tôi sẽ thành một câu dài mười bốn từ và không thể gọi tắt cho hay được.” Bà nhoẻn cười. Ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ hắt vào mắt bà và gửi những ánh phản chiếu màu bạc xanh lục nhảy múa trên bức tường. Trong một thoáng, hai tròng mắt ngọc lục bảo sáng long lanh màu ngũ sắc.

Tôi không hề biết người phụ nữ dịu dàng, ấm áp này lại là một phần của hàng ngũ tiên phong. Phải mất một phút tôi mới thẩm thấu được ý nghĩ ấy. Tôi nhìn chằm chằm vào bà, ngạc nhiên và đột ngột kính trọng bà hơn. Tôi chưa bao giờ nghiêm túc coi trọng những Người khuyên giải – chưa bao giờ cần tới một người cho tới bây giờ. Họ là dành cho những ai phải đấu tranh, những người yếu đuối, và thật xấu hổ cho tôi khi phải ở đây. Biết tiểu sử của Kathy khiến tôi cảm thấy bớt lúng túng trước bà ấy một chút. Bà hiểu được những người mạnh mẽ.

“Bà có phiền không?” Tôi hỏi. “Giả vờ là một trong số họ?”

“Không, không hoàn toàn. Cô thấy đấy, vật chủ này có rất nhiều thứ chúng ta phải làm quen – có quá nhiều thứ mới lạ. Giác quan quá tải. Kèm theo nó là quá nhiều chuẩn mực mà lúc đầu tôi phải xử lý.”

“Và Curt… Bà đã chọn ở lại với chồng của vật chủ? Sau khi mọi chuyện đã qua?”

Câu hỏi này đánh đúng trọng tâm hơn, và Kathy túm lấy nó ngay lập tức. Bà nâng người trên ghế kéo hai chân lên và khoanh chúng bên dưới bà.

https://thuviensach.vn

Bà nhìn đăm chiêu vào một điểm phía trên đầu tôi một lúc khi bà trả lời.

"Vâng, tôi đã chọn Curt – và anh ấy đã chọn tôi. Tất nhiên, lúc đầu, đó chỉ là do ngẫu nhiên, một nhiệm vụ. Rất tự nhiên chúng tôi bị ràng buộc với nhau, từ việc trải qua rất nhiều thời gian bên nhau, cùng chia sẻ mối hiểm nguy từ nhiệm vụ của mình. Cô thấy đấy, là một hiệu trưởng trường đại học, Curt có rất nhiều mối quan hệ. Nhà chúng tôi là khu vực sát nhập. Chúng tôi thường phải tổ chức tiệc tùng. Loài người sẽ bước vào cửa của chúng tôi và loài của chúng ta sẽ bước ra. Tất cả mọi chuyện phải làm rất nhanh và rất lặng lẽ - cô đã biết thiên hướng bạo lực của các vật chủ của chúng ta rồi đấy. Chúng tôi sống hàng ngày với nhận thức là chúng tôi có thể chạm mặt với sự kết thức bất kì giây phút nào. Có sự thích thú nhất định và nỗi sợ hãi triền miên.

"Tất cả đều là những lý do đúng đắn giải thích tại sao Curt và tôi đã hình thành nên một sự gắn bó và quyết định sống cùng nhau khi bảo mật không còn cần thiết nữa. Và tôi có thể nói dối với cô, làm dịu bớt nỗi sợ của cô, bằng cách bảo với cô rằng đó là tất cả lý do. Nhưng…" Bà lắc đầu rồi dường như lún sâu hơn vào ghế của bà, đôi mắt bà soi thẳng vào tôi. "Trong biết bao nhiêu thiên niên kỉ qua, loài người chưa bao giờ khám phá ra được tình yêu là gì. Bao nhiêu phần thuộc về thể xác, bao nhiêu phần thuộc về tâm trí? Bao nhiêu phần là ngẫu nhiên và bao nhiêu phần là định mệnh? Tại sao những cặp đôi hoàn hảo lại tan vỡ và tại sao những cặp không thể nào hợp nhau lại dồi dào tình cảm? Tôi không biết bất kì câu trả lời nào tốt hơn họ. Tình yêu chỉ đơn giản là ở nơi nó tồn tại. Vật chủ của tôi yêu vật chủ của Curt, và tình yêu đó không hề chết đi khi quyền sở hữu trí óc thay đổi."

Bà ấy nhìn tôi thật cẩn trọng, phản ứng với cái nhăn mặt rất khẽ của tôi khi tôi sụt xuống chỗ ngồi của mình.

"Melanie vẫn còn nhớ thương Jared," bà ấy chỉ ra.

Tôi cảm thấy đầu mình gật mà không hề muốn.

"Cô nhớ thương anh ta."

Tôi nhắm mắt lại.

"Những giấc mơ vẫn tiếp diễn ư?"

https://thuviensach.vn

“Hằng đêm,” tôi lẩm bẩm.

“Hãy kể cho tôi nghe về chúng.” Giọng bà nhẹ nhàng, thuyết phục.

“Tôi không thích nghĩ về chúng.”

“Tôi biết. Hãy thử. Nó có thể giúp.”

“Thế nào cơ? Làm thế nào nó có thể giúp khi kể cho bà nghe rằng tôi nhìn thấy khuôn mặt anh ấy mỗi lần tôi nhắm mắt lại? Rằng tôi thức giấc và khóc khi anh ấy không ở đó? Rằng những kí ức này quá mạnh đến nỗi tôi không thể phân biệt kí ức của cô ấy với của tôi nữa?”

Tôi bỗng ngừng lời, nghiến chặt hàm răng.

Kathy kéo một cái khăn tay ra khỏi túi áo và đưa nó cho tôi. Khi tôi không di chuyển, bà đứng dậy, đi tới bên tôi, và thả nó xuống đùi tôi. Bà ngồi trên tay vịn ghế của tôi và chờ đợi.

Tôi bướng bỉnh giữ mình trong vòng nửa phút. Rồi vơ lấy tấm vải vuông vắn một cách giận dữ và chậm mắt.

“Tôi ghét chuyện này.”

“Tất cả mọi người đều khóc trong năm đầu tiên. Những cảm xúc ấy là không thể chịu được. Tất cả chúng ta đều hơi trẻ con một chút, bất kể là chúng ta có định thế hay không. Tôi đã từng khóc mỗi lần tôi nhìn thấy một hoàng hôn đẹp đẽ. Cả vị của bơ lạc đôi khi cũng gây ra chuyện đó nữa.” Bà vỗ vỗ vào đầu tôi, rồi dịu dàng di ngón tay xuống lọn tóc mà tôi luôn luôn vén sau tai.

“Một bộ tóc rất đẹp, rất óng ả,” bà ghi nhận. “Mỗi lần tôi gặp cô nó lại ngắn hơn. Tại sao cô lại giữ nó theo kiểu này.”

Đã nước mắt lưng tròng, tôi không cảm thấy còn nhiều danh dự để mà bảo vệ. Tại sao lại phải nói rằng như thế dễ dàng chăm sóc hơn, như tôi vẫn thường nói? Rút cục thì, tôi tới đây để thú tội và nhận sự giúp đỡ cơ mà – Có lẽ tôi nên chấp nhận nó.

“Nó làm phiền cô ấy. Cô ấy thích để tóc dài.”

Bà ấy không hề há hốc miệng, như tôi đã nửa trông chờ. Kathy rất giỏi trong công việc của mình. Phản ứng của bà chỉ trễ một giây và chỉ hơi lộn xộn một chút.

“Cô… Cô ấy… Cô ấy vẫn…hiện hữu đến thế ư?”

https://thuviensach.vn

Sự thật gây choáng váng tuôn ra khỏi đầu môi tôi. “Khi cô ấy muốn thế. Lịch sử của chúng ta làm cô ấy buồn chán. Cô ấy im lìm hơn khi tôi đang làm việc. Nhưng cô ấy ở đó, luôn luôn. Đôi khi tôi cảm thấy như cô ấy cũng hiện hữu giống tôi vậy.” Giọng tôi chỉ còn là một tiếng thì thầm khi tôi nói xong.

“Wanderer!” Kathy kêu lên, sợ hãi. “Tại sao cô không nói với tôi nó tệ đến thế này? Chuyện nãy diễn ra bao lâu rồi?”

“Nó ngày càng tệ hơn. Thay vì nhạt nhòa đi, cô ấy dường như đang trở nên mạnh hơn. Nó vẫn chưa đến mức tồi tệ như trường hợp Người hàn gắn đã nói – chúng ta đã nói về Kevin, bà nhớ không? Cô ấy không thể kiểm soát được. Cô ấy sẽ không thể. Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra!” Âm lượng giọng nói của tôi leo thang.

“Tất nhiên nó sẽ không xảy ra,” bà đảm bảo với tôi. “Tất nhiên là không. Nhưng nếu cô… buồn khổ đến thế, đáng lẽ cô phải kể với tôi sớm hơn. Chúng ta cần đưa cô tới gặp một Người hàn gắn.”

Tôi phải mất một lúc mới hiểu được, trong tình trạng quẫn trí của tôi lúc đó.

“Một Người hàn gắn ư? Bà muốn tôi nhảy?”

“Không ai nghĩ xấu về lựa chọn đó đâu, Wanderer. Người ta sẽ hiểu, khi một vật chủ bị khiếm khuyết –“

“Khiếm khuyết? Cô ấy không khiếm khuyết. Tôi mới khiếm khuyết. Tôi quá yếu đuối so với thế giới này!” Đầu tôi gục xuống tay khi sự tủi hổ tràn qua con người tôi. Những giọt nước mắt mới lại dâng đầy trong mắt tôi.

Cánh tay của Kathy vòng qua vai tôi. Tôi đang đấu tranh hết sức để kiểm soát những xúc cảm hoang dại trong mình nên tôi không tránh ra, mặc dù cảm giác đó quá gần gũi.

Nó cũng làm phiền Melanie nữa. Cô ấy không thích bị người ngoài hành tinh ôm.

Tất nhiên Melanie rất hiện hữu trong giây phút đó, và tự mãn không thể chịu được vì cuối cùng tôi đã phải thừa nhận sức mạnh của cô ấy. Cô ấy vui sướng. khi tôi bị quẫn trí vì cảm xúc như lúc này thì luôn luôn khó kiểm soát cô ấy hơn. Tôi cố gắng bình tâm lại để có thể đặt cô ấy vào đúng chỗ.

https://thuviensach.vn

Mi đang ở chỗ của ta thì có. Ý nghĩ của cô ấy mờ ảo nhưng có thể nhận thức được. Nó đã trở nên tồi tệ đến thế nào; bây giờ cô ấy đã đủ mạnh để có thể nói chuyện với tôi bất cứ khi nào cô ấy thích. Nó cũng tệ như phút đầu tiên tôi khôi phục thần trí vậy.

Đi đi. Bây giờ đây là chỗ của tôi rồi.

Không bao giờ.

"Wanderer, bạn thân mến, đừng. Cô không yếu đuối, và cả hai chúng ta đều biết điều đó."

"Hừm."

"Nghe tôi này. Cô rất mạnh. Mạnh một cách đáng kinh ngạc. Giống loài của chúng ta luôn luôn giống nhau, nhưng cô đã vượt qua mức thông thường. Cô dũng cảm đến nỗi khiến tôi ngạc nhiên. Những cuộc đời trước đây của cô là một minh chứng cho điều đó."

Những cuộc đời trước đây của tôi có thể, nhưng còn cuộc đời này? Bây giờ sức mạnh của tôi đang ở đâu?

"Nhưng loài người cá biệt hóa hơn chúng ta rất nhiều," Kathy nói tiếp. "Cũng có một phạm vi, và vài người trong số họ mạnh mẽ hơn những người khác rất nhiều. Tôi thực sự tin rằng nếu bất kì linh thể nào được đặt vào vật chủ này, Melanie sẽ nghiền nát họ trong vài ngày. Có lẽ đó chỉ là ngẫu nhiên, có lẽ đó là số phận, nhưng với tôi có vẻ như là người mạnh nhất trong giống loài chúng ta đã được đưa vào trong người mạnh nhất của loài người."

"Chẳng nói lên được gì nhiều cho giống loài của chúng ta, phải không?" Bà ấy nghe thấy sự ám chỉ đằng sau những lời nói của tôi. "Cô ấy không chiến thắng, Wanderer. Cô mới là con người đáng yêu đang ngồi bên cạnh tôi. Cô ấy chỉ là một cái bóng nơi góc tối trí não của cô."

"Cô ấy nói chuyện với tôi, Kathy. Cô ấy vẫn còn suy nghĩ những ý nghĩ của chính cô ấy. Cô ấy vẫn còn giữ những bí mật riêng."

"Nhưng cô ấy không nói thay cô, phải không? Tôi nghi ngờ chuyện tôi có thể nói được từng đó cho cô."

Tôi không trả lời. Tôi cảm thấy quá khổ sở.

"Tôi nghĩ cô nên xem xét lại chuyện tái sát nhập."

https://thuviensach.vn

“Kathy, bà chỉ vừa mới nói rằng cô ấy sẽ nghiền nát một linh thể khác. Tôi không biết liệu tôi có tin chuyện đó không – có thể bà chỉ đang cố làm việc của mình và an ủi tôi. Nhưng nếu cô ấy mạnh như thế, sẽ không công bằng khi đẩy cô ấy cho người khác bởi vì tôi không thể lấn át được cô ấy. Bà sẽ chọn ai để tiếp nhận cô ấy?”

“Tôi không nói thế để an ủi cô, bạn thân mến.”

“Vậy thì –“

“Tôi không nghĩ vật chủ này sẽ được cân nhắc để tái sử dụng nữa.”

“Ồ!”

Một cơn rùng mình sợ hãi lan xuống sống lưng tôi. Và tôi không phải là người duy nhất bị choáng váng vì ý tưởng đó.

Tôi ngay lập tức cự tuyệt. Tôi không phải là kẻ bỏ cuộc. Trong suốt những vòng xoay quanh các mặt trời của hành tinh cuối cùng của tôi – thế giới của Tảo Thấy, như họ được gọi ở đây – tôi đã chờ. Mặc dù sự chôn chân vĩnh cửu bắt đầu bị hao mòn rất lâu trước khi tôi nghĩ là nó sẽ hao mòn, mặc dù đời sống của Tảo Thấy được đo bằng thế kỉ trên hành tinh này, tôi đã không bỏ qua một vòng đời của vật chủ tôi. Làm thế là quá lãng phí, là sai trái, là vô ơn. Nó chế nhạo cái bản chất cốt lõi của những linh thể chúng tôi. Chúng tôi khiến những thế giới của mình tốt đẹp hơn; điều đó phải hoàn toàn chính yếu nếu không thì chúng tôi sẽ không xứng đáng với chúng.

Nhưng chúng tôi không lãng phí. Chúng tôi làm cho bất kể cái gì chúng tôi chiếm được tốt lên, hòa bình hơn và tươi đẹp hơn. Và loài người đã hung bạo và vô tổ chức. Họ đã giết lẫn nhau thường xuyên đến nỗi giết người đã trở thành một phần phải chấp nhận của cuộc sống. Những kiểu tra tấn khác nhau mà họ đã nghĩ ra trong vài thiên niên kỉ họ tồn tại đã là quá nhiều đối với tôi; tôi thậm chí đã không thể chịu đựng được những báo cáo chính thức tổng quát. Chiến tranh đã tràn qua bề mặt của gần như mọi lục địa. Những vụ mưu sát được phê chuẩn, được ra lệnh và hiệu quả một cách đáng sợ. Những người sống trong các quốc gia hòa bình đã quay mặt đi khi những thành viên của chính giống loài mình chết đói trên cửa trước nhà họ. Không có sự công bằng nào trong việc phân phối các nguồn lực dồi dào của

https://thuviensach.vn

hành tinh này. Thế nhưng hành động tàn bạo nhất, chính là lớp con cháu của họ - thế hệ kế cận, mà loài của chúng tôi gần như tôn thờ vì tương lai hứa hẹn của chúng – lại thường là nạn nhân của những tội ác cực kì độc ác. Và không chỉ bởi bàn tay của những người xa lạ, mà còn bởi bàn tay của những người được tin tưởng giao cho việc chăm sóc chúng. Ngay cả bầu trời khổng lồ của hành tinh này cũng bị đặt vào cảnh hiểm nghèo bởi sự vô tâm và những tham vọng sai lầm của họ. Không ai có thể so sánh quá khứ với hiện tại mà không phải thừa nhận rằng Trái Đất đã trở nên một nơi chốn tốt đẹp hơn nhờ có chúng tôi.

Bọn mi đã diệt chủng cả một giống loài rồi tự vỗ ngực xưng tên.

Bàn tay tôi nắm lại thành nắm đấm.

Tôi có thể khiến cô bị vứt bỏ, tôi nhắc nhở cô ấy.

Cứ làm đi. Hãy chính thức hóa vụ sát nhân của ta đi.

Tôi đang lừa gạt, nhưng cả Melanie cũng vậy.

Ôi, cô ấy tưởng rằng cô ấy đã muốn chết. Rút cục thì cô ấy đã ném mình vào trong cái giếng thang máy ấy. Nhưng đó là trong một giây phút hoảng loạn và tuyệt vọng. Cân nhắc nó một cách bình tĩnh ở trên một chiếc ghế thoải mái lại là cái gì đó hoàn toàn khác. Tôi có thể cảm thấy lượng adrenaline – adrenaline được gọi lên bởi nỗi sợ của cô ấy – bắn qua chân tay tôi khi tôi suy nghĩ đến việc chuyển sang một thân thể khác biết phục tùng hơn.

Sẽ rất tuyệt khi lại được ở một mình. Được điều khiển trí óc của chính mình. Thế giới này rất dễ chịu theo nhiều cách khác thường, và sẽ rất tuyệt vời được thưởng thức nó mà không có những xao lãng từ một nhân vật tưởng tượng giận dữ, bị đặt nhầm chỗ mà đáng lẽ phải biết điều hơn là cứ nấn ná không được đón chào theo cách này.

Melanie quằn quại, theo nghĩa bóng, trong sâu thẳm đầu óc tôi khi tôi cố suy nghĩ việc đó một cách có lý lẽ. Có lên tôi nên từ bỏ…

Chỉ từ ấy thôi cũng khiến tôi co rúm lại. Tôi, Wanderer, từ bỏ ư? Bỏ cuộc? Thừa nhận thất bại và thử lần nữa với một vật chủ yếu đuối, không xương, kẻ chẳng gây cho tôi chút phiền toái nào ư?

Tôi lắc đầu. Chỉ nghĩ thôi tôi cũng khó mà chịu được rồi.

https://thuviensach.vn

Và… đây là cơ thể của tôi. Tôi đã quen với cảm giác của nó. Tôi thích cái cách mà các cơ bắp của tôi chuyển động trên xương, sự khúc khuỷu của các khớp nối và co giãn của các dây chằng. Tôi biết hình phản chiếu trong gương của mình. Làn da rám nắng màu nâu, những khung xương nhô cao, sắc sảo của khuôn mặt tôi, mái tóc ngắn màu nâu đỏ như chiếc mũ lụa, đôi mắt màu nâu lục xám – đó là tôi.

Tôi muốn là chính mình. Tôi sẽ không để những thứ thuộc về mình bị phá hủy.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Bị Theo Dõi

Cuối cùng thì ánh sáng cũng nhạt đi bên ngoài những khung cửa sổ. Một ngày nóng nực so với tháng Ba cứ nấn ná kéo dài mãi, như thể nó miễn cưỡng kết thúc và để tôi được tự do.

C

Tôi xì mũi và gấp cái khăn tay thành một nếp khác. “Kathy, chắc bà có những cuộc hẹn khác. Curt có thể đang tự hỏi bà ở đâu.”

“Anh ấy sẽ hiểu.”

“Tôi không thể ở đây mãi. Và chúng ta vẫn chưa tới gần được câu trả lời hơn so với trước đây.”

“Chữa lành nhanh chóng không phải là chuyên môn của tôi. Cô đã quyết định từ chối một vật chủ mới –“

“Vâng.”

“Vậy thì đối mặt với chuyện này có thể sẽ phải tốn thời gian.”

Tôi nghiến chặt hàm răng trong lúc bối rối.

“Và nó sẽ diễn ra nhanh hơn và trơn tru hơn nếu cô có vài sự giúp đỡ.”

“Tôi sẽ cố gắng đến dự nhiều cuộc hẹn hơn, tôi hứa.”

“Đó không chính xác là ý tôi, mặc dù tôi hi vọng là cô sẽ tới.”

“Ý bà là, những sự giúp đỡ khác… ngoài bà?” Tôi lo lắng trước ý nghĩ phải phô bày sự khổ sở của ngày hôm nay với một người lạ. “Tôi chắc là bà cũng đủ tư cách như bất cứ một Người khuyên giải nào – nhiều hơn cả họ.”

“Tôi không có ý nói một Người khuyên giải khác.” Bà nâng người khỏi ghế và khó nhọc duỗi người. “Cô có bao nhiêu người bạn, Wanderer?”

https://thuviensach.vn

“Ý bà là những người ở chỗ làm? Tôi gặp vài giáo viên khác hầu như mỗi ngày. Có vài sinh viên mà tôi nói chuyện trong sảnh đường…”

“Bên ngoài trường học?”

Tôi nhìn vào bà ấy một cách trống rỗng.

“Những vật chủ loài người cần sự tương tác. Cô không quen với sự cô độc, bạn thân mến. Cô đã chia sẻ ý nghĩ với cả một hành tinh –“

“Chúng tôi không ra ngoài nhiều lắm.” Cố gắng hài hước của tôi rớt thảm hại.

Bà cười nhỏ nhẹ và nói tiếp. “Cô đấu tranh với vấn đề của riêng mình vất vả đến nỗi đó là tất cả những gì mà cô có thể tập trung vào. Có lẽ một câu trả lời là không tập trung quá nhiều. Cô nói Melanie trở nên buồn chán trong suốt những giờ làm việc của cô… rằng cô ấy trở nên im lìm hơn. Có lẽ nếu cô phát triển một vài mối quan hệ bạn bè nào đó, chúng cũng sẽ làm cô ấy chán.”

Tôi mím môi nghĩ ngợi. Melanie, uể oải vì một ngày dài nghe khuyên giải, dường như cũng khá nản lòng trước cái ý tưởng này.

Kathy gật đầu. “Hãy tham gia vào cuộc sống thay vì dính líu với cô ấy.”

“Có lý.”

“Và rồi còn có những xu hướng thể chất của các cơ thể này. Cô chưa từng nhìn thấy hay nghe thấy những chuyện tương tự đâu. Một trong những điều khó khăn nhất mà tất cả những người tiên phong chúng tôi phải chiến thắng được đó là bản năng kết đôi. Tin tôi đi, loài người để ý thấy những chuyện cô không biết.” Bà mỉm cười và đảo mắt trước vài kí ức nào đó. Khi tôi không phản ứng như bà trông đợi, bà thở dài và khoanh tay sốt ruột. “Thôi nào, Wanderer. Cô chắc phải chú ý rồi chứ.”

“À, tất nhiên,” tôi lẩm bẩm. Melanie ngọ nguậy không ngừng. “Hiển nhiên. Tôi đã kể cho bà về những giấc mơ…”

“Không, tôi không có ý nói đến những kí ức thôi. Chẳng lẽ cô chưa từng đi qua một người nào đó mà cơ thể cô phản ứng với người đó trong hiện tại ư - ở một mức độ hoàn toàn là hóa học?”

Tôi cẩn thận suy nghĩ câu hỏi của bà. “Tôi không nghĩ vậy. Không theo như tôi biết.”

https://thuviensach.vn

“Tin tôi đi,” Kathy nói ngắn gọn. “Cô sẽ chú ý.” Bà lắc đầu. “Có lẽ cô nên mở to mắt ra và nhìn quanh chỉ với mục đích ấy. Nó sẽ giúp ích cho cô rất nhiều.”

Cơ thể tôi phản đối cái ý tưởng đó. Tôi ghi nhận sự căm ghét của Melanie, được phản chiếu bởi sự căm ghét của chính tôi.

Kathy đọc biểu cảm của tôi. “Đừng để cô ta điều khiển sự phản ứng của cô với đồng loại, Wanderer. Đừng để cô ta điều khiển cô.”

Lỗ mũi tôi phồng lên. Tôi chờ một lúc rồi mới trả lời, kiềm lại một cơn giận mà tôi không bao giờ biết tới. “Cô ấy không điều khiển tôi.”

Kathey nhướn một bên lông mày lên.

Cơn giận thít lấy cổ họng tôi. “Bà đã không tìm kiếm đâu xa cho người đồng hành hiện tại của bà. Liệu sự lựa chọn đó có bị điều khiển không?”

Bà ấy lờ đi cơn giận của tôi và cân nhắc câu hỏi một cách cẩn trọng.

“Có lẽ,” cuối cùng bà nói. “Thật khó mà biết được. Nhưng tôi đã hiểu ý cô.” Bà nhặt lên một sợi chỉ trên vạt áo sơ mi, và rồi, như thể nhận ra bà đang tránh nhìn vào mắt tôi, bà nắm bàn tay lại quả quyết và giữ thẳng hai vai. “Ai mà biết được bao nhiêu điều sẽ tới từ một vật chủ nào đó trên một hành tinh nào đó? Như tôi đã nói trước đây, tôi nghĩ thời gian có thể là câu trả lời của cô. Liệu cô ấy có trở nên lạnh nhạt và dần dần im lặng, cho phép cô thực hiện một sự lựa chọn khác ngoài Jared hay không, … chà, những Người truy tìm đều rất giỏi. Họ đã đang tìm kiếm anh ta rồi, và có thể cô sẽ nhớ ra điều gì đó giúp họ.”

Tôi không di chuyển khi ý nghĩa những gì bà ấy nói thấm vào tôi. Bà ấy dường như không để ý thấy tôi đã chết đứng một chỗ.

“Có lẽ họ sẽ tìm thấy người yêu của Melanie, và rồi hai người có thể ở bên nhau. Nếu những cảm xúc của anh ta cũng nồng nhiệt như của cô ấy, linh thể mới có thể sẽ tuân theo.”

“Không!” tôi không chắc ai là người đã hét lên. Có thể đó là tôi. Tôi cũng tràn ngập sợ hãi.

Tôi đứng trên hai chân, run rẩy. Những giọt nước mắt đã đến quá dễ dàng, nhưng lần này, lại không tới, và bàn tay tôi rung lên trong hai nắm đấm.

https://thuviensach.vn

“Wanderer?”

Nhưng tôi đã quay người và bỏ chạy ra cánh cửa, đấu tranh với những lời nói không thể phát ra từ miệng tôi. Những lời nói không thể là của tôi. Những lời nói không có nghĩa gì trừ khi nó là của cô ấy, nhưng chúng có cảm giác như là của chính tôi. Chúng không thể là của tôi được. Chúng không thể được nói ra.

Như thế là giết chết anh! Thế là khiến anh ngừng sống! Tôi không muốn bất kì người nào khác. Tôi muốn Jared, không phải một người lạ trong cơ thể anh! Thể xác chẳng có ý nghĩa gì nếu không có anh.

Tôi nghe thấy Kathy gọi tên tôi ở đằng sau khi tôi chạy ra đường.

Tôi sống không xa văn phòng của Người khuyên giải mấy, nhưng bóng tối trên phố làm tôi mất phương hướng. Tôi đã đi quá hai tòa nhà trước khi nhận ra tôi đang chạy nhầm hướng.

Mọi người nhìn vào tôi. Tôi không ăn mặc như đang tập chạy, và tôi không đi bộ, tôi đang chạy. Nhưng không ai làm phiền tôi; họ lịch sự chuyển hướng ánh mắt. Họ sẽ đoán là tôi vừa mới tiếp nhận vật chủ này. Đang cư xử giống như một đứa trẻ.

Tôi chậm lại thành đi bộ, rẽ sang hướng bắc để có thể đi vòng mà không phải ngang qua cửa văn phòng của Kathy lần nữa.

Tôi chỉ đi hơi chậm hơn chạy một chút. Tôi nghe thấy tiếng bàn chân mình giậm xuống vỉa hè quá nhanh, như thể chúng đang cố bắt kịp nhịp điệu của một bài nhạc nhảy nào đó. Táp, táp, táp giậm chân xuống nền bê tông. Không, nó nghe không giống nhịp trống, nó quá giận dữ. Giống như bạo lực. Táp, táp, táp. Ai đó đang đánh một người khác. Tôi rùng mình để rũ bỏ hình ảnh kinh khủng đó.

Tôi có thể nhìn thấy ánh đèn trên cửa căn hộ của mình. Chẳng tốn mấy thời gian trước khi tôi vượt qua khoảng cách đó. Mặc dù vậy tôi vẫn không qua đường.

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Tôi nhớ cảm giác nôn mửa là như thế nào, mặc dù tôi chưa từng nôn. Mồ hôi lạnh vã ra trên trán tôi, âm thanh vang vang trong tai tôi. Tôi khá chắc chắn là tôi sắp được tự mình trải qua cái kinh nghiệm ấy.

https://thuviensach.vn

Có một bờ rào cỏ bên cạnh đường đi. Bao quanh một cây đèn đường là một bờ giậu được cắt tỉa gọn gàng. Tôi không có thời gian để tìm một nơi tốt hơn. Tôi lảo đảo đi đến ngọn đèn và bám vào thùng thư để giữ mình đứng thẳng. Cơn buồn nôn khiến tôi chóng mặt.

Phải, tôi chắc chắn sắp trải qua cơn nôn mửa.

"Wanderer, có phải cô không đấy? Wanderer, cô ốm à?"

Giọng nói cực kì quen thuộc ấy không thể nào là đang hỏi tôi được. Nhưng nó làm cho mọi chuyện tệ hơn, khi biết rằng tôi có một khán giả lúc tôi cúi mặt xuống gần bụi cây và ọe ra bữa ăn gần nhất của tôi một cách kinh khủng.

"Ai là Người hàn gắn của cô ở đây?" giọng nói hỏi tôi. Nó nghe như ở rất xa qua đôi tai ù ù của tôi. Một bàn tay chạm vào cái lưng cong vòng của tôi. "Cô có cần xe cứu thương không?"

Tôi ho hai lần và lắc đầu. Tôi chắc chắn là mọi chuyện đã qua; dạ dày tôi đã chẳng còn gì rồi.

"Tôi không ốm," tôi nói khi tôi kéo mình đứng thẳng dậy dùng cái thùng thư như một trợ lực. Tôi nhìn qua để xem ai đang chứng kiến cái giây phút hổ thẹn của tôi.

Người truy tìm từ Chicago đã cầm điện thoại di động trên tay, cố quyết định xem nên gọi nhà chức trách nào. Tôi nhìn liếc qua cô ta rồi lại cúi trên đám lá một lần nữa. Dạ dày trống rỗng hay không thì cô ta vẫn là người cuối cùng tôi cần gặp bây giờ.

Nhưng, khi dạ dày tôi quặn lên không hiệu quả, tôi vẫn nhận ra là phải có một lý do cho sự xuất hiện của cô ta ở đây.

Ôi, không! Không không không không không không!

"Tại sao?" tôi hào hển, hoảng sợ và cơn bệnh đã cướp đi âm lượng trong giọng nói của tôi. "Tại sao cô ở đây? Chuyện gì đã xảy ra?" Những lời rất khó chịu của Người khuyên giải giộng thình thình trong đầu tôi.

Tôi nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt vào cổ áo vét đen của Người truy tìm trong vòng hai giây trước khi tôi nhận ra chúng là của tôi.

"Dừng lại!" cô ta nói, và có một cơn giận dữ trên mặt cô ta. Giọng cô ta rít lên.

https://thuviensach.vn

Tôi đang rung người cô ta.

Bàn tay tôi giật ra và đặt lên trên mặt tôi. “Xin lỗi!” tôi hổn hển. “Tôi xin lỗi. Tôi không biết mình đang làm gì.”

Người truy tìm lừ mắt nhìn tôi và vuốt lại vạt áo của cô ta. “Cô đang không khỏe, và tôi cho là tôi đã làm cô giật mình.”

“Tôi không mong được gặp cô,” tôi thì thào. “Tại sao cô ở đây?”

“Hãy đưa cô đến một khu vực Hàn gắn trước khi nói chuyện. Nếu cô bị cúm, cô nên chữa lành nó đã. Chẳng ích gì khi để cho nó làm cơ thể cô kiệt sức.”

“Tôi không bị cúm. Tôi không ốm.”

“Cô đã ăn cái gì tệ à? Cô phải báo cáo lại nơi cô đã ăn nó.”

Sự tọc mạch của cô ta thực sự khó chịu. “Tôi cũng không ăn phải thức ăn tồi. Tôi khỏe mạnh.”

“Sao cô không nhờ một Người hàn gắn kiểm tra? Một cuộc kiểm tra nhanh – cô không nên vô tâm với vật chủ của mình. Như thế là vô trách nhiệm. Đặc biệt khi chăm sóc sức khỏe là một việc quá dễ dàng và hiệu quả.”

Tôi hít một hơi thở sâu và chống lại mong muốn rung lắc người cô ta lần nữa. Cô ta thấp hơn tôi cả một cái đầu. Đó là một cuộc đấu mà tôi sẽ thắng.

Một cuộc đấu? Tôi quay khỏi cô ta và đi nhanh về phía nhà tôi. Tôi đang đầy cảm xúc một cách nguy hiểm. Tôi cần phải bình tĩnh lại trước khi tôi làm điều gì đó không biện hộ được.

“Wanderer? Chờ đã! Người hàn gắn –“

“Tôi không cần Người hàn gắn nào hết,” tôi nói mà không quay lại. “Đó chỉ là … sự mất thăng bằng tình cảm. Giờ tôi ổn rồi.”

Người truy tìm không trả lời. Tôi tự hỏi cô ta đã dựng lên chuyện gì từ câu trả lời của tôi. Tôi có thể nghe được tiếng giầy cô ta – giầy cao gót – cồm cộp đằng sau tôi, vì thế tôi để cửa mở, biết rằng cô ta sẽ theo tôi vào trong. Tôi đi tới bồn rửa và lấy đầy một cốc nước. Cô ta im lặng chờ trong khi tôi súc miệng và phun phì phì. Khi tôi đã xong, tôi dựa vào cái bệ, nhìn đăm đăm vào chậu rửa.

Cô ta nhanh chóng thấy chán.

https://thuviensach.vn

“Vậy là, Wanderer… hay cô vẫn dùng cái tên đó? Tôi không định tỏ ra thô lỗ bằng cách gọi cô thế?”

Tôi không nhìn vào cô ta. “Tôi vẫn dùng tên Wanderer.”

“Thú vị. Tôi cứ đinh ninh cô là người sẽ tự chọn tên mình.”

“Tôi đã chọn. Tôi chọn Wanderer.”

Từ lâu tôi đã biết rằng trận to tiếng mà tôi đã nghe lỏm được ngày đầu tiên tôi tỉnh dậy trong khu vực hàn gắn chính là do lỗi của Người truy tìm. Người truy tìm này là linh thể ưa đối đầu nhất mà tôi từng gặp phải trong suốt chín cuộc đời của mình. Người hàn gắn đầu tiên của tôi, Fords Deep Waters, rất bình tĩnh, tốt bụng, và khôn ngoan, cho dù là đối với một linh thể đi nữa. Vậy mà anh ấy vẫn không thể không phản ứng lại cô ta. Điều đó khiến tôi cảm thấy tốt hơn về phản ứng của chính mình.

Tôi quay ra sau để đối mặt với cô ta. Cô ta đang ở trên ghế sô pha nhỏ của tôi, ngồi thoải mái như thể là trong một cuộc thăm viếng kéo dài. Biểu hiện của cô ta rất tự mãn, đôi mắt lồi ra giễu cợt. Tôi kiểm soát khao khát được quắc mắt nhìn cô ta.

“Sao cô lại ở đây?” tôi lại hỏi. Giọng tôi là một âm điệu đều đều. Kiềm chế. Tôi sẽ không để mất sự tự chủ lần nữa trước mặt người phụ nữ này.

“Đã khá lâu từ khi tôi nghe thấy bất kì điều gì từ cô, vì thế tôi nghĩ rằng tôi sẽ tự mình kiểm tra. Chúng tôi vẫn chưa có được sự tiến triển nào trong trường hợp của cô.”

Hai bàn tay tôi bám chặt vào rìa cái bệ đằng sau tôi, nhưng tôi giữ niềm vui sướng hoang dại không thể hiện trong giọng nói.

“Nghe có vẻ… quá tích cực. Hơn nữa, tôi đã gửi tin nhắn cho cô tối qua.”

Cặp lông mày của cô ta nhíu lại theo cách cô ta vẫn làm, một cách khiến cho cô ta trông vừa giận dữ vừa khó chịu, như thể là bạn, chứ không phải cô ta, chịu trách nhiệm cho cơn giận ấy. Cô ta lôi máy tính bỏ túi của mình ra và chạm vào màn hình vài lần.

“Ồ,” cô ta nói cứng nhắc. “Hôm nay tôi vẫn chưa kiểm tra email.”

Cô ta im lặng khi nhìn lướt qua những gì tôi đã viết.

https://thuviensach.vn

“Tôi gửi nó sáng sớm ngày hôm nay,” tôi nói. “Tôi đã hơi buồn ngủ vào lúc ấy. Tôi không chắc bao nhiêu phần tôi viết là kí ức hay giấc mơ, bao nhiêu phần là do mơ ngủ, có lẽ vậy.”

Tôi bám vào từng chữ – những câu chữ của Melanie – khi chúng tuôn ra một cách dễ dàng trên miệng tôi; thậm chí tôi còn thêm vào cả điệu cười vô tư lự của tôi ở đoạn cuối câu nữa. Tôi đã không trung thực. Một hành động đáng xấu hổ. Nhưng tôi sẽ không để Người truy tìm biết được là tôi yếu lòng hơn vật chủ của mình.

Chỉ lần này, Melanie không tự mãn trước việc đã đánh bại được tôi. Cô ấy cũng rất vui, quá hàm ơn vì tôi đã không phản bội cô ấy, vì những lý do đẹp đẽ của tôi.

“Thú vị,” Người truy tìm lẩm bẩm. “Một con người khác đang lẩn trốn.” Cô ta lắc đầu. “Hòa bình vẫn tiếp tục lảng tránh chúng ta.” Cô ta dường như không bị mất tinh thần trước ý tưởng về một nền hòa bình mong manh – ngược lại, nó dường như làm cô ta rất vui.

Tôi cắn mạnh môi mình. Melanie vô cùng muốn nói một câu chối bỏ khác, để nhấn mạnh rằng cậu bé chỉ là một phần của giấc mơ. Đừng có ngốc thế, tôi bảo cô ấy. Như thế sẽ quá lộ liễu. Điều đó lại càng chứng tỏ được bản chất ưa đối đầu của Người truy tìm khi cô ta có thể đặt Melanie và tôi vào cùng một phe.

Tôi ghét cô ta. Lời thì thầm của Melanie rất rõ nét, gây đau đớn như một vết cắt.

Tôi biết, tôi biết. Tôi ước gì tôi có thể chối là tôi đã cảm thấy… giống như vậy. Căm ghét là một cảm xúc không thể tha thứ được. Nhưng Người truy tìm… khó mà yêu thích được. Không thể.

Người truy tìm cắt ngang cuộc hội thoại trong đầu tôi. “Vậy, ngoài vị trí tìm kiếm mới, cô không có gì để giúp ích tôi trên mấy tấm bản đồ đường đi phải không?”

Tôi cảm thấy cơ thể tôi phản ứng với giọng điệu chì triết của cô ta. “Tôi không bao giờ nói chúng là những đường trên một tấm bản đồ đường đi. Đó là ước đoán của cô. Và không, tôi chẳng còn gì khác.”

https://thuviensach.vn

Cô ta tặc lưỡi rất nhanh ba lần liền. “Nhưng cô đã nói đó là những phương hướng.”

“Đó là cái tôi nghĩ. Tôi không có thêm được điều gì.”

“Tại sao không? Cô vẫn chưa lấn át được con người ư?” Cô ta cười lớn. Cười tôi.

Tôi quay lưng lại cô ta và tập trung vào việc làm mình bình tâm lại. Tôi cố giả vờ như cô ta không có ở đó. Như là tôi ở một mình trong căn bếp đơn sơ của mình, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ vào một khoảnh trời đêm, vào ba vì sao sáng mà tôi có thể nhìn thấy qua nó.

Chà, cô đơn hơn bao giờ hết.

Trong khi tôi nhìn chằm chằm vào những điểm sáng nhỏ xíu trên nền trời đen, những đường kẻ mà tôi đã thấy nháng qua đầu tôi – trong những giấc mơ và kí ức vụn vỡ của tôi, nảy lên trong những giây phút kì lạ, không liên quan gì – hết lần này đến lần khác.

Đường thứ nhất: một đường vòng chậm, lởm chởm, rồi một cú vòng ngoặt lên hướng bắc, một cú vòng ngoặt ngược lại theo đường khác, vặn vẹo trở lại hướng bắc trong một đường thẳng dài hơn, và rồi một cú đổ xuống đột ngột theo hướng nam và trở lại bằng phẳng trên một đường cong nông khác.

Đường thứ hai: một đường dích dắc không đều, bốn đường ngoặt rất hẹp, điểm thứ năm lại rộng một cách kì lạ, như thể nó bị vỡ…

Đường thứ ba: một con sóng bằng phẳng, bị ngắt quãng bởi một cái mỏm nhô ra đột ngột quăng một ngón tay mảnh, dài chỉ về hướng bắc và ngược lại.

Không thể nào hiểu nổi, dường như là vô nghĩa. Nhưng tôi biết là nó rất quan trọng với Melanie. Từ đầu tôi đã biết như thế. Cô ấy đã bảo vệ bí mật đó dữ dội hơn bất kì điều gì khác, ngoài cậu bé, em trai cô ấy. Tôi không hề có ý tưởng nào về sự tồn tại của cậu cho đến trước giấc mơ đêm qua. Tôi tự hỏi cái gì đã đánh bại cô ấy. Có thể khi cô ấy trở nên rõ ràng hơn trong đầu tôi, cô ấy sẽ đánh mất nhiều bí mật hơn cho tôi.

Có lẽ cô ấy sẽ trượt chân, và tôi sẽ nhìn thấy những đường kì lạ ấy mang nghĩa gì. Tôi biết chúng phải có nghĩa gì đó. Chúng dẫn tới đâu đó.

https://thuviensach.vn

Và trong giây phút ấy, với âm vang tiếng cười của Người truy tìm vẫn còn đọng trong không khí, tôi đột ngột nhận ra tại sao chúng lại quá quan trọng đến thế.

Tất nhiên, chúng dẫn tới Jared. Dẫn tới cả hai người ấy, Jared và Jamie. Còn nơi nào khác nữa? Còn nơi nào khác có thể mang một ý nghĩa quan trọng đến thế với cô ấy? Chỉ là bây giờ tôi đã thấy rằng nó không phải là dẫn trở lại, bởi vì trước đó không ai trong bọn họ đã từng đi theo những đường kẻ ấy. Những đường kẻ ấy cũng là một bí ẩn đối với họ như đối với tôi, cho đến khi…

Bức tường chầm chậm nhốt kín tôi. Cô ấy đã bị sao lãng, chú ý tới Người truy tìm nhiều hơn tôi. Cô ấy run rẩy trong đầu tôi trước một âm thanh phía sau tôi, và đó là lần đầu tiên tôi nhận ra Người truy tìm đang tới.

Người truy tìm thở dài. “Tôi đã trông mong nhiều hơn ở cô. Hồ sơ theo dõi của cô đã có vẻ rất hứa hẹn.”

“Thật tiếc vì cô không rảnh để tự mình làm nhiệm vụ này. Tôi chắc rằng nếu cô phải đương đầu với một vật chủ chống đối, cô sẽ làm như trò trẻ con thôi.” Tôi không quay lại nhìn vào cô ta. Giọng tôi rất ôn hòa.

Cô ta khụt khịt. “Những người tiên phong đã chịu đủ thử thách mà không cần có một vật chủ chống đối.”

“Phải. Chính tôi cũng đã trải qua vài cuộc bình ổn.”

Người truy tìm khịt mũi. “Những Tảo Thấy có khó thuần phục lắm không? Chúng có chạy không?”

Tôi giữ giọng mình bình thản. “Chúng tôi không có vấn đề gì ở Nam Cực. Tất nhiên, phía Bắc lại là chuyện khác. Nó đã bị ngược đãi tồi tệ. Chúng tôi đã mất cả một khu rừng.” Nỗi buồn của lần đó vẫn còn âm vang sau những lời nói của tôi. Một ngàn sinh vật có tri giác, đã nhắm mắt lại vĩnh viễn còn hơn là chấp nhận chúng tôi. Chúng đã cuộn lá lại trước các mặt trời và chết đói.

Tốt cho chúng, Melanie thì thầm. Không có chút cay độc nào đi cùng với ý nghĩ ấy, chỉ có sự đồng tình khi cô ấy chào đón cái chiến thuật trong kí ức của tôi.

https://thuviensach.vn

Thật là phí phạm. Tôi để cho nhận thức đau đớn, cảm giác những ý nghĩ đang chết đã xé toạc chúng tôi với nỗi đau của khu rừng chị em với chúng tôi, trào qua đầu tôi.

Cách nào cũng là cái chết.

Người truy tìm nói, và tôi cố gắng tập trung vào chỉ một cuộc đối thoại.

"Phải." Giọng cô ta rất không thoải mái. "Lần đó đã được tiến hành rất kém."

"Cô không bao giờ có thể quá cẩn trọng khi phân phát quyền lực. Một vài người không cẩn thận như họ nên thế."

Cô ta không trả lời, và tôi nghe thấy cô ta di chuyển lùi lại vài bước. Mọi người đều biết cú trượt chân đằng sau vụ tự sát tập thể đó thuộc về những Người truy tìm, những người đã đánh giá thấtp khả năng trốn thoát của Tảo Thấy, bởi vì chúng không thể chạy trốn được. Họ đã làm việc bất cẩn, bắt đầu cuộc bình ổn đầu tiên trước khi chúng tôi có đủ số lượng cần thiết ở đó cho một cuộc sát nhập toàn diện. Tới lúc chúng tôi nhận ra những Tảo thấy có thể làm gì, sẵn sàng làm gì, thì đã quá muộn. Chuyến chuyên chở tiếp theo của các linh thể ngủ đông đang ở quá xa, và trước khi họ tới, toàn bộ khu rừng phía bắc đã chết.

Bây giờ tôi đang đối mặt với Người truy tìm, tò mò đánh giá tác động của những lời lẽ của tôi. Cô ta không nao núng, nhìn chằm chằm vào bức tường trắng trống rỗng bên kia căn phòng.

"Tôi xin lỗi không thể giúp gì hơn." Tôi nói từng lời cương quyết, cố làm cho việc xua đuổi rõ ràng. Tôi đã sẵn sàng có lại căn nhà của mình cho chính mình. Cho chúng ta, Melanie nói thêm một cách hằn học. Tôi thở dài. Giờ cô ấy đã hoàn toàn là chính mình. "Cô thật sự không cần phải gây phiền phức cho mình để đến đây."

"Đó là công việc," Người truy tìm nói, nhún vai. "Cô là nhiệm vụ duy nhất của tôi. Cho tới khi tôi tìm thấy những kẻ còn lại, tôi có thể sẽ bám chặt lấy cô và hi vọng tôi gặp may."

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bị Đe Dọa

“V âng, Faces Sunward (Hướng về mặt trời)?” tôi hỏi, biết ơn cánh tay giơ lên cắt ngang bài giảng của tôi. Tôi đã không cảm thấy thoải mái phía sau bục giảng như thường lệ. Sức mạnh lớn nhất của tôi, khả năng thực sự duy nhất của tôi – vì cơ thể vật chủ của tôi có rất ít sự giáo dục hợp cách, khi cô ấy phải chạy trốn từ những năm đầu thưở thiếu thời - là những trải nghiệm cá nhân mà tôi thường đem ra giảng giải. Đây là phần lịch sử của thế giới đầu tiên tôi giới thiệu trong học kì này mà không hề có chút kí ức nào liên quan. Tôi chắc chắn là các sinh viên của tôi đang phải chịu sự khác biệt.

“V

“Tôi xin lỗi đã cắt ngang, nhưng…” Người đàn ông tóc trắng ngập ngừng, đấu tranh để nêu ra câu hỏi của mình. “Tôi không chắc là tôi hiểu rõ. Những Kẻ nếm lửathực sự… nuốt đám khói bốc lên từ những thân thể bốc cháy của Hoa biết đi ư? Như thức ăn?” Anh ta cố gắng đè nén nỗi kinh hoàng trong giọng nói của mình. Một linh thể không được xét đoán một linh thể khác. Nhưng tôi không ngạc nhiên trước phản ứng mạnh mẽ của anh ta đối với số phận của một dạng sống tương tự trên một thế giới khác như thế, vì đã biết tiểu sử của anh ta là trên hành tinh Hoa.

Tôi đã luôn luôn kinh ngạc trước việc các linh thể đắm mình rất sâu vào các vấn đề của bất kể thế giới nào mà họ đến sống và lờ đi phần còn lại của vũ trụ. Nhưng, xét một cách công bằng, có lẽ Faces Sunward đã ở trong thùng siêu lạnh khi Thế giới Lửa trở nên nổi danh.

https://thuviensach.vn

“Phải, họ nhận được những chất dinh dưỡng cần thiết từ đám khói này. Và đó chính là tình thế nan giải và cuộc tranh cãi cơ bản nhất trên Thế giới Lửa – và đó cũng là lý do vì sao hành tinh đó chưa được định cư hoàn toàn, mặc dù chắc chắn là đã có khá đủ thời gian để đưa toàn bộ linh thể tới đó. Ở đó cũng có tỷ lệ tái định cư rất cao.

“Khi người ta phát hiện ra Thế giới Lửa, lúc đầu người ta tưởng rằng loài thống trị ở đó, những Kẻ nếm lửa là dạng sống thông minh duy nhất hiện hữu. Những Kẻ nếm lửa không xem Hoa biết đi ngang hàng với họ - một kiểu kiêu hãnh về mặt văn hóa – vì thế phải mất một khoảng thời gian, thậm chí cả sau khi làn sóng tiên phong đã định cư, các linh thể mới nhận ra họ đang giết hại các tạo vật có trí tuệ. Kể từ đó, các nhà khoa học của Thế giới Lửa đã tập trung mọi nỗi lực của họ vào việc tìm kiếm nguồn thay thế cho nhu cầu ăn uống của Những kẻ nếm lửa. Người ta đã đưa Nhện tới đó để thay thế, nhưng hai hành tinh cách nhau hàng trăm năm ánh sáng. Khi vượt qua được trở ngại này, mà chắc là sớm thôi, tôi chắc chắn là sẽ có hi vọng đồng hóa được cả Hoa biết đi. Trong thời gian đó, phần lớn sự thô bạo đã bị gỡ bỏ ra khỏi hệ thống xã hội. Tất nhiên, cả phần, à, thiêu sống và những khía cạnh khác nữa.”

“Làm sao mà họ có thể…” Faces Sunward nghẹn lời, không thể kết thúc.

Một giọng nói khác hoàn thành ý nghĩ của Faces Sunward. “Đó dường như là một hệ sinh thái rất tàn ác. Tại sao hành tinh ấy vẫn không bị từ bỏ?”

“Tất nhiên, người ta vẫn đang tranh cãi chuyện đó, Robert. Nhưng chúng ta không từ bỏ các hành tinh một cách dễ dãi. Có rất nhiều linh thể coi Thế giới Lửa là nhà. Họ sẽ không bị tống đi trái với ý của họ.” Tôi nhìn ra chỗ khác, trở lại với những ghi chép của mình, trong một nỗ lực để kết thúc cuộc thảo luận một phía.

“Nhưng thế là man rợ!”

Về mặt thể xác Robert trẻ hơn phần lớn các sinh viên khác – thực tế, gần với tuổi của tôi hơn bất kì người nào khác. Và thực sự là một đứa trẻ theo một ý nghĩa quan trọng hơn. Trái đất là thế giới đầu tiên của cậu ta – Người Mẹ trong trường hợp này cũng là một người dừng chân ở Trái đất, trước khi

https://thuviensach.vn

bà dâng hiến bản thân mình – và cậu dường như không có được tầm nhìn xa trông rộng như những linh thể già hơn, từng trải hơn. Tôi tự hỏi sẽ thế nào nếu được sinh ra ở trong những vật chủ quá mức nhạy cảm và cảm tính này mà không có những kinh nghiệm trước đó để cân bằng. Sẽ rất khó khăn để tìm kiếm sự khách quan. Tôi cố ghi nhớ điều đó và đặc biệt kiên trì khi trả lời cậu ta.

"Mỗi thế giới đều là những trải nghiệm duy nhất. Trừ khi một người sống trên thế giới ấy, không thể nào thực sự hiểu được –"

"Nhưng cô chưa bao giờ sống trên Thế giới Lửa," cậu ta cắt ngang lời tôi. "Chắc hẳn cô phải cảm thấy giống em. Trừ khi cô có những lý do nào đó khác để bỏ qua hành tinh đó? Cô gần như đã ở mọi nơi khác."

"Lựa chọn một hành tinh là một quyết định rất cá nhân và riêng tư, Robert, như cậu sẽ biết một ngày nào đó." Giọng điệu của tôi kết thúc đề tài đó hoàn toàn.

Sao không nói với họ? Cô cũng nghĩ đó là man rợ - và độc ác và sai trái. Nói thế là khá sắt đá nếu cô hỏi tôi – mà thật ra là cô chẳng bao giờ hỏi. Vấn đề là gì nào? Có phải cô xấu hổ khi phải đồng ý với Robert? Bởi vì cậu ấy có phần người nhiều hơn những người khác?

Melanie đã tìm được giọng nói của chính mình, đang đánh đúng vào trọng tâm một cách không thể chịu nổi. Làm thế nào tôi có thể tập trung vào công việc của mình với những ý kiến của cô ấy lởn vởn xung quanh đầu tôi mọi lúc?

Ở cái ghế bên cạnh Robert, một cái bóng di động.

Người truy tìm, trong bộ quần áo đen thường lệ, cúi về phía trước, lần đầu tiên tập trung vào vấn đề được thảo luận.

Tôi chống lại mong muốn quắc mắt với cô ta. Tôi không muốn Robert, vốn đang bị bẽ mặt, nhầm lẫn biểu hiện của tôi là dành cho cậu ấy. Melanie lầu bầu. Cô ấy ước tôi sẽ không cố gắng. Có Người truy tìm kè kè theo từng bước chân của chúng tôi là một trải nghiệm mới cho Melanie; cô ấy đã từng nghĩ rằng cô ấy không thể ghét bất kì cái gì hay bất kì ai nhiều hơn cô ấy ghét tôi.

https://thuviensach.vn

“Thời gian của chúng ta đã gần hết,” tôi thông báo với sự nhẹ nhõm. “Tôi vui mừng được thông báo với các bạn rằng chúng ta sẽ có một khách mời nói chuyện vào thứ Ba tới, người này có khả năng bù lại cho sự thiếu hụt của tôi trong chủ đề này. Flame Tender (Người bảo vệ lửa) một người mới đến hành tinh của chúng ta, sẽ ở đây để cho chúng ta những hiểu biết mang tính cá nhân nhiều hơn về cuộc định cư trên Thế giới Lửa. Tôi biết các bạn sẽ dành cho anh ấy mọi phép lịch sự mà các bạn dành cho tôi, và sẽ tôn trọng tuổi đời non trẻ của vật chủ của anh ấy. Cám ơn các bạn.”

Lớp học rời đi từ từ, rất nhiều sinh viên dành vài phút để tán gẫu với một sinh viên khác khi họ tập hợp các thứ của mình lại. Điều Kathy đã nói về tình bạn chạy qua đầu óc tôi, nhưng tôi không cảm thấy mong muốn gia nhập với bất kì ai. Họ đều là người lạ.

Đó là cách tôi cảm thấy ư? Hay là Melanie? Thật khó mà nói được. Có lẽ bản chất tôi là một kẻ cô độc. Tiểu sử cá nhân của tôi ủng hộ giả thuyết đó, tôi nghĩ vậy. Tôi chưa bao giờ thiết lập một mối quan hệ đủ mạnh để giữ tôi lại trên bất kì một hành tinh nào nhiều hơn một vòng đời.

Tôi để ý thấy Robert và Faces Sunward đang nấn ná tại cửa lớp học, mải mê với một cuộc thảo luận có vẻ hơi căng thẳng. Tôi có thể đoán được đề tài.

“Những câu chuyện về Thế giới Lửa làm nổi da gà.”

Tôi hơi giật mình.

Người truy tìm đang đứng sát khuỷu tay tôi. Người phụ nữ thường thông báo sự di chuyển của cô ta với những tiếng táp táp nhanh của đôi giày đế cứng. Bây giờ tôi nhìn xuống để xem có phải lần này cô ta đi giày đế mềm hay không – màu đen, tất nhiên. Thậm chí trông cô ta còn nhỏ bé hơn nữa khi thiếu mất vài phân giày cao gót.

“Đó không phải là chủ đề yêu thích của tôi,” tôi nói bằng giọng vô cảm. “Tôi thích có những kinh nghiệm trực tiếp để chia sẻ hơn.”

“Những phản ứng rất mạnh từ phía sinh viên.”

“Phải.”

Cô ta nhìn vào tôi trông đợi, như thể chờ tôi nói thêm. Tôi tập hợp các ghi chép của mình lại và quay người để cho chúng vào trong túi của tôi.

https://thuviensach.vn

“Có vẻ như cô cũng có phản ứng.”

Tôi đặt những giấy tờ vào trong cái túi một cách cẩn thận, không quay lại.

“Tôi tự hỏi tại sao cô không trả lời câu hỏi ấy.”

Có một khoảng dừng trong khi cô ta chờ tôi trả lời. Tôi không nói gì.

“Vậy… tại sao cô không trả lời câu hỏi ấy?” Tôi quay lại, không thèm che giấu vẻ mất kiên nhẫn trên mặt tôi.

“Bởi vì nó không phải là câu hỏi thích đáng với bài học, bởi vì Robert cần phải học cách cư xử hơn, và bởi vì đó không phải là việc của ai khác hết.”

Tôi quăng cái túi lên vai và hướng ra cửa. Cô ta ở ngay bên cạnh tôi, chạy để bắt kịp những sải chân dài của tôi. Chúng tôi đi xuống hành lang trong im lặng. Cô ta không nói gì nữa cho tới tận khi chúng tôi đã ở ngoài, nơi ánh mặt trời buổi chiều làm hiện rõ những hạt bụi trong không khí mằn mặn.

“Cô nghĩ cô có bao giờ định cư không, Wanderer? Chẳng hạn như trên hành tinh này? Dường như cô có một sự đồng cảm với… những cảm xúc của họ.”

Tôi kiềm chế trước lời ngầm sỉ nhục trong giọng điệu cô ta. Tôi thậm chí còn không chắc là cô ta định sỉ nhục tôi thế nào, nhưng rõ ràng là cô ta đã làm thế. Melanie vùng vẫy một cách giận dữ.

“Tôi không hiểu ý cô là gì.”

“Nói cho tôi biết, Wanderer. Cô có thương hại họ không?”

“Ai?” tôi hỏi cộc lốc. “Những Hoa biết đi ư?”

“Không, con người.”

Tôi ngừng bước, và cô ta dừng phắt lại cạnh tôi. Chúng tôi chỉ còn cách căn hộ của tôi vài tòa nhà nữa và tôi đang đi rất nhanh với hi vọng thoát khỏi cô ta, cứ như thể là cô ta sẽ không tự mời mình vào trong. Nhưng câu hỏi của cô ta đã làm tôi bất ngờ.

“Con người?”

“Đúng. Cô có thương hại họ không?”

“Cô thì không à?”

https://thuviensach.vn

“Không. Họ là loài khá thô bạo. Họ may lắm mới duy trì được giống nòi lâu như thế.”

“Không phải tất cả bọn họ đều xấu xa.”

“Đó là một sự ưa chuộng về mặt di truyền học. Sự thô bạo là một phần tính cách của họ. Nhưng cô thương hại họ, có vẻ như vậy.”

“Có quá nhiều để mất, cô không thấy sao?” Tôi chỉ quanh chúng tôi. Chúng tôi đang đứng trong một khoảng không giống như công viên giữa hai kí túc xá phủ tường xuân. Màu xanh đậm của tường xuân làm dịu mắt, đặc biệt là trong sự đối lập với màu đỏ của bức tường gạch cũ. Không khí màu vàng và dịu, và đại dương mang tới một chút mặn mòi cho mùi vị ngọt dịu mật ong của các loại hoa mọc thành bụi. Làn gió vuốt ve khoảnh da trần trên cánh tay tôi. “Trong những đời sống khác của cô, cô không thể nào cảm nhận được bất kì cái gì sống động đến thế. Chẳng lẽ cô không tiếc thương cho những người đã bị lấy mất tất cả điều này sao?” Khuôn mặt cô ta cứng đơ, không hề chuyển động. Tôi nỗ lực kéo cô ta vào cuộc nói chuyện, khiến cô ta cân nhắc một góc nhìn khác.

“Cô đã từng sống trên những thế giới nào?”

Cô ta do dự, rồi bành hai vai ra. “Không nơi nào cả. Tôi chỉ sống trên Trái đất thôi.”

Điều đó làm tôi ngạc nhiên. Cô ta cũng là một đứa trẻ như Robert. “Chỉ một hành tinh? Và cô đã chọn là Người truy tìm trong cuộc đời đầu tiên của cô?”

Cô ta gật đầu một lần, cằm bạnh ra.

“Chà. Đó là việc của cô.” Tôi bắt đầu đi tiếp. Có lẽ nếu tôi tôn trọng sự riêng tư của cô ta, cô ta sẽ làm điều tương tự.

“Tôi đã nói chuyện với Người khuyên giải của cô.”

Hay có lẽ là không, Melanie chua chát nghĩ.

“Cái gì?” tôi thở hắt ra.

“Tôi hiểu là cô đang có nhiều vấn đề hơn việc tiếp cận những thông tin mà tôi cần. Cô đã cân nhắc việc thử một vật chủ khác, dễ bảo hơn chưa? Bà ta đã gợi ý như thế, phải không?”

“Kathy sẽ không kể với cô bất kì điều gì!”

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt của Người truy tìm rất tự mãn. “Bà ta không cần phải trả lời. Tôi rất giỏi trong việc đọc các biểu hiện của con người. Tôi có thể nói khi nào thì những câu hỏi của tôi đánh đúng trọng tâm.”

“Làm sao cô dám? Mối liên hệ giữa một linh thể và Người khuyên giải của cô ấy là –“

“Là bất khả xâm phạm, phải; tôi biết lý thuyết. Nhưng những phương cách được chấp nhận trong điều tra dường như không hiệu quả với trường hợp của cô. Tôi phải có chút sáng tạo.”

“Cô nghĩ tôi giấu diếm điều gì đó với cô?” tôi hỏi, quá giận để kiểm soát được sự căm ghét trong giọng nói của tôi. “Cô nghĩ tôi kể lể điều đó với Người khuyên giải của tôi?”

Sự giận dữ của tôi không làm cô ta lúng túng. Có lẽ, xét theo cá tính kì lạ của cô ta, cô ta đã quen với những phản ứng như thế rồi.

“Không. Tôi nghĩ cô đang kể cho tôi nghe những gì cô biết… Nhưng tôi không nghĩ cô đang cố gắng hết sức. Tôi đã nhận ra chuyện đó từ trước. Cô đang ngày càng thông cảm hơn với vật chủ của cô. Cô đang vô thức để cho những kí ức của cô ta chỉ dẫn ý muốn của cô. Có lẽ đến lúc này đã là quá trễ rồi. Tôi nghĩ cô sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi chuyển đi, và có lẽ người nào đó khác sẽ may mắn hơn với cô ta.”

“Hả!” tôi hét lên. “Melanie sẽ ăn sống nuốt tươi họ!”

Khuôn mặt cô ta đông cứng. Cô ta chẳng biết gì hết, bất kể cô ta nghĩ đã moi được gì từ Kathy. Cô ta đã tưởng sức ảnh hưởng của Melanie là từ những kí ức, rằng nó là vô thức.

“Tôi thấy rất thú vị khi cô vẫn nói về cô ta ở thì hiện tại.”

Tôi lờ đi câu đó, cố giả vờ là tôi đã không lỡ lời. “Nếu cô nghĩ ai đó khác sẽ đột nhập được vào những bí mật của cô ấy tốt hơn, thì cô nhầm rồi.”

“Chỉ có một cách để tìm ra thôi.”

“Cô đã định nhắm người nào chưa?” Tôi hỏi, giọng tôi cứng ngắc với sự căm ghét.

Cô ta cười. “Tôi đã được cho phép thử. Sẽ không lâu đâu. Họ sẽ giữ vật chủ của tôi cho tôi.”

https://thuviensach.vn

Tôi hít thở thật sâu. Tôi đang run, và Melanie thì tràn ngập lòng căm thù đến nỗi không nói nên lời. Cái ý tưởng để cho Người truy tìm vào bên trong tôi, cho dù tôi biết tôi sẽ không còn ở đây nữa, vẫn quá ghê tởm đến nỗi tôi cảm thấy cơn buồn nôn của tuần trước quay trở lại.

"Thật quá tệ cho cuộc điều tra của cô bởi vì tôi không phải là một người từ bỏ."

Ánh mắt của Người truy tìm nheo lại. "Chà, việc đó chắc chắn làm cho nhiệm vụ này kéo dài lê thê. Lịch sử chưa bao giờ làm tôi hứng thú, nhưng có vẻ như giờ tôi sẽ phải tham dự cả một khóa học đầy đủ."

"Cô vừa mới nói rằng có vẻ như đã quá trễ để lấy thêm bất kì thông tin gì từ kí ức của cô ấy mà," tôi nhắc lại cho cô ta, đấu tranh giữ giọng mình bình tĩnh. "Tại sao cô không quay trở về chỗ của cô?"

Cô ta nhún vai và mỉm cười kiểu cứng ngắc của cô ta. "Tôi chắc là đã quá trễ… cho những thông tin tự nguyện. Nhưng nếu cô không hợp tác, thì có thể chính cô ta sẽ dẫn tôi tới chỗ bọn họ."

"Dẫn cô?"

"Khi cô ta kiểm soát được hoàn toàn, và cô chẳng hơn gì cái gã yếu đuối một thời từng là Racing Song, giờ là Kevin kia. Nhớ anh ta không? Người đã tấn công Người hàn gắn ấy?"

Tôi nhìn đăm đăm vào cô ta, đôi mắt mở to, giận bốc khói.

"Phải, có thể nó chỉ là vấn đề thời gian thôi. Người khuyên giải của cô đã không nói với cô các số liệu thống kê phải không? Chà, thậm chí cả khi bà ta có nói, bà ta cũng không có những thông tin cập nhật nhất như của chúng tôi. Tỷ lệ thành công dài hạn cho những trường hợp như của cô – một khi vật chủ con người bắt đầu chống trả - là dưới hai mươi phần trăm. Cô có chút xíu ý tưởng nào về sự tồi tệ của việc đó không? Họ đã thay đổi thông tin chuyển cho các ứng viên tiềm năng. Người ta sẽ không cung cấp vật chủ trưởng thành nào nữa. Tỷ lệ mạo hiểm quá cao. Chúng ta đang mất các linh thẻ. Sẽ không còn bao lâu nữa trước khi cô ta nói chuyện được với cô, nói thông qua cô, kiểm soát các quyết định của cô."

Tôi không thể di chuyển phân nào hay thư giãn một cơ bắp nào. Người truy tìm vươn tới trước, kiễng trên đầu ngón chân để đặt khuôn mặt của cô

https://thuviensach.vn

ta tới gần tôi. Giọng nói của cô ta trở nên thấp và trôi chảy trong nỗ lực khiến nó nghe có vẻ thuyết phục.

"Đó có phải điều cô muốn không, Wanderer? Thua cuộc? Bị phai nhạt, bị xóa bỏ bởi một sinh vật có nhận thức khác? Chẳng hơn gì một thân xác vật chủ?"

Tôi không thể thở được.

"Nó sẽ chỉ tệ hơn mà thôi. Cô sẽ không còn là cô nữa. Cô ta sẽ đánh bại cô, và cô sẽ biến mất. Có lẽ ai đó sẽ can thiệp… Có lẽ họ sẽ chuyển cô đi như đã làm với Kevin. Và cô sẽ trở thành đứa trẻ nào đó tên Melanie, một kẻ thích nghịch mấy cái ô tô hơn là sáng tác nhạc. Hay bất kể cái gì mà cô ta thích làm."

"Tỷ lệ thành công là dưới hai mươi phần trăm?" tôi thì thào.

Cô ta gật đầu, cố đè nén một nụ cười. "Cô đang đánh mất chính mình, Wanderer ạ. Tất cả những thế giới cô từng thấy, tất cả những kinh nghiệm mà cô đã có – chúng sẽ chẳng là gì hết. Tôi đã đọc trong hồ sơ của cô là cô có tiềm năng trở thành Người Mẹ. Nếu cô dâng hiến bản thân để trở thành một Người Mẹ, ít nhất tất cả những thứ đó sẽ không hoàn toàn phí phạm. Tại sao lại tự ném bỏ mình đi? Cô đã cân nhắc tới việc làm Mẹ chưa?"

Tôi quay đi khỏi cô ta, khuôn mặt ửng hồng.

"Tôi xin lỗi," cô ta lầm rầm, khuôn mặt cô ta cũng tối đi. "Thật bất lịch sự. Hãy quên chuyện tôi đã nói thế đi."

"Tôi về nhà đây. Đừng có đi theo."

"Tôi phải theo, Wanderer à. Đó là công việc của tôi."

"Sao cô lại phải quan tâm quá nhiều đến một nhóm con người còn sót lại vậy? Làm sao cô biện hộ cho công việc của mình được nữa? Chúng ta đã thắng! Đã đến lúc cô gia nhập vào xã hội và làm cái gì đó có ích!"

Câu hỏi của tôi, hàm ý trách móc, đã không làm cô ta bối rối.

"Bất kể nơi đâu những thành viên của thế giới này chạm vào thế giới của chúng ta đều có chết chóc." Cô ta nói những lời đó rất bình thản, và trong một giây tôi thoáng nhìn thấy một con người khác hiện trên mặt cô ta. Tôi rất ngạc nhiên khi nhận ra rằng cô ta thực sự tin tưởng vào việc mình làm. Một phần trong tôi đã cho rằng cô ta chỉ chọn việc truy tìm bởi vì cô ta

https://thuviensach.vn

thèm khát bạo lực bất hợp pháp. “Cho dù chỉ một linh thể bị chết dưới tay Jared, hay Jamie của cô, đó cũng là quá nhiều. Cho đến khi có hòa bình toàn vẹn trên hành tinh này, công việc của tôi vẫn được chấp nhận. Chừng nào mà những Jared ấy còn sống, tôi cần phải bảo vệ loài của chúng ta. Chừng nào còn những Melanie dắt mũi các linh thể…”

Tôi quay lưng lại với cô ta và hướng về căn hộ của mình với những sải bước dài để buộc cô ta phải chạy theo tôi nếu cô ta muốn bắt kịp.

“Đừng đánh mất mình, Wanderer!” Cô ta gọi với theo tôi. “Thời gian cho cô sắp hết!” Cô ta dừng lại, rồi gào lên to hơn. “Hãy báo cho tôi khi nào thì tôi nên bắt đầu gọi cô là Melanie!”

Giọng cô ta nhỏ dần khi khoảng cách giữa chúng tôi tăng lên. Tôi biết cô ta sẽ tự đi theo tốc độ của mình. Cả cái tuần khó chịu vừa rồi – nhìn thấy mặt cô ta ở mọi lớp học, nghe thấy tiếng bước chân cô ta phía sau tôi trên đường mỗi ngày – chẳng là gì so với điều sắp tới. Cô ta sẽ khiến cuộc sống của tôi khổ sở. Tôi cảm thấy như thể Melanie đang lao đầu như điên vào phía trong thành hộp sọ của tôi.

Hãy làm cô ta bị đuổi. Hãy kể với cấp trên của cô ta rằng cô ta đã làm cái gì đó không chấp nhận được. Tấn công chúng ta. Chúng ta kiện cô ta –

Trong thế giới con người thôi, tôi nhắc nhở cô ấy, gần như thấy buồn vì tôi chẳng trông cậy gì được vào việc đó. Không có cấp trên nào cả, theo nghĩa đen của từ đó. Mọi người làm việc chung với nhau một cách bình đẳng. Có những người nhận được báo cáo từ nhiều người khác, để giữ cho thông tin được thống nhất lại, và những hội đồng để đưa ra quyết định về thông tin đó, nhưng họ sẽ không chuyển cô ta đi khỏi việc cô ta muốn làm. Cô thấy đấy, họ làm việc theo kiểu –

Ai thèm quen tâm chúng làm việc theo kiểu gì nếu không giúp gì cho chúng ta chứ? Tôi biết – hãy để tôi giết cô ta! Một hình ảnh vu vơ cảnh hai bàn tay tôi siết chặt quanh cổ của Người truy tìm ào vào đầu óc tôi.

Cái kiểu suy nghĩ như thế chính xác là lý do tại sao giống loài của tôi nên nắm quyền ở chỗ này.

Thôi lên mặt đi. Cô cũng thích thú với ý nghĩ ấy nhiều như tôi. Hình ảnh quay trở lại, khuôn mặt của Người truy tìm trở nên xanh lè trong trí tưởng

https://thuviensach.vn

tượng của chúng tôi, nhưng lần này đi kèm với một cơn sóng hoan hỉ mạnh mẽ.

Đó là cô, không phải tôi. Lời tuyên bố của tôi là sự thật; hình ảnh ấy làm tôi bệnh. Nhưng nó cũng gần với sự giả dối một cách nguy hiểm - ở phần là tôi sẽ rất thích nếu không bao giờ phải nhìn mặt Người truy tìm lần nữa.

Giờ chúng ta làm gì đây? Tôi sẽ không từ bỏ. Cô sẽ không từ bỏ. Và cái Kẻ truy đuổi đáng ghét kia chắc như ăn bắp cũng không từ bỏ!

Tôi không trả lời cô ấy. Tôi không có sẵn một câu trả lời nào.

Đầu óc tôi trở nên yên lặng trong một lúc. Thật dễ chịu. Tôi ước sự yên lặng này sẽ kéo dài. Nhưng chỉ có một cách duy nhất để tìm được sự bình yên cho tôi. Liệu tôi có sẵn sàng trả cái giá đó không? Liệu tôi có còn lựa chọn nào khác không?

Melanie dần dần bình tĩnh lại. Đến lúc tôi tới trước cửa nhà, để lại sau cái then cửa đã cài mà tôi chưa từng phải dùng trước đó – những chế tác của loài người đã chẳng còn chỗ nào trong một thế giới hòa bình – những ý nghĩ của cô ấy trở nên trầm mặc.

Tôi chưa bao giờ nghĩ về việc làm thế nào loài của cô duy trì được. Tôi đã không biết nó sẽ như thế.

Chúng tôi hết sức coi trọng việc đó, như cô có thể tưởng tượng được. Cảm ơn vì đã quan tâm. Cô ấy lờ đi chất đanh thép trong ý nghĩ ấy.

Cô ấy vẫn còn thẫn thờ trước khám phá này trong khi tôi bật máy tính lên và bắt đầu tìm kiếm các chuyến bay nội địa. Phải mất một lúc cô ấy mới nhận ra tôi đang làm gì.

Cô định đi đâu? Ý nghĩ ấy thoang thoảng chút hoảng sợ. Tôi cảm thấy tâm thức của cô ấy bắt đầu xuyên qua đầu tôi, sự động chạm nhẹ như cú quét của những sợi lông vũ, tìm kiếm bất kể điều gì mà tôi đang giấu cô ấy.

Tôi quyết định giúp cô ấy khỏi phải tìm kiếm. Tôi đi Chicago.

Sự hoảng sợ bây giờ đã dâng cao hơn. Tại sao?

Tôi sẽ đi gặp Người hàn gắn. Tôi không tin cô ta. Tôi muốn nói chuyện với anh ấy trước khi tôi đưa ra quyết định.

Có một thoáng im lặng trước khi cô ấy lại nói.

Quyết định giết chết tôi?

https://thuviensach.vn

Đúng, là cái đó.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Yêu Thương

"C ô sợ bay?" Giọng Người truy tìm đầy vẻ không tin tưởng gần như là chế nhạo. "Cô đã du hành trên không gian vũ trụ những tám lần vậy mà cô lại sợ phải đáp chuyến bay tới Tucson, Arizona?"

"C

"Đầu tiên, tôi không sợ. Thứ hai, khi tôi du hành qua không gian vũ trụ tôi không thực sự biết được mình đang ở đâu, hay bị nhốt trong một cái thùng siêu lạnh là như thế nào. Và thứ ba, vật chủ này bị say xe trên những chuyến bay ngắn."

Người truy tìm đảo tròng mắt vẻ khinh thường. "Vậy thì hãy uống thuốc! Cô sẽ làm thế nào nếu Người hàn gắn Fords Deep Water không chuyển tới bệnh viện Saint Mary? Cô sẽ lái xe tới Chicago à?"

"Không. Nhưng vì bây giờ đã có phương án khả thi là lái xe, nên tôi sẽ chọn nó. Sẽ rất tuyệt khi được nhìn ngắm một vài phần nữa của thế giới này. Sa mạc có thể rất lộng lẫy –"

"Hoang mạc buồn tẻ đến chết."

"- và tôi không vội gì cả. Tôi có rất nhiều việc để suy nghĩ, và tôi sẽ cảm kích khi có một chút thời gian ở một mình." Tôi nhìn thẳng vào cô ta khi nhấn mạnh từ cuối cùng.

"Dù sao tôi cũng không hiểu mục đích chuyến viếng thăm Người hàn gắn cũ của cô. Có rất nhiều Người hàn gắn tài giỏi ở ngay đây."

"Tôi thấy thoải mái với Người hàn gắn Fords. Anh ấy có kinh nghiệm trong chuyện này, và tôi không tin rằng tôi có mọi thông tin tôi cần." Tôi dành cho cô ta một cái nhìn đầy ý nghĩa khác.

https://thuviensach.vn

“Cô không có thời gian để không vội, Wanderer à. Tôi đã nhận ra các dấu hiệu rồi.”

“Thứ lỗi cho tôi nếu tôi không coi những thông tin của cô là khách quan. Tôi biết đủ hành vi của con người để nhận ra những dấu hiệu của sự thao túng.”

Cô ta quắc mắt nhìn tôi.

Tôi đang thu dọn chiếc xe thuê với vài món đồ mà tôi định mang theo. Tôi có đủ quần áo để mặc cả tuần mà không cần giặt, và những đồ dùng vệ sinh cá nhân khác. Mặc dù tôi không mang nhiều, tôi đã bỏ lại thậm chí còn ít đồ hơn. Tôi sở hữu rất ít những đồ vật cá nhân. Suốt bao nhiêu tháng trời sống trong căn hộ nhỏ của mình, những bức tường vẫn còn để nguyên, những giá đồ trống rỗng. Có lẽ tôi chưa bao giờ được sinh ra để sống ở đây.

Người truy tìm đứng mọc rễ trên vỉa hè bên cạnh cốp xe mở ra của tôi, tấn công dồn dập với những câu hỏi và lời bình luận cạnh khóe bất kể khi nào tôi ở trong tầm nghe được. Ít nhất thì tôi cũng an toàn trong niềm tin tưởng rằng cô ta quá sốt ruột không thể đi theo tôi trên đường được. Cô ta sẽ đáp chuyến bay ngắn tới Tucson, cứ như là cô ta hi vọng sẽ làm tôi xấu hổ mà phải làm theo. Đó là một niềm vui cực lớn. Tôi tưởng tượng cảnh cô ta ăn cùng tôi mọi lần tôi dừng lại để dùng bữa, lởn vởn bên ngoài phòng tắm ở mỗi điểm đổ xăng, những câu tra khảo không mệt mỏi của cô ta chờ đợi tôi mỗi khi xe tôi dừng ở cột đèn giao thông. Tôi rùng mình trước ý nghĩ ấy. Nếu một thân xác mới nghĩa là tôi được giải thoát khỏi Người truy tìm… chà, đó đúng là một điều khích lệ.

Tôi cũng có một lựa chọn khác nữa. Tôi có thể rời bỏ thế giới này giống như một sự thất bại và tiếp bước tới hành tinh thứ mười. Tôi có thể làm việc để quên đi toàn bộ những kinh nghiệm này. Trái đất có thể chỉ là một điểm đen nhỏ xíu trên hồ sơ không tì vết của tôi.

Nhưng tôi sẽ đi đâu đây? Một hành tinh mà tôi đã từng ở ư? Thế giới Hát là một trong những nơi yêu thích của tôi, nhưng phải hi sinh thị giác cho thành mù lòa ư? Hành tinh Hoa rất đáng yêu… Nhưng những dạng sống nhờ chất diệp lục có quá ít cảm xúc. Tôi sẽ cảm thấy chậm chạp không thể chịu nổi sau khi trải qua nhịp độ của hành tinh loài người này.

https://thuviensach.vn

Một hành tinh mới ư? Có một cuộc chiếm đóng gần đây - ở đây trên Trái Đất, họ gọi những vật chủ mới là Cá heo vì thiếu cách so sánh nào tốt hơn, mặc dù chúng gợi nhớ tới loài chuồn chuồn hơn là những động vật có vú sống dưới nước. Một loài phát triển bậc cao, và chắc chắc là di chuyển nhiều, nhưng sau thời gian dài tôi ở cùng với Tảo Thấy, ý nghĩ lại một hành tinh đầy nước nữa làm tôi thấy ghê ghê.

Không, vẫn còn quá nhiều thứ trên hành tinh này tôi chưa được biết. Không nơi nào khác đã được khám phá trong vũ trụ lại kêu gọi tôi nhiều như cái khoảnh sân nhỏ màu xanh râm mát trên khu phố yên tĩnh này. Hay có sức quyến rũ của bầu trời hoang mạc mà tôi chỉ được thấy trong kí ức của Melanie.

Melanie không chia sẻ ý kiến của cô ấy với những lựa chọn của tôi. Cô ấy đã trở nên rất yên lặng kể từ khi tôi quyết định đi gặp Fords Deep Water, Người hàn gắn đầu tiên của tôi. Tôi không chắc sự tách biệt này có ý nghĩa gì. Có phải cô ấy đang cố tỏ ra bớt nguy hiểm, bớt làm một vật cản? Có phải cô ấy đang tự chuẩn bị cho cuộc xâm lăng của Người truy tìm? Cho cái chết? Hay cô ấy đang chuẩn bị để chiến đấu với tôi? Để cố nắm quyền kiểm soát?

Bất kể kế hoạch của cô ấy là gì, cô ấy giữ mình ở một khoảng xa. Cô ấy chỉ là một sự hiện hữu mờ nhạt, thăm dò ở phía sau đầu tôi.

Tôi thực hiện chuyến đi cuối của mình vào trong nhà, tìm bất kì cái gì bị để quên. Căn hộ trông có vẻ trống vắng. Chỉ có những đồ đạc tối thiểu do người thuê cuối cùng bỏ lại. Vài cái đĩa vẫn còn trong trạn bát, gối vẫn để trên giường, những cái đèn đặt trên bàn; nếu tôi không trở lại, người thuê tiếp theo sẽ chẳng phải dọn dẹp gì nhiều.

Điện thoại reo khi tôi bước ra ngoài cửa, và tôi quay lại để nghe, nhưng tôi quá chậm. Tôi đã đặt hệ thống tin nhắn trả lời qua tiếng chuông đầu tiên. Tôi biết người gọi tới sẽ nghe thấy gì: lời giải thích chung chung của tôi là tôi sẽ đi vắng trong suốt phần còn lại của học kì, và rằng các lớp học của tôi bị hủy cho đến khi có người thay thế. Không lý do. Tôi nhìn vào chiếc đồng hồ trên nóc ti vi. Chỉ mới qua tám giờ sáng một chút. Chắc phải là Curt trên điện thoại, chỉ vừa mới nhận được một bức email nói rõ chi tiết

https://thuviensach.vn

hơn một chút xíu mà tôi đã gửi cho ông ấy đêm qua. Tôi cảm thấy mặc cảm vì đã không làm trọn lời hứa của tôi với ông, gần như là tôi đã từ bỏ vậy. Có lẽ cái bước này, sự từ bỏ này, là khởi đầu cho quyết định tiếp theo của tôi, nỗi hổ thẹn lớn hơn của tôi. Ý nghĩ đó không dễ chịu gì. Nó khiến tôi chần chừ không muốn nghe tin nhắn dù nó nói gì đi nữa, mặc dù tôi không thực sự vội đi.

Tôi nhìn quanh căn hộ trống vắng một lần nữa. Không có cảm giác bỏ lại bất kì cái gì cả, không chút yêu thích nào với những căn phòng này. Tôi có một cảm giác kì lạ là thế giới này – không chỉ Melanie, mà toàn bộ cái khối cầu này – không muốn tôi, bất kể tôi đã muốn nó thế nào. Tôi chỉ là không thể cắm rễ ở đây. Tôi cười lơ đãng trước ý nghĩ về gốc rễ. Cái cảm giác này chỉ là chuyện mê tín vớ vẩn.

Tôi chưa từng có một vật chủ có khả năng mê tín. Đó là một cảm xúc thú vị. Giống như biết mình bị theo dõi mà không tìm được người theo dõi. Nó làm gáy tôi nổi da gà. Tôi kiên quyết đóng cánh cửa phía sau mình nhưng không chạm vào những cái khóa cũ kĩ. Sẽ chẳng có ai xâm nhập vào nơi này cho đến khi tôi trở về hay nó được dành cho một người mới nào đó.

Không nhìn vào Người truy tìm, tôi trèo vào trong xe ô tô. Tôi đã không được lái xe nhiều lắm, cả Melanie cũng vậy, vì thế việc này khiến tôi hơi lo lắng. Nhưng tôi chắc rằng tôi sẽ làm quen với nó sớm thôi.

“Tôi sẽ chờ cô ở Tucson,” Người truy tìm nói, dựa vào cánh cửa bên ghế hành khách khi tôi khởi động máy.

“Tôi không nghi ngờ gì chuyện đó,” tôi lẩm bẩm.

Tôi đã tìm thấy nút điều khiển trên cánh cửa. Cố giấu một nụ cười, tôi bấm nút để nâng kính lên và nhìn cô ta nhảy lùi lại.

“Có lẽ…,” cô ta nói, nâng cao giọng gần như một tiếng quát để tôi có thể nghe thấy cô ta qua tiếng ồn của động cơ và qua cánh cửa sổ đóng, “có lẽ tôi sẽ thử theo cách của cô. Có lẽ tôi sẽ gặp cô trên đường.” Cô ta cười và nhún vai.

Cô ta chỉ nói thế để làm tôi khổ sở thôi. Tôi cố không để cô ta nhìn thấy cô ta đã làm được. Tôi tập trung dõi mắt lên đường đi phía trước và cẩn thận lái xe ra khỏi lề đường.

https://thuviensach.vn

Khá dễ để tìm được đường cao tốc rồi theo các chỉ dẫn để ra khỏi San Diego. Sẽ nhanh chóng không còn chỉ dẫn nào để đi theo, không còn ngã rẽ sai nào nữa. Trong vòng tám giờ tới tôi sẽ ở Tucson. Thế không đủ lâu. Có lẽ tôi sẽ ở lại một đêm trong một thị trấn nhỏ nào đó ven đường. Nếu tôi có thể chắc chắn là Người truy tìm đã đi trước, chờ đợi một cách sốt ruột còn hơn là phải đi theo đuôi phía sau, thì một sự chặng nghỉ sẽ là cách trì hoãn rất hay.

Tôi thấy mình thường xuyên nhìn ra gương chiếu hậu, tìm kiếm dấu hiệu bị theo đuôi. Tôi lái chậm hơn tất cả mọi người, không muốn đến điểm dừng của mình, và những chiếc xe khác đi qua tôi mà không hề dừng lại. Chẳng có khuôn mặt nào tôi biết khi họ đi lên phía trước. Đáng ra tôi không nên để lời dọa nạt của Người truy tìm làm phiền tôi; cô ta rõ ràng không có khí chất để đi bất kì nơi nào một cách từ từ. Tuy nhiên… tôi vẫn tiếp tục tìm kiếm cô ta.

Tôi đã tới vùng phía tây so với biển, đi dọc đường bờ biển của California xinh đẹp, nhưng tôi chưa từng đi tới phía đông lần nào. Khu dân cư rớt lại phía sau tôi rất nhanh, và nhanh chóng được bao quanh bởi những ngọn đồi trọc và núi đá, những dấu hiệu báo trước cho vùng đất sa mạc hoang vu.

Rời xa khỏi nền văn minh khiến tôi thấy thư giãn, và việc này làm tôi lo lắng. Đáng lẽ tôi không nên chào đón sự cô độc như thế mới phải. Linh thể là một loài hòa đồng. Chúng tôi sống và làm việc và phát triển cùng với nhau trong sự hài hòa. Tất cả chúng tôi đều giống nhau: hiền lành, thân thiện, trung thực. Tại sao tôi lại cảm thấy tốt hơn khi ở xa đồng loại của mình? Có phải Melanie làm tôi cảm thấy thế này không?

Tôi tìm cô ấy nhưng chỉ thấy cô ấy tách biệt, mơ màng ở phía sau đầu óc tôi.

Đây là lúc tuyệt nhất kể từ khi cô ấy bắt đầu nói chuyện trở lại.

Những dặm đường trôi qua thật nhanh. Những ngọn núi đá tối sẫm, gồ ghề và những vùng đất bằng bụi bậm mọc toàn cây bụi lướt qua với nhịp điệu đều đều buồn tẻ. Tôi nhận ra mình đang lái xe khá nhanh so với ý định của tôi. Chẳng có gì để làm bận rộn tâm trí tôi ở đây, vì thế tôi thấy khó mà

https://thuviensach.vn

nấn ná lâu được. Tôi lơ đãng tự hỏi tại sao trong kí ức của Melanie hoang mạc lại rực rỡ đến thế, hấp dẫn hơn nhiều thế. Tôi để cho tâm trí mình đi cùng với tâm tưởng của cô ấy, cố nhìn xem điều đặc biệt của cái vùng đất trống trải này là gì.

Nhưng cô ấy đang không nhìn ra vùng đất thưa thớt, khô cằn xung quanh chúng tôi. Cô ấy đang mơ mộng về một hoang mạc khác, có hẻm núi và màu đỏ, một nơi diệu kì. Cô ấy không cố giữ tôi ở ngoài. Thực tế, dường như là cô ấy không nhận ra sự hiện diện của tôi. Tôi lại tự hỏi sự tách biệt của cô ấy là có ý gì. Tôi không cảm nhận được ý nghĩ nào đáp trả. Nó giống sự chuẩn bị cho kết thúc nhiều hơn.

Cô ấy đang sống ở một nơi hạnh phúc hơn trong kí ức của mình, như thể cô ấy đang nói lời tạm biệt. Đó là nơi mà cô ấy đã không bao giờ cho phép tôi nhìn thấy trước đây.

Đó là một khoang xe, một chỗ ở bố trí khéo léo giấu mình trong đá sa thạch đỏ, gần kề đường lũ đi một cách nguy hiểm. Một chỗ ở khó tin, xa khỏi mọi đường mòn hay đường nhỏ, được dựng lên ở một nơi có vẻ như là không ai biết tới. Một nơi ở chật vật, không có bất cứ tiện nghi nào của công nghệ hiện đại. Cô ấy nhớ đã cười vì một cái vòi nước phải bơm mới kéo được nước lên khỏi mặt đất.

“Nó tốt hơn mấy cái ống nước nhiều,” Jared nói, những nếp nhăn giữa hai mắt anh sâu hơn khi cặp lông mày của anh nhíu lại với nhau. Anh có vẻ lo lắng trước tiếng cười của tôi. Anh sợ hay là không thích nó nhỉ? “Không có gì để lần theo, không có bằng chứng nào là chúng ta đã ở đây.”

“Em thích nó,” tôi vội nói. “Giống như trong mấy bộ phim cổ. Hoàn hảo.”

Nụ cười chưa bao giờ thật sự rời khỏi khuôn mặt của anh – anh cười kể cả khi ngủ - nở rộng. “Trong phim họ không cho em biết những phần tồi tệ nhất đâu. Lại đây, anh sẽ cho em xem nhà vệ sinh ở đâu.”

Tôi nghe thấy âm vang tiếng cười của Jamie qua hẻm núi hẹp khi cậu bé chạy lên trước chúng tôi. Mái tóc đen của cậu nảy lên cùng với thân hình cậu. Bây giờ cậu tung tăng bay nhảy mọi lúc, cậu bé gầy nhẳng với làn da rám nắng này. Tôi đã không nhận ra đôi vai hẹp kia đã mang bao nhiêu cân

https://thuviensach.vn

nặng. Cậu bé rất vui vẻ thiện chí với Jared. Vẻ lo lắng đã không còn, thay thế bằng những nụ cười. Cả hai chúng tôi đều mau hồi phục hơn là tôi tưởng.

“Ai đã xây chỗ này vậy?”

“Cha và các anh trai anh. Anh đã giúp, hay đúng hơn là cản trở một chút. Cha anh thích tránh xa tất cả mọi thứ. Và ông chẳng thèm quan tâm đến lề thói xã hội. Ông còn chẳng bao giờ thèm tìm xem vùng đất này thực sự thuộc về ai hay làm giấy tờ xin cấp phép hay bất kì cái gì phiền phức kiểu như thế.” Jared ngửa đầu ra sau cười lớn. Ánh mặt trời nhảy múa trên những lọn tóc vàng của anh. “Về mặt giấy tờ thì chỗ này không tồn tại. Tiện đấy chứ?” Dường như không cần phải nghĩ, anh vươn tay ra và nắm lấy tay tôi.

Da tôi bốc cháy nơi anh chạm vào. Cảm giác còn tốt hơn cả tốt, nhưng nó lại gây ra một cái nhói đau kì lạ trong lồng ngực tôi.

Lúc nào anh cũng chạm vào tôi theo cách đó, luôn luôn có vẻ như cần phải đảm bảo với bản thân là tôi đang ở đây. Anh có nhận ra đối với tôi nó thế nào không, cái áp lực đơn giản của lòng bàn tay anh cạnh tay tôi? Liệu mạch máu của anh có đập loạn lên trong huyết quản không? Hay chỉ là anh vui vì không còn cô đơn nữa?

Anh đung đưa cánh tay chúng tôi khi chúng tôi bước đi dưới cái bóng nhỏ của những cây dương, màu xanh của chúng tương phản rõ rệt với màu đỏ đến nỗi chúng đánh lừa mắt tôi, làm nhiễu sự tập trung của tôi. Ở đây anh rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn những nơi khác. Tôi cũng cảm thấy hạnh phúc. Cảm giác ấy vẫn còn lạ lẫm.

Anh đã không hôn tôi kể từ đêm đầu tiên ấy, khi tôi hét lên lúc tìm thấy vết sẹo trên cổ anh. Có phải anh không muốn hôn tôi lần nữa không? Tôi có nên hôn anh không? Nhỡ anh không thích thì sao?

Anh nhìn xuống tôi và cười, những nếp nhăn quanh mắt anh díu lại thành một mạng nhện nhỏ. Tôi tự hỏi liệu anh có đẹp trai như tôi tưởng không, hay đó chỉ là do anh là người duy nhất còn lại trên đời này ngoài Jamie và tôi.

Không, tôi không nghĩ thế. Anh thực sự rất đẹp.

https://thuviensach.vn

“Em đang nghĩ gì vậy, Mel?” anh hỏi. “Em có vẻ như đang tập trung vào cái gì đó rất quan trọng.” Anh cười lớn.

Tôi nhún vai, và dạ dày nhộn nhạo. “Ở đây rất đẹp.”

Anh nhìn quanh chúng tôi. “Ừ. Nhưng mà, chẳng phải nhà thì luôn luôn đẹp đẽ à?”

“Nhà.” Tôi khẽ lặp lại từ đó. “Nhà.”

“Cũng là nhà của em, nếu em muốn.”

“Em muốn.” Có vẻ như mỗi một dặm tôi đã cuốc bộ trong suốt ba năm trời qua là để hướng tới nơi này. Tôi không bao giờ muốn rời khỏi đây, mặc dù tôi biết chúng tôi phải đi. Thức ăn không tự mọc trên cây. Ít nhất thì không trong hoang mạc.

Anh siết chặt tay tôi, và trái tim tôi giộng vào lồng ngực. Nó không giống như nỗi đau, nó là niềm sung sướng.

Có một cảm xúc mờ ảo khi Melanie tiến nhanh tới trước, những ý nghĩ của cô ấy nhảy múa qua cái ngày nóng nực ấy cho đến rất lâu sau khi mặt trời đã hạ xuống đằng sau vách núi màu đỏ. Tôi đi theo, gần như bị thôi miên bởi những con đường vô tận trải ra trước mắt tôi, những bụi cây khẳng khiu bay qua với sự giống nhau khiến đầu óc mụ mị.

Tôi ló đầu vào trong một phòng ngủ nhỏ xíu. Tấm chiếu to chỉ cách những bức tường đá nhám có vài phân ở cả hai phía.

Tôi thấy vui sướng một cách sâu sắc, tràn trề khi được nhìn thấy Jamie ngủ trên một cái giường thực sự, đầu đặt trên gối mềm. Tay chân khẳng khiu của nó duỗi ra, để lại rất ít chỗ cho tôi có thể ngủ được. Trong thực tế nó to lớn hơn rất nhiều so với hình ảnh tôi nhìn thấy trong đầu mình. Gần mười tuổi – nó sẽ nhanh chóng không còn là một đứa trẻ nữa. Trừ việc với tôi nó sẽ luôn luôn là một cậu bé.

Jamie thở đều, ngủ say sưa. Chẳng có nỗi sợ hãi nào trong giấc mơ của nó, ít nhất là trong giây phút này.

Tôi đóng cửa thật khẽ và trở lại cái ghế sô pha nhỏ nơi Jared đang chờ.

“Cám ơn anh,” tôi thì thầm, mặc dù tôi biết bây giờ có hét lên cũng chẳng đánh thức Jamie được. “Em thấy mình thật tệ. Cái ghế sô pha này quá nhỏ so với anh. Có lẽ anh nên ngủ trên giường với Jamie.”

https://thuviensach.vn

Jared cười khúc khích. “Mel, em chỉ thấp hơn anh có vài phân thôi. Lần này cứ ngủ thoải mái đi. Lần sau ra ngoài anh sẽ xoáy cho mình một cái võng hay cái gì đó.”

Tôi không thích chuyện này, vì rất nhiều lý do. Anh có phải ra đi sớm không? Liệu anh có mang chúng tôi theo cùng khi anh đi không? Anh có xem chuyện sắp xếp phòng ốc như thế này là mãi mãi không?

Anh quành cánh tay quanh vai tôi và kéo tôi dựa vào anh. Tôi dịch lại gần hơn, mặc dù sức nóng của việc chạm vào anh lại làm trái tim tôi nhói lên.

“Tại sao lại nhăn mặt?” anh hỏi.

“Khi nào anh sẽ… khi nào chúng ta sẽ phải đi lần nữa?”

Anh nhún vai. “Chúng ta đã nhặt nhạnh thức ăn trên đường lên đến đây đủ cho vài tháng. Anh có thể làm vài cuộc lùng sục ngăn ngắn nữa nếu em muốn ở yên một chỗ trong một thời gian. Anh chắc là em đã chán chạy trốn rồi.”

“Vâng, chán lắm,” tôi đồng ý. Tôi hít một hơi thật sâu để gồng mình lên. “Nhưng nếu anh đi, em cũng đi.”

Anh ôm tôi chặt hơn. “Anh phải thừa nhận, anh thích thế hơn. Ý nghĩ bị chia cắt khỏi em…” Anh khẽ cười. “Nghe có điên không nếu anh nói là anh thà chết còn hơn? Quá cường điệu không?”

“Không, em biết anh có ý gì.”

Chắc anh cũng cảm thấy giống như tôi. Liệu anh có nói những điều như thế không nếu anh nghĩ về tôi chỉ như là một con người khác, và không phải là một người phụ nữ?

Tôi nhận ra đây là lần đầu tiên chúng tôi thực sự ở một mình kể từ cái đêm chúng tôi gặp nhau – lần đầu tiên có một cánh cửa đóng chặt giữa Jamie đang ngủ say và hai chúng tôi. Có quá nhiều đêm chúng tôi đều thức, nói chuyện thì thầm, kể mọi câu chuyện của chúng tôi, những câu chuyện vui vẻ và những câu chuyện kinh hoàng, với đầu của Jamie luôn luôn gối trên đùi tôi. Cái cánh cửa đóng chặt đơn giản ấy cũng khiến hơi thở của tôi dồn dập hơn.

“Em không nghĩ anh cần kiếm một cái võng, chưa cần đâu.”

https://thuviensach.vn

Tôi cảm thấy ánh mắt anh nhìn tôi, dò hỏi, nhưng tôi không thể nhìn vào chúng. Bây giờ tôi thấy rất xấu hổ, đã quá trễ. Những lời đó đã nói ra rồi.

"Chúng ta sẽ ở đây cho đến khi hết thức ăn, đừng lo. Anh đã từng ngủ trên những thứ còn tồi tệ hơn cái sô pha này."

"Ý em không phải thế," tôi nói, vẫn còn nhìn xuống.

"Em ngủ trên giường, Mel. Anh không đổi ý về chuyện đó đâu."

"Đó cũng không phải là ý em." Đó gần như là một lời thì thầm. "Ý em là cái sô pha này khá to cho Jamie. Nó sẽ không lớn vượt cái ghế trong một thời gian dài nữa. Em có thể chia sẻ chiếc giường… với anh."

Có một khoảng lặng. Tôi muốn nhìn lên, đọc những biểu hiện trên mặt anh, nhưng tôi quá xấu hổ. Nhỡ anh khinh thường tôi thì sao? Làm sao tôi chịu đựng được chuyện đó? Liệu anh có bảo tôi tránh ra không?

Những ngón tay ấm áp, chai sạn của anh nâng cằm tôi lên. Tim tôi đập thình thịch khi mắt chúng tôi chạm nhau.

"Mel, anh…" Khuôn mặt anh, chỉ một lần này, không hề cười.

Tôi cố nhìn đi chỗ khác, nhưng anh giữ chặt cằm tôi để ánh mắt tôi không thoát khỏi mắt anh được. Chẳng lẽ anh không cảm thấy ngọn lửa giữa cơ thể anh và tôi hay sao? Chẳng lẽ tất cả chỉ là do tôi? Làm sao mà tất cả là do tôi được? Nó giống như một mặt trời phẳng đặt giữa chúng tôi – bị ép chặt như một bông hoa giữa những trang sách dầy, đốt cháy trang sách. Liệu anh có cảm thấy tương tự như thế không? Một cái gì đó tồi tệ chăng?

Một lúc sau, đầu anh quay đi; bây giờ anh là người nhìn đi chỗ khác, vẫn giữ tay trên cằm tôi. Giọng anh rất khẽ. "Em không nợ anh cái đó, Melanie. Em không nợ anh bất cứ cái gì hết."

Khó khăn lắm tôi mới nuốt khan được. "Em không nói thế… em không có ý là em cảm thấy bị ép buộc. Và… anh cũng không nên cảm thấy vậy. Hãy quên bất kì điều gì em đã nói đi."

"Không dễ thế đâu, Mel."

Anh thở dài, và tôi muốn biến mất. Từ bỏ - để mất tâm trí mình cho những kẻ xâm lăng kia nếu đó là cái giá phải trả để xóa đi sai lầm ngớ ngẩn

https://thuviensach.vn

khủng khiếp này. Đánh đổi tương lai để xóa sạch hai phút vừa qua. Bất kì cái gì.

Jared hít thở thật sâu. Anh liếc mắt về phía sàn nhà, mắt anh nhíu lại và quai hàm nghiến chặt. “Mel, mọi chuyện không cần phải như thế. Chỉ bởi vì chúng ta ở cùng nhau, chỉ bởi vì chúng ta là người đàn ông và đàn bà cuối cùng trên Trái đất…” Anh đấu tranh cho từng lời, một điều mà tôi không nghĩ đã từng bao giờ nhìn thấy anh làm trước đây. “Thế không có nghĩ là em phải làm bất kì điều gì mà em không muốn làm. Anh không phải là loại đàn ông trông chờ… Em không phải…”

Trông anh rất khổ sở, vẫn còn nhăn nhó, đến nỗi tôi thấy mình đang nói, mặc dù trước cả khi tôi bắt đầu thì tôi đã biết nó là một sai lầm rồi. “Đó không phải là ý của em,” tôi lầm rầm. “Phải làm” không phải là điều em đang nói tới, và em không nghĩ anh là “loại đàn ông đó.” Không. Tất nhiên là không. Nó chỉ là –“

Chỉ là tôi yêu anh. Tôi nghiến chặt răng lại trước khi có thể tự làm mình bẽ mặt hơn nữa. Tôi nên cắn đứt lưỡi mình luôn ngay bây giờ trước khi nó làm hỏng mọi thứ.

“Chỉ là…?” anh hỏi.

Tôi cố lắc đầu, nhưng anh vẫn còn giữ cằm tôi rất chặt giữa hai ngón tay.

“Mel?”

Tôi vùng ra và lắc đầu thật mạnh.

Anh cúi sát vào tôi hơn, và khuôn mặt anh đột ngột rất khác. Có một sự tương phản mới tôi không nhận ra trên khuôn mặt anh, và mặc dù tôi không hiểu nó hoàn toàn, nó đã xóa đi cảm giác bị từ chối và khiến mắt tôi cay xè.

“Em sẽ nói với anh chứ? Làm ơn?” anh lầm rầm. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên má tôi, và phải mất vài giây tôi mới có thể nói lại được.

Đôi mắt anh khiến tôi quên mất là tôi đang hổ thẹn, là tôi không bao giờ còn muốn nói gì nữa.

“Nếu em được chọn bất kì ai, bất kì một ai, để cùng bị mắc kẹt trên một hành tinh hoang vắng, thì đó sẽ là anh,” tôi thì thào. Mặt trời giữa chúng tôi

https://thuviensach.vn

thiêu đốt dữ dội hơn. “Em luôn luôn muốn ở cùng anh. Và không chỉ… không chỉ để nói chuyện cùng. Khi anh chạm vào em…” tôi mạo muội để cho những ngón tay mình chà nhẹ vào làn da trên cánh tay anh, và bây giờ nó có cảm giác như là lửa phun ra từ những đầu ngón tay. Cánh tay anh siết lại quanh tôi. Anh có cảm thấy ngọn lửa ấy không? “Em không muốn anh dừng lại.” Tôi muốn nói cụ thể hơn, nhưng tôi không thể tìm được từ đúng. Thế là được rồi. Chỉ thú nhận đến thế cũng đã đủ tệ lắm rồi. “Nếu anh không có cùng cảm nhận như thế, em hiểu. Có lẽ nó không giống thế với anh. Không sao.” Dối trá.

“Ôi, Mel,” anh thở dài bên tai tôi, và quay mặt tôi lại để đối diện với anh.

Có nhiều lửa hơn trên môi anh, mãnh liệt hơn những ngọn lửa khác, nóng cháy. Tôi không biết tôi đang làm gì, nhưng dường như điều đó chẳng quan trọng. Bàn tay anh ở trong tóc tôi, và trái tim tôi sắp sửa nổ tung. Tôi không thể thở. Tôi không muốn thở.

Nhưng môi anh đã di chuyển tới tai tôi, và anh ôm mặt tôi khi tôi cố tìm lại chúng.

“Đó là một điều kì diệu – hơn cả một điều kì diệu – khi anh tìm thấy em, Melanie. Ngay bây giờ, nếu anh được phép lựa chọn giữa việc có lại thế giới và có em, anh sẽ không thể nào từ bỏ em. Không phải để cứu năm tỷ con người.”

“Thế là sai.”

“Rất sai trái nhưng rất thành thực.”

“Jared,” tôi hào hển. Tôi cố chạm vào môi anh lần nữa. Anh quay đi, trông như là anh còn điều gì khác cần nói.

Còn gì khác được nữa chứ?

“Nhưng…”

“Nhưng?” Làm sao mà còn nhưng được chứ? Điều gì có thể tiếp theo tất cả những ngọn lửa này mà lại bắt đầu bằng một chữ nhưng?

“Nhưng em chỉ mới mười bảy thôi, Melanie. Và anh hai mươi sáu.”

“Cái đó thì liên quan gì chứ?”

https://thuviensach.vn

Anh không trả lời. Bàn tay anh chầm chậm vuốt ve cánh tay tôi, vẽ lên chúng bằng lửa.

“Anh đùa em phải không.” Tôi lùi lại để nhìn khắp mặt anh. “Anh lo lắng về lề thói xã hội trong khi chúng ta đã đi qua cả ngày tận thế?”

Anh nuốt nước bọt thành tiếng trước khi trả lời. “Phần lớn những lề thói đó tồn tại là có lý do, Mel à. Anh sẽ thấy mình là một kẻ xấu xa, giống như anh đang thừa nước đục thả câu. Em vẫn còn rất trẻ.”

“Chẳng ai còn trẻ nữa. Bất kì ai sống đến giờ thì đã thành cổ xưa rồi.” Có một nụ cười khẽ nhếch trên một bên khóe miệng của anh. “Có lẽ em đúng. Nhưng đó không phải là một việc mà chúng ta cần phải vội vàng.”

“Chúng ta chờ cái gì?” tôi hỏi.

Anh do dự một lúc lâu, trầm tư.

“À, một việc, có vài… vấn đề thực tế cần phải xem xét.”

Tôi tự hỏi liệu anh có đang tìm cách đánh trống lảng, cố kéo dài thời gian hay không. Nó có vẻ như thế. Tôi nhướn một bên lông mày lên. Tôi không thể tin được cuộc thảo luận lại rẽ sang hướng này. Nếu anh thực sự muốn tôi, thì chuyện này là vô nghĩa.

“Xem này,” anh giải thích, rụt rè. Bên dưới lớp da dày rám nắng của anh, có vẻ như anh đang đỏ mặt. “Khi anh dự trữ cho chỗ này, anh không lên kế hoạch… có khách. Ý anh là…” Phần còn lại tuôn ra vội vã. “Thuốc tránh thai là thứ cuối cùng mà anh nghĩ tới.”

Tôi cảm thấy trán tôi nhăn lại. “Ồ.”

Nụ cười đã rời khỏi khuôn mặt anh, và trong một giây ngắn ngủi có một thoáng giận dữ tôi chưa từng nhìn thấy trước đây. Nó khiến anh trông nguy hiểm theo một cách mà tôi đã không tưởng tượng được là anh có thể. “Đây không phải là kiểu thế giới mà anh muốn mang một đứa trẻ tới.”

Ý nghĩa của câu nói thấm vào tôi, và tôi co rúm lại trước ý nghĩ một đứa trẻ nhỏ xíu, vô tội mở mắt ra ở nơi này. Chỉ nhìn đôi mắt Jamie thôi đã đủ tệ rồi, khi biết rằng cuộc sống này sẽ mang lại cho nó cái gì, thậm chí cả trong những trường hợp lạc quan nhất.

Jared đột nhiên lại trở thành Jared. Làn da xung quanh mắt anh nheo lại. “Ngoài ra, chúng ta có khá nhiều thời gian để… nghĩ về chuyện này.” Lại

https://thuviensach.vn

trì hoãn, tôi đoán thế. “Em có nhận ra thời gian chúng ta ở bên nhau từ lúc đó đến giờ ít đến thế nào không? Chỉ mới bốn tuần kể từ khi chúng ta tìm thấy nhau.”

Chuyện đó làm tôi bối rối. “Không thể nào.”

“Hai mươi chín ngày. Anh đang đếm.”

Tôi nghĩ lại. Không thể nào mới chỉ có hai mươi chín ngày kể từ khi Jared thay đổi cuộc đời chúng tôi. Nó giống như Jamie và tôi đã ở cùng Jared mỗi một giây chúng tôi cô đơn một mình. Có lẽ là hai hay ba năm.

“Chúng ta có thời gian mà,” Jared nói lại lần nữa.

Một nỗi hoảng sợ đột ngột, giống như một điềm báo trước, khiến cho tôi không thể thốt nên lời trong một lúc lâu. Anh quan sát biến chuyển trên mặt tôi với đôi mắt lo âu.

“Anh không biết chuyện đó.” Nỗi đau vốn đã dịu đi khi anh tìm thấy tôi giờ quất trở lại như một ngọn roi. “Anh không thể biết chúng ta có bao nhiêu thời gian. Anh không biết liệu chúng ta nên tính theo tháng hay theo ngày hay theo giờ.”

Anh nở một nụ cười ấm áp, chạm môi anh vào chỗ đang nhíu lại ở giữa hai bên lông mày tôi. “Đừng lo, Mel. Những điều kì diệu không xảy ra theo cách đó. Anh sẽ không bao giờ mất em. Anh sẽ không bao giờ để em đi xa khỏi anh.”

Cô ấy đưa tôi trở lại hiện tại – với con đường cao tốc uốn lượn qua vùng đất hoang dã của Arizona, bị nung nóng dưới ánh mặt trời buổi trưa khốc liệt – mà không cho tôi lựa chọn để quay lại. Tôi nhìn đăm đăm vào khoảng không phía trước và cảm thấy khoảng trống trong lòng mình.

Ý nghĩ của cô ấy khẽ thở dài trong đầu tôi: Cô không bao giờ biết cô còn bao nhiêu thời gian.

Những giọt nước mắt tôi đang khóc là của cả hai chúng tôi.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Khám Phá

Tôi lái xe thật nhanh qua khu I-10 khi mặt trời lặn xuống sau lưng tôi. Tôi không nhìn thấy gì nhiều ngoại trừ những đường trắng và vàng trên vỉa hè, và chiếc biển báo lớn màu xanh như thường lệ chỉ đường cho tôi tiến xa hơn về phía đông. Bây giờ thì tôi đang vội.

T

Mặc dù vậy tôi không chắc chính xác thì tôi vội để làm gì. Tôi cho là để thoát khỏi chuyện này. Thoát khỏi nỗi đau, thoát khỏi nỗi buồn, thoát khỏi sự đau đớn vì mất mát và những tình yêu vô vọng. Như thế có nghĩa là từ bỏ thể xác này ư? Tôi không thể nghĩ được câu trả lời nào khác. Tôi sẽ vẫn hỏi Người hàn gắn những câu hỏi của tôi, nhưng có vẻ như là tôi đã ra quyết định. Kẻ từ bỏ. Kẻ bỏ cuộc. Tôi kiểm tra những từ đó trong đầu mình, cố làm quen với chúng.

Nếu tôi có thể tìm ra một cách, tôi sẽ giữ Melanie tránh xa khỏi bàn tay của Người truy tìm. Việc đó sẽ rất khó. Không, việc đó là không thể.

Tôi sẽ cố.

Tôi hứa với cô ấy điều này, nhưng cô ấy không nghe. Cô ấy vẫn còn đang mơ màng. Từ bỏ, tôi nghĩ, giờ đây đã là quá trễ để mong từ bỏ là giúp đỡ.

Tôi cố đứng ngoài cái hẻm núi màu đỏ trong đầu cô ấy, nhưng tôi cũng có ở đó. Bất kể tôi cố gắng thế nào để nhìn thấy những chiếc xe phóng vọt lên bên cạnh tôi, những chuyến tàu siêu tốc lướt về hướng cảng, một vài đám mây đẹp đẽ trôi qua trên đầu, tôi vẫn không thể nào hoàn toàn thoát ra ngoài những giấc mơ của cô ấy được. Tôi ghi nhớ gương mặt của Jared từ

https://thuviensach.vn

hàng ngàn góc nhìn khác nhau. Tôi nhìn Jamie vụt lớn lên, lúc nào cũng da bọc xương. Cánh tay tôi nhức nhối vì muốn cả hai bọn họ - không, cảm giác đó còn mạnh hơn cả nhức nhối, như cứa dao vào lòng và bạo liệt. Cảm giác đó không thể nào chịu đựng nổi. Tôi phải thoát ra. Tôi lái xe gần như mù dọc con đường cao tốc hai làn xe hẹp. Dù gì đi nữa hoang mạc vẫn đơn điệu và chết chóc hơn bao giờ hết. Bằng phẳng hơn, lợt lạt hơn. Tôi sẽ đến được Tucson trước giờ ăn tối rất lâu. Bữa tối. Tôi đã không ăn gì cả ngày nay, và dạ dày tôi sôi lên khi tôi nhận ra điều đó. Người truy tìm sẽ chờ tôi ở đó. Dạ dày tôi đã cuộn lên rồi, cơn đói ngay lập tức bị thay thế bởi sự nôn nao. Chân tôi tự động hạ ga.

Tôi kiểm tra bản đồ trên ghế hành khách. Tôi sẽ nhanh chóng tới một trạm dừng chân nhỏ ở một nơi tên là Đỉnh Picacho. Có lẽ tôi sẽ dừng lại để ăn gì đó ở đấy. Tránh việc phải nhìn mặt Người truy tìm trong một khoảng thời gian quí giá.

Khi tôi nghĩ về cái tên lạ lẫm này – Đỉnh Picacho – có một phản ứng kì lạ từ Melanie. Tôi không thể gọi tên nó ra. Cô ấy đã từng đến đây trước đó chăng? Tôi tìm kiếm một kí ức, một dấu hiệu hay một mùi vị liên quan, nhưng không tìm thấy gì. Đỉnh Picacho. Một lần nữa, có một chút xíu quan tâm mà Melanie dập đi. Hai từ này có nghĩa gì với cô ấy? Cô ấy rút lui vào những phần kí ức xa xôi, tránh gặp tôi.

Việc này khiến tôi tò mò. Tôi lái xe nhanh hơn một chút, tự hỏi liệu nhìn thấy nơi chốn ấy có gợi lên điều gì hay không.

Một đỉnh núi cô độc – không rộng lắm so với những núi khác, nhưng vượt hẳn lên những ngọn đồi thấp, gồ ghề ở gần tôi – đã bắt đầu hiện ra ở đường chân trời. Nó có một hình dạng không bình thường, rất đặc trưng. Melanie nhìn nó hiện rõ dần khi chúng tôi đi tới, giả vờ không chú ý gì đến nó.

Tại sao cô ấy lại giả vờ không quan tâm trong khi rõ ràng là có? Tôi thấy bị làm phiền vì sức mạnh của cô ấy khi tôi cố tìm ra sự thật. Tôi không thể nhìn được bất kì đường nào quanh bức tường trống rỗng cũ. Tôi cảm thấy nó dầy hơn cả thường lệ, mặc dù tôi nghĩ nó gần như đã biến mất.

https://thuviensach.vn

Tôi cố lờ cô ấy đi, không muốn nghĩ về việc đó – rằng cô ấy đang trở nên mạnh hơn. Thay vào đó tôi nhìn đỉnh núi, lần theo hình dáng của nó trên nền trời nhạt màu, nóng nực. Có cái gì đó quen thuộc về nó. Cái gì đó mà chắc chắn là tôi nhận ra, thậm chí cả khi tôi khá chắc là cả hai chúng tôi chưa từng bao giờ tới đây.

Gần như là cô ấy đang cố đánh lạc hướng tôi, Melanie nhảy vào một kí ức sống động về Jared, khiến tôi bất ngờ.

Tôi rùng mình trong áo khoác, căng mắt ra để nhìn vào ánh sáng chói lòa của vầng dương đang lặn đằng sau rặng cây dầy, lởm chởm. Tôi tự nói với mình rằng trời không lạnh như tôi nghĩ. Chỉ là cơ thể tôi không quen với cái lạnh này.

Hai bàn tay đột ngột ở trên vai tôi không làm tôi giật mình, mặc dù tôi sợ cái nơi xa lạ này và tôi không hề nghe thấy tiếng bước chân lặng lẽ của anh. Sức nặng của chúng quá quen thuộc.

“Em dễ bị ú òa quá nhỉ.”

Ngay cả lúc này, vẫn có nụ cười trong giọng nói của anh.

“Em nhìn thấy anh đến trước cả khi anh bước bước đầu tiên,” tôi nói mà không quay lại. “Em có mắt ở đằng sau đầu đấy.”

Những ngón tay ấm áp vuốt từ thái dương tới cằm tôi, kéo theo lửa trên da tôi.

“Trông em như là một nữ thần rừng trốn ở đây trong mấy cái cây vậy,” anh thì thầm vào tai tôi. “Một trong số chúng. Quá xinh đẹp đến nỗi em chắc phải là nhân vật tưởng tượng.”

“Chúng ta nên trồng nhiều cây hơn xung quanh khoang xe.”

Anh cười khúc khích, và âm thanh ấy làm mắt tôi nhắm lại và môi giãn ra thành một nụ cười.

“Không cần thiết,” anh nói. “Lúc nào trông em cũng thế.”

“Lời người đàn ông cuối cùng trên Trái đất nói với người phụ nữ cuối cùng, trong đêm ly biệt.”

Nụ cười của tôi nhạt đi khi tôi nói. Những nụ cười không thể giữ được trong ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

Anh thở dài. Hơi thở của anh trên má tôi rất ấm nếu so với cái lạnh của không khí trong rừng.

“Jamie sẽ buồn bực với cái so sánh ấy.”

“Jamie vẫn còn là một cậu bé. Làm ơn, xin anh giữ nó an toàn.”

“Anh thỏa thuận với em nhé,” Jared đề nghị. “Em giữ mình an toàn, và anh sẽ làm hết sức mình. Nếu không, không thỏa thuận gì hết.”

Chỉ là một câu đùa, nhưng tôi không thể bỏ qua nó. Một khi chúng tôi đã chia lìa, chẳng có sự đảm bảo nào hết. “Bất kể chuyện gì xảy ra,” tôi kiên quyết.

“Không có gì xảy ra cả. Đừng lo.” Những lời nói đó gần như vô nghĩa. Một nỗ lực vô ích. Nhưng giọng nói của anh thì đáng nghe, bất kể thông điệp là gì.

“Okay.”

Anh xoay tôi lại để đối mặt với anh, và tôi dựa trán vào ngực anh. Tôi không biết phải so sánh mùi hương của anh với cái gì. Nó là của riêng anh, một mùi hương độc nhất vô nhị của cây bách xù hay làn mưa sa mạc.

“Em và anh sẽ không đánh mất nhau,” anh hứa. “Anh sẽ luôn luôn tìm lại được em.” Jared là thế, anh không thể hoàn toàn nghiêm chỉnh hơn một hay hai nhịp tim. “Bất kể em trốn giỏi đến đâu. Không ai đánh bại được anh trong trò trốn tìm.”

“Anh sẽ cho em đếm từ 1 đến 10 chứ?”

“Không nhìn lén.”

“Đồng ý,” tôi lẩm bẩm, cố giấu thực tế là cổ họng tôi đã đầy ứ nước mắt.

“Đừng sợ. Em sẽ ổn thôi. Em khỏe mạnh, nhanh nhẹn, và thông minh.” Anh cũng đang cố thuyết phục chính mình nữa.

Tại sao tôi lại rời bỏ anh? Phải may mắn lắm Sharon mới vẫn còn là người.

Nhưng khi tôi nhìn thấy khuôn mặt chị ấy trên bản tin, tôi đã rất chắc chắn.

Nó chỉ là một chuyến ăn trộm bình thường, một trong hàng ngàn chuyến. Rất bình thường nên khi chúng tôi cảm thấy đủ biệt lập, an toàn,

https://thuviensach.vn

chúng tôi đã bật ti vi lên trong lúc dọn sạch cái phòng để đồ ăn và tủ lạnh. Chỉ để xem dự báo thời tiết thôi; chẳng có gì nhiều để giải trí với những bản báo cáo mọi-thứ-đều-hoàn hảo buồn chán đến chết vẫn được đưa lên thành tin tức giữa những con kí sinh trùng đó. Thứ đập vào mắt tôi chính là màu tóc – một nháng màu đậm gần như đỏ hồng mà tôi chỉ từng nhìn thấy trên một người mà thôi.

Tôi vẫn còn có thể trông thấy cái nhìn trên mặt chị khi chị bị dính vào góc màn hình. Cái nhìn ấy nói rằng, tôi đang cố thành vô hình đây; đừng có nhìn vào tôi. Chị ấy đi bộ không đủ chậm, phải ráng sức quá nhiều để giữ nhịp bước bình thường. Cố gắng một cách tuyệt vọng để hòa mình vào đám đông.

Không có một kẻ cướp thân xác nào lại cảm thấy cần làm thế.

Sharon đang làm cái gì khi đi lòng vòng trong một thành phố rộng lớn như Chicago mà vẫn còn là con người? Còn có những người khác không? Cố tìm chị ấy dường như không phải là một sự lựa chọn thực sự. Dù chỉ có một cơ hội là có những con người khác ngoài đó, thì chúng tôi cũng phải tìm được họ.

Và tôi phải đi một mình. Sharon sẽ chạy trốn khỏi bất kì ai ngoài tôi ra – à, chị ấy sẽ chạy khỏi tôi nữa, nhưng có lẽ chị sẽ dừng lại đủ lâu để tôi giải thích. Tôi chắc rằng tôi biết vị trí bí mật của chị ấy.

“Còn anh?” tôi hỏi bằng giọng nặng trịch. Tôi không chắc về mặt thể xác tôi có thể chịu đựng được cuộc chia tay tương lai mù mịt này. “Anh sẽ an toàn phải không?”

“Cả địa ngục lẫn thiên đàng đều không thể ngăn cách anh khỏi em được, Melanie.”

Không cho tôi một cơ hội để lấy lại hơi thở hay gạt nước mắt, cô ấy lại ném một kí ức khác vào tôi.

Jamie nằm cuộn tròn dưới cánh tay tôi – nó không còn vừa vặn như trước nữa. Nó phải gập người lại, chân cẳng dài ngoẵng, gày guộc của nó phải co quắp lại. Cánh tay nó đang bắt đầu trở nên rắn và gân guốc, nhưng trong giây phút này nó chỉ là một đứa bé, đang run rẩy, gần như co rúm lại.

https://thuviensach.vn

Jared đang chuẩn bị xe. Jamie sẽ không để lộ ra sự sợ hãi này nếu anh đang ở đây. Jamie muốn trở nên gan dạ, giống như Jared.

"Em sợ," thằng bé thì thào.

Tôi hôn mái tóc tối màu của nó. Thậm chí cả khi ở đây giữa mùi nhựa cây nồng nặc, nó vẫn có mùi như bụi và mặt trời. Cảm giác như nó là một phần của tôi, và chia tách chúng tôi sẽ khiến cho chỗ da nối liền chúng tôi bị rách toạc ra.

"Ở cùng anh Jared em sẽ ổn thôi." Tôi phải tỏ ra dũng cảm, cho dù tôi có cảm thấy như vậy hay không. "Em biết. Em sợ cho chị. Em sợ chị sẽ không quay lại. Như Bố."

Tôi nhăn mặt. Khi Bố không quay lại – mặc dù cơ thể của bố thì thực ra là có, cố dẫn đường cho những Kẻ truy tìm tới chỗ chúng tôi – đó là nỗi kinh hoàng khủng khiếp nhất và nỗi sợ lớn nhất và sự đau đớn thảm khốc nhất mà tôi từng cảm thấy. Lỡ như tôi lại làm điều đó với Jamie thì sao?

"Chị sẽ về. Chị luôn luôn trở về mà."

"Em sợ," thằng bé nói lần nữa.

Tôi phải trở nên dũng cảm.

"Chị hứa mọi chuyện sẽ ổn cả. Chị sẽ về. Chị hứa đấy. Em biết là chị sẽ không nuốt lời, Jamie. Không phải với em."

Cú gật đầu thật chậm. Nó tin tôi. Nó trông cậy vào tôi.

Và một kí ức khác:

Tôi có thể nghe thấy tiếng chúng ở tầng dưới. Chúng sẽ tìm ra tôi trong vòng vài phút nữa, hay vài giây nữa. Tôi nguệch ngoạc vài chữ trên mảnh báo bẩn thỉu. Chúng gần như không đọc nổi, nhưng nếu anh tìm thấy chúng, anh sẽ hiểu: Không đủ nhanh. Yêu anh và yêu Jamie. Đừng về nhà.

Tôi không chỉ làm tan nát trái tim họ, tôi còn cướp mất cả nơi trú ẩn của họ nữa. Tôi hình dung hẻm núi thân thương nhỏ bé của chúng tôi bị bỏ hoang mãi mãi, giống như bây giờ. Hay là nó sẽ không bị bỏ hoang, mà thành một nấm mồ. Tôi nhìn thấy thân thể tôi dẫn đường cho những Kẻ truy tìm tới đó. Khuôn mặt tôi mỉm cười khi chúng tôi bắt được họ ở đó…

"Đủ rồi," tôi nói to lên, níu mình ra khỏi cơn đau xé ruột gan. "Đủ rồi! Tôi hiểu rồi! Giờ đây tôi cũng không thể nào sống mà không có họ. Cô hài

https://thuviensach.vn

lòng chưa? Bởi vì tôi vẫn chẳng có lựa chọn nào hết, phải không? Chỉ có một thôi – thoát khỏi cô. Cô có muốn để Người truy tìm vào bên trong cô không? Grừ!" Tôi giật người lại trước cái ý nghĩ ấy như thể tôi mới là người phải chứa đựng cô ta.

Có một lựa chọn khác, Melanie nhẹ nhàng nghĩ.

"Thật sao?" Tôi hỏi với sự chua cay rõ ràng. "Chỉ tôi xem nào."

Nhìn mà xem.

Tôi vẫn đang nhìn chằm chằm vào đỉnh núi. Nó chiếm đóng toàn bộ khung cảnh, một ngọn núi chọc thẳng lên trời bao quanh là những vùng đất phẳng đầy bụi rậm. Mối quan tâm của cô ấy kéo mắt tôi lên trên những đường viền, di chuyển theo cái đỉnh có hai ngạnh không đều nhau ấy.

Một đường vòng thấp, nhấp nhô, rồi tới một cú rẽ ngoặc lên hướng bắc, một cú ngoặt đột ngột trở lại theo đường khác, xoay ngược lên hướng bắc theo một đường dài hơn, rồi đột ngột đổ xuống phía nam rồi trải ra thành một đường vòng khác nông hơn.

Không phải là bắc và nam, cái cách mà tôi vẫn luôn nhìn các đường kẻ trong những kí ức tản mát của cô ấy; mà là lên và xuống.

Mặt nghiêng của một đỉnh núi.

Những đường kẻ dẫn tôi tới chỗ Jared và Jamie. Đó là đường kẻ đầu tiên, điểm khởi đầu.

Tôi có thể tìm thấy họ.

Chúng ta có thể tìm thấy họ, cô ấy sửa lời tôi. Cô không biết hết các chỉ dẫn. Cũng như với cái khoang xe ấy, tôi không bao giờ cho cô tất cả mọi thứ.

"Tôi không hiểu. Nó dẫn tới chỗ nào? Làm thế nào một ngọn núi lại chỉ đường cho chúng ta?" Mạch đập của tôi nhanh hơn khi tôi nghĩ về nó: Jared ở rất gần. Jamie, trong tầm tay với của tôi.

Cô ấy cho tôi xem câu trả lời.

"Chúng chỉ là những đường kẻ thôi. Và Bác Jeb chỉ là một ông già lẩm cẩm. Một người lập dị, như những người còn lại bên nhà nội em." Tôi cố giật cuốn sách ra khỏi bàn tay Jared, nhưng anh dường như chẳng hề để ý đến nỗ lực của tôi.

https://thuviensach.vn

“Một người lập dị, như mẹ của Sharon à?” anh hỏi, vẫn nghiền ngẫm những đường đánh dấu bằng bút chì đậm làm xấu cả bìa sau của cuốn anbom cũ. Đó là thứ duy nhất tôi đã không đánh mất trong suốt những lúc trốn chạy. Thậm chí cả những đường vẽ ngoằn nghèo điên rồ mà Bác Jeb để lại trên đó trong chuyến viếng thăm cuối cùng của ông giờ đây cũng trở nên giá trị.

“Hiểu rồi.” Nếu Sharon vẫn còn sống, thì đó là nhờ mẹ của chị, Bác Maggie dở người, người có thể đánh bại Bác Jeb để giành giải Người điên khùng nhất trong số những anh chị em điên khùng nhà Stryder. Cha tôi là người duy nhất ít bị ảnh hưởng bởi sự điên khùng của gia đình Stryder – ông không có một cái hầm bí mật ở sân sau hay bất kì cái gì như thế. Những người còn lại, anh chị em của ông, Bác Maggie, Bác Jeb và Chú Guy, là những nhà lý luận cường điệu hóa nhiệt tình nhất. Chú Guy đã chết trước khi những người khác biến mất trong suốt cuộc chiếm đóng, bởi một tai nạn ô tô bình thường đến nỗi thậm chí cả Maggie và Jeb cũng phải khó khăn lắm mới gán một âm mưu lên nó được.

Bố tôi luôn luôn trìu mến gọi họ là Những tên điên. “Bố nghĩ đã đến lúc chúng ta đi thăm Những tên điên rồi,” Bố sẽ tuyên bố như thế, và rồi Mẹ sẽ rên lên – đó là lý do tại sao những lời tuyên bố như thế rất hiếm khi xảy ra.

Trong một trong những chuyến viếng thăm Chicago hiếm hoi, Sharon đã lén đưa tôi vào trong hầm trú ẩn của mẹ chị ấy. Chúng tôi đã bị tóm – người phụ nữ ấy đặt bẫy ở mọi nơi. Sharon đã bị mắng một trận nên thân, và mặc dù tôi đã thề là sẽ giữ bí mật, tôi có cảm giác rằng Bác Maggie có thể sẽ xây một cái hầm mới.

Nhưng tôi nhớ cái đầu tiên ở chỗ nào. Tôi hình dung ra bây giờ Sharon đang ở đó, sống cuộc sống của Anne Frank ở trung tâm thành phố của kẻ thù. Chúng tôi phải tìm ra chị và đưa chị về nhà.

Jared cắt ngang hồi tưởng của tôi. “Những người lập dị mới chính là những người sẽ sống sót. Họ là những người nhìn thấy Người anh em Lớn (Orkid: ý chỉ những người ngoài hành tinh) khi hắn ta không ở đó. Những người nghi ngờ phần còn lại của thế giới trước cả khi phần đó trở nên nguy hiểm. Những người đã có sẵn chỗ trú ẩn.” Jared mỉm cười, vẫn còn đang

https://thuviensach.vn

xem xét mấy đường kẻ. Rồi giọng anh nặng nề hơn. “Những người như cha anh. Nếu ông và các anh trai anh trốn đi thay vì chiến đấu… Ừm, họ sẽ vẫn còn đây.”

Giọng tôi dịu đi khi nghe thấy nỗi đau trong giọng anh. “Ok, em đồng ý với giả thuyết đó. Nhưng những đường kẻ này chẳng có nghĩa gì hết.”

“Nói lại cho anh nghe xem bác ấy nói gì khi bác vẽ chúng.”

Tôi thở dài. “Họ đang cãi nhau – Bác Jeb và bố em. Bác Jeb đang cố thuyết phục ông rằng có gì đó không ổn, bảo ông đừng tin bất kì ai. Bố cười vào chuyện đó. Jeb vớ lấy cuốn anbom từ một đầu bàn và bắt đầu… gần như là khắc mấy dòng đó vào bìa sau bằng một cây bút chì. Bố điên lên, nói mẹ em sẽ giận. Jeb nói, “mẹ của Linda gọi tất cả bọn chú tới thăm, phải không? Hơi lạ nhỉ, bất ngờ như thế? Hơi buồn một chút khi chỉ có Linda đi phải không? Nói cho chú biết nhé, Trev, tôi không nghĩ Linda sẽ phiền lòng gì nhiều lắm khi cô ấy trở về. Ồ, cô ấy có thể sẽ hành động như thế, nhưng chú sẽ không kể được sự khác biệt đâu.” Vào lúc đó nó có vẻ vô lý, nhưng những điều bác ấy nói đã thực sự làm bố em lo lắng. Ông yêu cầu Bác Jeb ra khỏi nhà. Lúc đầu Jeb không đi. Cứ cảnh báo chúng em không nên chờ tới khi quá trễ. Bác tóm lấy vai em vào kéo em vào lòng. “Đừng để chúng bắt cháu, cháu yêu,” bác thì thào. “Hãy đi theo những đường kẻ. Bắt đầu ở nơi bắt đầu và đi theo đường kẻ. Bác Jeb sẽ giữ một chỗ an toàn cho cháu.” Đó là lúc Bố đẩy bác ra khỏi cửa.”

Jared lơ đãng gật đầu, vẫn còn nhìn. “Điểm bắt đầu… điểm bắt đầu… Nó phải có một ý nghĩa nào đó.”

“Có không? Chúng chỉ là những đường ngoằn nghoèo thôi, Jared. Nó không giống một cái bản đồ - thậm chí chúng còn không nối kết với nhau.”

“Mặc dù vậy có cái gì ấy về cái đầu tiên. Cái gì đó thân quen. Anh có thể thề rằng anh đã nhìn thấy nó ở đâu đó.”

Tôi thở dài. “Có lẽ bác ấy đã kể cho Bác Maggie. Có lẽ bà có những chỉ dẫn tốt hơn.”

“Có lẽ,” anh nói, và tiếp tục nhìn chằm chằm vào những đường ngoằn nghoèo của Bác Jeb.

https://thuviensach.vn

Cô ấy kéo tôi lùi lại quá khứ, tới một kí ức cũ hơn rất, rất nhiều – một kí ức đã thoát ra khỏi đầu óc cô ấy trong một khoảng thời gian dài. Tôi ngạc nhiên khi nhận ra là cô ấy chỉ mới đặt hai kí ức ấy, cái cũ và cái mới, cạnh nhau gần đây thôi. Sau khi tôi đã ở đây. Đó là lý do tại sao những đường kẻ lại trượt ra khỏi sự kiểm soát chặt chẽ của cô ấy bất chấp thực tế rằng chúng là một trong những bí mật quí giá nhất của cô – bởi sự khẩn cấp trong khám phá của cô ấy.

Trong cái mảnh kí ức mờ ảo xa xưa này, Melanie ngồi trên lòng cha cô trước cùng một cuốn anbom – lúc ấy trông nó không tả tơi lắm – mở ra trong tay cô. Hai bàn tay cô nhỏ xíu, những ngón tay mũm mĩm. Tôi có cảm giác kì lạ khi nhớ lại mình là một đứa trẻ trong cái thể xác này.

Họ đang mở trang đầu tiên.

“Con có nhớ chỗ này là chỗ nào không?” Bố hỏi, chỉ vào một bức ảnh đen trắng cũ xì ở đầu trang. Bức ảnh trông có vẻ mỏng hơn những tấm khác, như thể nó đã bị mòn đi – dẹt hơn và dẹt hơn – vì một ông cố nào đó đã chụp nó.

“Đây là nơi khởi nguồn của dòng họ Stryder,” tôi trả lời, nhắc lại điều tôi đã được dạy.

“Đúng rồi. Đó là cái trang trại cũ của nhà Stryder. Con đã tới đó một lần rồi, nhưng bố cá là con chẳng nhớ gì. Bố nghĩ lúc đó con mới mười tám tháng tuổi.” Bố cười. “Nó đã thuộc về nhà Stryder từ những ngày đầu tiên…”

Rồi đến kí ức về chính bức ảnh ấy. Một bức ảnh cô đã nhìn vào hàng ngàn lần mà chẳng nhìn thấy gì. Nó màu đen trắng, đã bị bạc thành một màu xám. Một ngôi nhà gỗ nhỏ mộc mạc, ở rìa xa xa của một vùng đất trống; trong sân trước, một cái hàng rào gỗ[2]; một vài con ngựa đứng giữa hàng rào với ngôi nhà. Và rồi, đằng sau tất cả bọn chúng là cái mặt nghiêng sắc gọn, quen thuộc…

Có những chữ, một cái nhãn, được viết bằng bút chì trên cái rìa trắng của bức ảnh:

Trang trại nhà Stryder, 1904, trong bóng râm buổi sáng của…

“Đỉnh Picacho,” tôi khẽ nói.

https://thuviensach.vn

Anh ấy cũng sẽ tìm ra nó, cho dù họ có không bao giờ tìm được Sharon. Tôi biết Jared sẽ gắn được chúng với nhau. Anh ấy thông minh hơn tôi, và anh ấy có bức ảnh; có thể anh ấy đã nhìn thấy câu trả lời trước tôi. Có thể anh đã đến rất gần…

Ý nghĩ đó khiến cô ấy tràn ngập khát khao và háo hức đến nỗi bức tường trống trong đầu tôi hoàn toàn biến mất.

Giờ đây tôi đã nhìn thấy toàn bộ hành trình, nhìn thấy cuộc hành trình của cô ấy và Jared và Jamie ngang qua đất nước, luôn luôn là vào ban đêm trên những phương tiện không nổi bật do họ đánh cắp được. Họ mất hàng tuần trời. Tôi trông thấy nơi cô ấy bỏ họ lại trong khu rừng bên ngoài thành phố, quá khác so với cái hoang mạc trống rỗng mà họ đã quen thuộc. Khu rừng lạnh lẽo nơi Jared và Jamie sẽ lẩn trốn và chờ đợi có vẻ an toàn theo một vài cách nào đó – bởi vì những cành cây rậm rạp và khuất tầm nhìn, không như những cái cây còi cọc của sa mạc sẽ chẳng che giấu được gì – nhưng cũng nguy hiểm hơn bởi mùi và âm thanh xa lạ của nó.

Rồi đến cuộc chia tay, một kí ức đau đớn đến nỗi chúng tôi bỏ qua nó, co rúm lại. Rồi đến tòa nhà bỏ hoang mà cô ấy đã nấp trong đó, theo dõi ngôi nhà bên kia đường rình cơ hội. Cô ấy đã hi vọng sẽ tìm thấy Sharon ở đó, trốn tránh trong bốn bức tường hay trong một căn hầm bí mật.

Đáng lẽ tôi không nên cho cô thấy cái đó, Melanie nghĩ. Sự khẽ khàng trong giọng nói không thành lời của cô cho thấy cô rất mệt mỏi. Những kí ức trỗi dậy, những lời thuyết phục và dụ dỗ, đã làm cô kiệt sức. Cô sẽ nói với chúng nơi tìm được chị ấy. Cô cũng sẽ giết chị ấy.

“Phải,” tôi trêu cô thành tiếng. “Tôi phải thực hiện nghĩa vụ của mình.”

Tại sao? Cô ấy lẩm bẩm, gần như buồn ngủ. Việc ấy thì mang lại niềm vui gì cho cô chứ?

Tôi không muốn tranh cãi với cô ấy, vì thế tôi không nói gì cả.

Ngọn núi phủ cái bóng lớn hơn lên trên đầu chúng tôi. Trong vài phút, chúng tôi sẽ đến chân núi. Tôi có thể nhìn thấy một một trạm nghỉ nhỏ với một cửa hàng tiện lợi và một quán ăn nhanh ở bên cạnh một chỗ trống bằng phẳng, đổ bê tông – một nơi cho những căn nhà di động. Lúc này chỉ có một vài căn, với cái nóng của mùa hè đang tới khiến mọi thứ đều khó khăn.

https://thuviensach.vn

Giờ thì sao? Tôi tự hỏi. Dừng lại để ăn trưa muộn hay ăn tối sớm chăng? Đổ đầy bình xăng rồi đi tiếp tới Tucson để hé lộ những khám phá mới mẻ này của tôi cho Người truy tìm chăng?

Ý nghĩ ấy kinh tởm đến độ quai hàm tôi nghiến chặt để chống lại một cơn buồn nôn đột ngột dâng lên từ dạ dày trống rỗng của tôi. Tôi đạp mạnh vào cần thắng, dừng phắt giữa đường. Tôi đã may mắn; không có cái xe nào đâm vào tôi từ phía sau. Cũng không có người lái xe nào dừng lại và đề nghị giúp đỡ và lo lắng cho tôi. Trong lúc này, con đường xa lộ vắng tanh. Mặt trời chiếu rọi vỉa hè, khiến nó chói lóa, biến mất ở chỗ này chỗ kia.

Chuyện này đáng lẽ không giống một sự phản bội, cái ý tưởng tiếp tục con đường đúng đắn và hợp lẽ của tôi. Ngôn ngữ đầu tiên của tôi, ngôn ngữ thực sự của linh thể vốn chỉ được nói trên hành tinh quê nhà của chúng tôi, không có từ sự phản bội hay kẻ phản bội. Hay thậm chí là sự trung thành – bởi vì nếu không có sự tồn tại của một từ trái nghĩa, một khái niệm sẽ chẳng có ý nghĩa gì hết.

Vậy mà tôi vẫn cảm thấy một mặc cảm tội lỗi đè nặng trước cái ý tưởng về Người truy tìm. Nói cho cô ta biết điều tôi đã biết là sai. Sai ư, làm sao lại thế? Tôi hỏi ngược lại ý nghĩ của mình một cách hung dữ. Nếu tôi dừng ở đây và lắng nghe những lời gợi ý đầy mê hoặc của vật chủ của tôi, tôi sẽ thực sự là một kẻ bội phản. Điều đó là không thể. Tôi là một linh thể cơ mà.

Vậy mà tôi vẫn biết điều tôi muốn, mạnh mẽ hơn và cuồng nhiệt hơn bất kì điều gì tôi đã từng mong muốn trong tất cả tám kiếp sống tôi đã trải qua. Hình ảnh khuôn mặt của Jared nhảy múa trong mắt tôi khi tôi nheo lại trước ánh mặt trời – lần này không còn là kí ức của Melanie nữa, mà là kí ức của tôi về những kí ức của cô ấy. Bây giờ cô ấy không hề ép buộc gì tôi cả. Tôi gần như không cảm nhận được cô ấy trong đầu tôi khi cô ấy chờ đợi – tôi tưởng tượng cô ấy đang nín thở, cứ như là cô ấy làm được như thế - để chờ tôi ra quyết định của mình.

Tôi đã không thể tách biệt chính mình ra khỏi những mong muốn của cơ thể này. Đó là tôi, nhiều hơn ý định của tôi rất nhiều. Đó là tôi muốn hay nó muốn? Liệu sự khác biệt đó giờ có còn ý nghĩa gì hay không?

https://thuviensach.vn

Trong gương chiếu hậu của tôi, ánh mặt trời phản chiếu trên một cái xe ô tô xa xa đập vào mắt tôi.

Tôi dịch chân vào bàn đạp ga, chầm chậm tiến về phía trước tới cửa hàng nhỏ trong bóng râm của ngọn núi. Thực sự chỉ còn một điều cần phải làm mà thôi.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Ngã Rẽ

Cái chuông điện vang lên, báo hiệu một người khách khác tới cửa hàng tiện lợi. Tôi bước đi một cách tội lỗi và dúi đầu đằng sau cái giá để hàng mà chúng tôi đang xem xét.

C

Thôi diễn trò như tội phạm ấy đi, Melanie khuyên bảo.

Tôi không diễn, tôi đáp lại cộc lốc.

Bên dưới một lớp mồ hôi lóng lánh, lòng bàn tay tôi lạnh ngắt, mặc dù căn phòng nhỏ đó hơi nóng. Những cửa sổ rộng để lọt quá nhiều ánh mặt trời vào trong nên cái điều hòa nhiệt độ kêu ầm ầm khổ sở kia không thể bù lại được.

Cái nào? Tôi hỏi.

Cái to ấy, cô ấy bảo tôi.

Tôi vồ lấy cái gói lớn hơn trong hai gói trên giá, một cái túi đeo bằng vải bạt trông có vẻ đựng được nhiều đồ hơn số tôi có thể mang. Rồi tôi đi vòng qua góc tới chỗ để mấy chai nước.

Chúng ta có thể mang theo ba bình, cô ấy quyết định. Nó sẽ cho ta ba ngày để tìm kiếm họ.

Tôi hít một hơi thở sâu, cố nói với mình rằng tôi sẽ không làm theo. Tôi chỉ đơn giản là đang cố khiến cô ấy hợp tác nhiều hơn, thế thôi. Khi tôi đã có toàn bộ câu chuyện rồi, tôi sẽ tìm ra ai đó – có lẽ là một Người truy tìm khác, một người bớt ghê gớm hơn cái người đã bị chỉ định cho tôi – và chuyển thông tin này cho người đó. Tôi chỉ đang cẩn trọng thôi, tôi tự hứa với mình.

https://thuviensach.vn

Cái cố gắng tự lừa dối bản thân một cách kì cục của tôi thảm hại đến nỗi Melanie chẳng thèm chú ý chút nào, chẳng thèm lo lắng chút nào về nó. Với tôi chắc đã quá trễ, giống như Người truy tìm đã cảnh báo. Đáng ra tôi phải đáp chuyến tàu nhanh mới đúng.

Quá trễ ư? Tôi ước thế! Melanie làu bàu. Tôi không thể khiến cô làm bất kì cái gì mà cô không muốn. Tôi thậm chí không thể nâng tay mình lên! Ý nghĩ của cô ấy là một tiếng rên rỉ buồn bực.

Tôi nhìn xuống bàn tay mình, đặt trên đùi thay vì với tới những bình nước mà cô ấy rất muốn cầm. Tôi có thể cảm nhận được sự sốt ruột của cô ấy, mong muốn gần như tuyệt vọng của cô ấy là được lên đường. Lại chạy trốn một lần nữa, cứ như thể sự tồn tại của tôi chẳng hơn gì một quãng dừng ngắn, một thời gian bị hoài phí giờ đây đã ở sau lưng cô ấy.

Cô ấy có một ý nghĩ tương đương với cái khịt mũi trước điều đó, rồi quay lại với công việc. Thôi nào, cô ấy giục tôi. Hãy lên đường thôi! Trời sẽ tối nhanh đấy.

Với một tiếng thở dài, tôi kéo cái lố bình nước quấn nilon to nhất xuống khỏi giá. Nó đã gần rớt xuống sàn trước khi tôi chặn được nó ở rìa hàng kệ bên dưới. Tôi cảm thấy như thể cánh tay tôi đã gần bị giật ra khỏi khớp vai.

“Cô đùa tôi chắc!” tôi kêu to lên.

Im đi!

“Xin lỗi?” một người đàn ông thấp lùn, hơi còng, một khách hàng khác hỏi tôi từ phía cuối đường đi.

“À – không có gì đâu,” tôi lẩm bẩm, không nhìn vào mắt ông ta. “Cái này nặng hơn tôi tưởng.”

“Cô có cần giúp đỡ không?” ông ta đề nghị “Không, không,” tôi vội vã trả lời. “Tôi chỉ cần lấy cái nhỏ hơn thôi.”

Ông ta trở lại với việc chọn mấy gói khoai tây chiên.

Không, cô không được làm thế, Melanie cam đoan với tôi. Tôi đã từng vác những thứ nặng hơn thế này. Cô đã làm chúng ta yếu như sên ấy, Wanderer, cô ấy thêm vào một cách cáu kỉnh.

Xin lỗi, tôi lơ đãng đáp lại, thấy buồn cười vì đây là lần đầu tiên cô ấy dùng tên của tôi.

https://thuviensach.vn

Nâng nó lên bằng chân cô ấy.

Tôi vật lộn với lố bình nước, tự hỏi cô ấy mong tôi sẽ mang được cái này đi bao xa. Ít nhất tôi cũng cố gắng mang nó tới được bàn đăng kí. Với một sự nhẹ nhõm vô bờ, tôi gá cái trọng lượng ấy lên trên bàn thanh toán. Tôi đặt cái túi lên trên mấy bình nước, rồi thêm vào một hộp granola, một hộp bánh rán, và một gói khoai tây chiên trên cái giá gần nhất.

Trên sa mạc nước quan trọng hơn thức ăn rất nhiều, và chúng ta chỉ có thể mang được từng này thôi –

Tôi đói, tôi cắt ngang. Và những cái này rất nhẹ.

Vâng, thì lưng của cô mà, cô ấy bất đắc dĩ nói, rồi ra lệnh, Lấy một cái bản đồ.

Tôi đặt cái cô ấy muốn, một bản đồ địa hình của vùng quê, lên trên bàn cùng với những thứ khác. Nó chẳng khác nào những định đề cho trò chơi đố chữ của cô ấy.

Người thu ngân, một người đàn ông tóc bạc với nụ cười sẵn sàng phục vụ, quét những cái mã vạch.

“Đi leo núi à?” ông ấy vui vẻ hỏi.

“Ngọn núi này rất đẹp.”

“Đỉnh núi ở ngay trên cái kia –“ ông nói, bắt đầu chỉ tay.

“Tôi sẽ tìm thấy nó,” tôi nhanh nhẹn hứa hẹn, kéo cái đống nặng ịch, khó mà giữ thăng bằng được ra khỏi quầy thu ngân.

“Nhớ leo xuống trước khi trời tối đấy nhé, cô bé. Cô không muốn bị lạc đâu.”

“Tôi sẽ nhớ.”

Melanie đang ném những ý nghĩ độc địa về phía người đàn ông lớn tuổi tốt bụng.

Ông ấy chỉ có ý tốt thôi. Ông ấy thực sự lo lắng cho sự an nguy của tôi, tôi nhắc nhở cô ấy.

Tất cả các người đều làm tôi sởn da gà, cô ấy nói với tôi một cách chua cay. Chẳng lẽ không có ai từng dạy cô là không được nói chuyện với người lạ à?

https://thuviensach.vn

Tôi cảm thấy lương tâm cắn rứt khi tôi trả lời. Không có ai là người lạ trong loài của chúng tôi cả.

Tôi vẫn không thể quen được với việc không phải trả tiền cho mọi thứ, cô ấy nói, thay đổi đề tài. Quét mã vạch thì ích gì chứ?

Tất nhiên, để lấy hàng dự trữ. Chẳng lẽ ông ấy phải ghi nhớ mọi thứ chúng ta đã lấy khi ông ấy cần đặt thêm à? Hơn nữa, tiền thì có ích gì khi mà tất cả mọi người đều cực kì trung thực? Tôi ngừng nói, một lần nữa cảm thấy tội lỗi đến mức nó trở thành cơn đau thực sự. Tất cả mọi người trừ tôi, tất nhiên rồi.

Melanie hoảng sợ trốn khỏi những cảm xúc của tôi, lo lắng trước sự sâu sắc của chúng, lo rằng tôi có thể thay đổi ý định. Thay vào đó cô ấy tập trung và niềm khát khao cháy bỏng của cô ấy muốn ra khỏi đây, được đi về nơi cô ấy muốn tới. Sự nôn nóng của cô ấy trào qua tôi, và tôi bước nhanh hơn.

Tôi mang đống đồ tới chỗ ô tô và đặt nó trên mặt đất bên cạnh cửa hành khách.

“Hãy để tôi giúp cô với cái đó.”

Tôi giật mình ngẩng lên thấy một người đàn ông khác từ trong cửa hàng đi ra, với cái túi nhựa trên một tay, đứng ngay cạnh tôi.

“À, … cám ơn.” Cuối cùng tôi cũng thốt ra được, mạch tôi đập thình thịch sau tai.

Chúng tôi chờ, Melanie căng như đang chạy, trong khi anh ta nhét đống đồ của chúng tôi vào xe.

Chẳng có gì phải sợ cả. Anh ta cũng chỉ đang cư xử tử tế thôi.

Cô ấy tiếp tục nhìn anh ta một cách không tin tưởng.

“Cám ơn,” tôi nói lần nữa khi anh ta đóng cửa xe lại.

“Rất hân hạnh.”

Anh ta bước về chỗ cái xe của mình mà không nhìn lại chúng tôi. Tôi trèo vào trong chỗ ngồi và vồ lấy gói khoay tây chiên.

Nhìn vào bản đồ ấy, cô ấy nói. Chờ cho đến khi anh ta ra khỏi tầm nhìn.

Không ai theo dõi chúng ta đâu, tôi hứa với cô ấy. Nhưng, với một tiếng thở dài, tôi giở tấm bản đồ ra và ăn bằng một tay. Có lẽ biết được chút gì về

https://thuviensach.vn

nơi chúng tôi đang tới cũng là một ý hay.

Chúng ta đi đâu đây? Tôi hỏi cô ấy. Chúng ta vừa mới tìm thấy điểm bắt đầu, giờ thì sao nào?

Nhìn quanh đi, cô ấy ra lệnh. Nếu chúng ta không thể nhìn thấy nó ở đây, chúng ta sẽ phải cố ở rìa phía nam của ngọn núi.

Nhìn cái gì cơ?

Cô ấy đặt một hình ảnh trong trí nhớ trước mặt tôi: một đường dích dắc không đều, bốn hình chữ chi hẹp, điểm thứ năm cách xa một cách lạ lùng, giống như bị vỡ ra. Giờ đây khi tôi đã nhìn nó đúng kiểu, một viền núi lởm chởm có bốn đỉnh với đỉnh thứ năm như vỡ ra…

Tôi nhìn lướt qua đường chân trời, từ phải sang trái ở đằng trước mặt. Dễ như là có gì đó sai vậy, cứ như là tôi dựng nên hình ảnh ấy sau khi nhìn thấy bóng ngọn núi trên đường chân trời tây bắc.

Chính là nó, Melanie gần như reo vang thích thú. Đi thôi! Cô ấy muốn tôi ra khỏi xe ô tô, đi bộ, trên hai chân.

Tôi lắc đầu, cúi xuống tấm bản đồ lần nữa. Ngọn núi xa đến nỗi tôi không thể đoán được số dặm đường giữa chúng tôi với nó. Không đời nào tôi bước ra khỏi bãi đậu xe này và đi vào trong hoang mạc trừ khi tôi không còn lựa chọn nào khác.

Hãy biết điều đi, tôi gợi ý, dò ngón tay dọc theo đường uốn lượn trên bản đồ, một con đường không tên dẫn tới đường cái ở cách đó vài dặm về phía đông rồi đi tiếp theo hướng rặng núi.

Được thôi, cô ấy đồng ý một cách mãn nguyện. Càng nhanh càng tốt.

Chúng tôi tìm thấy đường mòn lên núi khá dễ dàng. Nó chỉ là một con đường đất nhỏ mờ nhạt ngang qua khu vực nhiều bụi cây thưa thớt, chỉ vừa đủ rộng cho một chiếc xe. Tôi có cảm giác rằng cây sẽ mọc lấp đường ngay với tình trạng nó ít bị sử dụng thế này nếu ở một khu vực khác – một nơi nào đó có nhiều loại cây cỏ sống động hơn, không như những loài cây sa mạc cần đến hàng thập kỉ mới khôi phục lại được từ một sự xâm phạm như thế này. Có một đoạn xích rỉ sét giăng ngang lối lên, một đầu buộc vào một cây cột gỗ, đầu kia móc lỏng lẻo quanh một cột khác. Tôi di chuyển mau lẹ, kéo cái dây xích ra và vòng nó quanh gốc cột thứ nhất, nhanh chóng trở lại

https://thuviensach.vn

với cái xe đang nổ máy của mình, hi vọng không có ai đi qua và dừng lại đề nghị giúp đỡ tôi. Đoạn đường quốc lộ vắng lặng khi tôi lái xe lên đường mòn và chạy trở lại để móc sợi dây xích.

Cả hai chúng tôi đều thư giãn khi vỉa hè biến mất sau lưng chúng tôi. Tôi rất mừng vì rõ ràng là không còn người nào để tôi phải nói dối nữa, cho dù là bằng lời hay bằng sự im lặng. Ở một mình, tôi cảm thấy bớt tội phản bội hơn.

Melanie hoàn toàn thoải mái ở đây giữa nơi đồng không mông quạnh. Cô ấy biết tên của tất cả những cái cây gai góc xung quanh chúng tôi. Cô ấy lẩm bẩm tên chúng với mình, chào hỏi chúng như những người bạn cũ.

Creosote, ocotillo, cholla, cây lê gai, mesquite…

Xa khỏi đường xa lộ, những cạm bẫy của nền văn minh, dường như hoang mạc mang đến một sức sống mới cho Melanie. Mặc dù cô ấy đánh giá cao tốc độ của chiếc ô tô xóc nảy – đúng như những viên đá vẫn nhắc nhở tôi với mỗi cái hố, cái gò, ô tô của chúng tôi không có bộ phận cào bằng mặt đất cần thiết cho chuyến đi đường trường này – cô ấy vẫn ngứa ngáy muốn đi trên hai chân, lẩn mình vào hoang mạc nóng rẫy an toàn.

Có lẽ rồi chúng tôi cũng phải đi bộ, và với tôi nó vẫn còn quá sớm, nhưng khi thời gian ấy đến, tôi nghi ngờ chuyện nó sẽ thỏa mãn cô ấy. Tôi có thể cảm nhận được niềm khao khát thật sự bên dưới cái bề mặt. Sự tự do. Để di chuyển cơ thể cô ấy với nhịp điệu thân quen của những sải chân dài chỉ đi theo sự chỉ huy của ý chí cô ấy mà thôi. Trong một thoáng, tôi tự cho phép mình xem xét cái cuộc sống tù ngục mà không có thân thể. Bị giữ ở bên trong nhưng không cách nào tác động lên những vật thể xung quanh bạn. Bị kẹt cứng. Không có lựa chọn nào khác.

Tôi rùng mình và tập trung lại vào con đường gồ ghề, cố ngăn chặn cảm xúc lẫn lộn vừa thương hại vừa hoảng sợ. Chưa từng có vật chủ nào khác khiến tôi cảm thấy tội lỗi vì bản chất của mình. Tất nhiên, chẳng có vật chủ nào khác cứ bám nhẵng lấy tôi và phàn nàn về cái tình huống ấy cả.

Mặt trời đã gần với đỉnh của những ngọn đồi ở hướng tây khi chúng tôi bất đồng ý kiến lần đầu tiên. Những cái bóng dài tạo nên những hình thù

https://thuviensach.vn

quái lạ ngang qua con đường, khiến tôi khó mà tránh được những tảng đá và ổ gà.

Nó kia rồi! Melanie thúc giục khi chúng tôi thoáng thấy một hình dáng khác ở rìa phía đông xa xa: một vách núi lượn sóng trơn tru, bị một đỉnh nhọn hiện ra đột ngột, chỉ ngón tay dài, mảnh khảnh lên trời.

Cô ấy gần như muốn chúng tôi ngay lập tức rẽ ngoặt vào đám bụi cây, không cần biết chiếc xe sẽ thế nào.

Có lẽ chúng ta nên đi hết đường tới điểm đầu tiên, tôi chỉ ra. Con đường đất nhỏ tiếp tục vòng vèo sang phải, và tôi sợ chết khiếp khi phải từ bỏ nó. Còn cách nào tôi có thể tìm đường về với văn minh được nữa? Chẳng lẽ tôi sẽ không về?

Tôi tưởng tượng Người truy tìm trong chính giây phút này, khi mặt trời đã chạm tới đường dích dắc tối màu ở chân trời phía tây. Cô ta sẽ nghĩ gì khi tôi không tới được Tucson? Một niềm hân hoan khiến tôi cười lớn. Melanie cũng thưởng thức cái hình ảnh giận dữ khó chịu của Người truy tìm. Cô ta sẽ mất bao lâu để trở lại San Diego xem xem tất cả chuyện này có phải là một mưu kế để thoát khỏi cô ta hay không? Và rồi những bước tiếp theo của cô ta là gì khi không thấy tôi ở đó? Khi không thấy tôi ở đâu hết?

Tôi chỉ không thể nào mường tượng rõ ràng mình đang ở đâu vào thời điểm ấy.

Nhìn này, một rãnh nước khô. Nó đủ rộng cho ô tô qua – hãy đi theo nó, Melanie khăng khăng.

Tôi không chắc chúng ta có nên đi theo đường đó chưa.

Trời đang tối nhanh và chúng ta sẽ phải dừng lại. Cô đang làm mất thời gian! Cô ấy hét lên trong đầu tôi giữa cơn bực tức.

Hoặc là đang tiết kiệm thời gian, nếu tôi đúng. Hơn nữa, đó là thời gian của tôi, phải không nào?

Cô ấy không trở lời bằng lời. Dường như cô ấy giãn ra trong đầu tôi, với ra đằng sau về hướng cái rãnh nước tiện lợi kia.

Tôi là người đang làm chuyện này, vì thế tôi làm theo cách của tôi.

Melanie giận không lời nào để phản ứng lại.

https://thuviensach.vn

Tại sao cô không chỉ cho tôi phần còn lại cũng những đường vẽ? Tôi gợi ý. Chúng ta có thể xem xem có bất kì cái gì nhìn thấy được trước khi trời tối hay không.

Không, cô ấy quát lại. Tôi sẽ làm phần việc đó theo cách của tôi.

Cô trẻ con thật đấy.

Một lần nữa cô ấy từ chối trả lời. Tôi tiếp tục hướng về bốn đỉnh núi nhọn hoắt, và cô ấy dõi.

Khi mặt trời biến mất đằng sau mấy ngọn đồi, bóng đêm đột ngột tràn qua vùng đất này; một phút trước hoang mạc vẫn còn màu da cam của ánh hoàng hôn, phút sau nó đã thành tối đen. Tôi đi chậm lại, bàn tay tôi dò dẫm qua bảng đồng hồ, tìm nút bật đèn pha lên.

Cô mất trí rồi à? Melanie khịt mũi. Cô có chút xíu ý tưởng nào về việc đèn pha sẽ trông rõ ra sao ở đây không hả? Ai đó chắc chắn sẽ nhìn thấy chúng ta.

Thế giờ chúng ta phải làm gì đây?

Hi vọng là ghế ngồi choãi ra được.

Tôi để cho động cơ nghỉ khi cố gắng nghĩ ra những lựa chọn khác ngoài việc ngủ trong ô tô, bị màn đêm sa mạc trống rỗng tăm tối bao quanh. Melanie kiên nhẫn chờ đợi, biết rằng tôi sẽ chẳng tìm được gì hết.

Thế này là điên khùng, cô biết không hả, tôi bảo với cô ấy, đỗ xe lại và xoay chìa khóa khỏi bộ khởi động. Toàn bộ chuyện này. Không thể nào còn có bất kì ai ngoài đó hết. Chúng ta sẽ không tìm thấy gì hết. Và chúng ta sẽ bị lạc một cách tuyệt vọng khi cứ cố gắng tìm. Tôi có một cảm giác mơ hồ về những nguy hiểm về mặt thân thể trong việc chúng tôi đang định làm – lang thang trong cái nóng này mà không có kế hoạch dự phòng nào hết, không cách nào quay lại hết. Tôi biết Melanie hiểu được những nguy hiểm này còn rõ hơn tôi rất nhiều, nhưng cô ấy giữ lại những hiểu biết cụ thể đó.

Cô ấy không phản ứng lại với lời buộc tội của tôi. Chẳng có gì làm phiền cô ấy được hết. Tôi có thể thấy rằng cô ấy thà lang thang trong hoang mạc một mình suốt quãng đời còn lại còn hơn là trở về với cuộc sống của tôi trước đó. Thậm chí không cần mối nguy từ Người truy tìm, thì cô ấy cũng đã thích việc này hơn rồi.

https://thuviensach.vn

Tôi đẩy lưng ghế ngồi ra sau xa nhất có thể. Nó vẫn chưa xa đủ để khiến tôi thoải mái. Tôi nghi ngờ việc tôi có thể ngủ được chút nào, nhưng có quá nhiều việc tôi không cho phép bản thân mình nghĩ đến đến nỗi trí óc tôi trống rỗng và lạnh nhạt. Melanie cũng im lặng.

Tôi nhắm mắt lại, thấy bóng tối trong mí mắt tôi cũng chẳng khác gì ban đêm không trăng sao ở ngoài, và tôi chìm vào trạng thái vô thức với cảm giác dễ chịu không ngờ.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chết Khát

"O kay! Cô đã đúng, cô đã đúng!" tôi nói to những từ đó lên. Chẳng có ai ở quanh để mà nghe thấy tôi.

"O

Melanie không nói "tôi đã bảo rồi mà." Không nhiều lời như thế. Nhưng tôi có thể cảm nhận được sự oán trách trong câm lặng của cô ấy.

Tôi vẫn không sẵn lòng bỏ rơi chiếc ô tô, mặc dù giờ đây nó đã thành thứ vô dụng. Khi hết xăng, tôi đã để cho nó lăn tới trước với quán tính còn lại cho đến khi nó chúi mũi vào một cái hố nông – một cái rãnh sâu còn lại từ cơn mưa lớn gần nhất. Bây giờ tôi nhìn đăm đăm ra ngoài cửa xe vào khoảng trống vô tận, chẳng có gì hết và cảm thấy dạ dày mình xoắn lại vì sợ.

Chúng ta phải đi thôi, Wanderer. Trời sẽ chỉ càng nóng hơn mà thôi.

Nếu tôi đã không lãng phí hơn một phần tư bình ga ngoan cố lao đầu vào chân núi của cột mốc thứ hai – chỉ để thấy rằng từ đó không thể nào nhìn thấy được cột mốc thứ ba và phải quay lại để lần lại dấu vết từ đầu – thì chúng tôi chắc hẳn đã đi được xa hơn xuống con rạch cát, và gần điểm đến của chúng tôi hơn nhiều. Nhờ có tôi, chúng tôi bây giờ đang phải cuốc bộ.

Tôi nhét mấy bình nước, từng bình một, vào trong ba lô, cử động khoan thai không cần thiết; tôi cũng chậm rãi cho thêm những thanh granola còn lại vào. Suốt trong lúc đó, Melanie nhức nhối muốn tôi nhanh tay lên. Sự sốt ruột của cô ấy khiến tôi khó mà nghĩ được gì, khó mà tập trung vào bất cứ cái gì được. Ví dụ như là cái gì sẽ xảy ra cho chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên nào, cô ấy lải nhải cho đến khi tôi lảo đảo cứng ngắc và kì cục, bước ra khỏi ô tô. Lưng tôi đau khi đứng thẳng dậy. Nó đau vì giấc ngủ không thoải mái đêm qua, chứ không phải vì sức nặng của cái ba lô; cái ba lô không nặng lắm khi tôi dùng hai vai để nâng nó lên.

Giờ che phủ cái ô tô đi, cô ấy hướng dẫn, mường tượng ra cảnh tôi ngắt những cành cây gai góc của mấy cây creosote và cây bụi[1] gần đó và trải chúng trên phần cốp xe màu bạc.

"Tại sao?"

Giọng điệu của cô ấy ám chỉ rằng tôi khá là ngu ngốc nên mới không hiểu. Để không ai tìm được chúng ta.

Nhưng nếu tôi muốn được tìm thấy thì sao? Nhỡ chẳng có gì ngoài đó ngoài cái nóng và bụi cát thì sao? Chúng ta chẳng có cách nào để về nhà cả!

Nhà? Cô ấy hỏi, ném cái hình ảnh chẳng vui vẻ gì vào tôi: căn hộ trống không ở San Diego, biểu hiện đáng ghét nhất của Người truy tìm, cái điểm chấm đánh dấu Tucson trên bản đồ… và một hình ảnh nháng qua, hạnh phúc hơn của một hẻm núi màu đỏ vô tình lọt vào. Nơi đó có thể là đâu nhỉ?

Tôi quay lưng lại chiếc ô tô, lờ đi lời khuyên của cô ấy. Tôi đã đi quá xa mất rồi. Tôi sẽ không từ bỏ mọi hi vọng để trở về. Có lẽ ai đó sẽ tìm thấy chiếc ô tô và rồi tìm thấy tôi. Tôi có thể dễ dàng và thành thực giải thích điều tôi đang làm ở đây với bất kì người nào tới giải cứu: Tôi đã bị lạc. Tôi lạc đường, mất kiểm soát… mất trí.

Đầu tiên tôi đi theo con rạch, để cho cơ thể mình rơi vào nhịp điệu sải bước dài của cơ thể. Đó không phải là cách tôi bước đi trên vỉa hè từ nhà tới trường đại học và ngược lại – đó chẳng phải là bước chân của tôi nữa. Nhưng nó hợp với địa hình lởm chởm ở đây và giúp tôi di chuyển về phía trước nhanh nhẹn hơn với một tốc độ khiến tôi ngạc nhiên cho đến khi tôi quen với nó.

"Nếu tôi đã không đi con đường này thì sao?" tôi tự hỏi khi đi xa hơn vào vùng hoang mạc rỗng không. "Nếu Người hàn gắn Fords vẫn còn ở

https://thuviensach.vn

Chicago thì sao? Nếu con đường của tôi không mang chúng ta tới gần họ thì sao?”

Chính là sự khẩn thiết, sức quyến rũ của cái ý nghĩ rằng Jared và Jamie có thể ở ngay đây, một chỗ nào đó trong cái vùng đất trống rỗng này đã khiến tôi khó mà từ chối được cái kế hoạch vô nghĩa này.

Tôi không biết, Melanie thừa nhận. Tôi nghĩ có thể tôi vẫn cố làm gì đó, nhưng tôi sợ hãi khi những linh thể khác ở gần. Tôi vẫn còn sợ. Tin tưởng có thể giết chết cả hai người bọn họ.

Chúng tôi cùng rúm người lại trước cái ý nghĩ ấy.

Nhưng ở đây, gần như thế này… Có vẻ như là tôi đã cố. Làm ơn – và đột nhiên cô ấy cầu xin tôi, van nài tôi, không còn chút căm ghét nào trong những ý nghĩ của cô ấy nữa – xin đừng sử dụng điều này để làm đau họ. Xin cô.

“Tôi không muốn… Tôi còn không biết tôi có thể làm tổn thương họ hay không. Tôi thà…”

Thà gì? Tự tử ư? Còn hơn là giao nộp một nhúm người chống đối cho Những người truy tìm?

Một lần nữa chúng tôi rúm người trước cái ý nghĩa ấy, nhưng sự bốc đồng của tôi trước ý tưởng đó an ủi cô ấy. Và nó làm cho tôi sợ nhiều hơn là an ủi cô ấy.

Khi con rạch bắt đầu vòng quá xa về hướng bắc, Melanie gợi ý là chúng tôi nên quên con đường bằng phẳng, xám xịt đó đi và đi thẳng tới cột mốc thứ ba, đỉnh núi phía đông trông như là đang chỉ thẳng lên bầu trời không mây vậy.

Tôi không thích rời khỏi con rạch, cũng y như lúc tôi phản đối việc bỏ rơi chiếc xe vậy. Tôi có thể đi dọc theo hết con rạch này để trở về với đường mòn, và từ đường mòn về tới xa lộ. Nó sẽ kéo dài hàng dặm đường, và tôi sẽ phải mất vài ngày lội bộ, nhưng một khi tôi bước ra khỏi con rạch này thì tôi đã chính thức trôi giạt.

Hãy có lòng tin, Wanderer. Chúng ta sẽ tìm thấy Bác Jeb, hoặc là bác ấy sẽ tìm thấy chúng ta.

https://thuviensach.vn

Nếu ông ấy vẫn còn sống, tôi nói thêm, thở dài và nhảy ra khỏi con đường đơn sơ của tôi vào trong đám cây bụi mà nhìn từ hướng nào cũng thấy giống hệt nhau. Lòng tin không phải là một khái niệm thân thuộc lắm với tôi. Tôi không biết tôi có dự phần trong đó được không? Vậy thì, tin cậy nhé? Vào ai? Cô à? Tôi cười. Không khí nóng nực sấy khô cổ họng tôi khi tôi hít vào.

Chỉ cần nghĩ là, cô ấy nói, thay đổi đề tài, có lẽ chúng ta sẽ gặp họ vào tối nay.

Niềm khao khát thuộc về cả hai chúng tôi; hình ảnh khuôn mặt của họ, một người đàn ông, một cậu bé, tới từ kí ức của cả hai chúng tôi. Khi tôi bước đi nhanh hơn, tôi không chắc là tôi hoàn toàn chỉ huy cái cử động ấy.

Trời ngày càng nóng hơn – rồi nóng hơn nữa, và vẫn còn nóng hơn nữa. Mồ hôi làm tóc tôi dính chặt vào đầu và khiến cái áo thun màu vàng nhạt của tôi bám dính một cách khó chịu lấy bất kể chỗ da nào nó chạm tới. Vào buổi chiều, làn gió cháy da cháy thịt nổi lên, thổi cát vào mặt tôi. Không khí khô héo hút hết mồ hôi, làm tóc tôi rối bù với những hạt cát, và thổi khô áo thun để nó không bám vào người tôi nữa; chiếc áo bay cứng đờ y như tấm bìa cạc tông dính muối rang. Tôi vẫn đi tiếp.

Tôi uống thường thường xuyên hơn mong muốn của Melanie. Cô ấy bực bội với mỗi một ngụm nước tôi uống, đe dọa tôi rằng chúng tôi sẽ cần nó nhiều hơn nhiều vào ngày mai. Nhưng ngày hôm nay tôi đã cho cô ấy quá nhiều thứ đến nỗi tôi không ở trong tâm trạng muốn lắng nghe. Tôi uống khi nào tôi thấy khát, mà gần như lúc nào tôi cũng khát.

Hai chân tôi đi lên phía trước mà tôi không cần phải nghĩ gì. Âm thanh lạo xạo của bước chân tôi là nhạc nền, chậm chạp và chán ngắt.

Chẳng có gì để nhìn; một bụi cây uốn éo, khô khốc này giống hệt một cái khác. Sự đồng điệu trống rỗng ru tôi vào một kiểu mê mụ - tôi chỉ thực sự ý thức được hình dáng của bóng núi in trên nền trời nhạt màu, trắng lóa mà thôi. Cứ vài bước tôi lại quan sát đường viền của chúng, cho đến khi tôi biết chúng rõ đến độ tôi có thể nhắm mắt cũng vẽ ra được.

Cảnh vật như thể bị đông cứng tại chỗ. Tôi liên tục xoay đầu các hướng, quan sát cột mốc thứ tư – một đỉnh núi hình mái vòm rộng với nửa đường

https://thuviensach.vn

cong ở một bên bị mất mà chỉ đến sáng hôm nay Melanie mới cho tôi xem – như thể sợ khung cảnh sẽ thay đổi từ lần cuối cùng tôi nhìn nó. Tôi hi vọng đây chính là dấu vết cuối cùng, bởi vì chúng tôi đã rất may mắn mới đi xa được đến thế. Nhưng tôi có cảm giác là Melanie vẫn đang giữ kín điều gì đó, và điểm cuối của cuộc hành trình của chúng tôi còn xa lắm mới tới.

Tôi đã ăn vội ăn vàng mấy thanh granola của tôi trong chiều nay, đến lúc nhận ra chúng là những thanh cuối cùng thì đã quá muộn.

Khi mặt trời lặn, màn đêm phủ xuống cũng nhanh như ngày hôm qua. Melanie đã sẵn sàng, đã bắt đầu thám thính một điểm dừng.

Ở đây, cô ấy bảo tôi. Chúng ta sẽ muốn ở càng xa mấy cây xương rồng càng tốt. Cô lăn lộn trong lúc ngủ.

Tôi nhìn những cây xương rồng có vẻ mềm mại trong ánh sáng lịm dần, có quá nhiều tua rua trắng dày bao quanh đến nỗi trông như là lông thú, và rùng mình. Cô muốn tôi chỉ việc ngủ trên mặt đất ư? Ngay ở đây á?

Cô thấy có lựa chọn nào khác không? Cô ấy cảm nhận được sự hoảng sợ của tôi, và giọng cô ấy mềm đi, như thể đang thương hại. Nhìn này – nó còn tốt hơn cái ô tô ấy. Ít nhất thì nó cũng bằng phẳng. Trời quá nóng nên thân nhiệt của cô sẽ không thu hút mấy con vật và –

“Mấy con vật?” Tôi lên tiếng hỏi. “Mấy con vật?”

Có những hình ảnh thoáng qua rất nhanh, chẳng dễ chịu gì của mấy con côn trùng trông kinh khủng và những con rắn cuộn mình trong kí ức của cô ấy.

Đừng lo. Cô ấy cố gắng xoa dịu tôi khi tôi nhảy lò cò, tránh xa khỏi bất cứ cái gì có thể đang ẩn náu dưới lớp cát, mắt tôi xuyên qua bóng tối tìm một lối thoát nào đó. Chẳng có gì làm phiền cô nếu cô không làm phiền nó trước cả. Rút cục thì cô to lớn hơn bất cứ cái gì ở chỗ này. Một kí ức khác nháng qua trí óc chúng tôi, lần này là một con linh cẩu kích thước trung bình, một con chó sói đồng cỏ.

“Hoàn hảo,” tôi rên lên, sụp xuống ôm lấy mình, mặc dù tôi vẫn còn sợ bóng tối bao quanh tôi. “Bị giết bởi mấy con chó hoang. Ai mà nghĩ được mọi chuyện sẽ kết thúc… tầm thường như thế chứ? Thật là mất phẩm cách.

https://thuviensach.vn

Một con quái vật đầy móng vuốt trên Hành tinh Mù sương, chắc rồi. Ít nhất còn có chút danh giá khi bị cái thứ đó hạ gục.”

Giọng điệu trả lời của Melanie khiến tôi tưởng tượng cô ấy đang đảo tròng mắt. Thôi trẻ con thế đi. Chẳng ai ăn thịt cô đâu. Giờ thì nằm xuống và nghỉ một chút đi. Ngày mai sẽ khó khăn hơn cả hôm nay đấy.

“Cảm ơn vì tin tốt lành,” tôi làu bàu. Cô ấy đang biến thành một tên bạo chúa. Nó khiến tôi nghĩ tới một câu châm ngôn của loài người Được đẳng chân lân đẳng đầu. Nhưng tôi đã kiệt sức hơn là tôi tưởng, và khi tôi nằm xuống đất một cách dằn dỗi, tôi thấy mình khó mà không gục xuống mặt đất thô ráp, lổn nhổn những sỏi và nhắm mắt lại được.

Có vẻ như chỉ mới vài phút trôi qua khi bình minh ló rạng, ánh sáng chói lòa và nóng nực đủ để làm tôi vã mồ hôi. Người tôi bám đầy đất đá lúc tôi tỉnh dậy; cánh tay phải đặt dưới người tôi và tê dại. Tôi rùng mình thoát khỏi cảm giác ngứa ngáy và rồi với tay vào trong ba lô để tìm nước.

Melanie không đồng ý, nhưng tôi lờ tịt cô ấy đi. Tôi tìm cái chai nước còn một nửa mà lần trước tôi đã uống, tôi lục lọi qua những chai đầy và rỗng cho đến khi tôi bắt đầu nhìn thấy tình huống.

Với một cảm giác cảnh báo dâng lên từ từ, tôi bắt đầu đếm. Tôi đếm hai lần. Số chai rỗng nhiều hơn số chai đầy là hai chai. Tôi đã dùng hơn nửa nguồn nước của tôi rồi.

Tôi đã bảo cô là cô uống quá nhiều rồi mà.

Tôi không trả lời cô ấy, nhưng tôi đeo cái ba lô vào mà không uống ngụm nào. Miệng tôi có cảm giác kinh khủng, khô nẻ và đầy cát và đắng nghét. Tôi cố lờ nó đi, cố dừng liếm hàm răng đầy sạn bằng cái lưỡi khô như giấy của tôi, và bắt đầu bước đi.

Khó mà lờ đi cái dạ dày của tôi hơn nhiều so với cái miệng khi mặt trời lên cao hơn và nóng bỏng hơn trên đầu tôi. Nó vặn xoắn và co rút lại mỗi khi đến giờ ăn thông thường, dự đoán trước những bữa ăn sẽ không tới. Đến chiều, cơn đói đã đi từ khó chịu thành đau đớn.

Thế này chẳng đáng gì, Melanie nhắc nhở tôi một cách chế giễu. Chúng tôi đã từng bị đói hơn thế này.

https://thuviensach.vn

Cô đã từng bị, tôi chỉnh lại. Tôi cảm thấy không muốn trở thành một khán giả cho những kí ức khổ sở của cô ấy ngay lúc này.

Tôi đã bắt đầu tuyệt vọng thì tin tốt lành đến. Khi tôi quay đầu nhìn hết đường chân trời theo thói quen, một cử động không hăng hái cho lắm, thì cái hình củ hành của đỉnh vòm nhảy ra trước mắt tôi từ trung tâm của đường viền phía bắc của một đỉnh núi nhỏ. Phần bị mất chỉ là một hình răng cưa mờ nhạt nhìn từ chỗ này.

Khá gần rồi đấy, Melanie quyết định, cũng mừng run như tôi vì bước tiến triển này. Tôi hăm hở quay sang hướng bắc, những bước chân tôi dài hơn. Tiếp tục tìm kiếm cái tiếp theo. Cô ấy nhớ lại một hình dáng khác cho tôi xem, và tôi bắt đầu quay đầu ngay lập tức, mặc dù tôi biết rằng chẳng ích gì khi tìm kiếm nó ngay từ bây giờ.

Sẽ phải đi về hướng đông. Lên hướng bắc rồi rẽ sang đông rồi lại đi lên hướng bắc. Định hướng là như thế.

Việc tìm được thêm một cột mốc nữa đã nâng tinh thần tôi lên để tôi tiếp tục bước đi bất chấp hai chân ngày càng yếu ớt. Melanie thúc giục tôi đi tiếp, lải nhải những câu khích lệ khi tôi đi chậm lại, nghĩ về Jared và Jamie khi tôi trở nên thờ ơ. Tôi tiến lên đều đặn, và tôi chờ cho đến khi Melanie chấp thuận từng ngụm nước của tôi, cho dù bên trong cổ họng tôi khô rát như thế nào.

Tôi phải thừa nhận rằng tôi đã tự hào vì mình rất cứng rắn. Khi con đường đất xuất hiện, nó dường như là một phần thưởng. Nó uốn lượn lên hướng bắc, hướng mà tôi vẫn đang đi theo, nhưng Melanie lại trở nên khó chiều.

Tôi không thích hình ảnh của nó, cô ấy cứ khăng khăng.

Con đường chỉ là một đường màu vàng xuyên qua bụi rậm, chỉ được định hình nhờ bề mặt bằng phẳng hơn và ít cây cối hơn mà thôi. Những vết lốp từ rất lâu rồi tạo hai đường rãnh song song, nằm ở trung tâm con đường nhỏ.

Nếu con đường dẫn đến hướng sai, chúng ta sẽ rời khỏi nó. Tôi đã đang bước đi ở giữa vết xe rồi. Thế dễ dàng hơn là cứ đi len lỏi qua đám cây creosote và tìm kiếm một cây cholla.

https://thuviensach.vn

Cô ấy không trả lời, nhưng sự khó chịu của cô ấy khiến tôi cảm thấy hơi hoang mang. Tôi tiếp tục tìm kiếm hình dáng tiếp theo – một chữ M hoàn hảo, hai đỉnh núi lửa liền nhau – nhưng tôi cũng nhìn ra hoang mạc xung quanh tôi cẩn thận hơn trước.

Vì tôi đã cực kì cẩn trọng, tôi chú ý đến vệt bẩn màu xám ở phía xa xa trước khi tôi có thể nhận ra nó là cái gì. Tôi tự hỏi liệu mắt tôi có đang đánh lừa tôi không và chớp mắt để gạt lớp bụi đang làm mờ chúng. Màu sắc có vẻ không đúng với một phiến đá, và hình dáng thì quá cứng so với một cái cây. Tôi nheo mắt trước ánh sáng, cố đoán.

Rồi tôi chớp mắt lần nữa, và vệt xám đột ngột chuyển thành một cấu trúc, gần hơn là tôi tưởng. Nó là một kiểu nhà hay tòa nhà gì đấy, nhỏ và bị bào mòn thành một màu xám mờ xỉn.

Cơn hoảng loạn của Melanie khiến tôi nhảy ra khỏi con đường hẹp vào trong tầm ẩn nấp của một bụi cây cằn cỗi.

Từ từ đã, tôi bảo cô ấy. Tôi chắc nó đã bị bỏ hoang.

Làm sao cô biết được? Cô ấy lùi lại dữ dội đến mức tôi phải tập trung vào chân tôi thì mới có thể di chuyển chúng lên phía trước được.

Ai sẽ sống ở ngoài đó chứ? Những linh thể chúng tôi là loài hướng ngoại. Tôi nghe thấy âm điệu cay đắng trong lời giải thích của tôi và biết nguyên nhân là nơi mà tôi đang đứng – cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng đều là ở nơi không ai biết đấy là đâu. Tại sao tôi lại không còn thuộc về xã hội của các linh thể nữa? Tại sao tôi lại cảm thấy như tôi không… như là tôi không muốn thuộc về nơi ấy? Liệu tôi đã bao giờ thực sự là một phần của cái cộng đồng mà đáng lẽ là của tôi chưa, hay đó chính là lý do ẩn dấu đằng sau nhiều kiếp sống trôi dạt đằng đẵng của tôi? Có phải tôi đã luôn luôn là một kẻ lập dị, hay đó là do Melanie đã biến tôi thành người như thế? Có phải hành tinh này đã thay đổi tôi, hay là nó đã hé lộ cho tôi con người thực sự của mình?

Melanie không có chút kiên nhẫn nào với tràng đả kích bản thân của tôi – cô ấy muốn tôi đi càng xa khỏi ngôi nhà càng tốt. Những ý nghĩ của cô ấy lôi kéo và xoắn xít vào ý nghĩ của tôi, kéo tôi ra khỏi màn tự vấn lương tâm của tôi.

https://thuviensach.vn

Bình tĩnh lại nào, tôi ra lệnh, cố tập trung các ý nghĩ của tôi lại, để phân biệt chúng khỏi ý nghĩ của cô ấy. Nếu có bất kì cái gì sống được ở đây, thì sẽ là con người. Tin tôi đi; không có cái gọi là ẩn sĩ trong số các linh thể đâu. Có lẽ là Bác Jeb –

Cô ấy phản đối ý này một cách thô bạo. Không ai có thể sống khơi khơi ngoài trời thế này được. Loài của cô sẽ rà soát kĩ lưỡng bất kì một sự cư trú nào. Bất kể là ai đã sống ở đây cũng đã chạy trốn hoặc là trở thành một trong bọn cô. Bác Jeb chắc phải có một chỗ trốn tốt hơn.

Và nếu bất kể ai sống ở đây đã trở thành một trong chúng tôi, tôi đảm bảo với cô ấy, thì họ cũng đã rời khỏi nơi này rồi. Chỉ có loài người mới sống theo cách này… tôi lạc giọng, đột nhiên cũng trở nên sợ hãi.

Sao thế? Cô ấy phản ứng mạnh mẽ với nỗi sợ của tôi, đông cứng tại chỗ. Cô ấy quét qua những ý nghĩ của tôi, tìm kiếm cái tôi nhìn thấy đã làm tôi khổ sở.

Nhưng tôi chẳng thấy cái gì mới hết. Melanie, nếu lỡ có con người ở đây thì sao – không phải Bác Jeb và Jared và Jamie? Nếu lỡ ai đó khác tìm thấy chúng ta thì sao?

Cô ấy từ từ hấp thu ý kiến đó, cân nhắc nó. Cô nói đúng. Họ sẽ giết chúng ta ngay lập tức. Tất nhiên rồi.

Tôi cố nuốt nước bọt, để gột vị kinh hoàng khỏi ra khỏi miệng tôi.

Sẽ không còn ai khác đâu. Làm sao còn được chứ? Cô ấy nói lý lẽ. Loài của cô quá cẩn trọng. Chỉ có những ai đã đi trốn từ trước thì mới có cơ hội thôi. Vì thế hãy vào trong kiểm tra đi – cô chắc là không có người của cô, và tôi chắc là không có người của tôi trong đó. Có lẽ chúng ta có thể tìm thấy cái gì đấy có ích, cái gì đấy chúng ta có thể dùng làm vũ khí.

Tôi rùng mình trước ý nghĩ về những con dao sắc và những dụng cụ kim loại có thể biến thành những chiếc dùi cui. Không vũ khí gì hết.

Aaaa. Làm thế nào mà những tạo vật không xương này đánh bại chúng tôi được chứ?

Lén lút và áp đảo về số lượng. Bất kì ai trong số bọn cô, kể cả lũ trẻ, cũng nguy hiểm gấp trăm lần hơn một người bọn tôi. Nhưng cô giống như

https://thuviensach.vn

một con mối trong tổ kiến. Có hàng triệu người chúng tôi, tất cả đều làm việc cùng nhau hòa hợp hoàn hảo hướng về mục tiêu chung.

Một lần nữa, khi tôi mô tả về sự thống nhất, tôi cảm thấy cảm xúc hoảng sợ và hoang mang kéo tới. Tôi là ai?

Chúng tôi lẩn vào những cây creosote khi tiếp cận cấu trúc nho nhỏ đó. Trông có vẻ là một ngôi nhà, chỉ là một cái lán nhỏ bên cạnh con đường, không có dấu vết nào hé lộ bất kì mục đích nào khác. Lý do nó hiện diện ở đây là một điều bí ẩn – vị trí này chẳng có gì ngoài sự trống trải và cái nóng.

Không có biểu hiện cư trú nào gần đây hết. Khung cửa trống hoác, không có cửa, và chỉ có vài mảnh kính vỡ vẫn còn bám lại trên những khung cửa sổ trống không. Bụi bám dày trên ngưỡng cửa và bao phủ phía bên trong. Những bức tường bạc màu dường như nghiêng đi vì gió, như thể gió luôn thổi từ một hướng ở nơi này.

Tôi có thể áp chế sự bồn chồn của mình khi dè dặt bước vào khung cửa trống; chắc hẳn ở đây chúng tôi cũng cô độc như suốt cả ngày nay và ngày hôm qua vậy.

Bóng râm được hứa hẹn từ lối vào trống không đã kéo tôi về phía trước, chấm dứt nỗi sợ của tôi vì vẻ ngoài của nó. Tôi vẫn lắng nghe cẩn thận, nhưng chân tôi bước lên trước với những bước nhanh nhẹn, chắc chắn hơn. Tôi phóng qua cửa trước, di chuyển nhanh về một phía để dựa lưng vào tường. Đó là hành động bản năng, một sản phẩm của những ngày đi kiếm thức ăn của Melanie. Tôi đứng nguyên tại đó, yếu đuối vì tầm nhìn hạn chế của mình, chờ cho mắt tôi tự điều chỉnh.

Căn lều nhỏ trống không, như chúng tôi đã biết. Chẳng có thêm dấu hiệu sống nào trong nhà so với bên ngoài. Một cái bàn gãy đổ nghiêng đổ ngả trên hai chân lành lặn còn lại ở giữa phòng, với một cái ghế kim loại bụi bám đầy bên cạnh. Từng mảng bê tông lộ ra qua những cái lỗ lớn trên tấm thảm rách rưới, nhếch nhác. Cái bếp nhỏ đặt dọc bức tường với một bồn rửa bụi bặm, một hàng ngăn kéo – vài cái không có cửa – và một chiếc tủ lạnh cao ngang người mở toang, để lộ ra thứ mốc meo đen xì ở bên trong. Một bộ khung ghế sô pha dựa sát vào bức tường đối diện, tất cả vải bọc đã

https://thuviensach.vn

mất. Một khung tranh in hình mấy chú chó chơi xì phé (poker) vẫn còn treo lủng lẳng phía trên cái ghế, chỉ có một góc bám trụ được.

Như ở nhà, Melanie nghĩ, đủ thư giãn để có thể châm chọc. Nó còn có nhiều đồ trang trí hơn căn hộ của cô.

Tôi đã đi tới cái bồn rửa. Mơ đi, Melanie nói thêm như là hữu ích lắm vậy.

Tất nhiên sẽ không có việc lãng phí nguồn nước chạy tới cái khu vực đồng không mông quạnh này; các linh thể quản lý những việc tiểu tiết như thế này rất tốt chứ không để chuyện vô lý như thế lại sau. Tôi vẫn phải vặn mấy cái vòi nước cổ lỗ. Một cái gãy ngay trên tay tôi, đã bị rỉ sét ăn mòn hết cả.

Tiếp theo tôi quay sang cái tủ chén, quỳ trên tấm thảm bẩn thỉu để ngó đầu vào bên trong. Tôi nghiêng người sang bên hết cỡ khi mở cánh cửa, sợ sẽ làm phiền một trong số những loài vật độc địa của hoang mạc trong hang ổ của chúng.

Ngăn đầu tiên trống không, không có tấm ván ở mặt sau, vì thế tôi có thể nhìn thấy những thanh gỗ ép của bức tường ngoài. Ngăn tiếp theo không có cửa, nhưng có một chồng báo cũ ở bên trong, phủ đầy bụi. Tôi kéo một tờ ra ngoài, tò mò, phủi đám bụi bẩn xuống sàn, và đọc ngày tháng.

Từ thời của con người, tôi chú ý thấy. Không có nghĩa là tôi cần nhìn ngày tháng mới biết được.

“Người đàn ông thiêu cô con gái ba tuổi đến chết,” dòng tít thét vào mặt tôi, đi kèm với một bức ảnh của đứa bé tóc vàng thiên thần. Nó không phải là trang nhất. Nỗi kinh hoàng được kể ở đây không ghê tởm đến mức phải đưa lên hàng đầu Bên dưới bức ảnh là khuôn mặt của một người đàn ông bị truy nã vì tội sát hại vợ và hai đứa con của ông ta hai năm trước ngày báo ra; câu chuyện nói về khả năng phát hiện ra người đàn ông đó ở Mexico. Hai người đã bị chết và ba người bị thương trong một vụ tai nạn do lái xe say rượu. Một vụ điều tra về tội gian lận và giết người liên quan đến cái chết được cho là do tự tử của một chủ nhà băng địa phương nổi danh. Một lời thú tội bị ỉm đi gây ra việc trả tự do cho một kẻ đã nhận tội lạm dụng

https://thuviensach.vn

tình dục trẻ em. Những vật nuôi trong nhà bị giết và được tìm thấy trong sọt rác.

Tôi rụt người lại, ném tờ báo trở lại cái tủ đựng chén.

Đó là những ngoại lệ, không phải chuyện thường ngày, Melanie lặng lẽ nghĩ, cố gắng ngăn không cho nỗi kinh hoàng mới mẻ từ phản ứng của tôi thâm nhập vào trong kí ức về những năm tháng đó của cô ấy và làm đổi màu chúng.

Giờ cô có thể hiểu tại sao mà chúng tôi lại cho là chúng tôi có thể làm tốt hơn chưa? Tại sao chúng tôi có thể cho là có lẽ các người không xứng đáng có được tất cả những điều tuyệt vời trên thế giới này?

Câu trả lời của cô ấy rất chua cay. Nếu các người muốn làm sạch cái hành tinh này, đáng lẽ các người nên làm nó nổ tung.

Bất chấp những điều mà các nhà văn viết truyện khoa học viễn tưởng của cô mơ tưởng, chúng tôi đơn giản là không có cái công nghệ đó.

Cô ấy không nghĩ câu nói đùa của tôi buồn cười.

Hơn nữa, tôi nói thêm, làm thế sẽ là cả một sự phí phạm. Đây là một hành tinh đáng yêu. Tất nhiên, cái hoang mạc không chịu nổi này là ngoại lệ.

Đó là lý do tại sao chúng tôi nhận ra các người ở đây, cô biết không, cô ấy nói, nghĩ về những dòng tít tin tức kinh tởm đó một lần nữa. Khi bản tin buổi tối chẳng có gì ngoài những câu chuyện khơi gợi niềm vui thích của con người, khi những kẻ bệnh hoạn[1]và nghiện ngập[2] xếp hàng ở các bệnh viện để tự nhập viện, khi tất cả mọi thứ đều dập khuôn kiểu Mayberry[3], đó là lúc mà các người lộ mặt.

“Một sự thay đổi tồi tệ làm sao!” tôi nói cộc lốc, quay lại với cái ngăn tủ tiếp theo.

Tôi kéo một cánh cửa cứng đờ ra và tìm được đường ống nước chính.

“Bánh quy!” Tôi hét lên, vồ lấy cái hộp Saltines đã bay hết màu, gần hỏng. Còn một cái hộp khác bên dưới nó, một cái trông như bị ai đó dẫm lên. “Bánh nhân kem!” [4] Tôi reo lên.

Nhìn này! Melanie giục, chỉ một ngón tay trong tâm tưởng vào ba cái chai chất tẩy bụi bặm ở tít sâu trong tủ chén.

https://thuviensach.vn

Cô cần chất tẩy làm gì chứ? Tôi hỏi, đã bắt đầu xé tung cái hộp bánh quy ra. Để ném vào mắt ai đó chắc? Hay là đập vào đầu họ bằng cái chai?

Trước niềm vui của tôi, những chiếc bánh quy, mặc dù đã biến thành vụn bánh, vẫn ở trong bao ni lông của chúng. Tôi xé một cái ra và bắt đầu dốc đám vụn bánh vào miệng, vừa nhai vừa nuốt. Tôi không thể tống chúng vào dạ dày tôi đủ nhanh.

Mở cái chai ra và ngửi đi, cô ấy hướng dẫn, lờ đi những bình luận của tôi. Đó là cách cha tôi vẫn thường dự trữ nước trong ga-ra. Chất tẩy lắng xuống sẽ giữ cho nước không phát sinh cái gì hết.

Chờ một phút. Tôi ăn hết một gói vụn bánh và bắt đầu sang cái tiếp theo. Chúng đã hỏng hết rồi, nhưng so với cái vị trong miệng tôi, chúng là cao lương mỹ vị. Khi tôi ăn hết cái thứ ba, tôi bắt đầu nhận biết vị muối xát vào những vết nẻ trên môi và khóe miệng tôi.

Tôi nhấc một trong những bình chất tẩy ra ngoài, hi vọng Melanie đúng. Cánh tay tôi yếu ớt và run rẩy, gần như không nhấc nó lên được. Điều này làm cả hai chúng tôi đều lo lắng. Tình trạng cơ thể của chúng tôi đã xuống cấp đến đâu rồi? Chúng tôi còn có thể đi được bao xa nữa?

Cái nắp chai quá chặt, tôi tự hỏi liệu nó có bị tan chảy ở đó không. Mặc dù vậy, cuối cùng tôi vẫn có thể vặn nó ra bằng răng. Tôi cẩn trọng hít ngửi cái miệng chai, không đặc biệt mong muốn ngất xỉu vì mùi chất tẩy. Mùi hóa chất rất mờ nhạt. Tôi hít sâu hơn. Chắc chắn nó là nước rồi. Nước đục ngàu, bốc mùi, nhưng vẫn là nước. Tôi uống một ngụm nhỏ. Không phải là một dòng suối nước tinh khiết, nhưng ẩm ướt. Tôi bắt đầu tu ừng ực.

Chậm lại nào, Melanie cảnh cáo, và tôi phải đồng ý. Chúng tôi đã may mắn vớ được nguồn nước này, nhưng không nên lãng phí nó. Hơn nữa, bây giờ khi vị xót trên miệng đã giảm tôi muốn có cái gì đó chắc dạ hơn. Tôi quay sang hộp bánh kem Twinkies và liếm ba trong số những cái bánh dính nhoe nhoét vào thành trong của giấy gói.

Cái ngăn tủ cuối cùng trống rỗng.

Ngay khi cái đói đã hơi lắng xuống, sự sốt ruột của Melanie bắt đầu thấm vào đầu tôi. Không hề thấy muốn phản đối gì lúc này, tôi nhanh chóng nhét chiến lợi phẩm vào trong ba lô, ném những chai nước rỗng vào

https://thuviensach.vn

trong bồn để lấy chỗ. Những cái chai chất tẩy rất nặng, nhưng cái nặng này là cái nặng dễ chịu. Nó có nghĩa là tôi sẽ không phải nằm dài ra ngủ trên nền đất sa mạc vừa đói vừa khát đêm nay nữa. Với năng lượng do đường mang lại bắt đầu bơm trong mạch máu tôi, tôi nhảy ra ngoài trời chiều chói chang.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Thất Bại

"K hông thể thế được! Cô nhớ sai rồi! Sai thứ tự rồi! Không thể là nó được!"

"K

Tôi nhìn đăm đăm vào khoảng không, phát ốm lên vì không thể tin được chuyện này lại nhanh chóng biến thành nỗi kinh hoàng đến vậy.

Sáng ngày hôm qua tôi đã ăn gói Twinkies nát bét cuối cùng cho bữa sáng. Chiều ngày hôm qua tôi đã tìm thấy đỉnh núi đôi và rẽ sang phải lần nữa. Melanie đã cho tôi cái mà cô ấy hứa là hình dáng cuối cùng để tìm. Tin tức ấy đã khiến tôi gần như vui phát điên. Đêm qua, tôi đã uống ngụm nước cuối cùng. Hôm qua đã là ngày thứ tư rồi.

Sáng hôm nay là một kí ức mù mịt của mặt trời chói lòa và niềm hi vọng vụt tắt. Thời gian cứ trôi qua, và tôi tìm kiếm cột mốc cuối cùng trên nền trời với nỗi hoảng sợ càng ngày càng tăng lên. Tôi không thể tìm được bất kì chỗ nào khớp với nó; đường viền dài, bằng phẳng của một đỉnh núi bằng bị chặn ở hai đầu bởi hai đỉnh núi không nhọn lắm, giống như hai lính canh vậy. Một thứ như thế phải rất lớn, và những ngọn núi ở hướng đông và hướng bắc thì đầy những đỉnh lởm chởm dễ nhận thấy. Tôi không thể nào thấy cái đỉnh núi bằng bằng đó có thể chốn ở đâu giữa chúng được.

Giữa buổi sáng – mặt trời vẫn còn ở phía đông, trong mắt tôi – tôi dừng lại để nghỉ. Tôi cảm thấy yếu đến nỗi nó khiến tôi sợ chết khiếp. Mọi cơ bắp trên người tôi bắt đầu đau, nhưng cơn đau không đến từ việc đi bộ. Tôi có thể cảm thấy cơn đau của việc dụng sức quá nhiều và cũng là cơn đau của mấy đêm ngủ trên mặt đất, nhưng những cái đó lại khác với cơn đau

https://thuviensach.vn

mới này. Cơ thể tôi đang chết khô, và cơn đau này là do cơ bắp tôi đang phản đối lại sự tra tấn của nó. Tôi biết tôi không thể cầm cự được lâu hơn nữa.

Tôi quay lưng lại với mặt trời để nó khỏi chiếu vào tôi trong một lúc.

Đó là khi tôi nhìn thấy nó. Cái đỉnh núi bằng phẳng dài, với hai đỉnh chặn hai bên không thể nhầm lẫn được.

Nó ở đó, rất xa về phía tây đến nỗi nó dường như tỏa ánh sáng mờ mờ trên một ảo ảnh, dập dờn, bay lượn phía trên hoang mạc như một đám mây đen xì. Mỗi bước chúng tôi đã đi đều là sai hướng. Cột mốc cuối cùng là chỗ xa nhất về phía tây trong suốt cuộc hành trình của chúng tôi.

“Không thể nào,” tôi thì thào lần nữa.

Melanie đông cứng trong đầu tôi, không nghĩ gì được, trống rỗng, cố gắng một cách tuyệt vọng để chối cãi nhận thức mới mẻ này. Tôi chờ cô ấy, mắt tôi dò theo hình dáng quen thuộc không thể chối cãi được, cho đến khi sức nặng đến đột ngột từ sự cam chịu và đau khổ của cô ấy đánh gục tôi. Sự thất bại ê chề lặng lẽ của cô ấy âm vang trong đầu tôi và càng tăng thêm nỗi đau đớn. Hơi thở của tôi trở nên khò khè – một tiếng khóc không thành tiếng, không nước mắt. Mặt trời làm lưng tôi ngứa ngáy; hơi nóng của nó len vào tận chỗ sâu nhất trong tóc tôi.

Cái bóng của tôi chỉ còn là một hình tròn nhỏ bên dưới tôi khi tôi lấy lại được bình tĩnh. Tôi cẩn thận đứng lên trên hai chân. Những viên đá nhọn nhỏ xíu bị dính vào lớp da ở chân tôi. Tôi không buồn phủi chúng đi. Tôi nhìn đăm đăm vào cái đỉnh núi mờ ảo như trêu ngươi tôi ở phía tây một lúc rất lâu, nóng nực.

Và cuối cùng, không chắc tại sao tôi lại làm thế, tôi bắt đầu bước về phía trước. Tôi chỉ biết điều này: rằng tôi chính là người bước đi chứ không phải ai khác. Melanie quá bé nhỏ trong trí óc tôi – một hình thù nhỏ xíu chôn chặt nỗi đau đớn bên trong cô ấy. Cô ấy chẳng giúp ích được gì nữa.

Bước chân tôi là những tiếng xào xạo, xào xạo trên nền đất khô.

“Rút cục thì ông ta chỉ là một ông già ngớ ngẩn xảo trá,” tôi lầm rầm với chính mình. Một cơn rùng mình kì lạ làm rung chuyển ngực tôi, và một cơn ho khan phát ra từ cổ họng tôi. Tràng ho rát họng cứ thế tiếp diễn, nhưng

https://thuviensach.vn

chỉ đến khi tôi cảm thấy mắt mình nhoi nhói vì những giọt nước mắt không thể chảy ra tôi mới biết mình đang cười rũ rượi.

"Không bao giờ… không bao giờ có bất kì cái gì ngoài này hết!" tôi hít thở hổn hển giữa những cơn kích động. Tôi lảo đảo về phía trước như người say, dấu chân tôi kéo lê chuệch choạc ở phía sau tôi.

Không. Melanie duỗi ra khỏi sự khổ sở của cô ấy để bảo vệ niềm tin mà cô ấy vẫn bám vào. Tôi nhớ sai hoặc sao đó. Là lỗi của tôi.

Giờ tôi cười cô ấy. Âm thanh đó bị nuốt chửng bởi làn gió nóng như thiêu.

Chờ đã, chờ đã, cô ấy nghĩ, cố kéo sự chú ý của tôi ra khỏi khía cạnh đùa cợt của tất cả những chuyện này. Cô không nghĩ là… ý tôi là, cô có nghĩ có thể họ đã thử làm việc này không?

Nỗi sợ bất ngờ của cô ấy làm tôi ngưng cười. Tôi hít vào luồng không khí nóng cháy, ngực tôi đập thình thịch vì từng đợt kích động tiêu cực. Tới lúc tôi có thể thở trở lại, tất cả dấu vết của sự hài hước chế nhạo trong tôi đã biến mất. Một cách bản năng, đôi mắt tôi quét qua khoảng không sa mạc, tìm kiếm một minh chứng nào đó là chúng tôi không phải những kẻ duy nhất mạo hiểm tính mạng mình như thế này. Vùng đất trống trải đến khó tin, nhưng tôi vẫn không thể dừng cuộc tìm kiếm điên rồ của mình cho… những gì còn lại.

Không, tất nhiên là không rồi. Melanie đã tự an ủi mình. Jared quá thông minh. Anh ấy sẽ không bao giờ tới đây mà không chuẩn bị gì như chúng ta. Anh ấy không bao giờ đặt Jamie vào vòng hiểm nguy.

Tôi chắc là cô nói đúng, tôi bảo với cô ấy, cũng tha thiết muốn tin vào điều đó như cô ấy. Tôi chắc rằng không ai khác trong toàn bộ vũ trụ này có thể ngu ngốc đến như thế. Hơn nữa, có lẽ anh ấy không bao giờ đi tìm. Có lẽ anh ấy không bao tìm ra. Tôi ước là cô đã không tìm ra.

Chân tôi vẫn lê bước. Tôi gần như không nhận biết được cử động ấy. Nó chẳng có mấy ý nghĩa nếu so với khoảng cách phía trước. Và thậm chí nếu chúng tôi có tới được chân núi ấy bằng một cách thần kì nào đó, tiếp theo là gì chứ? Tôi hoàn toàn chắc chắn chẳng có gì ở đó hết. Chẳng có ai chờ ở đỉnh núi để cứu chúng tôi.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta sẽ chết,” tôi nói. Tôi thấy ngạc nhiên vì chẳng có chút sợ hãi nào trong giọng nói thều thào của tôi. Điều này chỉ là một thực tế nữa giống như những chuyện khác mà thôi. Mặt trời thì nóng. Hoang mạc thì khô cằn. Chúng tôi sẽ chết.

Phải. Cô ấy cũng rất bình tĩnh. Điều này, cái chết, dễ chấp nhận hơn là việc những nỗ lực của chúng tôi đã bị dẫn dắt bởi sự điên rồ.

“Cô không phiền sao?”

Cô ấy nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

Ít nhất tôi cũng chết khi đang cố gắng. Và tôi đã thắng. Tôi đã không bao giờ phản bội họ. Tôi không bao giờ làm họ tổn thương. Tôi đã cố hết sức mình để tìm họ. Tôi đã cố gắng giữ lời hứa… Tôi chết vì họ.

Tôi đếm được mười chín bước trước khi tôi có thể đáp lại. Mười chín bước chân lạo xạo chậm chạp, chẳng ích lợi gì trên cát.

“Vậy thì tôi chết vì cái gì đây?” Tôi tự hỏi, cảm giác xon xót trở lại trong hai tuyến lệ đã khô cạn của tôi. “Tôi đoán chắc là vì tôi đã thua? Phải vậy không?”

Tôi đếm được ba mươi tư bước trước khi cô ấy có một câu trả lời cho câu hỏi của tôi.

Không, cô ấy chậm rãi nghĩ. Đối với tôi không như thế. Tôi nghĩ… Chà, tôi nghĩ rằng có lẽ… cô đang chết đi để được làm người[1]. Gần như có nụ cười trong suy nghĩ của cô ấy khi cô ấy nghe thấy ý nghĩa kép trong câu nói ấy. Sau tất cả những hành tinh và vật chủ mà cô đã bỏ lại phía sau, cuối cùng cô đã tìm được một nơi chốn và một cơ thể mà cô sẵn sàng chết vì nó. Tôi nghĩ cô đã tìm được nhà của cô rồi, Wanderer.

Mười bước.

Tôi không có đủ năng lượng để mở miệng ra nữa. Vậy thì, quá tệ vì tôi không thể ở đây lâu hơn được nữa.

Tôi không chắc lắm về câu trả lời của cô ấy. Có lẽ cô ấy đang cố làm tôi thấy khá hơn. Một kiểu lấy lòng vì đã kéo cô ấy ra ngoài này để chết. Cô ấy đã thắng; cô ấy chưa bao giờ biến mất.

Tôi bắt đầu chùn bước. Các cơ bắp của tôi gào lên cầu xin lòng thương hại, như thể là tôi có bất kì phương tiện gì để xoa dịu chúng. Tôi nghĩ tôi sẽ

https://thuviensach.vn

dừng lại ngay ở đây, nhưng Melanie, như mọi khi, lại cứng rắn hơn tôi.

Giờ tôi có thể cảm nhận được cô ấy, không chỉ ở trong đầu óc tôi mà còn trong tay chân tôi. Những bước chân của tôi dài hơn; con đường tôi đi thẳng thớn hơn. Chỉ bằng sức mạnh ý chí, cô ấy kéo thân xác gần chết của tôi về cái đích không cách nào đạt tới được.

Có một niềm vui không ngờ tới từ việc không cần chống cự nữa. Cũng như tôi có thể cảm nhận cô ấy, cô ấy có thể cảm nhận cơ thể của tôi. Giờ là cơ thể của chúng tôi; sự yếu ớt của tôi nhượng lại quyền kiểm soát cho cô ấy. Cô ấy hân hoan trước việc được tự do di chuyển tay và chân chúng tôi về phía trước, bất kể hành động ấy có vô nghĩa thế nào đi nữa. Đó là một niềm sung sướng chỉ đơn giản vì cô ấy lại có thể làm thế một lần nữa. Thậm chí cả nỗi đau đớn của cái chết từ từ đến với chúng tôi cũng bắt đầu mờ đi khi so với niềm vui ấy.

Cô nghĩ ở đó có gì? Cô ấy hỏi tôi khi chúng tôi lê bước về phía cuối con đường. Cô sẽ nhìn thấy gì, sau khi chúng ta chết?

Chẳng có gì cả. Từ ngữ ấy trống rỗng và cứng rắn và chắc chắn. Có một lý do chúng tôi gọi nó là cái chết cuối cùng.

Các linh thể không có niềm tin nào vào cuộc sống sau cái chết à?

Chúng tôi có quá nhiều kiếp sống. Bất kì cái gì nhiều hơn thế… cũng là trông mong quá nhiều. Mỗi lần chúng tôi rời khỏi một vật chủ là đã chết một ít. Chúng tôi sống lại trong một vật chủ khác. Khi tôi chết ở đây, đó sẽ là kết thúc.

Có một khoảng lặng dài trong khi đôi chân chúng tôi di chuyển mỗi ngày một chậm hơn.

Còn cô thì sao? Cuối cùng tôi cũng hỏi. Cô có còn tin tưởng vào cái gì đó khác không, thậm chí cả sau khi trải qua những chuyện này? Những ý nghĩ của tôi đảo qua kí ức của cô ấy về ngày tận thế của loài người.

Có vẻ những vẫn có những thứ không thể nào chết được.

Trong trí óc chúng tôi, khuôn mặt của họ gần gũi và rõ ràng. Tình yêu của chúng tôi dành cho Jared và Jamie có vẻ như rất vĩnh cửu. Trong giây phút ấy, tôi tự hỏi liệu cái chết có đủ mạnh để tiêu diệt một thứ gì đó tràn đầy sức sống và sâu sắc như thế hay không. Có lẽ tình yêu này sẽ sống mãi

https://thuviensach.vn

cùng với cô ấy, trong một vùng đất thần tiên nào đó với những cánh cổng ngọc trai. Không phải với tôi.

Liệu đó có phải là một sự nhẹ nhõm khi được giải thoát khỏi nó không? Tôi không chắc lắm. Giờ đây tôi cảm thấy nó như một phần của chính con người tôi.

[1] You’re dying to be human vừa có nghĩa là “cô đang chết đi để được làm người” vừa có nghĩa là “cô mong được làm con người chết đi được"

Chúng tôi chỉ cầm cự được vài giờ. Thậm chí cả ý chí mạnh mẽ vô song của Melanie cũng không thể làm gì hơn thế với cái cơ thể rệu rã của chúng tôi. Chúng tôi gần như không nhìn thấy gì. Dường như chúng tôi không thể tìm thấy oxy trong không khí khô nóng mà chúng tôi hít vào và thở ra. Cơn đau mang những tiếng rên rỉ thoát ra khỏi đôi môi chúng tôi.

Cô đã chưa bao giờ chịu khổ đến thế này, tôi yếu ớt trêu cô ấy khi chúng tôi lảo đảo tiến đến một nhánh khô cong của cái cây chỉ cao hơn mấy cây bụi một tí. Chúng tôi muốn có một chút xíu bóng râm trước khi ngã gục.

Chưa, cô ấy đồng tình. Chưa bao giờ tệ thế này.

Chúng tôi đã đạt được mục đích. Cái cây chết khô phủ cái bóng như mạng nhện của nó lên chúng tôi, và chân chúng tôi khuỵu xuống. Chúng tôi nằm ườn ra phía trước, không bao giờ còn muốn mặt trời trên mặt chúng tôi nữa. Đầu của chúng tôi tự động quay sang một bên, tìm kiếm chút không khí cháy bỏng. Chúng tôi nhìn đăm đăm vào tầng bụi bẩn trên mũi mình và lắng nghe tiếng thở khò khè của chính mình.

Một lúc sau, lâu hay mau chúng tôi cũng không biết, chúng tôi nhắm mắt lại. Mí mắt chúng tôi đỏ và sáng ở bên trong. Chúng tôi không thể cảm nhận được bóng râm nữa; có lẽ nó đã không còn che cho chúng tôi.

Bao lâu nữa? tôi hỏi cô ấy.

Tôi không biết, trước giờ tôi đã chết bao giờ đâu.

Một giờ à? Hay hơn? Cô cũng đoán được giống tôi mà.

Sói hoang ở chỗ nào khi cô thực sự cần một con chứ?

Có lẽ chúng ta sẽ gặp may… một con quái vật móng vuốt hay cái gì đó... Ý nghĩ của cô ấy trượt đi trong vô thức.

https://thuviensach.vn

Đó là lần nói chuyện cuối cùng của chúng tôi. Quá khó để tập trung hình thành nên câu chữ. Đau đớn đến nhiều hơn là chúng tôi đã tưởng. Tất cả các cơ bắp trong người chúng tôi đều nổi loạn, bị co rút và giật thắt khi chúng chống lại cái chết.

Chúng tôi không chiến đấu. Chúng tôi trôi dạt và chờ đợi, những ý nghĩ của chúng tôi cứ trồi sụt ra vào trong kí ức mà không có khuôn mẫu nào hết. Trong khi chúng tôi vẫn còn tỉnh, chúng tôi tự ru mình với một bài ca trong đầu. Đó là bài hát ru mà chúng tôi vẫn thường hát cho Jamie khi nền đất quá cứng, hay trời quá lạnh, hay nỗi sợ quá lớn không thể ngủ được. Chúng tôi đã cảm thấy đầu nó đặt lên chỗ hõm ngay dưới vai chúng tôi và hình dáng cái lưng của nó dưới cánh tay chúng tôi. Và rồi có vẻ như đó chính là đầu của chúng tôi ấp dưới một bờ vai rộng hơn, và một bài hát ru mới ru ngủ chúng tôi.

Mí mắt chúng tôi thành màu đen, nhưng không đi cùng với cái chết. Đêm đã xuống, và nó khiến chúng tôi rất buồn. Không có cái nóng ban ngày, có thể chúng tôi sẽ phải cầm cự lâu hơn.

Trời tối và lặng yên trong một khoảng không biết bao lâu. Rồi có một âm thanh.

Nó gần như không đánh thức chúng tôi được. Chúng tôi không chắc liệu có phải mình đã tưởng tượng ra nó hay không. Có lẽ rút cục cũng có một con sói hoang. Chúng tôi đã muốn thế phải không? Chúng tôi cũng không biết nữa. Chúng tôi đã lạc mất ý nghĩ và quên mất âm thanh rồi.

Cái gì đó lay chúng tôi, kéo những cánh tay bất động của chúng tôi, lôi về phía chúng. Chúng tôi không thể nói được một từ để ước rằng bây giờ nó sẽ đến nhanh, nhưng đó là hi vọng của chúng tôi. Chúng tôi chờ cho một cú cắn xé. Thay vào đó, cái lôi kéo biến thành thúc đẩy, và chúng tôi cảm thấy mặt mình quay hướng lên trời.

Nó dội xuống khắp mặt chúng tôi - ẩm ướt, mát lạnh và không thể tin được. Nó chảy ròng ròng qua mắt chúng tôi, rửa trôi những hạt sạn trên đó. Mắt chúng tôi run run, nheo lại trước những giọt nước.

Chúng tôi không quan tâm đến những viên sạn trên mắt. Cằm chúng tôi ưỡn lên, tìm kiếm trong tuyệt vọng, miệng chúng tôi mở ra và đóng lại với

https://thuviensach.vn

sự yếu ớt mù quáng, thảm hại, giống như một con chim vừa mới nở.

Chúng tôi nghĩ mình đã nghe thấy một tiếng thở dài.

Và rồi nước chảy vào trong miệng chúng tôi, và chúng tôi nuốt ừng ực và sặc vì nước. Nguồn nước biến mất trong khi chúng tôi bị sặc, và hai bàn tay yếu ớt của chúng tôi giơ ra tìm nó. Một cái gì đó phẳng, nặng nặng đấm thùm thụp vào lưng chúng tôi cho đến khi chúng tôi có thể thở được. Bàn tay chúng tôi vẫn tóm bắt không khí, tìm kiếm nguồn nước.

Lần này chắc chắn là chúng tôi đã nghe thấy một tiếng thở dài.

Có gì đó ấn vào đôi môi nứt nẻ của chúng tôi, và nguồn nước chảy một lần nữa. Chúng tôi nuốt, cẩn thận để lần này không bị sặc. Thế không có nghĩa là chúng tôi thèm quan tâm đến chuyện bị sặc, nhưng chúng tôi không muốn nguồn nước lại bị lấy đi mất.

Chúng tôi uống cho đến khi bụng căng ra và thấy đau. Nguồn nước chảy nhỏ giọt rồi dừng, chúng tôi khàn khàn kêu lên phản đối. Một bờ mép chai khác được ấn vào môi chúng tôi, và chúng tôi tu điên cuồng cho đến khi cả nó cũng hết.

Dạ dày của chúng tôi sẽ nổ bung nếu thêm một ngụm đầy nước nữa, vậy mà chúng tôi vẫn chớp mắt và cố gắng tập trung, nhìn xem liệu có thể kiếm thêm được nữa không. Trời quá tối; chúng tôi không thể nhìn được một ngôi sao nào. Rồi chúng tôi chớp mắt lần nữa và nhận ra bóng tối này gần hơn bầu trời rất nhiều. Một hình bóng đang ở trên đầu chúng tôi, đen hơn cả bóng đêm.

Có một âm thanh trầm của vải vóc cọ vào nhau và cát dịch chuyển dưới một gót giầy. Hình dáng ấy cúi xuống, và chúng tôi nghe thấy một tiếng xoẹt đanh gọn – âm thanh của một cái khóa kéo, hoàn toàn bị nuốt chửng bởi sự yên tĩnh ban đêm.

Như một con dao, ánh sáng cắt vào mắt chúng tôi. Chúng tôi rên lên trước cơn đau ấy, và bàn tay chúng tôi giơ lên để che phủ đôi mắt đã nhắm. Thậm chí cả khi mí mắt đã sụp xuống, ánh sáng vẫn quá chói. Ánh sáng biến mất, và chúng tôi cảm thấy hơi thở của tiếng thở dài tiếp theo phả vào mặt chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi cẩn trọng mở mắt ra, còn mù hơn trước. Bất kể người nào đã đối mặt với chúng tôi người đó cũng ngồi rất yên và chẳng nói gì hết. Chúng tôi bắt đầu cảm thấy sự căng thẳng trong giây phút ấy, nhưng dường như nó ở rất xa, bên ngoài cơ thể chúng tôi. Thật khó mà quan tâm tới bất kì điều gì ngoại trừ nước trong bụng chúng tôi và nơi nào để tìm được thêm nữa. Chúng tôi cố tập trung, để xem xem cái gì đã cứu chúng tôi.

Điều đầu tiên chúng tôi có thể nhận ra sau nhiều phút chớp và hé mắt, là một tấm màn trắng ở bên dưới một khuôn mặt sậm màu, một triệu sợi mảnh sáng màu trong đêm đen. Khi chúng tôi phát hiện ra đó là một bộ râu – giống như Ông già Noel, ý nghĩ vớ vẩn – thì những mảnh ghép khác của khuôn mặt được trí nhớ của chúng tôi cung cấp. Tất cả mọi thứ đều khớp: cái mũi chẻ bự, gò má rộng, cặp lông mày trắng dày, đôi mắt sâu trong lớp da nhăn nheo. Mặc dù chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy vài dấu hiệu của mỗi một đặc điểm đó, chúng tôi vẫn biết ánh sáng sẽ hé lộ chúng như thế nào.

“Bác Jeb,” chúng tôi kêu lên ngạc nhiên. “Bác đã tìm thấy chúng cháu.”

Bác Jeb, đang ngồi xổm bên cạnh chúng tôi, bật lên trên đôi chân ông ấy khi chúng tôi nói tên ông ấy.

“Chà, chà” ông ấy nói, và giọng nói cộc cằn của ông làm hàng trăm kí ức ào trở lại.

“Chà, chà, rắc rối tới rồi."

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Kết Tội

“H ọ có ở đây không?” Chúng tôi khạc ra câu hỏi – từ ngữ nhảy ra khỏi miệng chúng tôi như nước nổ bùng trong phổi. Sau nước, câu hỏi này là tất cả những gì chúng tôi quan tâm. “Họ có làm được không?” Trong bóng tối khuôn mặt của Bác Jeb không thể đọc được. “Ai?” ông hỏi.

“H

“Jamie, Jared!” Lời thì thầm của chúng tôi cháy họng như một tiếng thét. “Jared đi cùng Jamie. Em trai chúng cháu! Họ có ở đây không? Họ đã tới chưa? Bác có tìm thấy họ không?”

Có một khoảng lặng rất ngắn ngủi.

“Không.” Câu trả lời của ông dứt khoát, và không có chút tiếc thương nào trong ấy, không có chút cảm xúc gì hết.

“Không,” chúng tôi thì thào. Chúng tôi không phải đang nhắc lại lời ông ấy, chúng tôi đang phản đối việc có lại mạng sống của mình. Ích gì chứ? Chúng tôi nhắm mắt lại lần nữa và lắng nghe cơn đau trong cơ thể chúng tôi. Chúng tôi để cho nỗi đau ấy che lấp nỗi đau trong lòng.

“Này,” một lúc sau bác Jeb nói. “Ta, à, có vài việc phải làm. Cô nghỉ một tí đi, và ta sẽ quay lại tìm cô.”

Chúng tôi không nghe ý nghĩa những lời ông ấy nói, chỉ có âm thanh của nó. Đôi mắt chúng tôi nhắm chặt. Tiếng bước chân của ông ấy lạo xạo xa dần khỏi chúng tôi. Chúng tôi không thể nói ông ấy đã đi hướng nào. Mà dù sao thì chúng tôi cũng không quan tâm.

Họ đã ra đi. Chẳng có cách nào tìm được họ nữa, không có hi vọng gì. Jared và Jamie đã biến mất, một việc mà họ làm rất giỏi, và chúng tôi sẽ

https://thuviensach.vn

không bao giờ gặp họ được nữa.

Nước và không khí lạnh ban đêm làm chúng tôi tỉnh dần, việc chúng tôi chẳng muốn chút nào. Chúng tôi lăn người, để chôn mặt xuống cát lần nữa. Chúng tôi quá mệt, qua cả giai đoạn kiệt sức và lâm vào trạng thái còn đau đớn hơn thế. Chắc chắn là chúng tôi có thể ngủ. Tất cả những gì phải làm là không nghĩ gì. Chúng tôi có thể làm thế.

Chúng tôi đã làm thế.

Khi chúng tôi tỉnh dậy, trời vẫn còn tối, nhưng bình minh đang ló dạng ở chân trời phía đông – những ngọn núi có viền màu đỏ lờ mờ. Miệng chúng tôi đầy cát, và đầu tiên chúng tôi chắc chắn rằng mình đã mơ thấy sự xuất hiện của Bác Jeb. Tất nhiên là chúng tôi đã mơ rồi.

Sáng nay đầu óc chúng tôi đã tỉnh táo hơn, và chúng tôi nhanh chóng nhận ra hình dáng kì lạ ở bên má phải mình – cái gì đó không phải là đá hay xương rồng. Chúng tôi chạm vào nó, và nó cứng và trơn nhẵn. Chúng tôi thúc vào nó, và âm thanh tuyệt vời của tiếng nước óc ách từ bên trong.

Bác Jeb là thật, và ông ấy đã để lại cho chúng tôi một cái bi đông.

Chúng tôi cẩn thận ngồi dậy, ngạc nhiên khi thấy mình không vỡ ra làm hai như một cây củi khô. Thực ra, chúng tôi đã cảm thấy khá hơn. Nước chắc chắn đã có thời gian hồi phục phần nào cơ thể của chúng tôi. Cơn đau giảm đi, và lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, chúng tôi lại cảm thấy đói.

Những ngón tay của chúng tôi cứng đờ và run rẩy khi chúng tôi vặn cái nắp bi đông. Nó không đầy tận miệng, nhưng có đủ nước để làm căng bụng chúng tôi lần nữa – bụng chúng tôi hẳn phải xẹp lại rồi. Chúng tôi uống tất cả nước; với chúng tôi kiêng khem thế là đủ rồi.

Chúng tôi thả cái bi đông kim loại xuống cát, tạo một tiếng thịch trong không gian yên ắng trước bình minh. Giờ chúng tôi đã thấy hoàn toàn tỉnh táo. Chúng tôi thở dài, thích bị bất tỉnh hơn, và gục đầu xuống tay. Giờ thì sao nào?

“Sao bác lại cho nó nước, hả Jeb?” một giọng giận dữ hỏi, ngay sau lưng chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi quay người, lồm cồm bò dậy. Thứ chúng tôi nhìn thấy làm cho tinh thần dao động và sự nhận thức vỡ vụn.

Có tám con người đứng thành nửa vòng tròn xung quanh nơi tôi đang quỳ dưới một cái cây. Không nghi ngờ gì về chuyện tất cả họ là người, tất cả bọn họ. Tôi chưa từng bao giờ nhìn thấy những gương mặt méo mó lại trong nhiều biểu hiện như thế - không phải loài của tôi. Môi họ mím lại với sự căm ghét, kéo ra đằng sau để lộ hai hàm răng nghiến chặt như những con thú hoang. Những cặp lông mày thấp xuống tận mắt cháy rực giận dữ.

Sáu người đàn ông và hai phụ nữ, vài người trong số họ to lớn, phần lớn bọn họ to hơn tôi. Tôi cảm thấy máu rút ra hết khỏi mặt mình khi tôi nhận ra tại sao họ lại giơ tay cái kiểu kì cục như thế - kẹp chặt ở trước mặt, mỗi tay nắm vào một phần của một đồ vật. Họ đang mang vũ khí. Vài người mang dao – một vài con dao ngắn như những thứ tôi để trong bếp nhà mình, vài cái dài hơn, một cái to đùng và đầy hăm dọa. Con dao này chẳng có tác dụng gì ở trong bếp cả. Melanie cung cấp một cái tên: một con dao rựa.

Những người khác mang những thanh gậy dài, vài thanh là kim loại, vài thanh là gỗ. Dùi cui.

Tôi nhận ra Bác Jeb ở giữa bọn họ. Trên tay ông ấy là một vật mà bản thân tôi chưa từng nhìn thấy, chỉ có trong những kí ức của Melanie, giống như một con dao lớn. Nó là một cây súng trường.

Tôi nhìn bằng con mắt kinh hãi, nhưng Melanie chỉ nhìn tất cả chuyện này với sự phân vân, trí óc cô ấy chùn lại trước số lượng của họ. Tám con người còn sống. Cô ấy đã tưởng chỉ có mình Jeb, hoặc trong trường hợp tốt nhất, là với hai người khác.

Được nhìn thấy quá nhiều đồng loại của cô ấy còn sống khiến lòng cô ấy tràn ngập vui mừng.

Cô là đồ ngốc, tôi bảo cô ấy. Nhìn vào họ xem. Nhìn đi.

Tôi buộc cô ấy phải nhìn nó từ góc nhìn của tôi: nhìn thấy những hình dáng đáng sợ bên trong những chiếc quần jean bẩn thỉu và áo phông mỏng, nâu xỉn vì bụi. Có thể họ đã từng là người như cái cách cô ấy nghĩ về từ này, nhưng vào giây phút này họ là một cái gì khác. Họ là những tên man

https://thuviensach.vn

rợ, những con quái vật. Họ lừng lững trên đầu chúng tôi, háo hức muốn máu của chúng tôi.

Có một bản án tử hình trong con mắt của tất cả bọn họ.

Melanie nhìn thấy tất cả chuyện ấy, và mặc dù bất đắc dĩ, cô ấy phải thừa nhận rằng tôi đúng. Vào lúc ấy, những con người yêu quí của cô ấy đang thể hiện phần tồi tệ nhất – giống như những câu chuyện trên tờ báo bị bỏ lại trong tủ mà chúng tôi đã nhìn thấy. Chúng tôi đang nhìn vào những tên sát nhân.

Đáng lẽ chúng tôi phải khôn ngoan hơn; đáng lẽ chúng tôi nên chết từ ngày hôm qua. Tại sao Bác Jeb lại giữ chúng tôi sống để làm thế này chứ?

Một cơn rùng mình tràn qua tôi trước ý nghĩ ấy. Tôi đã xem lướt qua lịch sử tàn bạo của loài người. Tôi không thể chịu đựng được chúng. Có lẽ tôi nên tập trung tốt hơn. Tôi biết có những lý do khiến con người giữ cho kẻ thù của họ sống sót, thêm một lúc. Những thứ mà họ muốn có từ trí óc hoặc cơ thể của kẻ thù…

Tất nhiên nó ngay lập tức đập vào đầu óc tôi – cái bí mật duy nhất mà họ sẽ muốn có từ tôi. Điều bí mật mà tôi không bao giờ, không bao giờ được kể cho họ. Bất kể họ làm gì với tôi. Tôi sẽ tự sát trước.

Tôi đã không để cho Melanie nhìn thấy cái bí mật mà tôi bảo vệ. Tôi đã sử dụng chính những rào cản của cô ấy để chống lại cô ấy và dựng nên bức tường trong đầu óc tôi và trốn phía sau nó trong khi tôi nghĩ về thông tin ấy lần đầu tiên kể từ khi được cấy vào đây. Trước đây chẳng có lý do gì phải nghĩ về nó cả.

Melanie gần như không chút tò mò về thứ ở bên kia bức tường; cô ấy không thèm cố gắng vượt qua nó. Có nhiều việc đáng lo ngại hơn nhiều ở trước mắt hơn cái thực tế là cô ấy không phải người duy nhất giữ bí mật thông tin.

Việc tôi bảo vệ bí mật của mình trước cô ấy có quan trọng gì không? Tôi không mạnh mẽ như Melanie; tôi không có gì nghi ngờ là cô ấy có thể chịu đựng được sự tra tấn. Tôi có thể chịu đựng được đau đớn bao lâu trước khi cho họ thứ mà họ cần?

https://thuviensach.vn

Dạ dày tôi cuộn lên. Tự sát là một lựa chọn ghê tởm – tệ hơn cả ghê tởm bởi vì như thế cũng có nghĩa là giết người. Melanie sẽ phải chịu hoặc sự tra tấn hoặc là cái chết. Tôi sẽ chờ cho đến khi tôi hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác.

Không, họ không thể. Bác Jeb sẽ không bao giờ để họ làm đau tôi.

Bác Jeb không biết là cô ở đây, tôi nhắc nhở cô ấy.

Nói với bác ấy!

Tôi tập trung vào khuôn mặt của người đàn ông lớn tuổi. Bộ râu trắng dày khiến tôi không nhìn được khuôn miệng của ông ấy, nhưng đôi mắt ông ấy dường như không cháy rực như những người khác. Từ khóe mắt mình, tôi có thể nhìn thấy vài người đàn ông đã chuyển cái nhìn từ chỗ tôi tới ông ấy. Họ đang chờ ông ấy trả lời câu hỏi đã đánh động tôi sự xuất hiện của họ. Bác Jeb nhìn chằm chằm vào tôi, lờ họ đi.

Tôi không thể nói với ông ấy, Melanie. Ông ấy sẽ không tin tôi. Và nếu họ nghĩ là tôi đang nói dối họ, họ sẽ nghĩ tôi là một Người truy tìm. Chắc hẳn họ đã từng trải đủ để biết rằng chỉ có Người truy tìm mới tới đây với một lời nói dối, một câu chuyện được dựng nên phục vụ mục đích thâm nhập.

Melanie nhận ra sự thật trong ý nghĩ của tôi ngay lập tức. Chỉ từ Người truy tìm cũng làm cô ấy giật lại trong căm hận, và cô ấy biết những người lạ này sẽ có phản ứng tương tự.

Dù sao thì cũng không thành vấn đề. Tôi là một linh thể - thế là đủ với họ.

Người cầm con dao rựa – người đàn ông to lớn nhất ở đây, tóc đen với làn da trắng một cách kì lạ và đôi mắt màu xanh sống động – phát ra một âm thanh ghê tởm và nhổ nước bọt. Anh ta bước lên trước một bước, chậm rãi giơ con dao dài lên.

Tốt hơn là hãy nhanh lên. Tốt hơn là bàn tay thô bạo này chứ không phải chính tay tôi giết chết chúng tôi. Tốt hơn là tôi không chết như một sinh vật bạo lực, phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Melanie cũng như của chính tôi.

https://thuviensach.vn

“Chờ đã, Kyle.” Câu nói của Jeb không hề vội vã, gần như là bình thản, nhưng người đàn ông to lớn dừng lại ngay. Anh ta nhăn nhó và quay qua đối mặt với bác của Melanie.

“Tại sao? Bác nói bác đã chắc chắn. Đây là một trong bọn chúng.”

Tôi nhận ra giọng nói này – anh ta cũng là người đã hỏi Jeb tại sao lại cho chúng tôi nước.

“À, phải, chắc chắn cô ta là một. Nhưng chuyện này hơi phức tạp một chút.”

“Như thế nào?” Một người đàn ông khác hỏi. Anh ta đứng ngay cạnh Kyle to lớn, tóc đen, và họ giống nhau nhiều đến nỗi chắc hẳn phải là hai anh em.

“Nhìn xem, đây cũng là cháu gái ta nữa.”

“Không còn nữa,” Kyle nói cộc lốc. Anh ta nhổ nước bọt lần nữa và cố tình bước tiếp một bước nữa hướng về phía tôi, con dao lăm lăm. Tôi có thể thấy từ cái cách đôi vai anh ta giơ ra phía trước rằng lần này lời lẽ sẽ không ngăn được anh ta. Tôi nhắm mắt lại.

Có hai tiếng kim loại vang lên clích, và ai đó hổn hển. Đôi mắt tôi lại mở choàng ra.

“Ta đã nói dừng lại, Kyle.” Giọng Bác Jeb vẫn thư giãn, nhưng khẩu súng trường bây giờ đang được kẹp chặt trong tay ông ấy, và hai nòng thì nhắm thẳng vào Kyle. Kyle đông cứng cách tôi vài bước; con dao rựa giơ ra giữ nguyên phía trên vai anh ta.

“Jeb,” người anh em nói, giọng sợ hãi, “bác đang làm gì đấy?”

“Bước xa khỏi cô gái, Kyle.”

Kyle quay lưng lại với chúng tôi, quay ngoắt sang Jeb trong giận dữ. “Nó không phải là một cô gái, Jeb!”

Jeb nhún vai; khẩu súng vẫn sẵn sàng trên tay, chỉ thẳng vào Kyle. “Có nhiều việc cần phải bàn.”

“Bác sĩ có thể sẽ biết được gì đó từ nó,” một giọng phụ nữ cộc cằn đề nghị.

Tôi rụt lại trước câu nói ấy, nghe chúng trong nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của tôi. Vừa nãy khi Jeb gọi tôi là cháu gái ông ấy, tôi đã ngu ngốc thắp lên một

https://thuviensach.vn

tia lửa hi vọng sống – có lẽ sẽ có chút thương hại. Tôi đã ngốc nghếch nghĩ thế, thậm chí chỉ trong một giây. Cái chết là sự thương hại duy nhất tôi có thể hi vọng từ những sinh vật này.

Tôi nhìn vào người phụ nữ vừa nói, ngạc nhiên khi thấy rằng bà ấy cũng già như Jeb, có lẽ là già hơn. Tóc bà ấy màu xám đậm hơn là trắng, đó là lý do tôi đã không nhận ra tuổi tác của bà ấy trước đó. Khuôn mặt của bà ấy là một đống nếp nhăn, tất cả chúng đều chúc xuống thành những đường nhăn giận dữ. Nhưng có gì đó rất quen thuộc trong những đặc điểm đằng sau những nếp nhăn ấy.

Melanie kết nối giữa khuôn mặt già nua này với một khuôn mặt khác, mịn màng hơn trong kí ức của cô ấy.

“Bác Maggie? Bác cũng ở đây? Làm sao? Còn Sharon –“ Tất cả những câu hỏi là của Melanie, nhưng chúng vuột ra khỏi miệng tôi, và tôi không thể nào ngăn chúng lại được. Chia sẻ ý nghĩ quá lâu trong hoang mạc đã làm cô ấy khỏe hơn, hay làm tôi yếu đi. Hoặc có lẽ đó là do tôi chỉ tập trung vào việc đòn chí mạng sẽ ập xuống từ hướng nào. Tôi thì đang gồng mình lên đón chờ cái chết của chúng tôi, còn cô ấy thì đang có cuộc đoàn viên.

Melanie đã bật dậy được nửa người trong niềm vui sướng ngạc nhiên của cô ấy. Người phụ nữ rất lớn tuổi tên là Maggie ấy lao về phía trước với một tốc độ khác hẳn vẻ ngoài mong manh của bà ấy. Bà ấy không giơ bàn tay cầm cái xà beng màu đen lên. Đó là bàn tay mà tôi đang nhìn, vì thế tôi không thấy bàn tay kia của bà ấy vòng lên và tát mạnh vào mặt tôi.

Đầu tôi giật ra sau rồi lại lên trước. Bà ấy đã tát tôi lần nữa.

“Mi không lừa chúng ta được đâu, đồ kí sinh trùng. Chúng ta biết mi làm thế nào. Chúng ta biết mi có thể giả dạng chúng ta giỏi đến thế nào.”

Tôi nếm được máu trong miệng mình.

Đừng có làm thế lần nữa, tôi mắng Melanie. Tôi đã bảo cô họ sẽ nghĩ gì mà.

Melanie quá choáng váng để trả lời.

“Nào, Maggie,” Jeb bắt đầu nói bằng giọng dàn hòa.

https://thuviensach.vn

“Đừng có mà ‘Nào, Maggie’ với tôi, đồ lão già ngu! Cô ta có thể đã dẫn cả một đội quân đi kiếm chúng ta.” Bà ấy lùi lại xa khỏi tôi, đôi mắt vẫn đánh giá thân hình bất động của tôi như thể tôi là một con rắn đang cuộn mình. Bà ấy dừng lại bên cạnh em trai bà.

“Tôi không thấy ai khác,” Jeb quạt lại. “Này!” ông ấy la lên, và tôi rụt người lại ngạc nhiên. Tôi không phải là người duy nhất. Jeb vẫy tay trái của ông trên đầu, khẩu súng vẫn lăm lăm bên tay phải. “Ở đây này!”

“Im đi,” Maggie gầm ghè, đẩy vào ngực ông. Mặc dù tôi có lý do để biết là bà ấy rất khỏe, Jeb không hề loạng choạng.

“Cô ta có một mình thôi, Mag. Cô ta gần chết khi tôi tìm thấy cô ta – bây giờ trông cô ta cũng chẳng khá hơn gì. Mấy con rết không hi sinh đồng loại theo cách ấy. Chúng sẽ tới cứu cô ta sớm hơn tôi nhiều. Bất kể cô ta là cái gì, cô ta cũng đi một mình.” Tôi nhìn thấy hình ảnh một loài côn trùng dài, rất nhiều chân trong đầu tôi, nhưng tôi không thấy mối liên hệ nào.

Bác ấy đang nói về cô đó, Melanie phiên dịch. Cô ấy đặt hình ảnh con vật xấu xí ấy bên cạnh kí ức về linh thể màu bạc lóng lánh của tôi. Tôi chẳng thấy giống nhau chỗ nào.

Tôi tự hỏi làm thế nào ông ấy biết trông cô thế nào, Melanie khẽ hỏi. Hồi đầu những kí ức của tôi về hình dáng thật sự của linh thể rất mới với cô ấy.

Tôi không có thời gian để tự hỏi cùng với cô ấy. Jeb đang bước về phía tôi, và những người khác đi sát ngay sau. Bàn tay của Kyle đặt hờ trên vai Jeb, sẵn sàng để giữ ông lại hay ném ông ra sau, tôi không nói được.

Jeb đặt khẩu súng sang tay trái và giơ tay phải ra cho tôi. Tôi nhìn nó nghi ngại, chờ nó đánh vào tôi.

“Nào,” ông khẽ giục. “Nếu ta có thể mang cô đi xa thế, ta đã mang cô về nhà đêm qua rồi. Cô sẽ phải đi bộ một lát nữa.”

“Không!” Kyle làu bàu.

“Ta sẽ mang cô ta về,” Jeb nói, và lần đầu tiên có vẻ gay gắt trong giọng nói của ông. Bên dưới bộ râu, hàm ông nghiến lại thành một vẻ bướng bỉnh.

“Jeb!” Maggie phản đối.

https://thuviensach.vn

“Chỗ của tôi, Mag. Tôi sẽ làm việc tôi muốn.”

“Lão già ngu!” bà ấy lại quát lần nữa.

Jeb vươn tới và nắm lấy tay tôi nơi nó đang cuộn lại thành nắm đấm trên đùi tôi. Ông kéo tôi đứng dậy. Đó không phải hành động thô bạo; chỉ là ông đang vội. Nhưng chẳng phải việc ông ấy kéo dài mạng sống của tôi vì những lý do của riêng mình là hành động tàn ác nhất hay sao?

Tôi lảo đảo đứng lên. Tôi không cảm nhận được hai chân mình tốt lắm – chúng nhoi nhói như kim châm khi máu chảy xuống.

Có một tiếng xùy không bằng lòng ở sau lưng ông. Nó tới từ nhiều hơn một cái miệng.

“Okay, bất kể cô là gì,” ông nói với tôi, giọng vẫn tử tế. “Hãy ra khỏi đây trước khi trời nóng lên.”

Người chắc hẳn phải là anh em trai của Kyle đặt một tay lên cánh tay Jeb.

“Bác không thể cứ chỉ cho nó thấy chỗ chúng ta sống, Jeb.” “Ta thì cho việc đó chẳng có gì quan trọng,” Maggie gay gắt nói. “Nó sẽ không có cơ hội để kể chuyện đâu.”

Jeb thở dài và rút ra một cái khăn rằn – hoàn toàn bị bộ râu của ông che phủ - từ cổ mình.

“Thế này thật ngớ ngẩn,” ông ấy lầm bầm, nhưng ông vẫn quấn cái mớ giẻ bẩn thỉu, cứng lại vì mồ hôi khô, thành một cái bịt mắt.

Tôi đứng yên hoàn toàn khi ông buộc nó quanh mắt tôi, đấu tranh với nỗi sợ hãi đang tăng lên vì tôi không thể nhìn thấy kẻ thù của mình.

Tôi không thể nhìn được, nhưng tôi vẫn biết đó là Jeb khi ông đặt một bàn tay lên lưng và dẫn đường cho tôi; không ai khác có thể nhẹ nhàng đến thế.

Chúng tôi bắt đầu đi về phía trước, về hướng bắc, tôi nghĩ vậy. Lúc đầu không ai nói gì – chỉ có tiếng cát bị nghiến dưới rất nhiều bàn chân. Mặt đất bằng phẳng, nhưng tôi vấp ngã trên hai chân tê cứng của tôi hết lần này đến lần khác. Jeb rất kiên nhẫn; bàn tay dẫn đường của ông gần như là hào hiệp.

Tôi cảm thấy mặt trời lên cao khi chúng tôi bước đi. Vài bước chân nhanh hơn những bước chân khác. Họ di chuyển lên trước chúng tôi cho

https://thuviensach.vn

đến khi khó mà nghe được tiếng họ. Có vẻ như là chỉ còn thiểu số ở lại với Jeb và tôi. Chắc hẳn trông tôi không có vẻ cần nhiều lính gác – tôi đã ngất xỉu vì đói, và tôi lảo đảo trên từng bước chân; đầu tôi quay cuồng và trống rỗng.

“Ông không định nói với nó, phải không?”

Đó là giọng của Maggie; nó tới từ phía sau tôi vài feet, và nó nghe có vẻ trách cứ.

“Nó có quyền được biết,” Jeb trả lời. Âm điệu bướng bỉnh đã trở lại trong giọng nói của ông.

“Ông đang làm một việc không tốt lành gì hết, Jebediah.”

“Cuộc sống không tốt lành gì, Magnolia.”

(Orkid: hai ông bà này già rùi mà nói chuyện vẫn như hai đứa trẻ cãi nhau ấy, bày đặt kêu tên cúng cơm.)

Thật khó để quyết định ai là người đáng sợ hơn trong hai người ấy. Có phải là Jeb, người dường như rất kiên quyết giữ mạng sống của chúng tôi? Hay là Maggie, người đã gợi ý bác sĩ ngay từ đầu – một danh xưng đã làm tôi sợ hãi, khó chịu một cách bản năng – nhưng dường như có vẻ lo lắng về sự tàn nhẫn hơn là em trai bà ấy?

Chúng tôi bước đi trong im lặng thêm vài giờ nữa. Khi đôi chân của tôi khịu xuống, Jeb để tôi ngồi trên đất và đưa cái bi đông vào miệng tôi như ông đã làm trong đêm.

“Hãy nói ta biết khi cô đã sẵn sàng,” Jeb bảo tôi. Giọng ông nghe có vẻ tốt bụng, mặc dù tôi biết rằng đó là một cách hiểu sai lầm.

Ai đó thở dài sốt ruột.

“Tại sao bác lại làm chuyện này, Jeb?” Một người đàn ông hỏi. Tôi đã nghe thấy giọng nói này trước đó; đó là của một trong hai anh em. “Vì Doc (cách gọi tắt của bác sĩ) à? Bác chỉ cần phải nói thế với Kyle. Bác không cần phải chĩa súng vào anh ấy.”

“Kyle cần có một khẩu súng chĩa vào nó nhiều hơn,” Jeb lầm bầm.

“Xin hãy nói với cháu đây không phải là vì lòng thương hại chứ,” người đàn ông tiếp tục nói. “Sau tất cả những gì mà bác đã thấy…”

https://thuviensach.vn

“Sau tất cả những gì mà ta đã thấy, nếu ta vẫn không học được lòng trắc ẩn, thì ta là đồ vô giá trị. Nhưng không, đây không phải chuyện về lòng trắc ẩn. Nếu ta có đủ lòng trắc ẩn cho cái sinh vật tội nghiệp này, ta phải để nó chết rồi mới phải.”

Tôi rùng mình trong cái nóng như lò nung.

“Vậy thì, vì cái gì?” em trai của Kyle hỏi.

Có một khoảng lặng dài, rồi bàn tay Jeb chạm vào tay tôi. Tôi nắm lấy nó, cần sự giúp đỡ để đứng lên. Bàn tay kia của ông chạm vào lưng tôi, và tôi lại bắt đầu đi lên phía trước.

“Tò mò,” Jeb nói bằng giọng trầm.

Không ai trả lời.

Khi chúng tôi đi, tôi xem xét vài nhân tố chắc chắn. Một, tôi không phải là linh thể đầu tiên họ đã bắt giữ. Đã có một cách làm mặc định ở đây. Ông “Doc” này đã cố tìm kiếm câu trả lời từ vài người khác trước tôi.

Hai, ông ta đã không thành công. Nếu bất kì một linh thể nào không tự tử mà bị ngã gục trước sự tra tấn của loài người, thì giờ họ sẽ không cần tôi. Cái chết của tôi sẽ là một cái chết nhanh chóng khoan dung.

Kì lạ là, cho dù thế tôi không thể để mình hi vọng một kết thúc nhanh chóng, hay là cố gắng tác động đến cái kết cục ấy được. Việc đó sẽ rất dễ dàng, thậm chí không cần phải tự mình làm. Tôi chỉ phải bịa ra cho họ một lời nói dối – giả vờ tôi là một Người truy tìm, kể với họ những đồng nghiệp của tôi bây giờ đang theo dấu tôi, giả vờ quát tháo và đe dọa ầm ĩ. Hay nói với họ sự thật – rằng Melanie vẫn sống bên trong tôi, và rằng cô ấy đã mang tôi tới đây.

Họ sẽ nhìn nó thành một lời nói dối khác, một lời nói dối mà từ góc nhìn của họ là vô cùng khó cưỡng lại – cái ý tưởng rằng con người có thể sống sót sau vụ cấy ghép – quá quyến rũ, quá quỷ quyệt đến nỗi họ sẽ tin chắc rằng tôi là một Người truy tìm còn hơn cả tôi tự khẳng định. Họ sẽ cho đó là một cái bẫy, nhanh chóng vứt bỏ tôi, và tìm một nơi mới để trốn, xa khỏi đây.

Có lẽ cô nói đúng, Melanie đồng ý. Đó là những gì tôi sẽ làm.

https://thuviensach.vn

Nhưng tôi vẫn chưa phải chịu cơn đau nào, và vì thế khó mà nghĩ ra được cách tự sát nào cả; bản năng sống còn của tôi dính chặt miệng tôi. Kí ức về lần tham vấn cuối cùng của tôi với Người khuyên giải – một khoảng thời gian quá văn minh đến nỗi dường như nó thuộc về một hành tinh khác – thoáng qua óc tôi. Melanie đang thách thức tôi vứt bỏ cô ấy, một cơn bốc đồng muốn chết, nhưng chỉ là một lời thách thức. Tôi nhớ đã nghĩ thật khó mà suy tính cái chết khi đang ngồi trên một chiếc ghế êm ái.

Đêm qua Melanie và tôi đã ước được chết, nhưng lúc đó cái chết chỉ cách chúng tôi có vài phân. Giờ đây nó rất khác khi tôi lại đứng được trên chân mình.

Tôi cũng không muốn chết, Melanie thì thầm. Nhưng có lẽ cô sai rồi. Có lẽ đó không phải là lý do họ giữ chúng ta sống. Tôi không hiểu tại sao họ lại làm thế… Cô ấy không muốn tưởng tượng những thứ họ có thể làm với chúng tôi – tôi chắc chắn cô ấy sẽ nghĩ đến nhiều thứ tồi tệ hơn tôi. Cô có câu trả lời nào mà họ muốn đến mức ấy?

Tôi sẽ không bao giờ nói. Không phải với cô, không phải với bất kì con người nào.

Một tuyên bố táo bạo. Nhưng mà, tôi vẫn chưa chịu cơn đau nào hết…

Một giờ nữa trôi qua – mặt trời đã ở thẳng trên đỉnh đầu, cái nóng của nó như một vương miện bằng lửa trên tóc tôi – khi âm thanh thay đổi. Những bước chân ken két mà tôi hầu như không nghe thấy nữa giờ vang lên ngay phía trước tôi. Bàn chân của Jeb vẫn lạo xạo trên cát như của tôi, nhưng ai đó phía trước chúng tôi đã bước vào một vùng địa hình khác.

“Cẩn thận nào,” Jeb cảnh báo tôi. “Coi chừng cái đầu cô.”

Tôi do dự, không chắc phải coi chừng cái gì, hay làm sao để coi chừng khi tôi không nhìn được. Bàn tay của ông rời khỏi lưng tôi và ấn xuống đầu tôi, bảo tôi cúi mình. Tôi cúi xuống. Cổ tôi cứng ngắc.

Ông lại dẫn tôi lên trước, và tôi nghe thấy tiếng bước chân chúng tôi tạo ra những âm thanh vang vang tương tự. Mặt đất không tạo cảm giác như cát, cũng không giống đá. Nó bằng phẳng và cứng rắn dưới chân tôi.

Mặt trời đã rời khỏi – tôi không còn cảm thấy nó đốt cháy da thịt tôi hay nung nóng tóc tôi nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi bước thêm một bước, và luồng không khí mới chạm vào mặt tôi. Nó không phải là một làn gió. Nó là hơi nước – tôi bước vào trong nó. Làn gió khô nóng của hoang mạc biến mất. Luồng không khí này yên ả hơn và mát hơn. Có một chút xíu dấu vết hơi ẩm trong nó, một mùi ẩm mốc mà tôi vừa ngửi lại vừa nếm được.

Có quá nhiều câu hỏi trong đầu tôi, và trong đầu Melanie. Cô ấy muốn hỏi những câu hỏi của mình, nhưng tôi giữ im lặng. Bây giờ không có điều gì mà cả hai chúng tôi nói có thể giúp được chúng tôi.

"Okay, cô có thể thẳng người lên," Jeb bảo tôi.

Tôi chầm chậm ngẩng đầu lên.

Thậm chí cả trong cái bịt mắt, tôi vẫn có thể nói được là chẳng có chút ánh sáng nào. Xung quanh mép của cái khăn rằn hoàn toàn là một màu đen. Tôi có thể nghe thấy những người khác ở đằng sau tôi, lê bước chân một cách sốt ruột, chờ chúng tôi đi về phía trước.

"Đường này," Jeb nói, và ông lại dẫn đường cho tôi. Những bước chân của chúng tôi vọng lại từ khoảng cách gần – chúng tôi chắc hẳn đang ở trong một không gian khá chật hẹp. Tôi thấy mình cúi đầu xuống một cách bản năng.

Chúng tôi bước thêm vài bước nữa, rồi quẹo quanh một khúc cua ngoặt có vẻ như khiến chúng tôi vòng trở lại đường vừa vào. Mặt đất bắt đầu dốc xuống. Mỗi bước lại càng dốc hơn, và Jeb dùng bàn tay thô ráp của ông để giữ tôi khỏi ngã. Tôi không biết tôi đã trượt và ngã qua bóng tối bao lâu. Cuộc đi bộ có thể gây cảm giác dài hơn thực tế bởi mỗi phút tôi chậm lại vì sợ hãi.

Chúng tôi rẽ một lần nữa, và rồi mặt đất bắt đầu dốc lên. Chân tôi tê và cứng đến nỗi khi con đường dốc hơn, Jeb phải vừa đi vừa kéo tôi lên. Chúng tôi càng đi thì không khí càng ẩm và mốc hơn, nhưng bóng tối thì không thay đổi. Âm thanh duy nhất là những bước chân của chúng tôi và tiếng vọng lại của chúng.

Con đường bằng phẳng hơn và bắt đầu ngoặt và vòng như rắn.

Cuối cùng, cuối cùng, cũng có chút ánh sáng ở quanh đường viền trên và dưới của cái bịt mắt. Tôi ước nó bị trượt xuống, vì tôi quá sợ không dám

https://thuviensach.vn

kéo nó xuống khỏi mắt. Với tôi có vẻ như là tôi sẽ không sợ đến thế nếu tôi có thể nhìn được mình đang ở nơi nào và ai ở cùng tôi.

Đến cùng với ánh sáng là âm thanh. Âm thanh kì lạ, một tập hợp những tiếng lầm rầm. Nó nghe gần giống như một thác nước.

Tiếng rì rào to hơn khi chúng tôi tiến lên phía trước, và càng đến gần thì nó lại càng ít giống tiếng nước hơn. Nó quá khác nhau, âm độ trầm và cao trộn lẫn và vọng lại. Nếu nó không quá trái ngược nhau, có thể nó sẽ giống như một phiên bản xấu xí của thứ âm nhạc không dứt tôi đã nghe và hát trên Thế giới Hát. Bóng tối của tấm bịt mắt phù hợp với kí ức ấy, kí ức của sự mù lòa.

Melanie hiểu cái tạp âm ấy trước khi tôi hiểu. Tôi chưa bao giờ nghe thấy âm thanh ấy bởi vì tôi chưa từng ở với con người trước đó.

Đó là một trận cãi vã, cô ấy nhận ra. Nghe như là rất nhiều người đang cãi nhau.

Cô ấy bị lôi kéo bởi âm thanh. Vậy là có nhiều người hơn nữa ở đây ư? Chỉ mới có tám người cũng làm cả hai chúng tôi ngạc nhiên rồi. Chỗ này là chỗ nào thế?

Những bàn tay chạm vào gáy tôi, và tôi tránh ra khỏi chúng.

“Yên nào,” Jeb nói. Ông kéo cái khăn bịt mắt ra khỏi mắt tôi.

Tôi chậm chạp chớp mắt, và những cái bóng quanh tôi tập hợp lại thành các hình dạng tôi có thể hiểu được: những bức tường thô ráp, gồ ghề; một cái trần lỗ chỗ; một sàn nhà mòn vẹt, bụi bặm. Chúng tôi đang ở nơi nào đó dưới mặt đất trong một cái hang tự nhiên. Chúng tôi không thể nào ở sâu đến thế được. Tôi đã tưởng chúng tôi trèo lên nhiều hơn là đi xuống.

Những bức tường và trần nhà bằng đá có màu nâu tím sẫm, và chúng lỗ chỗ những cái hố nông như là pho mát Thụy Sĩ. Rìa của những cái lỗ dưới thấp đã bị bào mòn đi, nhưng ở trên đầu tôi những đường tròn rõ hơn và rìa của chúng trông có vẻ sắc cạnh.

Ánh sáng tới từ một cái lỗ tròn trên đầu chúng tôi, hình dáng của nó không phải không giống những cái lỗ rải rác trong hang nhưng lớn hơn. Đây là lối vào, một lối vào tới một nơi sáng sủa hơn. Melanie rất háo hức,

https://thuviensach.vn

mê mải với ý nghĩ có nhiều con người hơn. Tôi lùi lại, đột nhiên lo lắng rằng có lẽ không thấy gì lại tốt hơn là có thấy.

Jeb thở dài. "Xin lỗi," ông lầm rầm, rất thấp đến nỗi chắc chắn tôi là người duy nhất nghe thấy.

Tôi có nuốt nước bọt nhưng không thể. Đầu tôi bắt đầu quay vòng vòng, nhưng cái đó có thể là do đói. Bàn tay tôi run rẩy như như những cái lá trước một cơn gió mạnh khi Jeb thúc tôi đi qua cái lỗ lớn.

Đường hầm mở vào trong một căn phòng lớn đến nỗi đầu tiên tôi không thể chấp nhận cái mà mắt tôi chỉ cho tôi. Trần nhà quá sáng và quá cao – nó giống như một bầu trời nhân tạo. Tôi cố gắng nhìn xem cái gì đã thắp sáng nó, nhưng nó bắn xuống những ngọn giáo ánh sáng sắc nhọn làm đau mắt tôi.

Tôi đã trông chờ âm thanh rì rào sẽ to hơn, nhưng cái hang rộng lớn đột nhiên im lặng như chết.

Sàn hang mờ tối nếu so với cái trần quá sáng ở tít trên cao. Phải mất một lúc mắt tôi mới nhìn được hết các hình dạng.

Một đám đông. Không có từ nào khác cho nó – có một đám con người đang đứng im lìm và lặng lẽ, tất cả đều nhìn chằm chằm vào tôi với cùng những biểu hiện hừng hực căm ghét, tràn đầy thù hận mà tôi đã nhìn thấy lúc bình minh.

Melanie quá choáng không làm được gì khác ngoài việc nhẩm đếm. Mười, mười lăm, hai mươi… hai mươi lăm, hai mươi sáu, hai mươi bảy…

Tôi không quan tâm có bao nhiêu người ở đó. Tôi cố nói với cô ấy việc đó không quan trọng như thế nào. Không cần phải có đến hai mươi người mới giết được tôi. Giết được chúng tôi. Tôi cố khiến cho cô ấy nhìn thấy tình trạng ngặt nghèo của chúng tôi, nhưng lúc này cô ấy không biết gì đến những lời cảnh báo của tôi, hoàn toàn đắm chìm trong cái thế giới con người mà cô ấy chưa từng mơ tưởng tới này.

Một người đàn ông bước lên trước đám đông, và đôi mắt tôi trước hết lao về phía bàn tay anh ta, tìm kiếm loại vũ khí có thể anh ta đang cầm. Bàn tay anh ta nắm lại thành hai nắm đấm nhưng không có bất kì mối đe dọa vũ

https://thuviensach.vn

khí nào. Mắt tôi, đã điều chỉnh được với ánh sáng chói lọi, bắt được sắc thái rám nắng trên làn da anh ta rồi nhận ra nó.

Nghẹn lời vì niềm hi vọng đột ngột khiến tôi choáng váng, tôi ngước mắt lên nhìn khuôn mặt của người đàn ông đó.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tranh Cãi

Quá sức chịu đựng cho cả hai chúng tôi, nhìn thấy anh ở đây, lúc này, sau khi đã chấp nhận rằng chúng tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, sau khi đã tin rằng chúng tôi đã mất anh mãi mãi. Tôi chết lặng, không thể phản ứng được gì. Tôi muốn nhìn vào Bác Jeb, để hiểu được câu trả lời làm tan nát tim tôi trong sa mạc, nhưng tôi không thể di chuyển được mắt mình. Tôi nhìn đăm đăm vào khuôn mặt của Jared, không biểu hiện gì.

Q

Melanie lại phản ứng khác tôi.

“Jared,” cô ấy kêu lên; thông qua cái cổ họng ốm yếu của tôi âm thanh đó chỉ như một tiếng kêu ồm ộp.

Cô ấy kéo tôi về phía trước, rất giống với cách cô ấy đã làm trong sa mạc, tiếm quyền kiểm soát cái cơ thể chết lặng của tôi. Điểm khác biệt duy nhất là lần này cô ấy dùng vũ lực.

Tôi không thể kịp ngăn cô ấy lại.

Cô ấy lao về phía trước, giơ hai cánh tay tôi ra cho anh. Tôi gào lên lời cảnh báo với cô ấy trong đầu, nhưng cô ấy không nghe tôi. Cô ấy thậm chí gần như không biết có tôi ở đó.

Không ai cố ngăn cô ấy lại khi cô ấy lao về phía anh. Không có ai trừ tôi. Cô ấy lao vào trong tầm tay với của anh, vậy mà cô ấy vẫn không nhìn thấy cái tôi đang nhìn. Cô ấy không thấy khuôn mặt anh đã thay đổi thế nào sau nhiều tháng trời xa cách, nó đã cứng rắn như thế nào, những nếp nhăn đã nhăn lại theo những hướng khác nhau như thế nào. Cô ấy đã không thấy rằng nụ cười vô tư lự cô ấy còn nhớ sẽ không phù hợp với khuôn mặt mới

https://thuviensach.vn

này như thế nào. Chỉ có một lần cô ấy từng nhìn thấy khuôn mặt anh trở nên đen tối và nguy hiểm, và biểu hiện đó không là gì nếu so với khuôn mặt anh bây giờ. Cô ấy không nhìn thấy, hay có lẽ là không quan tâm.

Tầm tay của anh dài hơn của tôi.

Trước khi Melanie có thể làm cho những ngón tay tôi chạm vào anh, cánh tay anh bật ra và mu bàn tay anh tát mạnh vào một bên mặt tôi. Cú tạt mạnh đến nỗi chân tôi rời khỏi mặt đất trước khi đầu tôi đập xuống sàn đá. Tôi nghe thấy phần còn lại của thân thể tôi đập xuống sàn với một tiếng thịch, nhưng tôi không cảm thấy nó. Mắt tôi đảo vòng vòng, và một âm thanh vang vang trong tai tôi. Tôi đấu tranh với cơn chóng mặt đe dọa khiến tôi ngất xỉu.

(Orkid: cho dù thế nào thì khi đọc đoạn này mình vẫn vô cùng disappointed với anh Jared, hix!)

Ngu ngốc, ngu ngốc, tôi rên rỉ với cô ấy. Tôi đã bảo cô không được làm thế mà!

Jared đang ở đây, Jared còn sống, Jared đang ở đây. Cô ấy đang nói nhảm, lặp đi lặp lại những lời đó như thể chúng là lời của một bài hát.

Tôi cố tập trung mắt mình, nhưng trần nhà kì lạ sáng lóa. Tôi xoay đầu khỏi ánh sáng và nuốt đi một tiếng khóc khi cử động ấy gây một cơn đau trên nửa mặt tôi.

Tôi khó khăn lắm mới chịu đựng được cơn đau của chỉ một cú đấm tự phát. Còn hi vọng nào cho tôi khi phải chịu đựng sự tra tấn thô bạo hơn và có tính toán?

Có tiếng bước chân bên cạnh tôi; mắt tôi tự động chuyển hướng để tìm mối hiểm nguy, và tôi nhìn thấy Bác Jeb đứng trên đầu tôi. Một bàn tay ông đã giơ ra nửa chừng cho tôi, nhưng ông do dự, nhìn đi chỗ khác. Tôi nâng đầu lên một inch, nén lại một tiếng rên khác, để nhìn xem ông thấy gì.

Jared đang đi về phía chúng tôi, và khuôn mặt anh cũng giống hệt như những khuôn mặt man rợ trong hoang mạc – chỉ có điều nó đẹp đẽ hơn là đáng sợ trong cơn giận dữ. (Orkid: trời ơi lúc này mà còn “mai trê”) Tim tôi lặng đi rồi đập không bình thường, và tôi muốn cười vào mặt mình.

https://thuviensach.vn

Chuyện anh đẹp đẽ, và tôi yêu anh thì quan trọng gì khi anh sắp sửa giết tôi?

Tôi nhìn vào biểu hiện sát nhân của anh và cố gắng hi vọng rằng cơn giận ấy sẽ chiến thắng động cơ cá nhân, nhưng tôi lại không có mong muốn chết thật sự.

Jeb và Jared nhìn xoáy vào mắt nhau trong một lúc lâu. Quai hàm Jared nghiến lại rồi giãn ra, nhưng khuôn mặt Jeb thì bình thản. Cuộc đối đầu không lời của họ kết thúc khi Jared đột ngột thở hắt ra đầy giận dữ và lùi lại một bước.

Jeb giơ tay ra nắm tay tôi và đặt cánh tay kia của ông vòng quanh lưng tôi để kéo tôi đứng dậy. Đầu tôi quay quay và đau đớn; dạ dày tôi nhộn nhạo. Nếu nó đã không rỗng trong nhiều ngày nay, có thể tôi sẽ phát nôn. Giống như là chân tôi không chạm tới sàn. Tôi lảo đảo và chúi nhủi về phía trước. Jeb giữ thăng bằng cho tôi rồi nắm lấy khuỷu tay tôi để giữ tôi đứng thẳng.

Jared nhìn tất cả chuyện đó với vẻ nhăn nhó, hàm răng nhe ra. Như một kẻ ngốc, Melanie lại đấu tranh để tiến về phía anh lần nữa. Nhưng bây giờ tôi đã vượt qua cơn sốc của việc nhìn thấy anh ở đây và ít ngu ngốc hơn cô ấy. Cô ấy sẽ không thoát ra được lần nữa. Tôi nhốt cô ấy tít xa phía sau một thanh chắn tôi tạo ra trong đầu mình.

Im lặng đi. Cô không thấy anh ấy căm ghét tôi thế nào sao? Bất kì điều gì cô nói sẽ càng làm mọi chuyện tồi tệ hơn. Chúng ta sẽ chết.

Nhưng Jared vẫn còn sống, Jared đang ở đây, cô ấy ngâm nga.

Sự yên lặng trong hang thay đổi; những tiếng thì thào đến từ mọi hướng, cùng một lúc, như thể tôi lỡ không để ý tín hiệu nào đó. Tôi không thể hiểu được bất kì điều gì từ những tiếng thì thào rì rầm ấy.

Mắt tôi lia quanh đám con người – tất cả bọn họ đều là người trưởng thành, không có một bóng hình nào nhỏ hơn, trẻ hơn trong số ấy. Trái tim tôi thắt lại trước sự vắng mặt ấy, và Melanie chiến đấu để được nêu câu hỏi. Tôi kiên quyết xùy cô ấy im. Chẳng có gì để nhìn ở đây, không có gì ngoài sự giận dữ và căm ghét trên những khuôn mặt lạ lẫm này, hay sự căm ghét và thù hận trên mặt Jared.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi một người đàn ông khác lách qua đám đông đang xì xào. Anh ta cao và mảnh khảnh, cấu trúc xương của anh ta hiện rõ dưới lớp da nhiều hơn hầu hết những người còn lại. Tóc anh ta đã được gội sạch, hoặc màu nâu nhạt hoặc một màu vàng sậm, khó tả. Cũng giống như mái tóc nhạt màu và cơ thể dài thòng của anh ta, những đường nét của anh ta nhẹ nhàng và mảnh dẻ. Không có sự tức giận nào trên mặt anh ta, đó cũng là lý do vì sao tôi cứ dán mắt vào.

Những người khác tránh đường cho người đàn ông rõ ràng là không tự phụ này như thể anh ta có một vị trí nào đó giữa họ. Chỉ có Jared là không nhường lối cho anh ta; anh đứng nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào một mình tôi. Người đàn ông cao lớn bước vòng qua anh, dường như chẳng chú ý đến vật cản trên đường của mình nhiều hơn một tảng đá.

“Okay, Okay,” anh ta nói bằng giọng vui vẻ kì lạ khi vòng qua Jared và đến trước mặt tôi. “Tôi ở đây. Chúng ta có gì nào?”

Bác Maggie là người trả lời anh ta khi xuất hiện ngay cạnh đó.

“Jeb tìm thấy nó trên sa mạc. Đã từng là cháu gái chúng tôi Melanie. Có vẻ như nó đã đi theo những chỉ dẫn mà ông ấy đưa cho con bé.” Bà ấy ném một cái nhìn xấu xa vào Jeb.

“Ừm-hừm,” người đàn ông cao, gày gò lầm rầm, đôi mắt anh ta tò mò đánh giá tôi. Nó thật lạ, sự đánh giá ấy. Trông anh ta như thể anh ta thích cái anh ta đang nhìn. Tôi không thể vỡ lẽ ra là tại sao anh ta lại thích.

Ánh mắt tôi tránh khỏi mắt anh ta, tới một người phụ nữ khác – một người phụ nữ trẻ đứng bên cạnh anh ta, bàn tay cô ta đặt trên cánh tay anh ta – đôi mắt tôi bị mái tóc nổi bật của cô ta thu hút.

Sharon! Melanie kêu lên.

Chị họ của Melanie nhìn thấy biểu hiện nhận biết trong mắt tôi, và khuôn mặt cô ta rắn lại.

Tôi thô lỗ đẩy Melanie trở lại phía sau đầu mình. Xuỵt!

“Ừm-hừm,” người đàn ông ấy lại nói, gật gù. Anh ta giơ một tay với tới mặt tôi và dường như ngạc nhiên khi tôi giật lùi lại, rúm vào một bên người Jeb.

https://thuviensach.vn

“Không sao,” anh ta nói, mỉm cười một chút để khích lệ. “Tôi sẽ không làm đau cô.”

Anh ta vươn tới mặt tôi lần nữa. Tôi lùi sâu vào cánh tay Jeb như trước, nhưng Jeb giãn tay ra và đẩy tôi về phía trước. Người đàn ông ấy chạm vào quai hàm dưới tai tôi, những ngón tay của anh ta nhẹ nhàng hơn tôi tưởng, và quay mặt tôi lại. Tôi cảm thấy ngón tay anh ta di dọc theo một đường trên gáy tôi, và tôi nhận ra anh ta đã kiểm tra vết sẹo của cuộc cấy ghép của tôi.

Tôi nhìn khuôn mặt Jared từ khóe mắt mình. Điều người đàn ông này đang làm rõ ràng là khiến anh đau đớn, và tôi nghĩ tôi biết tại sao – anh chắc hẳn phải căm ghét cái vết sẹo mảnh trên gáy tôi biết bao.

Jared cau mày, nhưng tôi ngạc nhiên vì một chút giận dữ đã biến mất khỏi khuôn mặt anh. Hai hàng lông mày của anh châu lại với nhau. Nó khiến anh trông có vẻ bối rối.

Người đàn ông cao lớn thả tay ra và bước ra xa. Môi anh ta mím lại, đôi mắt sáng lên với sự thách thức nào đó.

“Trông cô ấy có vẻ ổn, ngoại trừ sự kiệt sức gần đây, bị mất nước, và đói ăn. Tôi nghĩ bác đã cho cô ấy uống đủ nước để sự mất nước không đáng ngại nữa. Vậy thì, okay.” Anh ta làm một cử động kì cục, vô thức với hai bàn tay, như thể đang rửa chúng. “Hãy bắt đầu nào.”

Rồi những lời nói và cuộc kiểm tra ngắn gọn của anh ta khớp lại với nhau và tôi hiểu ra – người đàn ông có vẻ dịu dàng, người đã vừa hứa sẽ không làm đau tôi này chính là ông bác sĩ.

Bác Jeb thở dài nặng nề và nhắm mắt lại. Bác sĩ giơ một tay ra cho tôi, mời tôi đặt tay lên đó. Tôi nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm đằng sau lưng mình. Anh ta nhìn tôi cẩn trọng một lần nữa, đánh giá sự kinh sợ trong mắt tôi. Miệng anh ta trễ xuống, nhưng đó không phải là một cái cau mày. Anh ta đang cân nhắc xem phải tiếp tục thế nào.

“Kyle, Ian?” anh ta gọi, ngoái đầu để tìm kiếm trong đám người những người anh ta đã gọi. Đầu gối tôi nhũn ra khi hai anh em tóc đen to lớn gạt đường đi lên phía trước.

https://thuviensach.vn

“Tôi nghĩ tôi cần vài sự giúp đỡ. Có lẽ nếu hai cậu mang –“ bác sĩ bắt đầu nói, anh ta trông không cao lắm khi đứng cạnh Kyle.

“Không.”

Tất cả mọi người quay lại để xem xem nơi phát ra lời phản đối là từ đâu. Tôi không cần phải nhìn, bởi vì tôi nhận ra giọng nói đó. Dù sao tôi cũng quay lại nhìn anh.

Cặp lông mày của Jared nhíu lại trên mắt anh; miệng anh xoắn lại thành một biểu hiện nhăn nhó kì lạ. Có quá nhiều cảm xúc lướt qua mặt anh, thật khó để xác định được cái nào. Giận dữ, thách thức, bối rối, căm hận, sợ hãi… đau đớn.

Bác sĩ chớp mắt, khuôn mặt của anh ta trở nên ngơ ngẩn vì ngạc nhiên. “Jared à? Có chuyện gì à?”

“Phải.”

Tất cả mọi người chờ đợi. Bên cạnh tôi, Jeb đang giữ khóe miệng của ông trùng xuống như thể chúng đang cố nhếch lên thành một nụ cười. Nếu đúng như thế, thì người đàn ông này có một khướu hài hước kì cục.

“Và đó là?” bác sĩ hỏi.

Jared trả lời qua hai hàm răng nghiến chặt. “Tôi sẽ nói cho anh biết vấn đề Doc. Có gì khác biệt giữa việc để anh có nó hay Jeb đặt một viên đạn vào đầu nó?”

Tôi run rẩy. Jeb vỗ vỗ cánh tay tôi.

Bác sĩ chớp mắt lần nữa. “À” là tất cả những gì anh ta nói.

Jared trả lời câu hỏi của chính mình. “Khác biệt là, nếu Jeb giết nó, ít nhất nó cũng chết một cách sạch sẽ.”

“Jared.” Giọng bác sĩ êm dịu, cùng tông giọng anh ta đã dùng với tôi. “Mỗi lần chúng ta đều học được nhiều thứ. Có lẽ lần này là lúc –“

“Ha!” Jared khịt mũi. “Tôi không thấy có tiến triển gì cả, Doc.”

Jared sẽ bảo vệ chúng ta, Melanie thoáng nghĩ.

Thật khó tập trung để hình thành nên từ ngữ được. Không phải chúng ta, chỉ là cơ thể của cô thôi. Thế cũng được… Giọng cô ấy dường như đến từ một nơi rất xa, từ bên ngoài cái đầu đang quay cuồng của tôi.

https://thuviensach.vn

Sharon bước lên trước một bước để cô có thể đứng chắn nửa người trước bác sĩ. Đó là một tư thế bảo vệ kì lạ.

“Không có lý do gì lại bỏ lỡ một cơ hội,” cô ấy nói gay gắt. “Tất cả chúng tôi đều biết chuyện này rất khó khăn với anh, Jared à, nhưng rốt cuộc anh không phải là người đưa ra quyết định. Chúng ta phải xem xét điều gì là có lợi nhất cho số đông.”

Jared lườm cô ấy. “Không.” Lời nói là một tiếng gầm gừ.

Tôi có thể nói anh đã không thì thầm câu đó, nhưng nó vẫn rất khẽ khàng trong tai tôi. Thực tế, tất cả mọi thứ đột nhiên im lặng. Đôi môi Sharon di chuyển, ngón tay cô ta xỉa vào Jared một cách ác ý, nhưng tất cả những gì tôi nghe thấy là một tiếng xì xào khẽ. Không ai trong số họ bước một bước, nhưng dường như họ đang bị trôi đi xa khỏi tôi.

Tôi nhìn thấy hai anh em tóc đen bước về phía Jared với những khuôn mặt giận dữ. Tôi cảm thấy bàn tay tôi cố giơ lên phản đối, nhưng nó chỉ yếu ớt lủng lẳng. Khuôn mặt Jared chuyển thành màu đỏ khi môi anh tách ra, và gân trên cổ anh căng ra như là anh đang quát tháo, nhưng tôi chẳng nghe thấy gì. Jeb thả tay tôi ra, và tôi nhìn thấy màu xám mờ của nòng súng trường giơ lên bên cạnh tôi. Tôi lùi xa khỏi khẩu súng, mặc dù nó không chỉ về hướng tôi. Việc đó khiến tôi mất thăng bằng, và tôi nhìn căn phòng hết sức chậm rãi nghiêng sang bên.

“Jamie,” tôi thở hắt ra khi ánh sáng trôi tuột ra khỏi mắt tôi.

Khuôn mặt Jared đột nhiên ở rất gần, cúi xuống trên đầu tôi với biểu hiện mãnh liệt.

“Jamie?” tôi hổn hển lần nữa, lần này là một câu hỏi. “Jamie?”

Giọng nói cộc cằn của Jeb trả lời từ một nơi nào đó rất xa.

“Thằng bé không sao. Jared đã mang nó tới đây.”

Tôi nhìn vào khuôn mặt đau đớn của Jared, nó nhanh chóng biến vào trong khoảng tối đang che phủ mắt tôi.

“Cám ơn,” tôi thì thào.

Rồi tôi bị lạc mất trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Bị Giam

Khi tôi tỉnh lại, tôi không hề bị mất phương hướng chút nào. Nói chung, tôi biết chính xác tôi đang ở đâu, và tôi giữ mắt mình nhắm chặt và hơi thở đều đặn. Tôi cố tìm hiểu tình huống của mình được bao nhiêu tốt bấy nhiêu mà không để lộ ra thực tế tôi đã hồi tỉnh.

K

Tôi đói. Dạ dày tôi vặn và xoắn và phát ra những âm thanh giận dỗi. Tôi không nghĩ những tiếng động ấy phản bội tôi – tôi chắc chắn là nó đã sôi ùng ục và phàn nàn cả khi tôi ngủ.

Đầu tôi đau dữ dội. Không thể nào biết bao nhiêu phần của nó là do mệt mỏi và bao nhiêu phần là do những cú đánh mà tôi đã nhận.

Tôi đang nằm trên một bề mặt cứng. Nó thô ráp và… lỗ chỗ. Nó không phẳng, mà cong một cách kì cục, như là tôi đang nằm trong một cái bát nông vậy. Nó không thoải mái chút nào. Lưng và hông tôi đau nhói vì bị ép vào cái vị trí này. Có lẽ chính cơn đau đó đã đánh thức tôi; tôi chẳng cảm thấy được nghỉ ngơi gì hết.

Trời tối – tôi có thể nói thế mà không cần mở mắt. Không phải tối đen như mực, nhưng rất tối.

Không khí còn ẩm mốc hơn cả lúc trước - ẩm ướt và mục ruỗng, với vị cay xè đặc biệt dường như vương lại trong cổ họng tôi. Nhiệt độ thấp hơn trong sa mạc, nhưng sự ẩm thấp bất thường khiến cho tôi gần như không chịu đựng nổi. Tôi lại đổ mồ hôi, lượng nước Jeb đã đưa cho tôi đang tìm đường ra khỏi lỗ chân lông của tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi có thể nghe thấy âm vọng của tiếng thở trở lại với mình từ khoảng cách vài feet. Có thể là tôi chỉ gần với một bức tường thôi, nhưng tôi đoán là tôi đang ở trong một chỗ rất chật hẹp. Tôi lắng nghe hết sức có thể, và có vẻ như là hơi thở của tôi vọng lại từ cả tường phía bên kia nữa.

Biết rằng có thể tôi vẫn đang ở đâu đó trong hệ thống hang động mà Jeb đã đưa tôi tới, tôi khá chắc chắn tôi sẽ nhìn thấy gì khi mở mắt ra. Chắc hẳn tôi đang ở trong một cái lỗ nhỏ trong hang đá, màu nâu tím sẫm và lỗ chỗ những lỗ như pho mát.

Ngoại trừ tiếng động cơ thể tôi phát ra mọi thứ đều im lìm. Sợ phải mở mắt, tôi dựa vào đôi tai, căng hết tai ra trong sự im lặng. Tôi không thể nghe thấy bất kì ai khác, và việc đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Họ sẽ không để lại tôi không có người canh gác, đúng không? Bác Jeb và khẩu súng trường chỗ nào cũng chõ mũi vào của ông, hay ai đó ít cảm thông hơn. Để mặc tôi một mình… việc đó sẽ không hợp với bản tính bạo lực, nỗi sợ hãi và căm thù tự nhiên của họ với tôi.

Trừ khi…

Tôi cố nuốt nước bọt, nhưng sự kinh hoàng thít chặt cổ họng tôi. Họ sẽ không để tôi một mình. Không trừ khi họ nghĩ rằng tôi đã chết, hoặc đảm bảo chắc chắn là tôi sẽ chết. Không trừ khi có những chỗ trong mấy cái hang này mà không ai thoát ra được cả.

Hình ảnh về cảnh quan xung quanh do tôi dựng nên quay cuồng chuyển động trong đầu tôi. Bây giờ tôi thấy chính mình ở đáy của một cái hầm sâu hay bị nhét vào trong một ngôi mộ chật chội. Nhịp thở của tôi tăng lên, nếm vị không khí để tìm mùi hôi thối, tìm vài dấu hiệu chỉ ra luồng khí oxy của tôi đang thấp dần. Những cơ bắp quanh phổi tôi giãn ra ngoài, hít đầy không khí để chuẩn bị cho một tiếng thét đang chực trào ra. Tôi nghiến chặt răng để ngăn nó thoát ra.

Sắc nhọn và rất gần, cái gì đó quét qua mặt đất bên ngoài đầu tôi.

Tôi kêu lên, âm thanh của nó xé toạc không gian chật hẹp. Mắt tôi mở choàng ra. Tôi giật lùi lại khỏi âm thanh đáng ngại, ném mình trở lại bức tường đá lởm chởm. Bàn tay tôi giơ lên để bảo vệ khuôn mặt khi đầu tôi đập cộp một cái đau đớn vào cái trần thấp.

https://thuviensach.vn

Một ánh sáng lờ mờ o O o tỏ từ lối vào hình tròn hoàn hảo cho đến cái hang tròn nhỏ xíu mà tôi đang cuộn mình trong ấy. Nửa khuôn mặt của Jared được thắp sáng khi anh cúi vào trong cửa hang, một cánh tay giơ về phía tôi. Môi anh mím chặt giận dữ. Một mạch máu trên trán anh co giật khi anh nhìn phản ứng sợ sệt của tôi.

Anh không di chuyển; chỉ nhìn chằm chằm tức tối trong khi trái tim tôi bắt đầu đập lại và hơi thở điều hòa. Tôi bắt gặp ánh mắt anh, nhớ lại anh đã luôn lặng lẽ như thế nào – như một hồn ma khi anh muốn. Chẳng trách tôi đã không nghe thấy anh ngồi gác bên ngoài cái tổ của tôi.

Nhưng tôi đã nghe thấy gì đó. Khi tôi nhớ lại chuyện đó, Jared đẩy cánh tay đang vươn ra của anh tới gần hơn, và tiếng quẹt quẹt đó lặp lại. Tôi nhìn xuống. Ở chỗ chân tôi là một tấm nhựa vỡ đang được dùng như một cái khay. Và ở trên nó…

Tôi chộp lấy chai nước mở sẵn. Tôi gần như không biết miệng Jared đã mím lại ghê tởm khi tôi giơ cái chai lên miệng mình. Tôi chắc chắn là chuyện đó sẽ làm phiền tôi sau này, nhưng giờ tất cả những gì tôi quan tâm là nước. Tôi tự hỏi liệu có bao giờ trong đời mình tôi lại xem thường thứ chất lỏng ấy một lần nữa hay không. Trong trường hợp cuộc sống của tôi không bị kéo dài ở đây, câu trả lời có lẽ là không.

Jared đã biến mất, trở ra qua lối vào hình tròn. Tôi có thể nhìn thấy một mảnh tay áo của anh và không gì khác. Ánh sáng mờ mờ đến từ nơi nào đó bên cạnh anh. Đó là một màu ánh xanh nhân tạo.

Tôi đã tu hết nửa bình nước khi một mùi mới khiến tôi chú ý, báo hiệu với tôi nước không phải là món quà duy nhất. Tôi nhìn xuống cái khay lần nữa.

Thức ăn. Họ đang cho tôi ăn sao?

Đầu tiên tôi ngửi thấy một cái bánh mỳ - một cuộn bánh màu đen, hình dáng không đều – nhưng còn có một bát chất lỏng gì đó trong trong với vài nhánh tỏi. Khi tôi cúi xuống gần hơn, tôi có thể thấy những khúc sậm màu hơn ở dưới đáy. Ngoài những thứ này còn có ba miếng màu trắng tròn mập. Tôi đoán chúng là rau, nhưng không nhận ra là loại nào.

https://thuviensach.vn

Chỉ mất vài giây là tôi đã khám phá xong mấy thứ này, nhưng thậm chí cả trong thời gian ngắn ngủi đó, dạ dày tôi cũng gần như nhảy ra khỏi miệng để cố với tới chỗ thức ăn.

Tôi cắn phập một miếng bánh mỳ. Nó rất đặc, toàn là bột mỳ dính chặt vào răng tôi. Bề mặt thì sần sùi, nhưng hương vị thì đậm đà tuyệt vời. Tôi không thể nhớ được bất kì thứ gì có vị ngon thế với tôi, thậm chí cả mấy cái bánh Twinkies vụn của tôi cũng không bằng. Quai hàm tôi làm việc nhanh hết mức có thể, nhưng tôi nuốt trôi gần như cả một miệng nhồm nhoàm miếng bánh mỳ mới nhai được một nửa. Tôi có thể nghe thấy mỗi miếng bánh rơi xuống dạ dày tôi với một tiếng ục ục. Tôi không cảm thấy tuyệt vời như là tôi đã tưởng. Dạ dày tôi phản ứng với thức ăn không dễ chịu gì vì đã bị trống rỗng quá lâu.

Tôi lờ chuyện đó đi và chuyển sang bát chất lỏng – nó là súp. Thứ này trôi xuống dễ dàng hơn. Ngoài thứ tỏi mà tôi đã ngửi thấy, hương vị của nó rất nhạt. Mấy miếng rau xanh mềm và xốp. Tôi tu thẳng từ bát và ước sao cái bát sâu hơn. Tôi lật ngược nó lại để đảm bảo là tôi đã húp hết từng giọt.

Loại rau màu trắng nhai thì cứng và giòn, lại có vị gỗ. Một loại rễ cây nào đây. Chúng không làm tôi thỏa mãn như súp cũng không ngon như bánh mỳ, nhưng tôi biết ơn số lượng của chúng. Tôi vẫn chưa no – chưa gần no – và có lẽ tôi sẽ bắt đầu với cái khay tiếp theo nếu tôi biết là tôi có thể nhai được nó.

Cho đến tận khi tôi đã ăn xong tôi vẫn không nhận ra là đáng lẽ họ không nên cho tôi ăn mới đúng. Trừ khi Jared đã thua trong cuộc chiến với ông bác sĩ. Mặc dù vậy tại sao Jared lại là người canh gác tôi nếu đúng là như thế?

Tôi trượt cái khay ra xa khi nó đã trống rỗng, nhăn mặt trước âm thanh nó tạo ra. Tôi vẫn dúi vào bức tường cuối cái hốc của tôi khi Jared với vào trong để lấy nó. Lần này anh không nhìn vào tôi.

“Cám ơn,” tôi thì thầm khi anh lại biến mất, nhưng tôi chắc là anh vẫn ở đó.

Tôi không thể tin được là anh ấy đánh tôi, Melanie thẫn thờ, ý nghĩ của cô ấy hoài nghi nhiều hơn là phẫn uất. Cô ấy vẫn còn chưa hết ngạc nhiên

https://thuviensach.vn

trước chuyện đó. Tôi thì ngay từ đầu đã không ngạc nhiên rồi. Tất nhiên là anh đã đánh tôi.

Tôi đã tự hỏi cô ở nơi nào đấy, tôi trả lời. Thật là tồi khi khiến tôi lâm vào đống lộn xộn này rồi lại bỏ rơi tôi.

Cô ấy lờ âm điệu chua cay của tôi đi. Tôi đã không nghĩ anh ấy có thể làm được việc đó, bất kể có chuyện gì. Tôi không nghĩ là tôi có thể đánh anh ấy.

Chắc chắn là cô có thể. Nếu anh ấy đến với cô với đôi mắt phản chiếu ánh sáng, cô sẽ làm đúng như vậy. Bản chất cô vốn là bạo lực mà. Tôi nhớ lại giấc mơ hoang đường của cô ấy muốn bóp cổ chết Người truy tìm. Chuyện đó dường như đã từ hàng tháng trước rồi, mặc dù tôi biết là chỉ mới vài ngày thôi. Nếu lâu hơn rồi thì mới có lý. Tôi thì phải mất ối thời gian mới làm cho ai đó bị kẹt trong cái vũng lầy khủng khiếp như cái tôi đang dính vào bây giờ.

Melanie cố xem xét nó một cách khách quan. Tôi không nghĩ vậy. Không phải là Jared… và Jamie, không đời nào tôi đánh Jamie, thậm chí cả khi nó là… Cô ấy nghẹn lời, ghét cái lối suy nghĩ ấy.

Tôi cân nhắc chuyện đó và thấy điều đó là đúng. Thậm chí cả khi thằng bé đã trở thành cái gì đó hay ai đó khác, cả tôi và cô ấy đều không bao giờ có thể giơ tay lên mà đánh nó được.

Chuyện đó khác. Cô giống như… một người mẹ. Ở đây những người mẹ rất phi lý. Dính dáng đến quá nhiều cảm xúc.

Tình mẫu tử luôn luôn đầy cảm xúc – thậm chí cả với linh thể các cô cũng vậy.

Tôi không trả lời câu ấy.

Cô nghĩ giờ sẽ xảy ra chuyện gì?

Cô mới là chuyên gia về con người, tôi nhắc nhở cô ấy. Có thể việc họ cho tôi thức ăn là việc không tốt lành gì. Tôi chỉ có thể nghĩ được một lý do duy nhất họ muốn tôi khỏe mạnh.

Một vài chi tiết tôi nhớ lại được từ lịch sử bạo tàn của loài người xuất hiện trong đầu tôi bên cạnh những câu chuyện trong tờ báo cũ mà hôm trước chúng tôi đã được đọc. Thiêu người – câu chuyện tồi tệ đó. Melanie

https://thuviensach.vn

đã từng làm cháy hết mấy dấu vân tay trên bàn tay phải của cô ấy trong một tai nạn ngu ngốc, cầm lấy cái chảo mà cô ấy không biết là chảo nóng. Tôi nhớ lại đau đớn đã làm cô ấy choáng – nó sắc bén đến không ngờ và cấp bách.

Mặc dù vậy nó chỉ là một tai nạn. Nhanh chóng được chữa trị với đá, thuốc mỡ, và thuốc uống. Không có ai cố tình làm thế, kéo dài từ cơn đau kinh khủng đầu tiên thành cơn đau dai dẳng dai dẳng…

Tôi chưa từng sống trên một hành tinh nào có thể xảy ra những chuyện tàn ác như thế, thậm chí cả trước khi linh thể đến. Nơi này thực sự là nơi cao cấp nhất và cũng là tồi tệ nhất trong tất cả các thế giới – những tri giác đẹp đẽ nhất, cảm xúc tinh tế nhất… những dục vọng tà ác nhất, lòng tham đen tối nhất. Có lẽ nó buộc phải như thế. Có lẽ đỉnh cao không thể nào với tới được nếu không có những vực đáy. Liệu linh thể có phải là trường hợp ngoại lệ của qui luật đó không? Liệu họ có thể có được ánh sáng mà không cần tới bóng tối trên thế giới này không?

Tôi… cảm thấy sao đó khi anh ấy đánh cô, Melanie chen ngang. Lời lẽ tuôn ra rất chậm, từng từ một, như thể cô ấy không muốn nghĩ về chúng.

Tôi cũng cảm thấy cái gì đó. Thật là kinh ngạc làm sao khi bây giờ tôi châm biếm trôi chảy đến thế, sau khi đã trải qua quá nhiều thời gian với Melanie. Anh ấy có mu bàn tay cứng thật đấy, nhỉ?

Ý tôi không phải thế. Ý tôi là… Cô ấy trù trừ một lúc lâu, rồi phần còn lại của câu nói vội vã ùa ra. Tôi đã tưởng tất cả là do tôi – cách chúng ta cảm nhận về anh ấy. Tôi tưởng tôi là…người kiểm soát chuyện đó.

Những ý nghĩ đằng sau câu nói của cô ấy rõ ràng hơn là chính lời nói.

Cô đã tưởng cô có thể mang tôi tới đây bởi vì cô đã quá mong muốn chuyện đó. Tưởng là cô đang kiểm soát tôi thay vì ngược lại. Tôi cố gắng không khó chịu. Cô tưởng cô đã áp chế được tôi.

Phải. Sự chán nản trong giọng của cô ấy không phải là vì tôi buồn, mà vì cô ấy không muốn mình sai. Nhưng…

Tôi chờ.

Cô ấy lại tuôn ra ào ào lần nữa. Cô cũng đang phải lòng anh ấy, không liên quan gì tới tôi. Nó khác với cách tôi cảm nhận. Một tình yêu khác. Tôi

https://thuviensach.vn

đã không nhìn thấy nó cho đến khi anh ấy ở đây với chúng ta, cho tới khi cô nhìn thấy anh ấy lần đầu tiên. Làm sao chuyện ấy xảy ra được? Làm thế nào mà một con sâu dài ba inch lại có thể yêu một con người được?

Sâu?

Xin lỗi. Tôi đoán là cô có… kiểu như rất nhiều chi.

Không hoàn toàn. Chúng giống ăng-ten hơn. Và tôi hơi dài hơn ba inch một chút khi chúng duỗi hết ra.

Ý tôi là, anh ấy không phải là đồng loại của cô.

Cơ thể tôi là con người, tôi nói với cô ấy. Trong khi tôi dính chặt với nó, tôi cũng là con người. Và cái cách cô nhìn Jared trong những kí ức của cô… chà, tất cả là lỗi của cô.

Cô ấy xem xét chuyện đó một lát. Cô ấy không thích thế lắm.

Vậy nếu cô đã tới Tucson và có một thân thể mới, cô sẽ không còn yêu anh ấy nữa?

Tôi thực sự, thực sự hi vọng điều đó là sự thật.

Cả hai chúng tôi đều không vui vẻ gì với câu trả lời của mình. Tôi dụi đầu lên đầu gối. Melanie thay đổi đề tài.

Ít nhất thì Jamie cũng an toàn. Tôi đã biết là Jared sẽ chăm sóc nó mà. Nếu tôi phải rời bỏ nó, tôi không thể để lại nó cho ai khác tốt hơn được… tôi ước gì có thể gặp nó.

Tôi sẽ không đòi việc đó đâu! Tôi nhăn mặt trước ý nghĩ những phản hồi nào tôi sẽ nhận được từ cái yêu cầu đó.

Đồng thời, tôi cũng tha thiết mong tận mắt nhìn thấy cậu bé ấy. Tôi muốn chắc chắn là nó thực sự ở đây, thực sự an toàn – là họ cho nó ăn và chăm sóc nó theo cách mà Melanie không bao giờ còn có thể làm nữa. Cách mà tôi, một kẻ chẳng là mẹ của ai hết, muốn chăm sóc nó. Có ai hát cho nó nghe mỗi đêm không? Ai kể chuyện cho nó không? Liệu cái anh Jared mới mẻ, giận dữ này có nghĩ tới những việc nhỏ nhặt như thế không? Có ai đó để nó cuộn tròn ôm lấy khi nó sợ hãi không?

Cô có nghĩ họ sẽ nói với nó tôi đang ở đây không? Melanie hỏi.

Thế sẽ giúp hay là làm tổn thương nó? Tôi hỏi ngược lại.

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ của cô ấy là một lời thì thầm. Tôi không biết… tôi ước tôi có thể nói với nó rằng tôi đã giữ lời hứa.

Chắc chắn là cô đã giữ lời. Tôi lắc đầu, ngạc nhiên. Không ai có thể nói rằng cô không trở lại, như mọi khi.

Cảm ơn vì điều đó. Giọng của cô ấy rất mờ nhạt. Tôi không thể nói ý cô ấy là những lời tôi vừa nói bây giờ, hay cô ấy muốn nói đến toàn cảnh, cảm ơn vì đã mang cô ấy tới đây.

Đột nhiên tôi thấy kiệt sức, và tôi có thể cảm nhận cả cô ấy cũng vậy. Bây giờ khi dạ dày tôi đã yên một chút và đầy được gần một nửa, những cơn đau còn lại của tôi không đủ sức giữ tôi tỉnh nữa. Tôi dè dặt trước khi cử động, sợ rằng sẽ phát ra tiếng, nhưng cơ thể tôi muốn không phải co nữa và được duỗi ra. Tôi làm thế im lặng hết sức có thể, cố tìm một góc nào trong cái hốc đủ dài cho tôi. Cuối cùng, tôi phải gác chân gần như chìa khỏi cửa hang. Tôi không thích làm thế, lo là Jared sẽ nghe thấy cử động bên cạnh anh và nghĩ tôi đang cố trốn, nhưng anh không hề có phản ứng gì hết. Tôi đặt phía bên mặt lành lặn của mình trên cánh tay, cố lờ đi cái cách mặt sàn trũng của cái hang làm cong lưng tôi, và nhắm mắt lại.

Tôi nghĩ tôi đã ngủ, nhưng nếu có thì cũng không sâu. Âm thanh bước chân vẫn còn ở rất xa khi tôi đã hoàn toàn tỉnh thức.

Lần này tôi mở mắt ngay lập tức. Chẳng có gì thay đổi – tôi vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng xanh mờ nhạt qua cửa hang hình tròn; vẫn không nhìn được Jared nếu anh có ở ngoài. Ai đó đang tới – rất dễ nghe thấy tiếng bước chân tới gần. Tôi kéo chân khỏi cửa hang, di chuyển hết sức yên lặng, và cuộn tròn dựa vào bức tường cuối hang lần nữa. Tôi thích có thể đứng lên; như thế sẽ khiến tôi bớt thấy yếu ớt, sẵn sàng đối mặt với bất kể cái gì đang tới hơn. Cái trần thấp của hang chỉ vừa vặn để tôi quỳ lên mà thôi.

Có một thoáng cử động bên ngoài nhà tù của tôi. Tôi nhìn thấy một phần chân của Jared khi anh lặng lẽ đứng lên.

“A. Anh đây rồi,” một người đàn ông nói. Lời nói rất to sau bao nhiêu lâu im ắng đến nỗi tôi giật nảy người. Tôi nhận ra giọng nói đó. Một trong hai anh em tôi đã nhìn thấy trên hoang mạc – người cầm con dao rựa, Kyle.

Jared không nói gì.

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi sẽ không cho phép chuyện này đâu, Jared.” Đó là một người khác, một giọng có lý lẽ hơn. Có lẽ là người em trai, Ian. Giọng nói của hai anh em rất giống nhau – hay có lẽ nó sẽ thế, nếu Kyle không lúc nào cũng hét lên, giọng của anh ta luôn luôn gắt lên giận dữ. “Tất cả chúng ta đều mất ai đó – chết tiệt, chúng ta đều đã mất tất cả mọi người. Nhưng thế này thật là lố bịch.”

“Nếu anh không để cho Doc có nó, thì nó phải chết,” Kyle nói thêm, giọng anh ta là một tiếng gừ.

“Anh không thể giữ nó làm tù nhân ở đây được,” Ian tiếp tục nói. “Dần dần, nó sẽ trốn và tất cả chúng ta sẽ bị lộ.”

Jared không nói gì, nhưng anh bước sang ngang một bước để đứng chắn ngay giữa cửa hang của tôi.

Trái tim tôi đập nhanh và mạnh khi tôi hiểu ra điều hai anh em nọ đang nói. Jared đã thắng. Tôi sẽ không bị tra tấn. Tôi sẽ không bị giết – dẫu sao cũng không phải ngay bây giờ. Jared đang giữ tôi làm tù nhân.

Nó nghe như một từ ngữ đẹp đẽ trong hoàn cảnh này.

Tôi đã bảo cô anh ấy sẽ bảo vệ chúng ta mà.

“Đừng là chuyện này khó khăn nữa, Jared,” một giọng đàn ông mới mà tôi không nhận ra nói. “Cần làm việc phải làm.”

Jared không nói gì.

“Chúng tôi không muốn làm anh đau, Jared. Tất cả chúng ta ở đây đều là anh em. Nhưng chúng tôi sẽ phải làm nếu anh ép chúng tôi.” Chẳng có chút dọa nạt nào trong giọng của Kyle. “Tránh ra.”

Jared đứng vững như núi.

Tim tôi bắt đầu thình thịch nhanh hơn cả lúc trước, đập vào lồng ngực tôi mạnh đến nỗi làm ngắt quãng nhịp thở trong phổi tôi, khiến tôi khó mà thở được. Melanie bất lực vì sợ hãi, không thể nghĩ rành mạch được.

Họ sẽ làm tổn thương anh ấy. Những con người điên cuồng kia sẽ tấn công một đồng loại của chính họ.

“Jared… làm ơn đi,” Ian nói.

Jared không trả lời.

https://thuviensach.vn

Một bước chân thật nặng – một cú tấn công – và âm thanh của cái gì đó nặng nề va vào cái gì đó cứng chắc. Một tiếng rên, một tiếng hự nghẹn lại –

"Không!" tôi hét, và lao mình ra khỏi cái lỗ tròn.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Phân Công

Viền của cửa hang đã được bào mòn, nhưng nó quẹt vào lòng bàn tay và cẳng tay tôi khi tôi lảo đảo chui qua. Tôi đau và cứng người lại để nâng mình đứng thẳng lên, và tôi phải ngưng thở. Đầu tôi bồng bềnh khi máu chảy xuống.

V

Tôi chỉ kiếm một thứ - nơi Jared đang đứng, để tôi có thể đặt mình giữa anh và những kẻ tấn công anh.

Tất cả bọn họ đều chết đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào tôi. Jared quay lưng vào tường, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm và thõng xuống. Trước mặt anh, Kyle gập người xuống, ôm lấy bụng. Ian và một người lạ kéo anh ta ra sau vài feet, miệng há hốc kinh ngạc. Tôi lợi dụng sự ngạc nhiên của họ. Bằng hai bước dài, run rẩy, tôi chen vào giữa Kyle và Jared.

Kyle là người đầu tiên phản ứng. Tôi chỉ cách anh ta không đến một foot, và bản năng nguyên thủy của anh ta là gạt tôi ra xa. Bàn tay anh ta đánh vào vai tôi và đẩy tôi ngã xuống sàn. Trước khi tôi ngã, cái gì đó nắm lấy cổ tay tôi và kéo tôi đứng dậy.

Ngay khi nhận ra điều anh vừa làm, Jared thả cổ tay tôi ra như thể da tôi đang rỉ axit.

“Vào trong ngay,” anh rống lên với tôi. Anh cũng đẩy vai tôi, nhưng không mạnh như cú đẩy của Kyle. Nó khiến tôi loạng choạng hai bước quay lại chỗ cửa hang.

Cái hang là một vòng tròn tối thui trong hành lang hẹp. Bên ngoài nhà tù bé nhỏ, cái hang to hơn trông y như thế, chỉ dài hơn và cao hơn, một cái

https://thuviensach.vn

ống thay vì một cái hố. Một ngọn đèn nhỏ - chạy bằng cái gì, tôi không thể nào đoán được – chiếu sáng mờ mờ hành lang từ mặt đất. Nó tạo ra những cái bóng kì lạ trên khuôn mặt những người đàn ông, biến chúng thành những khuôn mặt quái vật gầm ghè.

Tôi lại bước một bước về phía họ, quay lưng lại với Jared.

"Tôi là thứ anh muốn," tôi nói trực tiếp với Kyle. "Để anh ấy yên."

Không ai nói bất kì điều gì trong một giây dài.

"Kẻ khốn kiếp lừa đảo," Ian cuối cùng cũng lầm rầm, mắt mở to kinh hoàng.

"Tôi bảo vào trong ngay," Jared rít đằng sau tôi.

Tôi quay nửa người, không muốn Kyle ra khỏi tầm nhìn. "Anh không có nghĩa vụ phải hi sinh thân mình để bảo vệ tôi."

Jared nhăn nhó, một tay giơ lên để đẩy tôi trở lại cái hang lần nữa.

Tôi tránh ra; hành động đó đẩy tôi về gần với người muốn giết tôi hơn.

Ian tóm lấy cánh tay tôi và vặn nó ra sau. Tôi chống lại một cách bản năng, nhưng anh ta rất khỏe. Anh ta vòng tay tôi ra sau quá xa và tôi phải rên lên.

"Bỏ tay ra khỏi người cô ấy!" Jared thét lên, lao tới.

Kyle bắt lấy anh và xoay anh một vòng trong thế vật lộn, đẩy cổ anh ra phía trước. Người đàn ông kia tóm lấy một cánh tay còn lại của Jared.

"Đừng làm anh ấy đau!" tôi la lên thất thanh. Tôi vặn vẹo trong bàn tay đang bắt giữ tôi.

Khuỷu tay tự do của Jared thụi vào bụng Kyle. Kyle hổn hển và bị lỏng tay. Jared xoay khỏi kẻ tấn công anh rồi lao trở lại, đấm trúng vào mũi Kyle. Dòng máu đỏ sẫm bắn lên tường và ngọn đèn.

"Kết liễu nó đi, Ian!" Kyle kêu lên. Anh ta cúi đầu xuống và nhắm vào Jared, lao mình vào người anh.

"Không!" Jared và tôi cùng gào lên một lúc.

Ian thả cánh tay tôi ra, và bàn tay anh tay siết quanh cổ họng tôi, chặn hơi thở của tôi. Tôi cào vào hai tay anh ta với những móng tay vô dụng, cùn xỉn của tôi. Anh ta siết tôi chặt hơn, nhấc bổng tôi lên khỏi mặt sàn.

https://thuviensach.vn

Đau đớn – đôi bàn tay đang thiết chặt, nỗi sợ hãi đột ngột của phổi tôi. Cực kì đau đớn. Tôi quằn quại, để thoát khỏi nỗi đau nhiều hơn là thoát khỏi bàn tay sát nhân.

Clích, clích.

Tôi mới chỉ nghe thấy âm thanh đó một lần trước đây, nhưng tôi nhận ra nó. Tất cả những người khác cũng vậy. Tất cả bọn họ đều đông cứng, Ian với bàn tay vẫn khóa chặt trên cổ tôi.

"Kyle, Ian, Brandt – lùi lại!" Jeb quát.

Không ai di chuyển – chỉ có tay tôi, vẫn cào cấu, và chân tôi, khươ khươ trên không.

Jared đột nhiên thụp xuống bên dưới cánh tay không cử động của Kyle và lao vào tôi. Tôi nhìn thấy nắm đấm của anh bay về phía mặt tôi, và nhắm chặt mắt lại.

Một tiếng thịch vang lên cách đầu tôi vài inch. Ian hự lên, và tôi rơi xuống sàn. Tôi lồm cồm bò dưới chân anh ta, hổn hển. Jared rút lui sau khi liếc ánh mắt giận dữ về phía tôi và tới đứng bên cạnh cánh tay Jeb.

"Các cậu là khách ở đây, mấy nhóc, và đừng có quên chuyện đó," Jeb gầm ghè. "Ta đã bảo các cậu không đi lùng tìm cô gái. Trong lúc này, cô ta cũng là khách, và ta không đồng ý để bất kì vị khách nào của ta giết bất kì người nào khác."

"Jeb," Ian rên lên phía trên tôi, giọng anh ta bị nén vì bàn tay đặt lên miệng. "Jeb. Chuyện này thật điên rồ."

"Kế hoạch của ông là gì?" Kyle hỏi. Mặt anh ta đầy những máu, một hình ảnh bạo lực, ghê rợn. Nhưng chẳng có dấu hiệu đau đớn nào trong giọng anh ta hết, chỉ có sự giẫn dữ bị kiềm chế và sôi sùng sục. "Chúng tôi có quyền được biết. Chúng tôi phải quyết định liệu chỗ này có còn an toàn không hay đã đến lúc phải đi. Vì thế… ông còn định giữ thứ này làm chó cảnh đến bao giờ? Ông sẽ làm gì với nó khi đã thôi trò đóng vai Chúa Trời? Tất cả chúng tôi đáng được biết những câu trả lời đó."

Những lời lẽ khác thường đó của Kyle vang mãi trong mạch đập phía sau đầu tôi. Giữ tôi làm chó cảnh? Jeb đã gọi tôi là khách của ông… Đó có phải là một từ khác để chỉ tù nhân không? Liệu có thể tồn tại hai con người

https://thuviensach.vn

không đòi hỏi hoặc cái chết của tôi hoặc lời thú tội bị bức cung của tôi không? Nếu thế, nó chẳng khác nào một điều kì diệu.

"Không có câu trả lời cho cậu đâu, Kyle," Jeb nói. "Nó không phụ thuộc vào ta."

Tôi không nghĩ có bất kì một phản ứng nào khác của Jeb có thể làm họ bối rối hơn được. Cả bốn người đàn ông, Kyle, Ian, người lạ tôi không biết, và thậm chí cả Jared, đều nhìn đăm đăm vào ông ngạc nhiên. Tôi vẫn gập người thở hổn hển dưới chân Ian, ước gì có cách nào đó để tôi có thể trèo trở lại cái hốc của tôi mà không ai biết.

"Không phụ thuộc vào ông ư?" cuối cùng Kyle cũng nhắc lại, vẫn không tin được. "Vậy thì ai? Nếu ông đang nghĩ đến việc đưa ra bỏ phiếu, thì đã xong rồi. Ian, Brandt, và tôi là những người được chỉ định thực thi kết quả."

Jeb lắc đầu – một cử động rất ít để mắt ông không hề rời khỏi người đàn ông ở trước mặt ông. "Nó cũng không phụ thuộc vào cuộc bỏ phiếu. Đây vẫn là nhà tôi."

"Vậy thì ai?" Kyle hét.

Đôi mắt Jeb cuối cùng cũng chuyển hướng – tới một khuôn mặt khác rồi trở về với Kyle. "Đó là quyết định của Jared."

Tất cả mọi người, kể cả tôi, chuyển ánh mắt nhìn về Jared.

Anh há hốc mồm nhìn vào Jeb, cũng ngạc nhiên như những người khác, rồi hàm răng anh nghiến chặt lại với nhau phát ra tiếng. Anh ném một ánh mắt đầy căm hận về phía tôi.

"Jared á?" Kyle hỏi, đối mặt với Jeb lần nữa. "Vô lý hết sức!" Bây giờ anh ta không còn kiểm soát được mình nữa, gần như phun phì phì giận dữ. "Anh ta thiên vị hơn bất kì ai khác! Tại sao? Làm sao anh ta khách quan trong chuyện này được?"

"Jeb, cháu không…" Jared lẩm bẩm.

"Cô ấy là trách nhiệm của cậu, Jared," Jeb nói bằng một giọng cả quyết. "Tất nhiên, ta sẽ giúp cậu, nếu có thêm bất kì rắc rối nào kiểu như thế này, và sẽ giúp trông coi cô ấy và những chuyện tương tự. Nhưng khi phải ra quyết định, thì đó là việc của cậu." Ông giơ một tay lên khi Kyle cố phản

https://thuviensach.vn

đối lần nữa. “Hãy nhìn sự việc theo cách này, Kyle. Nếu ai đó tìm thấy Jodi trong một chuyến đi trộm và mang cô ấy trở về đây, liệu cậu có muốn ta hay Doc hay một cuộc bỏ phiếu quyết định chúng ta sẽ làm gì với cô ấy không?”

“Jodi đã chết rồi,” Kyle phun ra, máu phun phì phì từ miệng anh ta. Anh ta lườm tôi với biểu hiện y hệt như Jared vừa mới có.

“À, nếu cơ thể của cô ấy lang thang tới đây, thì cậu vẫn là người quyết định. Cậu có muốn làm theo bất kì cách gì khác không?”

“Đa số -“

“Nhà ta, luật của ta,” Jeb gay gắt chen ngang. “Không bàn cãi gì nữa. Không bỏ phiếu gì hết. Không cố gắng trừ khử nào nữa. Ba cậu truyền lại lời ta – kể từ nay đây là qui định. Quy định mới.”

“Lại một cái nữa?” Ian khẽ lẩm bẩm.

Jeb lờ anh ta đi. “Nếu, không chắc là có hay không, bằng cách nào đó việc thế này lại xảy ra, thân thể đó thuộc về ai thì người đó quyết định.” Jeb chọc chọc nòng súng về phía Kyle, rồi lắc nó vài inch về hướng hành lang đằng sau lưng anh ta. “Ra khỏi đây đi. Ta không muốn nhìn thấy cậu ở bất cứ chỗ nào gần đây lần nữa. Cậu bảo cho mọi người biết hành lang này đã bị cấm. Không ai có bất kì lý do gì để ở đây trừ Jared, và nếu ta bắt được ai đang lén lút xung quanh, ta sẽ không thèm hỏi trước đâu đấy. Hiểu chưa? Đi. Ngay.” Ông lại chọc khẩu súng vào Kyle.

Tôi kinh ngạc thấy ba sát thủ ngay lập tức đi trở lên hành lang, thậm chí còn không dừng lại để dành cho tôi hay Jeb một cái nhăn mặt từ biệt.

Tôi thực sự muốn tin rằng khẩu súng trên tay Jeb chỉ để dọa nạt.

Kể từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông, Jeb đã thể hiện mọi điều vượt xa sự tử tế. Ông chưa từng một lần thô bạo với tôi; chưa từng nhìn tôi với biểu hiện ác nghiệt dễ nhận thấy. Giờ đây có vẻ như ông là một trong số hai người duy nhất ở đây không muốn làm hại tôi. Jared có thể đã chiến đấu để giữ mạng cho tôi, nhưng rõ ràng là anh cực kì mâu thuẫn về quyết định đó. Tôi cảm thấy anh có thể thay đổi ý kiến bất kì lúc nào. Từ biểu hiện của anh, có thể thấy rõ rằng một phần trong anh muốn kết thúc chuyện này cho xong – đặc biệt bây giờ khi Jeb đã đặt quyền quyết định lên vai anh. Trong

https://thuviensach.vn

khi tôi phân tích chuyện này, Jared lừ lừ nhìn tôi với vẻ căm ghét khắc trên mỗi đường nét của khuôn mặt anh.

Tuy nhiên, cũng nhiều như tôi muốn tin rằng Jeb chỉ dọa nạt, trong khi tôi nhìn ba người đàn ông biến mất vào đêm tối đi xa khỏi tôi, tôi thấy rõ ràng là không đời nào ông lại chỉ có thế. Bên dưới cái vẻ bề ngoài ông đã trình ra, Jeb chắc hẳn phải là người đáng sợ và độc ác như những người còn lại. Nếu ông chưa từng sử dụng khẩu súng đó trong quá khứ - dùng nó để giết người, chứ không phải chỉ là dọa nạt – thì không ai lại nghe lời ông đến vậy.

Những thời điểm tuyệt vọng, Melanie thì thầm. Chúng tôi chẳng thể nào tử tế trong cái thế giới các người tạo ra. Chúng tôi là những kẻ trốn chạy, một giống loài đang có nguy cơ tuyệt diệt. Mọi lựa chọn đều là lựa chọn sống – chết.

Xuỵt. Tôi không có thì giờ tranh cãi. Tôi cần tập trung.

Jared giờ đang đối mặt với Jeb, một bàn tay giơ ra trước mặt anh, lòng bàn tay ngửa lên, những ngón tay khẽ cụp vào. Bây giờ khi những người khác đã đi, cơ thể hai người trùng xuống trong tư thế thả lỏng hơn. Jeb thậm chí còn cười bên dưới bộ râu dày, cứ như thể là ông thích thú cuộc đối đầu trước họng súng. Con người kì lạ.

“Xin đừng đặt chuyện này lên cháu, Jeb,” Jared nói. “Kyle nói đúng một chuyện – cháu không thể ra một quyết định công tâm.”

“Không ai bảo cậu phải ra quyết định ngay lúc này. Cô ấy sẽ không đi đâu cả.” Jeb nhìn xuống tôi, vẫn cười. Con mắt gần nhất với tôi – con mắt Jared không thể thấy – nhắm lại nhanh chóng và mở ra ngay. Một cái nháy mắt. “Không phải sau tất cả những rắc rối cô ấy gặp phải để tới được đây. Cậu có ối thời gian để suy nghĩ thông suốt.”

“Chẳng có gì để suy nghĩ thông suốt hết. Melanie đã chết rồi. Nhưng cháu không thể - không thể - Jeb, cháu không thể chỉ…” Jared dường như không thể nói hết câu.

Nói với anh ấy đi.

Tôi vẫn chưa sẵn sàng để chết ngay lập tức đâu.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì đừng nghĩ về nó nữa,” Jeb bảo anh. “Có lẽ sau này cậu sẽ nghĩ ra cái gì đó. Hãy cho nó ít thời gian.”

“Bác sẽ làm gì với nó đây? Chúng ta không thể trông coi nó suốt ngày đêm được?”

Jeb lắc đầu. “Đó chính xác là việc chúng ta sẽ phải làm trong một khoảng thời gian nữa. Mọi chuyện sẽ dịu đi thôi. Thậm chí cả Kyle cũng không thể cứ ôm mối giận dữ muốn giết người suốt vài tuần lễ được.”

“Một vài tuần ư? Chúng ta không có thời gian để chơi trò vệ sĩ dưới này trong vài tuần được. Chúng ta có những việc khác –“

“Ta biết, ta biết.” Jeb thở dài. “Ta sẽ nghĩ ra cái gì đó.”

“Và đó chỉ là một nửa vấn đề thôi.” Jared nhìn vào tôi lần nữa; một mạch máu trên trán anh co giật.

“Chúng ta giữ nó ở đâu đây? Không có vẻ như chúng ta có một cái hầm kín.”

Jeb cười với tôi. “Bây giờ cô sẽ không gây rắc rối gì cho chúng ta, phải không?”

Tôi nhìn đăm đăm vào ông không nói.

“Jeb,” Jared lẩm bẩm, chán nản.

“Ồ, đừng lo về cô ấy. Thứ nhất, chúng ta sẽ để mắt đến cô ấy. Thứ hai, cô ấy sẽ không bao giờ có thể tìm đường ra khỏi đây được – cô ấy sẽ đi lòng vòng lạc lối cho đến khi đâm sầm vào ai đó. Từ đây dẫn đến điều thứ ba: cô ấy không ngu ngốc đến thế.” Ông nhướn một bên lông mày trắng rậm rạp vào tôi. “Cô sẽ không đi kiếm Kyle hay mấy người còn lại, phải không? Tôi không nghĩ có ai trong bọn họ lại thích cô đâu.”

Tôi chỉ nhìn, cảnh giác với giọng điệu dễ dãi, tán gẫu của ông.

“Cháu mong bác không nói chuyện với nó như thế,” Jared lẩm bẩm.

“Ta được nuôi dậy trong một thời kì lịch sự hơn, nhóc. Ta không ngăn mình được.” Jeb đặt một tay lên cánh tay Jared, khẽ vỗ vỗ. “Nghe này, cậu vừa trải qua cả một đêm dài. Hãy để ta canh ca tiếp theo ở đây. Đi nghỉ chút đi.”

Dường như Jared định phản đối, nhưng rồi anh nhìn vào tôi lần nữa và biểu hiện của anh cứng lại.

https://thuviensach.vn

“Gì cũng được, Jeb. Và… cháu không – cháu sẽ không chịu trách nhiệm cho thứ này. Cứ giết nó nếu bác nghĩ thế là tốt nhất.

Tôi co rúm lại.

Jared cau có trước phản ứng của tôi, rồi đột ngột quay lưng và đi vào cùng con đường những người kia đã đi. Jeb nhìn anh bỏ đi. Trong khi ông bị sao lãng, tôi bò về cái hốc của mình.

Tôi nghe tiếng Jeb từ từ ngồi xuống mặt đất bên cạnh cửa hang. Ông thở dài và duỗi mình, vặn vẹo vài khớp xương. Sau vài phút, ông bắt đầu khe khẽ huýt sáo. Đó là một giai điệu vui vẻ.

Tôi cuộn người xuống đầu gối, ấn lưng vào chỗ lõm xa nhất trong cái hốc nhỏ. Những cơn rùng mình bắt đầu ở hõm thắt lưng rồi chạy lên chạy xuống trên lưng tôi. Bàn tay tôi run run, và răng tôi va vào nhau khe khẽ, bất chấp cái nóng ẩm ướt.

“Cũng nên nằm xuống và nghỉ một chút,” Jeb nói, với tôi hoặc với chính ông, tôi không chắc lắm.

“Mai chắc sẽ là một ngày khó khăn đây.”

Những cơn rùng mình đã hết một lúc sau đó – có lẽ là khoảng nửa giờ. Khi đã hết rùng mình, tôi thấy kiệt sức. Tôi quyết định nghe theo lời khuyên của Jeb. Mặc dù sàn nhà càng khó chịu hơn trước, tôi vẫn lịm đi sau vài giây.

Mùi thức ăn đánh thức tôi. Lần này tôi bị chuếnh choáng và mất phương hướng khi tôi mở mắt. Một nỗi sợ bản năng khiến cho bàn tay tôi run rẩy trước khi hoàn toàn tỉnh táo.

Lại chiếc khay ấy được đặt trên mặt đất bên cạnh tôi, chứa cùng những thứ như trước. Tôi vừa trông thấy lại vừa nghe thấy Jeb. Ông ngồi nghiêng trước cửa hang, nhìn thẳng về phía trước xuống hành lang dài và huýt sáo khe khẽ.

Bị thôi thúc bởi cơn khát cháy họng tôi ngồi dậy và vớ lấy chai nước để mở.

“Chào buổi sáng,” Jeb nói, gật đầu về phía tôi.

Tôi đông cứng, một tay đặt trên cái chai, cho đến khi ông quay đầu đi và lại bắt đầu huýt sáo.

https://thuviensach.vn

Chỉ đến bây giờ, không khát nước đến tuyệt vọng như trước, tôi mới chú ý tới cái dư vị kì cục, khó chịu sau khi uống. Nó khớp với mùi ẩm mốc của không khí, nhưng hơi nồng hơn. Mùi vị đó lưu lại trong miệng tôi, không thoát ra được.

Tôi ăn thật nhanh, lần này để dành súp đến cuối cùng. Hôm nay dạ dày tôi phản ứng vui vẻ hơn, chịu khó chấp nhận thức ăn tốt hơn. Nó gần như không kêu ùng ục nữa.

Mặc dù vậy cơ thể tôi lại có những nhu cầu khác, khi mà giờ đây cái nhu cầu inh ỏi nhất đã được thỏa mãn. Tôi nhìn quanh cái hốc tối, gò bó của mình. Chẳng có nhiều lựa chọn trước mắt. Nhưng tôi gần như không thể chịu được nỗi sợ trước ý nghĩ phải nói to lên và đòi hỏi một điều gì, thậm chí cả với con người kì quái nhưng thân thiện là Jeb.

Tôi lắc lư tới tui, cân nhắc. Hông tôi đau nhức từ việc cong người theo độ lún của cái hang.

“E hèm,” Jeb nói.

Ông lại đang nhìn vào tôi, khuôn mặt ông sậm màu hơn bình thường bên dưới bộ râu trắng.

“Cô đã bị kẹt ở đây một thời gian rồi,” ông nói. “Cô có cần… ra ngoài?”

Tôi gật đầu.

“Ta cũng không phiền gì một cuộc đi bộ.” Giọng ông vui vẻ. Ông bật đứng dậy với sự nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên. Tôi bò ra chỗ cửa hang, nhìn đăm đăm vào ông cảnh giác.

“Ta sẽ chỉ cho cô phòng rửa ráy nhỏ của chúng ta,” ông nói tiếp. “Bây giờ, cô nên biết là chúng ta sắp phải đi qua… kiểu như là quảng trường chính, có thể nói thế. Đừng lo. Ta nghĩ mọi người bây giờ đã nhận được thông điệp rồi.” Một cách vô thức, ông vuốt dọc cây súng của mình.

Tôi cố nuốt khan. Bàng quang của tôi đã quá đầy đến nỗi liên tục bị đau, không thể nào lờ nó đi được. Nhưng phải đi diễu hành ngay trước mắt một đám sát nhân giận dữ ư? Chẳng lẽ ông ấy không thể mang cho tôi một cái thùng?

Ông đánh giá nỗi sợ trong mắt tôi – nhìn thấy cách tôi tự động lùi vào sâu hơn trong cái hốc – và môi ông mím lại suy tư. Rồi ông quay người và

https://thuviensach.vn

bắt đầu đi xuống hành lang tối. “Theo ta,” ông nói với lại, nhưng không nhìn xem tôi có tuân lệnh không.

Tôi có một ý nghĩ thoáng qua là Kyle tìm thấy tôi ở đây một mình, và đi theo sau Jeb ngay giây sau đó, lồm cồm bò qua cửa hang rồi lảo đảo trên đôi chân cứng đờ của tôi nhanh nhất có thể. Tôi cảm thấy vừa kinh khủng vừa tuyệt vời khi lại được đứng thẳng dậy – cơn đau rất buốt nhói, nhưng niềm vui thì lớn hơn nhiều.

Tôi đã ở gần ông khi chúng tôi đi tới cuối hành lang; bóng tối hiện ra mờ mờ ở lối thoát hình ô van gãy. Tôi do dự, nhìn trở lại cái đèn bé tí ông đã bỏ lại trên sàn. Đó là ánh sáng duy nhất trong cái hang tối đen. Liệu tôi có nên mang nó chăng?

Ông nghe thấy tôi dừng lại và quay người để liếc tôi qua vai ông. Tôi gật đầu về phía cái đèn, rồi nhìn lại ông.

“Để nó đó. Ta biết đường mà.” Ông đưa một tay không ra cho tôi. “Ta sẽ dẫn đường cho cô.”

Tôi nhìn chằm chằm vào bàn tay ấy một lúc lâu, và rồi, cảm thấy cơn thúc bách trong bàng quang của mình, tôi chậm rãi đặt bàn tay tôi lên lòng bàn tay ông, gần như không chạm vào nó – theo cách mà tôi sẽ chạm vào một con rắn nếu vì một lý do nào đó mà tôi sẽ bị ép phải chạm vào.

Jeb dẫn tôi đi qua bóng tối với những bước chân chắc chắn, nhanh nhẹn. Đường hầm dài được tiếp nối bởi một loạt những ngã rẽ chóng mặt ở các hướng đối lập. Khi chúng tôi lại vòng một đường chữ V ngặt nữa trên đường, tôi biết là tôi đã bị dẫn đi vòng vòng một cách bất lực. Tôi chắc chắn đây là cố tình, và cũng là lý do Jeb để lại cái đèn đằng sau. Ông không muốn tôi biết quá nhiều để tìm được đường ra khỏi cái mê cung này.

Tôi tò mò làm thế nào chỗ này lại thế này, làm sao Jeb tìm được nó, và làm sao những người khác lại tụ lại ở đây. Nhưng tôi buộc môi mình gắn chặt với nhau. Với tôi có vẻ như giữ im lặng là cách tốt nhất bây giờ. Tôi đang hi vọng điều gì, tôi cũng không chắc. Thêm một vài ngày sống sót chăng? Chỉ là một sự trì hoãn đau đớn chăng? Còn gì khác nữa không? Tất cả những gì tôi biết là tôi vẫn chưa sẵn sàng để chết, như tôi đã bảo với

https://thuviensach.vn

Melanie trước đó; bản năng sống của tôi phát triển như bất cứ một con người bình thường nào.

Chúng tôi lại rẽ một lần nữa, và ánh sáng đầu tiên tới chỗ chúng tôi. Phía trước, một kẽ hở cao, hẹp được chiếu sáng bởi ánh đèn từ một căn phòng khác. Ánh sáng không có vẻ nhân tạo như cái đèn cạnh hang của tôi. Nó quá sáng, quá thuần khiết.

Chúng tôi không thể đi hàng hai lách qua cái kẽ nứt trong vách đá được. Jeb đi trước, dắt theo tôi sát phía sau. Một khi đã đi qua – và có thể nhìn lại được – tôi kéo tay ra khỏi cái nắm hờ của Jeb. Ông không hề phản ứng lại gì hết ngoại trừ đặt bàn tay mới rảnh rỗi của ông trở về khẩu súng.

Chúng tôi đang ở trong một đường hầm ngắn, và một ánh sáng sáng hơn chiếu qua một khung tò vò thô ráp. Các bức tường cùng là loại đá tím lỗ chỗ như cũ.

Bây giờ tôi có thể nghe được các giọng nói. Chúng thấp, bớt khẩn trương hơn lần cuối cùng tôi nghe thấy trận cãi vã của một đám đông con người. Hôm nay không ai mong chờ chúng tôi. Tôi chỉ có thể tưởng tượng ra phản ứng trước việc họ thấy tôi đi cùng Jeb. Lòng bàn tay tôi lạnh và ẩm ướt; hơi thở hổn hển đứt đoạn. Tôi dựa sát hết mức có thể vào Jeb mà không thực sự chạm vào ông.

“Yên nào,” ông lầm rầm, không quay lại. “Họ sợ cô nhiều hơn là cô sợ họ đấy.”

Tôi nghi ngờ chuyện đó. Và thậm chí nếu nó có là sự thật đi chăng nữa, sợ hãi thường biến thành căm ghét và bạo lực trong trái tim con người.

“Ta sẽ không để bất kì ai làm đau cô,” Jeb lầm rầm khi ông đi tới cổng tò vò. “Dù sao, cũng phải làm quen với chuyện này.”

Tôi muốn hỏi thế là ý gì, nhưng ông đã bước vào trong căn phòng kế tiếp. Tôi lén đi vào sau ông, nửa bước chân ở phía sau, giữ mình càng khuất tầm nhìn nhờ cơ thể ông càng tốt. Thứ duy nhất khó khăn hơn việc giữ cho tôi tiến vào trong căn phòng đó là ý nghĩ bị bỏ lại sau Jeb và bị bắt gặp ở một mình tại đây.

Sự im lặng đột ngột đón chào chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi lại ở trong cái hang khổng lồ, sáng rỡ lần nữa, chính là nơi họ đã mang tôi tới lúc đầu. Đã bao lâu rồi nhỉ? Tôi chẳng có chút khái niệm nào. Trần nhà vẫn quá sáng khiến tôi không thể tìm được chính xác nguồn năng lượng của nó là gì. Trước đây tôi đã không để ý, nhưng những bức tường không lành lặn – hàng tá những lỗ hổng bất thường mở ra những đường hầm thông nhau. Một vài lối vào rất lớn, những lối khác thì chỉ đủ cho một người vừa vặn chui qua; vài cái là khe nứt tự nhiên, những cái khác, nếu không phải là do con người tạo ra, thì ít nhất cũng do bàn tay ai đó nới rộng ra.

Vài người nhìn đăm đăm vào chúng tôi từ những chỗ thụt vào trong các kẽ nứt, đông cứng lại trong tư thế đang đi ra hoặc là đi vào. Có nhiều người ở ngoài hơn, cơ thể họ cũng bị chết cứng trong bất kể chuyển động nào đã bị gián đoạn khi chúng tôi bước vào. Một người phụ nữ đang cúi nửa người, vươn tới giây giày của cô ta. Hai cánh tay bất động của một người đàn ông giơ trên không trung, rơi thõng xuống vì bị dừng lại giữa chừng. Bàn chân ông ta rớt phịch xuống sàn khi cố gắng giữ thăng bằng; tiếng thịch đó là âm thanh duy nhất trong cả không gian rộng lớn. Nó vang vọng ngang qua căn phòng.

Tôi đã sai về cơ bản khi cảm thấy hàm ơn với cái vũ khí gớm guốc trên tay Jeb… nhưng tôi vẫn thấy vậy. Tôi biết rằng nếu không có nó chúng tôi có thể đã bị tấn công. Những con người này sẽ không ngần ngại làm bị thương Jeb nếu thế có nghĩa là họ tóm được tôi. Mặc dù vậy chúng tôi vẫn có thể bị tấn công bất chấp cả khẩu súng. Jeb chỉ có thể bắn mỗi lần một người.

Hình ảnh trong đầu tôi trở nên kinh khủng đến nỗi tôi không thể chịu đựng được. Tôi cố tập trung vào hoàn cảnh tức thời, bản thân nó cũng đủ tệ rồi. Jeb dừng lại một lát, khẩu súng giơ ngang eo, chỉ ra phía trước. Ông nhìn khắp phòng, dường như khóa mắt mình vào từng con người trong ấy. Có không đến hai mươi người ở đây; nên ông không mất thời gian mấy. Khi ông đã hài lòng với cuộc kiểm nghiệm của mình, ông hướng tới bức tường bên trái của hang động. Mạch máu đập thình thịch sau tai tôi, tôi bước theo bóng ông.

https://thuviensach.vn

Ông không đi thẳng ngang qua hang động, thay vào đó ông đi sát vào bức tường vòng cung. Tôi ngạc nhiên trước đường đi của ông cho đến khi tôi chú ý tới một mảnh đất rộng hình vuông sậm màu hơn chiếm vị trí trung tâm sàn nhà – một khoảng rất lớn. Không ai đặt chân lên phần đất sậm màu này. Tôi quá sợ không làm được bất cứ việc gì ngoại trừ chú ý đến chuyện bất thường đó; tôi thậm chí còn không đoán được nguyên do.

Có những cử động nhỏ khi chúng tôi đi vòng qua căn phòng im lặng. Người phụ nữ đang cúi đã thẳng người dậy, xoay người nhìn theo chúng tôi. Người đàn ông đang chỉ trỏ thì khoanh tay trước ngực. Tất cả các con mắt đều nheo lại, và mọi khuôn mặt đều cứng lại trong biểu hiện giận dữ. Tuy nhiên, không ai đi về phía chúng tôi, và không ai nói gì. Bất kể Kyle và hai người kia đã nói gì với những người này về cuộc đối đầu của họ với Jeb, có vẻ như nó đã có đúng tác dụng như Jeb mong muốn.

Khi chúng tôi đi ngang qua đám tượng người, tôi nhận ra Sharon và Maggie đang nhìn chúng tôi từ một cửa hang rộng. Khuôn mặt họ trống rỗng, mắt họ lạnh giá. Họ không nhìn vào tôi, chỉ nhìn Jeb. Ông phớt lờ họ.

Có cảm giác như phải hàng năm sau chúng tôi mới tới được rìa phía xa của hang động. Jeb hướng vào một lối ra cỡ trung bình, tối thui so với ánh sáng của căn phòng này. Những con mắt dán vào lưng tôi khiến tôi nổi da gà, nhưng tôi không dám nhìn lại sau. Đám con người rất im lặng, nhưng tôi lo là họ có thể đi theo. Tôi nhẹ cả người khi trượt vào trong bóng tối của con đường mới. Bàn tay Jeb chạm vào khuỷu tay tôi dẫn đường, và tôi không tránh ra nữa. Tiếng xì xào không nổi lên lần nữa sau lưng chúng tôi.

“Tốt hơn ta trông đợi đấy,” Jeb lẩm bẩm khi ông dẫn tôi đi qua hang động. Lời nói của ông làm tôi ngạc nhiên, và tôi mừng là tôi đã không biết những chuyện ông nghĩ có thể xảy ra.

Mặt đất dốc xuống dưới chân tôi. Phía trước, một ánh sáng mờ mờ giúp tôi khỏi mù tịt.

“Cá là cô chưa từng thấy bất kì chỗ nào giống chỗ này của ta.” Giọng Jeb bây giờ đã to hơn, trở lại âm điệu tán gẫu ông đã dùng trước đó. “Nó thực sự hay ho, phải không nào?”

Ông dừng lại một chút để xem tôi có trả lời không, rồi nói tiếp.

https://thuviensach.vn

“Tìm ra chỗ này hồi những năm 70. À, nó tìm ra ta. Ta ngã xuống qua cái trần của phòng lớn – đáng lẽ phải chết rồi, nhưng may là ta rất khỏe. Mất một thời gian mới tìm được đường ra. Đến lúc ta làm được thì ta đã đói đến nỗi có ăn đá cũng được.

“Khi đó ta là người cuối cùng còn ở lại trang trại, vì thế ta chẳng có ai để mà kể lể. Ta đã khám phá mọi ngóc ngách, và ta có thể nhìn thấy những khả năng. Ta quyết định đây là con bài bí mật, để phòng hờ thôi. Người nhà Stryder chúng ta là thế - chúng ta thích lúc nào cũng được chuẩn bị.”

Chúng tôi đi qua ánh sáng mờ - nó tới từ một cái lỗ to bằng nắm đấm trên trần nhà, tạo ra một vòng tròn ánh sáng trên sàn. Khi nó đã ở sau chúng tôi, tôi có thể thấy một điểm chiếu sáng nữa ở xa phía trước.

“Có lẽ cô tò mò làm sao chúng chiếu tận tới tận đây được.” Một khoảng dừng, ngắn hơn lần trước. “Ta biết là ta đã tò mò. Ta đã làm một cuộc nghiên cứu nhỏ. Chúng là những đường dung nham – cô tin được không? Đây từng là một ngọn núi lửa. À, vẫn là một ngọn núi lửa, ta nghĩ vậy. Không chết hẳn, như một lát nữa cô sẽ thấy. Tất cả những cái hang và hốc này là những khối không khí bị kẹt lại trong quá trình dung nham nguội lạnh. Trong vài thập kỉ lại đây ta đã đổ khá nhiều công sức cho nó. Vài chỗ khá là dễ - nối hai đường hầm vào nhau chỉ cần tới vài cú thúc bằng khuỷu tay. Những phần khác thì đòi hỏi trí tưởng tượng hơn. Cô có nhìn thấy trần nhà trong căn phòng lớn không? Ta phải mất hàng năm trời mới làm đúng được.”

Tôi muốn hỏi ông làm cách nào, nhưng tôi không thể bắt mình nói được. Im lặng là an toàn nhất.

Sàn nhà bắt đầu dốc xuống với góc nghiêng lớn hơn. Địa hình vỡ ra thành những bậc thang thô sơ, nhưng chúng có vẻ khá an toàn. Jeb đưa tôi xuống một cách tự tin. Khi chúng tôi xuống thấp hơn và thấp hơn nữa dưới mặt đất, nhiệt độ và độ ẩm tăng lên.

Tôi cứng người lại khi lại nghe thấy những giọng nói xì xào, lần này là từ phía trước. Jeb vỗ về vào tay tôi vẻ hiền hòa.

“Cô sẽ thích chỗ này thôi – nó luôn là chỗ yêu thích của tất cả mọi người,” ông hứa.

https://thuviensach.vn

Một cổng tò vò rộng, mở ra với ánh sáng di chuyển. Nó có cùng một màu với ánh sáng trong căn phòng rộng, thuần khiết và màu trắng, nhưng nó nhảy nhót với nhịp điệu kì lạ. Giống như tất cả những thứ khác tôi không thể hiểu được trong cái hang này, ánh sáng làm tôi sợ.

“Đến rồi đây,” Jeb háo hức nói, kéo tôi qua cổng tò vò. “Cô nghĩ sao?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Viếng Thăm

Cái nóng tỏa vào tôi trước – như một bức tường hơi, không khí ẩm ướt, dày đặc trườn qua người tôi và đọng lại trên da tôi. Miệng tôi tự động mở ra khi tôi cố hít một hơi từ luồng không khí đột ngột đặc lại này. Mùi nồng hơn cả lúc trước – cùng cái vị kim loại đã vương trong cổ họng tôi và vị của nước uống ở chỗ này.

C

Âm thanh lầm rầm pha trộn của các tông giọng trầm bổng dường như phát ra từ mọi hướng, vẳng lại từ các bức tường. Tôi sốt ruột xuyên qua đám mây hơi nước cuộn xoáy, cố tìm xem âm thanh tới từ đâu. Ở đây rất sáng – trần nhà chói lóa, giống như trong căn phòng lớn nhưng nó gần hơn. Ánh sáng nhảy múa trong hơi nước, tạo ra tấm màn mờ ảo gần như làm tôi lóa mắt. Mắt tôi cố gắng điều chỉnh, và tôi hoảng hốt bám lấy tay Jeb.

Tôi thấy ngạc nhiên là tiếng rì rào trôi chảy một cách kì lạ kia không phản ứng chút nào với chúng tôi. Có lẽ họ cũng chưa thể nhìn thấy chúng tôi.

“Ở đây hơi chật chội,” Jeb nói giọng hối tiếc, tay quạt đám hơi nước trước mặt ông. Giọng ông thư giãn, mang âm điệu chuyện phiếm, và đủ to để khiến tôi giật nảy người. Ông nói như thể chúng tôi không bị bao vây. Và tiếng rì rào vẫn tiếp tục, lờ đi giọng nói của ông.

“Không phải ta phàn nàn,” ông nói tiếp. “Ta đã chết hàng mấy lần rồi nếu không có chỗ này. Vào cái lần đầu tiên ta bị kẹt trong mấy cái hang ấy, tất nhiên. Và bây giờ, chúng ta sẽ không bao giờ có thể trốn ở đây nếu không có nó. Mà không có chỗ trốn, chúng ta sẽ chết hết, phải không nào?”

https://thuviensach.vn

Ông thúc tôi bằng khuỷu tay, một cử chỉ khó hiểu.

“Vô cùng tiện lợi, cái cách nó được bố trí thế này. Chính ta cũng không thể sắp đặt tốt hơn nếu ta có dùng bột mà nhào nặn nên nó.”

Tiếng cười của ông xua đi một đám hơi nước, và tôi nhìn thấy căn phòng lần đầu tiên.

Hai con sông chảy qua khoảng trống ướt át, cong vòng. Đây chính là âm thanh rì rào tôi nghe thấy – dòng nước phun trào bên trên và bên dưới đá núi lửa màu tím. Jeb đã nói chuyện như là chúng tôi ở một mình bởi vì đúng là chúng tôi ở một mình.

Nó gần như chỉ là một con sông cộng với một dòng suối nhỏ. Dòng suối ở gần nhất; một dải ruy băng không sâu lắm ánh lên màu bạc nhờ ánh sáng phía trên, chảy giữa hai bờ đá thấp đến nỗi dường như lúc nào nó cũng có nguy cơ tràn bờ. Một âm thanh róc rách ở tông giọng cao vọi như phụ nữ phát ra từ dòng chảy hiền hòa của nó.

Tông giọng nam trầm tới từ dòng sông, cũng như từ những đám mây hơi nước dày đặc dâng lên từ các lỗ hổng rải trên mặt đất cho tới bức tường phía xa. Dòng sông màu đen, chảy ngầm bên dưới mặt sàn hang, chỉ nhìn thấy được qua những khoảng bị sói mòn rộng rãi, tròn vành vạnh dọc theo chiều dài căn phòng. Những cái lỗ đó trông tối đen và nguy hiểm, gần như không nhìn được dòng sông khi nó lao ầm ầm về một đích đến vô hình và không đáy. Dòng nước dường như đang sôi, cũng như nhiệt độ và hơi nước mà nó tạo ra. Cả âm thanh của nó cũng là âm thanh của nước sôi.

Từ trần nhà thõng xuống vài thạch nhũ dài, mảnh, nhỏ giọt xuống măng đá bên dưới chúng. Ba cột trong số đó đã gặp nhau, tạo nên một cây cột mảnh màu đen giữa hai dòng nước.

“Ở đây phải cẩn thận,” Jeb nói. “Chỗ suối nước nóng sóng khá mạnh. Nếu cô ngã xuống, cô sẽ chết. Trước đây đã từng xảy ra một lần.” Ông cúi đầu xuống trong lúc nhớ lại, khuôn mặt đăm chiêu.

Những xoáy nước đen ngòm chảy ào ạt của dòng sông ngầm đột ngột trở nên kinh khủng đối với tôi. Tôi tưởng tượng bị mắc kẹt giữa những con sóng nóng bỏng của nó và rùng mình.

https://thuviensach.vn

Jeb khẽ đặt bàn tay lên vai tôi. “Đừng lo. Chỉ cần cẩn thận bước chân và cô sẽ ổn thôi. Nào,” ông nói, chỉ về phía xa của hang động, nơi dòng suối cạn chạy vào trong một cái hang tối, “cái hang đầu tiên ở bên đó là phòng tắm. Bọn ta đã đào cái sàn đó để tạo một bồn tắm đẹp và sâu. Có thời gian biểu để mọi người đi tắm, nhưng sự riêng tư thường không thành vấn đề - nó tối như hũ nút. Căn phòng đẹp đẽ và ấm áp rất gần với con suối, nhưng nước ở đó sẽ không làm cô bị bỏng như suối nước nóng ở đây. Có một cái hang khác ngay phía bên kia, ngang qua một kẽ nứt. Bọn ta đã mở rộng lối ra đến một kích cỡ vừa phải. Căn phòng đó là nơi xa nhất chúng ta có thể đi theo dòng suối – nó đi xuống lòng đất ở chỗ đó. Vì thế bọn ta đã sửa căn phòng đó thành nhà vệ sinh. Tiện lợi và vệ sinh hả.” Giọng ông bao hàm sự tự hào, như thể ông cảm thấy sự sắp đặt của tự nhiên này là do ông. À, ông đã tìm ra và nâng cấp chỗ này – tôi cho rằng một chút kiêu hãnh là có thể được.

“Chúng ta không thích phí phạm pin, và hầu hết mọi người đều nắm rõ sàn nhà trong lòng bàn tay, nhưng vì đây là lần đầu tiên của cô, cô có thể tìm thấy đường với cái này.”

Jeb lôi một cái đèn pin ra khỏi túi áo và giơ ra. Hình ảnh của nó nhắc tôi nhớ đến giây phút ông tìm thấy tôi đang nằm chờ chết trên sa mạc, khi ông kiểm tra mắt tôi và biết tôi là gì. Tôi không biết tại sao kí ức ấy lại khiến tôi thấy buồn.

“Đừng có những ý tưởng điên rồ kiểu như dòng sông sẽ mang cô ra khỏi đây hay gì. Một khi dòng nước đã đi xuống lòng đất, nó sẽ không trở lên đâu,” ông cảnh cáo tôi.

Vì ông có vẻ chờ một sự xác nhận nào đó với lời cảnh báo của ông, tôi gật đầu một lần. Tôi chậm rãi cầm lấy ngọn đèn pin từ tay ông, cẩn thận không có bất kì cử động nhanh chóng nào có thể làm ông giật mình.

Ông cười khích lệ tôi.

Tôi nhanh chóng đi theo những chỉ dẫn của ông – âm thanh tiếng nước chảy không làm giảm sự khó chịu của tôi chút nào. Cảm giác ra khỏi tầm nhìn của ông rất lạ lẫm. Nếu có ai đó trốn trong mấy cái hang này, đoán

https://thuviensach.vn

rằng rồi tôi cũng sẽ phải tới đây thì sao? Liệu Jeb có nghe thấy tiếng vật lộn trong hợp âm của hai dòng sông này không?

Tôi chiếu đèn pin quanh phòng tắm, tìm bất cứ dấu hiệu nào của một cuộc phục kích. Những cái bóng thấp thoáng kì lạ cây đèn gây ra không dễ chịu gì, nhưng tôi không thấy chứng cứ nào cho những nỗi sợ của tôi. Cái bồn tắm của Jeb còn to hơn một cái bể bơi cỡ nhỏ và đen như mực. Bên dưới mặt nước, một người có thể giấu mình hoàn toàn chừng nào mà họ còn nhịn thở được…. Tôi đi nhanh qua cái kẽ nứt nhỏ ở đằng sau căn phòng để thoát khỏi những tưởng tượng của mình. Đứng xa khỏi Jeb, gần như tôi bị ngộp bởi sự hoảng loạn – tôi không thể thở bình thường được; tôi gần như không nghe được gì ngoài tiếng mạch đập đang tăng tốc phía sau tai tôi. Tôi chạy nhiều hơn là đi khi tìm đường trở lại căn phòng có hai con sông.

Để thấy Jeb đang đứng đó, vẫn trong tư thế cũ, vẫn đứng một mình, giống như một thứ thuốc an thần với những dây thần kinh đã vỡ ra của tôi. Hơi thở và mạch đập của tôi đều chậm lại. Tại sao con người điên khùng này lại có thể trở thành một nguồn an ủi cho tôi đến thế, tôi không thể hiểu được. Tôi cho rằng nó giống như Melanie đã nói, những thời điểm tuyệt vọng.

“Không quá tồi tàn chứ hả?” ông hỏi, một nụ cười tự hào nở trên mặt ông.

Tôi lại gật đầu một lần và trả lại ngọn đèn pin.

“Những cái hang này là một món quà vĩ đại,” ông nói khi chúng tôi bắt đầu đi trả lại lối hành lang tối om. “Chúng ta sẽ không thể nào sống sót thành một nhóm thế này nếu không có chúng. Magnolia và Sharon đã làm khá tốt – tốt một cách đáng kinh ngạc - ở trên Chicago, nhưng che giấu hai người là họ đã phải mạo hiểm lắm rồi. Thật không lời nào tả xiết khi lại có một cộng đồng. Làm ta cảm thấy mình đúng là con người.”

Ông nắm khuỷu tay tôi một lần nữa khi chúng tôi trèo lên những bậc thang thô sơ ra ngoài.

“Ta xin lôi về, ừm, chỗ ở mà bọn ta nhét cô vào. Đó là chỗ an toàn nhất mà ta có thể nghĩ được. Ta thấy ngạc nhiên là đám thanh niên đã tìm thấy

https://thuviensach.vn

cô nhanh như thế.” Jeb thở dài. “Chà, Kyle hơi quá… hăng hái. Nhưng ta cho đó là vì lợi ích chung. Cũng nên tập làm quen với cách mọi thứ sẽ diễn ra sau này. Có lẽ chúng ta có thể tìm thấy một nơi nào đó dễ chịu hơn cho cô. Ta sẽ nghĩ về chuyện đó… Ít nhất, trong lúc ta ở cùng với cô, cô không thực sự phải gò mình trong cái lỗ nhỏ tí ấy. Cô có thể ngồi trong hàng lang với ta nếu cô thích. Mặc dù vậy với Jared thì…” Ông ngừng lời.

Tôi lắng nghe những câu xin lỗi của ông trong sự ngạc nhiên; điều này tử tế hơn nhiều so với những kì vọng của tôi, đầy lòng trắc ẩn giành cho kẻ thù hơn nhiều so với khả năng của giống loài này trong ý nghĩ của tôi. Tôi vỗ vỗ vào bàn tay trên khuỷu tay tôi, rất khẽ, do dự, cố truyền tải rằng tôi hiểu và sẽ không gây rắc rối. Tôi chắc chắn là Jared sẽ muốn tôi khuất khỏi tầm mắt hơn.

Jeb không gặp khó khăn trong việc dịch những câu nói không lời của tôi. “Cô gái ngoan,” ông nói. “Bằng cách nào đó chúng ta sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Doc có thể chỉ cần tập trung vào việc chữa trị cho con người. Ta nghĩ, cô còn sống thì thú vị hơn nhiều.”

Cơ thể của chúng tôi ở gần nhau đến nỗi ông có thể cảm nhận được tôi đang run.

“Đừng lo. Bây giờ Doc sẽ không làm phiền cô.” Tôi không thể dừng run rẩy. Jeb chỉ có thể hứa với tôi bây giờ. Chẳng có sự đảm bảo nào là Jared sẽ không quyết định bí mật của tôi quan trọng hơn bảo vệ cơ thể của Melanie. Tôi biết một số phận như thế sẽ khiến tôi ước rằng đêm qua Ian đã thành công. Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy các vết thâm tím đã lặn hết từ bên ngoài cổ vào trong cổ họng của mình.

Cô không bao giờ biết còn bao nhiêu thời gian nữa, Melanie đã nói thế rất nhiều ngày trước đây, khi thế giới của tôi vẫn còn trong vòng kiểm soát.

Những lời của cô ấy vang mãi trong đầu tôi khi chúng tôi trở vào căn phòng lớn, quảng trường chính của cộng đồng loài người của Jeb. Nó đầy người, giống đêm đầu tiên, mọi người ở đó lườm nguýt chúng tôi với đôi mắt rực lửa giận dữ, đôi mắt bị phản bội khi họ nhìn vào ông và đôi mắt sát nhân khi nhìn vào tôi. Tôi cúi gằm xuống sàn đá bên dưới chân tôi. Từ khóe mắt, tôi có thể nhìn thấy Jeb lại đang giơ cao khẩu súng của ông.

https://thuviensach.vn

Thực sự, nó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Tôi có thể cảm thấy nó trong bầu không khí căn thù và sợ hãi này. Jeb không thể bảo vệ tôi lâu dài được.

Thật là nhẹ nhõm nếu được lách qua kẽ nứt, nhìn ra phía trước thấy cái mê cung uốn lượn tối om và chỗ trốn chật hẹp của tôi; tôi có thể hi vọng được ở một mình ở đó.

Phía sau tôi, những tiếng phì phì giận dữ, y như một tổ những con rắn bị chọc tức, vang vọng trong cái hang lớn. Âm thanh ấy khiến tôi ước là Jeb đã dẫn tôi đi ngang qua mê cung nhanh hơn.

Jeb khẽ cười thầm. Dường như tôi càng ở gần ông lâu càng thấy ông lạ lùng hơn. Khiếu hài hước của ông khiến tôi bối rối cũng nhiều như những động cơ của ông vậy.

“Đôi khi ở dưới này hơi buồn tẻ, cô biết không,” ông lẩm bẩm với tôi, hay với chính mình. Với Jeb, khó mà nói được. “Có lẽ khi họ đã thôi không chán ghét ta nữa, họ sẽ nhận ra là họ đánh giá cao tất cả những trò vui mà ta mang tới cho họ.”

Con đường xuyên qua bóng tối của chúng tôi vòng vèo uốn lượn. Tôi không cảm thấy quen thuộc một chút nào. Có lẽ ông đã đi một đường khác để đánh lạc hướng tôi. Dường như chúng tôi mất thời gian hơn lần trước, nhưng cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy ánh đèn xanh mờ của chiếc đèn chiếu ra từ ngã rẽ tiếp theo.

Tôi gồng mình lên, tự hỏi liệu Jared đã đến chưa. Nếu đã, tôi biết anh sẽ rất giận. Tôi chắc chắn là anh không bằng lòng để Jeb đưa tôi đi thăm thú, bất kể việc đó cần thiết đến mức nào.

Ngay khi chúng tôi rẽ, tôi có thể nhìn thấy có một hình dáng đang ngồi dựa vào bức tường bên cạnh cái đèn, đổ cái bóng dài về phía chúng tôi, nhưng đó rõ ràng không phải là Jared. Bàn tay tôi nắm chặt tay Jeb, một nỗi sợ tự động bùng lên.

Và rồi tôi thực sự nhìn vào cái hình dáng đang chờ đó. Nó nhỏ hơn tôi – đó là lý do vì sao tôi biết đó không phải là Jared – và gày nhẳng. Nhỏ, nhưng cũng quá cao và quá rắn chắc. Thậm chí cả trong ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn màu xanh, tôi vẫn có thể thấy nước da của nó đã bị mặt trời

https://thuviensach.vn

nhuộm thành một màu nâu, và giờ đây mái tóc màu đen rối bù đã rớt xuống quá cả cằm.

Đầu gối tôi khuỵu xuống.

Bàn tay tôi, vốn đã nắm chặt cánh tay Jeb vì hoảng sợ, giờ thì bám vào xin trợ giúp.

"Trời đất, vì Chúa!" Jeb kêu lên, rõ ràng rất bực mình. "Chẳng lẽ không ai giữ nổi một bí mật quanh cái chỗ này quá hai mươi tư giờ hay sao? Chết tiệt, ta điên lên rồi đấy! Một lũ ngồi lê đôi mách…" Ông hạ giọng thành một tiếng càu nhàu.

Tôi thậm chí còn không cố hiểu những gì Jeb đang nói; tôi bị kẹt trong cuộc chiến khốc liệt nhất trong đời tôi – trong tất cả những kiếp sống mà tôi đã sống.

Tôi có thể cảm thấy Melanie trong mỗi tế bào của cơ thể tôi. Những đầu dây thần kinh của tôi râm ran nhận biết sự tồn tại quen thuộc của cô ấy. Các cơ bắp của tôi co giật ước đoán chỉ thị của cô ấy. Môi tôi run rẩy, cố mở ra. Tôi cúi về phía trước hướng tới cậu bé trong hành lang, cơ thể tôi tiến lên bởi vì cánh tay tôi không chịu.

Melanie đã học được rất nhiều thứ từ vài lần ít ỏi tôi nhượng lại hay để mất quyền kiểm soát cho cô ấy, và tôi thực sự đang phải chiến đấu để chống lại cô ấy – khó khăn đến nỗi mồ hôi vã ra trên trán tôi. Nhưng bây giờ không phải như lúc tôi đang chờ chết trên sa mạc. Tôi cũng không quá yếu đuối hay choáng váng và bị mất cảnh giác vì sự xuất hiện của ai đó mà tôi cho rằng đã mất; tôi đã biết giây phút này sẽ tới. Cơ thể tôi rất dẻo dai, hồi phục rất nhanh chóng – tôi đã khỏe mạnh trở lại. Sức mạnh từ cơ thể cho tôi sức mạnh để kiểm soát, để quyết đoán.

Tôi dồn cô ấy ra khỏi chân tay tôi, đuổi theo cô ấy khỏi từng trạm mà cô ấy nắm giữ, đẩy cô ấy trở lại đằng sau đầu tôi, và trói cô ấy ở đó.

Sự đầu hàng của cô ấy đến đột ngột và toàn diện. Aaaa, cô ấy thở dài, và đó gần như là một tiếng rên đau đớn.

Tôi cảm thấy tội lỗi một cách kì cục ngay khi tôi chiến thắng.

Tôi đã biết là cô ấy có ý nghĩa với tôi nhiều hơn một vật chủ chống đối, kẻ làm cho cuộc sống của tôi khó khăn không cần thiết. Chúng tôi đã trở

https://thuviensach.vn

thành bạn đồng hành, thậm chí bạn tâm tình trong suốt những tuần vừa trải qua cùng nhau – kể từ khi Người truy tìm đã nối kết chúng tôi để cùng chống lại một kẻ thù chung. Trong sa mạc, với con dao của Kyle trên đầu tôi, tôi đã rất mừng là nếu tôi phải chết lúc đó thì tôi không phải là người giết Melanie; thậm chí cả khi ấy, cô ấy cũng có ý nghĩa hơn là một thân thể đối với tôi. Nhưng giờ đây có vẻ như còn có điều gì đó hơn thế nữa. Tôi hối hận vì đã gây đau khổ cho cô ấy.

Mặc dù vậy, điều đó là cần thiết, và cô ấy dường như không chịu hiểu. Bất kì điều gì chúng tôi nói sai, bất kì hành động bất cẩn nào cũng có nghĩa là một sự kết liễu nhanh chóng. Những phản ứng của cô ấy quá hoang dã và cảm tính. Cô ấy sẽ đẩy chúng tôi vào rắc rối.

Giờ cô phải tin tôi, tôi bảo với cô ấy. Tôi chỉ đang cố giữ mạng cho chúng ta thôi. Tôi biết cô không muốn tin rằng loài người của cô có thể làm hại chúng ta…

Nhưng đó là Jamie, cô ấy thì thào. Cô ấy khao khát cậu bé với một cảm xúc mãnh liệt đến nỗi nó lại làm đầu gối tôi nhũn ra.

Tôi cố nhìn vào cậu bé một cách khách quan – cậu thiếu niên với khuôn mặt ủ rũ ấy ngồi sụp xuống bức tường đường hầm, cánh tay khoanh chặt ngang ngực. Tôi cố nhìn cậu như một người xa lạ và hoạch định phản ứng của mình, hay sự thiếu phản ứng của mình, căn cứ vào đó. Tôi đã cố, nhưng tôi đã thất bại. Nó là Jamie, nó đẹp đẽ, và hai cánh tay tôi – của tôi, chứ không phải của Melanie – khao khát được ôm nó. Nước mắt đong đầy trong mắt tôi và chảy tràn xuống mặt tôi. Tôi chỉ có thể hi vọng rằng chúng vô hình trong ánh sáng mờ tỏ.

“Jeb,” Jamie nói – một tiếng chào cộc lốc. Đôi mắt của nó nhanh chóng lướt qua tôi và rời khỏi.

Giọng nó trầm làm sao! Có thể nào nó đã lớn đến thế? Với hai lần cảm giác tội lỗi tôi nhận ra là tôi vừa mới bỏ lỡ sinh nhật lần thứ mười bốn của nó. Melanie cho tôi xem ngày, và tôi thấy rằng đó cũng là ngày tôi có giấc mơ đầu tiên về Jamie. Cô ấy đã chiến đấu mạnh mẽ trong suốt những giờ tỉnh táo để giữ bí mật nỗi đau của mình, để làm mờ những kí ức của mình

https://thuviensach.vn

nhằm bảo vệ cho cậu bé này, cậu bé đã hiện ra trong những giấc mơ của cô ấy. Và tôi đã gửi email cho Người truy tìm.

Lúc này tôi rùng mình không thể tin được là tôi đã từng nhẫn tâm đến vậy.

“Làm gì ở đây thế, nhóc?” Jeb hỏi.

“Sao bác không nói với cháu?” Jamie hỏi ngược lại.

Jeb im lặng.

“Có phải ý của anh Jared không?” Jamie thúc giục.

Jeb thở dài. “Okay, vậy là cháu biết rồi. Thế thì có ích gì cho cháu chứ hả? Bọn ta chỉ muốn –“

“Bảo vệ cháu?” nó cắt ngang một cách cáu kỉnh.

Từ khi nào nó đã trở nên cay đắng như thế? Đó có phải là lỗi của tôi không? Tất nhiên là thế rồi.

Melanie bắt đầu khóc lóc trong đầu tôi. Nó rất phiền phức, ầm ĩ – nó khiến cho giọng nói của Jeb và Jamie nghe như là ở xa lắm.

“Tốt thôi, Jamie. Vậy là cháu không cần được bảo vệ. Cháu muốn gì nào?”

Sự nhân nhượng nhanh chóng này dường như làm Jamie mất thăng bằng. Đôi mắt thằng bé đảo giữa khuôn mặt Jeb và tôi trong khi nó đấu tranh để nêu lên một yêu cầu.

“Cháu – cháu muốn nói chuyện với chị ấy… với nó,” cuối cùng nó nói. Giọng nó thanh hơn khi có vẻ không chắc chắn.

“Cô ấy không nói gì nhiều lắm,” Jeb nói với nó, “nhưng cháu cứ thử, nhóc.”

Jeb cạy những ngón tay tôi ra khỏi cánh tay ông. Khi ông đã tự do, ông quay lưng lại với bức tường gần nhất, dựa vào nó khi ông hạ xuống sàn. Ông ngồi ở đó, cựa quậy cho đến khi tìm được một tư thế thoải mái. Khẩu súng đặt ngang trên đùi. Đầu Jeb ngửa ra sau tựa vào bức tường, và mắt ông nhắm lại. Trong vài giây, trông ông như đang ngủ.

Tôi đứng nguyên nơi ông để lại tôi, cố đẩy mắt mình ra khỏi khuôn mặt Jamie và không thể.

https://thuviensach.vn

Một lần nữa Jamie bị ngạc nhiên trước sự thuận tình dễ dàng của Jeb. Nó nhìn người đàn ông lớn tuổi ngồi trên sàn với đôi mắt mở to khiến nó trông trẻ hơn. Sau vài phút Jeb hoàn toàn bất động, Jamie nhìn lại tôi, và đôi mắt nó nhíu lại.

Cái cách nó nhìn vào tôi – giận dữ, cố gắng hết sức để tỏ ra dũng cảm và trưởng thành, nhưng đồng thời cũng chỉ ra sự sợ hãi và đau đớn rành rành trong đôi mắt đen của nó – khiến cho Melanie khóc lớn hơn và hai đầu gối của tôi bủn rủn. Thay vì mạo hiểm bị ngã quỵ lần nữa, tôi chầm chậm di chuyển tới bức tường của hành lang đối diện với Jeb và trượt xuống sàn. Tôi cuộn mình trên hai chân gập lên, cố trở nên nhỏ bé hết sức có thể.

Jamie nhìn tôi với đôi mắt cảnh giác rồi bước bốn bước về phía trước cho đến khi nó đứng trước mặt tôi. Nó đưa mắt về phía Jeb, lúc này không hề cử động hay mở mắt, rồi quỳ xuống bên cạnh tôi. Khuôn mặt nó đột nhiên căng thẳng, và khiến cho nó trông người lớn hơn bất kì biểu hiện nào trước đó. Trái tim tôi đau nhói vì người đàn ông buồn bã trong khuôn mặt một chàng trai bé nhỏ.

“Mi không phải chị Melanie,” nó nói bằng một giọng trầm trầm.

Nói chuyện với nó khó khăn hơn bởi vì tôi là người muốn nói. Thay vào đó, sau một thoáng do dự, tôi lắc đầu.

“Nhưng mi ở trong cơ thể chị ấy.”

Một khoảng lặng khác, và tôi gật đầu.

“Mặt mi… mặt chị ấy bị làm sao vậy?”

Tôi nhún vai. Tôi không biết trông mặt tôi thế nào, nhưng tôi có thể tưởng tượng được.

“Ai làm chuyện đó với mi vậy?” nó thúc giục. Với một ngón tay rụt rè, nó gần như đã chạm vào một bên má của tôi. Tôi giữ nguyên, không hề cảm thấy bị thôi thúc tránh xa khỏi bàn tay nó.

“Bác Maggie, Jared, và Ian,” Jeb liệt kê bằng một giọng buồn tẻ. Cả hai chúng tôi đều giật mình trước âm thanh đó. Jeb không hề di chuyển, và mắt ông vẫn nhắm. Trông ông thật thanh thản, như thể ông đã trả lời câu hỏi của Jamie trong giấc ngủ vậy.

Jamie chờ một lát, rồi trở lại với tôi cũng với biểu hiện căng thẳng cũ.

https://thuviensach.vn

“Mi không phải chị Melanie, nhưng mi biết tất cả những kí ức và mọi thứ của chị ấy, phải không?”

Tôi gật lần nữa. “Mi biết ta là ai không?”

Tôi cố nuốt đi câu trả lời, nhưng chúng trượt khỏi môi tôi. “Em là Jamie.” Tôi không thể ngăn giọng mình ôm ấp cái tên như một cái vuốt ve.

Cậu bé nhăn mặt, giật mình vì tôi đã phá vỡ sự im lặng của mình. Rồi nó gật đầu. “Phải,” nó thì thầm trả lời.

Cả hai chúng tôi nhìn vào Jeb, lúc này vẫn ngồi im, rồi nhìn vào nhau.

“Vậy mi có nhớ chuyện gì đã xảy ra cho chị ấy không?” nó hỏi.

Tôi cau mày, rồi chậm rãi gật đầu.

“Ta muốn biết,” nó thì thầm.

Tôi lắc đầu.

“Ta muốn biết,” Jamie nhắc lại. Môi nó run run. “Ta không phải là một đứa trẻ. Nói đi.”

“Chuyện đó… không dễ chịu,” tôi thở ra, không thể ngăn nổi mình. Từ chối điều mà cậu bé này muốn là một chuyện vô cùng khó khăn.

Cặp lông mày thẳng màu đen của nó nhíu lại với nhau và nhướn lên trên đôi mắt to. “Làm ơn,” nó thì thầm.

Tôi liếc về phía Jeb. Tôi đã nghĩ rằng có lẽ bây giờ ông đang ti hí qua hàng lông mi, nhưng tôi không thể nói chắc.

Giọng tôi nhỏ như một hơi thở. “Ai đó đã nhìn thấy cô ấy đi vào trong một nơi bị cấm vào. Họ biết có gì đó không đúng. Họ đã gọi những Người truy tìm.”

Nó nhăn mặt trước cái tên.

“Những Người truy tìm đã cố bảo cô ấy đầu hàng. Cô ấy chạy khỏi bọn họ. Khi họ dồn cô ấy vào chân tường, cô ấy đã nhảy vào một cái giếng thang máy trống không.”

Tôi rúm người trước kí ức đau đớn, và khuôn mặt Jamie trở nên trắng bệch dưới lớp rám nắng.

“Chị ấy đã không chết ư?” nó thì thào.

“Không. Chúng tôi có những Người hàn gắn rất giỏi. Họ đã nhanh chóng hàn gắn cho cô ấy. Rồi họ đặt tôi vào trong cô ấy. Họ hi vọng rằng

https://thuviensach.vn

tôi sẽ có thể nói cho họ biết làm thế nào cô ấy đã sống sót lâu đến thế.” Tôi đã không định nói nhiều đến thế; miệng tôi đột ngột ngậm chặt. Jamie dường như không chú ý tới môi tôi, nhưng đôi mắt Jeb chầm chậm mở ra và xoáy vào mặt tôi. Không có phần nào khác của ông di chuyển, và Jamie không hề nhìn thấy sự thay đổi đó.

“Tại sao các người không để cho chị ấy chết?” nó hỏi. Nó đã phải nuốt khan thật lâu; một tiếng nức nở chờ chực trong giọng nó. Phải nghe điều này còn đau đớn hơn nhiều bởi vì đó không phải là âm thanh của một đứa trẻ, sợ hãi trước điều chưa biết, mà là sự đau đớn cực độ nhưng hoàn toàn hiểu biết của một người trưởng thành. Quá khó khăn cho tôi khi không được đưa tay ra và đặt bàn tay lên má cậu bé. Tôi muốn ôm nó và xin nó đừng buồn. Tôi nắm chặt hai tay thành nắm đấm và cố tập trung vào câu hỏi của nó. Đôi mắt Jeb lướt xuống tay tôi và trở lại mặt tôi.

“Tôi không phải là người ra quyết định,” tôi lầm rầm. “Tôi vẫn còn ở trong một bình siêu lạnh ở xa trong vũ trụ khi chuyện đó xảy ra.”

Jamie ngạc nhiên nhăn mặt lần nữa. Nó không hề trông chờ câu trả lời của tôi, và tôi có thể thấy nó đấu tranh với những cảm xúc mới. Tôi liếc về phía Jeb; đôi mắt ông đang sáng lên với sự tò mò.

Cũng sự tò mò ấy, mặc dù cảnh giác hơn, đã chiến thắng Jamie. “Mi từ đâu tới?” nó hỏi.

Bất chấp chính mình, tôi cười trước sự tò mò bất đắc dĩ của nó. “Rất xa. Một hành tinh khác.”

“Đó là –“ nó bắt đầu hỏi, nhưng bị cắt ngang bởi một câu hỏi khác.

“Cái quái quỷ gì thế này?” Jared thét vào chúng tôi, chết lặng vì giận dữ trước hành động đang diễn ra ở góc đường hầm. “Chó chết, Jeb! Chúng ta đã đồng ý không cho –“

Jamie bật người đứng dậy. “Jeb không mang em tới đây. Nhưng đáng lẽ anh phải làm.”

Jeb thở dài và chậm rãi đứng lên. Khi ông làm thế, khẩu súng lăn từ trên đùi ông xuống sàn. Nó dừng lại cách tôi chỉ vài phân. Tôi lánh đi, thấy khó chịu.

https://thuviensach.vn

Jared lại có một phản ứng khác. Anh lao về phía tôi, vượt qua chiều dài của hành lang chỉ bằng vài bước chạy. Tôi rúm lại bên bức tường và lấy hai cánh tay che mặt. Nhìn hé qua khuỷu tay, tôi thấy anh tóm lấy khẩu súng trên sàn.

“Bác đang cố khiến chúng ta bị giết đấy hả?” anh gần như gào vào mặt Jeb, đập khẩu súng vào ngực người đàn ông lớn tuổi.

“Bình tĩnh đi, Jared,” Jeb nói bằng giọng mệt mỏi. Ông cầm khẩu súng bằng một tay. “Cô ấy sẽ không chạm vào vật này nếu ta có đặt mình nó ở đây với cô ấy suốt cả đêm. Cậu không thấy hả?” Ông hướng nòng súng về phía tôi, và tôi tránh đi. “Cái cô này không phải là một kẻ truy tìm.”

“Im đi, Jeb, bác im đi!”

“Để bác ấy yên,” Jamie hét lên. “Bác ấy chẳng làm gì sai cả.”

“Em!” Jared hét lại, chỉ một ngón tay dài, giận dữ. “Em ra khỏi đây ngay, không thì đừng trách!”

Jamie nắm tay lại và vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Nắm đấm của Jared cũng giơ lên.

Tôi đứng chôn chân tại chỗ vì kinh ngạc. Làm thế nào mà họ lại thét vào mặt nhau như thế này được? Họ là một gia đình, sợi dây kết nối giữa họ mạnh hơn bất kì một mối ràng buộc huyết thống nào. Jared sẽ không đánh Jamie – anh không thể nào! Tôi muốn làm gì đó, nhưng tôi không biết phải làm gì. Bất kể điều gì tôi làm khiến họ chú ý đến tôi chỉ khiến họ tức giận hơn mà thôi.

Chỉ một lần này, Melanie bình tĩnh hơn tôi. Anh ấy không thể làm đau Jamie, cô ấy tự tin nghĩ. Điều đó là không thể.

Tôi nhìn vào họ, mặt đối mặt như những kẻ thù, và hoảng hốt.

Đáng lẽ chúng ta không bao giờ nên đến đây. Nhìn xem chúng ta đã làm họ bất hạnh thế nào, tôi rên lên.

“Đáng lẽ anh không nên cố giữ bí mật chuyện này với em,” Jamie nói giữa hai hàm răng. “Và đáng lẽ anh không nên làm đau chị ấy.” Một trong hai bàn tay của nó duỗi ra và giơ lên để chỉ vào mặt tôi.

Jared nhổ lên mặt đất. “Đó không phải là Melanie. Cô ấy sẽ không bao giờ quay lại, Jamie.”

https://thuviensach.vn

“Đó là khuôn mặt của chị ấy,” Jamie khăng khăng. “Và cổ của chị ấy. Chẳng lẽ những vết thâm tím ở đó không làm phiền anh à?”

Jared buông thõng hai bàn tay anh. Anh nhắm mắt lại và hít thở thật sâu. “Hoặc là em đi ngay lập tức, Jamie, và để anh yên một lát, hoặc là anh sẽ bắt em đi. Anh không dọa đâu. Bây giờ anh không thể nào xử lý được nhiều chuyện hơn nữa đâu, okay? Anh đã tới giới hạn rồi. Vì thế chúng ta có thể nói chuyện này sau được không?” Anh lại mở mắt ra; chúng chứa đầy sự đau đớn.

Jamie nhìn vào anh, và sự giận dữ dần dần biến khỏi mặt nó. “Em xin lỗi,” nó lẩm bẩm một lúc sau. “Em sẽ đi… nhưng em không hứa là em sẽ không quay lại đâu.”

“Bây giờ anh không thể nghĩ về chuyện ấy. Đi đi. Xin em.”

Jamie nhún vai. Nó ném một cái nhìn dò xét nữa về phía tôi, rồi bỏ đi, những bước chân dài, nhanh nhẹn của nó lại khiến tôi nhói đau vì khoảng thời gian tôi đã bỏ lỡ.

Jared nhìn vào Jeb. “Cả bác nữa,” anh nói bằng giọng cộc cằn.

Jeb đảo tròng mắt. “Thành thật mà nói, ta không nghĩ cậu đã nghỉ đủ lâu. Ta sẽ để mắt tới –“

“Đi đi.”

Jeb nhíu mày đăm chiêu. “Okay. Chắc rồi.” Ông bắt đầu đi xuống hành lang. “Jeb?” Jared gọi với theo ông.

“Sao?”

“Nếu cháu bảo bác bắn nó ngay bây giờ, bác có làm không?”

Jeb vẫn bước đi chậm rãi, không nhìn vào chúng tôi, nhưng những lời của ông rất rõ ràng. “Ta sẽ phải làm. Ta tuân thủ những nguyên tắc của chính mình. Vì thế đừng bảo ta làm trừ khi cậu thực sự có ý đó.”

Ông biến mất vào trong bóng tối.

Jared nhìn ông đi. Trước khi anh có thể quay cái nhìn giận dữ vào tôi, tôi đã chui vào trong cái thánh địa không thoải mái của mình và cuộn tròn ở sâu bên trong.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Buồn Chán

Tôi dành phần còn lại của ngày hôm đó hoàn toàn im lặng, chỉ với một ngoại lệ ngắn.

T

Ngoại lệ đó xảy ra khi Jeb mang thức ăn tới cho cả Jared và tôi vài tiếng sau đó. Khi ông đặt cái khay bên trong lối vào cái hang nhỏ xíu của tôi, ông cười hối lỗi với tôi.

“Cám ơn,” tôi thì thầm.

“Không có chi,” ông bảo tôi.

Tôi nghe thấy Jared gầm ghè, bực mình vì cuộc trao đổi nhỏ của chúng tôi.

Đó là âm thanh duy nhất của Jared suốt cả ngày. Tôi chắc chắn là anh ở ngoài đó, nhưng không bao giờ có đến một tiếng thở để xác nhận ước đoán này.

Đó là một ngày rất dài – rất tù túng và uể oải. Tôi cố thử mọi vị trí tôi có thể nghĩ ra được, nhưng tôi không bao giờ hoàn toàn duỗi hẳn cả người ra ngoài một cách thoải mái. Chỗ hõm lưng tôi bắt đầu nhức nhối.

Melanie và tôi đã nghĩ rất nhiều về Jamie. Hầu hết là chúng tôi lo lắng rằng chúng tôi đã làm tổn thương cậu bé bằng cách tới đây, rằng giờ đây chúng tôi đang làm tổn thương nó. Việc giữ một lời hứa thì có là gì so với chuyện đó?

Thời gian không có ý nghĩa gì. Đó có thể là hoàng hôn, có thể là bình minh – tôi không có gì để so sánh ở đây, khi bị chôn vùi trong lòng đất. Melanie và tôi đã hết đề tài để trò truyện. Chúng tôi nhảy qua những kí ức

https://thuviensach.vn

chung của chúng tôi một cách thờ ơ, như là chuyển kênh ti vi mà không dừng lại để xem bất cứ thứ gì đặc biệt. Tôi gật gù một lần nhưng không thể ngủ sâu bởi vì tôi quá không thoải mái.

Khi cuối cùng Jeb cũng trở lại, tôi có thể hôn vào khuôn mặt nhăn nheo của ông. Ông cúi vào trong cái hang của tôi với một nụ cười rộng tới tận mang tai.

"Đến lúc đi dạo nữa rồi chứ hả?" ông hỏi tôi.

Tôi hăng hái gật đầu.

"Để cháu làm," Jared gầm ghè. "Đưa cho cháu khẩu súng."

Tôi do dự, vụng về núp trong miệng hang, cho đến khi Jeb gật đầu với tôi.

"Đi đi," ông bảo tôi.

Tôi trèo ra, cứng ngắc và mất thăng bằng, và nắm bàn tay đưa ra của Jeb để đứng thẳng người. Jared phát ra một âm thanh không bằng lòng rồi quay mặt đi. Anh đang cầm chặt khẩu súng, khớp ngón tay anh trắng bệch trên nòng súng. Tôi không thích nhìn thấy nó trên tay anh. Nó làm phiền tôi nhiều hơn là với Jeb. Jared không nương nhẹ với tôi như Jeb đã làm. Anh bước vào trong đường hầm tối đen mà không hề dừng lại chờ tôi theo kịp.

Việc đó rất khó khăn – anh không tạo nhiều âm thanh lắm và anh không dẫn tôi, vì thế tôi phải bước đi với một tay để trước mặt và một tay trên tường, cố không lao vào đá. Tôi ngã hai lần trên sàn nhà gồ ghề. Mặc dù anh không giúp tôi, anh đã chờ cho đến khi anh có thể nghe thấy là tôi đã lại đứng lên để đi tiếp. Một lần, vội vã đi qua một đoạn đường thẳng của đường hầm, tôi đã đến quá gần và bàn tay tìm kiếm của tôi đã chạm vào lưng anh, trượt theo hình dáng bờ vai của anh, trước khi tôi nhận ra là tôi đã không chạm phải một bức tường khác. Anh nhảy lên, tránh xa khỏi những ngón tay tôi với một tiếng thở giận dữ.

"Xin lỗi," tôi thì thào, cảm thấy hai má mình nóng lên trong bóng tối.

Anh không phản ứng, nhưng sải dài bước chân hơn nữa vì thế đi theo anh lại càng khó khăn hơn.

Tôi đang bối rối thì cuối cùng một luồng sáng cũng xuất hiện trước mặt tôi. Chúng tôi đã đi một con đường khác chăng? Đây không phải là ánh

https://thuviensach.vn

sáng chói lòa của cái hang lớn. Nó là một cái hang im ắng, mờ nhạt và bàng bạc. Nhưng cái khe hẹp mà chúng tôi phải đi qua dường như rất giống… Cho đến tận khi tôi đã vào bên trong không gian rộng lớn, vang vọng tôi vẫn không nhận ra điều gì đã gây ra sự khác nhau này.

Đó là ban đêm; ánh sáng đang chiếu mờ mờ từ phía trên nhái lại ánh sáng của mặt trăng thay vì mặt trời. Tôi sử dụng tình trạng không bị lóa mắt này để nghiên cứu cái trần nhà, cố khám phá bí mật của nó. Phía trên cao, rất cao trên đầu tôi, hàng trăm mặt trăng nhỏ xíu chiếu ánh sáng nhạt màu của nó tới cái sàn tối om, xa phía dưới. Những mặt trăng nhỏ vỡ ra thành những đám lộn xộn, một vài cái ở xa hơn những cái khác. Tôi lúc lắc cái đầu. Thậm chí bây giờ tôi đã nhìn thẳng vào ánh sáng, tôi vẫn không hiểu nó.

“Đi thôi,” Jared giận dữ ra lệnh ở phía trước vài bước. Tôi giật mình và vội vã đi theo. Tôi hối hận vì đã để sự chú tâm của mình đi lang thang. Tôi có thể thấy phải nói chuyện với tôi khiến anh khó chịu đến thế nào.

Tôi đã không trông chờ sự giúp đỡ của một cái đèn pin khi chúng tôi tới căn phòng với hai dòng sông, và tôi đã không nhận được nó. Giờ nó cũng được chiếu sáng mờ mờ, giống như cái hang lớn, nhưng ở đây chỉ có hai mươi mặt trăng tí hon kì lạ. Jared nghiến chặt răng và nhìn đăm đăm vào trần nhà trong khi tôi rụt rè đi vào trong căn phòng có cái bồn đen như mực. Tôi đoán rằng nếu tôi có vấp chân ngã vào trong dòng suối nước nóng dữ dội dưới lòng đất và biến mất, có lẽ Jared cũng chỉ nhìn nó như là một sự can thiệp tử tế của số phận.

Tôi nghĩ anh ấy sẽ buồn, Melanie không đồng ý khi tôi len lén đi quanh cái phòng tắm tối đen, nép vào tường. Nếu chúng ta ngã.

Tôi không nghĩ thế. Có thể anh ấy sẽ nhớ lại nỗi đau của việc mất cô lần đầu tiên, nhưng anh ấy sẽ hạnh phúc nếu tôi biến mất.

Bởi vì anh ấy chưa biết cô, Melanie thì thầm, và rồi nhạt đi như thể cô ấy đột nhiên mất sức.

Tôi chết đứng tại chỗ, ngạc nhiên. Tôi không chắc lắm, nhưng có vẻ như là Melanie vừa mới dành cho tôi một lời khen.

“Nhanh lên,” Jared gắt từ bên ngoài phòng.

https://thuviensach.vn

Tôi nhanh hết sức có thể trong bóng tối và trong phạm vi nỗi sợ của tôi cho phép.

Khi chúng tôi trở lại, Jeb đang chờ bên cái đèn xanh lam; ở chân ông là hai hình trụ dợn sóng và hai hình chữ nhật không đều. Trước đó tôi đã không thấy chúng. Có thể ông đã đi lấy trong khi chúng tôi đi.

"Cậu ngủ đây đêm nay hay ta đây?" Jeb hỏi Jared bằng giọng bình thản.

Jared nhìn vào hai hình dạng ở chân Jeb.

"Cháu," anh trả lời cộc lốc. "Và cháu chỉ cần một túi ngủ thôi."

Jeb nhướn một bên lông mày lên.

"Nó không phải là một trong chúng ta, bác Jeb. Bác đã đẩy thứ đó cho cháu – vì thế đừng xía vào."

"Cô ấy cũng không phải là một con thú, nhóc. Và cậu cũng không đối xử với một con chó như thế này."

Jared không trả lời. Hàm răng anh nghiến chặt với nhau.

"Chưa từng biết cậu là một người độc ác," Jeb khẽ nói. Nhưng ông nhặt một trong hai cái hình trụ lên, đưa tay vào một cái quai, và lăng nó qua vai, rồi nhét một cái hình chữ nhật – một cái gối – bên dưới cánh tay ông.

"Xin lỗi, cưng," ông nói khi đi qua tôi, vỗ vỗ vai tôi.

"Thôi đi!" Jared gầm gừ.

Jeb nhún vai và chậm chạp rời đi. Trước khi ông khuất khỏi tầm nhìn, tôi vội vàng biến vào trong hang của tôi; tôi trốn trong chỗ sâu nhất của nó, cuộn mình lại thành hình quả bóng nhỏ để mong là không ai thấy được.

Thay vì né đi một cách im lặng và vô hình trong đường hầm bên ngoài, Jared trải túi ngủ của anh ngay trước cửa nhà tù của tôi. Anh đập đập cái gối vài lần, có thể là cố để tỏ ra là anh có một cái. Anh nằm trên túi ngủ và khoanh tay ngang ngực. Đó là phần cơ thể anh mà tôi thấy được qua cái lỗ - chỉ có hai cánh tay và nửa phần bụng của anh.

Da anh vẫn là màu rám nắng vàng sậm đã ám ảnh những giấc mơ của tôi suốt nửa năm qua. Thật kì lạ khi có một mảnh của giấc mơ đó hiện lên trong thực tế cách tôi chỉ không đầy năm feet. Kì dị.

"Mi không thể lén đi qua ta đâu," anh cảnh cáo. Giọng anh mềm hơn trước – buồn ngủ. "Nếu mi dám thử…" Anh ngáp. "Ta sẽ giết mi."

https://thuviensach.vn

Tôi không trả lời. Lời cảnh cáo đập vào tôi hơi giống một sự sỉ nhục. Tại sao tôi lại cố lén chuồn khỏi anh? Tôi sẽ đi đâu? Lao vào vòng tay những kẻ man rợ đang chờ tôi ngoài kia ư, tất cả bọn họ đều ước là tôi sẽ thực hiện đúng cái nỗ lực ngu xuẩn ấy? Hay là, giả sư như bằng cách nào đó tôi có thể luồn qua họ, trở lại với hoang mạc đã gần thiêu sống tôi lần trước khi tôi cố vượt qua nó ư? Tôi tự hỏi anh ấy đã nghĩ tôi có thể làm được những gì. Anh ấy nghĩ tôi đang ngấm ngầm âm mưu cái gì với cái thế giới nhỏ bé của họ? Trông tôi có sức mạnh đến thế ư? Chẳng lẽ sự vô phương kháng cự của tôi vẫn còn chưa rõ ràng?

Tôi có thể nói khi nào anh chìm sâu vào giấc ngủ bởi vì anh bắt đầu xoay người theo cách Melanie vẫn còn nhớ anh vẫn thường làm. Anh chỉ ngủ vật vã như vậy khi anh buồn khổ thôi. Tôi theo dõi những ngón tay anh nắm lại rồi duỗi ra, và tự hỏi liệu anh có đang mơ thấy chúng quấn quanh cổ tôi hay không.

Nhiều ngày trôi qua – có lẽ là một tuần, không cách nào tôi đếm được – rất lặng lẽ. Jared giống như một bức tường yên lặng giữa tôi và mọi thứ khác trên thế giới, dù tốt hay xấu. Không có âm thanh nào khác ngoài hơi thở của chính tôi, những cử động của chính tôi; không có hình ảnh nào ngoài cái hang tối xung quanh tôi, cái vòng tròn mờ tỏ, cái khay quen thuộc với cùng những thứ đồ ăn đó, những cái liếc trộm thoáng qua Jared; không có sự đụng chạm nào khác ngoài những tảng đá lỗ chỗ cọ vào da thịt tôi; không có hương vị nào khác ngoài vị nước đắng ngắt, bánh mỳ cứng, súp không, rễ cây, hết ngày này qua ngày khác.

Đó là một sự kết hợp rất kì lạ: nỗi kinh hoàng thường trực, sự khó chịu nhức nhối liên miên về mặt thể xác, và sự cô đơn đau khổ. Trong ba thứ đó, sát thủ buồn chán là thứ khó chịu đựng nhất. Nhà tù của tôi là một căn phòng triệt tiêu giác quan.

Cả hai chúng tôi, Melanie và tôi đã lo lắng rằng chúng tôi có thể phát điên.

Cả hai chúng ta cùng nghe thấy một giọng nói trong đầu, cô ấy chỉ ra. Đó không bao giờ là một dấu hiệu tốt cả.

https://thuviensach.vn

Chúng ta rồi sẽ quên cách nói chuyện, tôi lo lắng. Đã bao lâu rồi kể từ khi ai đó nói chuyện với chúng ta?

Bốn ngày trước cô cảm ơn bác Jeb đã mang thức ăn cho chúng ta, và bác ấy đã nói không có chi. Chà, tôi nghĩ đó là bốn ngày trước. Ít nhất là bốn giấc ngủ dài trước. Dường như cô ấy thở dài. Thôi gặm móng tay cô đi – tôi phải mất hàng năm trời mới bỏ được thói quen ấy đấy.

Nhưng những móng tay dài, sắc làm phiền tôi. Tôi không thực sự nghĩ chúng ta cần lo lắng về những thói quen xấu về lâu về dài.

Jared không để cho Jeb mang thức ăn tới nữa. Thay vào đó, ai đó mang nó tới đầu kia của hành lang và Jared đi lấy nó. Tôi nhận được cùng một thứ - bánh mỳ, súp, và rau – hai ngày một lần. Đôi khi có những thứ khác cho Jared, thức ăn đóng gói với những cái tên tôi nhận ra được – Red Vines, Snickers, Pop-Tarts. Tôi đã cố tưởng tượng làm thế nào những con người đó đặt được tay lên những món ngon lành nọ.

Tôi không trông mong anh sẽ chia cho – tất nhiên là không – nhưng đôi khi tôi tự hỏi liệu anh có nghĩ là tôi mong anh chia không. Một trong vài trò tiêu khiển của tôi là lắng nghe anh ăn đồ ăn của mình, bởi vì anh luôn làm như thế một cách khoa trương, có lẽ là cọ xát chúng theo cách anh đã làm với cái gối vào đêm đầu tiên. (Orkid: sao anh Jared ác thế nhỉ?)

Một lần, Jared chậm rãi xé một túi Cheeto[1] – thể hiện về chuyện đó như mọi khi – và mùi vị thơm ngon của loại bột pho mát giả đó cuộn trong cái hang của tôi… ngon lành, không cưỡng nổi. Anh ăn một cái thật chậm, để tôi nghe thấy từng tiếng nhai một.

Dạ dày tôi cuộn lên thành tiếng, và tôi cười với chính mình. Tôi đã không cười trong một thời gian dài; tôi cố nhớ lại lần cuối và không thể - chỉ có cái lần kích động kinh khủng trong sa mạc, mà không thực sự tính là một nụ cười. Thậm chí trước khi tôi tới đây, cũng chẳng có mấy thứ tôi thấy buồn cười.

Nhưng chuyện này đối với tôi dường như lại buồn cười sao đó – dạ dày tôi hực lên chỉ sau một miếng nhỏ Cheeto1 – và tôi cười lần nữa. Một dấu hiệu của sự điên loạn, chắc thế.

https://thuviensach.vn

Tôi không biết phản ứng của tôi xúc phạm đến anh thế nào, nhưng anh đứng lên và biến mất. Sau một lúc lâu, tôi có thể nghe thấy anh ăn Cheeto nữa, nhưng từ rất xa. Tôi lén nhìn qua cái lỗ để thấy anh ngồi trong bóng tối phía cuối hành lang, quay lưng lại tôi. Tôi kéo đầu mình vào trong, sợ rằng anh có thể quay lại và bắt gặp tôi đang nhìn. Từ đó về sau, anh ở lại chỗ cuối hành lang nhiều chừng nào có thể. Chỉ đến buổi đêm anh mới nằm dài chắn trước nhà tù của tôi.

Hai lần một ngày – hoặc có lẽ là hai lần một đêm, vì anh không bao giờ đưa tôi đi khi những người khác còn đó – tôi đi bộ đến căn phòng bên sông; đó là một điểm sáng, bất chấp nỗi sợ, vì đó là lần duy nhất tôi không phải khom người trong cái hình thù không bình thường do bị cái hang của tôi ép buộc. Mỗi lần tôi phải trèo lại vào trong hang lại khó khăn hơn lần trước đó.

Ba lần trong tuần đó, luôn luôn là vào giờ ngủ, ai đó tới kiểm tra chúng tôi. Lần đầu tiên là Kyle.

Cú bật người đứng dậy đột ngột của Jared đánh thức tôi. “Ra khỏi đây,” anh cảnh cáo, giữ súng sẵn sàng.

“Chỉ kiểm tra thôi,” Kyle nói. Giọng anh ta rất xa nhưng to và thô đủ để tôi chắc đó không phải là em trai anh ta. “Ngày nào đó có thể cậu không ở đây. Ngày nào đó có thể cậu ngủ quá say.”

Câu trả lời duy nhất của Jared là lên đạn.

Tôi nghe thấy tiếng cười của Kyle nhạt đi phía sau anh ta khi anh ta đi.

Hai lần còn lại tôi không biết là ai. Lại là Kyle, hoặc có thể là Ian, hoặc là người nào đó mà tôi chưa biết tên. Tất cả những gì tôi biết là hai lần nữa tôi bị tiếng bật dậy của Jared đánh thức với khẩu súng chỉa về phía kẻ đột nhập. Không còn lời nào được nói ra nữa. Bất kể là ai chỉ đến kiểm tra đã không thèm nói lời nào nữa. Khi họ đi, Jared quay lại với giấc ngủ nhanh chóng. Tôi phải mất thời gian lâu hơn mới để nhịp tim đập bình thường lại được.

Lần thứ tư có cái gì đó mới lạ.

Tôi không buồn ngủ lắm khi Jared bắt đầu thức giấc, quỳ trên gối trong một cử động mau mắn. Anh thức dậy với khẩu súng trên tay và một lời

https://thuviensach.vn

nguyền rủa trên môi.

"Bình tĩnh," một giọng nói rì rầm ở xa xa. "Tôi đến trong hòa bình."

"Bất kể cậu nói gì, tôi không thèm tin," Jared gầm ghè.

"Tôi chỉ muốn nói chuyện." Giọng nói đến gần hơn. "Anh đã bị chôn chân ở đây, bỏ lỡ những cuộc thảo luận quan trọng… Chúng tôi nhớ những ý kiến của anh về vài chuyện."

"Chắc rồi," Jared nói một cách mỉa mai.

"Ôi, bỏ súng xuống đi. Nếu tôi định đánh nhau với anh, lần này tôi phải đến cùng với bốn người nữa."

Có một khoảng lặng ngắn, và khi Jared lại nói, giọng anh mang theo âm hưởng của khiếu hài hước xấu tính.

"Anh trai cậu thế nào rồi?" anh hỏi. Jared dường như thích thú với câu hỏi. Anh thoải mái khi nói đùa với người khách của mình. Anh ngồi xuống và rũ người dựa vào bức tường chắn nửa nhà tù của tôi, thả lỏng, nhưng khẩu súng vẫn sẵn sàng trên tay.

Cổ tôi đau nhức, dường như hiểu rằng hai bàn tay đã siết và bóp chặt nó đang ở rất gần.

"Anh ấy vẫn còn tức xì khói vì cái mũi của anh ấy," Ian nói. "Chậc – đó cũng không phải là lần đầu nó bị gãy. Tôi sẽ bảo với anh ấy anh nói xin lỗi."

"Tôi không xin lỗi."

"Tôi biết. Chẳng ai từng xin lỗi vì đã đánh Kyle cả."

Họ lặng lẽ cười với nhau; có một cảm giác thân thiết trong sự vui vẻ của họ mà dường như là cực kì không thích hợp khi Jared vẫn cầm khẩu súng lỏng lẻo trên tay chĩa vào Ian. Nhưng, những sợi dây ràng buộc được tạo nên trong cái nơi tuyệt vọng này chắc hẳn phải rất mạnh mẽ. Sâu đậm hơn cả huyết thống.

Ian ngồi trên chiếu cạnh Jared. Tôi có thể thấy mặt nghiêng của anh ta trong bóng tối, một hình dạng đen xì cạnh ngọn đèn xanh. Tôi để ý thấy mũi anh ta rất hoàn hảo – thẳng, giống chim ưng, kiểu mũi tôi đã thấy trong ảnh của những bức tượng điêu khắc nổi tiếng. Phải chăng thế nghĩa là

https://thuviensach.vn

những người khác thấy anh ta dễ chịu hơn người anh em mũi lúc nào cũng bị bể? Hay đó là vì anh ta giỏi tránh né hơn?

"Vậy cậu muốn gì, Ian? Không phải chỉ là vì một lời xin lỗi cho Kyle, theo tôi hiểu."

"Jeb có kể với anh không?"

"Tôi không biết cậu đang nói chuyện gì."

"Chúng đã bỏ cuộc. Kể cả những Kẻ truy tìm."

Jared không bình luận gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được luồng khí căng thẳng đột ngột xung quanh anh.

"Chúng tôi đã theo dõi sát sao những biến chuyển, nhưng dường như chúng không bao giờ băn khoăn quá mức. Cuộc tìm kiếm không chưa bao giờ lệch khỏi khu vực chúng tôi đã bỏ lại chiếc ô tô, và trong vài ngày qua chúng rõ ràng chỉ tìm kiếm thi thể hơn là một người sống sót. Rồi hai đêm trước chúng ta tóm được một cơ hội tốt – đoàn tìm kiếm bỏ lại ít rác ngoài trời, và một đàn sói hoang đã lùng sục chỗ cắm trại của chúng. Một trong số chúng quay lại muộn và làm lũ thú hoảng sợ. Bọn sói đã tấn công và kéo lê tên Truy tìm đó dễ đến một trăm yard trên sa mạc trước khi bọn còn lại nghe thấy tiếng kêu của nó và tới giải cứu. Những tên Truy tìm khác tất nhiên có vũ trang. Chúng dọa bọn sói bỏ đi dễ dàng, và tên nạn nhân không bị thương nghiêm trọng lắm, nhưng sự kiện đó dường như đã trả lời cho bất kì câu hỏi nào chúng có thể có về chuyện gì đã xảy ra cho vị khách của chúng ta ở đây."

Tôi tự hỏi làm thế nào họ có thể theo dõi những Người truy tìm đang tìm kiếm tôi – để quan sát được nhiều thế. Tôi cảm thấy bị lột trần một cách kì lạ trước ý tưởng ấy. Tôi không thích cái hình ảnh trong đầu tôi: những con người vô hình, quan sát những linh thể mà họ căm hận. Ý nghĩ ấy làm tóc gáy tôi dựng đứng.

"Vậy là chúng đã thu dọn và bỏ đi. Bọn Truy tìm đã từ bỏ cuộc tìm kiếm. Tất cả những tên tình nguyện đã trở về nhà. Không ai tìm kiếm nó nữa." Khuôn mặt nghiêng của anh ta quay về phía tôi, và tôi thụp xuống, hi vọng tối quá anh ta không thấy được tôi trong này – hi vọng rằng, cũng như khuôn mặt của anh ta, tôi sẽ chỉ như một hình dạng màu đen. "Tôi thiết

https://thuviensach.vn

nghĩ sẽ có một lời tuyên bố tử vong chính thức, nếu chúng vẫn giữ cung cách làm mọi chuyện như chúng ta từng làm. Jeb đang nói "đã bảo rồi mà" với bất kì người nào đứng lại đủ lâu để nghe bác ấy nói thế."

Jared càu nhàu điều gì đó không rõ; tôi chỉ có thể nghe được tên của bác Jeb. Rồi anh hít một hơi thật dài, rồi thở ra, và nói, "Vậy thì được rồi. Tôi đoán thế là xong rồi."

"Có vẻ như thế." Ian do dự một thoáng rồi nói tiếp. "Trừ… Chà, có thể nó chẳng đáng gì."

Jared lại căng người; anh không thích tin tức của mình bị sửa đổi. "Tiếp đi."

"Không ai trừ Kyle nghĩ nhiều về nó, và anh biết Kyle thế nào rồi."

Jared lẩm nhẩm tán thành.

"Anh có bản năng tốt nhất trong những việc kiểu này; tôi muốn nghe ý kiến của anh. Đó là lý do tại sao tôi ở đây, dâng mạng sống của tôi trên hai tay để thâm nhập vào vùng cấm địa," Ian nói thản nhiên, rồi giọng anh ta lại trở nên hết sức nghiêm túc. "Anh biết đấy, có một… Kẻ truy tìm, không nghi ngờ gì về chuyện đó – nó mang theo một khẩu Glock."

Tôi phải mất một giây mới hiểu được từ anh ta dùng. Nó không quen thuộc trong vốn từ vựng của Melanie. Khi tôi hiểu được là anh ta đang nói về một loại súng, vẻ tiếc nuối, ghen tị trong giọng anh ta khiến tôi hơi muốn bệnh.

"Kyle là người đầu tiên chú ý nó khác biệt thế nào. Nó dường như không phải là người quan trọng với bọn còn lại – chắc chắn không phải là một trong những kẻ đưa ra quyết định. Ồ, nó cũng có nhiều gợi ý đáng kể, từ những gì chúng tôi có thể thấy, nhưng dường như không ai lắng nghe nó. Ước chi chúng tôi nghe được những gì nó nói…"

Da gà tôi lại nổi lên lần nữa.

"Dù sao," Ian nói tiếp, "khi chúng hủy bỏ cuộc tìm kiếm, tên này không vui vẻ gì. Anh biết bọn kí sinh trùng vẫn luôn luôn… rất lịch sự ra sao rồi chứ? Tên này rất lạ - Đó là lần duy nhất tôi từng thấy chúng tiến gần tới một trận cãi vã. Không phải là cãi vã thật sự, bởi vì chẳng có tên nào cãi lại, nhưng tên không vui kia chắc chắn là trông như đang cãi nhau với bọn

https://thuviensach.vn

chúng. Nhóm chủ chốt trong đội Truy tìm phớt lờ nó đi – tất cả bọn chúng đều bỏ đi.”

“Không phải tên khó chịu kia?” Jared hỏi.

“Nó vào trong xe ô tô và lái được nửa đường tới Phoenix. Rồi nó trở lại Tucson. Rồi lại sang hướng Tây.”

“Vẫn còn tìm kiếm.”

“Hoặc là rất hoang mang. Nó dừng lại ở cửa hàng tiện ích bên cạnh chân núi. Nói chuyện với tên kí sinh trùng làm việc ở đó, mặc dù tên đó cũng đã bị hỏi rồi.”

“Hừ,” Jared càu nhàu. Giờ anh đã quan tâm, tập trung vào những sự kiện rời rạc.

“Rồi nó leo lên đỉnh núi – cái tên bé nhỏ ngu xuẩn đó. Chắc phải bị thiêu sống mất, mặc toàn đồ đen từ đầu đến chân.

Một cơn hoảng loạn truyền qua thân thể tôi; tôi thấy mình nhảy lên khỏi sàn, tóm lấy hốc tường cuối cái hang của tôi. Bàn tay tôi giơ lên một cách bản năng để bảo vệ mặt mình. Tôi nghe thấy một tiếng hổn hển vọng trong không gian chật hẹp, và chỉ đến sau khi nó đã nhạt đi tôi mới nhận ra đó là của mình.

“Cái gì đó?” Ian hỏi, giọng anh ta ngạc nhiên.

Tôi nhìn lén qua những ngón tay tôi để thấy cả hai khuôn mặt của họ đều cúi qua cái lỗ về phía tôi. Khuôn mặt của Ian tối đen, nhưng của Jared thì được chiếu sáng, nét mặt anh rắn như đá.

Tôi muốn ở yên, vô hình, nhưng những cơn rùng mình tôi không thể kiềm chế được đang rung chuyển dữ dội dọc sống lưng tôi.

Jared rời đi và trở lại với cái đèn trên tay.

“Nhìn vào mắt nó kìa,” Ian lẩm bẩm. “Nó đang sợ hãi.”

Giờ tôi có thể thấy khuôn mặt của cả hai bọn họ, nhưng tôi chỉ nhìn vào Jared. Ánh mắt anh tập trung xoáy vào tôi, tính toán. Tôi đoán anh đang nghĩ đến những điều Ian đã nói, tìm kiếm điểm mấu chốt cho hành vi của tôi.

Cơ thể tôi không thể ngừng run.

Cô ta sẽ không bao giờ từ bỏ, Melanie rên lên.

https://thuviensach.vn

Tôi biết, tôi biết, tôi rên lại.

Từ khi nào sự căm ghét của chúng tôi đã biến thành sợ hãi? Dạ dày tôi xoắn lại và nấc lên. Tại sao cô ta không thể chỉ mặc cho tôi chết như những người còn lại? Khi tôi đã chết rồi, liệu cô ta có còn săn lùng tôi nữa không?

“Ai là tên Truy tìm mặc đồ đen?” Jared đột ngột quát tôi.

Môi tôi run run, nhưng tôi không trả lời. Sự im lặng là an toàn nhất.

“Ta biết mi có thể nói,” Jared cắm cảu. “Mi đã nói chuyện với Jeb và Jamie. Và giờ mi sẽ nói với ta.”

Anh trèo vào trong miệng hang, bực bội vì ngạc nhiên trước việc anh phải gập mình thế nào mới chui vào được. Cái trần thấp buộc anh phải quỳ gối, và điều đó khiến anh không vui. Tôi có thể thấy anh thích đứng trước mặt tôi hơn.

Tôi chẳng còn nơi nào để chạy. Tôi đã bị dồn vào góc sâu nhất. Cái hang không có đủ chỗ cho cả hai chúng tôi. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên da tôi.

“Kể cho ta những gì mi biết,” anh ra lệnh.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Bỏ Rơi

"T ên Truy tìm trong bộ đồ đen là tên nào? Tại sao nó vẫn còn tìm kiếm?" Tiếng thét của Jared làm điếc lỗ tai, vang vọng từ mọi phía.

"T

Tôi trốn sau hai bàn tay mình, chờ cú đấm đầu tiên.

"A – Jared?" Ian lẩm bẩm. "Có lẽ anh nên để tôi…"

"Đừng xen vào!"

Giọng Ian ở gần hơn, và những phiến đá kêu sột soạt khi anh ta cố trèo vào theo Jared trong cái hang đã quá chật. "Anh không thấy nó quá sợ không nói được hay sao? Để nó yên một lát đi –"

Tôi nghe thấy cái gì đó cạo lên sàn khi Jared di chuyển, và rồi một tiếng thịch. Ian chửi thề. Tôi nhìn lén qua ngón tay để thấy Ian đã ra khỏi tầm nhìn và Jared đang quay lưng lại với tôi.

Ian phun phì phì và rên lên. "Lần thứ hai rồi đấy," anh ta gầm gừ, và tôi hiểu rằng cú đấm định dành cho tôi đã bị chuyển hướng vì sự can thiệp của Ian.

"Tôi sẵn sàng làm lại lần thứ ba," Jared lẩm bẩm, nhưng anh đã quay người lại đối mặt với tôi, mang theo ánh sáng với anh; anh đang nắm lấy cây đèn bằng bàn tay vừa đánh Ian. Cái hang gần như là tỏa sáng sau khi tối tăm quá lâu.

Jared lại nói với tôi, quan sát kĩ càng mặt tôi với ánh sáng mới mẻ, nói gằn từng từ một. "Tên. Truy. Tìm. Là. Ai."

Tôi buông thõng hai tay xuống và nhìn đăm đăm vào đôi mắt không thương xót của anh. Tôi thấy khó chịu khi ai đó phải chịu khổ vì sự im lặng

https://thuviensach.vn

của tôi – cho dù người đó đã từng một lần cố giết tôi. Tra tấn không phải là như thế này.

Khuôn mặt của Jared lập lòe khi anh đọc sự thay đổi trên mặt tôi. “Ta không cần phải làm mi đau,” anh khẽ nói, không chắc chắn ở chính mình. “Nhưng ta cần phải biết câu trả lời cho câu hỏi của ta.”

Đây thậm chí không phải là câu hỏi đúng – không phải là một bí mật mà tôi buộc phải bảo vệ bằng mọi cách.

“Nói cho ta,” anh khăng khăng, đôi mắt anh nhíu lại với sự thất vọng và nỗi buồn sâu sắc.

Tôi có thực sự là một tên nhát gan không? Tôi thà tin rằng tôi là một kẻ nhát gan – rằng nỗi sợ đau của tôi mạnh hơn bất kì thứ gì khác. Lý do thực sự khiến tôi mở miệng và nói chuyện còn thảm hại hơn thế nhiều.

Tôi muốn làm anh vui lòng, chính cái con người căm ghét tôi thậm tệ này. “Người truy tìm,” tôi bắt đầu nói, giọng tôi thô ráp và khàn đặc; tôi đã không nói trong một thời gian rất lâu rồi.

Anh cắt ngang, sốt ruột. “Chúng ta đã biết nó là một Kẻ truy tìm rồi.”

“Không, không phải chỉ là một Người truy tìm nào đó,” tôi thì thào. “Người truy tìm của tôi.”

“Ý mi là gì, khi nói Người truy tìm của tôi?”

“Được chỉ định cho tôi, đi theo tôi. Cô ta là lý do –“ tôi ngăn mình lại vừa kịp lúc trước khi tôi nói ra cái từ sẽ khiến chúng tôi phải chết. Suýt soát trước khi tôi nói chúng tôi. Sự thật cốt lõi mà anh sẽ hiểu thành lời lẽ giả dối nhất – đùa bỡn với những mong ước sâu kín nhất của anh, nỗi đau sâu sắc nhất của anh. Anh sẽ không bao giờ hiểu rằng mong ước của anh có thể trở thành sự thật. Anh sẽ chỉ nhìn thấy một kẻ dối trá nguy hiểm đang nhìn ra bằng đôi mắt mà anh yêu.

“Lý do?” anh giục.

“Lý do tôi bỏ chạy,” tôi thở hắt ra. “Lý do tôi tới đây.”

Không hoàn toàn là sự thật, nhưng cũng không hoàn toàn là giả dối.

Jared nhìn đăm đăm vào tôi, miệng anh nửa há ra, khi anh cố hiểu chuyện này. Từ khóe mắt mình tôi có thể nhìn thấy Ian lại đang nhìn lén

https://thuviensach.vn

qua cái lỗ, đôi mắt xanh dương lấp lánh của anh ta mở lớn vì ngạc nhiên. Có máu thâm đen trên môi anh ta.

"Mi chạy trốn khỏi một Tên truy tìm? Nhưng mi là một trong số chúng!" Jared đấu tranh để kiềm chế bản thân, để trở lại với cuộc thẩm vấn của mình. "Tại sao nó lại đi theo mi? Nó muốn gì?"

Tôi nuốt nước bọt; âm thanh ấy dường như to rõ một cách không bình thường. "Cô ta muốn anh. Anh và Jamie."

Khuôn mặt anh rắn lại. "Và mi đang cố dẫn nó tới đây?"

Tôi lắc đầu. "Tôi không… tôi…" Làm sao tôi có thể giải thích đây? Anh sẽ không bao giờ chấp nhận sự thật.

"Cái gì?"

"Tôi… tôi không muốn kể cho cô ta biết. Tôi không thích cô ta."

Anh nhăn mặt, lại bối rối một lần nữa. "Chẳng phải tất cả bọn mi phải thích tất cả mọi người hay sao?"

"Đáng lẽ chúng tôi phải thế," tôi thừa nhận, đỏ mặt vì hổ thẹn.

"Mi đã kể cho ai về nơi này?" Ian hỏi qua vai Jared. Jared càu nhàu nhưng vẫn dán chặt mắt lên mặt tôi.

"Tôi không thể - tôi không biết… tôi chỉ nhìn thấy những đường viền. Những đường kẻ trong cuốn an bom. Tôi đã vẽ chúng cho Người truy tìm… nhưng chúng tôi không biết chúng là gì. Cô ta vẫn còn nghĩ chúng là một con đường trên bản đồ." Dường như tôi không thể ngừng nói. Tôi cố làm cho những lời lẽ phát ra chậm hơn, để ngăn mình khỏi lỡ lời.

"Mi nói không biết chúng là gì là có ý gì? Mi đang ở đây." Bàn tay Jared giơ ra phía trước tới chỗ tôi nhưng rớt xuống trước khi nó vượt qua khoảng cách ngắn ngủi.

"Tôi… tôi gặp rắc rối với… với… kí ức của tôi… của cô ấy. Tôi không hiểu… Tôi không thể tiếp cận vào mọi thứ. Có những bức tường. Đó là lý do tại sao Người truy tìm đó được chỉ định cho tôi, chờ tôi bẻ khóa phần còn lại." Quá nhiều, quá nhiều. Tôi cắn lưỡi mình.

Ian và Jared trao đổi cái nhìn. Trước đây họ chưa từng nghe thấy điều gì tương tự. Họ không tin tôi, nhưng họ vô cùng muốn tin điều đó là có thể. Vô cùng muốn nó là sự thật. Điều đó làm họ sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Giọng của Jared đột ngột trở nên gay gắt. “Mi có thể tiếp cận cái lán của ta không?”

“Mới thôi.”

“Và mi đã kể với Tên truy tìm.”

“Không.”

“Không ư? Tại sao không?”

“Bởi vì… tới lúc tôi có thể nhớ đến nó… thì tôi đã không muốn kể với cô ta.”

Đôi mắt Ian mở to, đông cứng.

Giọng Jared thay đổi, trở nên trầm hơn, gần như dịu dàng. Nguy hiểm hơn quát tháo rất nhiều.

“Tại sao mi không muốn kể cho cô ta?”

Cằm tôi nghiến chặt. Đây không phải là điều bí mật ấy, nhưng nó vẫn là một bí mật mà anh phải đánh thì tôi mới khai ra. Trong giây phút này, quyết tâm giữ mồm giữ miệng của tôi chẳng mấy liên quan tới việc tự bảo vệ mà là vì một niềm kiêu hãnh ngu ngốc, miễn cưỡng. Tôi sẽ không nói với người đàn ông ghê tởm tôi rằng tôi yêu anh ta.

Anh nhìn thấy sự kháng cự nhá lên trong mắt tôi, và dường như anh hiểu được cần phải làm gì mới có được câu trả lời này. Anh quyết định bỏ qua – hay có lẽ là quay lại với nó sau, để nó đến cuối cùng, trong trường hợp tôi không thể trả lời thêm câu hỏi nào nữa khi anh đã xong với tôi.

“Tại sao mi lại không tiếp cận được tất cả mọi thứ? Chuyện đó có… bình thường không?”

Câu hỏi này cũng rất nguy hiểm. Lần đầu tiên từ trước tới nay, tôi nói một câu hoàn toàn dối trá.

“Cô ấy đã ngã xuống từ nơi rất cao. Cơ thể này đã bị tổn thương.” Nói dối với tôi không dễ dàng gì; lời nói dối này nghe có vẻ gượng gượng. Jared và Ian đều phản ứng với âm điệu giả dối trong đó. Đầu Jared nghiêng sang một bên; một trong hai chân mày của Ian nhướn lên.

“Tại sao Tên truy tìm này không từ bỏ như những tên còn lại?” Ian hỏi.

Tôi bỗng kiệt sức. Tôi biết rằng họ có thể tiếp tục chuyện này suốt đêm, sẽ tiếp tục chuyện này suốt đêm nếu tôi tiếp tục trả lời, và dần dần tôi sẽ

https://thuviensach.vn

mắc sai lầm. Tôi gục xuống bức tường và nhắm mắt lại.

“Tôi không biết,” tôi thì thầm. “Cô ta không như những linh thể khác. Cô ta…rất phiền phức.”

Ian cười một tiếng – một âm thanh làm tôi giật mình.

“Và mi – mi thì giống như… các linh thể khác chắc?” Jared hỏi.

Tôi mở mắt ra và nhìn đăm đăm vào anh mệt mỏi trong một lúc rất lâu. Thật là một câu hỏi ngu ngốc, tôi nghĩ. Rồi tôi nhắm chặt mắt lại, dấu mặt vào hai đầu gối, và vòng tay quanh đầu.

Hoặc Jared đã hiểu rằng tôi sẽ không nói nữa hoặc cơ thể anh đang phàn nàn dữ dội khó mà lờ đi được. Anh càu nhàu vài tiếng khi bò ra khỏi miệng hang của tôi, mang theo cây đèn cùng anh, và rồi khẽ rên rẩm khi anh duỗi người.

“Đúng là không ngờ,” Ian thì thầm.

“Nói dối, tất nhiên rồi,” Jared trả lời. Tôi chỉ có thể thoáng nghe được những câu đó. Có lẽ họ không nhận ra tiếng động sẽ dội ngược lại vào trong hang này. “Chỉ là… tôi vẫn không thể hoàn toàn hiểu nó muốn chúng ta tin cái gì – nó đang cố dẫn chúng ta tới đâu.”

“Tôi không nghĩ nó đang nói dối. À, trừ một lần. Anh có để ý thấy không?”

“Chỉ là một phần của âm mưu.”

“Jared, anh đã khi nào gặp một con kí sinh trùng biết nói dối về bất kì chuyện gì chưa? Tất nhiên là trừ một Kẻ truy tìm,”

“Mà chắc chắn là nó.”

“Anh có nghiêm túc không?”

“Đó là lời giải thích tốt nhất.”

“Cô ta – nó là thứ khác xa một Kẻ truy tìm nhất mà tôi từng thấy. Nếu một Kẻ truy tìm có bất kì ý tưởng nào về việc làm sao để tìm được chúng ta, nó sẽ mang tới cả một đội quân.”

“Và chúng sẽ không tìm được gì hết. Nhưng cô ta – nó đã vào được, chẳng phải vậy sao?” “Nó đã suýt chết –“

“Nhưng vẫn còn thở, phải không?”

https://thuviensach.vn

Họ im lặng một lúc lâu. Lâu đến nỗi tôi đã bắt đầu nghĩ về chuyện vùng ra khỏi tư thế cuộn mình của tôi, nhưng tôi không muốn tạo ra bất kì âm thanh nào khi nằm xuống. Tôi ước Ian đi đi để cho tôi được ngủ. Adrenaline đã khiến tôi kiệt sức khi rút ra khỏi cơ thể tôi.

"Tôi nghĩ tôi sẽ đi nói chuyện với bác Jeb," cuối cùng Ian cũng thì thào.

"Ồ, đó là một ý kiến tuyệt vời." Giọng Jared đầy vẻ châm biếm.

"Anh có nhớ cái đêm đầu tiên không? Khi nó nhảy ra giữa anh và Kyle? Chuyện đó rất quái lạ."

"Nó chỉ đang cố tìm một con đường để được sống, để trốn thoát…"

"Bằng cách tạo cơ hội cho Kyle giết cô ta – nó ư? Kế hoạch tốt nhỉ."

"Nó đã công hiệu."

"Súng của Jeb đã công hiệu. Liệu cô ta có biết bác ấy đang trên đường không?"

"Ian, cậu đang nghĩ quá lên đấy. Đó là thứ mà nó muốn." "Tôi không nghĩ anh nói đúng. Tôi không biết tại sao… nhưng tôi không nghĩ rằng cô ta muốn chúng ta nghĩ về cô ta chút nào hết." Tôi nghe thấy Ian rảo bước. "Anh có biết cái gì sai trái không?" anh ta lẩm bẩm, giọng anh ta không còn là tiếng thì thào nữa.

"Cái gì?"

"Tôi cảm thấy tội lỗi – tội lỗi như dưới địa ngục ấy – khi nhìn cô ta rúm người lại tránh xa chúng ta. Nhìn thấy những vết thâm đen trên cổ cô ta."

"Cậu không thể để nó tiếp cận với cậu như thế." Jared đột ngột bối rối. "Nó không phải là con người. Đừng quên điều đó."

"Chỉ vì cô ta không phải là con người, anh có nghĩ như thế nghĩa là cô ta không biết đau hay không?" Ian hỏi khi giọng anh ta trôi vào khoảng không. "Nghĩa là cô ta không cảm thấy như một cô gái bị đánh – bị chúng ta đánh?"

"Hãy kiểm soát cảm xúc của mình đi," Jared khinh khỉnh nói với anh ta.

"Gặp anh sau, Jared." Một lúc lâu sau khi Ian đi Jared đã không thả lỏng; anh đi đi lại lại một lúc ngang qua cửa hang, rồi ngồi trên chiếu, chắn luồng ánh sáng của tôi, và lầm rầm khó hiểu với chính mình.

https://thuviensach.vn

Tôi thôi không chờ anh ngủ nữa, và duỗi ra hết mức có thể trên cái sàn hang như cái bát. Anh giật nảy lên khi cử động của tôi phát ra tiếng, rồi lại bắt đầu lẩm bẩm với chính mình lần nữa.

“Tội lỗi,” anh lầm rầm bằng giọng chán ghét. “Để cho nó tiếp cận với anh ta. Y như Jeb, y như Jamie. Không thể để chuyện này tiếp tục. Thật ngu ngốc khi để nó sống.”

Da gà nổi lên trên cánh tay tôi, nhưng tôi cố lờ chúng đi. Nếu tôi hoảng loạn mỗi một lần anh nghĩ tới chuyện giết tôi, tôi sẽ không bao giờ có được một giây phút yên bình. Tôi nằm sấp xuống để cong lưng theo hướng ngược lại, và anh giật người lần nữa rồi lại rơi vào im lặng. Tôi chắc là anh vẫn còn suy ngẫm khi cuối cùng tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi tỉnh dậy, Jared vẫn đang ngồi trên chiếc chiếu nơi tôi có thể thấy anh, khuỷu tay đặt trên đầu gối, đầu đặt trên một nắm tay.

Tôi cảm thấy như thể mình chỉ ngủ được một hay hai giờ, nhưng tôi đau quá không ngủ lại ngay được. Thay vào đó, tôi suy nghĩ về chuyến thăm của Ian, lo rằng Jared sẽ cố gắng hơn nữa để giữ tôi cô lập sau phản ứng kì lạ của Ian. Tại sao Ian không thể im miệng về chuyện cảm thấy tội lỗi chứ? Nếu anh ta biết anh ta có thể cảm thấy tội lỗi, thì ngay từ đầu tại sao anh ta lại đi loanh quanh và bóp cổ người ta chứ? Melanie cũng khó chịu với Ian, và lo lắng về kết quả của nỗi day dứt của anh ta.

Những nỗi lo của chúng tôi bị gián đoạn chỉ sau vài phút.

“Ta đây,” tôi nghe Jeb gọi. “Đừng tấn công.”

Jared lên cò súng.

“Tiến lên và bắn ta đi, nhóc. Tiến lên.” Âm thanh giọng nói của Jeb tiến gần hơn với từng lời.

Jared thở dài và hạ khẩu súng xuống. “Xin bác đi đi.”

“Cần nói chuyện với cậu,” Jeb nói, gắt gỏng khi ông ngồi xuống đối diện với Jared. “Này, chào,” ông nói hướng về tôi, gật đầu.

“Bác biết cháu ghét chuyện đó thế nào rồi mà,” Jared làu bàu.

“Ừ.”

“Ian đã kể với cháu về những Kẻ truy tìm –“

“Ta biết. Ta vừa mới nói chuyện với nó về chuyện đó.”

https://thuviensach.vn

“Tuyệt. Vậy thì bác muốn gì?” “Không đến mức là ta muốn gì. Mà là nhu cầu của mọi người. Chúng ta đã sắp hết mọi thứ. Chúng ta cần một chuyến cung cấp thực sự khá khẩm.”

“Ồ,” Jared lẩm bẩm; đề tài này không phải là thứ anh đã căng thẳng chờ đợi. Sau một khoảng dừng ngắn anh nói, “Hãy cử Kyle đi,”

“Okay,” Jared nói đơn giản, chống tay lên bức tường để đứng lên.

Jared thở dài. Có vẻ như lời gợi ý của anh chỉ là nói cho có. Anh co lại ngay khi Jeb vờ chấp thuận. “Không. Không phải là Kyle. Anh ta quá…”

Jeb cười khúc khích. “Gần như đẩy chúng ta vào nước sôi lửa bỏng lần cuối cùng nó ra ngoài một mình, phải không nào? Không phải là một người biết suy xét. Vậy thì, Ian chăng?”

“Cậu ta suy xét mọi chuyện quá nhiều.”

“Brandt?”

“Anh ta không giỏi trong những chuyến đi dài ngày. Bắt đầu trở nên hoảng hốt sau vài tuần. Phạm sai lầm.”

“Okay, vậy thì nói xem ai nào.”

Nhiều giây trôi qua và tôi nghe thấy Jared hít vào rồi thở ra, mỗi lần như thể anh định cho Jeb câu trả lời, nhưng rồi anh chỉ hít thở mà không nói gì.

“Ian và Kyle đi cùng nhau chăng?” Jeb hỏi. “Có lẽ họ có thể bổ trợ cho nhau.”

Jared rên lên. “Như lần trước á? Okay, Okay, cháu biết phải là cháu.”

“Cậu là người giỏi nhất,” Jeb đồng tình. “Cậu đã thay đổi cuộc sống của chúng tôi khi xuất hiện ở đây.”

Melanie và tôi cũng gật đầu; điều này không hề làm ai trong chúng tôi ngạc nhiên.

Jared là điều kì diệu. Jamie và tôi hoàn toàn an toàn trong khi để những bản năng của Jared dẫn lối cho chúng tôi; chúng tôi chưa từng sơ sểnh suýt bị bắt. Nếu Jared đã ở Chicago, tôi chắc chắn rằng anh ấy sẽ thoát được an toàn.

Jared nhướn vai về phía tôi. “Còn…?”

“Ta sẽ trông chừng cô ta khi ta có thể. Và ta mong cậu mang Kyle đi cùng. Sẽ có ích.”

https://thuviensach.vn

“Thế vẫn không đủ - Kyle đi và bác để mắt tới cô ta khi bác có thể. Cô ta… nó sẽ không tồn tại lâu được.”

Jeb nhún vai. “Ta sẽ cố hết sức. Đó là tất cả những gì ta có thể làm.” Jared bắt đầu lắc lắc đầu.

“Cậu còn ở đây bao lâu được nữa?” Jeb hỏi anh.

“Cháu không biết,” Jared thì thầm.

Có một khoảng lặng dài. Vài phút sau, Jeb bắt đầu huýt sáo không vần điệu.

Cuối cùng, Jared thở ra một hơi thật dài mà tôi đã không hề biết là anh nín lại.

“Đêm nay cháu sẽ đi.” Lời nói rất chậm rãi, chứa đầy sự đầu hàng nhưng cũng đầy nhẹ nhõm. Giọng anh khẽ thay đổi, trở nên bớt phòng thủ hơn. Nó giống như là anh đã biến trở lại với con người của anh ở đây trước khi tôi xuất hiện. Để một gánh nặng trách nhiệm trượt khỏi đôi vai anh và mang lên một cái khác, chào đón nó hơn cái trước đó.

Anh đã từ bỏ việc giữ mạng sống cho tôi, để cho tự nhiên – hay đúng hơn là công lý của đám đông – quyết định. Khi anh trở lại, và tôi đã chết, anh sẽ không đổ trách nhiệm cho ai. Anh sẽ không khóc thương. Tôi có thể nghe thấy tất cả những điều đó trong vòng vài từ.

Tôi biết một câu cường điệu của con người dành cho nỗi buồn – một trái tim tan vỡ. Melanie nhớ đã từng nói cụm từ đó. Nhưng tôi vẫn luôn nghĩ về nó như một lối nói khoa trương, một kiểu mô tả truyền thống cho một điều gì đó không có liên quan với thực tế về mặt sinh lý, giống như tay nhúng chàm. Vì thế tôi không mong chờ nỗi đau trong lồng ngực tôi. Sự nôn nao, có, cổ họng nghẹn đắng, có, và có, cả những giọt nước mắt cay xè khóe mắt tôi nữa. Nhưng còn cảm xúc đau xé lồng ngực này thì sao? Nó chẳng hợp lý một chút nào cả.

Và nó không chỉ có đau, nó còn vặn xoắn và bị kéo theo mọi hướng. Bởi vì cả trái tim Melanie cũng tan vỡ, và đó là một cảm xúc khác hoàn toàn, như thể chúng tôi đã phát triển một nội tạng khác để đền bù cho hai nhận thức trong một cơ thể. Một trái tim kép cho một trí não kép. Nhân đôi nỗi đau.

https://thuviensach.vn

Anh ấy sẽ đi, cô ấy khóc. Chúng ta sẽ không bao giờ còn thấy anh ấy nữa. Cô ấy không hề nghi ngờ thực tế là chúng tôi sẽ chết.

Tôi muốn khóc cùng cô ấy, nhưng ai đó phải giữ đầu óc cô ấy tỉnh táo. Tôi lấy tay bịt lại tiếng rên rỉ.

"Có lẽ thế là tốt nhất," Jeb nói.

"Cháu cần sắp xếp vài chuyện…" Đầu óc Jared đã trôi dạt đi rất, rất xa khỏi cái hành lang ám ảnh này.

"Vậy ta sẽ tiếp quản chỗ này. Chúc chuyến đi an toàn."

"Cám ơn bác. Đoán là cháu sẽ gặp lại bác khi nào gặp, Jeb ạ."

"Đoán thế."

Jared đưa lại khẩu súng cho Jeb, đứng lên, và lơ đãng phủi đám bụi trên quần áo của anh. Rồi anh bỏ đi, nhanh nhẹn đi xuống hành lang với những bước chân quen thuộc, trí óc để vào những chuyện khác. Tôi lắng nghe âm thanh nhạt dần của bước chân anh cho tới khi mất hẳn. Rồi, quên mất sự hiện diện của Jeb, tôi vùi mặt vào hai bàn tay và khóc.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tự Do

Jeb để tôi khóc hết nước mắt mà không can thiệp vào. Ông cũng không hề bình luận gì trong suốt những tràng sụt sịt sau đó. Chỉ đến khi tôi đã hoàn toàn im lặng trong khoảng nửa giờ ông mới nói.

J

"Vẫn thức đấy hả?"

Tôi không trả lời. Tôi đã có thói quen im lặng quá lâu.

"Có muốn ra ngoài và co duỗi tí không?" ông đề nghị. "Chỉ nghĩ về cái hố ngu xuẩn ấy lưng ta đã phát đau rồi."

Mỉa mai thay, bất chấp cả một tuần im lặng đến phát điên của tôi, tôi không ở trong tâm trạng muốn có bầu bạn. Nhưng lời đề nghị của ông không phải là một thứ mà tôi có thể từ chối. Trước khi tôi có thể nghĩ về nó, bàn tay tôi đã kéo tôi qua lối vào.

Jeb vẫn ngồi khoanh chân trên chiếu. Tôi nhìn ông để xem có phản ứng gì khi tôi lắc lắc tay chân và xoay vai không, nhưng ông vẫn nhắm mắt. Giống như lần Jamie tới thăm, trông ông như đang ngủ.

Đã bao lâu rồi kể từ khi tôi nhìn thấy Jamie? Và giờ nó thế nào rồi? Trái tim vốn đã đau đớn của tôi lại nhói lên một chút nữa.

"Thấy khá hơn chưa?" Jeb hỏi, mắt ông mở ra.

Tôi nhún vai.

"Sẽ ổn thôi, cháu biết đấy." Ông cười toe toét đến tận mang tai. "Những thứ ta nói với Jared ấy… Chà, chính xác thì ta sẽ không nói là ta đã nói dối, bởi vì tất cả đều là thật nếu cháu nhìn từ một khía cạnh nào đó, nhưng mà

https://thuviensach.vn

từ khía cạnh khác, nó cũng không thành thật nhiều như những gì cậu ta cần phải nghe.”

Tôi chỉ nhìn đăm đăm; tôi không hiểu lấy một lời những gì ông đang nói.

“Dẫu sao, Jared cần được thoát khỏi chuyện này một lát. Không phải thoát khỏi cháu, nhóc,” ông nói nhanh, “mà khỏi tình huống này. Nó sẽ nghĩ thoáng hơn một chút khi đi xa.”

Tôi tự hỏi làm thế nào mà dường như ông biết chính xác những từ và những câu nào sẽ cứa vào lòng tôi. Và, hơn cả chuyện ấy, tại sao Jeb lại cần phải quan tâm liệu lời nói của ông có làm tổn thương tôi hay không, hay thậm chí là liệu lưng tôi có đau và nhức không? Sự rộng lượng của ông với tôi đáng sợ theo cách riêng của nó bởi vì nó quá khó hiểu. Ít nhất những hành động của Jared cũng có lý. Những nỗi lực sát nhân của Kyle và Ian, sự háo hức mừng rỡ của Doc muốn làm hại tôi – những hành vi đó đều hợp lý cả. Không phải sự rộng lượng. Jeb muốn gì từ tôi chứ?

“Đừng nhìn cau có như thế,” Jeb khích lệ. “Có một khía cạnh sáng sủa trong chuyện này. Jared đã rất cứng đầu về chuyện của cháu, và giờ khi nó đã tạm thời rời khỏi đây, mọi chuyện chắc chắn sẽ thoải mái hơn.”

Cặp lông mày của tôi nhíu lại khi tôi cố quyết định xem ý ông là gì.

“Chẳng hạn như,” ông nói tiếp. “Chỗ này thường được dùng để làm kho. Bây giờ, khi Jared và bọn thanh niên trở lại, chúng ta sẽ cần một nơi để cất tất cả những thứ họ mang về cùng họ. Vì thế giờ chúng ta cũng phải tìm một chỗ mới cho cháu. Chỗ nào đó rộng hơn một chút, phải vậy chăng? Chỗ nào đó với một cái giường?” Ông lại cười khi lúc lắc củ cà rốt trước mặt tôi.

Tôi chờ cho ông giật nó lại, để nói với tôi là ông đang đùa.

Thay vào đó, đôi mắt ông – màu của những chiếc quần jean đã bạc – trở nên rất, rất dịu dàng. Có cái gì đó trong biểu hiện của đôi mắt ấy khiến cổ họng tôi nghẹn lại.

“Cháu không cần phải trở vào trong cái lỗ đó, cưng à. Phần tồi tệ nhất đã qua rồi.”

https://thuviensach.vn

Tôi phát hiện ra tôi không thể nghi ngờ sự trung thực trên khuôn mặt ông. Vì vậy lần thứ hai trong vòng một giờ, tôi vùi mặt mình vào hai bàn tay và khóc.

Ông đúng lên và vụng về vỗ vỗ vào vai tôi. Dường như ông không thoải mái với nước mắt. “Nào, nào” ông lẩm bẩm.

Lần này tôi tìm lại sự kiểm soát nhanh chóng hơn. Khi tôi gạt đi nước mắt trên mặt và ngập ngừng cười với ông, ông gật đồng đồng ý.

“Thế mới ngoan,” ông nói, vỗ vào tôi lần nữa. “Bây giờ, chúng ta phải ở lại đây cho đến khi chắc chắn là Jared đã thực sự đi rồi và không thể bắt gặp chúng ta.” Ông cười một cách bí ẩn. “Rồi chúng ta sẽ vui vẻ!”

Tôi nhớ ý tưởng về sự vui vẻ của ông thường đi kèm với một cuộc đối đầu có vũ trang.

Ông cười khúc khích trước biểu hiện của tôi. “Đừng lo về chuyện đó. Trong khi chúng ta chờ đợi, cháu vẫn cón thể cố nghỉ ngơi một lát. Ta cá là thậm chí cả cái chiếu mỏng dính kia cũng khá hơn chỗ cháu bây giờ.”

Tôi nhìn từ mặt ông tới cái chiếu trên sàn và trở lại.

“Thôi nào.” Ông nói. “Trông cháu có vẻ cần một giấc ngủ lắm rồi. Ta sẽ trông chừng cho cháu.”

Bị cảm động, lại có những giọt nước mắt mới trên mắt tôi, tôi nằm xuống chiếu và đặt đầu lên cái gối. Nó giống như thiên đàng, bất chấp cái Jeb gọi là mỏng dính ấy. Tôi duỗi hết cả người ra, từ ngón chân cho đến đầu ngón tay. Tôi nghe tiếng xương khớp kêu lục cục. Rồi tôi để mình chìm xuống mặt chiếu. Có cảm giác như thể nó đang ôm ấp tôi, tẩy trừ mọi điểm đau nhức. Tôi thở dài.

“Nhìn cháu thế ta vui lắm,” Jeb lẩm bẩm. “Nó giống như là có một chỗ ngứa mà ta không gãi được vậy, khi biết rằng ai đó đang phải khổ sở ngay dưới mái nhà của ta.”

Ông ngồi xuống sàn ở cách đó vài yard và bắt đầu khẽ ngân nga. Tôi ngủ trước cả khi ông kết thúc đoạn nhạc đầu tiên.

Khi tôi thức dậy, tôi biết rằng tôi đã ngủ say sưa một lúc lâu – một giấc ngủ dài hơn bất kì giấc nào kể từ khi tôi tới đây. Không đau đớn, không có những sự gián đoạn sợ hãi. Tôi đáng lẽ đã cảm thấy khá ổn, chỉ trừ việc

https://thuviensach.vn

thức dậy trên gối nhắc nhở tôi rằng Jared đã ra đi. Nó vẫn còn vương mùi của anh. Và là mùi thơm, chứ không phải cái mùi của tôi.

Lại chỉ là những giấc mơ. Melanie thở dài cô độc.

Tôi chỉ hơi hơi nhớ giấc mơ của mình, nhưng tôi biết nó mang hình dáng Jared, cũng như thường lệ khi tôi ngủ đủ sâu để nằm mơ.

"Chào buổi sáng, nhóc," bác Jeb nói, giọng hăng hái.

Tôi hé mi mắt ra để nhìn vào ông. Ông đã ngồi dựa vào tường suốt đêm ư? Trông ông không mệt, nhưng tôi đột ngột cảm thấy tội lỗi vì đã độc chiếm chỗ ngủ tốt hơn.

"Vậy là bọn thanh niên đã đi xa rồi," ông nói hào hứng. "Đi một vòng nhé?" ông vuốt vuốt khẩu súng đang treo bằng một sợi dây trên chỗ thắt lưng của ông với một cử chỉ vô thức.

Mắt tôi mở lớn hơn, nhìn vào ông không tin được. Một vòng ư?

"Nào, đừng có ẻo lả thế. Không ai làm phiền cháu đâu. Và dần dà cháu cũng sẽ cần tìm được đường đi loanh quanh đây."

Ông giơ một tay ra để giúp tôi đứng lên.

Tôi tự động nắm lấy nó, đầu tôi quay quay khi tôi cố hiểu những gì ông đang nói. Tôi sẽ cần phải tìm đường đi loanh quanh ư? Tại sao? Và ông có ý gì khi nói "dần dà"? Ông trông chờ tôi sẽ sống được bao lâu?

Ông kéo tôi đứng dậy và để tôi đi trước.

Tôi đã quên được dẫn đi trong đường hầm tối đen với một bàn tay dẫn đường là thế nào. Nó thật dễ dàng – bước đi mà hầu như không cần tập trung gì hết.

"Xem nào," Jeb lẩm bẩm. "Có lẽ là bên cánh phải trước. Sắp xếp một chỗ ở tươm tất cho cháu. Rồi đến nhà bếp…" Ông lên kế hoạch tua của mình, tiếp tục trong khi chúng tôi bước qua cái khe hẹp vào đường hầm sáng dẫn tới căn phòng còn sáng hơn. Khi âm thanh của những giọng nói vọng tới chỗ chúng tôi, tôi cảm thấy miệng mình khô đắng. Jeb vẫn tiếp tục tán gẫu với tôi, hoặc là không biết hoặc lờ đi nỗi sợ của tôi.

"Ta cá là hôm nay cà rốt đã nẩy mầm," ông vẫn đang nói khi dẫn tôi vào trong quảng trường chính. Ánh sáng làm tôi lóa mắt, và tôi không thể thấy

https://thuviensach.vn

ai ở đó, nhưng tôi có thể thấy ánh mắt họ trên người tôi. Sự im lặng đột ngột vẫn báo điềm gở như từ trước tới nay.

"Đúng chóc," Jeb tự trả lời mình. "Chà, ta luôn nghĩ trông chúng khá là đẹp. Một màu xanh tươi tắn thế này thật mát mắt."

Ông dừng lại và giơ bàn tay ra, mời chào tôi nhìn. Tôi liếc sang hướng ông chỉ, nhưng mắt tôi vẫn còn đảo vòng quanh căn phòng khi tôi chờ cho chúng điều chỉnh. Mất một lúc, nhưng rồi tôi thấy cái ông đang nói đến. Tôi cũng thấy có khoảng mười lăm người ở đây hôm nay, tất cả bọn họ đều nhìn tôi với con mắt ác cảm. Nhưng họ cũng bận bịu với việc khác nữa. Cái hình vuông rộng, sẫm màu chiếm vị trí trung tâm của căn hầm rộng lớn không còn sậm màu nữa. Một nửa của nó lún phún những mầm xanh, y như Jeb bảo. Nó thật đẹp. Và đáng kinh ngạc.

Chẳng trách không ai dẫm chân lên khoảng trống này. Nó là một khu vườn.

"Cà rốt à?" tôi thì thầm.

Ông trả lời bằng giọng bình thường. "Nửa đang nhú mầm này. Nửa còn lại là rau chân vịt. Cũng sẽ nhú lên trong vài ngày nữa."

Những người trong căn phòng đã trở lại làm việc, vẫn thỉnh thoảng nhìn lén tôi nhưng phần lớn là tập trung vào việc họ đang làm. Những động tác của họ giờ khá dễ hiểu - và cái thùng lớn có bánh xe, và những cái ống – khi bây giờ tôi đã biết nó là một khu vườn.

"Tưới nước?" tôi thì thào lần nữa.

"Đúng vậy. Nó bị khô cạn khá nhanh trong cái nóng này."

Tôi gật đầu đồng ý. Trời vẫn còn sớm, tôi đoán vậy, mà tôi đã thấy mướt mồ hôi rồi. Cái nóng từ ánh sáng chói lọi ở trên cao đang làm cái hang trở nên ngột ngạt. Tôi cố nghiên cứu cái trần một lần nữa, nhưng nó quá sáng không nhìn vào được.

Tôi kéo tay áo Jeb và ngước lên ánh sáng chói lòa đó. "Làm sao?"

Jeb mỉm cười, dường như vui sướng vì sự tò mò của tôi. "Giống như cách các nhà ảo thuật làm vậy – dùng gương, nhóc à. Hàng trăm cái gương. Mất rất nhiều thời gian ta mới mang chúng lên đó hết được. Thật là tốt khi có thêm người giúp đỡ những lúc cần lau rửa chúng. Thấy không, chỉ có

https://thuviensach.vn

bốn lỗ thông nhỏ trên trần nhà, và không đủ ánh sáng cho dự định trong đầu ta. Cháu nghĩ sao?" Ông bành vai ra, đầy tự hào.

"Tuyệt vời," tôi thì thầm. "Đáng kinh ngạc."

Jeb cười và gật đầu, thích thú phản ứng của tôi.

"Đi tiếp nào," ông gợi ý. "Có nhiều việc phải làm hôm nay lắm."

Ông dẫn tôi vào một đường hầm mới, một cái hình ống tự nhiên, rất rộng chạy ra khỏi căn hầm lớn. Đây là một khu vực mới mẻ. Tất cả các cơ bắp của tôi đều cứng lại; tôi di chuyển lên trước với đôi chân cứng ngắc, đầu gối không gập lên được.

Jeb vỗ vào bàn tay tôi nhưng mặt khác lại lờ đi sự căng thẳng của tôi. "Đây gần như là các phòng ngủ và vài cái kho. Ở đây các đường hầm gần với mặt đất hơn, vì thế dễ lấy ánh sáng hơn."

Ông chỉ lên một kẽ nứt mảnh, sáng trên trần hầm phía trên đầu. Nó chiếu một điểm sáng trắng cỡ bằng bàn tay xuống sàn.

Chúng tôi tới một chỗ phân nhánh rộng – không thực sự là một ngã ba, bởi vì có quá nhiều nhánh. Nó là một con đường phân ra nhiều nhánh như vòi bạch tuộc.

"Cái thứ ba từ bên trái," ông nói, và nhìn tôi trông đợi.

"Cái thứ ba từ bên trái?" tôi lặp lại.

"Đúng vậy. Đừng quên. Rất dễ bị lạc ở đây, và như thế không an toàn cho cháu."

Bọn họ sẽ đâm cháu còn nhanh hơn là chỉ đường cho cháu."

Tôi rùng mình. "Cám ơn," tôi lẩm bẩm với sự mỉa mai thầm lặng.

Ông cười như thể câu trả lời của tôi làm ông vui. "Không ích gì khi lờ đi sự thật. Nói to lên cũng không làm mọi chuyện tệ đi được." Cũng không làm mọi chuyện tốt lên được, nhưng tôi không nói điều đó. Tôi đang bắt đầu hứng thú một chút. Thật là tuyệt khi lại có ai đó nói chuyện với mình. Bác Jeb, nếu không là gì khác, thì cũng là một người đồng hành thú vị.

"Một, hai, ba," ông đếm, rồi dẫn tôi đi xuống đường hầm thứ ba từ bên trái. Chúng tôi bắt đầu đi qua rất nhiều lối vào hình tròn được che bằng nhiều loại cửa tự chế khác nhau. Một vài cái được che bằng những miếng vải kẻ; vài cái khác là những mẩu gỗ được nối lại với nhau. Một cái lỗ có

https://thuviensach.vn

hai cánh cửa thực sự - một cái bằng gỗ sơn màu đỏ, một cái bằng kim loại màu xám – đứng dựa vào lối vào.

“Bảy,” Jeb đếm, và dừng trước một cái lỗ be bé, điểm cao nhất chỉ cao hơn đầu tôi vài inch. Cái này bảo vệ sự riêng tư của nó bằng một tấm màn màu xanh ngọc – loại dùng để ngăn không gian trong một căn phòng khách lịch sự. Có những bông hoa anh đào được thêu ngang tấm lụa.

“Đây là chỗ duy nhất mà giờ ta nghĩ ra được. Chỗ duy nhất thích hợp cho một con người ở. Nó sẽ trống trong vài tuần nữa, và chúng ta sẽ tìm ra chỗ nào đó tốt hơn cho cháu khi nào nó lại được cần tới.”

Ông vén tấm màn sang bên, và một ánh sáng sáng hơn trong đường hầm chào đón chúng tôi.

Căn phòng ông vừa hé lộ gây cho tôi một cảm giác chóng mặt kì lạ - có lẽ bởi vì nó quá cao so với chiều rộng của nó. Đứng ở trong này như là đứng trong một tháp ủ hoa quả, không có nghĩa là tôi đã từng ở trong một nơi như thế, nhưng đây là những so sánh của Melanie. Cái trần nhà, cao gấp hai lần chiều rộng của căn phòng, là một mê cung của những vết nứt. Giống như tia sáng, các vết nứt này chạy vòng quanh và hầu hết đều cắt nhau. Đối với tôi nó có vẻ nguy hiểm – không vững chắc. Nhưng Jeb không hề sợ cái phòng hầm này khi ông dẫn tôi vào sâu hơn.

Có một cái chiếu đôi trên sàn, với khoảng một yard không gian ở ba phía của nó. Hai cái gối và hai cái chăn được gấp thành hai đống riêng trên mỗi nửa chiếu khiến căn phòng này trông như là chứa hai người. Một cái sào gỗ dày – cái gì đó giống tay cầm của cái cào – được gá ngang bức tường đối diện ở khoảng cách cao ngang vai, mỗi đầu tì vào một trong hai cái lỗ như lỗ pho mát Thụy Sĩ trên đá. Trên đó treo nửa tá áo sơ mi và hai chiếc quần jean. Một cái ghế đẩu gỗ đặt ngang bức tường bên cạnh cái giá để quần áo tự tạo, và trên sàn bên dưới nó là một cái giá chứa những cuốn sách bìa mềm.

“Ai?” tôi nói với bác Jeb, lại thì thào. Nơi này thuộc về ai đó một cách rõ ràng đến nỗi khiến tôi không còn cảm thấy chúng tôi đang ở một mình nữa.

https://thuviensach.vn

“Chỉ là một trong những thanh niên tham gia chuyến đi trộm. Sẽ không trở lại trong một thời gian nữa. Tới lúc ấy chúng ta sẽ tìm cho cháu chỗ nào đó.”

Tôi không thích thế - không phải căn phòng, mà là ý tưởng sống trong này. Sự hiện diện của người chủ quá rõ ràng bất chấp những vật dụng đơn giản này. Bất kể anh ta là ai, anh ta cũng sẽ không vui vẻ gì khi tôi ở đây. Anh ta sẽ căm ghét chuyện đó.

Bác Jeb dường như đọc được tâm tưởng của tôi – hay có lẽ biểu hiện trên mặt tôi đủ để ông không cần phải đọc.

“Nào nào,” ông nói. “Đừng lo về chuyện đó. Đây là nhà của ta, và đây chỉ là một trong số rất nhiều phòng khách của ta thôi. Ta sẽ nói ai phải và ai không phải là khách. Ngay lúc này, cháu là khách của ta, và ta đang cho cháu căn phòng này.”

Tôi vẫn không thích thế, nhưng tôi cũng sẽ không làm bác Jeb buồn. Tôi đã thề tôi sẽ không làm ai khó chịu, cho dù thế có nghĩa là ngủ ở trên sàn.

“Chà, đi tiếp thôi. Đừng quên nhé: cái thứ ba từ bên phải, hầm số bẩy.”

“Màn cửa màu xanh,” tôi nói thêm. “Chính xác.”

Bác Jeb đưa tôi trở lại căn phòng rộng có vườn, đi vòng quanh chu vi của nó tới hướng ngược lại, và chui qua đường hầm lớn nhất. Khi chúng tôi đi ngang qua những người tưới nước, họ cứng người và xoay đi, sợ phải để tôi đằng sau lưng họ.

Đường hầm này cũng được chiếu sáng tốt, những đường nứt sáng chói ở các ngã rẽ quá nhiều để là đường nứt tự nhiên.

“Giờ chúng ta còn đi gần mặt đất hơn nữa. Nó sẽ khô hơn, nhưng cũng nóng hơn.”

Tôi gần như ngay lập tức để ý thấy điều đó. Thay vì bị luộc chín, giờ chúng tôi đang bị nướng chín. Không khí ngột ngạt và bụi bặm. Tôi có thể nếm được vị của bụi cát sa mạc.

Có nhiều giọng nói hơn ở phía trước. Tôi cố gồng mình trước phản ứng không tránh khỏi. Nếu bác Jeb cứ khăng khăng đối xử với tôi như… như một con người, như một vị khách được chào đón, thì tôi sẽ phải tập làm

https://thuviensach.vn

quen với nó. Không có lý do gì để nó khiến tôi nôn nao hết lần này đến lần khác. Dù thế nào thì dạ dày tôi cũng đã bắt đầu lộn nhào.

"Đường này đến bếp ăn," Jeb bảo tôi.

Đầu tiên tôi tưởng chúng tôi đang ở trong một đường hầm khác, một cái đầy những người. Tôi ấn mình vào tường, cố giữ khoảng cách.

Cái bếp là một hành lang dài với trần nhà cao, cao hơn chiều rộng của nó, giống như căn phòng mới của tôi. Ánh sáng chói chang và nóng. Thay vì những lỗ nhỏ xuyên qua đá dày, nơi này có những cái lỗ to đùng.

"Không thể nấu ăn vào ban ngày, tất nhiên. Có khói, cháu biết đấy. Vì thế chủ yếu chúng tôi dùng nó như một cái hành lang tổng hợp cho đến khi đêm xuống."

Tất cả các cuộc nói chuyện đều đột ngột tắt ngấm, vì thế tất cả mọi người đều nghe rõ những lời của Jeb. Tôi cố trốn sau ông, nhưng ông cứ bước tiếp vào trong.

Chúng tôi đã làm gián đoạn bữa sáng, hay có lẽ là bữa trưa.

Những con người – sơ sơ cũng đến gần hai mươi người – đang ở rất gần. Nó không giống như trong hang lớn. Tôi muốn cụp mắt xuống sàn, nhưng tôi không thể không liếc quanh căn phòng. Chỉ để phòng hờ. Tôi có thể cảm thấy cơ thể mình căng lên muốn bỏ chạy, mặc dù chạy đến đâu thì tôi không biết.

Cả hai bên tường của hành lang đều có những hàng kệ đá dài. Phần lớn là những phiến đá núi lửa màu tím, với vài cái có màu sáng hơn – xi măng chăng? – chạy giữa chúng, tạo ra những mối nối, giữ chúng với nhau. Phía trên những hàng kệ này là những phiến đá khác, màu nâu, và phẳng. Chúng cũng nối với nhau bằng loại đá màu xám nhạt. Sản phẩm cuối cùng là một mặt phẳng khá nhẵn nhụi, giống cái kệ bếp hay một cái bàn. Rõ ràng là họ dùng nó cho cả hai mục đích.

Con người ngồi trên vài cái kệ như vậy, và chống tay lên những cái khác. Tôi nhận ra những ổ bánh mỳ họ đang cầm ở giữa đường từ bàn lên miệng, đông cứng vì không thể tin được khi họ nhìn vào Jeb và tua du lịch một người của ông.

https://thuviensach.vn

Vài gương mặt quen thuộc. Sharon, Maggie, và bác sĩ là nhóm gần tôi nhất. Chị họ của Melanie và bà bác lườm Jeb giận dữ - tôi tin chắc rằng tôi có trồng cây chuối và rống lên to hết cỡ mấy bài hát trong kí ức của Melanie thì họ cũng vẫn không thèm nhìn vào tôi – nhưng bác sĩ nhìn tôi với sự thẳng thắn và tò mò gần như thân thiện khiến tôi thấy lạnh cả sống lưng.

Ở phía cuối của căn phòng dài như cái ống, tôi nhận ra người đàn ông cao lớn với mái tóc đen thui và trái tim tôi đập thình thịch. Tôi đã tưởng Jared sẽ phải mang theo cả hai anh em độc ác đi cùng với anh để khiến việc giữ mạng sống cho tôi của Jeb dễ dàng hơn một chút. Ít nhất là người em, Ian, người mới đây đã bắt đầu có chút hối hận muộn màng – không tệ như là để Kyle ở lại. Tuy nhiên sự an ủi đó cũng không làm chậm mạch đập của tôi được.

“Mọi người no nhanh thế nhỉ?” Jeb mỉa mai hỏi lớn.

“Hết muốn ăn,” Maggie lầm rầm.

“Còn cháu thì sao,” ông nói, quay sang tôi. “Đói không?”

Một tiếng rên lặng lẽ dâng lên trong đám khán giả.

Tôi lắc đầu – một cử động nhỏ nhưng điên cuồng. Tôi thậm chí còn không biết là tôi có đói không, nhưng tôi biết tôi không thể ăn trước mặt cái đám đông sẽ sung sướng được ăn tươi nuốt sống tôi.

“Chà, ta thì đói,” Jeb làu bàu. Ông bước xuống lối đi giữa hai hàng kệ, nhưng tôi không đi theo. Tôi không thể chịu được ý nghĩ ở trong tầm với dễ dàng của đám đông còn lại. Tôi ở nguyên sát bên bức tường nơi tôi đang đứng. Chỉ có Sharon và Maggie nhìn ông đi tới một cái thùng nhựa lớn trên một cái kệ và tóm một ổ bánh mì. Mọi người khác đều nhìn tôi. Tôi chắc chắn rằng nếu tôi di chuyển chỉ một inch, họ sẽ nhảy lên ngay. Tôi cố không thở.

“À, hãy đi tiếp nào,” Jeb gợi ý trong lúc mồm nhồm nhoàm đầy bánh mỳ khi ông bước trở lại với tôi. “Dường như không ai có thể tập trung vào bữa trưa của họ được. Dễ bị sao lãng thế đấy, cái đám này.”

Tôi đang quan sát đám con người chờ những cử động đột ngột, chứ không thực sự nhìn vào mặt họ sau giây đầu tiên khi tôi nhận ra vài người

https://thuviensach.vn

tôi biết tên. Vì thế mãi đến khi Jamie đứng dậy tôi mới để ý thấy nó ở đó.

Nó thấp hơn một cái đầu so với những người lớn bên cạnh, nhưng cao hơn hai đứa trẻ nhỏ hơn đang ngồi trên kệ ở bên cạnh nó. Nó khẽ nhỏm dậy khỏi ghế ngồi và đi theo sau Jeb. Biểu hiện của nó cứng rắn, đè nén, như thể nó đang cố gắng giải quyết một bài toán khó trong đầu. Nó quan sát tôi qua cặp mắt nheo lại khi nó đến sát sau Jeb. Giờ tôi không phải là người duy nhất trong phòng nín thở. Ánh mắt của những người khác chuyển tới chuyển lui giữa em trai Melanie và tôi.

Ôi, Jamie, Melanie nghĩ. Cô ấy ghét cái biểu hiện buồn nản, trưởng thành trên gương mặt nó, và có lẽ tôi còn ghét hơn thế. Cô ấy không cảm thấy tội lỗi nhiều như tôi vì đã gây nên biểu hiện đó.

Giá mà chúng ta có thể xóa cái vẻ mặt đó đi. Cô ấy thở dài.

Quá muộn rồi. Bây giờ chúng ta còn làm gì cho nó khá hơn được?

Tôi chẳng có ý gì ngoài một câu hỏi tu từ, nhưng tôi thấy chính mình lại đang tìm kiếm câu trả lời; và Melanie cũng tìm kiếm. Chúng tôi chẳng thấy gì trong một giây ngắn ngủi chúng tôi có để suy nghĩ; chẳng có gì để tìm cả, tôi chắc như vậy. Nhưng cả hai chúng tôi đều biết chúng tôi sẽ tìm kiếm lần nữa khi hoàn tất chuyến đi ngu ngốc này và có cơ hội để nghiền ngẫm. Nếu chúng tôi sống lâu đến thế.

“Muốn gì thế, nhóc?” Jeb hỏi mà không nhìn vào cậu bé.

“Chỉ tự hỏi bác đang làm gì thôi,” Jamie trả lời, giọng nó cố tỏ ra lạnh nhạt nhưng chỉ thất bại.

Jeb dừng chân khi đến chỗ tôi và quay lại nhìn vào Jamie. “Đưa cô bé đi một vòng chỗ này. Cũng giống như với bất kì người mới đến nào.”

Có một tiếng gầm ghè nho nhỏ.

“Cháu đi có được không?” Jamie hỏi.

Tôi thấy Sharon luống cuống lắc đầu, khuôn mặt giận dữ. Jeb lờ cô ta đi.

“Ta chẳng phiền… nếu cháu biết cách cư xử.”

Jamie nhún vai. “Không vấn đề gì.”

Lúc đó thì tôi phải cử động – xoắn xít những ngón tay tôi vào với nhau trước mặt tôi. Tôi vô cùng muốn vuốt mớ tóc bù xù của Jamie ra khỏi mắt

https://thuviensach.vn

nó rồi vòng tay quanh cổ nó. Một việc tương tự như thế sẽ không được bỏ qua, tôi chắc vậy.

"Đi thôi," Jeb nói với cả hai chúng tôi. Ông đưa chúng tôi trở lại con đường chúng tôi đã tới. Jeb bước một bên, Jamie ở bên kia. Dường như Jamie đang cố nhìn đăm đăm xuống sàn, nhưng nó vẫn liên tục liếc nhìn mặt tôi – cũng như tôi không thể ngăn mình không liếc xuống với nó. Bất kể khi nào mắt chúng tôi gặp nhau, chúng tôi đều nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Chúng tôi đi được khoảng nửa đường xuống hành lang lớn thì tôi nghe thấy tiếng bước chân vội vã đằng sau. Phản ứng của tôi tức thời và không suy nghĩ. Tôi lướt sang một bên đường hầm, gạt Jamie bằng một cánh tay để tôi đứng chắn giữa nó và bất kể cái gì đang tới.

"Này!" nó phản đối, nhưng không đẩy cánh tay tôi ra xa. Jeb cũng nhanh như vậy. Khẩu súng xoay khỏi dây đeo của nó với tốc độ chóng mặt.

Ian và bác sĩ đều giơ hai tay lên đầu.

"Chúng tôi cũng biết cách cư xử," bác sĩ nói. Thật khó mà tin được rằng người đàn ông ăn nói nhỏ nhẹ với khuôn mặt thân thiện này lại là tên đồ tể của cư dân ở đây; với tôi anh ta càng đáng sợ hơn vì vẻ ngoài quá ôn hòa. Người ta sẽ cảnh giác trong bóng tối và buổi đêm hiểm nguy, người ta sẽ luôn sẵn sàng. Nhưng còn vào những ngày trời trong, nắng đẹp thì sao? Làm sao một người biết sẽ phải chạy trốn khi không nhìn thấy bất cứ mối nguy nào cần phải tránh?

Jeb nghiêng đầu về phía Ian, nòng súng chuyển động theo hướng ánh mắt của ông.

"Cháu không định gây rắc rối gì cả, bác Jeb. Cháu sẽ cư xử đàng hoàng như Doc."

"Tốt." Jeb nói cụt lủn, xếp gọn khẩu súng lại. "Đừng có mà thử ta. Ta chưa bắn ai trong một khoảng thời gian rất dài rồi, và ta cũng khá là nhớ niềm vui sướng ấy."

Tôi hít vào. Tất cả mọi người đều nghe thấy và quay người để nhìn biểu hiện kinh hoàng trên mặt tôi. Bác sĩ là người đầu tiên cười lớn, nhưng kể cả Jamie cũng tham gia vào một thoáng sau đó.

https://thuviensach.vn

“Chỉ là nói đùa thôi,” Jamie thì thầm với tôi. Một bàn tay giơ lên giữa chừng, gần như thể nó đang tìm kiếm tay tôi, nhưng nó nhanh chóng thọc tay vào túi quần soóc. Tôi để cánh tay tôi – cũng vẫn còn giơ ra bảo vệ trước người nó – rớt xuống.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Gọi Tên

Tôi đi sát bên phía Jeb, hơi bước trước ông. Tôi muốn ở cách càng xa hai người đàn ông đi theo càng tốt. Jamie bước đâu đó ở giữa, không chắc nó muốn ở đâu.

T

Tôi không thể tập trung nhiều vào phần còn lại trong chuyến đi với Jeb. Sự chú ý của tôi không đặt ở khu vườn thứ hai ông dẫn tôi đi qua – một nơi với đám ngô mọc ngang eo trong cái nắng chói chang của hàng trăm tấm gương – hay căn hầm rộng nhưng trần thấp mà ông gọi là "phòng giải trí." Căn phòng đó tối thui và sâu dưới mặt đất, nhưng ông kể với tôi rằng họ mang theo đèn khi muốn chơi. Từ chơi không có nghĩa lắm với tôi, không phải ở đây giữa một nhóm người sống sót luôn căng thẳng, giận dữ, nhưng tôi không đòi ông giải thích. Ở đây có nhiều nước hơn, một con suối nhỏ xíu, đầy lưu huỳnh độc hại mà Jeb nói là đôi khi họ dùng như một cái nhà tiêu thứ hai bởi vì nước đó không uống được. Sự chú ý của tôi bị chia ra làm hai tới hai người đàn ông bước sau chúng tôi và cậu bé đi bên cạnh tôi.

Ian và bác sĩ cư xử tử tế một cách đáng ngạc nhiên. Không ai tấn công tôi từ phía sau – mặc dù tôi tưởng mắt tôi có thể lộn ra đằng sau được do việc cứ cố nhìn xem họ có định làm thế không. Họ chỉ lặng lẽ đi theo, đôi khi nói gì đó với nhau bằng giọng thật thấp. Những câu bình luận của họ liên quan tới những cái tên tôi không biết và các biệt danh cho những nơi và sự việc mà có hoặc không ở trong mấy cái hang này. Tôi không thể hiểu được từ nào trong đó.

https://thuviensach.vn

Jamie chẳng nói gì, nhưng nhìn tôi rất nhiều. Khi tôi không cố để mắt tới hai người kia, tôi cũng thường lén nhìn nó. Thế nên chẳng còn lại mấy thời gian cho tôi ngưỡng mộ những thứ Jeb chỉ cho tôi, nhưng dường như ông không để tâm đến sự lơ đãng của tôi.

Một vài đường hầm rất dài – những con đường được che giấu bên dưới mặt đất ở đây làm người ta nhụt chí. Thường chúng tối đen, nhưng Jeb và những người khác không bao giờ dừng bước, rõ ràng là rất thân thuộc với hoàn cảnh xung quanh họ và từ lâu đã quen với việc bước đi trong bóng tối. Tôi bước đi khó khăn hơn khi chỉ có tôi với Jeb. Trong bóng tối, mọi âm thanh đều nghe như một cuộc tấn công. Thậm chí cả những câu tán gẫu bình thường của bác sĩ và Ian cũng có vẻ như là để ngụy trang cho vài chuyển động bất chính nào đó.

Hoang tưởng, Melanie bình luận.

Nếu cái giá phải trả cho mạng sống của chúng ta là thế, thì thà thế còn hơn.

Tôi ước gì cô chú ý tới Bác Jeb nhiều hơn. Nơi này thật thú vị.

Cứ làm gì cô muốn với thời gian của cô ý.

Tôi chỉ có thể nghe và nhìn những thứ cô nghe và nhìn thôi, Wanderer, cô ấy bảo tôi. Rồi cô ấy thay đổi đề tài. Trông Jamie có vẻ ổn, cô có nghĩ thế không? Không đến nỗi buồn khổ quá.

Trông nó… cảnh giác.

Chúng tôi chỉ vừa mới đi vào nơi có ánh sáng sau một đoạn đường dài nhất từ trước tới nay trong bóng tối mịt mùng.

“Chỗ này là mũi cực nam của hệ thống đường ngầm,” Jeb giải thích khi chúng tôi bước đi. “Không phải là cực kì tiện lợi, nhưng nó có ánh sáng tốt suốt cả ngày dài. Đó là lý do vì sao chúng tôi biến nó thành khu vực bệnh viện. Đây là nơi Doc làm việc.”

Giây phút Jeb tuyên bố nơi chúng tôi đang ở, cơ thể của tôi chết lặng và khớp xương bất động; tôi dừng phắt lại, chân tôi chôn chặt trên mặt sàn đá. Mắt tôi, mở lớn vì kinh hoàng, đảo từ mặt Jeb sang mặt bác sĩ.

Vậy là tất cả chỉ là trò bịp bợm? Chờ cho Jared cứng đầu rời khỏi và rồi lừa tôi trở lại đây? Tôi không thể tin được rằng tôi đã tự mình bước tới nơi

https://thuviensach.vn

này. Tôi mới ngu ngốc làm sao!

Melanie cũng kinh ngạc như tôi. Đáng lẽ chúng ta cũng nên tự gói chính mình vào để tặng cho họ!

Họ nhìn chằm chằm trở lại tôi, khuôn mặt Jeb không biểu hiện gì, bác sĩ nhìn cũng ngạc nhiên như tôi – mặc dù không kinh hoàng bằng.

"Không," Jamie nói, bàn tay nó rụt rè đặt dưới khuỷu tay tôi. "Không, ổn mà. Thật đấy. Đúng không, Bác Jeb?" Jamie nhìn một cách tin tưởng vào người đàn ông lớn tuổi. "Ổn cả mà, phải không?"

"Chắc rồi." Đôi mắt xanh dương nhạt màu của Jeb bình thản và trong sáng. "Chỉ muốn cho cháu xem chỗ của ta thôi, nhóc, chỉ có thế."

"Mấy người đang nói cái gì thế?" Ian làu bàu đằng sau chúng tôi, nghe khó chịu vì anh ta không hiểu.

"Chị nghĩ chúng tôi cố tình mang chị tới đây phải không, cho Doc?" Jamie nói với tôi thay vì trả lời Ian. "Bởi vì chúng tôi sẽ không làm thế. Chúng tôi đã hứa với anh Jared."

Tôi nhìn đăm đăm vào khuôn mặt thật thà của nó, cố gắng tin.

"Ồ!" Ian nói khi anh ta đã hiểu, rồi anh ta cười lớn. "Đó không phải là một kế hoạch tồi. Tôi ngạc nhiên là tôi đã không nghĩ đến nó."

Jamie lừ mắt với người đàn ông to lớn và vỗ vào cánh tay tôi trước khi bỏ tay nó ra. "Đừng sợ," nó nói.

Jeb tiếp tục nói. "Vì thế bọn ta đặt vào căn phòng lớn này vài cái giường cũi trong trường hợp ai đó ốm đau. Về mặt này bọn ta đã khá là may mắn. Doc không có nhiều ca cấp cứu phải làm lắm." Jeb cười với tôi. "Mấy người ném hết tất cả thuốc men của bọn ta đi khi mấy người nắm quyền kiểm soát. Khó mà đặt tay lên những thứ bọn ta cần được."

Tôi khẽ gật đầu; một cử động lơ đãng. Tôi vẫn còn đang quay cuồng, cố lấy lại tự chủ. Căn phòng này trông có vẻ vô tội, như thể nó chỉ được dùng để hàn gắn, nhưng nó khiến dạ dày tôi xoắn xuýt và nhào lộn.

"Cô biết gì về thuốc của người ngoài hành tinh?" bác sĩ đột nhiên hỏi, đầu anh ta nghiêng một bên. Anh ta quan sát mặt tôi với sự tò mò mong đợi.

Tôi nhìn đăm đăm vào anh ta không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

“Ồ, cháu có thể nói chuyện với Doc,” Jeb khuyến khích tôi. “Cậu ta là một người đàn ông khá đường hoàng, luôn cân nhắc mọi chuyện.”

Tôi lắc đầu một lần. Ý là để trả lời cho câu hỏi của bác sĩ, để nói với họ là tôi không biết gì cả, nhưng họ hiểu lầm.

“Cô ta sẽ không cho đi bất kì bí mật nào để trao đổi,” Ian nói chua chát. “Phải không, cưng?”

“Giữ phép cư xử, Ian,” Jeb gắt. “Đó có phải là một bí mật không?” Jamie hỏi, cảnh giác nhưng rõ ràng là rất tò mò.

Tôi lắc đầu lần nữa. Tất cả bọn họ đều nhìn tôi khó hiểu. Doc cũng chầm chậm lắc đầu, chán nản.

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi thì thào, “Tôi không phải là một Người hàn gắn. Tôi không biết mấy thứ - thuốc men – làm việc thế nào. Chỉ biết rằng chúng có công hiệu – chúng hàn gắn, chứ không phải chỉ là chữa trị các triệu chứng. Không có thử và sai. Tất nhiên các thuốc men của con người đã bị loại bỏ.”

Tất cả bốn người bọn họ đều nhìn tôi với khuôn mặt trống rỗng. Đầu tiên họ ngạc nhiên vì tôi không trả lời, và giờ họ ngạc nhiên vì tôi nói. Thật không thể nào làm hài lòng con người được.

“Loài của cháu không thay đổi quá nhiều thứ chúng ta bỏ lại,” Jeb nói đăm chiêu sau một phút. “Chỉ có mấy thứ thuốc men, và tàu vũ trụ thay vì máy bay. Ngoài ra, cuộc sống dường như vẫn tiếp diễn y hệt như từ trước tới nay… vẻ ngoài là thế.”

“Chúng tôi tới để trải nghiệm, không phải để thay đổi,” tôi thì thầm. “Mặc dù vậy, sức khỏe là ưu tiên hàng đầu trong triết lý đó.”

Tôi ngậm miệng lại với một âm thanh lớn. Tôi cần phải cẩn thận hơn. Con người khó mà muốn bị thuyết giảng về triết lý của linh thể. Ai mà biết điều gì sẽ làm họ tức giận? Hay điều gì sẽ làm họ đánh mất sự kiên nhẫn mong manh?

Jeb gật đầu, vẫn còn suy tư, rồi đẩy chúng tôi đi tiếp. Ông không còn hăng hái tiếp tục hành trình của tôi qua vài cái hang nối nhau ở đây trong khu vực y tế, cũng không còn để ý tới bài thuyết trình nữa. Khi chúng tôi quay lại và hướng về hành lang tối, ông chìm vào im lặng. Đó là một

https://thuviensach.vn

chuyến đi dài, lặng lẽ. Tôi nghĩ lại những gì tôi đã nói, tìm kiếm điều gì đó nghe có vẻ xúc phạm. Jeb quá lạ lùng tôi không đoán được liệu có phải là vì thế không. Những con người khác, mặc dù độc ác và nghi kị, ít nhất vẫn còn hành động hợp lý. Làm thế nào tôi có thể hi vọng hiểu được Jeb đây?

Chuyến đi kết thúc đột ngột khi chúng tôi trở lại hầm vườn lớn nơi những mầm cây cà rốt tạo một tấm thảm màu xanh ngọc sáng rỡ trong sàn nhà tối đen.

"Buổi trình diễn kết thúc," Jeb cộc cằn nói, nhìn vào Ian và bác sĩ. "Đi làm cái gì có ích đi."

Ian đảo mắt vào bác sĩ, nhưng cả hai bọn họ đều ngoan ngoãn quay người đi về phía lối ra lớn nhất – lối dẫn tới nhà bếp, tôi nhớ lại. Jamie do dự, nhìn theo bọn họ nhưng không di chuyển.

"Cháu đi với ta," Jeb bảo với nó, lần này bớt cộc cằn một chút. "Ta có việc cho cháu làm đây."

"Okay," Jamie nói. Tôi có thể thấy nó rất mừng vì đã được chọn.

Jamie lại đi bên tôi khi chúng tôi trở về khu vực các phòng ngủ trong hang. Tôi ngạc nhiên, khi chúng tôi chọn lối vào thứ ba từ bên trái, vì Jamie dường như biết chính xác chúng tôi đang đi đâu. Jeb hơi lùi lại sau chúng tôi, nhưng Jamie dừng lại ngay lập tức khi chúng tôi tới bức màn xanh che căn hầm thứ bẩy. Nó gạt tấm màn sang một bên cho tôi nhưng vẫn đứng ngoài hành lang.

"Cháu có thể ngồi yên một lát chứ?" Jeb hỏi tôi.

Tôi gật đầu, biết ơn vì lại được giấu mình. Tôi chui qua cửa vào và đứng ở trong đó vài feet, không chắc phải làm gì với chính mình. Melanie nhớ lại có những quyển sách ở đây, nhưng tôi nhắc cô ấy nhớ tới lời thề không chạm vào bất cứ thứ gì của tôi.

"Ta có việc phải làm, nhóc," Jeb nói với Jamie. "Thức ăn không tự mình trình diện, cháu biết đấy. Sẵn sàng làm nhiệm vụ canh gác chứ hả?"

"Chắc chắn ạ," Jamie nói với nụ cười rạng rỡ. Lồng ngực gầy gò của nó nở ra vì hít vào sâu.

Đôi mắt tôi mở lớn không tin được khi tôi nhìn Jeb đặt khẩu súng vào hai bàn tay háo hức của Jamie.

https://thuviensach.vn

“Bác điên à?” Tôi hét lên. Giọng tôi to đến nỗi lúc đầu tôi còn không nhận ra nó. Tôi cảm thấy như thể suốt đời tôi đã thì thầm.

Jeb và Jamie đều nhìn lên tôi, kinh ngạc. Chỉ trong một giây tôi đã lao ra ngoài hành lang với họ.

Tôi gần như với tay ra nòng súng kim loại, gần như giật nó khỏi tay cậu bé. Điều đã ngăn tôi lại không phải là nhận thức rằng một cử động như thế chắc chắn sẽ khiến tôi bị giết. Điều ngăn tôi lại là thực tế rằng tôi yếu đuối hơn con người về mặt này; thậm chí là để cứu cậu bé, tôi không thể ép mình chạm tới một vũ khí.

Thay vào đó tôi quay sang Jeb.

“Bác đang nghĩ cái gì thế? Đưa vũ khí cho một đứa bé? Nó có thể tự giết mình!”

“Ta nghĩ, Jamie đã từng trải đủ để được gọi là một người đàn ông. Nó tự biết cẩn trọng xung quanh một khẩu súng.”

Hai vai Jamie bạnh ra trước lời khen của Jeb, và nó giữ chặt khẩu súng hơn vào sát ngực.

Tôi há hốc mồm trước sự ngốc nghếch của Jeb. “Nhỡ họ tới tìm tôi trong khi Jamie ở đây thì sao? Bác có nghĩ tới chuyện gì có thể xảy ra không? Đây không phải chuyện đùa! Họ sẽ làm đau thằng bé để tóm được tôi!”

Jeb vẫn bình tĩnh, khuôn mặt ông thản nhiên. “Đừng nghĩ sẽ có rắc rối gì ngày hôm nay. Ta cá đấy.”

“À, tôi thì không!” tôi lại la lên. Giọng tôi vang vọng trong các bức tường đường hầm – ai đó chắc chắn sẽ nghe thấy, nhưng tôi không quan tâm. Tốt hơn là họ tới trong khi Jeb vẫn còn ở đây. “Nếu bác chắc chắn như vậy, thì hãy để tôi ở đây một mình. Hãy để chuyện gì phải đến sẽ đến. Nhưng đừng đặt Jamie vào vòng nguy hiểm!”

“Cháu lo lắng về thằng nhóc, hay là sợ nó sẽ quay súng vào người cháu?” Jeb hỏi, giọng ông gần như uể oải.

Tôi nhăn mặt, cơn giận dữ của tôi trượt đi. Ý nghĩ đó chưa từng xuất hiện trong đầu tôi. Tôi liếc thẳng thừng vào Jamie, gặp ánh mắt ngạc nhiên của nó, và thấy rằng ý tưởng đó cũng làm nó kinh ngạc không kém. Tôi

https://thuviensach.vn

phải mất một phút mới lấy lại được lý lẽ của mình, và tới lúc đó, khuôn mặt Jeb đã thay đổi. Đôi mắt ông chăm chú, môi mím lại – như thể ông sắp sửa gắn miếng ghép cuối cùng vào trong một bức tranh xếp hình phức tạp.

"Đưa khẩu súng cho Ian hay bất kì người nào khác, tôi không quan tâm," tôi nói, giọng thấp và đều. "Chỉ cần đừng để thằng bé dính vào chuyện này."

"Đây là nhà của ta, nhóc, và ta sẽ làm việc ta muốn. Ta luôn làm thế."

Jeb quay lưng và chậm rãi đi xuống hành lang, huýt sáo khi ông đi. Tôi nhìn ông đi, miệng há hốc. Khi ông đi khuất, tôi quay sang Jamie, người đang nhìn tôi với khuôn mặt sưng sỉa.

"Tôi không phải trẻ con," nó càu nhàu bằng giọng trầm hơn bình thường, cằm nó hất lên hung hăng. "Bây giờ, chị nên… nên đi vào trong phòng chị."

Mệnh lệnh không hề gay gắt, nhưng tôi không thể làm gì khác. Tôi đã thua xa trong trận cãi vã này.

Tôi ngồi xuống lưng dựa vào một phía vách đá của cửa hang – là phía mà tôi có thể trốn đằng sau tấm màn mở một nửa nhưng vẫn nhìn được Jamie. Tôi vòng cánh tay quanh chân và bắt đầu làm việc mà tôi đã biết là tôi sẽ làm ngay khi cái tình huống điên rồ này tiếp diễn: Tôi lo lắng.

Tôi cũng căng tai căng mắt lên để theo dõi những âm thanh đến gần, để chuẩn bị. Bất kể Jeb nói gì, tôi cũng sẽ ngăn không cho ai thách thức chuyện canh gác của Jamie. Tôi sẽ tự nộp mình trước cả khi họ hỏi.

Đúng, Melanie đồng tình ngắn gọn.

Jamie đứng trong hành lang vài phút, khẩu súng giữ chặt trên tay, không chắc phải làm việc của mình thế nào. Nó bắt đầu bước đi, đi đi lại lại trước tấm màn, nhưng sau vài lần dường như nó thấy mình ngu ngốc. Rồi nó ngồi xuống trên sàn nhà bên cạnh phần mở của tấm màn. Dần dần khẩu súng đặt trên hai chân xếp bằng của nó, và cằm nó đặt trên hai bàn tay khum lại. Một lúc lâu sau, nó thở dài. Nhiệm vụ canh gác không hấp dẫn như nó đã trông đợi.

Tôi nhìn nó không biết chán. Có lẽ là sau một hay hai giờ, nó bắt đầu nhìn lại tôi, trao đổi những cái liếc mắt. Môi nó mấp máy vài lần, rồi nó

https://thuviensach.vn

nghĩ đi nghĩ lại những lời định nói.

Tôi tì cằm lên đầu gối và chờ trong khi nó đấu tranh. Sự kiên nhẫn của tôi đã được tưởng thưởng.

“Cái hành tinh mà chị đã ở trước khi ở trong Melanie ấy,” cuối cùng nó cũng nói. “Ở đó thế nào? Nó có giống ở đây không?”

Hướng suy nghĩ của thằng bé khiến tôi chưng hửng. “Không,” tôi nói. Khi chỉ có Jamie ở đây, có vẻ như nói chuyện bình thường thay vì thì thào là đúng đắn. “Không, nó rất khác.”

“Chị sẽ kể cho tôi nghe nó thế nào chứ?” nó hỏi, nghiêng đầu sang một bên như cái cách nó vẫn làm khi nó thực sự thích thú một trong những câu chuyện kể trước giờ ngủ của Melanie.

Vì thế tôi kể cho nó.

Tôi kể cho nó tất cả về hành tinh chìm trong nước của Tảo Thấy. Tôi kể cho nó về hai mặt trời, về ổ mắt hình ê líp, nước màu xám, và những cái rễ vĩnh viễn không chuyển động, khung hình choáng ngợp của hàng ngàn đôi mắt, những cuộc nói chuyện không bao giờ dứt của hàng triệu giọng nói không lời mà tất cả đều có thể nghe thấy.

Nó lắng nghe với đôi mắt mở to và nụ cười mụ mị.

“Đó có phải là hành tinh khác duy nhất không?” nó hỏi khi tôi rơi vào im lặng, cố nghĩ lại xem có bỏ lỡ điều gì không.

“Những con Tảo Thấy đó” – nó cười trước lối chơi chữ - “có phải là những sinh vật ngoài hành tinh duy nhất không?”

Tôi cũng cười. “Khó mà thế được. Như kiểu chị là người ngoài hành tinh duy nhất trên thế giới này.”

“Kể cho tôi.”

Vì thế tôi kể cho nó nghe về những Dơi trên Thế giới Hát – về chuyện sống trong nhạc điệu không nhìn thấy ánh sáng thì thế nào, bay được thì ra sao. Tôi kể cho nó nghe về Hành tinh Mù sương – về việc có bộ lông trắng dày và bốn trái tim để giữ nhiệt thì thế nào, làm sao để tạo chỗ ngủ rộng rãi cho loài quái vật móng.

Tôi bắt đầu kể cho nó về Hành tinh Hoa, về màu sắc và ánh sáng, nhưng nó cắt ngang với một câu hỏi mới.

https://thuviensach.vn

“Thế còn những gã màu xanh với những cái đầu hình tam giác và đôi mắt lớn màu đen? Những gã đã đâm xuống Roswell và những chuyện tương tự ấy. Có phải là mấy người không?”

“Không, không phải bọn chị.”

“Tất cả đều là giả à?”

“Chị không biết – có thể, có thể không. Đây là một vũ trụ rộng lớn, và có rất nhiều chủng tộc ở ngoài đó.”

“Vậy thì, làm sao mấy người tới đây được – nếu mấy người không phải là mấy gã bé nhỏ màu xanh ấy, mấy người là ai? Mấy người phải có cơ thể để di động và đại loại thế chứ, phải không?”

“Đúng,” tôi đồng ý, ngạc nhiên trước cách tiếp thu thực tế trước mắt của thằng bé. Đáng lẽ tôi không phải ngạc nhiên – tôi biết nó thông minh sáng láng ra sao, đầu óc nó giống như miếng bọt biển bị khô vậy. “Vào thuở ban đầu bọn chị dùng cơ thể của Nhện, để bắt đầu mọi chuyện.”

“Nhện á?”

Tôi kể cho nó về Nhện – một giống loài rất thú vị. Thông minh, những trí tuệ khó tin nhất mà chúng tôi từng tiếp cận, và mỗi Nhện lại có đến ba trí não. Ba bộ não, mỗi bộ đặt ở một vị trí trên cơ thể phân đốt của họ. Chúng tôi vẫn còn chưa tìm ra được một vấn đề mà họ không thể giải quyết cho chúng tôi. Nhưng họ lý tính lạnh lùng đến mức khó mà gặp phải một vấn đề họ đủ tò mò để tự giải quyết cho chính mình. Trong tất cả những vật chủ của chúng tôi, Nhện đón chào sự sát nhập của chúng tôi nồng nhiệt nhất. Họ gần như không nhận thấy sự khác biệt, và khi họ nhận ra, dường như họ đánh giá cao hướng đi mà chúng tôi đưa ra. Vài linh thể đã tới bề mặt của Hành tinh Nhện trước cuộc sát nhập kể với chúng tôi rằng nó rất lạnh và màu xám – chả trách Nhện chỉ nhìn được màu đen trắng và có cảm giác rất ít với nhiệt độ. Nhện sống những đời sống rất ngắn ngủi, nhưng lớp trẻ sinh ra biết hết tất cả những thứ mà cha mẹ chúng biết, vì thế kiến thức không mất đi.

Tôi đã sống một vòng đời ngắn ngủi của loài đó và rồi ra đi mà không bao giờ mong trở lại. Sự mạch lạc đáng kinh ngạc của các ý nghĩ, những câu trả lời đến dễ dàng cho mọi câu hỏi mà gần như không cần phải nỗ lực,

https://thuviensach.vn

cuộc diễu hành và nhảy múa của những con số không thể thay thế được cho cảm xúc và màu sắc, mà tôi chỉ có thể lờ mờ hiểu được khi ở trong cơ thể đó. Tôi tự hỏi làm sao mà bất kì một linh thể nào có thể chịu đựng được ở trong đó, nhưng hành tinh đó đã độc lập hàng ngàn năm Trái Đất. Nó vẫn còn để ngỏ để định cư chỉ bởi vì loài Nhện tái sản xuất quá nhanh – buồng trứng cực lớn.

Tôi bắt đầu kể cho Jamie làm thế nào cuộc tiến công đã được triển khai ở đây. Nhện là những kĩ sư tốt nhất của chúng tôi – những con tàu họ làm cho chúng tôi lướt nhanh nhẹn và vô hình qua các vì sao. Cơ thể Nhện cũng hữu dụng gần như trí tuệ của họ: mỗi đốt có bốn chân – chính vì thế mà họ có tên gọi đó trên hành tinh này – và mỗi chân có bàn tay mười hai ngón. Những ngón sáu đốt xương này dẻo và mạnh như sợi dây thép, làm được gần như mọi qui trình phức tạp nhất. Có kích cỡ của một con bò, nhưng ngắn và nhỏ hơn, Nhện không gặp khó khăn gì trong những cuộc sát nhập đầu tiên. Họ khỏe hơn con người, thông minh hơn con người, và đã chuẩn bị, điều mà con người không có…

Tôi dừng nói giữa chừng, khi tôi nhìn thấy một giọt lấp lánh như pha lê trên má Jamie.

Nó đang nhìn đăm đăm về phía trước vào khoảng không, môi mím lại thành một đường thẳng. Một giọt nước mắt lớn chầm chậm lăn xuống bên má gần tôi nhất.

Ngu ngốc, Melanie mắng tôi. Cô không nghĩ câu chuyện của cô sẽ có ý nghĩa gì với nó à?

Cô không nghĩ phải cảnh báo tôi sớm hơn à?

Cô ấy không trả lời. Chắc chắn cô ấy cũng bị mải miết trong câu chuyện kể như tôi. “Jamie,” tôi lầm rầm. Giọng tôi nghẹn lại. Hình ảnh giọt nước mắt của cậu bé khiến cổ họng tôi thấy rất lạ.

“Jamie, chị rất xin lỗi. Chị đã không nghĩ ngợi.”

Jamie lắc đầu. “Không sao. Tôi đã hỏi. Tôi muốn biết nó xảy ra thế nào.” Giọng nó cộc cằn, cố che giấu nỗi đau.

Đó là một bản năng, cái khao khát được vươn người tới và gạt dòng nước mắt kia đi. Đầu tiên tôi đã cố lờ nó đi, tôi không phải là Melanie.

https://thuviensach.vn

Nhưng giọt nước mắt vẫn bám ở đó, không di chuyển, như thể nó sẽ không bao giờ rơi. Đôi mắt Jamie nhìn đăm đắm vào bức tường trống không, và môi nó run run.

Nó không ở xa tôi lắm. Tôi vươn tay ra để cọ ngón tay vào má nó; giọt nước mắt trải mỏng trên da nó rồi biến mất. Lại hành động theo bản năng, tôi để bàn tay tôi trên má nóng của nó, ôm khuôn mặt nó.

Trong một giây ngắn ngủi, nó giả vờ như lờ tôi đi.

Rồi nó xoay mặt về phía tôi, đôi mắt nhắm lại, bàn tay đưa ra. Nó cuộn tròn vào bên người tôi, má nó đặt trên hõm vai tôi, nơi đã từng rất vừa với nó, và khóc.

Đó không phải là những giọt nước mắt của một đứa trẻ, và điều đó khiến chúng càng sâu sắc hơn – khiến cho việc nó khóc trước mặt tôi càng thiêng liêng và đau đớn hơn. Đây là tiếng nức nở của một người đàn ông trong đám tang của cả gia đình anh ta.

Cánh tay tôi vòng quanh nó, không còn dễ dàng vừa vặn như trước nữa, và tôi cũng khóc.

“Chị xin lỗi,” tôi nói đi nói lại. Tôi xin lỗi vì tất cả mọi việc trong ba từ đó. Xin lỗi vì chúng tôi đã tìm ra nơi này. Vì chúng tôi đã chọn nó. Vì tôi là kẻ đã cướp lấy chị gái nó. Vì tôi đã mang cô ấy về đây và làm đau nó một lần nữa. Vì ngày hôm nay tôi đã làm nó khóc với những câu chuyện ngu ngốc của tôi.

Tôi không bỏ tay ra khi cơn khóc lóc của nó đã yên; tôi không hề vội để nó đi. Dường như cơ thể tôi đói khát cậu bé này ngay từ đầu, nhưng tôi đã không bao giờ hiểu được cái gì sẽ làm thỏa cơn đói khát ấy cho đến tận lúc này. Sợi dây kết nối kì bí giữa người mẹ và đứa trẻ - quá mạnh mẽ trên hành tinh này – giờ đã không còn kì bí với tôi nữa. Không có mối liên kết nào mạnh hơn mối lên kết đòi hỏi hi sinh mạng sống của bạn cho một người khác. Trước đây tôi đã hiểu sự thật đó; cái tôi không hiểu là tại sao. Giờ tôi biết tại sao một người mẹ sẽ nộp mạng mình vì con của cô ấy, và hiểu biết đó sẽ mãi mãi tái định hình cách tôi nhìn vũ trụ này.

“Ta biết ta đã dạy cháu tốt hơn thế mà, nhóc.”

https://thuviensach.vn

Chúng tôi giật người rời nhau. Jamie bật đứng dậy, nhưng tôi cuộn mình gần mặt đất hơn, bám vào bức tường.

Jeb cúi xuống và nhặt lên khẩu súng cả hai chúng tôi đã bỏ quên trên sàn. “Cháu phải để ý đến một khẩu súng nhiều hơn thế này, Jamie.” Giọng ông rất dịu dàng – nó làm mềm đi lời chỉ trích. Ông vươn tay ra để vò mái tóc dài của Jamie.

Jamie cúi đầu dưới bàn tay Jeb, mặt đỏ lự vì hổ thẹn.

“Cháu xin lỗi,” nó lẩm bẩm, và quay người như để bỏ chạy. Mặc dù vậy nó dừng lại chỉ sau một bước, và quay người lại để nhìn vào tôi. “Em vẫn chưa biết tên chị,” nó nói.

“Họ gọi chị là Wanderer,” tôi thì thầm.

“Người lang thang?”

Tôi gật đầu.

Nó cũng gật đầu, rồi vội vã đi ngay. Phía sau cổ vẫn còn đỏ bừng.

Khi nó đã đi, Jeb dựa người vào vách đá và trượt xuống cho đến khi ông ngồi đúng nơi Jamie đã ngồi. Như Jamie, ông giữ khẩu súng trên đùi.

“Cháu có cái tên thực sự thú vị đấy,” ông bảo tôi. Có vẻ như ông đã trở lại tâm trạng tán gẫu của mình. “Có lẽ lúc nào đó cháu sẽ kể cho ta làm sao cháu có cái tên ấy. Cá là câu chuyện thú vị. Nhưng nó khá là khó gọi, cháu nghĩ thế không? Wanderer?”

Tôi nhìn ông chăm chăm.

“Có phiền nếu ta gọi cháu là Wanda không, để rút gọn ấy mà? Nghe xuôi hơn.”

Lần này ông chờ tôi trả lời. Cuối cùng, tôi nhún vai. Ông gọi tôi là “nhóc” hay một cái biệt danh kì lạ kiểu con người nào cũng không quan trọng. Tôi tin rằng nó đều mang nghĩa tốt.

“Okay, vậy thì Wanda.” Ông cười, hài lòng với sự sáng tạo của mình. “Rất vui vì có một cái tên để gọi cháu. Khiến ta thấy chúng ta như những người bạn cũ.”

Ông lại nở nụ cười toe toét đến tận mang tai ấy, và tôi không thể không cười lại, mặc dù nụ cười của tôi rầu rĩ nhiều hơn là vui mừng. Đáng lẽ ông phải là kẻ thù của tôi. Có lẽ ông điên. Và ông đã là bạn của tôi. Chẳng phải

https://thuviensach.vn

ông sẽ không giết tôi nếu sự việc diễn tiến theo cách đó, nhưng ông sẽ không thích làm việc đó. Với con người, còn có thể đòi hỏi gì hơn ở một người bạn nữa?

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Rạn Vỡ

Jeb đặt tay dưới đầu và nhìn lên trần nhà tối om, khuôn mặt trầm tư. Tâm trạng tán gẫu của ông vẫn chưa hết.

J

"Ta đã tự hỏi rất nhiều lần sẽ thế nào – bị bắt ấy mà, cháu biết đấy. Đã từng nhìn thấy hơn một lần, bản thân vài lần đã ở rất gần. Ta tự hỏi, sẽ thế nào nhỉ. Có đau không, khi có cái gì đó bị đặt vào đầu mình? Ta đã từng thấy chuyện đó, cháu biết không?"

Mắt tôi mở lớn ngạc nhiên, nhưng ông đang không nhìn vào tôi.

"Có vẻ như mấy người đều sử dụng một loại thuốc gây mê gì đó, nhưng đó chỉ là đoán thôi. Mặc dù vậy không ai hét toáng lên hay gì cả, vì thế chắc không thể nào giống cực hình tra tấn."

Tôi nhăn mũi. Tra tấn. Không. Đó là chuyên môn của loài người.

"Những câu chuyện cháu kể cho thằng nhóc đó thực sự hay ho."

Tôi cứng người lại và ông khẽ cười. "Phải, ta đã lắng nghe. Nghe trộm, ta thừa nhận. Ta không xin lỗi – đó là những chuyện cực hay, và cháu sẽ không kể cho ta theo cách cháu đã kể với Jamie. Ta thật sự bị mấy con dơi và các hành tinh và đám nhện cuốn hút. Cho ta rất nhiều thứ để suy nghĩ. Luôn thích đọc những câu chuyện điên khùng, ngoài không gian, khoa học viễn tưởng và mấy chuyện tầm phào. Nuốt chửng mấy chuyện đó ấy chứ. Và thằng nhóc đó thì cũng như ta – nó đọc hết mọi cuốn sách ta có, mỗi cuốn hai ba lần. Đối với nó có những câu chuyện mới chắc phải là một bữa tiệc. Với ta thì chắc rồi. Cháu là một người kể chuyện giỏi đấy."

https://thuviensach.vn

Tôi giữ mắt mình cụp xuống, nhưng tôi cảm thấy mình đang mềm lòng, thả lỏng một chút. Giống như bất kì một ai sống bên trong những cơ thể tràn ngập xúc cảm này, tôi cũng là một kẻ ưa nịnh.

"Mọi người ở đây đều nghĩ cháu săn lùng chúng ta rồi báo cho bọn Truy tìm."

Câu nói khiến một cơn choáng váng tràn qua tôi. Cằm tôi nghiến lại và răng cắn vào lưỡi. Tôi nếm thấy vị máu.

"Còn lý do nào khác được chứ?" ông nói tiếp, không biết hay cố tình không để ý phản ứng của tôi. "Nhưng ta nghĩ họ chỉ là giẫm lên vết xe đổ trong suy nghĩ mà thôi. Ta là người duy nhất nghi ngờ… ý ta là, loại kế hoạch nào mà lại như thế chứ, lang thang trong sa mạc không có bất kì cách nào để quay lại?" Ông cười khúc khích. "Lang thang – đoán đó là chuyên môn của cháu, hở, Wanda?"

Ông vươn tới và thúc một khuỷu tay vào tôi. Mắt mở lớn vì không chắc chắn, tôi đảo mắt từ sàn nhà lên mặt ông, rồi lại xuống sàn nhà. Ông lại cười.

"Theo ý ta, chuyến đi đó chỉ còn cách vài bước đến một vụ tự tử thành công thôi. Chắc chắn không phải là cách làm của những Kẻ truy tìm, nếu cháu hiểu ta muốn nói gì. Ta đã cố giải thích. Dùng lý lẽ, đúng không? Vậy là, nếu cháu không có ai hỗ trợ, mà rõ ràng là ta không thấy chút dấu hiệu nào, và cháu không cách nào quay lại, thì chắc hẳn phải có một mục đích khác. Cháu không thực sự nói nhiều lắm kể từ khi tới đây, trừ chuyện lúc nãy với thằng bé, nhưng ta đã lắng nghe những điều mà cháu đã nói. Với ta có vẻ như lý do khiến cháu gần chết ngoài đó là bởi vì cháu thà chết cũng phải tìm được thằng nhóc đó và Jared."

Tôi nhắm mắt lại.

"Chỉ là tại sao cháu lại quan tâm?" Jeb hỏi, không chờ câu trả lời, chỉ đang suy tư. "Vậy thì, đây là cách ta nghĩ: hoặc cháu là một diễn viên thực sự giỏi – giống kiểu một siêu – truy tìm, một loại mới gian xảo hơn loại đầu tiên – với một kiểu kế hoạch nào đó mà ta không phát hiện được, hoặc là cháu không phải đang diễn tuồng. Lựa chọn đầu tiên có vẻ như là một lời

https://thuviensach.vn

giải thích hơi phức tạp cho hành vi của cháu, từ trước tới nay, và ta không tin. Nhưng nếu cháu không phải đang diễn…”

Ông dừng lại một lát.

“Đã dành rất nhiều thời gian để quan sát giống loài của cháu. Ta luôn luôn chờ đợi chúng thay đổi, cháu biết đấy, khi chúng không phải hành xử như chúng ta nữa, bởi vì không còn ai để mà diễn cho xem. Ta cứ quan sát và chờ đợi, nhưng chúng vẫn cứ cư xử như loài người. Sống cùng với người thân trong gia đình, đi píc níc ở ngoài trong thời tiết tốt, trồng hoa và vẽ tranh và tất cả những việc còn lại. Ta đã băn khoăn liệu có phải tất cả các người đều không có phần nào đó là con người. Liệu có phải đến cuối cùng chúng ta cũng không có những ảnh hưởng thực sự.”

Ông chờ, cho tôi cơ hội để trả lời. Nhưng tôi không nói.

“Vài năm trước ta nhìn thấy một việc cứ ở lại mãi trong đầu ta. Một ông lão và một bà lão, à, cơ thể của một ông lão và một bà lão. Đã ở cùng nhau quá lâu đến nỗi lớp da trên ngón tay họ chảy ra xung quanh cặp nhẫn cưới. Họ đang nắm tay, và ông ta hôn lên má bà ấy, và bà ấy đỏ mặt đến tận cùng mọi nếp nhăn. Ta chợt nhận ra rằng các người đều có những cảm xúc giống như chúng ta, bởi vì các người thực sự là chúng ta, chứ không phải chỉ là những bàn tay điều khiển một con rối.”

“Phải,” tôi thì thầm. “Chúng cháu đều có những cảm xúc giống vậy. Cảm xúc của con người. Hi vọng, nỗi đau, và tình yêu.”

“Vậy, nếu không phải cháu đang diễn… chà, ta thề là cháu yêu cả hai đứa nó. Cháu đó. Wanda, không chỉ có cơ thể của Mel.”

Tôi gục đầu lên tay. Cứ chỉ đó tương đương với một sự thừa nhận, nhưng tôi không quan tâm. Tôi không thể nào giữ nó hơn được nữa.

“Vậy là chính cháu. Nhưng ta cũng băn khoăn về cháu gái ta nữa. Nó sẽ ra sao, ta sẽ ra sao. Khi chúng đặt ai đó vào trong đầu cháu, có phải cháu chỉ … ra đi? Bị tẩy xóa? Giống như chết? Hay là giống như đi ngủ? Cháu có cảm nhận được sự kiểm soát đến từ bên ngoài không? Nó có cảm nhận được cháu không? Có phải cháu bị kẹt ở đó, gào thét từ bên trong?”

Tôi ngồi im thin thít, cố giữ mặt mình không biểu hiện.

https://thuviensach.vn

“Rõ ràng, kí ức và hành vi của cháu, mọi cái đều bị bỏ lại sau. Nhưng còn ý thức… Có vẻ như người ta sẽ không khuất phục mà không đấu tranh. Trời ạ, ta biết là ta sẽ cố gắng ở lại – không bao giờ là loại người chấp nhận câu trả lời không, ai cũng sẽ nói với cháu thế. Ta là một chiến sĩ. Tất cả chúng ta những người bị bỏ lại đều là chiến sĩ. Và, cháu biết không, ta tin chắc Mel cũng là một chiến sĩ.”

Ông không di chuyển mắt khỏi trần nhà, nhưng tôi nhìn vào sàn nhà – nhìn đăm đăm vào nó, ghi nhớ những khuôn hình bằng bụi xám tía.

“Ừ, ta đã nghĩ về chuyện đó rất nhiều.”

Giờ tôi có thể cảm thấy mắt ông trên người tôi, mặc dù đầu tôi vẫn cúi gằm. Tôi không chuyển động, trừ hít vào thở ra chậm rãi. Cần phải có một nỗ lực khổng lồ mới giữ được nhịp thở chậm rãi đó. Tôi phải nuốt nước bọt; máu tôi vẫn còn chảy trong miệng.

Tại sao chúng tôi lại từng nghĩ bác ấy bị điên cơ chứ? Mel tự hỏi. Bác ấy nhìn thấy mọi thứ. Bác ấy là một thiên tài.

Bác ấy là cả hai.

Chà, có lẽ điều đó nghĩa là chúng ta không cần giữ bí mật nữa. Bác ấy biết rồi. Cô ấy hi vọng. Gần đây cô ấy đã rất lặng lẽ, gần như vắng mặt một nửa thời gian. Không dễ dàng gì cho cô ấy tập trung khi đang khá là hạnh phúc. Cô ấy đã chiến thắng trong cuộc chiến lớn của mình. Cô ấy đã đưa chúng tôi tới đây. Những bí mật của cô ấy không còn ngặt nghèo nữa; những kí ức của cô ấy không bao giờ còn có thể phản bội Jared và Jamie được nữa.

Khi tinh thần chiến đấu đã dịu xuống, cô ấy khó tìm được đủ ý chí để nói hơn, thậm chí là với tôi. Tôi có thể thấy cái ý tưởng được phát hiện – được những con người khác nhận ra sự hiện hữu của cô ấy tiếp thêm sức mạnh cho cô ấy như thế nào.

Jeb biết, phải. Thế thì có thực sự thay đổi gì không?

Cô ấy nghĩ về cách những con người khác nhìn vào Jeb. Phải. Cô ấy thở dài. Nhưng tôi nghĩ Jamie… chà, nó vẫn chưa biết hay đoán được, nhưng tôi nghĩ nó cảm nhận được sự thật.

https://thuviensach.vn

Có thể cô đúng. Tôi đoán chúng ta sẽ xem xem rốt cục thì điều đó có ích gì cho nó hay cho chúng ta không.

Jeb chỉ có thể giữ được im lặng trong vài giây, rồi lại bắt đầu, cắt ngang chúng tôi. “Những chuyện khá thú vị nhỉ. Không pằng! pằng! giống kiểu phim ta thích. Nhưng vẫn khá thú vị. Ta thích nghe thêm về mấy thứ nhện nhiếc đó. Ta thực sự là người tò mò… rất tò tò, chắc rồi.”

Tôi hít một hơi sâu và ngẩng đầu lên. “Bác muốn biết gì?”

Ông cười ấm áp với tôi, đôi mắt nheo thành hình trăng khuyết. “Ba bộ não hử?”

Tôi gật đầu.

“Bao nhiêu mắt?”

“Mười hai – mỗi chỗ nối của chân với cơ thể một con mắt. Chúng không có mí, chỉ có rất nhiều lông – giống như những sợi lông mi bằng thép – để bảo vệ mắt.”

Ông gật đầu, mắt sáng rỡ. “Chúng có lông, hay giống nhện đen vùng nhiệt đới?”

“Không. Kiểu như… lớp vẩy – áo giáp, giống loài bò sát hoặc là cá.”

Tôi thõng vai dựa vào tường, chuẩn bị cho một cuộc nói chuyện lâu. Về mặt đó Jeb không hề làm tôi thất vọng. Tôi không đếm được ông đã hỏi tôi bao nhiêu câu hỏi. Ông muốn biết mọi chi tiết – hình dáng lũ Nhện, những hành vi của chúng, và làm thế nào chúng xử lý được Trái Đất. Ông không hề nhăn mặt trước những chi tiết về vụ chiếm đóng; mà ngược lại, gần như ông có vẻ thích thú với phần đó hơn những phần khác. Những câu hỏi của ông tới tấp nối câu trả lời của tôi, và nụ cười của ông thường trực. Khi ông đã hài lòng về Nhện, hàng tiếng đồng hồ sau, ông muốn biết nhiều hơn về Hoa.

“Cháu còn chưa giải thích đến một nửa về loài đó,” ông nhắc nhở tôi.

Vì thế tôi kể cho ông về hành tinh đẹp nhất và bình yên nhất trong các hành tinh đó. Hầu như mỗi lần tôi dừng để lấy hơi, ông lại cắt ngang với một câu hỏi mới. Ông thích đoán những câu trả lời trước khi tôi có thể nói và dường như không phiền một chút nào nếu đoán sai.

https://thuviensach.vn

“Vậy là cháu ăn ruồi hả, giống loài cây ăn sâu bọ? Ta cá là có – hay có lẽ cái gì lớn hơn, như một con chim – giống loài thằn lằn ngón cánh!”

“Không, chúng cháu dùng ánh sáng mặt trời như là thức ăn, giống phần lớn cây cối ở đây.”

“Chà, thế chẳng vui như ý ta.”

Đôi khi tôi thấy mình cười với ông.

Chúng tôi chỉ mới chuyển sang Rồng khi Jamie xuất hiện với bữa tối dành cho ba người.

“Chào, Wanderer,” nó nói, hơi xấu hổ.

“Chào, Jamie,” tôi trả lời, hơi xấu hổi, không chắc liệu nó có hối hận vì sự gần gũi mà chúng tôi đã chia sẻ hay không. Rút cuộc thì, tôi là kẻ xấu.

Nhưng nó ngồi xuống ngay bên cạnh tôi, giữa tôi và Jeb, khoanh chân và đặt khay thức ăn ở giữa cuộc họp kín nho nhỏ của chúng tôi. Tôi rất đói, và khô cả họng vì nói quá nhiều. Tôi lấy bát súp và húp liền mấy ngụm.

“Đáng lẽ ta phải biết là cháu chỉ tỏ ra lịch sự trong đám lộn xộn ở hành lang hôm nay thôi. Cháu phải nói khi nào bị đói chứ, Wanda. Ta không phải là người đọc được ý nghĩ.”

Tôi không đồng ý với câu sau cùng, nhưng tôi còn bận nhai một mồm đầy bánh mỳ nên không trả lời.

“Wanda?” Jamie hỏi.

Tôi gật đầu, để nó biết rằng tôi không phiền.

“Khá là hợp với nó, cháu nghĩ thế không?” Jeb rất tự hào về mình, tôi ngạc nhiên là ông đã không vỗ vào đùi, chỉ để tạo ấn tượng.

“Cháu đoán là khá hợp,” Jamie nói. “Hai người đang nói về rồng đấy phải không?” “Ừ,” Jeb nhiệt tình bảo với nó, “nhưng không phải là giống thằn lằn. Chúng đều được làm từ thạch. Chúng có thể bay, mặc dù… kiểu thế thôi. Không khí đặc hơn, cũng giống kiểu thạch. Nên gần như là chúng bơi. Và chúng có thể thở ra a xít – thế cũng gần bằng thở ra lửa rồi, đúng không?”

Tôi để cho Jeb kể cho Jamie các chi tiết trong khi tôi ăn quá cả khẩu phần của tôi và uống hết một chai nước. Khi miệng tôi đã rảnh, Jeb lại bắt đầu với những câu hỏi.

https://thuviensach.vn

“Bây giờ, cái thứ a xít này…”

Jamie không hỏi những câu hỏi theo kiểu Jeb, và tôi cẩn thận miệng lưỡi hơn khi có nó ở đó. Tuy nhiên, lần này Jeb không bao giờ hỏi bất kì điều gì có thể dẫn tới những đề tài nhạy cảm, hoặc là do tình cờ hoặc do cố tình, vì thế sự cảnh giác của tôi là thừa.

Ánh sáng chầm chậm nhạt đi cho đến khi hành lang tối thui. Rồi đến ánh phản chiếu màu bạc, nhỏ xíu, mờ mờ của mặt trăng mà chỉ vừa đủ để nhìn người đàn ông và cậu bé bên cạnh tôi, khi mắt tôi đã điều chỉnh.

Càng về đêm Jamie càng nhích gần tới tôi hơn. Tôi không nhận ra là tôi đang chải tóc nó bằng ngón tay mình trong khi nói chuyện cho đến khi tôi chú ý thấy Jeb đang nhìn đăm đăm vào tay tôi.

Tôi khoanh tay quanh người ngay.

Cuối cùng, Jeb ngáp một cái rất to làm cho tôi và Jamie phải làm theo.

“Cháu kể chuyện hay lắm, Wanda,” Jeb nói khi chúng tôi đều đã vươn vai xong.

“Đó là việc cháu làm… trước đây. Cháu là một giáo viên, ở trường đại học San Diego. Cháu dạy lịch sử.”

“Một giáo viên!” Jeb nhắc lại, háo hức. “Chà, không tuyệt vời sao? Cái đó có ích ở đây đấy. Con bé Sharon của Mag đang dạy cho ba đứa trẻ, nhưng có rất nhiều thứ nó không giúp được. Nó khá nhất trong môn toán và những thứ như thế. Lịch sử thì, xem nào –“

“Cháu chỉ dạy lịch sử của chúng cháu,” tôi cắt ngang. Chờ cho ông lấy lại hơi thở không cần thiết, có vẻ như vậy. “Cháu sẽ không giúp ích gì nhiều với việc dạy dỗ ở đây. Cháu không được đào tạo.”

“Lịch sử của cháu còn tốt hơn là không có gì. Những thứ mà con người chúng ta cần phải biết, xét đến việc chúng ta sống trong một vũ trụ đông đúc hơn là chúng ta từng biết.”

“Nhưng cháu không phải là một giáo viên thực sự,” tôi bảo với ông, tuyệt vọng. Chẳng lẽ ông thành thực nghĩ rằng có bất kì ai muốn nghe giọng nói của tôi, chứ chưa nói đến những câu chuyện của tôi hay sao? “Cháu kiểu như là một giáo sư danh dự thôi, gần như là một thuyết trình

https://thuviensach.vn

viên khách mời. Họ chỉ muốn có cháu bởi vì… chà, bởi những câu chuyện đi kèm với tên tuổi của cháu."

"Đó là thứ tiếp theo mà ta sẽ hỏi," Jeb mãn nguyện nói. "Chúng ta có thể nói về kinh nghiệm giảng dạy của cháu sau. Bây giờ - tại sao họ lại gọi cháu là Người lang thang? Ta đã nghe cả một mớ những cái tên kì cục, Nước Khô, Ngón Tay Trên Trời, Rơi Từ Trên Xuống – tất nhiên, lẫn lộn chung với nào là Pam và Jim. Ta bảo này, mấy việc kiểu đó có thể khiến một người phát điên vì tò mò ấy."

Tôi chờ cho đến khi chắc là ông đã nói xong mới bắt đầu. "À, cách thông thường là một linh thể sẽ chọn thử một hoặc là hai hành tinh – trung bình là hai – và rồi họ sẽ định cư tại nơi họ yêu thích. Họ chỉ chuyển tới một vật chủ mới trong cùng một loài trên cùng một hành tinh khi cơ thể họ gần chết. Việc chuyển từ cơ thể một loài này sang một loài khác rất là mất phương hướng. Phần lớn linh thể thực sự ghét việc đó. Một vài linh thể không bao giờ chuyển ra khỏi hành tinh nơi họ sinh ra. Thi thoảng, ai đó gặp khó khăn khi tìm kiếm nơi thích hợp với họ. Họ có thể thử ba hành tinh. Cháu đã từng gặp một linh thể đã ở năm hành tinh cho đến khi anh ta định cư với Dơi. Cháu cũng thích ở nơi đó – Cháu nghĩ đó là lần cháu tiến gần nhất tới việc chọn lựa một hành tinh. Nếu không phải vì sự mù lòa…"

"Chị đã từng sống ở bao nhiêu hành tinh tất cả?" Jamie hỏi bằng giọng rất cao. Bằng cách nào đó, trong khi tôi đang nói chuyện, bàn tay nó đã tìm đường tới với bàn tay tôi.

"Đây là hành tinh thứ chín của chị," tôi nói, khẽ siết ngón tay nó.

"Oa, chín!" nó thở ra.

"Đó là lý do tại sao họ muốn chị dạy học. Bất kì ai cũng có thể kể cho họ các chỉ số thống kê của bọn chị, nhưng chị có những kinh nghiệm cá nhân của hầu hết các hành tinh mà bọn chị… đã chiếm." Tôi rụt rè trước từ đó, nhưng dường như nó không làm phiền Jamie. "Chỉ có ba nơi chị chưa từng tới – chà, giờ là bốn. Họ vừa mới mở cửa một thế giới mới."

Tôi chờ Jeb nhảy lên với những câu hỏi về thế giới mới, hay về những nơi mà tôi đã bỏ qua, nhưng ông chỉ đang lơ đãng nghịch nghịch bộ râu của ông.

https://thuviensach.vn

“Tại sao chị không bao giờ ở lại bất kì đâu?” Jamie hỏi.

“Tại chị chưa tìm được nơi nào chị thích đủ để ở lại.”

“Còn Trái Đất thì sao? Chị có nghĩ chị sẽ ở lại đây không?”

Tôi muốn mỉm cười trước sự tự tin trẻ con của nó – cứ như là tôi sẽ có cơ hội để chuyển sang một vật chủ khác vậy. Như là tôi sẽ có cơ hội được sống thậm chí chỉ thêm một tháng nữa với vật chủ tôi đang có.

“Trái Đất… rất thú vị,” tôi lầm rầm. “Khó khăn hơn bất kì nơi nào chị từng ở trước đây.”

“Khó khăn hơn cả nơi có không khí lạnh cóng và lũ quái vật móng vuốt á?” nó hỏi.

“Theo cách của riêng nó, phải.” Làm thế nào tôi giải thích được rằng Thế giới Mù sương chỉ tác động đến một người từ bên ngoài – bị tấn công từ bên trong còn khó khăn hơn thế rất nhiều.

Tấn công, Melanie chế giễu tôi.

Tôi ngáp. Tôi không thực sự nghĩ về cô, tôi bảo với cô ấy. Tôi đang nghĩ về những xúc cảm không ổn định này, luôn luôn phản bội tôi. Nhưng cô có tấn công tôi mà. Đập những kí ức của cô vào tôi theo cách đó.

Tôi đã học được bài học mà, cô ấy lạnh nhạt bảo đảm với tôi. Tôi có thể cảm nhận được cô ấy căng thẳng nhận thức bàn tay trên tay tôi ra sao. Có một cảm xúc từ từ định hình trong cô ấy mà tôi không nhận ra. Cái gì đó ở rìa của sự giận dữ, với một chút ham muốn và một chút thất vọng.

Ghen tị, cô ấy làm sáng tỏ cho tôi.

Jeb lại ngáp lần nữa. “Ta đang hoàn toàn thô lỗ, đoán thế. Chắc cháu phải mệt phờ rồi – đi bộ khắp nơi ngày hôm nay rồi lại bị ta giữ thức gần hết đêm để nói chuyện. Phải làm một người chủ nhà tốt bụng hơn thôi. Đi nào, Jamie, đi và để Wanda ngủ một lát.”

Tôi đã kiệt sức. Tôi cảm thấy đây là một ngày rất dài, và từ những lời của Jeb, có lẽ đó không chỉ là tưởng tượng của tôi.

“Okay, bác Jeb.” Jamie khẽ nhảy bật dậy và rồi đưa tay cho người đàn ông lớn tuổi.

“Cảm ơn, nhóc.” Jeb rên khi đứng dậy. “Và cảm ơn cháu nữa,” ông nói thêm với tôi. “Cuộc nói chuyện thú vị nhất trong suốt… xem nào, có lẽ suốt

https://thuviensach.vn

đời ta. Cho cổ họng nghỉ ngơi đi, Wanda, bởi vì sự tò mò của ta là một thứ rất mạnh mẽ. A, cậu ta đây rồi! Vừa đúng lúc."

Chỉ đến lúc đó tôi mới nghe thấy tiếng bước chân tới gần. Tôi tự động lùi vào tường và giấu mình vào sâu hơn trong căn hầm, rồi cảm thấy bị lột trần nhiều hơn bởi vì ánh trăng trong hầm sáng hơn bên ngoài.

Tôi ngạc nhiên vì đây là người đầu tiên vào đây để ngủ; hành lang có vẻ như chứa rất nhiều phòng.

"Xin lỗi, Jeb. Tôi phải nói chuyện với Sharon, rồi tôi hơi ngủ gật một tí."

Không thể nào không nhận ra giọng nói dễ nghe, dịu dàng đó. Dạ dày tôi cuộn lên, không ổn định, và tôi ước nó trống rỗng.

"Thậm chí bọn ta còn không để ý đấy, Doc," Jeb nói. "Bọn ta đang có cơ hội ngàn năm một thưở ở đây. Ngày nào đó cậu phải bảo cô ấy kể cho cậu những câu chuyện của cô ấy mới được – tuyệt hay. Mặc dù, không phải là đêm nay. Cá là cô ấy hơi kiệt sức rồi. Bọn ta sẽ gặp lại cậu sáng mai."

Bác sĩ trải một cái chiếu ra trước lối vào căn hầm, y như Jared đã làm.

"Để mắt tới cái này nhé," Jeb nói, đặt khẩu súng bên cạnh cái chiếu.

"Chị ổn không, Wanda?" Jamie hỏi. "Chị đang run này."

Tôi đã không nhận ra, rằng cả cơ thể tôi đang run. Tôi không trả lời nó – cổ họng tôi dường như sưng phồng lên.

"Nào, nào," Jeb nói bằng giọng trấn an. "Ta đã hỏi Doc có muốn canh gác một ca không. Cháu không cần phải lo lắng về bất cứ chuyện gì cả. Doc là một người đàn ông trọng danh dự."

Bác sĩ mỉm cười hơi ngái ngủ. "Tôi sẽ không làm hại cô… Wanda, phải không? Tôi hứa. Tôi chỉ canh chừng trong lúc cô ngủ thôi."

Tôi cắn môi, nhưng cơn run rẩy không dừng.

Mặc dù vậy có vẻ như Jeb nghĩ thế là mọi việc đã được sắp xếp xong. "Ngủ ngon, Wanda. Ngủ ngon, Doc," ông nói khi bắt đầu đi xuống hành lang.

Jamie rụt rè, nhìn tôi với khuôn mặt lo lắng. "Doc ổn mà," nó hứa bằng giọng thì thào.

"Đi thôi, nhóc, muộn rồi!"

https://thuviensach.vn

Jamie vội vã đi theo Jeb.

Tôi nhìn bác sĩ khi họ đã đi, chờ vài thay đổi nào đó. Mặc dù vậy khuôn mặt thư thả của Doc không hề dao động, và anh ta không chạm vào khẩu súng. Anh ta duỗi cơ thể dài thòng trên cái chiếu, phần bắp chân và bàn chân lòi ra khỏi nó. Lúc nằm xuống, trông anh ta nhỏ hơn nhiều, anh ta gày trơ xương.

“Ngủ ngon,” anh ta lẩm bẩm uể oải.

Tất nhiên tôi không trả lời. Tôi nhìn anh ta trong ánh trăng mờ, đếm nhịp lên xuống của phổi anh ta bằng nhịp đập của mạch máu sau tai tôi. Hơi thở của anh ta chậm lại và sâu hơn, và rồi anh ta bắt đầu ngáy khe khẽ.

Đó có thể là giả vờ, nhưng thậm chí cả khi là giả vờ, tôi cũng chẳng làm được gì nhiều. Lặng lẽ, tôi lùi sâu hơn vào trong phòng, cho đến khi tôi cảm nhận được rìa cái nệm đằng sau lưng. Tôi đã tự hứa với mình sẽ không đảo lộn chỗ này, nhưng có lẽ cũng không hại gì nếu tôi chỉ cuộn mình ở dưới cuối giường. Sàn nhà ráp và quá cứng.

Âm thanh tiếng ngáy nhè nhẹ của bác sĩ rất dễ chịu; cho dù nó chỉ được dựng nên để làm tôi bình tĩnh, ít nhất tôi cũng biết chính xác anh ta đang ở đâu trong bóng tối.

Sống hay chết, tôi cho là tôi cũng cứ phải đi ngủ. Tôi mệt muốn chết, như Melanie vẫn nói. Tôi để mắt mình nhắm lại. Cái nệm mềm hơn bất kì thứ gì tôi từng chạm vào kể từ khi tới đây. Tôi thả lỏng, chìm xuống…

Có một âm thanh di chuyển khe khẽ - nó ở ngay trong phòng với tôi. Mắt tôi vụt mở, và tôi có thể nhìn thấy một cái bóng giữa trần nhà sáng trăng và tôi. Bên ngoài, tiếng ngáy của bác sĩ vẫn đều đều không hề ngắt quãng.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Thú Nhận

Cái bóng to lớn và méo mó. Nó đổ bóng xuống tôi, phần trên to hơn, sà xuống gần với mặt tôi. Tôi nghĩ tôi sắp thét lên, nhưng âm thanh bị nghẽn trong cổ họng tôi, và tất cả những gì phát ra là một tiếng kêu ré không có tí hơi nào.

C

"Xuỵt, là em đây," Jamie thì thầm. Cái gì đó kềnh càng và tròn tròn lăn từ trên vai nó khẽ rơi xuống sàn. Khi nó đã rơi xuống tôi có thể nhìn thấy cái bóng thực sự, nhỏ hơn của cậu bé trong ánh trăng.

Tôi hít vài hơi, tay vẫn nắm chặt cổ họng.

"Xin lỗi," nó thì thào, ngồi bên rìa cái nệm. "Em đoán thế này hơi ngốc. Em chỉ cố không đánh thức Doc – em thậm chí còn không nghĩ có thể làm chị sợ thế nào. Chị có sao không?" Nó vỗ vỗ vào mắt cá chân tôi, cũng là phần cơ thể gần nhất với nó.

"Không sao," tôi hổn hển, vẫn còn không ra hơi.

"Xin lỗi," nó lầm rầm lần nữa.

"Em làm gì ở đây thế, Jamie? Chẳng phải em buồn ngủ rồi à?"

"Đó là lý do tại sao em ở đây. Bác Jeb ngáy đến mức chị không tin được đâu. Em không thể chịu đựng thêm được."

Câu trả lời của nó khiến tôi khó hiểu. "Không phải em vẫn ngủ với Jeb à?"

Jamie ngáp và cúi xuống dỡ cái túi ngủ nó vừa thả lên sàn. "Không, em thường ngủ với anh Jared. Anh ấy không ngáy. Nhưng chị biết rồi mà."

Tôi biết.

https://thuviensach.vn

“Vậy sao em không ngủ trong phòng Jared? Em sợ phải ngủ một mình à?” Tôi không thể đổ lỗi cho nó việc đó. Dường như ở đây lúc nào tôi cũng sợ hãi.

“Sợ á,” nó làu bàu, bị xúc phạm. “Không. Đây là phòng anh Jared. Và phòng em.”

“Cái gì?” tôi hào hển. “Jeb đưa chị vào phòng Jared á?”

Tôi không thể tin được. Jared sẽ giết tôi. Không, anh ấy sẽ giết Jeb trước, rồi sau đó giết tôi.

“Đây cũng là phòng của em nữa. Và em đã bảo Jeb chị có thể có nó.” “Jared sẽ rất giận,” tôi thì thào.

“Em có thể làm điều em muốn với phòng của em,” Jamie bướng bỉnh lẩm bẩm, nhưng rồi nó cắn môi. “Chúng ta sẽ không kể với anh ấy. Anh ấy không cần phải biết.”

Tôi gật đầu. “Ý hay.”

“Chị không phiền nếu em ngủ ở đây, phải không? Bác Jeb thực sự quá ầm ĩ.”

“Không, chị không phiền. Nhưng Jamie, chị nghĩ em không nên ngủ ở đây.”

Nó nhíu mày, cố tỏ vẻ cứng rắn thay vì bị tổn thương. “Tại sao không?”

“Bởi vì thế không an toàn. Đôi khi có người đến để kiểm tra chị vào buổi đêm.”

Đôi mắt nó mở to. “Thế á?”

“Jared thường phải có khẩu súng – họ bỏ đi.”

“Ai?”

“Chị không biết - đôi khi là Kyle. Nhưng chắc chắn vẫn còn những người khác ở đây.”

Nó gật đầu. “Càng có lý do em nên ở lại. Doc có thể cần giúp đỡ.”

“Jamie –“

“Em không phải trẻ con, Wanda. Em có thể tự chăm sóc cho bản thân.”

Rõ ràng, cãi nhau chỉ làm nó cứng đầu hơn. “Ít nhất cũng ngủ trên giường đi,” tôi nói, đầu hàng. “Chị sẽ ngủ trên sàn. Đây là phòng em mà.”

“Thế không đúng. Chị là khách.”

https://thuviensach.vn

Tôi khẽ khịt mũi. “Hả. Không, giường là của em.”

“Không đời nào.” Nó nằm xuống chiếu, khoanh tay chặt quanh ngực.

Một lần nữa, tôi thấy rằng cãi nhau là cách tiếp cận sai với Jamie. Chà, việc này tôi có thể sửa lại ngay khi nào nó ngủ. Jamie ngủ sâu đến nỗi gần như là bất tỉnh. Melanie có thể mang nó đến bất kì chỗ nào một khi nó đã ngủ.

“Chị có thể dùng cái gối của em,” nó bảo tôi, đập vào cái gối ở trên nửa giường cạnh chỗ nó ngủ. “Chị không cần phải vẹo vọ ở cuối giường thế.”

Tôi thở dài nhưng trèo lên giường.

“Đúng rồi,” nó hài lòng nói. “Giờ, chị ném cho em gối của anh Jared được không?”

Tôi rụt rè, định với tay lấy cái gối dưới đầu tôi; nó nhảy lên, vươn người qua tôi, và vớ lấy cái gối kia. Tôi thở dài lần nữa.

Chúng tôi nằm yên lặng một lúc, lắng nghe tiếng thở khe khẽ của bác sĩ.

“Doc ngáy hay nhỉ?” Jamie thì thào.

“Nó sẽ không làm em mất ngủ,” tôi đồng ý.

“Chị mệt không?”

“Có.”

“Ồ.”

Tôi chờ nó nói gì nữa, nhưng nó im lặng.

“Em muốn nói gì à?” tôi hỏi.

Nó không nói ngay, nhưng tôi có thể thấy nó đang đấu tranh, vì thế tôi chờ.

“Nếu em hỏi chị một việc, chị có nói thật với em không?”

Tới lượt tôi dè dặt. “Chị không biết mọi chuyện,” tôi nói nước đôi.

“Chị sẽ biết chuyện này. Khi chúng em nói chuyện… em và bác Jeb… bác ấy nói với em vài việc. Những việc mà bác ấy nghĩ tới, nhưng em không biết liệu bác ấy có đúng không.”

Melanie đột nhiên ở ngay đó trong đầu tôi.

Lời thì thầm của Jamie rất khó nghe, còn khẽ hơn cả hơi thở của tôi. “Bác Jeb nghĩ rằng Melanie có thể vẫn còn sống. Ý em là, bên trong đó với chị.”

https://thuviensach.vn

Jamie của tôi. Melanie thở dài.

Tôi không nói gì với cả hai bọn họ.

“Em không biết liệu việc đó có thể không. Có chuyện đó không?” Giọng nó vỡ òa, và tôi có thể nghe thấy rằng nó đang cố không khóc. Nó không phải là đứa trẻ dễ khóc, vậy mà ở đây tôi đã làm nó tổn thương sâu sắc tới mức này những hai lần trong một ngày. Một nỗi đau xuyên qua lồng ngực tôi.

“Có không, Wanda?”

Nói với nó đi. Làm ơn nói với nó rằng tôi yêu nó.

“Tại sao chị không trả lời em?” Bây giờ Jamie đã khóc thật rồi nhưng cố nén tiếng khóc.

Tôi bò khỏi giường, lăn vào khoảng trống rắn đanh giữa cái nệm và cái chiếu, và vòng một cánh tay ngang bờ ngực thổn thức của nó. Tôi dựa đầu vào đầu nó và cảm nhận được những giọt nước mắt của nó, ấm áp trên cổ tôi.

“Melanie vẫn còn sống phải không, Wanda? Xin chị đấy?”

Có lẽ nó chỉ là một công cụ. Ông già đó có thể sai nó đến đây chính vì điều này; Jeb đủ khôn ngoan để thấy Jamie dễ dàng vượt qua sự phòng thủ của tôi thế nào. Có thể Jeb đang tìm kiếm sự xác nhận cho giả thuyết của ông, và ông không hề ngần ngại dùng thằng bé để đạt được điều đó. Jeb sẽ làm gì khi ông đã chắc chắn về sự thật nguy hiểm này? Ông sẽ sử dụng thông tin đó ra sao? Tôi không nghĩ ông định làm gì độc ác, nhưng liệu tôi có thể tin vào phán đoán của chính mình không? Con người là những sinh vật rất mưu mô, xảo trá. Tôi không thể dự đoán được những kế hoạch đen tối của họ khi mà những thứ như thế với loài của tôi là không thể nghĩ tới.

Cơ thể Jamie nức nở bên cạnh tôi.

Nó đang đau khổ, Melanie khóc. Cô ấy đánh đập vào sự kiềm chế của tôi một cách không hiệu quả.

Nhưng tôi không thể đổ chuyện này lên đầu Melanie nếu nó lại hóa ra là một sai lầm khủng khiếp. Tôi biết người đang nói bây giờ là ai.

“Cô ấy đã hứa sẽ quay lại, phải không?” tôi lẩm bẩm. “Melanie có bao giờ không giữ lời hứa với em không?”

https://thuviensach.vn

Jamie trượt cánh tay quanh eo tôi và ôm tôi một lúc lâu. Sau vài phút, nó thì thầm. “Em yêu chị, Mel.”

“Cô ấy cũng yêu em. Cô ấy quá hạnh phúc vì em đã ở đây và an toàn.”

Nó im lặng một lúc lâu đến nỗi những giọt nước mắt trên da tôi khô đi, để lại một vệt mỏng bụi muối đằng sau.

“Tất cả mọi người đều như vậy à?” Jamie thì thầm một lúc lâu sau đến nỗi tôi tưởng nó đã ngủ rồi. “Mọi người đều ở lại vậy à?”

“Không,” tôi buồn bã nói với nó. “Không. Melanie là trường hợp đặc biệt.”

“Chị ấy mạnh mẽ và quả cảm.”

“Rất mạnh mẽ.”

“Chị có nghĩ…” Nó dừng để sụt sịt. “Chị có nghĩ có lẽ Bố cũng vẫn còn ở đó không?” Tôi nuốt nước bọt, cố đẩy cục nghẹn trong cổ họng của tôi xuống sâu hơn. Nó không hiệu quả. “Không, Jamie. Không, chị không nghĩ vậy. Không giống như Melanie.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ông ấy đã mang những Người truy tìm tới tìm bọn em. À, linh thể bên trong ông ấy. Bố em sẽ không để chuyện đó xảy ra nếu ông vẫn còn ở đó. Chị em chưa từng chỉ cho chị chỗ cái lán – cô ấy thậm chí còn không cho chị biết đến sự tồn tại của em trong khoảng thời gian lâu nhất có thể. Cô ấy đã không mang chị tới đây cho đến khi chắc chắn là chị sẽ không làm hại em.”

Thế là quá nhiều thông tin. Chỉ đến khi tôi nói xong tôi mới nhận ra là bác sĩ không còn ngáy nữa. Tôi không thể nghe thấy tiếng thở của anh ta. Ngu ngốc. Tôi tự nguyền rủa mình trong lòng.

“Oa,” Jamie nói.

Tôi thì thầm vào tai nó, sát đến mức không cách nào bác sĩ có thể nghe lén được. “Phải, cô ấy rất mạnh mẽ.”

Jamie căng tai lắng nghe, cau mày, rồi liếc về phía cửa hầm tới hành lang tối. Chắc hẳn nó cũng nhận ra cùng một thứ giống như tôi, bởi vì nó quay mặt vào tai tôi và thì thầm lại còn nhỏ hơn trước. “Sao chị lại không làm thế? Làm hại bọn em? Đó chẳng phải là việc chị muốn à?”

https://thuviensach.vn

“Không. Chị không muốn làm hại em.”

“Tại sao?”

“Chị gái em và chị đã…trải qua rất nhiều thời gian bên nhau. Cô ấy chia sẻ em với chị. Và… chị cũng đã bắt đầu… bắt đầu yêu em.”

“Cả anh Jared nữa?”

Tôi nghiến chặt răng một giây, chán nản vì nó đã liên tưởng quá dễ dàng. “Tất nhiên chị cũng không muốn bất kì cái gì làm hại đến Jared.”

“Anh ấy ghét chị,” Jamie bảo tôi, rõ ràng là buồn khổ vì thực tế ấy.

“Phải. Mọi người đều ghét chị.” Tôi thở dài. “Chị không thể đổ lỗi cho họ.”

“Jeb thì không. Và em cũng không.”

“Em có thể ghét chị, sau khi em nghĩ về nó nhiều hơn.”

“Nhưng chị thậm chí còn không có ở đây khi họ chiếm đóng. Chị đã không chọn bố hay mẹ hay chị Melanie. Lúc ấy chị đang ở ngoài vũ trụ mà, phải không?”

“Phải, nhưng chị là chị, Jamie. Chị làm những gì linh thể phải làm. Chị đã có rất nhiều vật chủ trước Melanie, và không gì ngăn được chị chiếm lấy… những mạng sống. Hết lần này đến lần khác. Đó là cách chị tồn tại.”

“Melanie có ghét chị không?”

Tôi nghĩ một phút. “Không nhiều như trước nữa.”

Không. Tôi không ghét cô chút nào. Không còn nữa.

“Cô ấy nói cô ấy không còn ghét chị chút nào nữa,” tôi lẩm bẩm gần như không ra tiếng.

“Chị… chị ấy thế nào rồi?”

“Cô ấy hạnh phúc vì được ở đây. Quá hạnh phúc vì được gặp em. Cô ấy thậm chí còn không thèm quan tâm là họ sẽ giết bọn chị.”

Jamie cứng người dưới cánh tay tôi. “Họ không thể! Không khi Melanie vẫn còn sống!”

Cô lại làm nó buồn, Melanie phàn nàn. Cô không cần phải nói thế.

Sẽ không dễ dàng hơn cho nó nếu nó không được chuẩn bị tinh thần.

“Họ sẽ không tin điều đó, Jamie,” tôi thì thầm. “Họ sẽ nghĩ là chị chỉ đang nói dối để lừa phỉnh em. Họ sẽ chỉ muốn giết chị nhiều hơn nếu em kể

https://thuviensach.vn

với họ điều đó. Chỉ có Người truy tìm mới nói dối.”

Từ đó khiến nó rùng mình.

“Nhưng chị không nói dối. Em biết mà,” nó nói sau một lúc.

Tôi nhún vai.

“Em sẽ không để họ giết chị ấy.”

Giọng của nó, mặc dù khẽ như hơi thở, vẫn quyết tâm dữ dội. Tôi đờ người ra trước ý nghĩ nó bị dính dáng tới tình huống này, với tôi hơn nữa. Tôi nghĩ về những tên man rợ mà nó sống cùng. Liệu tuổi đời của nó có bảo vệ nó khỏi họ không nếu nó cố bảo vệ tôi? Tôi nghi ngờ chuyện đó. Những ý nghĩ của tôi đi loanh quanh, tìm kiếm cách nào đó để thuyết phục nó từ bỏ mà không đánh động sự cứng đầu của nó.

Jamie nói trước khi tôi có thể nói bất kì điều gì; nó đột nhiên rất bình tĩnh, như thể câu trả lời đang hiện rõ trước mặt nó. “Anh Jared sẽ nghĩ ra cách nào đó. Anh ấy luôn nghĩ ra cách.”

“Jared cũng sẽ không tin em. Anh ấy sẽ là người tức giận hơn cả.”

“Thậm chí cả khi anh ấy không tin, anh ấy vẫn sẽ bảo vệ chị ấy. Nhỡ khi thôi.” “Chúng ta sẽ xem,” tôi lẩm bẩm. Tôi sẽ tìm ra những từ ngữ đúng đắn sau – những lý lẽ cãi lại mà nghe không giống như cãi lại.

Jamie im lặng, suy nghĩ. Dần dần, hơi thở của nó chậm hơn, và miệng nó mở ra. Tôi chờ đến khi chắc là nó đã ngủ rất say, rồi bò qua người nó và rất cẩn thận nâng nó từ sàn lên giường. Nó nặng hơn trước, nhưng tôi cũng làm được. Nó không hề thức dậy.

Tôi đặt cái gối của Jared trả lại chỗ của nó, rồi nằm dài ra chiếu.

Chà, tôi nghĩ, tôi vừa mới ném mình vào cái chảo đang sôi. Nhưng tôi quá mệt để quan tâm xem ngày mai chuyện này sẽ mang lại điều gì. Trong vòng vài giây, tôi đã bất tỉnh.

Khi tôi thức dậy, cái khe nứt trên trần nhà sáng lóa với ánh sáng phản chiếu, và ai đó đang huýt sáo.

Tiếng huýt sáo ngừng hẳn.

“Cuối cùng cũng dậy,” Jeb lẩm bẩm khi mắt tôi mở ra.

Tôi quay sang một bên để có thể nhìn thấy ông; khi tôi di chuyển, bàn tay Jamie trượt khỏi tay tôi. Vào lúc nào đó trong đêm chắc nó đã vươn tay

https://thuviensach.vn

ra tìm tôi – à, không phải tôi, mà là chị gái nó.

Jeb đang dựa vào khung cửa tự nhiên bằng đá, cánh tay khoanh trước ngực. “Chào buổi sáng,” ông nói. “Ngủ đủ chưa?”

Tôi vươn vai, quyết định là tôi cảm thấy đã nghỉ ngơi tương đối, rồi gật đầu.

“Ồ, đừng có chơi trò im lặng với ta nữa,” ông phàn nàn, lừ mắt.

“Xin lỗi,” tôi lẩm bẩm. “Cháu ngủ ngon, cám ơn bác.”

Jamie cựa quậy khi nghe thấy giọng nói của tôi.

“Wanda?” nó hỏi.

Tôi thấy cảm động một cách lố bịch bởi vì cái tên mà nó gọi trong lúc ngái ngủ chính là cái biệt danh ngớ ngẩn của tôi.

“Ơi?”

Jamie nheo mắt và gạt mớ tóc lộn xộn của nó ra khỏi mắt. “Ôi, hây, bác Jeb.”

“Phòng ta không đủ tốt cho cháu hả, nhóc?”

“Bác ngáy to khiếp,” Jamie nói, rồi ngáp. “Ta vẫn chưa dạy cho cháu được cái gì hả?” Jeb hỏi nó. “Từ khi nào cháu để cho một người khách và một cô gái ngủ trên sàn thế?”

Jamie đột ngột ngồi dậy, nhìn quanh, mất phương hướng. Nó nhíu mày.

“Đừng làm nó buồn,” tôi bảo Jeb. “Nó cứ đòi lấy cái chiếu. Cháu đã chuyển nó đi khi nó ngủ đấy.”

Jamie khụt khịt. “Chị Melanie cũng luôn luôn làm như thế.”

Tôi hơi trợn mắt với nó, cố đưa ra một lời cảnh báo.

Jeb cười khúc khích. Tôi nhìn lên ông, và ông có cùng cái biểu hiện con mèo hí hửng mà ông đã có ngày hôm qua. Biểu hiện bức-tranh-ghép-đã-hoàn-thành. Ông bước qua và đá cái rìa tấm nệm. “Cháu muộn lớp học buổi sáng rồi đấy. Chắc Sharon sẽ rất bực mình về chuyện đó, vì thế nhanh lên đi.”

“Chị Sharon lúc nào chả bực mình,” Jamie phàn nàn, nhưng nó cũng nhanh nhẹn đứng lên.

“Đi đi, nhóc.”

https://thuviensach.vn

Jamie nhìn vào tôi lần nữa, rồi nó quay người và biến mất vào trong hành lang.

“Bây giờ,” Jeb nói ngay khi chúng tôi ở một mình. “Ta nghĩ ba cái mớ vú em vớ vẩn này đã tiến hành đủ lâu rồi. Ta là một người bận rộn. Mọi người ở đây đều bận rộn – quá bận để mà ngồi đó chơi trò canh gác. Vì thế hôm nay cháu sẽ phải đi cùng ta trong khi ta làm các việc nhà.”

Tôi thấy miệng mình há hốc.

Ông nhìn chằm chằm vào tôi, không cười.

“Đừng có trông sợ hãi như thế,” ông càu nhàu. “Cháu sẽ ổn.” Ông vỗ vỗ vào khẩu súng. “Nhà của ta không có chỗ cho bọn trẻ con.”

Tôi không thể tranh cãi về chuyện đó. Tôi hít vào ba hơi ngắn, sâu, cố làm mình bình tâm. Mạch máu đập rất to sau tai tôi đến nỗi dường như so với nó giọng ông khá là nhỏ khi ông nói tiếp.

“Thôi nào, Wanda. Ngày đang trôi đấy.”

Ông quay người và vùn vụt lao ra khỏi phòng.

Tôi đông cứng trong một phút, rồi lảo đảo lao theo ông. Ông không dọa nạt – mà đã biến mất đằng sau góc quanh thứ nhất. Tôi chạy theo ông, sợ hãi trước ý nghĩ tôi có thể lao vào ai đó khác trong cái cánh rõ ràng là rất đông người này. Tôi bắt kịp ông trước khi ông bước tới chỗ giao nhau lớn trong đường hầm. Ông thậm chí còn không thèm nhìn vào tôi khi tôi bước chậm lại bên cạnh ông.

“Đã đến lúc phải trồng cây ở cánh đồng phía đông bắc rồi. Chúng ta sẽ phải cày ruộng trước. Hi vọng cháu không ngại bị bẩn tay. Sau khi xong việc, ta sẽ đảm bảo để cháu có cơ hội rửa ráy. Cháu cần lắm rồi đấy.” Ông khụt khịt để minh chứng, rồi cười lớn.

Tôi cảm thấy gáy mình nóng ran, nhưng tôi lờ đi phần đó. “Cháu không ngại bị bẩn tay,” tôi lẩm bẩm. Như tôi còn nhớ, cánh đồng trống ở phía đông bác nằm ngoài rìa. Có lẽ chúng tôi có thể làm việc một mình ở đó.

Một khi chúng tôi đã tới quảng trường lớn, chúng tôi bắt đầu đi qua con người. Tất cả họ đều nhìn chằm chằm, giận dữ, như mọi khi. Tôi đã bắt đầu nhận ra phần lớn trong số họ: người phụ nữ trung niên với bím tóc muối tiêu dài tôi đã thấy trong đội tưới nước ngày hôm qua. Người đàn ông thấp

https://thuviensach.vn

lùn với cái bụng tròn, mái tóc màu vàng mỏng dính, và hai má hồng hào đi cùng với bà ấy. Người phụ nữ dáng thể thao với nước da nâu caramel chính là người đang cúi xuống buộc dây giày lần đầu tiên tôi bước ra ngoài này giữa ban ngày. Một người phụ nữ da đen khác với cặp môi dày và đôi mắt ngái ngủ đã ở trong bếp, cạnh hai đứa trẻ tóc đen – có lẽ cô ta là mẹ của bọn trẻ chăng? Bây giờ chúng tôi đang đi qua Maggie; bà ấy lừ mắt với Jeb và quay mặt đi khỏi tôi. Chúng tôi đi qua một người đàn ông nhợt nhạt, trông có vẻ ốm yếu với mái tóc trắng mà tôi chắc là chưa từng nhìn thấy trước đó. Rồi chúng tôi đi qua Ian.

"Hây, bác Jeb," anh ta nói vui vẻ. "Định làm gì đấy?"

"Cày đất trên cánh đồng phía đông," Jeb cắm cảu.

"Cần giúp không?"

"Phải làm mình hữu dụng đi chứ," Jeb lẩm bẩm.

Ian coi đó như một sự chấp thuận và bước tiếp phía sau tôi. Cảm thấy mắt anh ta ở sau lưng khiến tôi nổi hết da gà.

Chúng tôi đi qua một chàng trai không lớn hơn Jamie là mấy – mái tóc đen của cậu ta dựng ngược trên cái trán có màu ô liu như là sợi thép.

"Hây, Wes," Ian chào cậu ta.

Wes nhìn trong im lặng khi chúng tôi đi qua. Ian cười với biểu hiện của cậu ta.

Chúng tôi đi qua Doc.

"Hây, Doc," Ian nói.

"Ian." Bác sĩ gật đầu. Trong tay anh ta là hai miếng bột. Áo sơ mi phủ đầy bột đen, lổn nhổn. "Chào buổi sáng, bác Jeb. Chào, Wanda."

"Chào," Jeb trả lời. Tôi gật đầu không thoải mái lắm.

"Gặp mọi người sau nhé," Doc nói, vội vã với hai thứ trên tay.

"Wanda hử?" Ian hỏi.

"Ý của ta," Jeb bảo anh ta. "Hợp với con bé, ta nghĩ thế."

"Hay," là tất cả những gì Ian nói.

Cuối cùng chúng tôi cũng tới được cánh đồng đông bắc, nơi những hi vọng của tôi vỡ tan tành.

https://thuviensach.vn

Còn có nhiều người ở đây hơn cả trong đường hầm – năm phụ nữ và chín đàn ông. Họ đều dừng những việc đang làm lại và lừ mắt, như thường lệ.

"Đừng chú ý đến họ," Jeb lẩm bẩm với tôi.

Jeb tiếp tục làm theo lời khuyên của ông; ông tới chỗ một đám dụng cụ dựa vào bức tường gần nhất, quăng khẩu súng ngang eo, rồi vớ lấy một cái cuốc chim và hai cái xẻng.

Tôi cảm thấy bị phơi bày, khi ông ở quá xa như vậy. Ian chỉ cách tôi có một bước chân ở đằng sau – tôi có thể nghe thấy tiếng anh ta thở. Những người khác trong căn phòng tiếp tục nhìn trừng trừng, công cụ của họ vẫn còn cầm trên tay. Tôi không bỏ qua thực tế rằng những cái cuốc chim và cuốc thường đang dùng để vỡ đất cũng có thể dễ dàng xuyên qua một cơ thể. Bằng cách đọc một vài biểu hiện trên mặt họ, tôi có thể thấy tôi không phải là người duy nhất có cái ý tưởng đó.

Jeb trở lại và đưa cho tôi cái xẻng. Tôi nắm chặt cái cán gỗ trơn nhẵn, mòn vẹt của nó, cảm thấy sức nặng của nó. Sau khi đã nhìn thấy những tia máu trong mắt loài người, thật khó mà không nghĩ về nó như một vũ khí được. Tôi không thích cái ý tưởng đó. Tôi không nghĩ mình có thể giơ một cái lên, cho dù là để chặn một cú đấm.

Jeb đưa cho Ian cái cuốc chim. Dụng cụ kim loại sắc bén, màu đen đó trong bàn tay anh ta có vẻ chết chóc. Tôi phải gồng mình hết sức mới khỏi chạy khỏi tầm tay anh ta.

"Hãy tới góc đằng sau kia đi."

Ít nhất Jeb cũng đưa tôi tới chỗ vắng vẻ nhất trong cái hang dài, nắng chói này. Ông để Ian cuốc lớp đất khô cứng đằng trước chúng tôi, trong khi tôi xới đất lên và ông đi theo đằng sau, xỉa các cục đất thành loại đất dùng để trồng trọt được bằng rìa cái xẻng của ông.

Nhìn thấy mồ hôi chảy xuống làn da trắng của Ian – anh ta đã cởi áo sơ mi sau vài giây bị ánh sáng từ các tấm gương thiêu đốt – và nghe tiếng thở khó khăn của Jeb đằng sau tôi, tôi có thể thấy rằng mình có công việc đơn giản nhất. Tôi ước tôi có việc gì khó làm hơn, việc gì đó sẽ giữ tôi không bị

https://thuviensach.vn

sao lãng bởi cử động của những con người khác. Mỗi một cử động của họ lại khiến tôi phải nhăn mặt, rúm người.

Tôi không thể làm công việc của Ian – tôi không có cánh tay chắc nịch và cơ bắp vạm vỡ để thực sự cày sâu vào đất cứng. Nhưng tôi quyết tâm làm gì có thể để giúp Jeb, chặt trước những tảng đất thành miếng nhỏ hơn trước khi tôi tiến lên. Việc đó giúp ích một chút – giữ mắt tôi bận rộn và làm tôi mệt nên phải tập trung vào việc làm của mình.

Thỉnh thoảng Ian mang nước tới chỗ chúng tôi. Có một người phụ nữ - thấp và trắng, tôi đã nhìn thấy cô ta trong bếp ngày hôm qua – dường như phụ trách việc mang nước tới cho mọi người, nhưng cô ta lờ chúng tôi đi. Mỗi lần Ian đều mang đủ nước cho ba người uống. Tôi thấy sự thay đổi thái độ với tôi của anh ta không chắc chắn lắm. Liệu anh ta có thật sự không đòi hỏi cái chết của tôi nữa không? Hay đó chỉ là chờ thời? Nguồn nước ở đây luôn luôn có vị là lạ - do lưu huỳnh và bụi bặm – nhưng giờ cái vị đó có vẻ còn đáng nghi hơn. Tôi cố lờ cái ý nghĩ hoang đường ấy nhiều nhất có thể.

Tôi làm việc đủ vất vả để cho mắt bận rộn và tâm trí ngưng trệ; tôi không để ý khi chúng tôi đã tiến tới hàng cuối cùng. Tôi chỉ dừng khi Ian dừng lại. Anh ta vươn vai, kéo cái cuốc qua đầu bằng hai tay và vặn vẹo đốt xương. Tôi tránh xa khỏi cái cuốc, nhưng anh ta không nhìn thấy. Tôi nhận ra là mọi người khác cũng đều đã dừng lại. Tôi nhìn vào lớp đất mới cuốc, thậm chí qua toàn bộ sàn phòng, và nhận ra là cánh đồng đã hoàn tất.

“Giỏi lắm,” Jeb to giọng tuyên bố với cả nhóm. “Ngày mai chúng ta sẽ tra hạt và tưới nước.”

Căn phòng đầy những tiếng chuyện trò và loảng xoảng khi các dụng cụ lại được dựa vào bức tường lần nữa. Một vài cuộc nói chuyện đã bình thường; vài cuộc vẫn còn căng thẳng vì tôi. Ian đưa tay ra lấy cái xẻng của tôi, và tôi đưa nó cho anh ta, đã cảm nhận được tâm trạng buồn bã rớt trở lại sàn phòng. Tôi chắc chắn tôi cũng bị dính trong cái Jeb gọi là “chúng ta” đó. Ngày mai cũng sẽ khó khăn như hôm nay thôi.

Tôi ủ rũ nhìn vào Jeb, và ông cười với tôi. Có một sự tự mãn trong nụ cười của ông khiến tôi tin rằng ông biết tôi đang nghĩ gì – không chỉ đoán được sự khó chịu của tôi, mà ông còn thích thú với nó.

https://thuviensach.vn

Ông nháy mắt với tôi, người bạn điên khùng. Tôi lại nhận ra rằng đây là điều tốt nhất mà bạn có thể mong đợi từ một tình bạn của loài người.

“Hẹn gặp cô ngày mai, Wanda,” Ian gọi từ bên kia căn phòng, và cười với chính mình.

Tất cả mọi người đều nhìn.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chịu Đựng

Đúng thật là tôi bốc mùi.

Đ

Tôi không đếm được tôi đã ở đây bao nhiêu ngày – đến giờ đã hơn một tuần chưa? Hơn hai tuần? – và tất cả đám mồ hôi đấy đều chảy vào cùng một bộ quần áo tôi đã mặc trong chuyến cuốc bộ thảm họa qua sa mạc của tôi. Quá nhiều muối khô trên lớp áo thun của tôi đến nỗi nó đã cứng lại thành một tập hợp những nếp nhăn. Nó đã từng có màu vàng nhạt; giờ nó là những vết bẩn lấm tấm, nhìn phát bệnh trên một nền màu tím đậm giống như sàn nhà. Mái tóc ngắn của tôi khô cứng và đầy đất; tôi có thể cảm nhận được nó chỉa ra rối bù chung quanh đầu tôi, với một cái mào ở trên, như một cái mào gà. Gần đây tôi chưa nhìn thấy mặt mình, nhưng tôi tưởng tượng nó có hai sắc tím: màu tím của đất trong hang và màu tím của những vết thâm đang lành.

Vì thế tôi có thể hiểu được ý của Jeb – đúng, tôi cần tắm. Và cả thay quần áo nữa, để làm cho việc đi tắm có giá trị. Jeb đưa cho tôi ít quần áo của Jamie để mặc trong khi chờ bộ của tôi khô, nhưng tôi không muốn làm hỏng số đồ ít ỏi của Jamie bằng cách trì néo chúng. Cảm ơn trời, ông không cố gợi ý tôi dùng bất kì cái gì của Jared. Tôi kết thúc bằng một cái áo sơ mi vải flanen đã cũ nhưng sạch sẽ của Jeb mà tay áo đã bị xé ra, và một cái quần thể thao đã mòn, thủng lỗ chỗ mà hàng tháng trời không ai nhận. Hai thứ đó vắt trên cánh tay tôi – và một khoanh lổn nhổn có mùi kinh khủng, được ép không ra hình thù mà Jeb gọi là xà phòng tự làm từ xương rồng trên tay tôi – khi tôi đi theo Jeb vào căn phòng có hai dòng sông.

https://thuviensach.vn

Một lần nữa chúng tôi lại không ở một mình, và một lần nữa tôi lại thất vọng khổ sở vì tình huống đó. Ba người đàn ông và một người phụ nữ - người có bím tóc muối tiêu – đang đổ đầy nước từ trong dòng suối nhỏ vào các thùng. Tiếng nước bắn tung tóe và tiếng cười nói vọng ra từ căn phòng tắm.

“Chúng ta sẽ chờ đến lượt,” Jeb bảo tôi.

Ông dựa vào bức tường. Tôi đứng cứng đơ bên cạnh ông, nhận biết một cách không thoải mái bốn cặp mắt trên người tôi, mặc dù tôi giữ mắt của mình trên dòng suối nước nóng tối đen chảy bên dưới sàn phòng thủng lỗ chỗ.

Sau một lát chờ đợi, ba người phụ nữ rời khỏi phòng tắm, mái tóc ướt của họ nhỏ giọt xuống phía sau áo sơ mi – người phụ nữ có nước da caramel dáng thể thao, một cô gái trẻ tóc vàng tôi không nhớ đã nhìn thấy trước đó, và chị họ của Melanie Sharon. Tiếng cười của họ đột ngột dừng lại ngay khi thoáng thấy chúng tôi.

“Chào, các tiểu thư,” Jeb nói, chạm vào trán ông như thể có một cái vành mũ trên đó.

“Bác Jeb,” người phụ nữ nước da caramel cộc lốc chào.

Sharon và cô gái kia lờ chúng tôi đi.

“Okay, Wanda,” ông nói khi họ đã đi qua. “Của cháu hết đấy.”

Tôi dành cho ông cái nhìn u ám, rồi cẩn thận tiếng vào trong căn phòng tối.

Tôi cố nhớ lại sàn phòng tới chỗ nào – tôi đảm bảo là mình có vài feet phía trước mép nước.

Tôi cởi giày trước, để có thể cảm nhận được nước dưới ngón chân tôi.

Ở đó rất tối. Tôi nhớ đến vẻ tối đen như mực của cái bể - chứa đầy những gợi ý về cái gì có thể trốn bên dưới bề mặt tối tăm của nó – và rùng mình. Nhưng tôi càng chờ lâu, tôi sẽ càng phải ở lại đây lâu, vì thế tôi đặt quần áo sạch cạnh giầy của tôi, giữ bánh xà phòng bốc mùi, và rê chân cẩn thận cho đến khi tôi tìm được rìa bể.

Nước mát lạnh so với không khí nóng ẩm ở hang ngoài. Cảm giác thật tuyệt. Điều đó không ngăn tôi khỏi sợ hãi, nhưng tôi vẫn có thể tận hưởng

https://thuviensach.vn

cảm giác sung sướng. Đã rất lâu rồi kể từ khi có bất cứ cái gì mát lạnh với tôi. Vẫn còn mặc đầy đủ bộ đồ bẩn thỉu, tôi lội xuống sâu đến bụng. Tôi có thể cảm nhận được làn sóng dập dềnh quanh mắt cá chân tôi, ôm lấy tảng đá. Tôi mừng vì nước ở đây không phải nước tù đọng – trong trường hợp đó sẽ thật tệ nếu phải làm bẩn nó, với cơ thể nhầy nhụa của tôi.

Tôi chìm xuống dòng nước đen thui cho đến khi nước ngập tới vai. Tôi xoa xà phòng khắp cả quần áo, nghĩ rằng đây là cách dễ nhất để đảm bảo chúng được sạch sẽ. Chỗ xà phòng chạm vào da thịt tôi hơi ran rát.

Tôi cởi bộ đồ đầy xà phòng và vò nó trong nước. Rồi tôi giũ hết lần này đến lần khác cho đến khi không thể còn lại một giọt mồ hôi hay nước mắt nào của tôi trên đó, vắt chúng, và đặt chúng trên sàn cạnh nơi tôi nghĩ là đã để đôi giầy ở đó.

Xà phòng làm da trần của tôi rát hơn, nhưng sự rát này có thể chấp nhận được bởi vì nó làm cho tôi sạch sẽ. Khi tôi đã kì cọ xong, da tôi râm ran ở mọi nơi và da mặt như bị bỏng. Có vẻ như những chỗ có vết thâm tín nhạy cảm hơn mọi chỗ khác trên người tôi – chắc hẳn các vết thâm vẫn còn đó. Tôi mừng rỡ đặt cục xà phòng như a xít trên sàn đá và tráng người hết lần này đến lần khác như đã làm với đống quần áo của tôi.

Tôi lội ra khỏi cái bể với một cảm xúc vừa mừng rỡ lại vừa tiếc nuối. Dòng nước rất dễ chịu, cũng như cảm giác da dẻ sạch sẽ, cho dù có râm ran. Nhưng tôi đã chịu đủ tình trạng không thấy gì và những thứ mà tôi tưởng tượng ra trong bóng tối rồi. Tôi lò mò chung quanh cho đến khi tìm thấy bộ quần áo khô, rồi nhanh chóng mặc chúng vào và xỏ hai bàn chân ướt nhẹp vào trong giầy. Tôi mang chỗ quần áo ướt trên một tay và kẹp lỏng lẻo bánh xà phòng giữa hai ngón của tay kia.

“Hơi rát một tí, phải không? Bọn ta đang cố chỉnh sửa.” Ông giơ một tay được chùm vạt áo sơ mi ra, và tôi đặt cục xà phòng vào trong đó.

Tôi không trả lời câu hỏi của ông bởi vì chúng tôi không ở một mình; có một hàng người đang lặng lẽ chờ đằng sau lưng ông – năm người. tất cả bọn họ đều đã làm việc trên cánh đồng.

Ian là người đầu tiên trong hàng.

https://thuviensach.vn

“Trông cô khá hơn đó,” anh ta bảo tôi, nhưng từ giọng điệu của anh ta tôi không thể nói được là anh ta ngạc nhiên hay bực bội vì chuyện đó.

Anh ta giơ một cánh tay lên, những ngón tay dài, trắng trẻo chỉ vào cổ tôi. Tôi co người lại tránh xa, và anh ta nhanh chóng hạ tay xuống.

“Xin lỗi về chuyện đó,” anh ta lẩm bẩm.

Ý anh ta là vì lúc này đang làm tôi sợ hay là vì ngay từ đầu đã để lại cái dấu ấy trên cổ tôi? Tôi không thể tưởng tượng được là anh ta đang xin lỗi vì đã cố giết tôi. Chắc chắn anh ta vẫn muốn tôi chết. Nhưng tôi sẽ không hỏi. Tôi bắt đầu bước đi, và Jeb bước ngay sau lưng tôi. “Vậy, ngày hôm nay cũng không tệ lắm hả,” Jeb nói khi chúng tôi đi qua hành lang tối.

“Không đến nỗi,” tôi lẩm bẩm. Rút cuộc, tôi đã không bị giết. Đó luôn luôn là một điểm cộng.

“Ngày mai sẽ khá hơn,” ông hứa. “Ta luôn luôn thích trồng trọt – nhìn thấy điều kì diệu của những hạt giống trông thì như đã chết khô nhưng lại mang trong mình quá nhiều sự sống. Khiến ta cảm thấy như một lão giào héo quắt cũng vẫn còn chút kì tích nào đó trong ta. Cho dù chỉ là để làm phân bón đi nữa.” Jeb cười trước câu nói đùa của mình. Khi chúng tôi đi vào trong căn hầm vườn lớn, Jeb nắm lấy khuỷu tay tôi và kéo tôi về hướng đông thay vì hướng tây.

“Đừng có cố bảo với ta là cháu không đói sau cả một ngày cày xới đấy nhé,” ông nói. “Ta không có trách nhiệm cung cấp dịch vụ phòng đâu. Cháu cũng phải ăn uống ở chỗ mà mọi người khác ăn uống.”

Tôi nhăn mặt với cái sàn nhưng vẫn để ông dẫn tôi vào trong bếp.

Thật tốt vì thức ăn giống hệt như mọi bữa, bởi vì, nếu bằng một phép mầu nào đó, một miếng thịt thăn ngon lành hay một túi Cheeto xuất hiện, tôi cũng sẽ chẳng thể nếm được vị gì hết. Tôi phải dồn tất cả sự tập trung của mình chỉ vào việc nuốt thức ăn – tôi ghét phải gây ra dù chỉ một âm thanh nhỏ nhất trong sự im lặng chết chóc theo sau sự xuất hiện của tôi. Căn bếp không đông, chỉ khoảng mười người ngồi cạnh dãy kệ, ăn bánh mỳ cứng và uống bát súp trong sõng của họ. Nhưng tôi đã lại dập tắt mọi cuộc chuyện trò. Tôi tự hỏi những việc thế này còn kéo dài bao lâu nữa.

Câu trả lời là chính xác bốn ngày.

https://thuviensach.vn

Tôi cũng phải mất chừng đó thời gian mới hiểu được Jeb nhắm tới cái gì, mục tiêu nào đằng sau sự thay đổi của ông từ một vị chủ nhà lịch sự thành một đốc công cộc cằn.

Sau ngày xới đất tôi đã phải gieo hạt và tưới nước cho cánh đồng đó. Đám người hôm đó là đám khác với ngày hôm trước; tôi nghĩ có một kiểu xoay vòng làm việc nhà ở đây. Maggie cũng ở trong nhóm này, và cả người phụ nữ có nước da màu caramel nữa, nhưng tôi vẫn không biết tên cô ta. Phần lớn mọi người làm việc trong im lặng. Sự im lặng dường như không được tự nhiên – một lời phản đối với sự có mặt của tôi. Ian làm việc với chúng tôi, trong khi rõ ràng là không phải lượt của anh ta, và điều này làm phiền tôi.

Tôi lại phải ăn ở trong bếp lần nữa. Jamie cũng ở đó, và nó giữ cho căn phòng khỏi yên lặng hoàn toàn. Tôi biết nó quá nhạy cảm không thể không để ý tới sự im lặng kì cục này, nhưng nó cố tình lờ đi, dường như giả vờ như nó và Jeb và tôi là những người duy nhất ở trong phòng. Nó kể chuyện về ngày của nó trong lớp học của Sharon, khoác lác một chút về rắc rối nào đó nó đã gặp phải vì nói tự do trong lớp, và phàn nàn về những bài tập Sharon đã ra cho nó để phạt. Jeb chỉ rầy la nó nửa vời. Cả hai người họ đều làm rất tốt công việc vờ tỏ ra bình thường. Tôi chẳng có chút năng khiếu diễn xuất nào. Khi Jamie hỏi tôi về ngày của tôi, điều tốt nhất tôi có thể làm là nìn căng thẳng vào thức ăn của tôi và lẩm bẩm những câu trả lời một từ. Điều đó dường như làm nó buồn, nhưng nó không thúc giục tôi.

Đêm đến lại là chuyện khác – nó không để cho tôi ngừng nói cho đến khi tôi phải xin nó cho tôi đi ngủ. Jamie đã dọn trở lại phòng nó, ngủ ở bên phía giường của Jared và khăng khăng đòi tôi ngủ bên phía của nó.

Việc này rất giống với cách Melanie nhớ về mọi thứ, và cô ấy rất bằng lòng với sự sắp đặt này.

Cả Jeb cũng bằng lòng. “Tránh cho ta khỏi phải phiền phức tìm người chơi trò canh gác. Giữ khẩu súng bên mình và đừng có quên là nó ở đó,” ông nói với Jamie.

Tôi lại phản đối, nhưng cả người đàn ông và cậu bé đều không chịu nghe tôi. Vì thế Jamie ngủ với khẩu súng đặt bên người xa khỏi tôi, và tôi

https://thuviensach.vn

thì thao thức và gặp ác mộng vì nó.

Ngày làm việc thứ ba, tôi làm trong bếp. Jeb dạy tôi làm sao để nhào bột bánh mỳ, làm thế nào tách nó ra thành những cụm hình tròn rồi để nó khô, và sau đó, làm sao để canh ngọn lửa dưới bếp nướng bằng đá lớn khi trời đủ tối để cho phép khói tỏa ra ngoài.

Vào khoảng giữa chiều, Jeb bỏ đi.

“Ta sẽ đi lấy thêm chút bột,” ông lẩm bẩm, nghịch nghịch cái dây đeo giữ khẩu súng bên người.

Ba người phụ nữ đang nhào bột lặng lẽ bên cạnh chúng tôi không nhìn lên. Bột dính đến tận khuỷu tay tôi, nhưng tôi bắt đầu gạt chúng xuống để có thể đi theo ông.

Jeb cười, đánh một cái nhìn về phía những người phụ nữ đang không nhìn, và lắc đầu với tôi. Rồi ông xoay người và lao ra khỏi phòng trước khi tôi có thể làm sạch hai tay.

Tôi đông cứng tại chỗ, không thở được nữa. Tôi nhìn chằm chằm vào ba người phụ nữ - cô gái tóc vàng trẻ tuổi ở phòng tắm, người có bím tóc muối tiêu, và bà mẹ có mí mắt nặng trịch – chờ họ nhận ra giờ họ có thể giết tôi. Không còn Jeb, không còn khẩu súng, hai bàn tay tôi thì bị dính trong đống bột nhão như hồ - không gì ngăn nổi họ nữa.

Nhưng những người phụ nữ tiếp tục nhào và đập, dường như không nhận ra sự thật chói lói này. Sau một lúc lâu, nghẹt thở, tôi lại bắt đầu nhào bột. Sự bất động của tôi có thể báo động cho họ tình huống này sớm hơn là khi tôi tiếp tục làm việc.

Jeb ra đi dài như hàng thế kỉ. Có lẽ ý ông là ông cần xay một ít bột nữa. Dường như đó là lời giải thích duy nhất cho sự vắng mặt vô thời hạn của ông.

“Đi lâu quá nhỉ,” người phụ nữ bím tóc muối tiêu nói khi ông quay lại, vì thế tôi biết đó không phải chỉ là tưởng tượng của tôi.

Jeb thả một cái bao bố nặng trịch xuống sàn với một tiếng thịch. “Có rất nhiều bột. Cô thử mang nó mà xem, Trudy.”

Trudy khịt mũi. “Tôi tưởng tượng ông đã phải nghỉ rất là nhiều mới mang được nó đi xa đến thế.” Jeb cười với bà ta. “Trúng phóc.”

https://thuviensach.vn

Tim tôi, vẫn đập với tốc độ của trái tim loài chim trong toàn bộ hoạt cảnh đó, giờ mới ổn định lại trong một nhịp điệu yên ả hơn.

Ngày hôm sau chúng tôi lau những chiếc gương trong căn phòng có cánh đồng ngô. Jeb kể cho tôi biết đây là việc họ phải làm định kì, vì sự kết hợp của độ ẩm và bụi bẩn cáu vào những tấm gương cho đến khi ánh sáng quá mờ không trồng trọt được. Chính Ian, lại tới làm việc với chúng tôi, là người trèo lên cái thang gỗ cọt kẹt trong khi Jeb và tôi cố giữ nó cố định. Đó là một công việc khó khăn, nhất là với sức nặng của Ian và với độ cân bằng yếu kém của chiếc thang tự làm. Đến cuối ngày, hai cánh tay tôi tê dại và đau nhức.

Thậm chí đến tận lúc chúng tôi đã làm xong công việc và đi vào trong bếp tôi mới để ý rằng cái bao súng tạm bợ Jeb luôn mang đã trống không.

Tôi hít vào lớn tiếng, đầu gối cứng đờ như gối của một chú ngựa non bị giật mình. Cơ thể tôi lảo đảo phanh lại.

“Sao thế, Wanda?” Jeb hỏi, rất ngây thơ.

Tôi sẽ trả lời nếu như Ian không ở ngay bên phải ông, nhìn biểu hiện kì lạ của tôi với sự thích thú ánh lên trong đôi mắt xanh sống động của anh ta.

Vì thế tôi chỉ gửi cho Jeb một cái nhìn trợn trừng không tin được và chỉ trích, rồi lại chậm rãi bắt đầu bước đi bên ông, lắc lắc đầu. Jeb cười khúc khích.

“Thế là sao?” Ian lẩm bẩm với Jeb, như thể tôi bị điếc.

“Biết chết liền,” Jeb nói; ông nói dối y như cách của một con người, trơn tru và vô tội.

Ông là một người nói dối rất giỏi, và tôi bắt đầu tự hỏi liệu việc bỏ lại khẩu súng ngày hôm nay, và bỏ lại tôi một mình ngày hôm qua, và tất cả những nỗ lực ép tôi vào với sự đồng hành của con người này có phải là cách để giúp tôi bị giết mà ông không cần phải nhúng tay vào hay không. Có phải tình bạn chỉ là do tôi nghĩ ra không? Hay là một lời nói dối khác?

Đây là ngày thứ tư tôi ăn trong bếp.

Jeb, Ian và tôi đi vào trong căn phòng dài, nóng nực – vào trong đám đông con người đang nói chuyện bằng những giọng nói rì rầm về những sự kiện trong ngày – và không có chuyện gì xảy ra hết.

https://thuviensach.vn

Không có gì xảy ra hết.

Không có sự im lặng đột ngột nào. Không ai dừng lại để quắc mắt vào tôi. Dường như không có ai chú ý tới chúng tôi chút nào hết.

Jeb kéo tôi vào một cái bàn trống và rồi đi để lấy bánh mỳ cho ba người. Ian ngồi bên cạnh tôi, thản nhiên quay sang cô gái ở phía bên kia của anh ta. Đó là cô gái trẻ tóc vàng – anh ta gọi cô ấy là Paige.

"Mọi chuyện thế nào? Em thế nào sau khi Andy đi?" anh ta hỏi cô ấy.

"Em sẽ ổn nếu không lo lắng quá," cô ấy bảo với anh ta, cắn môi.

"Cậu ấy sẽ về nhà sớm thôi," Ian đảm bảo với cô ta. "Jared luôn luôn mang tất cả mọi người về nhà. Anh ấy thực sự tài năng. Chúng ta không hề gặp tai nạn nào, không có vấn đề nào kể từ khi anh ấy đến. Andy sẽ ổn thôi."

Mối quan tâm của tôi nhá lên khi anh ta nhắc tới Jared – và Melanie, vốn rất lơ mơ trong những ngày này, lại cựa quậy – nhưng Ian không nói bất kì điều gì khác. Anh ta chỉ vỗ vỗ vào vai Paige và quay đi để lấy thức ăn từ tay Jeb.

Jeb ngồi cạnh tôi và quan sát căn phòng với cảm giác hài lòng sâu sắc hiện rõ trên mặt ông. Tôi cũng nhìn quanh căn phòng, cố nhìn xem ông nhìn cái gì. Chắc hẳn nơi này mọi khi giống như thế này, khi tôi chưa ở đây. Chỉ có điều dường như hôm nay tôi không làm phiền họ. Họ chắc đã mệt mỏi với việc để tôi làm gián đoạn cuộc sống của họ.

"Mọi thứ đang ổn định," Ian nhận xét với Jeb.

"Biết là sẽ thế mà. Tất cả chúng ta ở đây đều là những người biết điều."

Tôi nhíu mày với chính mình.

"Bây giờ, thì đúng," Ian nói, cười lớn. "Anh cháu không có ở đây."

"Chính xác," Jeb đồng ý.

Tôi thấy thú vị vì Ian tự nhận mình ở trong số những người biết điều. Anh ta có nhận ra Jeb đang không mang súng không? Tôi phát điên vì tò mò, nhưng tôi không thể mạo hiểm chỉ ra điều đó trong trường hợp anh ta không chú ý.

Bữa ăn tiếp tục như nó đã bắt đầu. Sự khác thường của tôi rõ ràng là đã hết tác dụng.

https://thuviensach.vn

Khi ăn xong, Jeb nói tôi đáng được nghỉ ngơi. Ông đi bộ với tôi tới tận cửa phòng, lại trở thành quý ông lịch lãm.

"Chào, Wanda," ông nói, gẩy tay vào cái mũ tưởng tượng của ông.

Tôi hít một hơi dài để lấy can đảm. "Bác Jeb, chờ đã."

"Sao?"

"Bác Jeb…" tôi rụt rè, cố tìm một cách lịch sự để nói. "Cháu… à, có lẽ cháu hơi ngốc, nhưng cháu đã kiểu như nghĩ chúng ta là bạn bè."

Tôi chăm chú nhìn mặt ông, tìm bất kì sự đổi khác nào có thể chỉ ra rằng ông sắp nói dối với tôi. Trông ông chỉ tốt bụng, nhưng tôi còn biết gì về một kẻ gian dối nữa chứ?

"Tất nhiên chúng ta là bạn, Wanda à."

"Vậy tại sao bác lại cố khiến cháu bị giết?"

Cặp lông mày rậm rạp của ông nhíu lại ngạc nhiên. "Nào, sao cháu lại nghĩ thế, hả cưng?"

Tôi chỉ ra những bằng chứng của mình. "Hôm nay bác đã không mang theo súng. Và hôm qua đã bỏ cháu lại một mình."

Jeb cười toe. "Ta tưởng cháu ghét khẩu súng ấy."

Tôi chờ câu trả lời.

"Wanda à, nếu ta muốn cháu chết, thì cháu đã không qua được ngày đầu tiên rồi."

"Cháu biết," tôi lẩm bẩm, bắt đầu cảm thấy hổ thẹn mà không hiểu tại sao. "Đó là lý do tại sao cháu thấy rất bối rối."

Jeb cười vui vẻ. "Không, ta không muốn cháu phải chết! Đó là điều quan trọng, nhóc ạ. Ta đang tập cho họ quen dần với việc thấy cháu quanh đây, tập cho họ chấp nhận tình huống đó mà không nhận ra nó. Giống như cách luộc một con cóc vậy."

Trán tôi nhăn lại trước sự so sánh quái gở đó.

Jeb giải thích. "Nếu cháu ném một con cóc vào một nồi nước sôi, nó sẽ nhảy ra ngoài ngay. Nhưng nếu cháu đặt con cóc trong một nồi nước bình thường và từ từ đun, con cóc sẽ không phát hiện ra chuyện gì cho đến khi quá muộn. Cóc luộc. Đó là chuyện tiến hành công việc từng bước."

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ về chuyện đó trong một giây – nhớ lại cách những con người đó đã lờ tôi đi ra sao trong bữa trưa hôm nay. Jeb đã làm cho họ quen với tôi. Nhận thức đó khiến tôi cảm thấy hi vọng một cách kì lạ. Hi vọng là một thứ ngớ ngẩn trong tình trạng của tôi lúc này, nhưng dù thế nào nó vẫn ngấm vào tôi, làm nhận thức của tôi sáng sủa hơn trước.

"Bác Jeb?"

"Ơi?"

"Cháu là con cóc hay là nồi nước?"

Ông cười. "Ta để cái đó cho cháu tự suy nghĩ. Tự kiểm điểm rất có ích cho tâm hồn." Ông lại cười, lần này lớn hơn, khi ông quay người bước đi. "Không định chơi chữ nhé."

"Chờ đã – cháu có thể hỏi một câu nữa không?"

"Chắc rồi. Ta nghĩ đến lượt của cháu rồi, sau tất cả những gì ta đã hỏi cháu."

"Sao bác lại là bạn cháu, Jeb?"

Ông mím môi một giây, cân nhắc câu trả lời.

"Cháu biết ta là một người tò mò," ông bắt đầu, và tôi gật. "Chà, ta đã quan sát đám linh thể rất nhiều, nhưng ta chưa bao giờ nói chuyện với chúng. Ta có biết bao nhiêu câu hỏi cứ chất đống lên mãi… Thêm nữa, ta luôn nghĩ rằng, nếu muốn người ta có thể hòa thuận với bất kì một ai. Ta thích kiểm nghiệm lý thuyết của mình. Và thấy không, cháu đang ở đây, một trong những cô gái tốt nhất mà ta từng gặp. Rất thú vị khi có một linh thể làm bạn, và khiến ta cảm thấy cực kì đặc biệt vì ta đã làm được thế."

Ông nháy mắt với tôi, cúi chào, và bước đi.

Chỉ bởi vì bây giờ tôi đã hiểu kế hoạch của Jeb, không có nghĩa là mọi thứ sẽ dễ dàng hơn khi ông đẩy kế hoạch đi xa hơn.

Ông không còn mang khẩu súng đi bất kì nơi nào nữa. Tôi không biết nó ở đâu, nhưng ít nhất tôi mừng vì Jamie không ngủ cùng với nó nữa. Tôi cũng hơi lo lắng khi Jamie ở cùng với tôi mà không được bảo vệ, nhưng tôi quyết định rằng thực ra không có khẩu súng nó sẽ bớt nguy hiểm hơn. Chẳng ai sẽ thấy cần phải làm tổn hại nó khi mà nó không phải là một mối đe dọa cả. Hơn nữa, không còn ai tới giám sát tôi nữa.

https://thuviensach.vn

Jeb bắt đầu sai tôi đi làm những việc lặt vặt. Chạy trở lại nhà bếp lấy ổ bánh mỳ, vì ông vẫn còn đói. Đi lấy một thùng nước, góc này của cánh đồng vẫn còn khô. Kéo Jamie ra khỏi lớp học của nó, Jeb cần phải nói chuyện với nó. Đám rau chân vịt đã nẩy mầm chưa? Đi kiểm tra xem. Tôi đã nhớ đường đi qua các hang động phía nam chưa? Jeb có một lời cần nhắn với Doc.

Mỗi lần tôi phải đi thực hiện những chỉ thị đơn giản này, tôi đều mướt mồ hôi vì sợ. Tôi tập trung vào việc ẩn mình và bước đi nhanh nhất có thể mà không phải chạy qua những căn phòng lớn và hành lang tối đen. Tôi thường áp sát vào tường và cúi gằm mặt xuống. Thi thoảng, tôi vẫn còn làm ngừng những cuộc chuyện trò như từ trước đến nay, nhưng thường là tôi bị lờ đi. Lần duy nhất tôi thực sự gặp nguy hiểm chết người là khi tôi làm gián đoạn lớp học của Sharon để gọi Jamie ra. Cái nhìn Sharon bắn cho tôi dường như thích hợp với một hành động bạo lực tiếp theo. Nhưng cô ấy để Jamie đi với một cái gật đầu sau khi tôi thì thào yêu cầu của mình, và khi chúng tôi ở một mình, nó nắm bàn tay run rẩy của tôi và bảo tôi là bất kì ai dám cắt ngang lớp học của Sharon đều bị cô ấy nhìn như thế.

Lần tồi tệ nhất là lần tôi phải đi tìm Doc, bởi vì Ian cứ khăng khăng đòi chỉ đường cho tôi. Tôi nghĩ tôi có thể từ chối, nhưng Jeb không thấy có vấn đề gì với chuyện đó, và điều đó có nghĩa là Jeb tin tưởng Ian sẽ không giết tôi. Tôi không hề thích thú kiểm tra cái giả thiết đó chút nào, nhưng dường như đó là một cuộc kiểm nghiệm không thể tránh khỏi. Nếu Jeb sai khi tin tưởng vào Ian, thì Ian cũng sẽ tìm được cơ hội của anh ta sớm thôi. Vì thế tôi đi cùng Ian qua đường hầm dài tối đen ở phía nam như một thử thách cam go.

Tôi sống sót được qua phần đầu tiên. Doc nhận được lời nhắn. Dường như anh ta không ngạc nhiên khi thấy Ian bám đuôi sau tôi. Có lẽ đó là tưởng tượng của tôi, nhưng tôi nghĩ họ đã trao đổi một cái nhìn ý nghĩa với nhau. Tôi nửa ngờ là họ sẽ bẫy tôi lên một trong những cáng cứu thương của Doc ngay lúc đó. Những căn phòng ở đó vẫn làm tôi cảm thấy buồn nôn.

https://thuviensach.vn

Nhưng Doc chỉ cảm ơn tôi rồi để tôi đi như thể anh ta đang bận. Tôi không thực sự nói được là anh ta đang làm gì – anh ta có vài cuốn sách để mở và hàng đống những giấy tờ mà dường như chẳng có gì ngoài những nét phác thảo.

Trên đường trở về, sự tò mò lấn át sợ hãi trong tôi.

"Ian?" tôi hỏi, có đôi chút khó khăn khi gọi ra cái tên đó lần đầu tiên.

"Sao?" Anh ta nghe có vẻ ngạc nhiên vì tôi đã gọi anh ta.

"Sao anh vẫn chưa giết tôi?"

Anh ta khụt khịt. "Thẳng thắn đấy."

"Anh có thể mà, anh biết đấy. Jeb sẽ khó chịu, nhưng tôi không nghĩ là bác ấy sẽ bắn anh." Tôi đang nói cái gì thế này? Nghe như là tôi đang cố thuyết phục anh ta vậy. Tôi cắn vào lưỡi mình.

"Tôi biết," anh ta nói, giọng thỏa mãn.

Một thoáng im lặng, chỉ có tiếng bước chân của chúng tôi vọng lại từ thành hang, trầm và đùng đục.

"Dường như thế không công bằng," cuối cùng Ian cũng nói. "Tôi đã nghĩ về chuyện ấy rất nhiều, và tôi không thể nào thấy được làm sao giết cô lại làm mọi chuyện đúng đắn. Nó sẽ giống như xử tử một cá nhân vì một tội ác chiến tranh chung. Này, tôi không tin tất cả những giả thiết điên rồ của bác Jeb – chắc chắn nó là một điều rất tốt đẹp để tin vào, nhưng chỉ vì cô muốn một cái gì là thật không có nghĩa nó là thật. Mặc dù vậy, cho dù bác ấy đúng hay sai, cô cũng không có vẻ gì là làm hại đến chúng tôi. Tôi phải thừa nhận, cô có vẻ thành thực yêu quí thằng bé đó. Việc này trông có vẻ rất kì lạ. Dù sao, chừng nào mà cô còn không đặt chúng tôi vào nguy hiểm, có vẻ như giết cô là… độc ác. Lại thêm một điều lệch lạc nữa ở chỗ này?"

Tôi nghĩ về từ lệch lạc trong một lúc. Đó có lẽ là định nghĩa đúng nhất về tôi mà tôi từng nghe. Tôi đã từng ăn khớp với nơi nào chưa?

Thật kì lạ là chính Ian, trong số tất cả những con người khác, lại có một nội tâm dịu dàng đến kinh ngạc như thế. Tôi không nhận ra rằng sự độc ác dường như là một điều tương phản với anh ta.

Anh ta chờ trong im lặng khi tôi xem xét tất cả những điều này.

https://thuviensach.vn

“Nếu anh không muốn giết tôi, vậy thì tại sao anh lại đi cùng với tôi hôm nay?” tôi hỏi.

Anh ta lại ngập ngừng trước khi trả lời.

“Tôi không chắc lắm…” Anh ta do dự. “Jeb nghĩ rằng mọi thứ đã ổn, nhưng tôi không hoàn toàn chắc. Vẫn còn có vài người… Dù sao, Doc và tôi đang cố để mắt đến cô mỗi khi chúng tôi có thể. Chỉ để phòng hờ. Với tôi, sai cô đi xuống đường hầm phía nam dường như là hơi thách thức vận may của cô. Nhưng đó là những gì mà bác Jeb làm tốt nhất – bác ấy thách thức vận may xa nhất có thể.”

“Anh… anh và Doc đang cố gắng bảo vệ tôi?”

“Thế giới kì lạ, phải không?”

Phải mất vài giây tôi mới trả lời được.

“Kì lạ nhất,” cuối cùng tôi cũng đồng ý.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ép Buộc

Một tuần nữa trôi qua, có lẽ là hai – có vẻ như chẳng ích gì khi tính thời gian ở nơi này, nơi nó có rất ít tầm quan trọng – và mọi thứ chỉ càng lạ lùng hơn với tôi.

M

Tôi làm việc với con người mỗi ngày, nhưng không phải lúc nào cũng với Jeb. Vài ngày Ian làm cùng tôi, vài ngày là Doc, và vài ngày chỉ có Jamie. Tôi nhổ cỏ dại trên các cánh đồng, nhào bánh mỳ, và chùi rửa các kệ bếp. Tôi lấy nước, nấu súp hành, giặt quần áo ở rìa phía xa của bể tắm, và đốt cháy da tay để làm cái loại xà phòng như a xít đó. Tất cả mọi người đều phải làm việc, và vì tôi không được quyền ở đây, tôi cố gắng làm việc chăm chỉ bằng hai lần người khác. Tôi không thể kiếm được một vị trí, tôi biết thế, nhưng tôi cố hết sức có thể làm cho sự hiện diện của tôi bớt là một gánh nặng.

Tôi đã biết được một chút về những con người ở quanh tôi, phần lớn chỉ bằng việc lắng nghe họ. Ít nhất, tôi biết tên của họ. Người phụ nữ có nước da caramel tên Lily, và cô ấy tới từ Philadelphia. Cô ấy chẳng hề có một chút hài hước nào và hòa thuận với tất cả mọi người bởi vì cô ấy không bao giờ nhắng lên. Cậu trai trẻ có mái tóc đen bóng, tên Wes, nhìn cô ấy rất nhiều, nhưng dường như cô ấy không bao giờ chú ý chuyện đó. Cậu ta chỉ mới mười chín tuổi, và đã trốn thoát khỏi Eureka, Montana. Người mẹ có đôi mắt ngái ngủ là Lucina, hai đứa con trai tên Isaiah và Freedom (Tự do) – Freedom được sinh ra ngay ở trong hang, do Doc đỡ. Tôi không gặp ba người đó nhiều lắm; có vẻ như người mẹ cố giữ bọn trẻ cách xa khỏi tôi

https://thuviensach.vn

càng nhiều càng tốt trong cái nơi chật hẹp này. Người đàn ông hói đầu, má đỏ hồng là chồng của bà Trudy; tên ông ta là Geoffrey. Họ thường đi cùng một người đàn ông lớn tuổi khác, tên Heath, vốn là bạn thân của ông Geoffrey từ thuở bé; ba người họ đã cùng nhau trốn thoát khỏi cuộc chiếm đóng. Người đàn ông xanh xao có mái tóc trắng là Walter. Ông ấy bệnh, nhưng Doc không biết ông bị làm sao – chẳng có cách nào tìm ra được cả, khi không có cả phòng thí nghiệm lẫn phòng xét nghiệm, và thậm chí nếu Doc có thể chuẩn đoán đúng đi nữa, anh ta cũng không có thuốc gì để chữa trị cả. Khi các biểu hiện bệnh phát triển, Doc bắt đầu nghĩ nó là một dạng của bệnh ung thư. Điều này khiến tôi đau đớn – phải đứng nhìn ai đó thực sự đang chết vì một thứ bệnh chữa được quá dễ dàng. Walter rất dễ bị mệt nhưng luôn luôn vui vẻ. Người phụ nữ tóc vàng-trắng – đôi mắt lại có màu đen tương phản – đã mang nước cho mọi người vào ngày đầu tiên trên cánh đồng tên là Heidi. Travis, John, Stanley, Reid, Carol, Violetta, Ruth, Ann… Ít nhất tôi biết tất cả những cái tên. Có ba mươi lăm con người ở nơi này, với sáu người tham gia vào chuyến đi trộm, bao gồm cả Jared. Giờ có hai mươi chín người ở lại trong hang, và một sinh vật ngoài hành tinh gần như không được chào đón.

Tôi cũng biết nhiều hơn về những người hàng xóm của mình.

Ian và Kyle chia sẻ căn hầm có hai cánh cửa thực sự dựa ở bên ngoài lối vào trên hành lang. Ian đã bắt đầu ngủ chung với Wes ở một hành lang khác để phản đối sự hiện diện của tôi ở đây, nhưng anh ta đã chuyển trở lại chỉ sau hai đêm. Căn hầm gần bên còn lại cũng bị trống một khoảng thời gian. Jeb bảo với tôi những người ở đó sợ tôi, điều này khiến tôi buồn cười. Liệu hai mươi chín con rắn chuông có sợ một con chuột đồng đơn độc hay không?

Giờ Paige đã trở lại, ở kế bên, trong căn hầm cô ấy chia sẻ với người đồng hành của mình, Andy. Cô ấy rất nhớ thương anh ta. Lily ở cùng với Heidi trong căn đầu tiên, với tấm màn hoa; Heath ở trong căn thứ hai, với tấm bảng dán băng dính; và Trudy và Geoffrey ở trong căn thứ ba, với tấm mền kẻ sọc. Reid và Violetta cách căn của tôi một căn hầm, sự riêng tư của họ được bảo vệ bằng một tấm thảm phương đông bạc màu và sơ chỉ.

https://thuviensach.vn

Căn hầm thứ tư trong hành lang này thuộc về Doc và Sharon, và căn thứ năm thuộc về Maggie, nhưng không ai trong số ba người họ trở về cả.

Doc và Sharon là một cặp, và Maggie, trong những giờ phút hài hước dí dỏm hiếm hoi của bà, đã trêu Sharon là chị ta phải cần tới ngày tận thế của loài người mới tìm được người đàn ông hoàn hảo: mọi bà mẹ đều mong con gái mình lấy được một bác sĩ.

Sharon không phải là cô gái tôi từng nhìn thấy trong kí ức của Melanie. Có phải trong suốt những năm dài sống một mình với bà Maggie khắc khổ chị ta đã biến thành một bản sao sống động hơn của mẹ mình? Mặc dù mối quan hệ của chị ta với Doc còn mới hơn cả tôi đối với thế giới này, chị ta không hề tỏ ra mềm mỏng một chút nào dưới tác động của tình yêu mới này.

Tôi biết độ dài của mối quan hệ ấy là nhờ Jamie – Sharon và Maggie không bao giờ quên khi tôi ở cùng một phòng với họ, và câu chuyện của họ luôn cảnh giác. Họ vẫn là những người phản đối mạnh mẽ nhất, những người duy nhất vẫn còn mang theo mối ác cảm nhiệt tâm trong việc coi như không có tôi.

Tôi đã hỏi Jamie làm thế nào mà Sharon và Maggie tới được đây. Có phải họ đã tự mình tìm ra bác Jeb, trước cả Jared và Jamie không? Dường như nó hiểu câu hỏi thực sự: liệu có phải nỗ lực cuối cùng của Melanie đi tìm họ là hoàn toàn vô nghĩa hay không?

Jamie nói với tôi rằng không phải. Khi Jared cho nó xem lời nhắn cuối cùng của Melanie, giải thích rằng cô ấy đã ra đi – thằng bé phải mất một lúc mới có thể nói lại được sau từ đó, và tôi có thể nhìn thấy trên mặt nó khoảng khắc ấy đã gây cho họ những chuyện gì – họ đã tự mình đi kiếm Sharon. Maggie đã chĩa một thanh gươm cổ trước mặt Jared trong khi anh cố gắng giải thích; đó là một pha rất gay go.

Chẳng bao lâu Maggie và Jared đã cùng nhau khám phá ra điều bí ẩn của Jeb. Cả bốn người bọn họ đã tới được hang động này trước khi tôi chuyển từ Chicago tới San Diego.

Khi Jamie và tôi nói về Melanie, chúng tôi không còn khó khăn như trước. Cô ấy luôn là một phần trong những cuộc nói chuyện này – an ủi nỗi

https://thuviensach.vn

đau của nó, an ủi sự lúng túng của tôi – mặc dù cô ấy có rất ít để nói. Cô ấy gần như không nói chuyện với tôi nữa, và khi nói thì nó bị ngắt quãng; đôi khi tôi không chắc liệu tôi có nghe thấy cô ấy không hay chỉ là ý tưởng của mình tôi rằng có thể cô ấy nghĩ thế này thế kia. Nhưng cô ấy luôn nỗ lực vì Jamie. Khi tôi nghe thấy cô ấy, thì luôn luôn là lúc ở cùng với nó. Khi cô ấy không nói chuyện, cả hai chúng tôi đều cảm thấy cô ấy ở đó.

"Tại sao bây giờ chị Melanie lại trở nên im lặng thế?" Jamie hỏi tôi một buổi tối muộn. Lần này, nó không tra hỏi tôi về Nhện và những Kẻ Nếm Lửa nữa. Cả hai chúng tôi đều mệt – đó là một ngày dài thu hoạch cà rốt. Chỗ hõm thắt lưng của tôi như bị xoắn lại.

"Cô ấy gặp khó khăn trong việc nói chuyện. Cô ấy phải nỗ lực hơn chị và em rất nhiều. Cô ấy không có việc gì cần thiết phải nói đến mức ấy."

"Chị ấy làm gì suốt khoảng thời gian này?"

"Cô ấy lắng nghe, chị nghĩ vậy. Chị đoán là chị cũng không biết."

"Giờ chị có thể nghe thấy chị ấy không?"

"Không."

Tôi ngáp, và nó im lặng. Tôi tưởng nó đã ngủ. Tôi cũng chìm dần vào giấc ngủ.

"Chị có nghĩ chị ấy sẽ ra đi không? Thực sự ra đi ấy?" Jamie đột ngột thì thầm. Giọng của nó nấn ná ở từ cuối cùng.

Tôi không phải là một kẻ nói dối, và tôi không nghĩ là tôi có thể nói dối với Jamie cho dù tôi có là kẻ nói dối đi nữa. Tôi cố không nghĩ về những cảm tình tôi dành cho nó. Bởi vì có ý nghĩa gì khi tình yêu lớn nhất tôi từng cảm nhận được trong chín kiếp sống của tôi, cảm giác gia đình thực sự đầu tiên, bản năng làm mẹ của tôi, lại là dành cho một dạng sống khác? Tôi gạt bỏ ý nghĩ ấy đi.

"Chị không biết," tôi nói với nó. Và rồi, bởi vì điều đó là sự thật, tôi nói thêm, "chị hi vọng là không."

"Chị có muốn chị ấy thích chị thích em không? Chị có từng ghét chị ấy, như chị ấy đã ghét chị không?"

"Nó khác với việc chị thích em. Và chị chưa bao giờ từng ghét cô ấy, thậm chí ngay từ lúc đầu. Chị sợ cô ấy, và chị tức giận bởi vì cô ấy làm chị

https://thuviensach.vn

không thể giống như những người khác. Nhưng chị luôn luôn, luôn luôn ngưỡng mộ sự mạnh mẽ, và Melanie là người mạnh mẽ nhất mà chị từng biết.”

Jamie cười. “Chị đã sợ chị ấy ư?”

“Em không nghĩ chị gái em có thể trở nên rất đáng sợ à? Nhớ lại cái lần em leo quá cao trên hẻm núi đi, và khi em về nhà trễ cô ấy đã “nổi cơn tam bành”, theo lời của Jared?”

Nó cười khúc khích trước kỉ niệm đó. Tôi hài lòng, vì đã làm nó sao lãng khỏi câu hỏi đau đớn kia.

Tôi sẵn sàng làm mọi cách có thể để giữ yên bình trong mối quan hệ mới mẻ của tôi với những con người này. Tôi đã tưởng là tôi sẵn lòng làm mọi chuyện, bất kể nó mệt mỏi hay bẩn thỉu thế nào, nhưng hóa ra là tôi đã nghĩ sai. “Vậy là ta đang nghĩ,” Jeb nói với tôi vào một ngày, có lẽ là khoảng hai tuần sau khi mọi người đã ‘dịu xuống. ’” Tôi bắt đầu ghét những từ này của Jeb.

“Có nhớ ta đã nói cháu có thể dạy dỗ một chút ở chỗ này không?”

Câu trả lời của tôi cụt ngủn. “Có.”

“Chà, cháu nghĩ sao?”

Tôi không cần phải nghĩ. “Không.”

Lời khước từ của tôi khiến một cảm xúc tội lỗi không ngờ trào lên. Tôi chưa bao giờ từ chối một Sứ mệnh trước đó. Nó giống như làm một việc ích kỷ. Mặc dù, rõ ràng là chuyện này không giống. Các linh thể sẽ không bao giờ yêu cầu tôi làm điều gì đó mang tính tự sát như thế này.

Ông nhíu mày với tôi, kéo hai hàng lông mày hình sâu bướm lại gần nhau. “Tại sao không?”

“Làm sao bác lại nghĩ là Sharon thích thế chứ?” tôi hỏi bằng một giọng điềm tĩnh. Đó chỉ là một ví dụ, nhưng có lẽ là ví dụ thuyết phục nhất.

Ông gật đầu, vẫn còn nhăn nhó, thừa nhận luận điểm của tôi.

“Nó là vì lợi ích lớn lao hơn,” ông lầu bầu.

Tôi khụt khịt. “Lợi ích lớn lao hơn ư? Chẳng phải bắn cháu là vì lợi ích lớn lao hơn à?”

https://thuviensach.vn

“Wanda, đó là thiển cận,” ông nói, tranh luận với tôi như thể câu trả lời của tôi là một nỗ lực thuyết phục nghiêm túc. “Cái chúng ta có ở đây là một cơ hội học tập rất không bình thường. Thật lãng phí khi bỏ qua nó.”

“Cháu thực sự không nghĩ có bất kì người nào muốn học gì từ cháu. Cháu không phiền nói chuyện với bác hay Jamie –“

“Không quan trọng chuyện họ muốn gì,” Jeb khăng khăng. “Mà là cái gì tốt cho họ. Giống như sô cô la với hoa lơ xanh vậy. Cần phải biết nhiều hơn về vũ trụ - chưa nói đến những kẻ thống trị mới trên hành tinh này.”

“Làm thế nào việc đó lại giúp họ được, hả Jeb? Bác có nghĩ cháu biết gì đó có thể hủy diệt loài linh thể không? Đảo ngược tình thế? Bác Jeb, mọi chuyện đã xong rồi.” “Vẫn chưa xong khi chúng ta vẫn còn ở đây,” ông bảo tôi, mỉm cười, vì thế tôi biết là ông lại đang trêu tôi. “Ta không mong đợi cháu biến thành kẻ phản bội và cho chúng ta loại siêu vũ khí nào đó. Ta chỉ nghĩ chúng ta nên biết nhiều hơn về thế giới mà chúng ta đang sống.”

Tôi nhăn mặt trước từ kẻ phản bội. “Dù cháu có muốn cũng không thể đưa cho bác một vũ khí được, Jeb. Chúng cháu không có một điểm yếu chết người nào đó, kiểu như gót chân A sin. Không có kẻ thù tự nhiên nào ngoài vũ trụ có thể tới để trợ giúp cho loài người các bác, không có loại vi rút nào có thể kéo chúng cháu ra và để yên cho con người ở lại. Cháu xin lỗi.”

“Đừng lo lắng.” Ông nắm tay lại và đùa giỡn đập nó vào cánh tay tôi. “Mặc dù vậy cháu có thể bị ngạc nhiên đấy. Ta đã bảo cháu ở đây khá là buồn tẻ. Mọi người có thể muốn nghe chuyện của cháu nhiều hơn cháu tưởng.”

Tôi biết Jeb sẽ không để yên chuyện này. Liệu Jeb có khả năng chấp nhận thất bại không nhỉ? Tôi nghi ngờ chuyện đó.

Trong giờ ăn tôi thường ngồi với Jeb và Jamie, nếu nó không ở trong lớp hay bận việc đâu đó khác. Ian luôn luôn ngồi ngay gần, mặc dù không thực sự ngồi cùng chúng tôi. Tôi không thể hoàn toàn chấp nhận ý tưởng anh ta tự phong mình làm vệ sĩ cho tôi. Dường như nó quá tốt để là sự thật và bởi, theo triết lý của con người, thì rõ ràng là sai trái.

https://thuviensach.vn

Vài ngày sau khi tôi từ chối yêu cầu của Jeb muốn tôi dậy cho con người "vì lợi ích của chính họ," Doc tới ngồi bên cạnh tôi trong giờ ăn tối.

Sharon vẫn ở nguyên chỗ của chị ta, góc xa nhất so với chỗ ngồi thường này của tôi. Hôm nay chị ta ngồi một mình, không có bà mẹ. Chị ta không hề quay mặt để nhìn Doc đi về phía tôi. Mái tóc óng ả được búi thành một búi cao, nên tôi có thể nhìn thấy cổ của chị ta cứng đơ, và vai cong lên, căng thẳng và khó chịu. Việc đó khiến tôi muốn rời đi ngay lập tức, trước khi Doc có thể nói bất kể điều gì đó anh ta định nói với tôi, để cho tôi không bị coi là thông đồng với anh ta.

Nhưng Jamie đang ở với tôi, và nó nắm bàn tay tôi khi nhìn thấy cái nhìn hoảng sợ quen thuộc trên mắt tôi. Nó đang phát triển một khả năng kì lạ để cảm nhận được khi nào tôi trở nên khó ở. Tôi thở dài và ở nguyên chỗ của mình. Có lẽ việc tôi biến thành một kiểu nô lệ trước những mong muốn của cậu bé này còn làm phiền tôi nhiều hơn thế.

"Mọi chuyện thế nào?" Doc hỏi bằng giọng bình thường, trượt xuống chỗ cạnh tôi bên kệ bếp.

Ian, cách chúng tôi vài feet, quay người để trông như là anh ta cũng tham gia vào nhóm này.

Tôi nhún vai.

"Hôm nay bọn em nấu súp đấy," Jamie tuyên bố. "Mắt em vẫn còn cay."

Doc giơ đôi tay đỏ ửng lên. "Xà phòng."

Jamie cười. "Anh thắng."

Doc giả vờ gập bụng cúi chào, rồi quay sang tôi. "Wanda, tôi có một câu hỏi cho cô…" Anh ta để cho từ cuối kéo dài.

Tôi nhướn một lông mày lên. "À, tôi đang tự hỏi… Trong số tất cả những hành tinh khác nhau mà cô đã quen thuộc, loài nào về mặt cơ thể gần gũi nhất với loài người?"

Tôi nhăn mặt. "Tại sao?"

"Chỉ là sự tò mò vô hại muôn thưở về mặt sinh học thôi mà. Tôi đoán tôi đang nghĩ về những Người hàn gắn của cô… Họ lấy đâu ra những kiến thức để chữa lành, chứ không phải chỉ là chữa trị các triệu chứng, như cô đã nói?" Doc đang nói to hơn mức cần thiết, giọng nói nhẹ nhàng của anh

https://thuviensach.vn

ta vang xa hơn bình thường. Vài người nhìn lên – Trudy và Geoffrey, Lily, Walter…

Tôi khép chặt tay quanh người, cố chiếm vị trí nhỏ hơn. “Đó là hai câu hỏi khác nhau,” tôi lẩm bẩm.

Doc mỉm cười và ra dấu về phía tôi bảo tiếp tục.

Jamie siết chặt tay tôi.

Tôi thở dài. “Loài Gấu trên Hành tinh Mù sương, có lẽ vậy.”

“Nơi có những con quái vật móng vuốt?” Jamie thì thầm.

Tôi gật đầu.

“Chúng giống thế nào?” Doc giục.

Tôi đảo mắt, cảm thấy hơi hướng của Jeb trong chuyện này, nhưng vẫn tiếp tục. “Họ gần với loài động vật có vú ở rất nhiều điểm. Lông, máu nóng. Máu của họ không giống hệt như máu các bạn, nhưng nó làm cùng một công việc thiết yếu như nhau. Họ có những cảm xúc tương tự, cùng một nhu cầu tương tác xã hội và sáng tạo ra các vật thể -“

“Sáng tạo?” Doc cúi về phía trước, thích thú – hay giả vờ thích thú. “Làm sao lại như thế?”

Tôi nhìn vào Jamie. “Em biết mà. Sao em không kể cho Doc nhỉ?”

“Em có thể nói sai.”

“Không đâu.”

Nó nhìn vào Doc, người đang gật đầu.

“À, xem nào, họ có những bàn tay tuyệt vời.” Jamie gần như ngay lập tức háo hức. “Kiểu như khớp xương đôi vậy – họ có thể gập tay lại cả hai phía.” Nó duỗi những ngón tay của chính mình ra, như thể cố bẻ chúng ra đằng sau. “Một mặt thì mềm, như lòng bàn tay của em, nhưng mặt kia thì giống như lưỡi dao! Họ cắt băng – điêu khắc băng đá. Họ tạo ra những thành phố đầy những tòa lâu đài băng không bao giờ tan chảy! Nó rất đẹp, phải không chị Wanda?” Nó quay lại tôi để chờ xác nhận.

Tôi gật đầu. “Họ nhìn thấy một dải quang phổ khác – băng đá đầy những sắc cầu vồng. Những thành phố của họ là trung tâm niềm tự hào của họ. Họ luôn cố làm cho chúng đẹp hơn. Tôi biết một Gấu mà chúng tôi gọi là … chà, tương tự như là Người Thợ Dệt Tỏa Sáng, nhưng trong ngôn ngữ

https://thuviensach.vn

đó thì nghe nó hay hơn, bởi cái cách mà băng đá dường như biết được anh ấy muốn gì và tự định hình nó theo những giấc mơ của anh ấy. Tôi đã gặp anh ấy một lần và nhìn thấy những sáng tạo của anh ấy. Đó là một trong những kí ức đẹp nhất của tôi."

"Họ nằm mơ ư?" Ian khẽ hỏi.

Tôi cười nhăn nhó. "Không sống động như giấc mơ của con người."

"Làm sao mà những Người hàn gắn của cô có được kiến thức về sinh lý học của những giống loài mới? Họ tới hành tinh này trong trạng thái chuẩn bị sẵn sàng. Tôi đã quan sát từ đầu – quan sát những bệnh nhân giai đoạn cuối bước ra khỏi bệnh viện hoàn toàn lành lặn…" Một cái nhăn hình chữ V để lại nếp trên vầng trán hẹp của Doc. Anh ta ghét những kẻ đột nhập, như tất cả mọi người, nhưng không như những người khác, anh ta còn ghen tị với họ nữa.

Tôi không muốn trả lời. Vào lúc này tất cả mọi người đã đang lắng nghe chúng tôi, và điều này không phải là những câu chuyện cổ tích thú vị về Gấu điêu khắc băng nữa. Đây là câu chuyện về sự thất bại của họ.

Doc chờ, nhăn nhó.

"Họ… họ lấy các mẫu vật," tôi lẩm bẩm.

Ian cười hiểu biết. "Những cuộc bắt cóc của người ngoài hành tinh."

Tôi lờ anh ta đi.

Doc mím môi lại. "Giải thích đi."

Sự im lặng trong căn phòng gợi cho tôi nhớ đến lần đầu tiên tôi ở đây.

"Loài của cô bắt đầu ở đâu?" Doc hỏi. "Cô có nhớ không? Ý tôi là, như một giống loài, cô có biết sự tiến hóa của mình như thế nào không?"

"Hành tinh Gốc," tôi trả lời, gật đầu. "Chúng tôi vẫn còn sống ở đó. Đó là nơi tôi… sinh ra."

"Như thế là rất đặc biệt," Jamie nói thêm. "Rất hiếm gặp được người tới từ Hành tinh Gốc, phải không? Phần lớn linh thể cố gắng ở lại đó, phải không Wanda?" Nó không chờ câu trả lời của tôi. Tôi bắt đầu hối hận vì đã trả lời những câu hỏi của nó mỗi đêm quá cặn kẽ. "Vì thế khi có ai đó đi tiếp, họ gần như trở thành… một thần tượng? Hay là thành viên của một gia đình hoàng gia vậy."

https://thuviensach.vn

Tôi có thể cảm thấy má mình nóng lên.

“Đó là một hành tinh mát lạnh,” Jamie tiếp tục. “Có rất nhiều mây, với nhiều tầng lớp màu sắc khác nhau. Đó là hành tinh duy nhất các linh thể có thể sống bên ngoài một vật chủ trong thời gian dài. Những vật chủ trên Hành tinh Gốc cũng rất đẹp, với những cái cánh mềm và rất nhiều xúc tu và những đôi mắt lớn màu bạc.”

Doc đang chúi người về phía trước với khuôn mặt đặt trên bàn tay. “Họ có nhớ mối quan hệ vật chủ-kí sinh được hình thành như thế nào không? Công cuộc chiếm đóng bắt đầu như thế nào?”

Jamie nhìn vào tôi, nhún vai.

“Chúng tôi đã luôn luôn sống theo cách đó,” tôi chậm rãi trả lời, vẫn còn miễn cưỡng. “Ít nhất là kể từ khi chúng tôi đủ thông minh để nhận biết chính mình. Chúng tôi được khám phá bởi những loài khác – loài Chim kền kền, ở đây chúng tôi gọi họ như vậy, mặc dù đó là vì tính cách của họ nhiều hơn là vì hình dáng bên ngoài. Họ… không tốt. Rồi chúng tôi phát hiện ra rằng chúng tôi có thể gắn chặt với họ cũng như chúng tôi đã gắn chặt với vật chủ gốc của mình. Một khi đã kiểm soát được họ, chúng tôi tận dụng các công nghệ của họ. Đầu tiên chúng tôi chiếm hành tinh của họ, rồi theo chân họ tới Hành tinh Rồng và Thế giới Mùa hè – những hành tinh đẹp đẽ mà ở đó Chim kền kền cũng đã không tốt. Chúng tôi bắt đầu chinh phục; vật chủ của chúng tôi tái sản sinh quá chậm so với chúng tôi, và vòng đời của họ quá ngắn. Chúng tôi bắt đầu khám phá xa hơn trong vũ trụ…”

Tôi ngập ngừng, nhận biết được rất nhiều đôi mắt trên mặt mình. Chỉ có Sharon là vẫn tiếp tục nhìn đi xa.

“Cô nói về nó gần như là cô đã ở đó vậy,” Ian khẽ ghi nhận. “Những chuyện này xảy ra bao lâu rồi?” “Sau thời kì khủng long sinh sống ở đây nhưng trước khi có loài người. Tôi không ở đó, nhưng tôi nhớ một chút trong những gì mà mẹ của mẹ của mẹ tôi nhớ về nó.”

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Ian hỏi, cúi người về phía tôi, đôi mắt xanh sáng của anh ta nhìn xoáy vào tôi.

“Tôi không biết tính theo năm Trái Đất.”

“Ước lượng thôi?” anh ta khăng khăng.

https://thuviensach.vn

“Vài ngàn năm, có lẽ vậy.” Tôi nhún vai. “Tôi mất phương hướng trong khoảng thời gian sống trong bình siêu lạnh.”

Ian lùi lại, sững sờ.

“Oa, già thật,” Jamie thở hắt ra.

“Nhưng trong khía cạnh thực tế, chị còn trẻ hơn em,” tôi lẩm bẩm với nó. “Chưa tới một năm tuổi. Lúc nào chị cũng cảm thấy như trẻ con.”

Đôi môi Jamie khẽ nhếch lên ở khóe miệng. Nó thích cái ý tưởng trưởng thành hơn tôi.

“Quy trình lão hóa của loài của cô là thế nào?” Doc hỏi. “Vòng đời tự nhiên ấy?”

“Chúng tôi không có vòng đời tự nhiên,” tôi nói với anh ta. “Chừng nào mà chúng tôi còn có những vật chủ khỏe mạnh, chúng tôi có thể sống mãi mãi.”

Một tiếng rì rầm thấp – giận dữ chăng? Sợ hãi? Ghê tởm? Tôi không thể nói được – lan ra khắp hang động. Tôi thấy rằng câu trả lời của mình là không khôn ngoan; tôi hiểu những lời đó có nghĩa gì với họ.

“Thích nhỉ.” Tiếng nói nhỏ, giận dữ xuất phát từ phía Sharon, nhưng chị ta không hề quay người.

Jamie nắm lấy bàn tay tôi, một lần nữa nhìn thấy mong muốn bỏ chạy của tôi. Lần này tôi nhẹ nhàng kéo bàn tay ra khỏi tay nó.

“Tôi không đói nữa,” tôi thì thầm, mặc dù bánh mỳ của tôi vẫn gần như nguyên vẹn chưa ai động vào. Tôi nhảy xuống, và bám sát vào tường, chạy trốn.

Jamie đi ngay đằng sau tôi. Nó bắt kịp tôi ở chỗ vườn lớn và đưa cho tôi phần còn lại của chiếc bánh mỳ.

“Nó thực sự rất thú vị, thật đấy,” nó bảo tôi. “Em không nghĩ có ai đó quá buồn đâu.”

“Jeb đã khiến Doc làm việc này, phải không?”

“Chị kể chuyện rất giỏi. Một khi mọi người biết điều đó, họ sẽ muốn nghe. Cũng như em và Jeb vậy.”

“Thế nếu chị không muốn kể cho họ thì sao?”

https://thuviensach.vn

Jamie nhăn mày. “Chà, thế thì em đoán là chị…không nên. Nhưng có vẻ như chị không phiền kể chuyện cho em mà.”

“Chuyện đó khác. Em thích chị.” Đáng lẽ tôi đã nói, Em không muốn giết chị, nhưng những lời đó sẽ làm nó buồn.

“Một khi mọi người biết chị, họ sẽ đều thích chị thôi. Ian và Doc đã thích chị rồi đó.”

“Ian và Doc không thích chị, Jamie à. Họ chỉ cực kì tò mò thôi.”

“Có mà.”

“AAA,” tôi rên lên. Lúc này chúng tôi đã về đến phòng mình. Tôi gạt tấm màn sang một bên và lao mình lên cái chiếu. Jamie ngồi xuống bớt mạnh bạo hơn tôi bên cạnh tôi và vòng cánh tay quanh đầu gối.

“Đừng tức giận,” nó xin. “Bác Jeb có ý tốt mà.”

Tôi lại rên lần nữa.

“Sẽ không tệ đến thế đâu.”

“Doc sẽ tiếp tục làm thế này mỗi lần chị đi vào trong bếp, đúng không?” Jamie ngượng ngùng gật đầu. “Hoặc là anh Ian. Hoặc là bác Jeb.”

“Hoặc là em.”

“Tất cả bọn em đều muốn biết.”

Tôi thở dài và nằm sấp xuống. “Lúc nào bác Jeb cũng phải làm theo ý mình vậy hả?”

Jamie nghĩ một lúc, rồi gật đầu. “Hầu hết là thế, vâng.”

Tôi cắn một miếng bánh mỳ lớn. Khi tôi đã nhai xong, tôi nói, “chị nghĩ chị sẽ ăn ở trong đây từ nay về sau.”

“Ian sẽ hỏi chị vào ngày mai khi chị làm cỏ cho đám rau chân vịt. Bác Jeb không sai anh ấy – mà là anh ấy muốn thế.”

“Chà, tuyệt làm sao nhỉ.”

“Chị khá giỏi châm biếm đấy. Em tưởng kí sinh trùng – ý em là các linh thể - không thích kiểu hài hước tiêu cực. Chỉ những thứ vui vẻ thôi.”

“Ở đây họ học hỏi khá nhanh, nhóc.”

Jamie cười rồi nắm tay tôi. “Chị không ghét sống ở đây, phải không? Chị không buồn khổ đúng không?”

Đôi mắt to màu sô cô la của nó đang lo nghĩ.

https://thuviensach.vn

Tôi đặt bàn tay nó lên mặt mình. “Chị ổn,” tôi bảo nó, và trong giây phút ấy, đó hoàn toàn là sự thật.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trở Về

Tôi đã trở thành cô giáo như ý muốn của Jeb mà chưa bao giờ thực sự đồng ý làm việc đó.

T

“Lớp học” của tôi rất không chính thức. Tôi trả lời những câu hỏi mỗi tối sau bữa ăn. Tôi phát hiện ra rằng chừng nào tôi còn sẵn lòng làm việc này, Ian và Doc và Jeb sẽ để tôi yên lúc ban ngày để tôi có thể tập trung vào làm những công việc của mình. Chúng tôi luôn luôn tụ tập trong nhà bếp; tôi thích giúp đỡ mọi người nướng bánh trong khi tôi nói. Nó cho tôi cái cớ để dừng lại trước khi trả lời một câu hỏi khó, và chỗ nào đó để nhìn vào khi tôi không muốn nhìn vào mắt mọi người. Trong đầu tôi, có vẻ như thế là phù hợp; lời nói của tôi đôi khi làm họ buồn, nhưng những hành động của tôi luôn luôn là vì lợi ích của họ.

Tôi không muốn thừa nhận rằng Jamie đã đúng. Rõ ràng là, họ không thích tôi. Họ không thể; tôi không phải là một trong số họ. Jamie thích tôi, nhưng đó chỉ là do một phản ứng hóa học kì lạ nào đó không hợp lý một chút nào cả. Jeb thích tôi, nhưng Jeb rất điên khùng. Phần lớn bọn họ đều không có cả hai cái lý do đó. Không, họ không thích tôi. Nhưng mọi chuyện thay đổi khi tôi bắt đầu nói chuyện.

Lần đầu tiên tôi để ý là buổi sáng ngày hôm sau sau khi tôi trả lời câu hỏi của Doc trong bữa tối; tôi đang ở trong phòng tắm đen thui, giặt quần áo với Trudy, Lily và Jamie.

“Đưa cho tôi cục xà phòng được không, Wanda?” Trudy hỏi từ bên trái tôi.

https://thuviensach.vn

Một luồng sóng điện chạy qua người tôi trước âm thanh tên tôi được gọi ra bởi một giọng phụ nữ.

Điếng người, tôi đưa cho bà cục xà phòng rồi rửa chỗ dính lên tay tôi.

“Cám ơn,” bà ấy nói.

“Không có chi,” tôi lẩm bẩm. Giọng tôi vỡ ra ở âm cuối cùng.

Một ngày sau tôi đi ngang qua Lily trong hành lang trên đường đi tìm Jamie trước bữa tối.

“Chào Wanda,” cô ấy nói, gật đầu.

“Chào chị Lily,” tôi trả lời, cổ họng tôi khô đắng.

Chẳng bao lâu không chỉ có Doc và Ian hỏi tôi câu hỏi vào bữa tối nữa. Tôi rất ngạc nhiên trước người nói nhiều nhất ở đây: ông Walter ốm yếu, khuôn mặt của ông là một màu xám nhợt đáng lo ngại, ông quan tâm không ngừng nghỉ tới những Dơi trên Thế giới Hát. Heath, vốn thường im lặng, để cho Trudy và Geoffrey nói hộ ông ấy, lại rất ham chuyện trong những buổi tối thế này. Ông thích thú với Thế giới Lửa sao đó, và mặc dù đó là câu chuyện kém yêu thích nhất của tôi, ông vẫn hỏi tôi tới tấp cho đến khi nghe mọi chi tiết mà tôi biết. Lily quan tâm tới những vấn đề kĩ thuật – chị ấy muốn biết về những con tàu mang chúng tôi từ hành tinh này tới hành tinh nọ, những phi công, nguyên liệu. Lily chính là người được nghe tôi giải thích về những bình siêu lạnh – thứ gì đó mà họ đều nhìn thấy nhưng ít người hiểu được mục đích sử dụng của nó. Cậu Wes cả thẹn, người thường ngồi gần Lily, không hỏi về những hành tinh khác mà về chính hành tinh này. Nó vận hành như thế nào? Không có tiền, không tặng thưởng cho công việc – tại sao xã hội của loài linh thể chúng tôi lại không đổ vỡ? Tôi cố gắng giải thích rằng nó không khác lắm với cuộc sống ở trong hang này. Chẳng phải tất cả chúng tôi đều đang làm việc mà không cần tiền và chia sẻ sản phẩm của sức lao động của chúng tôi với tất cả mọi người hay sao?

“Phải,” cậu ta cắt ngang lời tôi, lắc đầu. “Nhưng ở đây khác – Jeb có một khẩu súng dành cho những kẻ lười biếng.”

Mọi người đều nhìn vào Jeb, người đang nháy mắt, và rồi họ đều cười.

Jeb tham dự vào tất cả mọi tối. Ông không tham gia; chỉ ngồi đăm chiêu ở phía cuối phòng, thi thoảng mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Ông đã đúng về chuyện giải trí; thật là kì cục, vì tất cả chúng tôi đều có chân, tình huống này nhắc tôi nhớ tới Tảo Thấy. Ở đó có một danh xưng đặc biệt cho những người mua vui, giống như Người khuyên giải hay Người hàn gắn hay Người truy tìm vậy. Tôi là một trong những Người kể chuyện, vì thế sự chuyển đổi thành một giáo viên trên hành tinh Trái Đất này không phải là một sự thay đổi, ít nhất là về phạm vi chuyên môn. Nó rất giống với căn bếp sau khi trời tối, với mùi khói và bánh mỳ nướng quyện trong phòng. Mọi người đều kẹt ở đây, cũng như những cái cây. Những câu chuyện của tôi là cái gì đó mới mẻ, cái gì đó để nghĩ về ngoài những thứ thông thường – cùng những công việc hàng ngày vất vả không ngừng lặp đi lặp lại, cùng ba mươi lăm khuôn mặt đó, cùng những kí ức về những khuôn mặt khác mang đến cho họ cùng cảm xúc đau thương, cùng nỗi sợ hãi và thất vọng đã từ lâu trở thành bạn đồng hành. Và vì thế căn bếp luôn luôn đông chật trong những lớp học thường lệ của tôi. Chỉ có Sharon và Maggie là vắng mặt một cách rõ ràng và kiên định.

Tôi đang ở trong tuần thứ tư với tư cách là một giáo viên không chính thức thì cuộc sống trong hang động lại thay đổi.

Căn bếp đông đúc, đúng như bình thường. Jeb và Doc là những người duy nhất vắng mặt ngoài hai người nói trên. Trên cái kệ cạnh tôi là một cái khay kim loại chứa những ổ bánh mỳ sậm màu, lổn nhổn, phồng lên gấp hai lần kích cỡ lúc họ bắt đầu. Chúng đã sẵn sàng cho vào lò, ngay khi cái khay đang được nướng đã chín. Cứ vài phút Trudy lại kiểm tra để đảm bảo là không cái gì bị cháy.

Thường thường, tôi cố gắng để Jamie nói hộ tôi khi nó biết rõ câu chuyện. Tôi thích nhìn khuôn mặt nó sáng lên với sự nhiệt tình, và cái cách nó sử dụng đôi bàn tay để vẽ những hình ảnh trong không khí. Tối nay, Heidi muốn biết nhiều hơn về loài Cá heo, vì thế tôi yêu cầu Jamie trả lời những câu hỏi của cô ấy khi nó có thể.

Con người luôn luôn nói chuyện với nét buồn bã khi họ hỏi về cuộc sát nhập mới nhất này của chúng tôi. Họ nhìn những Cá heo như là hình phản chiếu của chính họ trong những năm đầu của cuộc chiếm đóng. Đôi mắt

https://thuviensach.vn

sẫm màu của Heidi, bối rối bên dưới mái tóc vàng-trắng, nhíu lại với lòng cảm thông khi cô ấy hỏi.

“Trông họ giống chuồn chuồn khổng lồ hơn là cá, phải không chị Wanda?” Jamie gần như lúc nào cũng hỏi sự xác nhận của tôi, mặc dù nó không bao giờ chờ tôi trả lời. “Mặc dù vậy tất cả bọn họ đều dẻo dai, với ba, bốn hoặc là năm bộ cánh, tùy thuộc vào độ tuổi của họ, phải không? Vì thế họ kiểu như là bay trong nước – nó nhẹ hơn nước ở đây, bớt đậm đặc hơn. Họ có năm, bảy hoặc chín chân, tùy thuộc vào giới tính của họ, đúng không, chị Wanda? Họ có ba giới tính khác nhau. Họ có những bàn tay thật sự dài với những ngón tay thô, khỏe mạnh có thể làm được tất cả mọi thứ. Họ kiến tạo những thành phố dưới nước từ những cái cây cứng mọc ở đó, kiểu như cây nhưng không thực sự là cây. Họ không tiến xa như chúng ta, phải không chị Wanda? Bởi vì họ chưa bao giờ làm tàu vũ trụ hay, kiểu như điện thoại để liên lạc. Con người tiến hóa hơn.”

Trudy kéo cái khay bánh đã nướng ra, và tôi cúi xuống để cho cái khay bột nở tiếp theo vào trong cái lỗ nóng, đang bốc khói. Cần phải xô đẩy và giữ thăng bằng một lúc mới để nó đúng vị trí được.

Trong lúc đang đổ mồ hôi trước cái lò, tôi nghe thấy vài chuyển động nào đó bên ngoài căn bếp, vang vọng xuống dưới hành lang từ nơi nào đó khác trong hang động. Rất khó để đánh giá khoảng cách từ đó tới đây, với tất cả những âm thanh vang động ngẫu nhiên và âm thanh kì lạ khác.

“Hây!” Jamie la lên sau lưng tôi, và tôi quay lại vừa kịp lúc để thấy phía sau đầu nó khi nó lao ra ngoài cửa.

Tôi đứng thẳng dậy từ chỗ của mình và bước một bước theo nó, bản năng đi theo của tôi.

“Chờ đã,” Ian nói. “Nó sẽ trở lại. Hãy nói cho chúng tôi biết nhiều hơn về Cá heo.”

Ian đang ngồi trên kệ cạnh lò nướng – một vị trí rất nóng mà tôi sẽ không chọn – vị trí đó khiến anh ta ở đủ gần để với tay ra và chạm vào cổ tay tôi. Cánh tay tôi tránh xa khỏi mối tiếp xúc không mong đợi đó, nhưng tôi vẫn ở nguyên một chỗ.

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì ở ngoài đó thế?” tôi hỏi. Tôi vẫn nghe được những lời nói rời rạc luyến thoắng – tôi nghĩ tôi có thể nghe được giọng nói háo hức của Jamie trong đám tạp âm.

Ian nhún vai. “Ai mà biết được? Có lẽ bác Jeb…” Anh ta nhún vai lần nữa, như thể không quan tâm đến mức tìm hiểu xem nó là gì. Lơ đãng, nhưng có một sự căng thẳng trong mắt anh ta mà tôi không hiểu được.

Tôi chắc chắn sẽ tìm ra sớm thôi, vì thế tôi cũng nhún vai, và bắt đầu giải thích về mối quan hệ gia đình hết sức phức tạp của loài Cá heo trong khi tôi giúp Trudy đặt những chiếc bánh mỳ nóng vào trong hộp nhựa.

“Để mà nói thì sáu trong số chín… ông bà, thường ở cùng với cháu của họ trong giai đoạn phát triển đầu tiên trong khi ba bố mẹ làm việc cùng với sáu ông bà của chính họ trong một chái nhà khác của gia đình để cho các con tới ở khi họ đã di chuyển,” tôi đang giải thích, mắt để trên những ổ bánh mỳ trên tay hơn là khán giả của tôi, như thường lệ, khi tôi nghe thấy tiếng hít vào từ phía cuối phòng. Tôi tự động tiếp tục với câu tiếp theo khi nhìn lướt qua đám đông để xem ai đang buồn. “Cặp ba ông bà còn lại theo thông lệ liên quan tới…”

Không ai buồn vì tôi cả. Mọi cái đầu đều quay về cùng hướng tôi đang nhìn. Mắt tôi trượt qua gáy họ tới lối vào tối đen.

Điều đầu tiên tôi thấy là hình dáng bé nhỏ của Jamie, bám chặt vào cánh tay ai đó. Ai đó rất bẩn thỉu, từ đầu tới chân, đến nỗi anh gần như bị lẫn vào các bức tường hang. Ai đó quá cao để là Jeb, và dù sao thì Jeb cũng ở ngay phía sau vai Jamie. Thậm chí từ khoảng cách này, tôi có thể nhìn thấy rằng đôi mắt Jeb nheo lại và mũi ông nhăn lại, như thể ông đang sốt ruột – một cảm xúc hiếm hoi ở Jeb. Tôi cũng thấy rằng khuôn mặt của Jamie sáng lên với niềm vui thuần khiết.

“Họ đây rồi,” Ian lẩm bẩm bên cạnh tôi, giọng anh ta gần như không nghe được trên tiếng tiếng lách tách của ngọn lửa.

Người đàn ông bẩn thỉu mà Jamie đang bám chặt vào bước một bước lên trước. Một bàn tay anh giơ lên chầm chậm, như một phản ứng tự nhiên, và co lại thành nắm đấm.

https://thuviensach.vn

Giọng của Jared phát ra từ hình dạng bẩn thỉu – cộc lốc, hoàn toàn không có chút lên xuống nào. “Chuyện này nghĩa là thế nào, Jeb?”

Cổ họng tôi thít lại. Tôi cố nuốt nước bọt và thấy rằng nó đã bị chặn ngang. Tôi cố hít thở và không thành công. Trái tim tôi đập gấp gáp.

Jared! Giọng nói hân hoan của Melanie to rõ, một tiếng kêu vui sướng trong câm lặng. Cô ấy ào ra tỏa sáng đầy sinh động trong đầu tôi. Jared đã về!

“Chị Wanda đang dạy tất cả bọn em về vũ trụ,” Jamie háo hức lắp bắp, vì lý do gì đó nó vẫn không bắt được cơn giận của Jared – có lẽ nó đang quá vui mừng nên không chú ý.

“Wanda?” Jared nhắc lại bằng giọng thấp đến nỗi gần như là một tiếng gầm gừ.

Có thêm nhiều hình dáng bẩn thỉu trong hành lang phía sau anh. Tôi chỉ chú ý đến họ khi họ lặp lại tiếng gừ của anh trong những tiếng lào xào giận dữ. Một cái đầu tóc vàng hoe đứng lên từ đám đông chết lặng. Paige lảo đảo trên hai chân cô ấy. “Andy!” cô ấy kêu, và luống cuống đi qua những người ngồi bên cạnh. Một người đàn ông bẩn thỉu bước vòng qua Jared và tóm được cô gần như trước khi cô ngã vào Wes. “Ôi, Andy!” cô ấy khóc, giọng nói nhắc tôi nhớ tới giọng Melanie.

Cơn khóc lóc của Paige làm thay đổi không khí ngay lập tức. Đám đông im lặng bắt đầu rì rầm, phần lớn mọi người đã đứng lên. Lúc này âm thanh là những lời chào mừng, vì phần lớn mọi người tới để chào đám người vừa trở về. Tôi cố đọc những biểu hiện kì lạ trên mặt họ khi họ buộc nụ cười nở ra trên môi và lén lút liếc trở lại tôi. Tôi nhận ra sau một giây rất dài, rất chậm chạp – thời gian dường như đang đông cứng lại xung quanh tôi, ghim chặt tôi vào một chỗ - rằng biểu hiện tôi đang thắc mắc kia là tội lỗi.

“Sẽ ổn cả thôi, Wanda,” Ian thì thầm khe khẽ.

Tôi điên cuồng liếc về phía anh ta, tìm kiếm biểu hiện tội lỗi ấy trên mặt anh ta. Tôi không thấy nó, chỉ thấy sự phòng thủ hiện lên trong đôi mắt trong sáng của anh khi anh nhìn đăm đăm vào những người mới tới.

“Cái quái gì thế này, mọi người?” một giọng nói mới bùng ra.

https://thuviensach.vn

Kyle – dễ dàng nhận ra được anh ta nhờ kích thước bất chấp lớp bụi bẩn – đang dẹp đường đi ngang qua Jared và hướng về phía… tôi.

"Các người đang để cho nó kể cho các người nghe những lời nói dối của nó? Các người điên hết cả rồi hả? Hay nó đã dẫn những Tên truy tìm tới rồi? Các người bây giờ đều là kí sinh trùng rồi hả?"

Rất nhiều cái đầu cúi gằm xuống, xấu hổ. Chỉ có vài người giữ cằm của họ thẳng đơ trên không, vai họ bạnh ra: Lily, Trudy, Wes… và Walter ốm yếu, trong số tất cả mọi người.

"Bình tĩnh nào, Kyle," Walter nói bằng giọng đau yếu của ông.

Kyle lờ ông đi. Anh ta bước những bước vững chắc về phía tôi, đôi mắt anh ta, cùng một màu xanh cô ban mạnh mẽ như em trai mình, lóe lên vì tức giận. Mặc dù vậy tôi không thể giữ mắt mình nhìn anh ta – chúng cứ liên tục trở lại khuôn mặt tối tăm của Jared, cố đọc xuyên qua lớp ngụy trang của anh.

Tình yêu của Melanie tràn qua tôi như một cái hồ tràn khỏi đập, làm tôi sao lãng nhiều hơn nữa khỏi con người độc ác cáu giận đang nhanh chóng rút ngắn khoảng cách kia.

Ian trượt vào trong tầm nhìn của tôi, di chuyển để đứng ngay trước mặt tôi. Tôi nghiêng đầu sang một bên để tiếp tục nhìn được Jared.

"Nhiều chuyện đã thay đổi trong khi anh đi, anh trai."

Kyle dừng lại, khuôn mặt trùng lại vì không thể tin được. "Vậy là những Tên truy tìm đã đến, phải không Ian?"

"Cô ấy không phải là một mối nguy với chúng ta,"

Kyle nghiến răng lại với nhau, và từ khóe mắt mình, tôi nhìn thấy anh ta thò tay lấy cái gì đó trong túi.

Cuối cùng việc đó cũng thu hút được sự chú ý của tôi. Tôi nhăn mặt, chờ đợi một vũ khí. Lời lẽ tuôn ra khỏi lưỡi tôi trong một tiếng thì thào tắc nghẹn. "Đừng cản trở anh ta, Ian."

Ian không phản ứng với lời cầu xin của tôi. Tôi ngạc nhiên trước sự lo lắng do việc này gây ra, trước việc tôi không muốn anh bị đau nhiều thế nào. Đó không phải là một sự bảo vệ theo bản năng, nhu cầu bảo vệ sâu trong xương tủy, giống như tôi đã cảm thấy cho Jamie hay thậm chí là

https://thuviensach.vn

Jared. Tôi chỉ biết rằng Ian không nên bị đau khi cố bảo vệ tôi. Bàn tay Kyle giơ lên, và một ánh sáng chiếu ra từ đó. Anh ta chiếu nó vào mặt Ian, giữ nó ở đó trong một giây. Ian không hề chớp mắt vì ánh sáng.

"Vậy thì, là cái gì?" Kyle hỏi, nhét cái đèn pin trở lại túi áo. "Cậu không phải là một kí sinh trùng. Vậy làm sao nó cảm hóa cậu được?"

"Bình tĩnh đi, và bọn em sẽ kể cho anh nghe tất cả."

"Không."

Lời phản đối không thốt ra từ Kyle mà là từ đằng sau anh ta. Tôi nhìn Jared chậm rãi tiến về phía chúng tôi qua đám khán giả lặng im. Khi anh tới gần hơn, Jamie vẫn bám vào tay anh với biểu hiện choáng váng, tôi có thể đọc được khuôn mặt anh tốt hơn bên dưới lớp mặt nạ bụi bẩn. Thậm chí cả Melanie, đang mê man vì hạnh phúc trước sự trở về toàn vẹn của anh, cũng không thể nhầm lẫn biểu hiện ghê tởm ở đó.

Jeb đã phí phạm nỗ lực của ông với nhầm người. Bất kể việc Trudy hay Lily đã nói chuyện với tôi, bất kể việc Ian đã đặt mình giữa anh trai anh và tôi, bất kể Sharon và Maggie đã không hề làm việc gì ác ý với tôi. Người duy nhất ở đây cần phải được thuyết phục, cuối cùng, bây giờ, đã quyết định.

"Tôi không nghĩ bất kì ai cần phải bình tĩnh," Jared nói qua hai hàm răng. "Jeb," anh nói tiếp, không nhìn xem người đàn ông lớn tuổi có đi theo anh hay không, "đưa khẩu súng cho tôi." Sự im lặng theo sau những lời nói của anh căng thẳng đến nỗi tôi có thể cảm nhận được áp lực đằng trong tai tôi.

Từ khoảnh khắc tôi có thể nhìn rõ khuôn mặt anh, tôi đã biết rằng thế là hết. Tôi biết điều tôi phải làm bây giờ; Melanie cũng cùng quan điểm. Khẽ khàng hết sức có thể, tôi bước một bước sang bên và lùi lại, để cho có thể tránh xa khỏi Ian. Rồi nhắm mắt lại.

"Vô tình không mang theo người," Jeb lè nhè nói.

Tôi nhìn lén qua khe mắt khi Jared quay lại để đánh giá sự thật trong lời tuyên bố của Jeb.

Hơi thở của Jared rít lên giận dữ qua hai lỗ mũi. "Tốt thôi," anh lẩm bẩm. Anh bước thêm một bước về phía tôi. "Mặc dù thế này sẽ chậm hơn.

https://thuviensach.vn

Sẽ nhân đạo hơn nếu bác nhanh chóng tìm được khẩu súng đó.”

“Làm ơn đi, Jared, xin anh hãy nói chuyện,” Ian nói, giữ nguyên vị trí trong khi nói, đã biết trước câu trả lời.

“Tôi nghĩ đã nói chuyện quá nhiều rồi,” Jared gầm lên. “Jeb đã để chuyện này cho tôi, và tôi đã quyết định.”

Jeb hắng giọng ầm ĩ. Jared quay nửa người để nhìn vào ông lần nữa.

“Cái gì?” anh hỏi. “Bác đã tạo ra luật lệ, Jeb.”

“Chà, ừ, đúng là thế.”

Jared quay trở lại với tôi. “Ian, tránh ra đi.”

“Chà, chà, từ từ đã,” Jeb nói tiếp. “Nếu cậu nhớ lại, luật lệ là cơ thể thuộc về ai người đó ra quyết định.”

Một mạch máu trên trán Jared co bóp rõ ràng. “Và?”

“Với ta có vẻ như là có ai đó ở đây cũng có quyền ngang với cậu. Có lẽ là còn nhiều hơn.”

Jared nhìn thẳng phía trước, suy nghĩ chuyện đó. Sau một khoảng thời gian chậm chạp, sự hiểu ra làm lông mày anh nhíu lại. Anh nhìn xuống cậu bé vẫn đang bám trên tay anh.

Tất cả niềm vui đã bị vắt kiệt khỏi khuôn mặt Jamie, để lại sự xanh xao và kinh hoàng.

“Anh không thể, Jared,” nó uất nghẹn. “Anh sẽ không. Wanda tốt mà. Chị ấy là bạn của em! Và Mel! Còn Mel thì sao? Anh không thể giết Mel! Làm ơn! Anh phải –“ Nó ngừng lời, khuôn mặt khổ sở.

Tôi nhắm mắt lại lần nữa, cố đẩy hình ảnh cậu bé đang đau đớn ra khỏi tâm trí. Không đến bên nó đã gần như không thể chịu đựng được rồi. Tôi khóa chặt những thớ thịt của mình, hứa hẹn với bản thân rằng nếu lúc này tôi di chuyển thì sẽ chẳng giúp ích gì cho nó.

“Vậy đó,” Jeb nói, giọng ông quá xã giao trong tình huống này, “cậu có thể thấy Jamie không đồng tình rồi. Ta cho là nó cũng có quyền được nói nhiều như cậu.”

Trong một lúc lâu không có câu trả lời nào nên tôi phải mở mắt ra lần nữa.

https://thuviensach.vn

Jared đang nhìn đăm đăm vào khuôn mặt thống khổ, sợ hãi của Jamie với vẻ kinh hoàng của chính anh.

“Làm sao bác lại để chuyện này xảy ra, hở Jeb?” anh thì thào.

“Cần phải có vài cuộc nói chuyện,” Jeb trả lời. “Tại sao các cậu không nghỉ ngơi một lát trước nhỉ? Có lẽ các cậu sẽ cảm thấy muốn chuyện trò hơn sau khi đi tắm.”

Jare lườm độc địa vào người đàn ông lớn tuổi, đôi mắt của anh chứa đầy sự kinh ngạc và đau đớn vì bị phản bội. Tôi chỉ có duy nhất một so sánh kiểu con người dành cho cái nhìn như thế. Caesar và Brutus, Jesus và Judas.

Sự căng thẳng không chịu đựng nổi kéo dài thêm một phút rất dài nữa, rồi Jared gạt những ngón tay Jamie ra khỏi cánh tay anh.

“Kyle,” Jared gọi, quay người và bước ra khỏi phòng.

Kyle bắn cho em trai mình cái nhăn mặt cuối cùng rồi đi theo.

Những thành viên khác trong đoàn người bẩn thỉu lặng lẽ đi theo họ, Paige núp mình an toàn dưới cánh tay Andy.

Phần lớn những con người khác, tất cả những người đã cúi đầu hổ thẹn vì chấp nhận tôi vào trong cộng đồng của họ, lê chân ra ngoài phía sau họ. Chỉ có Jamie, Jeb và Ian bên cạnh tôi, và Trudy, Geoffrey, Heath, Lily, Wes và Walter ở lại.

Không ai nói gì cho đến khi tiếng bước chân vọng lại đã lùi xa trong sự yên tĩnh.

“Phù!” Ian thở ra. “Suýt nữa thì. Nhanh trí đấy, bác Jeb.”

“Túng thế phải tùng quyền mà. Nhưng chúng ta vẫn chưa thoát hiểm được đâu,” Jeb trả lời.

“Làm như cháu không biết ấy! Bác không để khẩu súng ở chỗ nào đó dễ tìm chứ hả?”

“Không. Ta đã lường trước chuyện này sẽ sớm tới mà.”

“Ít nhất, thế còn đỡ.” Jamie đang run, đứng một mình trong khoảng trống do đoàn người bỏ lại. Ở giữa những người mà tôi phải tính là bạn mình, tôi cảm thấy có thể bước đến bên nó. Nó quăng cánh tay quanh eo tôi, và tôi vỗ vỗ vào lưng nó bằng bàn tay run rẩy. “Được mà,” tôi nói dối

https://thuviensach.vn

trong tiếng thì thào. “Ổn rồi mà.” Tôi biết ngay cả một kẻ ngốc cũng nghe thấy sự giả dối trong giọng tôi, và Jamie không phải là đồ ngốc.

“Anh ấy sẽ không làm đau chị,” Jamie nói chắc nịch, đấu tranh với những giọt nước mắt tôi có thể nhìn thấy trong mắt nó. “Em sẽ không cho anh ấy làm thế.”

“Xuỵt,” tôi thì thầm.

Tôi đang sợ hãi – tôi có thể nhận thấy những nét kinh hoàng đọng trên mặt mình. Jared nói đúng – làm sao mà Jeb có thể để chuyện này xảy ra được chứ? Nếu họ đã giết tôi ngay từ ngày đầu tiên ở đây, trước khi Jamie từng nhìn thấy tôi… Hay ngay trong tuần đầu tiên, trong khi Jared giữ tôi biệt lập với mọi người, trước khi Jamie và tôi trở thành bạn bè… Hay nếu tôi chỉ việc ngầm mồm lại về chuyện Melanie… Đã quá muộn cho tất cả những điều đó.

Cánh tay tôi thiết chặt quanh đứa trẻ.

Melanie cũng kinh hoàng như thế. Đứa em tội nghiệp của tôi.

Tôi đã bảo cô kể cho nó nghe tất cả mọi chuyện là một ý tưởng tồi tệ rồi mà, tôi nhắc nhở cô ấy.

Giờ nó sẽ ra sao đây, khi chúng ta chết?

Nó sẽ rất khủng khiếp. Nó sẽ bị tổn thương và sợ hãi và bị hủy hoại –

Melanie cắt ngang lời tôi. Đủ rồi. Tôi biết, tôi biết rồi. Nhưng chúng ta có thể làm gì đây?

Đừng chết, tôi cho là thế.

Melanie và tôi nghĩ về khả năng sống sót của chúng tôi và cảm thấy tuyệt vọng.

Ian đấm vào lưng Jamie – tôi có thể cảm nhận được dư chấn rung rung qua cả hai cơ thể chúng tôi.

“Không phải khổ sở như thế, nhóc,” anh nói. “Em không đơn độc trong chuyện này đâu.”

“Họ chỉ quá sốc, thế thôi.” Tôi nhận ra giọng nữ trầm của Trudy phía sau tôi. “Một khi chúng ta có cơ hội để giải thích, họ sẽ thấy lý do.”

“Thấy lý do ư? Kyle ư?” Ai đó rít lên gần như không nghe thành tiếng.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta biết chuyện này rồi sẽ tới,” Jeb lẩm bẩm. “Chỉ cần chịu đựng. Bão tố sẽ qua.”

“Có lẽ bác nên đi tìm khẩu súng đó,” Lily bình tĩnh gợi ý. “Đêm nay có thể là một đêm rất dài. Wanda có thể ở cùng với Heidi và cháu –“

“Tôi nghĩ tốt hơn hết là nên giữ cô ấy ở nơi nào đó khác,” Ian không đồng ý. “Có lẽ là trong những đường hầm phía nam? Tôi sẽ để mắt đến cô ấy. Jeb, muốn giúp cháu một tay không?”

“Họ sẽ không đi tìm cô ấy ở chỗ tôi đâu.” Đề nghị của Walter chỉ nghe như một tiếng thì thào.

Wes nói chen vào câu của Walter. “Tôi sẽ gác cùng anh, Ian. Bọn họ có sáu người.”

“Không,” cuối cùng tôi cũng thốt được ra lời. “Không. Thế không đúng. Mọi người không nên đánh lẫn nhau. Tất cả các bạn đều thuộc về nơi này. Thuộc về nhau. Không đánh nhau, không phải vì tôi.”

Tôi kéo cánh tay Jamie ra khỏi bụng mình, giữ hai cổ tay nó khi nó cố ngăn tôi.

“Chị chỉ cần ở yên một phút,” tôi bảo nó, lờ đi những cái nhìn tôi có thể cảm nhận trên mặt mình. “Chị cần ở một mình.” Tôi quay đầu để tìm Jeb. “Và mọi người cũng cần có cơ hội bàn bạc về chuyện này mà không có cháu. Thật không công bằng – khi phải bàn bạc những chuyện chiến lược trước mặt kẻ thù.”

“Không, đừng như thế,” Jeb nói.

“Hãy để cháu có chút thời gian suy nghĩ, bác Jeb.”

Tôi bước đi khỏi Jamie, buông hai tay nó ra. Một bàn tay đặt trên vai tôi, và tôi rúm người lại.

Chỉ là Ian. “Không phải là ý hay khi để cho cô đi loanh quanh một mình.”

Tôi chúi về phía trước và cố giữ giọng thật thấp để Jamie không nghe rõ tôi. “Tại sao phải cố kéo dài điều không tránh khỏi? Thế sẽ dễ dàng hơn hay khó khăn hơn cho thằng bé?”

Tôi nghĩ tôi biết câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng của mình. Tôi chuồi khỏi tay Ian và tháo chạy, lao về phía cửa ra vào.

https://thuviensach.vn

“Wanda!” Jamie gọi đằng sau tôi.

Ai đó nhanh chóng suỵt nó. Không có tiếng bước chân nào sau tôi. Chắc hẳn họ đã hiểu ra để cho tôi đi là khôn ngoan.

Hành lang tối và vắng vẻ. Nếu tôi may mắn, tôi có thể đi vòng qua rìa hầm vườn lớn trong bóng tối mà không ai biết.

Trong tất cả khoảng thời gian tôi ở đây, điều duy nhất tôi không bao giờ biết là đường ra. Dường như là tôi đã rất nhiều lần đi hết mọi đường hầm ở đây, và tôi không bao giờ nhìn thấy một lối đi nào mà tôi không dần dần khám phá được trong quá trình đi kiếm cái này cái kia. Giờ tôi nghĩ về nó khi tôi rón rén đi qua góc tối nhất của cái hang lớn. Lối ra có thể ở đâu nhỉ? Và tôi nghĩ về điều này: nếu tôi có thể khám phá ra chuyện đó, liệu tôi có đi được không?

Tôi không thể nghĩ được bất kì cái gì đáng để tôi ra đi – chắc chắn không phải là hoang mạc đang chờ ngoài kia rồi, nhưng cũng không phải là Người truy tìm, không phải Người hàn gắn, hay Người khuyên giải của tôi, không phải cuộc sống của tôi trước kia, vốn chẳng để lại mấy ấn tượng nơi tôi. Mọi thứ thực sự có ý nghĩa với tôi đều ở đây. Jamie. Jared, mặc dù anh sẽ giết tôi. Tôi không thể tưởng tượng được tôi rời xa hai người đó.

Và Jeb. Ian. Giờ tôi đã có bạn bè. Doc, Trudy, Lily, Wes, Walter, Heath. Những con người kì lạ đã bỏ qua việc tôi là gì và nhìn thấy cái gì đó mà họ không cần phải giết. Có lẽ đó chỉ là sự tò mò, nhưng bất chấp điều đó, họ đã sẵn sàng đứng về phía tôi chống lại những thành viên khác trong cái gia đình khăng khít của họ. Tôi lắc đầu băn khoăn khi dò theo bức tường đá lổn nhổn bằng bàn tay mình.

Tôi có thể nghe thấy tiếng những người khác trong hang, ở cách xa tôi. Tôi không dừng lại; họ không thể nhìn thấy tôi ở đây, và tôi vừa mới tìm thấy cái khe nứt mà tôi đang tìm.

Sau cùng thì, thực sự chỉ có một chỗ cho tôi tới. Thậm chí cả khi tôi có thể đoán được đường ra bằng cách nào đó, tôi cũng vẫn sẽ đi con đường này. Tôi trườn vào trong bóng tối đen tối nhất có thể tưởng tượng ra được và nhanh chóng đi hết con đường.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lưỡng Lự

Tôi đã tìm được đường trở lại cái hang nhà tù của tôi.

T

Đã hàng tuần trời kể từ khi tôi xuống cái hành lang đặc biệt này; tôi đã không trở lại kể từ buổi sáng Jared ra đi và Jeb trả tự do cho tôi. Đối với tôi dường như trong khi tôi còn sống và Jared đang ở trong hang, thì đây chính là nơi tôi thuộc về.

Bây giờ không còn ánh sáng mờ tỏ chào đón tôi nữa. Tôi khá chắc chắn là tôi đã ở ngã rẽ cuối – những lối rẽ và ngoặt vẫn còn khá quen thuộc với tôi. Tôi để bàn tay trái chà lên tường ở chỗ thấp nhất có thể với tới, cảm nhận lối vào khi tôi đi tới trước. Tôi không định trèo trở lại bên trong cái lỗ chật hẹp, nhưng ít nhất nó cũng cho tôi một điểm tham chiếu, để tôi biết rằng tôi nên ở chỗ nào.

Rất may, tôi không cần phải lựa chọn việc chui vào trong hang lần nữa.

Cùng lúc ngón tay tôi rờ được cái viền gồ ghề trên đỉnh hố, chân tôi va vào một vật cản và tôi lảo đảo, ngã khuỵu xuống. Tôi với tay ra để giữ thăng bằng, và chúng đặt xuống với một tiếng roẹt roẹt, làm vỡ cái gì đó không phải là đá và không thuộc về nơi này.

Âm thanh đó là tôi giật mình; vật thể không ngờ kia làm tôi sợ. Có lẽ tôi đã rẽ sai và không ở gần cái hố của tôi. Có lẽ tôi đang ở trong không gian sống của người khác. Tôi nhớ lại hành trình gần đây trong đầu tôi, tự hỏi sao mình lại đi ngược đường như thế. Trong khi đó, tôi chờ đợi phản ứng với cú ngã gây đổ vỡ của tôi, đứng yên hết sức trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

Không có gì cả - không có phản ứng, không có âm thanh nào. Chỉ có bóng tối và sự ngột ngạt và hơi ẩm, như nó vẫn thế, và im lặng đến mức tôi biết mình chỉ có một mình.

Cẩn trọng, cố gây ra ít tiếng động nhất có thể, tôi sờ soạng chung quanh. Bàn tay tôi mắc vào cái gì đó. Tôi kéo tay ra, dò theo đường viền của cái có vẻ như một hộp các tông – một hộp các tông với lớp ni lông mỏng, dễ rách ở trên mà tay tôi đã rơi xuyên qua. Tôi sờ viền trong của cái hộp và tìm được một lớp ni lông dễ rách hơn – những hình chữ nhật nhỏ gây ra nhiều tiếng ồn hơn nhiều khi tôi chạm vào chúng. Tôi rụt tay tức thì, sợ phải thu hút sự chú ý của ai đó.

Tôi nhớ lại là tôi đã tưởng mình tìm được rìa phía trên của cái lỗ. Tôi tìm kiếm bên trái mình và thấy nhiều hộp các tông vuông vức hơn ở phía đó. Tôi cố tìm đỉnh của đống hộp và phải đứng lên để chạm được tới đỉnh – nó cao ngang với đầu tôi. Tôi tìm cho đến khi thấy bức tường, rồi đến cái hố, ở chính xác nơi tôi đã nghĩ. Tôi cố trèo vào trong để xem xem nó có thực sự là cùng một chỗ hay không – chỉ cần ở trên cái sàn cong cong đó một giây là tôi sẽ biết chắc – nhưng tôi cũng không thể đi xa hơn miệng hố. Cả nó cũng đã đầy những hộp.

Lúng túng, tôi khám phá bằng tay, trở ra ngoài hành lang. Tôi thấy tôi không thể đi xuôi xuống xa hơn đường vào; nó đầy chặt những cái hộp các tông bí ẩn.

Khi tôi đi dọc sàn nhà, cố tìm hiểu, tôi thấy cái gì đó khác với đám hộp. Đó là một loại vải thô, giống vải bao bố, một bao tải đầy cái gì đó rất nặng dồn lên với một tiếng thuỵch khi tôi thúc vào nó. Tôi bóp nặn cái bao bằng tay, bớt cảnh giác hơn bởi tiếng thuỵch so với những tiếng roạch của ni lông – không có vẻ âm thanh này sẽ đánh động bất kì ai với sự hiện diện của tôi.

Đột nhiên, mọi chuyện trở nên rõ ràng. Mùi của nó đã làm tôi hiểu ra. Khi tôi chơi với thứ vật liệu như cát bên trong cái bao, tôi hít được một hơi mùi thơm quen thuộc. Nó mang tôi trở về với căn bếp trống của tôi ở San Diego, với cái tủ bát thấp ở bên trái bồn rửa. Trong đầu tôi tôi có thể thấy

https://thuviensach.vn

rất rõ ràng cái bao gạo, cái cốc đong bằng nhựa tôi dùng để đong nó, những hàng thức ăn đóng hộp ở đằng sau nó…

Một khi đã nhận ra là tôi đang chạm vào một bao gạo, tôi hiểu ra mọi chuyện. Tôi đang ở ngay nơi cần đến. Chẳng phải Jeb đã nói nơi này dùng để làm kho hay sao? Và Jared vừa mới trở về từ một chuyến đi trộm dài ngày? Giờ mọi thứ mà những người đi trộm đã trộm được trong hàng tuần lễ liền họ ra đi đều được nhét vào cái nay xa tít mù khơi này cho đến khi chúng được đem ra sử dụng.

Rất nhiều ý nghĩ chạy qua đầu tôi cùng một lúc.

Đầu tiên, tôi nhận ra rằng tôi đang ở giữa đống thức ăn. Không chỉ là những ổ bánh mỳ khô và súp hành trong sõng, mà là thức ăn. Ở đâu đó trong đám này, có thể có bơ lạc. Bánh quy sô cô la chip. (Orkid: my fav ^^) Khoai tây chiên. Cheeto.

Thậm chí cả khi tôi tưởng tượng ra tìm được những thứ này, lại được nếm chúng lần nữa, được ăn no lần đầu tiên kể từ khi tôi rời bỏ xã hội văn minh, tôi vẫn cảm thấy tội lỗi khi nghĩ về nó. Jared đã không mạo hiểm mạng sống của anh và trải qua hàng tuần trời trốn chui trốn nhủi và trộm cắp để cho tôi ăn. Thức ăn này dành cho những người khác.

Tôi cũng lo rằng có thể chỗ này không phải là toàn bộ chỗ hàng dự trữ. Lỡ họ cần cất trữ nhiều hộp hơn thì sao? Liệu Jared hay Kyle sẽ là người mang chúng tới? Không cần đến bất kì trí tưởng tượng nào cũng hình dung được cảnh sẽ diễn ra nếu họ tìm thấy tôi ở đây.

Nhưng đó không phải là lý do mà tôi tới đây sao? Không chính xác là điều mà tôi cần ở một mình để suy nghĩ sao? Tôi dựa vào bức tường. Cái bao gạo tạo thành một cái gối dốc xuống. Tôi nhắm mắt lại – một việc làm không cần thiết trong bóng tối như mực – và dịu xuống cho một cuộc tham khảo ý kiến.

Okay, Mel. Giờ thì sao nào?

Tôi mừng khi thấy cô ấy vẫn còn tỉnh táo và cảnh giác. Sự kháng cự mang đến cho cô ấy sức mạnh. Chỉ khi nào mọi thứ diễn ra tốt đẹp thì cô ấy mới trượt đi mà thôi.

https://thuviensach.vn

Những ưu tiên, cô ấy quyết định. Điều gì quan trọng nhất với cả hai ta? Sống? Hay là Jamie?

Cô ấy đã biết câu trả lời. Jamie, tôi xác nhận, thở ra thật dài. Âm thanh hơi thở của tôi bật trở lại từ những bức tường tối đen.

Đồng ý. Chúng ta có thể kéo dài thêm một chút nếu để cho bác Jeb hay Ian bảo vệ chúng ta. Như thế có giúp cho nó không?

Có thể. Liệu nó có bị đau đớn nhiều hơn nếu chúng ta chỉ từ bỏ không? Hay nếu chúng ta tiếp tục, chỉ để cho mọi chuyện đi đến một kết thúc tồi tệ không thể tránh khỏi?

Cô ấy không thích việc đó. Tôi có thể cảm nhận được cô ấy đang đi vòng quanh, tìm kiếm giải pháp thay thế.

Cố gắng trốn thoát chăng? Tôi gợi ý.

Không thể, cô ấy quyết định. Hơn nữa, chúng ta sẽ làm gì ngoài đó? Chúng ta sẽ kể gì với họ?

Chúng tôi cùng nhau tưởng tượng về nó – làm thế nào chúng tôi giải thích được hàng tháng trời biến mất? Tôi có thể nói dối, dựng nên một câu chuyện thay thế nào đó, hoặc là nói tôi không nhớ. Nhưng tôi nghĩ tới khuôn mặt hoài nghi của Người truy tìm, đôi mắt lồi ra vì nghi ngờ của cô ta, và biết rằng những nỗ lực vớ vẩn của tôi để lẩn tránh sẽ thất bại.

Họ sẽ nghĩ tôi đã chiếm được quyền kiểm soát, Melanie đồng ý. Rồi họ sẽ lấy cô ra và đặt cô ta vào trong.

Tôi vặn vẹo, như thể vị trí mới trên sàn đá sẽ giúp đưa tôi tránh xa khỏi ý tưởng đó, và rùng mình. Rồi tôi đi theo ý nghĩ đó đến tận kết luận cuối cùng. Cô ta sẽ kể cho họ về nơi này, và những Người truy tìm sẽ tìm tới.

Nỗi kinh hoàng ào qua chúng tôi.

Phải, tôi nói tiếp. Vậy trốn thoát đã bị loại.

Ừ, cô ấy thì thầm, cảm xúc làm cho ý nghĩ của cô ấy không ổn định.

Vậy quyết định chỉ là… nhanh hay chậm. Cái nào ít làm tổn thương nó hơn?

Có vẻ như là chừng nào tôi còn tập trung vào những vấn đề thực tiễn thì ít nhất tôi còn có thể giữ vững lập trường của mình trong cuộc tranh luận giống như bàn chuyện làm ăn. Melanie cố bắt chước nỗ lực của tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi không chắc lắm. Mặt khác, theo lô gic, ba chúng ta càng ở bên nhau lâu bao nhiêu, thì sự… chia cách của chúng ta càng khó khăn hơn với nó. Vậy nhưng một lần nữa, nếu chúng ta không đấu tranh, nếu chúng ta chỉ từ bỏ… nó sẽ không thích đâu. Nó sẽ cảm thấy bị chúng ta phản bội.

Tôi nhìn vào cả hai mặt cô ấy vừa nêu ra, cố gắng khách quan trong việc này.

Vậy… nhanh, nhưng chúng ta phải làm hết sức để không chết à?

Hãy xuống đó và chiến đấu, cô ấy ủ rũ xác nhận.

Chiến đấu. Tuyệt vời nhỉ. Tôi cố tưởng tượng ra chuyện đó – dùng bạo lực đáp trả bạo lực. Giơ tay lên để đánh vào ai đó. Tôi có thể dựng nên từ ngữ chứ không phải là hình ảnh thực sự.

Cô có thể làm được, cô ấy khuyến khích. Tôi sẽ giúp cô.

Cảm ơn, nhưng không, xin cảm ơn. Chắc phải có cách nào khác.

Tôi không hiểu được cô, Wanda. Cô đã từ bỏ loài của mình hoàn toàn, cô sẵn sàng chết cho em trai tôi, cô yêu người đàn ông mà tôi yêu, người sắp giết chết chúng ta, vậy mà cô vẫn không thể từ bỏ những tục lệ chẳng có chút xíu tính thực tế nào ở nơi này.

Tôi là tôi, Mel à. Tôi không thể thay đổi chuyện đó, mặc dù mọi thứ khác có thể thay đổi. Cô cố bám lấy con người mình; vậy hãy cho tôi được làm tương tự như vậy.

Nhưng nếu chúng ta –

Cô ấy có thể tiếp tục tranh cãi với tôi, nhưng chúng tôi bị cắt ngang. Một âm thanh cọ xát, tiếng giày trên đá, vẳng lại từ nơi nào đó dưới hành lang.

Tôi đông cứng – mọi chức năng trên cơ thể đều chững lại trừ trái tim, và thậm chí cả cái đó cũng phập phùng – và lắng nghe. Tôi không có nhiều thời gian để hi vọng rằng tôi chỉ tưởng tượng ra âm thanh đó. Trong vòng vài giây, tôi có thể nghe thêm nhiều tiếng bước chân lặng lẽ hướng tới chỗ này.

Melanie rất bình tĩnh, trong khi tôi thì hoảng hốt.

Đứng dậy đi, cô ấy ra lệnh.

Tại sao?

https://thuviensach.vn

Cô không thể chiến đấu, nhưng cô có thể chạy. Cô phải thử làm gì đó – vì Jamie.

Tôi bắt đầu thở trở lại, giữ hơi thở khẽ khàng và ngắn. Chậm rãi, tôi bò cho đến khi đứng trên hai chân. Adranaline chảy qua các cơ bắp của tôi, khiến chúng râm ran và duỗi ra. Tôi sẽ chạy nhanh hơn phần lớn những người muốn bắt tôi, nhưng tôi phải chạy đi đâu đây?

"Wanda?" ai đó khẽ thì thào. "Chị Wanda? Chị có ở đây không? Em đây."

Giọng nói vỡ ra, và tôi biết người này.

"Jamie!" tôi hào hển. "Em làm gì ở đây? Chị đã bảo em chị cần ở một mình mà."

Sự vui mừng hiện rành rành trong giọng nói của nó, lúc này nó đã cất giọng cao hơn tiếng thì thầm. "Mọi người đều đang đi tìm chị. À, chị biết đấy, Trudy và Lily và Wes –mọi người ấy. Chỉ là chúng em không được để cho ai biết đó là điều chúng em đang làm. Không để ai đoán được chị đang mất tích cả. Bác Jeb đã lấy lại khẩu súng của bác ấy. Ian đang đi với Doc. Khi Doc rảnh, anh ấy sẽ nói chuyện với Jared và Kyle. Mọi người sẽ nghe lời Doc. Vì thế chị không cần phải trốn. Mọi người đều đang bận, và có lẽ chị đã mệt…"

Khi Jamie giải thích, nó tiếp tục đi tới trước cho đến khi ngón tay tìm được cánh tay tôi, rồi bàn tay tôi.

"Chị không thực sự đi trốn, Jamie à. Chị đã bảo em là chị cần phải suy nghĩ."

"Chị có thể suy nghĩ khi bác Jeb ở cạnh mà, phải không?"

"Em muốn chị đi đâu nào? Trở về căn phòng của Jared à? Đây là nơi mà chị nên ở."

"Không phải thế nữa." Vẻ bướng bỉnh quen thuộc trở lại giọng nói của nó.

"Tại sao mọi người lại bận thế?" tôi hỏi để đánh lạc hướng nó. "Doc đang làm gì?"

Nỗ lực của tôi không thành công; nó không trả lời.

https://thuviensach.vn

Sau một phút im lặng, tôi chạm vào má nó. “Nghe này, em nên ở cùng bác Jeb. Nói với những người khác ngừng tìm chị đi. Chị chỉ ở lại đây một lát thôi. “Chị không thể ngủ lại đây.”

“Chị đã từng ngủ ở đây.”

Tôi cảm thấy đầu nó lắc trong tay tôi.

“Ít nhất để em đi lấy mấy cái chiếu và gối.”

“Chị không cần nhiều hơn một cái.”

“Em sẽ không ở chung với Jared trong lúc anh ấy là một tên đểu như thế.”

Tôi rên lên trong lòng. “Vậy thì em ở với Jeb và những tiếng ngáy của bác ấy. Em thuộc về họ, không phải chị.”

“Em thuộc về nơi em muốn.”

Nguy cơ Kyle tìm thấy tôi ở đây vẫn còn đè nặng trong lòng tôi. Nhưng lý lẽ đó chỉ càng khiến Jamie cảm thấy có trách nhiệm bảo vệ tôi thôi.

“Tốt, nhưng em phải được phép của bác Jeb.”

“Để sau. Đêm nay em sẽ không làm bác Jeb khó chịu.”

“Bác Jeb đang làm gì?”

Jamie không trả lời. Chỉ đến lúc đó tôi mới nhận ra nó đã cố tình không trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi. Có cái gì đó nó không muốn nói cho tôi biết. Có lẽ những người khác cũng đang bận rộn đi tìm tôi. Có lẽ sự trở về của Jared đã làm cho họ trở về với ý kiến ban đầu của họ về tôi. Lúc ở trong bếp đã như thế, khi họ cúi đầu và liếc nhìn tôi với vẻ tội lỗi.

“Đang xảy ra chuyện gì, Jamie?” tôi thúc.

“Em không được kể với chị,” nó lẩm bẩm. “Và em sẽ không kể.” Cánh tay nó quàng chặt quanh eo tôi, và mặt nó ẩn vào vai tôi. “Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi,” nó hứa với tôi, giọng nói chắc nịch.

Tôi vỗ vỗ lưng nó và cào ngón tay vào mớ tóc rối bù của nó. “Okay,” tôi nói, đồng ý chấp nhận sự im lặng của nó. Rút cuộc thì, chẳng phải tôi cũng có những bí mật đó sao? “Đừng buồn, Jamie à. Bất kể là chuyện gì, thì cũng là vì những điều tốt đẹp nhất. Em sẽ ổn cả thôi.” Khi tôi nói những điều đó. Tôi mong mỏi nó là sự thật.

“Em không biết phải hi vọng vào cái gì,” nó thì thầm.

https://thuviensach.vn

Khi tôi nhìn mông lung vào bóng tối, cố hiểu điều nó đang không muốn nói là gì, một ánh sáng yếu ớt hút lấy mắt tôi ở phía cuối đường hầm – mờ mịt nhưng vẫn nhận ra được trong cái hang tối đen.

“Suỵt,” tôi xì nó. “Ai đó đang tới. Nhanh lên, trốn sau những cái hộp đi.”

Đầu Jamie bật lên, hướng về ánh sáng vàng mỗi lúc một sáng hơn. Tôi lắng nghe những tiếng bước chân đi kèm nhưng không thấy gì hết.

“Em sẽ không đi trốn,” nó thì thào. “Đứng sau em đi, chị Wanda.”

“Không!”

“Jamie!” Jared thét. “Anh biết em ở trong này!” Chân tôi có cảm giác rỗng tuếch, tê liệt. Nhất định phải là Jared ư? Sẽ dễ dàng hơn nhiều cho Jamie nếu Kyle là người giết tôi.

“Đi đi!” Jamie thét lại.

Ánh sáng vàng tiến tới và biến thành một quầng hình tròn trên tường.

Jared rẽ vào khúc quanh, ngọn đèn pin trong tay anh lia qua lia lại ngang sàn đá. Anh đã lại sạch sẽ, mặc một cái áo sơ mi đỏ đã bạc màu mà tôi nhận ra ngay – nó đã được treo trong căn phòng tôi đã sống mấy tuần qua và rất quen mắt. Khuôn mặt của anh cũng quen thuộc – nó vẫn mang cái vẻ mặt y hệt như từ trước tới nay kể từ khi tôi xuất hiện ở đây.

Ánh sáng của ngọn đèn pin chiếu vào mặt tôi và làm tôi lóa mắt; tôi biết ánh sáng phản chiếu rực rỡ vì màu bạc đằng sau nhãn cầu của tôi, bởi vì tôi cảm thấy Jamie nhảy lên – chỉ một chút lúc đầu, rồi nó đứng vững hơn cả lúc trước.

“Tránh xa nó ra!” Jared gào lên.

“Anh im đi!” Jamie gào lại. “Anh không biết chị ấy! Để chị ấy yên!”

Nó bám vào tôi trong khi tôi cố gạt tay nó ra.

Jared tiến tới như một con bò mộng hết tốc lực. Anh túm lấy cổ áo sơ mi của Jamie bằng một tay và kéo nó ra khỏi tôi. Anh dùng một tay túm đầy vải áo để rung lắc người thằng bé trong khi quát.

“Em đang biến thành thằng ngốc đấy! Em không thấy nó đã sử dụng em như thế nào à?”

https://thuviensach.vn

Một cách bản năng, tôi chen mình vào khoảng cách hẹp giữa hai người bọn họ. Như tôi đã tính trước, bước tiến của tôi khiến anh thả Jamie ra. Tôi không muốn cũng không cần bất kì điều gì khác – như là mùi hương thân thuộc của anh công kích các giác quan của tôi, hay cảm giác vồng ngực của anh dưới bàn tay tôi.

"Để cho Jamie yên," tôi nói, chỉ một lần này ước mình giống với con người Melanie mong mỏi tôi biến thành hơn – ước rằng giờ đây tay tôi cứng rắn hơn, và giọng tôi mạnh mẽ hơn.

Anh tóm lấy cổ tay tôi bằng một tay và dùng lực ở đó đẩy tôi ra xa khỏi anh, xô vào tường. Sự va chạm làm tôi bất ngờ, nghẹt thở. Tôi bật ra khỏi bức tường đá lăn xuống sàn, hạ cánh trên những cái hộp lần nữa, tạo ra một vụ đổ vỡ khác khi tôi làm rách thêm nhiều giấy bóng kính.

Mạch máu co giật trong đầu tôi khi tôi nằm nghiêng kì cục trên những cái hộp, và trong một thoáng, tôi thấy những ánh sáng kì lạ trôi qua trước mắt.

"Đồ hèn!" Jamie hét vào mặt Jared. "Chị ấy sẽ không làm đau anh cho dù để cứu mạng chính mình! Tại sao anh không để cho chị ấy yên hả?"

Tôi nghe thấy tiếng những chiếc hộp được nhấc lên và cảm thấy bàn tay Jamie trên cánh tay tôi. "Wanda? Chị có sao không, Wanda?"

"Không sao," tôi thở hổn hển, lờ đi cơn đau trong đầu tôi. Tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nó ở trên đầu tôi trong ánh sáng của ngọn đèn pin mà chắc Jared đã làm rơi. "Em nên đi ngay đi, Jamie," tôi thì thầm. "Chạy đi."

Jamie lắc đầu dữ dội.

"Tránh xa nó ra!" Jared gào lên.

Tôi nhìn thấy Jared tóm hai vai của Jamie và kéo thằng bé đứng dậy. Những cái hộp rơi xuống tôi như một vụ tuyết lở nhỏ. Tôi lăn qua, lấy tay che đầu. Một cái rất nặng rơi trúng ngay giữa hai bả vai tôi, và tôi kêu lên đau đớn.

"Đừng làm đau chị ấy nữa!" Jamie rít lên.

Có một tiếng bốp đanh gọn, và ai đó hự lên.

https://thuviensach.vn

Tôi vật lộn để lôi mình ra khỏi đống thùng các tông nặng, loạng choạng chống khuỷu tay lên.

Jared đặt một tay lên mũi anh, và cái gì đó tối màu đang nhỏ xuống từ môi anh. Đôi mắt anh mở to vì kinh ngạc. Jamie đang đứng trước mặt anh với hai bàn tay nắm lại thành nắm đấm, quắc mắt giận dữ.

Cái quắc mắc giận dữ của Jamie từ từ biến mất khi Jared nhìn đăm đăm vào nó kinh ngạc. Sự đau đớn thế chỗ - đau đớn và bị phản bội sâu sắc y như biểu hiện của Jared trong căn bếp.

“Anh không phải là người đàn ông như tôi đã nghĩ,” Jamie thì thầm. Nó nhìn vào Jared như thể Jared đang ở rất xa, như thể có một bức tường giữa họ và Jamie hoàn toàn cô độc ở bên phía này của nó.

Đôi mắt Jamie bắt đầu ngấn nước, và nó quay đầu đi, hổ thẹn vì đã để lộ sự yếu đuối trước mặt Jared. Nó bỏ đi với những bước chân nhanh, mạnh.

Chúng ta đã cố, Melanie buồn bã nghĩ. Trái tim cô ấy đau đớn hướng theo đứa trẻ, ngay cả trong lúc cô ấy khao khát tôi nhìn trở lại người đàn ông. Tôi cho cô ấy cái mà cô ấy muốn.

Jared đang không nhìn vào tôi. Anh nhìn chằm chằm vào bóng tối nơi Jamie đã biến mất, bàn tay vẫn ôm lấy mũi.

“A, chó chết!” anh đột nhiên gào lên. “Jamie! Quay lại đây!”

Không có câu trả lời.

Jared ném một cái nhìn lạnh lẽo về phía tôi – tôi lùi lại, mặc dù cơn giận của anh dường như đã nhạt bớt – rồi nhặt lấy chiếc đèn pin và chạy theo Jamie, đá một cái hộp ra khỏi đường đi của anh.

“Anh xin lỗi, được chưa? Đừng có khóc, nhóc!” Anh nói thêm nhiều câu xin lỗi nữa khi vòng qua góc đường và để tôi nằm lại trong bóng tối.

Một lúc lâu sau, tất cả những gì tôi có thể làm là hít thở. Tôi tập trung vào luồng khí đi vào, rồi đi ra. Sau khi cảm thấy đã làm chủ được hoạt động đó, tôi gom sức để đứng dậy khỏi sàn. Phải mất vài phút sau tôi mới nhớ được làm sao để di chuyển chân mình, và thậm chí chúng vẫn còn run rẩy và có nguy cơ sụp xuống, vì thế tôi lại ngồi dựa vào tường, trượt xuống cho đến khi tôi tìm thấy cái gối-bao-gạo của mình. Tôi nằm đó và kiểm tra lại tình trạng của mình.

https://thuviensach.vn

Không cái xương nào bị gãy – có lẽ trừ mũi của Jared. Tôi chầm chậm lắc đầu. Jamie và Jared không nên đánh nhau. Tôi đã gây ra cho họ quá nhiều phiền hà và bất hạnh. Tôi thở dài và trở lại với công cuộc đánh giá của mình. Có một điểm đau đớn rất lớn ở lưng tôi, và một bên mặt tôi rát và ẩm chỗ bị đập vào tường. Nó nhói lên khi tôi chạm vào và để lại một vệt chất dịch âm ấm trên ngón tay tôi. Mặc dù vậy không có chỗ nào tệ hơn. Những vết bầm và rách khác chỉ bị nhẹ thôi. Khi tôi nhận ra chuyện đó, tôi thấy vui mừng choáng ngợp đến không ngờ.

Tôi còn sống. Jared đã có cơ hội để giết tôi và anh đã không sử dụng nó. Thay vào đó anh đã chạy theo Jamie, để giàn xếp mọi chuyện giữa họ. Vì thế bất kể tôi đã gây ra hư hại gì cho mối quan hệ của họ, có thể nó vẫn còn cứu chữa được.

Đó là một ngày rất dài – một ngày đã dài trước cả khi Jared và những người khác xuất hiện, và dường như là cả một niên kỷ trước. Tôi nằm nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ trên cái bao gạo.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Mê Muội

Thức dậy trong bóng tối hoàn toàn rất mất phương hướng. Trong những tháng vừa qua, tôi đã quen với việc được mặt trời cho biết trời đã sáng. Đầu tiên tôi nghĩ có thể trời vẫn còn tối, nhưng rồi, cảm giác nhức nhối trên mặt tôi và vết đau sau lưng tôi khiến tôi nhớ lại nơi tôi đang ở.

T

Bên cạnh, tôi có thể nghe thấy âm thanh tiếng thở điều hòa, khe khẽ; tôi không sợ, bởi vì đó là âm thanh quen thuộc nhất ở đây. Tôi không ngạc nhiên vì Jared đã lén trở lại và ngủ bên cạnh tôi đêm qua.

Có lẽ chính là sự thay đổi trong hơi thở của tôi đã đánh thức nó; có lẽ đó chỉ là vì thời gian biểu của chúng tôi đã được đồng bộ hóa. Nhưng vài giây sau khi tôi tỉnh, nó cũng phát ra một tiếng thở gắt.

“Chị Wanda?” nó thì thào.

“Chị ở ngay đây.”

Nó thở dài nhẹ nhõm. “Ở đây tối thật đấy,” nó nói.

“Ừ.”

“Chị nghĩ đã đến giờ ăn sáng chưa?”

“Chị không biết.”

“Em đói. Đi xem đi.”

Tôi không trả lời nó.

Nó diễn dịch sự im lặng của tôi rất chính xác, như một sự trốn tránh. “Chị không cần phải trốn ở đây, Wanda à,” nó thành thực nói, sau khi đã chờ một lúc cho tôi lên tiếng. “Đêm qua em đã nói chuyện với anh Jared. Anh ấy sẽ không nhăm nhắm vào chị nữa – anh ấy đã hứa.”

https://thuviensach.vn

Tôi gần như mỉm cười. Nhăm nhắm vào tôi.

“Chị đi cùng em không?” Jamie giục. Bàn tay nó đã tìm thấy tay tôi.

“Đó có phải là điều em thực sự muốn chị làm không?” tôi hỏi bằng giọng rất nhỏ.

“Có. Mọi thứ sẽ giống y như trước.”

Mel? Thế có phải là cách tốt nhất không?

Tôi không biết. Cô ấy bị giằng xé. Cô ấy biết rằng cô ấy không thể chối từ; cô ấy muốn được nhìn thấy Jared.

Thế là rất điên khùng, cô biết đấy.

Không điên khùng như cái thực tế là cô cũng muốn nhìn thấy anh ấy nữa.

“Được rồi, Jamie,” tôi đồng ý. “Nhưng đừng buồn khi mà mọi việc không như trước nữa, có được không? Nếu mọi chuyện tệ đi… Thì, đừng bị ngạc nhiên quá.”

“Sẽ ổn mà. Rồi chị xem.”

Tôi để nó dẫn đường đi qua bóng tối, kéo tôi đi bằng cách vẫn nắm lấy bàn tay tôi. Tôi gồng mình lên khi chúng tôi đi vào trong căn hầm vườn lớn; tôi không thể đoan chắc được phản ứng của bất kì ai với tôi ngày hôm nay. Ai mà biết được người ta đã nói những gì trong lúc tôi ngủ chứ?

Nhưng khu vườn trống không, mặc dù mặt trời đã tỏa sáng trên nền trời. Nó phản chiếu qua hàng trăm cái gương, nhất thời làm tôi lóa mắt.

Jamie không quan tâm đến căn hầm trống không. Đôi mắt nó ở trên mặt tôi, và nó hít vào thật sâu qua hai hàm răng nghiến chặt khi ánh sáng chiếu vào má tôi.

“Ôi,” nó hổn hển. “Chị có sao không? Có đau lắm không?”

Tôi khẽ chạm vào mặt. Da mặt tôi cảm giác thô ráp – bụi đá dính vào lớp máu. Chỗ nào ngón tay tôi chạm tới đều nhoi nhói.

“Không sao,” tôi thì thầm; căn hầm trống trải khiến tôi lo lắng – tôi không muốn nói chuyện quá to tiếng.

“Mọi người đâu cả rồi?”

Jamie nhún vai, mắt nó vẫn nheo lại khi quan sát mặt tôi. “Bận, em đoán thế.” Nó không hề hạ giọng.

https://thuviensach.vn

Điều này nhắc tôi nhớ lại tối qua, về bí mật mà nó không chịu nói với tôi. Hai hàng lông mày của tôi nhíu lại với nhau.

Cô nghĩ điều nó không chịu nói với chúng ta là gì?

Cô biết hết những gì tôi biết, Wanda à.

Cô là con người. Chẳng phải cô có trực giác hay cái gì đó à?

Trực giác? Trực giác của tôi bảo tôi rằng chúng ta không biết về nơi này nhiều như chúng ta đã tưởng, Melanie nói.

Chúng tôi cân nhắc ý nghĩ không lành đó.

Tôi gần như vui mừng khi nghe thấy những âm thanh thường ngày của bữa ăn phát ra từ hành lang nhà bếp. Tôi không đặc biệt muốn gặp ai ngày hôm nay – tất nhiên ngoại trừ cái nhu cầu phát ốm muốn gặp Jared – nhưng những đường hầm không người, kết hợp với ý thức rằng có gì đó đang được giữ bí mật với tôi khiến tôi rất bồn chồn.

Căn bếp không đầy một nửa – một sự kiện kì cục vào giờ này của buổi sáng. Nhưng tôi gần như không chú ý đến nó, bởi cái mùi bay ra từ lò nướng bằng đá đã áp đảo mọi ý nghĩ khác.

“Ôiiiiii,” Jamie rên lên. “Trứng!”

Lúc này Jamie kéo tôi đi nhanh hơn, và tôi không hề miễn cưỡng bước cùng nó chút nào. Chúng tôi đều vội, dạ dày sôi lên, tới bên cái kệ cạnh chỗ Lucina, người mẹ, đang đứng với một cái môi nhựa trên tay. Bữa sáng thường là tự phục vụ, nhưng mà bữa sáng cũng thường chỉ có những ổ bánh mỳ cứng thôi.

Chị ta chỉ nhìn vào cậu bé khi nói. “Một giờ trước nó ngon hơn nhiều.”

“Giờ cũng ngon,” Jamie đáp lại một cách hăm hở. “Mọi người khác ăn hết rồi à?” “Hầu hết. Chị nghĩ họ đi thăm Doc và những người…” Lucina ngừng nói, và mắt chị ta liếc vào tôi lần đầu tiên; Jamie cũng nhìn vào tôi. Tôi không hiểu biểu hiện vừa thoáng qua mặt Lucina – nó biến mất quá nhanh, bị thay bằng một cái gì đó khác khi chị ta đánh giá những dấu vết mới trên mặt tôi.

“Còn bao nhiêu?” Jamie hỏi. Sự háo hức của nó bây giờ nghe có hơi gượng gạo.

https://thuviensach.vn

Lucina quay đi và cúi xuống, lôi một cái chảo kim loại ra khỏi phiến đá nóng bỏng ở dưới đáy lò bằng một cái môi. “Em muốn ăn bao nhiêu, Jamie? Còn khá nhiều,” chị ta bảo Jamie mà không quay đầu lại.

“Cứ cho em là Kyle đi,” cậu bé nói với một tiếng cười lớn.

“Vậy là một xuất cỡ-Kyle,” Lucina nói, nhưng khi chị ta cười, mắt chị ta không vui vẻ gì.

Chị ta lấy đầy trứng bác hơi dẻo vào trong một bát đựng súp, đứng lên, và đưa nó cho Jamie.

Chị ta nhìn tôi lần nữa, và tôi hiểu cái nhìn đó để làm gì.

“Hãy ngồi chỗ này này, Jamie,” tôi nói, kéo nó ra xa khỏi cái kệ.

Nó nhìn chằm chằm vào tôi ngạc nhiên. “Chị không muốn một ít à?”

“Không, chị -“ tôi lại định nói là “ổn”, khi dạ dày tôi rộ lên một cách chống đối.

“Chị Wanda?” Nó nhìn vào tôi, rồi nhìn trở lại Lucina, đang khoanh tay trước ngực.

“Chị chỉ cần bánh mỳ thôi,” tôi lẩm bẩm, cố gạt nó ra.

“Không, Lucina, thế là sao?” Nó nhìn vào chị ta chờ đợi. Chị ta không đụng đậy. “Nếu chị đã xong việc ở đây rồi, thì để em làm,” nó gợi ý, mắt nheo lại và miệng mím thành một đường ương bướng.

Lucina nhún vai và đặt cái môi lên kệ đá. Chị ta từ từ bỏ đi, không nhìn lại tôi lần nữa.

“Jamie,” tôi khẽ lẩm bẩm. “Những thức ăn này không phải để cho chị. Jared và những người khác không mạo hiểm mạng sống của họ để chị có trứng cho bữa sáng. Bánh mỳ là được rồi.”

“Đừng có ngốc, chị Wanda,” Jamie nói. “Giờ chị đã sống ở đây rồi, cũng như những người còn lại. Không ai phiền khi chị giặt quần áo và nướng bánh mỳ cho họ. Hơn nữa, những quả trứng này không để lâu hơn được. Nếu chị không ăn, thì sẽ phải vứt chúng đi.”

Tôi cảm thấy tất cả những con mắt trong phòng đều dán vào lưng mình. “Có thể ai đó thích ăn nữa,” tôi nói thậm chí còn khẽ hơn. Không có ai trừ Jamie nghe thấy.

https://thuviensach.vn

“Quên đi,” Jamie gầm ghè. Nó nhảy qua kệ bếp và lấy đầy một bát trứng nữa, rồi đẩy cho tôi. “Chị sẽ ăn hết sạch từng miếng một,” nó kiên quyết nói với tôi.

Tôi nhìn vào cái bát. Miệng chảy nước. Tôi gạt chỗ trứng ra vài inch rồi khoanh tay lại.

Jamie nhíu mày. “Tốt thôi,” nó nói, và đẩy bát của nó qua mặt quầy. “Chị không ăn, em cũng không ăn.” Dạ dày nó kêu thành tiếng. Nó khoanh tay ngang ngực.

Chúng tôi nhìn đăm đăm vào nhau trong hai phút thật dài, cả hai cái dạ dày đều kêu ùng ục khi chúng tôi hít thở mùi trứng. Thỉnh thoảng, thằng bé liếc xéo thức ăn qua khóe mắt nó. Chính điều đó đã đánh bại tôi – cái nhìn thèm khát trong mắt nó.

“Được rồi,” tôi gắt. Tôi trượt cái bát của nó trở lại cho nó rồi với lấy bát của tôi. Nó chờ cho đến khi tôi ăn miếng đầu tiên rồi mới chạm vào trứng của nó. Tôi nén lại một tiếng rên khi vị của món trứng chạm vào lưỡi tôi. Tôi biết trứng bác nguội không phải là thứ tốt nhất tôi từng được nếm, nhưng cảm giác đúng là như thế. Cơ thể này luôn sống cho hiện tại.

Jamie cũng có cùng một phản ứng. Và rồi nó bắt đầu lùa thức ăn vào trong miệng nó nhanh đến độ dường như nó không có cả thời gian để thở nữa. Tôi canh chừng để đảm bảo là nó không bị nghẹn. Tôi ăn chậm hơn, hi vọng có thể thuyết phục nó ăn thêm một ít của tôi khi nó đã ăn xong. Chính là lúc đó, khi sự bất đồng nho nhỏ của chúng tôi đã qua và dạ dày tôi đã được thỏa mãn, cuối cùng tôi cũng chú ý đến bầu không khí trong căn bếp.

Với niềm vui tới từ việc có trứng cho bữa sáng sau hàng tháng trời ăn độc một món, tôi đã trông mong có nhiều cảm xúc ăn mừng hơn. Nhưng bầu không khí rất ảm đạm, những cuộc chuyện trò đều thì thầm. Có phải đây là phản ứng cho cảnh tối qua không? Tôi lướt qua căn phòng, cố gắng tìm hiểu.

Mọi người đều đang nhìn vào tôi, vài người chỗ này vài người chỗ kia, nhưng họ không phải là những người duy nhất nói bằng giọng thì thào nghiêm trọng, và những người khác thì không để ý gì đến tôi hết. Thêm

https://thuviensach.vn

nữa, không ai trong số họ có vẻ giận dữ hay tội lỗi hay căng thẳng hay bất kì một biểu hiện nào khác mà tôi mong đợi.

Sharon là người cuối cùng tôi để ý, đang ăn trong một góc phía xa, giữ mình như bình thường. Chị ta lạnh nhạt đến mức khi chị ta máy móc ăn hết bữa sáng của mình tôi không hề để ý đến những giọt nước mắt lã chã trên mặt chị ta. Chúng rơi xuống thức ăn của chị ta, nhưng chị ta vẫn ăn chúng như thể không biết gì.

"Có chuyện gì không ổn với Doc à?" tôi thì thầm với Jamie, đột nhiên thấy sợ. Tôi tự hỏi liệu tôi có quá hoang tưởng không – có lẽ chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi. Sự buồn bã trong căn phòng dường như là một phần của một bi kịch con người nào đó chẳng dính dáng gì đến tôi. Liệu đây có phải cái đã làm tất cả mọi người bận bịu không? Có tai nạn nào chăng?

Jamie nhìn vào Sharon và thở dài trước khi trả lời. "Không, Doc khỏe."

"Bác Maggie à? Bác ấy bị đau à?"

Nó lắc đầu.

"Walter đâu rồi?" tôi hỏi, vẫn còn thì thào. Tôi cảm thấy một nỗi bồn chồn day dứt khi nghĩ đến một ai đó trong những người bạn của tôi ở đây bị thương tổn, cho dù đó có là những người ghét tôi đi nữa.

"Em không biết. Ông ấy khỏe. Em chắc vậy."

Giờ tôi đã nhận ra Jamie cũng buồn bã y như những người khác ở đây.

"Có chuyện gì thế, Jamie? Tại sao em buồn?"

Jamie nhìn xuống đống trứng của nó, lúc này ăn chậm rãi và khoan thai, và không trả lời tôi.

Nó kết thúc bữa ăn trong im lặng. Tôi cố đẩy cho nó phần còn lại trong bát của tôi, nhưng nó lườm tôi gay gắt đến nỗi tôi phải lấy lại và ăn hết mà không phản đối gì nữa.

Chúng tôi bỏ hai cái bát của mình vào trong cái thùng nhựa to chứa bát đĩa bẩn. Nó đã đầy, vì thế tôi lấy nó ra khỏi kệ. Tôi không chắc có việc gì đang diễn ra ở trong hang ngày hôm nay, nhưng rửa bát đĩa có thể là một công việc an toàn.

https://thuviensach.vn

Jamie đi cùng với tôi, mắt nó cảnh giác. Tôi không thích thế. Tôi sẽ không cho nó đóng vai vệ sĩ của tôi, cho dù có thể cần thiết đi nữa. Nhưng khi chúng tôi đang đi vòng quanh cánh đồng lớn, vệ sĩ thường trực của tôi tìm thấy tôi, vì thế việc đó trở thành một việc còn phải xét lại đã.

Ian trông rất bẩn; bụi nâu vàng phủ khắp người anh từ đầu tới chân, sẫm màu hơn ở những chỗ đổ mồ hôi. Những lớp bụi nâu làm tối mặt anh không ngụy trang được vẻ kiệt sức ở đó. Tôi không ngạc nhiên khi thấy anh cũng buồn khổ như tất cả mọi người. Nhưng đám bụi bẩn làm tôi tò mò. Đó không phải là lớp bụi màu tím sẫm trong hang. Sáng nay Ian đã ra ngoài.

"Cô đây rồi," anh lẩm bẩm khi nhìn thấy chúng tôi. Anh đang bước đi rất nhanh, đôi chân ra rút ngắn khoảng cách với những bước vội vã. Khi đến chỗ chúng tôi, anh cũng không chậm lại, thay vào đó tóm khuỷu tay tôi và đẩy tôi đi về phía trước. "Hãy né ở đây một lúc."

Anh kéo tôi vào trong một miệng hầm hẹp dẫn tới cánh đồng phía đông, nơi đám ngô đã gần chín. Anh không dẫn tôi đi xa, chỉ vào trong bóng tối chỗ chúng tôi không bị nhìn thấy từ căn phòng lớn. Tôi cảm thấy bàn tay Jamie khẽ đặt trên cánh tay tôi.

Sau khoảng nửa phút, những giọng nói trầm vẳng lại từ hầm lớn. Chúng không dữ dội – nhưng ủ rũ, buồn bã như bất kì một khuôn mặt nào tôi đã gặp sáng nay. Những giọng nói vượt qua chúng tôi, rất gần cái khe mà chúng tôi đang trốn, và bàn tay Ian căng thẳng trên khuỷu tay tôi, những ngón tay của anh bấm vào chỗ thịt mềm trên xương. Tôi nhận ra giọng của Jared, và giọng của Kyle. Melanie nhào vào sự kiềm chế của tôi, mà dù sao thì sự kiềm chế của tôi cũng rất mong manh. Cả hai chúng tôi đều muốn được nhìn mặt Jared. Thật tốt vì Ian đã kéo chúng tôi lại.

"… không hiểu tại sao chúng ta lại để cho anh ấy tiếp tục cố gắng. Khi đã kết thúc, thì phải kết thúc," Jared đang nói.

"Lần này anh ấy thực sự nghĩ rằng đã có được nó. Anh ấy đã rất chắc chắn… Chậc. Tất cả những việc này sẽ là xứng đáng nếu một ngày nào đó anh ấy tìm ra được," Kyle không đồng tình.

"Nếu." Jared khụt khịt. "Tôi đoán chúng ta may mới tìm được chỗ brandy ấy. Cứ cái đà này thì đêm nay Doc sẽ thổi bay cả thùng."

https://thuviensach.vn

“Anh ấy sẽ vượt qua nhanh thôi,” Kyle nói, giọng bắt đầu loãng vào không trung. “Tôi ước gì Sharon có thể…” Rồi tôi không còn nghe được gì nữa.

Ian chờ cho đến khi những giọng nói đã tắt hoàn toàn, rồi vài phút nữa, cuối cùng mới thả tay tôi ra.

“Anh Jared đã hứa rồi,” Jamie lẩm bẩm với anh.

“Phải, nhưng Kyle thì không,” Ian trả lời.

Họ quay trở ra chỗ sáng. Tôi chầm chậm đi theo họ, không chắc mình đang cảm thấy sao.

Ian lần đầu tiên chú ý tới thứ tôi đang mang. “Đừng rửa bát đĩa bây giờ,” anh bảo tôi. “Hãy để họ có thời gian rửa ráy và đi tiếp.”

Tôi nghĩ về việc hỏi anh tại sao anh lại bẩn thế, nhưng có thể, giống như Jamie, anh sẽ từ chối trả lời. Tôi quay lại nhìn đăm đăm vào đường hầm dẫn ra hai con sông, toan tính.

Ian phát ra một âm thanh giận dữ.

Tôi nhìn trở lại anh, sợ hãi, rồi nhận ra cái gì đã làm anh bực mình – anh chỉ vừa mới nhìn thấy mặt tôi.

Anh giơ tay lên như thể để nâng cằm tôi lên, nhưng tôi tránh xa và anh buông thõng tay xuống.

“Cái đó làm tôi muốn bệnh,” anh nói, và giọng anh thực sự nghe như anh đang buồn nôn. “Và tệ hơn nữa, khi biết rằng nếu tôi đã không ở lại, thì tôi sẽ là người gây ra nó…”

Tôi lắc đầu với anh. “Không có gì đâu, Ian à.” “Tôi không đồng ý chuyện đó,” anh lẩm bẩm. rồi nói với Jamie. “Em nên đến trường đi. Tốt hơn là để mọi chuyện trở về với trật tự bình thường sớm nhất có thể.”

Jamie rên lên. “Ngày hôm nay chị Sharon sẽ là một cơn ác mộng đấy.”

Ian cười. “Đã đến lúc nhận lấy một cú cho đồng đội rồi, nhóc. Anh không ghen tị với em đâu.”

Jamie thở dài và đá vào mặt đất. “Để mắt đến chị Wanda nhé.”

“Được mà.”

Jamie lê bước bỏ đi, mỗi phút lại đánh mắt về phía chúng tôi cho đến tận lúc biến mất trong một đường hầm khác.

https://thuviensach.vn

“Này, đưa cho tôi cái đó,” Ian nói, kéo thùng bát đĩa khỏi tay tôi trước khi tôi có thể phản ứng.

“Chúng không quá nặng với tôi mà,” tôi bảo anh.

Anh lại cười. “Tôi cảm thấy ngốc nghếch khi đứng đây với hai tay rảnh rỗi trong khi cô lại đang kéo lê cái này đi loanh quanh. Cứ cho là tính ga lăng đi. Đi nào – hãy đi thư giãn ở chỗ nào đó hẻo lánh chờ đường quang.”

Những lời của anh làm phiền tôi, và tôi đi theo trong im lặng. Tại sao lại ga lăng với tôi nhỉ?

Anh đi suốt tới tận cánh đồng ngô, rồi đi vào trong cánh đồng, bước trên phần thấp hơn của cái rãnh giữa hai thân cây. Tôi đi sau anh cho đến khi anh dừng lại, chỗ nào đó ở giữa cánh đồng, đặt đống bát đĩa sang bên, và ngồi luôn lên mặt đất.

“Chà, chỗ này đúng là hẻo lánh,” tôi nói khi tôi ngồi xuống đất bên cạnh anh, co chân lên. “Nhưng không phải chúng ta nên đi làm việc à?”

“Cô làm việc chăm chỉ quá, Wanda. Cô là người duy nhất không bao giờ nghỉ lấy một ngày.”

“Cho tôi có việc gì đó để làm,” tôi lẩm bẩm.

“Tất cả mọi người đều chọn hôm nay làm ngày nghỉ, vậy nên cô cũng có thể làm thế.”

Tôi nhìn vào anh tò mò. Ánh sáng từ những tấm gương làm những thân cây ngô đổ bóng kép ngang khắp người anh như những sọc ngựa vằn. Bên dưới những nếp nhăn và bụi đất, khuôn mặt trắng trẻo của anh rất mệt mỏi.

“Trông anh như là đang làm việc vậy.”

Mắt anh nheo lại. “Nhưng giờ tôi đang nghỉ.” “Jamie không chịu nói cho tôi biết đang có chuyện gì,” tôi lẩm bẩm.

“Không. Tôi cũng sẽ không nói.” Anh thở dài. “Dù gì đó cũng không phải là việc mà cô muốn biết đâu.”

Tôi nhìn đăm đăm xuống mặt đất, vào lớp đất màu tím sẫm và nâu, khi dạ dày tôi vặn và xoắn lại. Tôi không thể nghĩ được cái gì tệ hơn cả việc không biết gì, nhưng có lẽ chỉ là do tôi thiếu trí tưởng tượng thôi.

“Có vẻ không công bằng lắm,” Ian nói sau một lúc im lặng, “khi tôi không trả lời câu hỏi của cô, nhưng cô có phiền nếu tôi hỏi cô một câu

https://thuviensach.vn

không?”

Tôi chào đón sự sao lãng này. “Nói đi.” Anh không nói ngay, vì thế tôi nhìn lên và phát hiện được lý do anh đang rụt rè. Anh đang nhìn xuống, vào đám đất bám vào lưng bàn tay của anh.

“Tôi biết cô không nói dối. Giờ tôi đã biết,” anh khẽ nói. “Tôi tin cô, bất kể câu trả lời của cô là gì.”

Tôi lại chờ đợi trong khi anh tiếp tục nhìn đăm đăm vào đất trên da anh.

“Trước đây tôi không tin câu chuyện của Jeb, nhưng bác ấy và Doc đã khá là bị thuyết phục… Wanda à?” anh hỏi, nhìn vào tôi. “Cô ấy vẫn còn ở đó với cô phải không? Chủ của cơ thể cô đang mang đó?”

Đây không còn là bí mật của riêng tôi nữa – cả Jamie và bác Jeb đều đã biết sự thật. Đó cũng không còn là một bí mật thực sự quan trọng nữa. Dù thế nào, tôi tin rằng Ian sẽ không đi bép xép với một ai sẽ giết tôi vì chuyện đó. “Phải,” tôi nói với anh. “Melanie vẫn còn ở đây.”

Anh chầm chập gật đầu. “Nó thế nào? Cho cô? Cho cô ấy?”

“Nó rất… phức tạp, cho cả hai bọn tôi. Lúc đầu tôi sẽ cho đi bất cứ cái gì để cô ấy biến mất như đáng lẽ phải thế. Nhưng giờ tôi… tôi đã quen với cô ấy.” Tôi mỉm cười ủ rũ. “Đôi khi thật tốt khi có người bạn đồng hành. Đối với cô ấy nó khó khăn hơn. Cô ấy giống như một tù nhân trong rất nhiều việc. Bị khóa cứng trong đầu tôi. Mặc dù cô ấy thích cái khả năng bị biến đi hơn.”

“Tôi không biết rằng có một lựa chọn.”

“Lúc đầu thì không. Không có một sự phản kháng nào cho đến khi loài của anh phát hiện ra chuyện gì đang diễn ra. Dường như đó chính là chìa khóa – biết được chuyện gì sẽ xảy ra. Những con người bị bất ngờ không hề đấu tranh.”

“Vậy nếu tôi bị bắt?”

Tôi đánh giá biểu hiện dữ dội của anh – có một ngọn lửa trong đôi mắt sáng của anh.

“Tôi không nghĩ anh sẽ biến mất. Mặc dù vậy mọi việc đã thay đổi. Giờ đây khi họ bắt được con người hoàn toàn trưởng thành, họ không còn dùng làm vật chủ nữa. Có quá nhiều rắc rối.” Tôi lại nửa mỉm cười. “Rắc rối

https://thuviensach.vn

giống như với tôi. Bị mềm lòng, trở nên thương cảm cho vật chủ của mình, mất kiểm soát…”

Anh nghĩ về chuyện đó một lúc lâu, đôi khi nhìn vào mặt tôi, đôi khi nhìn vào gốc ngô, đôi khi chẳng nhìn vào cái gì cả.

“Vậy thì họ sẽ làm gì với tôi, nếu họ bắt được tôi bây giờ?” cuối cùng anh hỏi.

“Tôi nghĩ họ sẽ vẫn tiến hành cuộc sát nhập. Cố bắt lấy thông tin. Có thể họ sẽ đặt một Người truy tìm vào trong anh.”

Anh rùng mình.

“Nhưng họ sẽ không giữ anh làm vật chủ. Cho dù họ có tìm được thông tin hay không, anh cũng sẽ bị… loại bỏ.” Rất khó nói ra từ đó. Ý tưởng đó làm tôi phát bệnh. Kì cục – thường thường những thứ của con người mới làm tôi phát bệnh. Nhưng trước đây tôi chưa từng nhìn tình huống đó từ góc độ cơ thể; không có hành tinh nào khác từng buộc tôi phải làm thế. Một cơ thể không hoạt động đúng đắn sẽ bị loại bỏ nhanh chóng và không đau đớn bởi vì nó vô dụng giống như một cái xe không thể chạy được. Giữ nó lại phỏng có ích gì? Có cả những tình trạng não bộ khiến cho một cơ thể không sử dụng được: sự nghiện ngập nguy hại, ham thích bạo lực, những thứ không thể chữa lành và khiến cho cơ thể đó không an toàn với những người khác. Hoặc, tất nhiên, một trí óc quá mạnh không thể xóa đi được. Một việc dị thường chỉ xảy ra trên hành tinh này.

Tôi chưa bao giờ nhìn rõ sự xấu xa trong việc coi một linh hồn không thể khuất phục nổi là một vật khiếm khuyết như khi nhìn vào đôi mắt Ian lúc này.

“Và nếu họ bắt được cô?” anh hỏi.

“Nếu họ nhận ra tôi là ai… nếu bất kì ai vẫn còn đi tìm tôi…” Tôi nghĩ về Người truy tìm của tôi và rùng mình giống anh lúc nãy. “Họ sẽ đưa tôi ra và đặt tôi vào một vật chủ khác. Ai đó trẻ hơn, dễ kiểm soát hơn. Họ sẽ hi vọng rằng tôi có thể lại là mình. Có lẽ họ sẽ đưa tôi ra khỏi hành tinh này – đưa tôi tránh xa khỏi những ảnh hưởng xấu.”

“Liệu cô có lại là chính mình nữa không?”

https://thuviensach.vn

Tôi bắt gặp ánh mắt anh. “Tôi đang là chính mình. Tôi không hề đánh mất bản thân cho Melanie. Tôi sẽ vẫn cảm thấy y hệt như bây giờ, cho dù là một Gấu hay một Hoa.”

“Họ sẽ không loại bỏ cô ư?”

“Không phải với một linh thể. Chúng tôi không có án tử hình trong loài của chúng tôi. Hay bất kì một hình phạt nào, thực vậy. Bất kể họ làm gì, họ cũng làm để cứu tôi. Tôi từng nghĩ rằng không cần thiết phải làm khác đi, nhưng giờ tôi thấy chính mình là bằng chứng chống lại lý thuyết đó. Loại bỏ tôi có thể là một việc làm đúng đắn. Tôi là một tên phản bội, chẳng phải vậy sao?”

Ian mím môi. “Giống một người đi biệt xứ hơn, tôi nghĩ vậy. Cô chưa hề phản bội họ; cô chỉ rời bỏ xã hội đó thôi.”

Chúng tôi lại im lặng. Tôi muốn tin những gì anh nói là sự thật. Tôi cân nhắc từ đi biệt xứ, cố thuyết phục mình rằng tôi không phải là cái gì đó tồi tệ hơn.

Ian lớn tiếng đủ làm tôi giật mình. “Khi nào Doc tỉnh rượu, chúng ta sẽ nhờ anh ấy xem cho mặt cô.” Anh vươn tay ra và dặt bàn tay dưới cằm tôi; lần này tôi không giật ra. Anh quay đầu tôi sang một bên để có thể kiểm tra vết thương.

“Không quan trọng đâu mà. Tôi chắc là vẻ ngoài của nó trông tệ hơn bên trong.”

“Hi vọng vậy – trông nó kinh lắm.” Anh thở dài rồi duỗi người. “Tôi cho là chúng ta đã trốn đủ lâu để Kyle rửa ráy và và đi mất rồi. Muốn tôi giúp rửa bát đĩa không?”

Ian không để tôi rửa bát đĩa trên dòng suối như cách tôi vẫn thường làm. Anh khăng khăng đòi tôi vào trong phòng tắm tối đen, nơi không ai nhìn thấy tôi. Tôi chùi rửa đĩa ở đầu nông của cái bể tối, trong khi anh rửa sạch những vết bẩn còn lại bằng cách làm bí ẩn của anh. Rồi anh giúp tôi với phần bát bẩn còn lại.

Khi chúng tôi xong việc, anh hộ tống tôi trở lại nhà bếp, nơi này đã bắt đầu đông dần với đám người đến ăn trưa. Thực đơn có nhiều món chóng hỏng hơn: những lát bánh mỳ trắng mềm, những thanh pho mát cheddar,

https://thuviensach.vn

những khoanh xúc xích bologna hồng nhạt. Mọi người thoải mái ăn những món cao lương mỹ vị ấy, mặc dù vẫn cảm nhận được nỗi buồn qua đôi vai trĩu nặng của họ, qua sự thiếu vắng những tiếng cười.

Jamie chờ tôi ở chỗ bàn quen thuộc của chúng tôi. Hai miếng sandwich đôi đặt trước mặt nó, nhưng nó không ăn. Cánh tay nó khoanh lại khi đang chờ tôi. Ian nhìn biểu hiện của nó một cách tò mò nhưng bỏ đi lấy đồ ăn cho mình mà không hỏi gì.

Tôi đảo mắt trước sự cứng đầu của Jamie và cắn một miếng. Jamie cũng ăn ngay khi tôi bắt đầu nhai. Ian nhanh chóng quay trở lại, và cả ba chúng tôi ăn trong im lặng. Thức ăn ngon đến nỗi khó mà tưởng tượng ra một lý do gì để nói chuyện – hay bất cứ thứ gì khác sẽ làm miệng chúng tôi bị trống.

Tôi dừng ở cái thứ hai, nhưng Jamie và Ian ăn đến khi họ rên lên vì đầy bụng. Ian nhìn như là anh sắp sửa đổ gục. Đôi mắt anh đấu tranh để mở ra.

"Trở lại trường đi, nhóc," anh nói với Jamie.

Jamie đánh giá anh. "Có lẽ em nên nhận trách nhiệm…"

"Đến trường đi," tôi nói vội với nó. Tôi muốn hôm nay Jamie ở một khoảng cách an toàn so với tôi.

"Em sẽ gặp chị sau, okay? Đừng lo về… về bất kì chuyện gì."

"Chắc rồi." Một lời nói dối ngắn gọn không có vẻ lộ liễu quá. Hay có lẽ tôi chỉ đang châm biếm một lần nữa.

Khi Jamie đã đi, tôi quay sang ru ngủ Ian. "Đi nghỉ chút đi. Tôi sẽ ổn mà – tôi sẽ ở chỗ nào đó kín đáo. Ở giữa cánh đồng ngô hay là gì đó."

"Đêm qua cô ngủ ở đâu?" anh hỏi, đôi mắt anh sắc bén không ngờ dưới hàng mi gần đóng.

"Tại sao?"

"Giờ tôi có thể ngủ ở đó, và cô có thể đi trốn ở bên cạnh tôi."

Chúng tôi chỉ đang lầm rầm, to hơn tiếng thì thào chút đỉnh. Không ai để ý đến chúng tôi.

"Anh không thể canh chừng tôi từng giây từng phút được?"

"Muốn cá không?"

https://thuviensach.vn

Tôi nhún vai, bỏ cuộc. “Tôi quay lại chỗ… cái hố. Nơi tôi bị giam từ đầu.”

Ian nhíu mày; anh không thích thế. Nhưng anh đứng lên và dẫn đường trở lại hành lang tới kho. Giờ quảng trường chính lại đang bận rộn, đầy người di chuyển quanh khu vườn, tất cả bọn họ đều trang nghiêm, mắt cắm xuống đất.

Khi chúng tôi ở một mình trong đường hầm, tôi lại cố nói lý lẽ với anh.

“Ian, thế này thì có ích gì? Chẳng phải tôi càng sống lâu thì càng làm tổn thương Jamie nhiều hơn hay sao? Rút cuộc, chẳng phải sẽ tốt hơn cho nó nếu –“

“Đừng nghĩ như thế, Wanda à. Chúng tôi không phải là thú vật. Cái chết của cô không phải là không thể tránh khỏi.”

“Tôi không nghĩ các anh là thú vật,” tôi khẽ nói.

“Cảm ơn, mặc dù tôi không nói điều đó như một lời buộc tội. Tôi cũng sẽ không đổ lỗi cho cô nếu cô nghĩ như thế.”

Cuộc nói chuyện của chúng tôi kết thúc tại đó; đó là giây phút cả hai chúng tôi đều nhìn thấy ánh sáng xanh nhạt phản chiếu mờ mờ ở khúc quanh kế tiếp trong đường hầm.

“Suỵt,” Ian thở ra. “Chờ ở đây.”

Anh khẽ ấn vai tôi xuống, cố dán chặt tôi vào nơi tôi đứng. Rồi anh bước lên trước, không cố gắng chút nào để dấu tiếng bước chân của mình. Anh biến mất sau khúc quanh.

“Jared à?” tôi nghe anh nói, giả vờ ngạc nhiên.

Trái tim tôi trĩu nặng trong lồng ngực; cảm xúc đau đớn nhiều hơn là sợ hãi.

“Tôi biết nó đi cùng cậu,” Jared trả lời. Anh cao giọng, để bất kì ai từ đây đến quảng trường lớn đều nghe thấy. “Ra đi, ra đi, dù mi ở nơi nào,” anh gọi, giọng anh cứng rắn và chế giễu.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Phản Bội

Có lẽ tôi nên chạy sang đường khác. Nhưng giờ không còn ai giữ tôi lại nữa, và mặc dù giọng nói của anh lạnh lẽo và giận dữ, Jared đang gọi tôi. Melanie thậm chí còn háo hức hơn cả tôi khi tôi cẩn trọng rẽ vào khúc quanh và bước vào ánh sáng xanh; tôi rụt rè đứng đó.

C

Ian đứng cách tôi chỉ vài feet, vững như bàn thạch, chuẩn bị sẵn sàng cho bất kể hành động ác ý nào của Jared hướng về tôi.

Jared ngồi trên mặt đất, trên một trong những cái chiếu mà Jamie và tôi bỏ lại. Trông anh cũng mệt mỏi như Ian, mặc dù cả đôi mắt của anh cũng cảnh giác hơn những phần còn lại có vẻ kiệt sức trên mặt anh.

“Bình tĩnh,” Jared nói với Ian. “Tôi chỉ muốn nói chuyện với nó. Tôi đã hứa với thằng nhóc, và tôi sẽ giữ lời hứa.”

“Kyle đâu rồi?” Ian hỏi.

“Đang ngáy. Cái hầm của cậu chắc phải rung lên vì âm thanh ấy đấy.”

Ian không di chuyển.

“Tôi không nói dối đâu, Ian. Và tôi cũng sẽ không giết nó. Bác Jeb nói đúng. Bất kể tình trạng này lộn xộn đến đâu, Jamie cũng có quyền ngang với tôi, và nó đã hoàn toàn bị lừa, vì thế tôi không nghĩ nó sẽ cho phép tôi làm thế trong tương lai gần.”

“Không ai bị lừa cả,” Ian gầm ghè.

Jared vẫy tay của anh, bỏ qua sự bất đồng về mặt từ ngữ. “Ý tôi là, nó sẽ không gặp bất kì nguy hiểm gì từ phía tôi.” Lần đầu tiên anh nhìn vào tôi,

https://thuviensach.vn

đánh giá cái cách tôi bám chặt lấy bức tường, nhìn bàn tay tôi run rẩy. “Ta sẽ không hại mi lần nữa,” anh nói với tôi.

Tôi bước một bước nhỏ lên trước.

“Cô không cần phải nói chuyện với anh ta nếu cô không muốn, Wanda à,” Ian nói nhanh. “Đây không phải là một nghĩa vụ hay việc nhà cần phải hoàn thành. Nó không bắt buộc. Cô được quyền lựa chọn.”

Cặp lông mày của Jared nhíu xuống gần hai mắt – những lời của Ian làm anh bối rối.

“Không,” tôi thì thầm. “Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.” Tôi bước một bước ngắn nữa. Jared ngửa lòng bàn tay lên và cong ngón tay lên hai lần, khuyến khích tôi bước tới.

Tôi đi chậm chạp, mỗi bước là một cử động riêng rẽ nối tiếp một chặng nghỉ, chứ không phải là một hành động liền mạch. Tôi dừng lại cách anh một yard. Ian đi theo từng bước chân tôi, ở gần bên tôi.

“Tôi muốn nói chuyện với nó một mình, nếu cậu không phiền,” Jared nói với anh.

Ian đứng nguyên. “Tôi có phiền.”

“Không, Ian, không sao mà. Đi ngủ chút đi. Tôi ổn mà.” Tôi khẽ níu cánh tay anh.

Ian chăm chú nhìn mặt tôi, khuôn mặt nghi ngại. “Đây không phải là mong muốn tự tử đấy chứ? Để tránh cho thằng bé?” anh hỏi.

“Không. Jared sẽ không nói dối Jamie về chuyện này.”

Jared gầm gừ khi tôi gọi tên anh, âm thanh đó hoàn toàn tự tin.

“Làm ơn đi, Ian,” tôi cầu xin. “Tôi muốn nói chuyện với anh ấy.”

Ian nhìn vào tôi một lúc lâu, rồi quay người và gầm gừ với Jared. Anh gắt từng từ như một mệnh lệnh.

“Tên cô ấy là Wanda, không phải nó. Anh không được chạm vào cô ấy. Bất kì dấu vết nào anh để lại trên người cô ấy, tôi sẽ đòi lại gấp đôi trên thân người vô giá trị của anh.” (tình bạn chuyển thành tình yêu từ lúc nào vậy ta?)

Tôi nhăn mặt trước lời đe dọa đó.

Ian đột ngột quay đi và bước vào trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

Một thoáng im lặng trôi qua khi cả hai chúng tôi đều nhìn vào khoảng trống nơi anh đã biến mất. Tôi nhìn vào mặt Jared trước, trong lúc anh vẫn còn nhìn theo sau Ian. Khi anh quay lại để bắt gặp ánh mắt tôi, tôi cụp mắt xuống.

“Wow. Cậu ta không đùa đâu, phải không?” Jared nói.

Tôi coi đó là một câu hỏi tu từ.

“Sao cô không ngồi nhỉ?” anh hỏi tôi, vỗ vào tấm chiếu bên cạnh anh.

Tôi cân nhắc một lúc, rồi tới ngồi dựa vào cùng bức tường nhưng gần cái hố hơn, để khoảng cách cái chiếu giữa chúng tôi. Melanie không thích thế; cô ấy muốn ở gần anh, để tôi ngửi được mùi hương của anh và cảm nhận được hơi ấm của anh bên cạnh tôi.

Tôi không muốn thế - và đó không phải vì tôi sợ anh sẽ làm đau tôi; trông anh lúc này không giận dữ, chỉ mệt mỏi và cảnh giác. Tôi chỉ không muốn đến gần anh hơn nữa. Cái gì đó trong ngực tôi đau nhói khi có anh gần đến mức này – có anh căm ghét tôi trong khoảng cách gần gũi như thế.

Anh nhìn tôi, đầu nghiêng sang một bên; tôi chỉ có thể nhìn anh một thoáng trước khi tôi phải nhìn đi chỗ khác.

“Tôi xin lỗi vì chuyện tối qua – về mặt của cô. Đáng lẽ tôi không nên làm thế.”

Tôi nhìn đăm đăm vào tay mình, xoắn lại với nhau thành một nắm đấm kép trên đùi.

“Cô không cần phải sợ tôi.”

Tôi gật đầu, không nhìn vào anh.

Anh càu nhàu. “Tưởng cô nói sẽ nói chuyện với tôi?”

Tôi nhún vai. Tôi không thể tìm được giọng nói của mình trước sự phản đối kiên quyết của anh lơ lửng giữa chúng tôi.

Tôi nghe thấy anh di chuyển. Anh lần xuống chiếu cho đến khi ngồi ngay cạnh tôi – đúng như Melanie đã hi vọng. Quá gần – thật khó mà suy nghĩ đàng hoàng, khó mà thở cho được – nhưng tôi không thể đem mình lánh ra xa. Kì cục thay, vì đây chính là cái lúc đầu cô ấy đã muốn, nhưng Melanie lại đột ngột khó chịu.

Cái gì? Tôi hỏi, bị giật mình vì những cảm xúc căng thẳng của cô ấy.

https://thuviensach.vn

Tôi không thích anh ấy gần bên cô. Có vẻ không đúng. Tôi không thích cái cách cô muốn anh ấy ở đó. Lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi cùng nhau rời bỏ thế giới văn minh, tôi cảm nhận được những làn sóng ác nghiệt phát ra từ cô ấy. Tôi kinh ngạc. Thật quá không công bằng.

"Tôi chỉ có một câu hỏi," Jared nói, cắt ngang chúng tôi.

Tôi bắt gặp ánh mắt anh rồi tránh đi – rút lui cả vì đôi mắt cứng rắn của anh và cả vì sự giận dữ của Melanie.

"Cô có thể đã đoán được nó là gì. Jeb và Jamie dành cả đêm để nói huyên thuyên với tôi…"

Tôi chờ đợi câu hỏi, nhìn ngang qua hành lang tối om tới chỗ bao gạo – cái gối đêm qua. Trong tầm nhìn ngoại vi của tôi, tôi thấy bàn tay anh đưa lên, và tôi rúm vào tường.

"Tôi sẽ không làm đau cô," anh lại nói, sốt ruột, và giữ cằm tôi giữa bàn tay thô ráp của anh, kéo mặt tôi qua nhìn vào anh.

Trái tim tôi đập gấp gáp khi anh chạm vào tôi. Và rồi đột nhiên mắt tôi quá ẩm ướt. Tôi chớp mắt, cố gạt chúng đi.

"Wanda." Anh chậm rãi gọi tên tôi – một cách miễn cưỡng, tôi có thể nói thế, mặc dù giọng anh đều đều và buồn tẻ. "Melanie vẫn còn sống phải không – vẫn là một phần của cô? Nói cho tôi biết sự thật."

Melanie tấn công với sức mạnh thô bạo của một quả tạ thép. Tôi thực sự thấy đau đớn, giống như một cơn nhói buốt của chứng đau nửa đầu, ở nơi mà cô ấy cố trèo ra ngoài.

Ngừng lại! Cô không thấy gì à?

Nó quá rõ ràng trên đôi môi anh, nếp nhăn dưới mắt anh. Bất kể tôi hay cô ấy có nói gì cũng không quan trọng.

Với anh ấy tôi đã là một kẻ dối trá rồi, tôi bảo cô ấy. Anh ấy không muốn sự thật – anh ấy chỉ đang truy tìm chứng cớ, cách nào đó để chứng minh với Jeb và Jamie tôi là một kẻ dối trá, một Người truy tìm để anh ấy được quyền giết tôi.

Melanie từ chối trả lời hay tin tôi; phải cố lắm cô ấy mới giữ im lặng được.

https://thuviensach.vn

Jared nhìn mồ hôi rịn ra trên trán tôi; cơn run rẩy kì lạ trên sống lưng tôi, và đôi mắt anh nheo lại. Anh giữ cằm tôi, không để tôi giấu mặt.

Jared, em yêu anh, cô ấy cố gào thét. Em ở ngay đây.

Đôi môi tôi không run, nhưng tôi ngạc nhiên vì anh đã không thể đọc được những lời đó phát ra rõ ràng trong mắt tôi.

Thời gian chậm chạp trôi qua trong khi anh chờ tôi trả lời. Thật đau đớn, khi phải nhìn đăm đăm vào mắt anh, phải nhìn vào sự sợ hãi nơi đó. Như thể vẫn còn chưa đủ, cơn tức giận của Melanie tiếp tục khoét sâu vào lòng tôi. Sự ghen tuông của cô ấy dâng lên thành một cơn lũ cay đắng ào qua cơ thể tôi và khiến nó bị đầu độc.

Nhiều thời gian nữa trôi qua, và nước mắt đầy lên cho đến khi mắt tôi không còn chứa chấp nổi chúng được nữa. Chúng lăn xuống má và lặng lẽ rớt vào lòng bàn tay Jared. Khuôn mặt anh không hề thay đổi.

Cuối cùng, tôi đã chịu đựng đủ. Tôi nhắm mắt lại và cúi đầu xuống. Thay vì làm tôi đau, anh buông tay.

Anh thở dài, bối rối.

Tôi trông chờ anh bỏ đi. Tôi lại nhìn đăm đăm vào bàn tay mình, chờ việc đó xảy ra. Trái tim tôi đánh dấu từng phút trôi qua. Anh không di chuyển. Tôi không di chuyển. Dường như anh được tạc bằng đá bên cạnh tôi. Nó hợp với anh, sự im lặng như đá tảng này. Nó phù hợp với khuôn mặt mới, cứng rắn, và đôi mắt khắt khe của anh.

Melanie ưu tư về Jared mới này, so sánh anh với người đàn ông là anh trước kia. Cô ấy nhớ lại một ngày trốn chạy đáng nhớ…

“Aaaaaaa!” Jared và Jamie rên lên đồng thanh.

Jared đang ngồi trên chiếc ghế sô pha bọc da và Jame nằm ườn trên cái thảm trước mặt anh. Họ đang xem trận bóng chày trên màn hình ti vi lớn. Những tên kí sinh trùng sống trong ngôi nhà này đang ở chỗ làm, và chúng tôi đã lấy đầy chiếc xe jeep với tất cả những gì nó có thể chứa được. Chúng tôi có hàng giờ nghỉ ngơi trước khi cần biến mất lần nữa.

Trên ti vi, hai cầu thủ đang lịch sự bất đồng trên đường biên. Người quay phim đến gần; chúng tôi có thể nghe thấy điều chúng đang nói.

https://thuviensach.vn

“Tôi tin rằng tôi là người cuối cùng chạm vào nó – đây là bóng của anh.”

“Tôi không chắc lắm. Tôi không muốn dành bất kì lợi thế không công bằng nào. Tốt hơn hết chúng ta nên yêu cầu các trọng tài xem lại băng video.”

Hai cầu thủ bắt tay, vỗ vào vai nhau.

“Thật kì cục,” Jared làu bàu.

“Em không thể chịu được,” Jamie tán thành, bắt chước giọng Jared một cách hoàn hảo; mỗi ngày nó lại nghe giống Jared hơn – một trong những biểu hiện thần tượng của nó. “Còn có cái gì khác không?”

Jared bật qua vài kênh cho đến khi anh tìm thấy một cuộc thi điền kinh. Bọn kí sinh trùng hiện giờ đang tổ chức Olympic ở Haiti. Từ những gì chúng tôi có thể thấy, bọn người ngoài hành tinh đều cực kì háo hức trước chuyện này. Rất nhiều tên treo cờ Olympic ngoài cửa nhà. Mặc dù vậy nó không giống trước đây. Tất cả những vận động viên tham dự bây giờ đều có huy chương. Thảm hại.

Nhưng chúng không thể làm hỏng cuộc đua một trăm mét. Các môn thể thao cá nhân của bọn kí sinh trùng thú vị hơn rất nhiều so với khi chúng đối kháng trực tiếp với nhau. Chúng biểu hiện tốt hơn khi ở những đường đua riêng biệt.

“Mel, tới đây thư giãn đi,” Jared gọi.

Tôi đứng ở cánh cửa sau theo thói quen, không phải vì tôi muốn chạy. Không phải vì sợ. Chỉ là thói quen, không gì khác.

Tôi tới chỗ Jared. Anh kéo tôi lên đùi và kẹp đầu tôi dưới cằm.

“Thoải mái chưa?” anh hỏi.

“Rồi,” tôi nói, bởi vì tôi thực sự vô cùng thoải mái. Ở đây, trong ngôi nhà của một tên người ngoài hành tinh.

Bố đã từng nói rất nhiều chuyện buồn cười – đôi khi giống như ông nói thứ ngôn ngữ của riêng mình vậy. Hai mươi ba bỏ đi, ngày sa lát, người ở công viên mũi dài, hộp bìa mới toanh, chỗ ngồi chim mèo, ấm sô cô la, và cái gì đại loại như là trứng hút của Bà nội (đây là những cách ghép từ lộn

https://thuviensach.vn

xộn trong tiếng Anh). Một trong những câu ưa thích của ông là an toàn như ở nhà.

Dạy tôi đi xe đạp, với mẹ tôi lo lắng trên ngưỡng cửa: “Bình tĩnh nào, Linda, con phố này an toàn như ở nhà vậy.” Thuyết phục Jamie ngủ mà không để đèn. “Trong này an toàn như ở nhà vậy, con trai, xung quanh không có con quái vật nào.”

Rồi chỉ qua một đêm thế giới trở thành một cơn ác mộng kì bí, và cụm từ đó trở thành một câu đùa chua chát giữa tôi và Jamie. Nhà là nơi nguy hiểm nhất mà chúng tôi từng biết.

Trốn trong một bụi cây thông, theo dõi một chiếc xe lùi ra khỏi ga-ra trong một ngôi nhà hẻo lánh, quyết định xem nên vào trộm thức ăn, hay là nó quá nguy hiểm. “Chị có nghĩ bọn kí sinh trùng ra ngoài lâu không?” “Không đời nào – chỗ đó an toàn như nhà vậy. Hãy ra khỏi đây thôi.”

Và giờ thì tôi đang ngồi đây và xem ti vi như năm năm về trước khi Bố và Mẹ đang ở trong một căn phòng khác và tôi chưa từng phải trải qua một đêm nào trốn trong ống dẫn nước cùng với Jamie và một đám chuột trong khi bọn cướp xác đang tìm kiếm những tên trộm đậu khô và spaghetti nguội ngắt với đèn pin trong tay.

Tôi biết rằng cho dù Jamie và tôi có sống sót trong hai mươi năm nữa chỉ có chúng tôi với nhau thì chúng tôi cũng không bao giờ tìm được cảm giác này. Cảm giác an toàn. Còn hơn cả an toàn – thậm chí là hạnh phúc. An toàn và hạnh phúc, hai thứ tôi đã tưởng sẽ không bao giờ còn cảm thấy nữa.

Jared đã khiến chúng tôi cảm thấy như vậy mà không cần cố gắng, chỉ bằng cách là chính mình.

Tôi hít vào mùi hương trên da anh và cảm nhận hơi ấm của cơ thể anh dưới người tôi.

Jared đã làm mọi thứ trở nên an toàn, mọi thứ trở nên hạnh phúc. Thậm chí cả những ngôi nhà.

Anh ấy vẫn còn khiến tôi cảm thấy an toàn, Melanie nhận ra, cảm nhận hơi ấm nơi cánh tay anh chỉ cách tay tôi nửa inch. Mặc dù thậm chí anh ấy còn không biết có tôi ở đây.

https://thuviensach.vn

Tôi thì không thấy an toàn. Yêu Jared khiến tôi thấy bấp bênh hơn bất kì cái gì khác tôi có thể nghĩ ra được.

Tôi tự hỏi liệu Melanie và tôi có yêu Jared không nếu anh luôn luôn giống như lúc này, thay vì Jared tươi cười trong trí nhớ của chúng tôi, người đã đến bên Melanie với hai bàn tay đầy niềm hi vọng và điều kì diệu. Liệu cô có đi theo anh không nếu lúc nào anh cũng cứng rắn và hoài nghi như thế này? Nếu sự mất mát người cha luôn tươi cười và hai ông anh trai hoang dã đã làm anh đóng băng giống như sự mất mát Melanie đã gây ra cho anh?

Tất nhiên rồi. Mel quả quyết. Tôi sẽ yêu Jared bất kể dạng nào. Thậm chí là như thế này, anh ấy thuộc về tôi.

Tôi tự hỏi điều tương tự có đúng với tôi không. Liệu giờ đây tôi có yêu anh không nếu anh giống như thế này trong trí nhớ của cô ấy?

Rồi tôi bị cắt ngang. Không có một tín hiệu nào tôi bắt được, đột nhiên Jared đang nói, nói chuyện như thể chúng tôi đang ở giữa một cuộc đối thoại.

“Vậy là, vì cô, Jeb và Jamie đã bị thuyết phục rằng có thể còn tồn tại một kiểu nhận thức nào đó sau khi… bị bắt. Họ đều chắc chắn rằng Mel vẫn còn đang đấu tranh ở trong đó.”

Anh dứ nhẹ nắm đấm vào đầu tôi. Tôi tránh ra, và anh khoanh tay lại.

“Jamie nghĩ rằng cô ấy đang nói chuyện với nó.” Anh đảo tròng mắt. “Đùa giỡn với thằng bé như vậy là chơi không đẹp – nhưng đó là một loại đạo đức rõ ràng không được áp dụng ở đây.”

Tôi vòng cánh tay quanh người mình.

“Mặc dù vậy, Jeb vẫn đúng ở một điểm – đó là thứ làm tôi tò mò muốn chết! Cô đang theo đuổi cái gì? Cuộc tìm kiếm của những Kẻ truy tìm không hề được dẫn lối đúng đắn hay thậm chí là … đáng nghi. Chúng dường như chỉ tìm kiếm cô – không phải chúng tôi. Vì thế có lẽ chúng không biết cô định làm gì. Có lẽ cô là người làm việc tự do? Một kiểu gián điệp gì đó. Hay là…”

Dễ dàng hơn cho tôi khi lờ anh đi những lúc anh suy nghĩ ngốc nghếch đến thế. Tôi tập trung vào đầu gối của mình. Chúng bẩn thỉu, như mọi khi,

https://thuviensach.vn

tím và đen.

"Dù sao, có lẽ họ nói đúng – về chuyện giết cô."

Bất chợt, những ngón tay anh khẽ sượt qua những chỗ nổi da gà trên cánh tay tôi do những lời của anh gây nên. Giọng anh mềm hơn khi anh nói tiếp. "Giờ sẽ không ai làm hại cô nữa. Chừng nào cô còn không gây rắc rối…" Anh nhún vai. "Tôi ít nhiều hiểu được quan điểm của họ, và có lẽ, theo một cách bệnh hoạn nào đó, nó có thể là sai lầm, giống như họ đã nói. Có lẽ không có lý do hợp lý nào để… Trừ lý do là Jamie…"

Đầu tôi ngẩng lên – đôi mắt anh sắc bén, chăm chú nhìn phản ứng của tôi. Tôi hối hận vì đã thể hiện mối quan tâm của mình và lại nhìn đầu gối lần nữa.

"Tôi phát sợ khi thấy Jamie đã quyến luyến đến thế nào," Jared lẩm bẩm. "Đáng lẽ không nên bỏ nó lại. Tôi không bao giờ tưởng tượng là… Và tôi không biết phải làm gì với chuyện đó bây giờ. Nó nghĩ Mel vẫn còn sống ở trong đó. Chuyện gì sẽ xảy ra cho nó khi…?"

Giờ tôi đã chú ý anh nói khi, chứ không phải nếu. Bất kể anh đã hứa điều gì, anh vẫn không cho rằng tôi sẽ sống được lâu dài.

"Tôi ngạc nhiên vì cô đã cảm hóa được Jeb," anh ngẫm nghĩ, thay đổi đề tài. "Bác ấy là một ông già rất khôn ngoan. Bác ấy nhìn thấu sự giả dối quá dễ dàng. Cho đến bây giờ."

Anh nghĩ về chuyện đó trong một phút.

"Không nhiều cho một cuộc chuyện trò, phải không?"

Có một khoảng lặng dài nữa.

Những lời lẽ của anh đột ngột gay gắt. "Phần cứ ám ảnh tôi mãi là nếu lỡ họ đúng thì sao? Làm thế quái nào mà tôi biết được? Tôi ghét cái cách lý lẽ của họ có vẻ đúng với tôi. Chắc phải có cách giải thích nào khác."

Melanie lại đấu tranh để được nói, không ác liệt như trước, lần này không có hi vọng được đột phá. Tôi giữ cánh tay và miệng mình khép chặt.

Jared di chuyển, rời khỏi bức tường để cơ thể anh quay hướng về tôi. Tôi nhìn những cử động đó qua khóe mắt.

"Tại sao cô lại tới đây?" anh thì thầm.

https://thuviensach.vn

Tôi lén nhìn lên mặt anh. Đó là khuôn mặt dịu dàng, tốt bụng, gần giống với cái cách Melanie nhớ về nó. Tôi cảm thấy sự kiểm soát của mình trượt đi; môi tôi rung rung. Giữ hai tay khóa chặt đã lấy mất hết sức mạnh của tôi. Tôi muốn chạm vào khuôn mặt anh. Tôi muốn. Melanie không hề muốn thế.

Nếu cô không để tôi nói chuyện, thì ít nhất cũng giữ tay lại cho mình ý, cô ấy rít lên. Tôi đang cố. Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi. Việc này làm cô ấy đau đớn. Cả hai chúng tôi đều đau đớn, những nỗi đau khác nhau. Thật khó để biết được lúc này ai đau đớn hơn ai.

Jared nhìn tôi tò mò trong khi mắt tôi lại ngân ngấn lần nữa.

"Tại sao?" anh dịu dàng hỏi. "Cô biết đấy, Jeb có ý tưởng điên rồ là cô ở đây vì tôi và Jamie. Thế có điên không chứ?"

Miệng tôi đã nửa há ra; tôi nhanh chóng cắn môi.

Jared từ từ tiến tới và giữ lấy mặt tôi giữa hai bàn tay anh. Tôi nhắm mắt lại.

"Cô sẽ không nói cho tôi biết à?"

Tôi lắc đầu một lần, rất nhanh. Tôi không chắc ai là người làm. Đó là tôi nói không hay là Melanie nói không thể.

Bàn tay anh siết lại dưới cằm tôi. Tôi mở mắt ra, và mặt anh cách mặt tôi chỉ vài inch.

Trái tim tôi phập phùng, dạ dạy rớt xuống – tôi cố hít thở, nhưng phổi tôi không chịu làm việc.

Tôi nhận ra sự căng thẳng trong đôi mắt anh; tôi biết anh sẽ di chuyển như thế nào, biết chính xác cảm giác môi anh ra sao. Vậy mà với tôi nó vẫn mới mẻ, lần đầu tiên luôn choáng váng hơn bất kì lần nào khác, khi môi anh chạm vào môi tôi.

Tôi nghĩ anh chỉ định chạm vào môi tôi, nhẹ nhàng thôi, nhưng mọi thứ thay đổi khi da chúng tôi gặp nhau. Miệng anh đột ngột cứng rắn và thô ráp, bàn tay anh bắt giữ mặt tôi trong khi môi anh di chuyển môi tôi theo một kiểu khẩn thiết, không quen thuộc. Nó quá khác so với trí nhớ, quá mạnh mẽ. Đầu tôi lơ lửng mơ màng.

https://thuviensach.vn

Cơ thể này nổi loạn. Tôi không còn kiểm soát được nó nữa – nó đang kiểm soát tôi. Đó không phải là Melanie – cơ thể này giờ đây mạnh hơn cả hai chúng tôi. Hơi thở của chúng tôi vang lên ầm ĩ: hơi thở của tôi hoang dại và hổn hển, hơi thở của anh mãnh liệt, gần như tiếng gầm.

Cánh tay tôi vụt thoát khỏi tầm kiểm soát. Bàn tay trái vươn tới mặt anh, tóc anh, để lùa ngón tay tôi vào trong đó.

Bàn tay phải còn nhanh hơn. Nó không phải là của tôi.

Melanie đấm thẳng vào cằm anh, tống mặt anh xa khỏi mặt tôi trong một cú đấm chắc nịch. Da thịt chọi da thịt, sự cứng rắn chọi với tức giận.

Lực của nó không đủ để đẩy anh ra xa, nhưng anh lảo đảo khỏi tôi ngay khi môi chúng tôi không còn dính với nhau nữa, anh hổn hển với đôi mắt kinh hoàng trước biểu hiện kinh hoàng của tôi.

Tôi nhìn đăm đăm xuống bàn tay vẫn còn nắm chặt, ghê tởm như thể một con bọ cạp vừa mọc ra ở chỗ cuối của cánh tay tôi. Một tiếng hổn hển căm ghét thoát ra khỏi cổ họng tôi. Tôi nắm chặt cổ tay phải bằng bàn tay trái, tuyệt vọng giữ Melanie khỏi sử dụng cơ thể tôi để gây ra bạo lực lần nữa.

Tôi liếc nhìn lên Jared. Anh cũng đang nhìn chằm chằm vào nắm đấm tôi đang giữ, sự kinh hoàng biến mất, ngạc nhiên thế vào đó. Trong giây phút đó, khuôn mặt anh hoàn toàn không phòng thủ gì cả. Tôi có thể dễ dàng đọc được những ý nghĩ khi chúng lướt qua khuôn mặt không đóng kín của anh.

Đây không phải điều anh vẫn trông đợi. Anh đã có những trông đợi; điều đó hiện ra rõ ràng. Đây là một cuộc kiểm tra. Một cuộc kiểm tra mà anh nghĩ là anh đã sẵn sàng để đánh giá. Một cuộc kiểm tra mà anh đã dự đoán được kết quả với sự tin tin hoàn toàn. Nhưng anh đã bị bất ngờ.

Điều đó có nghĩa là đậu hay rớt?

Nỗi đau trong ngực tôi không phải là sự ngạc nhiên. Tôi đã biết rằng một trái tim tan vỡ không chỉ là lối nói cường điệu hóa.

Trong một tình huống chạy-hay-chiến-đấu, tôi không bao giờ có cơ hội lựa chọn; tôi sẽ luôn luôn bỏ chạy. Bởi vì Jared đang ở giữa tôi và đường hầm tối om, tôi xoay người và ném mình vào trong cái hố đầy hộp.

https://thuviensach.vn

Những cái hộp kêu răng rắc, roèn roẹt, và rách ra khi cơ thể tôi gạt chúng ra tường, lên sàn. Tôi uốn éo luồn vào khoảng không gian chật không thể tin được, trườn qua những cái hộp nặng hơn và đè nghiến lên những cái khác. Tôi cảm thấy ngón tay sượt qua chân tôi khi anh nắm vào mắt cá chân tôi, và tôi đá một trong những chiếc hộp cứng vào giữa hai chúng tôi. Anh rên rỉ, và nỗi đau chẹn ngang cổ họng tôi. Tôi không định làm anh đau lần nữa; tôi đã không định chống lại. Tôi chỉ cố trốn thoát.

Tôi không nghe thấy tiếng nức nở của chính mình, cho dù nó rất to, cho đến khi tôi có thể đi xa hơn vào trong cái lỗ chật cứng và âm thanh quẫy đạp của tôi ngừng lại. Khi tôi có thể nghe thấy chính mình, nghe thấy tiếng hổn hển, thổn thức vì đau buồn, tôi thấy hổ thẹn.

Quá hổ thẹn và tủi nhục. Tôi hổ thẹn với chính mình, trước cơn sóng bạo lực tôi đã cho phép ào qua thân thể mình, cho dù có cố tình hay không, nhưng đó không phải là lý do tôi khóc. Tôi đang khóc bởi vì đó chỉ là một cuộc kiểm tra, và cái sinh vật quá, quá ngu ngốc cảm tính là tôi đã mong mỏi nó là sự thật.

Melanie cũng đang quằn quại đau đớn bên cạnh tôi, và thật khó khăn để suy nghĩ khi bị chìm trong nỗi đau khổ kép. Tôi cảm thấy như thể mình đang chết bởi vì nụ hôn đó không phải là sự thật; cô ấy cảm thấy như thể cô ấy đang chết bởi vì, trước đây cô ấy chưa từng bị phản bội. Khi cha cô ấy mang bọn Truy tìm tới chỗ con của ông, cô ấy đã biết đó không phải là ông nữa. Vì thế không có sự phản bội nào hết, chỉ có nỗi tiếc thương. Cha cô ấy đã chết. Nhưng Jared vẫn còn sống và vẫn là chính mình.

Không ai phản bội cô hết, đồ ngốc, tôi mắng nhiếc cô ấy. Tôi muốn nỗi đau của cô ấy dừng lại. Niềm đau riêng của cô ấy cộng thêm vào của tôi là quá sức chịu đựng. Của riêng tôi đã quá đủ rồi.

Làm sao anh ấy có thể làm thế? Làm sao chứ? Cô ấy rủa xả, lờ tôi đi.

Chúng tôi cùng khóc lóc, mất hết kiềm chế.

Một câu nói đột ngột kéo chúng tôi lại từ bờ vực hoảng loạn.

Từ nơi miệng hố, giọng nói trầm, thô ráp của Jared vang lên – vụn vỡ và kì lạ như một đứa trẻ - anh hỏi, “Mel à?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Đường Tắt

“M el à?” anh lại hỏi lần nữa, niềm hi vọng mà anh không hề muốn có nhen nhóm trong giọng anh.

“M

Hơi thở của tôi tắc nghẹn trong một cơn thổn thức khác, một phản ứng sau khi bị sốc.

“Em biết đó là cho em mà, Mel. Em biết thế mà. Không phải cho cô – nó. Em biết là không phải anh hôn nó mà.”

Tiếng khóc tiếp theo của tôi lớn hơn, là một tiếng rên rỉ. Tại sao tôi không thể dừng lại chứ? Tôi cố nhịn thở.

“Nếu em vẫn còn ở đó, Mel à…” Anh dừng lời.

Melanie ghét chữ “nếu.” Một tiếng nức nở bật ra khỏi phổi tôi, và tôi phải hít hà không khí.

“Anh yêu em,” Jared nói. “Cho dù em không có ở đó, cho dù em không thể nghe anh nói. Anh yêu em.”

Tôi nín thở lần nữa, cắn chặt môi đến bật máu. Cơn đau thể xác làm tôi sao lãng đúng như tôi muốn.

Ở bên ngoài hố rất yên lặng, rồi đến bên trong cũng vậy, khi tôi trở nên xanh xao. Tôi lắng nghe một cách căng thẳng, chỉ tập trung vào những gì tôi có thể nghe thấy. Tôi không suy nghĩ. Chẳng có âm thanh nào cả.

Tôi vặn vẹo vào một tư thế không thể tin nổi. Đầu tôi chúi xuống thấp, mặt bên phải áp vào sàn đá, hai vai tì vào thành hộp nhăn nhúm, bên vai phải cao hơn vai trái. Hông thì nhô lên, bắp chân bên trái ấn vào trần hang. Vật lộn với mấy cái hộp làm tôi thâm tím – tôi có thể cảm nhận thấy từng

https://thuviensach.vn

vết hình thành. Tôi biết tôi sẽ phải tìm cách nào đó để giải thích cho Ian và Jamie rằng tự tôi đã gây ra chuyện này cho mình, nhưng làm thế nào đây? Tôi sẽ phải nói gì đây? Làm sao tôi có thể kể với họ rằng Jared đã thử hôn tôi, giống như truyền luồng điện qua một con chuột bạch để xem phản ứng của nó?

Và tôi còn có thể giữ vị trí này bao lâu nữa? Tôi không muốn gây ra bất kì tiếng động nào, nhưng tôi có cảm giác như sống lưng mình sắp sửa gãy trong một phút nữa. Mỗi giây trôi qua cơn đau lại càng khó chịu hơn. Tôi sẽ không thể cam chịu trong im lặng lâu hơn được nữa. Một tiếng thút thít đã dâng lên đến cổ họng tôi rồi.

Melanie không có gì để nói với tôi. Cô ấy đang im lặng vượt qua niềm vui và sự giận dữ của chính mình. Jared đã nói chuyện với cô ấy, cuối cùng đã nhận ra sự tồn tại của cô ấy. Anh đã nói rằng anh yêu cô ấy. Nhưng anh đã hôn tôi. Cô ấy đang cố thuyết phục chính mình rằng chẳng có lý do gì để bị tổn thương vì chuyện này cả, cố tin vào tất cả những lý do vững chắc tại sao chuyện này không có ý nghĩa gì hết. Cố gắng, nhưng vẫn chưa thành công. Tôi có thể nghe thấy tất cả những điều này, nhưng nó đang hướng về nội tâm. Cô ấy không phải đang nói chuyện với tôi – theo nghĩa vụn vặt, tầm thường nhất của cụm từ này. Tôi đang bị làm mặt lạnh.

Tôi cảm thấy nỗi giận dữ không quen thuộc hướng về cô ấy. Không như lúc đầu, khi tôi sợ cô ấy và ước ao cô ấy biến mất khỏi đầu óc tôi. Không, giờ tôi cảm thấy chính mình bị phản bội. Làm sao cô ấy có thể tức giận với tôi vì chuyện vừa xảy ra được? Có lý nào lại thế? Làm sao mà tôi lại có lỗi trong việc phải lòng ai đó bởi những kí ức cô ấy đã nhồi vào tôi và rồi bị cái cơ thể vô nguyên tắc này áp đảo? Tôi lo cô ấy chịu khổ, vậy mà nỗi đau của tôi lại chẳng là gì với cô ấy. Cô ấy thích thú với nó. Con người độc ác đó.

Những giọt nước mắt, yếu đuối hơn những giọt nước mắt khác rất nhiều, chảy tràn xuống má tôi trong câm lặng. Sự độc ác của cô ấy sục sôi trong đầu tôi.

Đột nhiên, cơn đau trên cái lưng thâm tím và bị vặn vẹo của tôi quá mức chịu đựng. Giống như giọt nước làm tràn ly.

https://thuviensach.vn

“Aaaa,” tôi rên rẩm, đẩy vào đá và hộp khi tôi duỗi thẳng lưng ra.

Tôi không còn quan tâm đến tiếng động nữa, tôi chỉ muốn ra ngoài. Tôi thề với chính mình là sẽ không bao giờ bước qua ngưỡng cửa của cái lỗ đáng nguyền rủa này nữa – thà chết còn hơn. Thực sự như vậy.

Bò ra ngoài còn khó hơn cả chui vào. Tôi ngọ nguậy và vặn vẹo xung quanh cho đến khi tôi cảm thấy như là mình đang làm mọi chuyện tệ hơn, tự dồn mình vào tư thế như cái quẩy xoắn. Tôi lại bắt đầu rên rẩm, như một đứa trẻ, sợ rằng sẽ không bao giờ thoát ra được.

Melanie thở dài. Móc chân vào viền cái miệng hố rồi tự kéo mình ra ngoài, cô ấy gợi ý.

Tôi lờ cô ấy đi, vật lộn để ép bụng vào một góc đặc biệt. Nó chọc vào dưới xương sườn tôi.

Đừng có nhỏ nhen như thế, cô ấy càu nhàu. Cô mà nói thế thì rất là buồn cười đấy.

Tôi biết. Cô ấy rụt rè, rồi đầu hàng. Okay, tôi xin lỗi. Nghe này, tôi là con người mà. Đôi khi thật khó để tỏ ra công bằng. Chúng tôi không phải lúc nào cũng nghĩ đúng, làm đúng. Sự tức giận vẫn còn đó, nhưng cô ấy đang cố tha thứ và quên đi việc tôi vừa mới tiến tới với tình yêu của đời cô ấy – ít nhất đó là cách mà cô ấy nghĩ về chuyện đó.

Tôi móc bàn chân vào cái miệng hố và kéo. Đầu gối tôi đập xuống sàn, và tôi dùng điểm tựa đó để nâng xương sườn của mình ra khỏi cái góc. Lúc đó việc thò cái chân còn lại ra và kéo đã dễ dàng hơn. Cuối cùng, tay tôi cũng chạm được sàn và tôi đẩy mình ra, như khai hỏa, rớt xuống mặt chiếu xanh sẫm. Tôi nằm ở đó một lát, úp mặt xuống, hít thở. Tôi chắc là tới lúc này thì Jared đã bỏ đi từ lâu rồi, nhưng tôi không xác minh chuyện đó ngay lập tức. Tôi chỉ hít vào thở ra cho đến khi cảm thấy đã sẵn sàng để ngẩng đầu lên.

Tôi đang ở một mình. Tôi cố bám lấy sự nhẹ nhõm ấy và quên đi nỗi buồn do nó đem lại. Ở một mình thì tốt hơn. Bớt tủi nhục hơn.

Tôi cuộn tròn trên chiếu, dúi mặt xuống lớp vải ẩm mốc. Tôi không buồn ngủ, nhưng mệt mỏi. Sức nặng đau đớn từ sự khước từ của Jared nặng đến nỗi làm tôi kiệt sức. Tôi nhắm mắt lại và cố nghĩ về những thứ không

https://thuviensach.vn

làm đôi mắt nhức nhối của tôi đầy nước mắt lần nữa. Bất kì cái gì không phải là cái nhìn thất kinh trên mặt Jared khi anh bị tống ra xa khỏi tôi…

Jamie giờ đang làm gì? Nó có biết tôi đang ở đây không, hay nó đang đi tìm tôi? Ian có ngủ lâu không, trông anh rất kiệt sức. Kyle có sớm thức dậy hay không? Liệu anh ta có đi tìm tôi không? Jeb đang ở đâu? Tôi đã không trông thấy ông suốt cả ngày nay. Liệu Doc có thực sự chuốc cho mình say mèm không? Nghe có vẻ không giống anh ta chút nào…

Tôi từ từ tỉnh dậy, bị cái dạ dày sôi ùng ục đánh thức. Tôi nằm yên lặng vài phút, cố định hướng cho bản thân. Bây giờ là ngày hay đêm? Tôi đã ngủ ở đây một mình bao lâu rồi?

Mặc dù vậy không thể lờ đi cái dạ dày của tôi lâu được, và tôi bò trên hai đầu gối. Chắc hẳn tôi đã phải ngủ một lúc lâu thì mới đói thế này – có khi đã bỏ lỡ một hoặc là hai bữa ăn.

Tôi cân nhắc việc ăn gì đó từ đống lương thực trong cái hố - sau cùng thì, tôi cũng đã làm thiệt hại gần như mọi thứ rồi, có lẽ còn làm hỏng hết một ít thứ. Nhưng cái ý nghĩ lấy thêm chỉ càng làm tôi thấy tội lỗi hơn. Tôi sẽ đi lượm lặt ít ổ bánh mỳ từ bếp vậy.

Tôi cảm thấy hơi tổn thương, trên hết tất cả những nỗi đau khác, vì tôi đã ở đây lâu đến thế mà không ai tới tìm tôi – thật là một thái độ rỗng tuếch; tại sao ai đó lại phải quan tâm đến chuyện gì đã xảy ra cho tôi? – vì thế tôi rất mừng và ít nhiều khuây khỏa khi tìm thấy Jamie đang ngồi ở cửa vào vườn lớn, quay lưng lại với thế giới con người ở đằng sau lưng nó, rõ ràng là đang đợi tôi.

Đôi mắt tôi sáng lên, và mắt nó cũng vậy. Nó lồm cồm đứng lên, niềm vui quét qua khắp gương mặt.

“Chị ổn hả,” nó nói; tôi ước gì nó đã đúng. Nó bắt đầu nói huyên thuyên. “Ý em là, em không nghĩ anh Jared nói dối, nhưng anh ấy nói anh ấy nghĩ chị muốn ở một mình, và Jeb nói em không thể đi kiếm chị và rằng em phải ngồi ngay đây để bác ấy có thể nhìn thấy là em không lẻn tới đó, nhưng cho dù em không nghĩ chị bị đau hay gì, cũng thật khó mà không đi để xem cho chắc được, chị biết không?”

https://thuviensach.vn

“Chị ổn,” tôi bảo nó. Nhưng tôi giơ tay ra, tìm kiếm sự an ủi. Nó vòng tay quanh eo tôi và tôi kinh ngạc khi thấy đầu nó có thể đặt trên vai tôi cả khi nó đang đứng.

“Mắt chị đỏ quá,” nó thì thầm. “Anh ấy đã không phải với chị hả?”

“Không.” Sau cùng thì, con người không cố tình ác nghiệt với lũ chuột thí nghiệm – họ chỉ cố gắng lấy thông tin mà thôi.

“Bất kể chị đã nói gì với anh ấy, em nghĩ giờ anh ấy đã tin tụi em rồi. Ý em là, về Mel ấy. Chị ấy thấy sao?”

“Cô ấy rất mừng về chuyện đó.”

Nó gật đầu, hài lòng. “Còn chị?”

Tôi do dự, tìm kiếm một phản ứng thực tế. “Nói sự thật với chị dễ dàng hơn là nó dối để che đậy nó.”

Lời đánh trống lảng của tôi có vẻ như đã trả lời câu hỏi đủ để làm hài lòng nó.

Bên cạnh nó, ánh sáng trong khu vườn màu đỏ và đang nhạt dần. Mặt trời đã lặn trên sa mạc.

“Chị đói,” tôi nói với nó, và tách khỏi cái ôm của chúng tôi.

“Em biết thế mà. Em có để dành cho chị ít đồ ngon.”

Tôi thở dài. “Bánh mỳ là được rồi.”

“Thôi đi mà, chị Wanda. Ian nói chị quá là tự hi sinh lợi ích bản thân rồi đó.”

Tôi làm mặt hề.

“Em nghĩ anh ấy nói đúng,” Jamie lẩm bẩm. “Thậm chí cả khi tất cả chúng em muốn chị ở đây, chị cũng không thực sự hòa nhập đến chừng nào mà chị tự quyết định.”

“Chị không bao giờ hòa nhập được. Và không ai thực sự muốn chị ở đây cả, Jamie à.”

“Em muốn.”

Tôi không tranh cãi với nó, nhưng nó đã sai. Không phải là nói dối, bởi vì nó tin vào những gì nó đang nói. Nhưng người nó thực sự muốn là Melanie. Nó đã không hề tách bạch chúng tôi theo cách nó nên làm. Trudy

https://thuviensach.vn

và Heidi đang nướng bánh mỳ trong bếp và chia nhau một quả táo xanh bóng, ngon lành. Họ lần lượt cắn mỗi người một miếng.

“Thật mừng khi thấy cô, Wanda,” Trudy nói chân thành, lấy tay che miệng khi nói vì bà vẫn đang nhai miếng táo cuối của mình. Heidi gật đầu chào, răng chị đang cắn ngập vào miếng táo. Jamie huých tôi, cố không lộ liễu quá – chỉ ra rằng mọi người muốn có tôi. Nó không hề nghĩ đến chuyện đó chỉ là lịch sự xã giao.

“Bác có dành phần bữa tối cho chị ấy không ạ?” nó háo hức hỏi.

“Có,” Trudy nói. Bà cúi xuống bên cạnh cái lò và trở lên với một khay kim loại trên tay. Trên cái khay là một miếng thịt đỏ hơi lớn. Miệng tôi bắt đầu chảy nước, thậm chí cả khi tôi từ chối khẩu phần được chia.

“Nhiều quá.”

“Chúng ta phải ăn tất cả chỗ thức ăn dễ hỏng trong ngày đầu tiên,” Jamie khuyến khích tôi. “Tất cả mọi người phải ăn đến vỡ bụng thì thôi – đó là truyền thống.”

“Cô cần protein,” Trudy nói thêm. “Chúng ta đã ăn trong hang quá lâu. Tôi ngạc nhiên là không ai bị ốm đấy.”

Tôi ăn chỗ protein của mình trong khi Jamie nhìn với đôi mắt cú vọ mỗi một miếng từ cái khay lên tới miệng tôi. Tôi ăn tất cả chỗ đó cho nó vừa lòng, mặc dù dạ dày tôi phát đau vì ăn quá nhiều.

Căn bếp bắt đầu đầy người trở lại khi tôi ăn xong. Vài người cầm táo trên tay – tất cả đều phải ăn chung với một ai đó. Những đôi mắt tò mò ngắm nghía khuôn mặt bầm dập của tôi.

“Sao giờ tất cả mọi người lại ra đây?” tôi lầm rầm với Jamie. Bên ngoài trời tối rồi, giờ ăn tối đã qua từ rất lâu.

Jamie đờ đẫn nhìn vào tôi một giây. “Để nghe chị giảng.” Giọng nó thêm vào cái ý tất nhiên là thế rồi.

“Em đùa à?”

“Em đã bảo chị là chẳng có gì thay đổi cả mà.”

Tôi nhìn đăm đăm quanh căn phòng hẹp. Nó không chật kín. Tối nay không có Doc, và không có ai trong số những người vừa trở về, có nghĩa là không có cả Paige nữa. Không có Jeb, không có Ian, không có Walter. Một

https://thuviensach.vn

vài người nữa vắng mặt: Travis, Carol, Ruth Ann. Nhưng nhiều hơn tôi tưởng, nếu tôi có từng nghĩ bất kì ai sẽ cân nhắc việc theo đuổi lịch trình hàng ngày sau một ngày khác thường đến như thế.

"Chúng ta có thể trở lại với Cá heo, chỗ chúng ta đã dừng lại không?" Wes hỏi, cắt ngang cuộc đánh giá căn phòng của tôi. Tôi có thể thấy rằng cậu ta đã vượt lên chính mình để bắt đầu câu chuyện như thế, chứ không phải chỉ vì cậu ta cực kì quan tâm tới mối quan hệ thân tộc trên một hành tinh khác.

Tất cả mọi người nhìn vào tôi chờ đợi. Rõ ràng, cuộc sống đã không thay đổi nhiều như tôi tưởng.

Tôi lấy cái khay bánh mỳ từ tay Heidi và quay người để đưa nó vào trong lò nướng đá. Tôi bắt đầu nói khi quay lưng lại.

"Vậy là… à, … ừm… cặp, à, cặp ông bà thứ ba… Họ thường phục vụ cộng đồng, theo cách của họ. Trên Trái Đất, họ sẽ là những trụ cột trong gia đình, những người rời nhà và kiếm sống. Phần lớn là những nông dân. Họ trồng một giống cây để thu hoạch nhựa cây…"

Và cuộc sống lại tiếp diễn.

Jamie cố gắng thuyết phục tôi không ngủ ở hành lang nhà kho nữa, nhưng nỗ lực của nó chỉ là nửa vời. Chẳng còn nơi nào khác cho tôi. Nhưng vẫn cứng đầu như mọi khi, nó khăng khăng đòi ở chung với tôi. Tôi nghĩ Jared không thích thế, nhưng vì tôi không gặp anh vào đêm đó cũng như ngày hôm sau, tôi không thể kiểm nghiệm giả thiết của mình.

Tôi lại thấy kì cục một lần nữa, khi tiếp tục làm những công việc hàng ngày của mình, khi sáu người đi trộm đã trở về - cũng giống như khi Jeb mới ép buộc tôi gia nhập vào cộng đồng vậy. Những cái nhìn ác ý, sự im lặng giận dữ. Mặc dù vậy với họ khó khăn hơn là với tôi – tôi đã quen rồi. Còn họ, hoàn toàn không quan với cách những người khác đối xử với tôi. Chẳng hạn, khi tôi giúp thu hoạch ngô, và Lily cám ơn tôi bằng một nụ cười vì đã mang rổ không tới, đôi mắt Andy lồi ra khỏi tròng trước sự trao đổi đó. Hay khi tôi chờ đến lượt tắm cùng với Trudy và Heidi, và Heidi bắt đầu nghịch tóc tôi. Độ này nó đang dài ra, lúc nào cũng xòe ngang mắt tôi, và tôi đang định cắt tóc tiếp. Heidi đang cố tìm kiểu cho tôi, gạt mớ tóc

https://thuviensach.vn

sang bên này bên kia. Brandt và Aaron – Aaron là người già nhất đi cùng chuyến trộm, một người mà tôi không hề nhớ đã từng nhìn thấy hay không – đi ra và thấy chúng tôi ở đó, Trudy đang cười vì cái hình dạng kinh khủng Heidi đang cố tạo trên đỉnh đầu tôi, và cả hai người đó đều tái xanh và lẳng lặng đi qua chúng tôi.

Tất nhiên, những chuyện nhỏ nhặt như thế không là gì hết. Bây giờ Kyle lang thang khắp trong hang, và mặc dù anh ta rõ ràng đã được lệnh để cho tôi yên, khuôn mặt anh ta thể hiện rành rành là anh ta ghê tởm lệnh cấm đó. Tôi luôn luôn đi cùng người khác khi đi ngang anh ta, và tôi tự hỏi đó có phải là lý do duy nhất khiến anh ta không làm gì khác ngoài việc lườm tôi và vô thức gồng ngón tay lên thành một bộ vuốt. Việc này mang trở lại mọi nỗi kinh hoàng tôi đã cảm nhận tuần đầu tiên ở đây, và tôi chắc đã chịu thua nó – bắt đầu trốn tránh lần nữa, tránh xa những khu vực chung – vào đêm thứ hai lại có thứ quan trọng hơn cả những cái liếc hằn học của Kyle thu hút sự chú ý của tôi.

Căn bếp lại đông kín – tôi không chắc bao nhiêu người quan tâm tới những câu chuyện của tôi và bao nhiêu người quan tâm tới chỗ sô cô la mà Jeb đang phân phát. Tôi từ chối phần của mình, giải thích với một Jamie cáu kỉnh rằng tôi không thể nói và nhai cùng một lúc; tôi vẫn nghi là nó sẽ dành một miếng cho tôi, bướng bỉnh như mọi khi. Ian đã trở lại chỗ ngồi nóng bỏng thường lệ của anh bên cạnh ngọn lửa, và Andy cũng ở đó – mắt cảnh giác – bên cạnh Paige. Không có ai trong đội đi trộm tham dự nữa, tất nhiên bao gồm cả Jared. Doc không có ở đó, và tôi tự hỏi liệu có phải anh ta vẫn say hay có lẽ là đang mê mệt hay không. Và một lần nữa, Walter lại vắng mặt.

Geoffrey, chồng bà Trudy, hỏi tôi lần đầu tiên trong tối hôm đó. Mặc dù cố không thể hiện ra, tôi rất mừng vì có vẻ như ông đã gia nhập vào những con người chấp nhận tôi. Nhưng tôi không thể trả lời câu hỏi của ông tử tế được, một việc thật là tệ. Những câu hỏi của ông cũng giống với của Doc.

“Tôi không thực sự biết gì về Hàn gắn,” tôi thừa nhận. Tôi chưa bao giờ tới gặp một Người hàn gắn từ sau khi… từ sau lần đầu tiên tôi tới đây. Tôi đã không bị ốm. Tất cả những gì tôi biết là họ sẽ không chọn một hành tinh

https://thuviensach.vn

nếu chúng tôi không thể duy trì cơ thể vật chủ một cách hoàn hảo. Không có gì là không thể chữa lành, từ một vết cắt đơn giản, một cái xương gãy, cho đến một căn bệnh. Giờ đây tuổi già là thứ duy nhất gây ra cái chết. Thậm chí những cơ thể con người khỏe mạnh cũng chỉ duy trì được đến thế. Và có cả những vụ tai nạn nữa, tôi đoán vậy, mặc dù những chuyện như thế không thường xảy ra với các linh thể. Chúng tôi rất cẩn trọng."

"Những con người có vũ trang không chỉ là một tai nạn," ai đó lẩm bẩm. Tôi đang di chuyển đống bánh mỳ nóng; tôi không nhìn thấy ai đang nói, và tôi không nhận ra giọng nói.

"Vâng, đúng như vậy," tôi thản nhiên đồng ý.

"Vậy là cô cũng không biết họ dùng cái gì để chữa bệnh?" Geoffrey nhấn mạnh. "Trong tủ thuốc của họ có gì?"

Tôi lắc đầu. "Tôi xin lỗi, tôi không biết. Đó không phải là thứ tôi quan tâm đến, khi tôi có cơ hội tiếp cận thông tin. Tôi e là tôi đã coi nhẹ cái đó. Sức khỏe tốt chỉ đơn giản là một chuyện đương nhiên phải có trong tất cả những hành tinh tôi đã sống."

Hai má đỏ bừng của Geoffrey thậm chí còn đỏ hơn bình thường. Ông nhìn xuống, một nét giận dữ hiện trên miệng ông. Tôi đã nói điều gì xúc phạm đến ông chăng?

Heath, người đang ngồi cạnh Geoffrey, vỗ vào tay ông. Có một sự im lặng đầy ẩn ý trong căn phòng.

"À – về Chim kền kền…" Ian nói – lời nói có vẻ là một sự thay đổi đề tài miễn cưỡng, cố tình. "Tôi không biết có phải tôi đã bỏ sót phần đó lúc nào đấy hay không, nhưng tôi không nhớ cô có từng giải thích về sự "không tốt" của họ…?"

Đó không phải là thứ gì đó mà tôi đã giải thích, nhưng tôi chắc chắn rằng anh không hứng thú đến thế - đây chỉ là câu hỏi đầu tiên mà anh có thể nghĩ ra được mà thôi.

Lớp học không chính thức của tôi kết thúc sớm hơn thường lệ. Những câu hỏi đều rất nhỏ, phần lớn trong số chúng là do Jamie hay Ian hỏi. Những câu hỏi của Geoffrey vẫn làm mọi người lấn cấn.

https://thuviensach.vn

“Chà, mai chúng ta sẽ phải dậy sớm đây, phải đốn gốc cây…” Jeb lẩm bẩm sau một khoảng khắc im lặng kì cục nữa, làm cho câu nói đó như một sự giải tán. Mọi người đứng dậy và vươn vai, nói giọng rì rầm chỉ hơi khác thường một chút.

“Tôi đã nói gì?” tôi thì thầm với Ian. “Không có gì. Họ chỉ đang băn khoăn về chuyện bất tử.” Anh thở dài.

Trí não con người của tôi thực hiện một cú nhảy vọt trong nhận thức mà họ gọi là dự cảm.

“Walter đang ở đâu?” tôi hỏi, vẫn còn thì thầm.

Ian lại thở dài. “Bác ấy ở trong cánh phía nam. Bác ấy… không khoẻ.”

“Tại sao không ai nói với tôi hết?”

“Gần đây mọi chuyện đều… khó khăn với cô, vì thế…”

Tôi lắc đầu sốt ruột trước sự cân nhắc đó. “Có chuyện gì với bác ấy?”

Jamie giờ đang ở cạnh tôi; nó nắm tay tôi.

“Vài chiếc xương của bác Walter bị gãy, chúng quá mong manh,” nó nói bằng giọng khàn khàn. “Doc chắc đó là do bệnh ung thư – giai đoạn cuối, anh ấy đã nói vậy.”

“Chắc là bác Walt đã giữ bí mật về những cơn đau lâu lắm rồi,” Ian buồn bã nói thêm. Tôi nhăn mặt. “Và không thể làm gì được nữa sao? Không làm được gì hết à?”

Ian lắc đầu, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào tôi. “Không phải cho chúng tôi. Cho dù chúng tôi không bị chết tắc ở đây, cũng chẳng còn giúp gì được cho bác ấy nữa. Chúng tôi chưa bao giờ chữa được bệnh đó.” Tôi cắn môi trước lời gợi ý mà tôi muốn đưa ra. Tất nhiên chẳng còn làm gì cho bác Walter được nữa. Bất kì ai trong số những con người này thà chết dần chết mòn trong đau đớn còn hơn đổi trí não họ để lấy thuốc chữa lành cho cơ thể. Giờ tôi có thể hiểu được chuyện đó rồi.

“Bác ấy cứ hỏi cô suốt,” Ian nói tiếp. “À, đôi khi bác ấy gọi tên cô; thật khó mà nói được bác ấy muốn nói gì – Doc liên tục chuốc rượu bác ấy để giúp ngăn bớt cơn đau.”

“Doc cũng cảm thấy rất tồi tệ khi phải chuốc rượu chính mình,” Jamie nói thêm. “Không đúng lúc chút nào cả.”

https://thuviensach.vn

“Tôi có thể gặp bác ấy không?” tôi hỏi. “Hay thế sẽ làm mọi người không vui?”

Ian nhíu mày và khụt khịt. “Như thế chẳng phải giống vài người nào đó sao, nhảy cẫng lên vì những chuyện thế này?”

Anh lắc đầu. “Dù thế ai mà thèm quan tâm nào? Nếu đó là mong ước cuối cùng của bác Walt…”

“Phải,” tôi đồng ý. Từ cuối cùng làm mắt tôi cay cay. “Nếu bác Walter muốn gặp mặt tôi, thì tôi đoán chuyện bất kì ai khác nghĩ gì, hay liệu họ có tức giận không đều không quan trọng.”

“Đừng lo về chuyện đó – tôi sẽ không để cho bất kì ai quấy nhiễu cô.” Đôi môi trắng bệch của Ian mím lại thành một đường mỏng dính.

Tôi cảm thấy sốt ruột, giống như tôi muốn nhìn vào một chiếc đồng hồ. Thời gian đã không còn có ý nghĩa nhiều với tôi nữa, nhưng đột nhiên tôi lại cảm thấy sức nặng của một cái hạn chót. “Tối nay có quá muộn để đi thăm không? Có làm phiền bác ấy không?”

“Bác ấy không ngủ vào những giờ thông thường. Chúng ta có thể đi xem xem.”

Tôi bắt đầu bước đi ngay, kéo theo cả Jamie bởi vì nó vẫn còn nắm tay tôi. Cảm giác của thời gian đang trôi, của những kết thúc và chung cuộc, kéo tôi về phía trước. Mặc dù vậy với những sải chân dài, Ian nhanh chóng bắt kịp.

Trong căn hầm vườn ngập ánh trăng, chúng tôi đi ngang qua mọi người, phần lớn trong số họ không chú ý gì đến chúng tôi. Tôi xuất hiện bên cạnh Jamie và Ian quá thường xuyên đến nỗi không gây ra bất kì sự tò mò nào, mặc dù chúng tôi đang không hướng về những đường hầm thường lệ.

Ngoại lệ duy nhất là Kyle. Anh ta đông cứng giữa chừng khi thấy em trai anh ta đi bên cạnh tôi. Đôi mắt nhanh chóng lướt xuống bàn tay Jamie trong tay tôi, và rồi đôi môi anh ta cong lên thành một điệu bộ gầm ghè.

Ian bành vai ra khi nhìn thấy điệu bộ của anh trai – đôi môi anh cũng cong lên y hệt như môi Kyle – và anh cố tình nắm lấy tay kia của tôi. Kyle phát ra một âm thanh như thể anh ta sắp phát bệnh và quay lưng lại với chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Khi chúng tôi đã ở trong bóng tôi của đường hầm dài phía nam, tôi cố rụt bàn tay đó lại. Ian nắm lấy nó còn chặt hơn.

“Tôi ước gì anh đã không làm anh ta giận dữ hơn nữa,” tôi lẩm bẩm.

“Kyle sai rồi. Cư xử sai trái dường như đã thành một thói quen của anh ấy. Anh ấy cần nhiều thời gian hơn người khác để vượt qua chuyện này, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta cần phải châm chước cho anh ấy.”

“Anh ta làm tôi sợ,” tôi thì thầm thừa nhận. “Tôi không muốn anh ta có thêm lý do để ghét tôi.”

Ian và Jamie cùng siết hai bàn tay tôi một lúc. Họ đồng thanh nói.

“Đừng sợ,” Jamie nói.

“Jeb đã nêu bật ý kiến của bác ấy rất rõ ràng,” Ian nói.

“Ý anh là gì?” tôi hỏi Ian.

“Nếu Kyle không thể chấp nhận những luật lệ của bác Jeb, thì anh ấy không còn được chào đón ở đây nữa.”

“Nhưng thế là sai. Kyle thuộc về nơi này.”

Ian gầm gừ. “Anh ấy ở lại… vì thế anh ấy sẽ phải học cách thương lượng.” Trong suốt chuyến đi dài chúng tôi không nói chuyện nữa. Tôi cảm thấy tội lỗi – dường như nó là một cảm xúc thường trực khi sống ở đây. Tội lỗi và sợ hãi và trái tim tan vỡ. Tại sao tôi lại tới đây chứ?

Bởi vì mặc dù rất kì quặc, nhưng cô vẫn thuộc về nơi này, Melanie thì thầm. Cô ấy cảm nhận được rất rõ hơi ấm từ bàn tay Ian và Jamie, đang siết quanh và đan vào tay tôi. Ở nơi nào cô có được thứ này nữa chứ?

Không có nơi nào cả, tôi thừa nhận, chỉ càng thấy buồn hơn. Nhưng điều đó không làm tôi thuộc về nơi này. Không như cách cô thuộc về nó.

Chúng ta là một cặp không thể tách rời, Wanda à.

Cứ như là tôi cần được nhắc cho nhớ ấy…

Tôi hơi ngạc nhiên khi nghe thấy cô ấy rõ ràng đến thế. Trong hai ngày gần đây cô ấy đã rất im lặng, chờ đợi, bồn chồn, hi vọng lại được nhìn thấy Jared lần nữa. Tất nhiên, tôi cũng chộn rộn trong đầu cùng một ý nghĩ ấy.

Có lẽ anh ấy ở cùng bác Walter. Có lẽ đó là nơi anh ấy đang ở, Melanie khấp khởi nghĩ.

https://thuviensach.vn

Đó không phải là lý do tại sao chúng ta đang đến thăm bác Walter.

Không. Tất nhiên là không rồi. Giọng của cô ấy có vẻ hối lỗi, nhưng tôi nhận ra với cô ấy bác Walter không có nhiều ý nghĩa như với tôi. Đương nhiên, cô ấy buồn vì ông đang chết, nhưng cô ấy đã chấp nhận kết cục đó ngay từ đầu. Mặt khác, tôi không thể nào ép mình chấp nhận nó, kể cả bây giờ. Bác Walter là bạn tôi, không phải bạn cô ấy. Tôi là người mà ông luôn bảo vệ.

Một trong những ngọn đèn xanh mờ chào đón chúng tôi khi chúng tôi tới chỗ bệnh viện. (Giờ tôi đã biết những cái đèn đó là đèn sạc năng lượng mặt trời, được để ở những góc đầy nắng trong ngày để sạc điện.) Tất cả chúng tôi đều cùng lúc di chuyển nhẹ nhàng hơn, chậm rãi hơn mà không cần phải bàn trước.

Tôi ghét căn phòng này. Trong bóng tối, với những cái bóng do mấy ngọn đèn yếu ớt tạo ra, nó có vẻ gớm guốc. Có những mùi mới – căn phòng nồng nặc mùi phân huỷ chậm và mùi cồn hắc và gắt.

Hai chiếc cáng đã có người. Chân Doc vắt lên thành của một chiếc; tôi nhận ra tiếng ngáy nhẹ của anh ta. Trên chiếc còn lại, trông có vẻ tàn tạ và chẳng ra hình thù gì, bác Walter nhìn chúng tôi lại gần.

“Bác có muốn tiếp khách không, Walt?” Ian thì thầm khi đôi mắt Walter nhấp nháy về phía anh.

“Ư…” Walter rên rỉ. Đôi môi của ông trễ xuống trên khuôn mặt mệt mỏi, và nước da nhá lên ẩm ướt trong ánh sáng yếu.

“Bác có cần gì không?” tôi lẩm bẩm. Tôi rút hai bàn tay ra – chúng run rẩy bất lực trên không giữa tôi và bác Walter.

Đôi mắt hơi đảo của ông tìm kiếm trong bóng tối. Tôi bước lại gần hơn.

“Có điều gì chúng cháu làm cho bác được không? Bất kì điều gì?”

Đôi mắt ông đảo qua lại cho đến khi chúng tìm thấy mặt tôi. Đột nhiên, chúng tập trung xuyên qua cả cơn say và nỗi đau.

“Rút cuộc,” ông thở hắt ra. Hơi thở khò khè và rít lên. “Tôi biết là bà sẽ đến nếu tôi cố chờ mà. Ôi, Gladys, tôi có nhiều việc muốn nói với bà lắm.”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Hữu Ích

Tôi đông cứng và vội nhìn ra sau lưng xem liệu có ai đang đứng sau tôi không.

T

“Gladys là vợ bác ấy,” Jamie thì thầm gần như không ra tiếng. “Bác ấy đã không thoát được.”

“Gladys,” Walter nói với tôi, lờ đi phản ứng của tôi. “Bà có tin được là tôi thoát mà lại bị bệnh ung thư không? Thế nào là vận may nhỉ? Tôi chưa từng bị ốm lấy một ngày trong đời…” Giọng ông trượt đi cho đến khi tôi không thể nghe thấy gì nữa, nhưng môi ông vẫn còn tiếp tục cử động. Ông quá yếu không nhấc tay lên được; những ngón tay ông tự lê về phía rìa cái cáng, về phía tôi.

Ian thúc tôi lên trước.

“Tôi nên làm gì?” tôi hít thở. Mồ hôi rịn trên trán tôi chẳng liên quan gì tới độ ẩm hết.

“… ông nội tôi đã thọ tới một trăm lẻ một tuổi,” Walter khò khè, lại nói thành tiếng. “Trong gia đình tôi chưa từng có ai bị bệnh ung thư cả, thậm chí cả đám anh em họ cũng không. Nhưng chẳng phải bà dì Regan của bà đã bị ung thư da đấy à?”

Ông nhìn vào tôi một cách tin cậy, chờ một câu trả lời. Ian chạm vào lưng tôi.

“Ừm…” tôi lầm rầm.

“Có lẽ đó là dì của Bill,” Walter tự nhận.

https://thuviensach.vn

Tôi liếc một cái hoảng sợ về phía Ian, nhưng anh nhún vai. “Giúp tôi,” tôi ra hiệu cho anh.

Anh chỉ cho tôi nắm lấy những ngón tay đang dò tìm của Walter.

Màu da của bác Walter trắng bệch và trong suốt. Tôi có thể nhìn thấy mờ mờ nhịp đập trong những đường gân xanh ở mu bàn tay ông. Tôi rón rén nâng bàn tay ông lên, lo lắng cho những đốt xương mỏng manh mà Jamie đã gọi là giòn tan. Bàn tay đó thật nhẹ, như thể nó rỗng không.

“Ah, Gladdie, không có bà thật khó khăn quá. Chỗ này là một nơi rất tốt; bà sẽ thích cho mà xem, kể cả khi tôi đã ra đi. Có khá nhiều người để nói chuyện – tôi biết bà cần được nói chuyện đến thế nào…” Âm lượng giọng nói của ông lại chìm dần cho đến khi tôi không còn nhận ra các từ được nữa, nhưng môi ông vẫn mở ra để nói lên những điều ông muốn nói với vợ mình. Miệng ông cứ mấp máy, thậm chí cả khi mắt đã nhắm và đầu nghoẹo sang một bên.

Ian tìm được một miếng khăn ẩm và bắt đầu lau mặt cho Walter.

“Tôi không giỏi… giả vờ,” tôi thì thào, nhìn đôi môi mấp máy của Walter để chắc là ông không nghe thấy tôi. “Tôi không muốn làm bác ấy buồn.”

“Cô không cần phải nói gì cả,” Ian đảm bảo với tôi. “Bác ấy không đủ tỉnh táo để quan tâm đâu.”

“Trông tôi có giống bác gái không?”

“Chẳng giống chút nào – tôi đã nhìn thấy hình của bác ấy. Một phụ nữ tóc đỏ mập mạp.”

“Nào, để tôi làm cho.”

Ian đưa cho tôi chiếc khăn, và tôi lau mồ hôi trên cổ Walter. Đôi bàn tay bận rộn luôn khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Walter tiếp tục lầm rầm. Tôi nghĩ đã nghe thấy ông nói, “Cảm ơn, Gladdie, tuyệt quá.”

Tôi không để ý là tiếng ngáy của Doc đã ngừng. Giọng nói quen thuộc của anh ta đột ngột ở đó ngay bên cạnh tôi, quá nhẹ không làm ai giật mình.

“Bác ấy thế nào rồi?”

“Mê sảng,” Ian thì thầm. “Đó là do rượu hay do cơn đau?”

https://thuviensach.vn

“Tôi nghĩ do cơn đau nhiều hơn. Tôi sẵn sàng đổi cánh tay phải của mình lấy ít móc-phin.”

“Có lẽ Jared có thể tạo ra thêm một điều kì diệu nữa,” Ian gợi ý.

“Có lẽ,” Doc thở dài.

Tôi vô thức lau khuôn mặt xanh xao của Walter, giờ lắng nghe cặn kẽ hơn, nhưng họ không nói tiếp về Jared nữa.

Không có ở đây, Melanie thì thầm.

Đi tìm cái gì đó giúp cho bác Walter, tôi đồng ý.

Một mình, cô ấy nói thêm.

Tôi nghĩ về lần cuối tôi nhìn thấy anh – nụ hôn, sự tin cậy… Có lẽ anh ấy muốn có chút thời gian cho riêng mình.

Tôi hi vọng anh ấy không ra ngoài để thuyết phục mình rằng cô là một Kẻ-truy-tìm-siêu-diễn-viên một lần nữa…

Tất nhiên, cũng có thể lắm.

Melanie rên lên lặng lẽ.

Ian và Doc lầm rầm bằng giọng khe khẽ về những thứ không hợp lý lắm, phần lớn là Ian cho Doc biết những chuyện đang diễn ra trong hang.

“Mặt Wanda bị làm sao thế?” Doc thì thầm, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy anh ta dễ dàng.

“Lại bị đánh,” Ian nói bằng giọng gay gắt.

Doc phát ra một âm thanh không bằng lòng và rồi chắt lưỡi.

Ian đã kể cho anh ta nghe một chút về buổi học kì lạ tối qua, về những câu hỏi của Geoffrey.

“Sẽ tiện lợi biết bao nếu Melanie bị một Người hàn gắn chiếm cơ thể,” Doc nói đùa.

“Chúng ta may mắn vì đó là Wanda,” Ian lầm rầm bảo vệ cho tôi. “Bất kì ai cũng sẽ không –“

“Tôi biết,” Doc cắt ngang, vẫn tử tế như mọi khi. “Tôi đoán là tôi nên nói, thật tệ vì Wanda đã không quan tâm nhiều hơn tới thuốc men.”

“Tôi xin lỗi,” tôi lẩm bẩm. Tôi đã mặc nhiên hưởng thụ những lợi ích của một sức khoẻ hoàn hảo mà không bao giờ thèm tò mò về lý do.

Một bàn tay chạm vào vai tôi. “Cô không có gì phải xin lỗi cả,” Ian nói.

https://thuviensach.vn

Jamie đang rất im lặng. Tôi nhìn quanh và thấy nó đang cuộn tròn trên cái cáng nơi Doc vừa ngủ.

“Muộn rồi,” Doc nhận xét. “Đêm nay Walter sẽ không đi đâu hết. Mọi người nên đi ngủ.”

“Chúng tôi sẽ trở lại,” Ian hứa. “Hãy cho chúng tôi biết có thể mang gì tới, cho cả hai người.”

Tôi đặt tay Walter xuống, vỗ về nó một cách cẩn trọng. Mắt ông vụt mở ra, tập trung với nhiều vẻ tỉnh táo hơn trước.

“Bà đi đấy à?” ông hổn hển. “Bà phải đi sớm thế sao?” Tôi nhanh chóng cầm lại tay ông.

“Không, cháu không phải đi.”

Ông cười và lại nhắm mắt. Những ngón tay ông quấn quanh bàn tay tôi với sức mạnh mong manh.

Ian thở dài.

“Anh đi đi,” tôi bảo anh. “Tôi không phiền đâu. Mang Jamie lại giường nó đi.”

Ian liếc quanh căn phòng. “Chờ một chút,” anh nói, rồi anh tóm lấy chiếc cáng gần nhất. Nó không nặng lắm – anh nhẹ nhàng nhấc nó lên và trượt nó vào chỗ cạnh Walter. Tôi giơ cánh tay lên hết cỡ, cố không hích Walter, để Ian có thể đặt cái cáng dưới tay tôi. Rồi anh cũng dễ dàng bế tôi lên như thế và đặt tôi trên cái cáng cạnh Walter. Đôi mắt Walter không bao giờ nhấp nháy. Tôi hít thở thật khẽ, cảm thấy mất thăng bằng vì cái cách Ian có thể chạm tay vào tôi quá đỗi thản nhiên – cứ như tôi là con người.

Ian khẽ hếch cằm về phía bàn tay Walter đang nắm chặt quanh tay tôi. “Cô nghĩ cô có ngủ được thế này không?”

“Có, chắc là được.”

“Vậy thì, ngủ ngon nhé.” Anh cười với tôi, rồi quay đi và bế Jamie khỏi cái cáng kia. “Đi thôi, nhóc,” anh lầm rầm, bế thằng bé dễ dàng không kém gì bế một đứa trẻ sơ sinh. Những bước chân lặng lẽ của Ian chìm dần vào khoảng trống cho đến khi tôi không còn nghe được tiếng nào nữa.

Doc ngáp và đi tới ngồi bên chiếc bàn anh ta đã dựng từ những cái thùng gỗ và một chiếc cửa khung nhôm, mang theo cả chiếc đèn mờ mờ. Trời quá

https://thuviensach.vn

tối để nhìn thấy khuôn mặt của bác Walter, và điều đó làm tôi lo lắng. Giống như ông đã đi rồi vậy. Tôi cảm thấy được an ủi nhờ những ngón tay ông, vẫn còn cuộn chặt quanh tay tôi.

Doc bắt đầu lật giở vài trang giấy, lầm rầm gần như là chỉ mình anh ta nghe thấy. Tôi gà gật vì âm thanh như tiếng xì xầm nhẹ nhàng.

Vào buổi sáng bác Walter nhận ra tôi.

Ông đã không thức dậy cho tới tận khi Ian tới để hộ tống tôi trở lại; cánh đồng ngô đã đến lúc cần phải nhổ hết gốc cây cũ. Tôi đã hứa với Doc sẽ mang cho anh ta bữa sáng trước khi tôi đi làm. Việc cuối cùng tôi làm là hết sức cẩn thận nới lỏng những ngón tay đã tê dại của tôi, kéo ra khỏi nắm tay của Walter.

Mắt ông mở ra. "Wanda à," ông thì thầm.

"Bác Walter?" tôi không chắc ông sẽ nhận ra tôi trong bao lâu, hay liệu ông có nhớ chuyện đêm qua không. Bàn tay ông tóm bắt không khí, vì thế tôi đưa ông tay trái của tôi, là bàn tay vẫn chưa bị tê dại.

"Cháu đến thăm bác đấy à. Tốt quá. Bác biết… khi những người kia quay trở lại… chắc phải rất khó khăn… cho cháu… Mặt cháu…"

Dường như ông gặp khó khăn khi ra lệnh cho miệng mình hình thành nên lời nói, và đôi mắt ông trợn lên và mất tập trung. Thật đúng là ông, những lời đầu tiên ông nói với tôi tràn đầy sự quan tâm.

"Mọi chuyện đều ổn cả, bác Walter. Bác thấy sao rồi?"

"A –" Ông khẽ rên rỉ. "Không quá…Doc?"

"Ngay đây," Doc lẩm bẩm, đứng ngay cạnh tôi.

"Còn ít rượu nào không?" ông hổn hển.

"Tất nhiên."

Doc đã chuẩn bị sẵn sàng. An giơ cái miệng chai thuỷ tinh dày cộp ra trước đôi môi yếu ớt của Walter và cẩn thận đổ thứ chất lỏng màu nâu tối thành từng ngụm vào miệng ông. Walter nhăn mặt khi mỗi ngụm rượu đốt cháy cổ họng ông. Vài giọt rớt ra ngoài khoé miệng vào chiếc gối. Mùi của nó làm cay mũi tôi.

"Khá hơn chưa?" Doc hỏi sau một lúc lâu đổ rượu từ từ.

https://thuviensach.vn

Walter gầm gừ. Âm thanh đó không giống như đồng tình. Đôi mắt ông nhắm lại.

“Nữa không?” Doc hỏi.

Walter nhăn mặt rồi lại rên lên.

Doc thầm nguyền rủa. “Jared đâu rồi?” anh ta lẩm bẩm.

Tôi cứng người lại trước tên anh. Melanie động đậy rồi lại trượt đi.

Khuôn mặt Walter trùng xuống. Đầu ông quay qua.

“Bác Walter?” tôi thì thầm.

“Cơn đau quá sức chịu đựng của bác ấy khi tỉnh táo. Hãy cứ để bác ấy như thế,” Doc nói. Cổ họng tôi có cảm giác như bị phồng lên. “Tôi có thể làm được gì?”

Giọng Doc cực kì sầu thảm. “Cũng như tôi thôi. Tức là không làm được gì. Tôi vô dụng rồi.”

“Đừng như thế, Doc,” tôi nghe thấy Ian lầm rầm. “Đây không phải là lỗi của anh. Thế giới không giống như trước kia nữa. Không ai trông chờ gì hơn ở anh.”

Đôi vai tôi co rúm lại. Không, thế giới của họ không còn giống như trước kia nữa. Một ngón tay chạm vào cánh tay tôi. “Đi thôi,” Ian thì thầm. Tôi gật đầu và bắt đầu kéo tay ra lần nữa.

Đôi mắt bác Walter lại bật mở, không nhìn thấy gì. “Gladdie à? Bà có đó không?” ông dò hỏi.

“Ừ… tôi đây,” tôi nói một cách không chắc chắn, để cho những ngón tay ông khoá lại quanh tay tôi.

Ian nhún vai. “Tôi sẽ đi lấy cho cả hai ít thức ăn,” anh thì thào, rồi rời đi.

Tôi sốt ruột chờ cho anh quay lại, thấy nản lòng vì sự nhầm lẫn của Walter. Walter cứ nói đi nói lại tên của bà Glady, nhưng dường như ông không cần bất kì điều gì từ tôi, việc này khiến tôi rất biết ơn. Sau một lúc, khoảng nửa giờ hay gì đó, tôi bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân của Ian trong đường hầm, tự hỏi cái gì làm anh mất thời gian đến thế.

Doc đứng bên chiếc bàn của anh ta suốt cả thời gian đó, nhìn đăm đăm vào khoảng không với đôi vai võng xuống. Rất dễ để nhận thấy anh ta cảm thấy vô dụng đến thế nào.

https://thuviensach.vn

Và rồi tôi nghe thấy cái gì đó, nhưng nó không phải là tiếng bước chân.

“Cái gì đó?” tôi hỏi Doc bằng một tiếng thì thào; Walter lại im lặng nữa, nhưng có lẽ là bất tỉnh. Tôi không muốn làm phiền ông.

Doc quay lại nhìn vào tôi, cùng lúc hướng đầu sang một bên để lắng nghe.

Âm thanh đó là một tiếng gõ buồn cười, một cú đập nhanh, nhẹ. Tôi tưởng tôi nghe thấy nó to lên một chút, nhưng rồi có vẻ như nó lại im lặng.

“Kì lạ thật,” Doc nói. “Nó nghe gần giống như…” Anh ta dừng lời, trán nhăn lại tập trung khi âm thanh không quen thuộc kia im bặt.

Chúng tôi chăm chú lắng nghe, vì thế nghe được những tiếng bước chân từ khi chúng còn ở rất xa. Những bước chân không như chúng tôi tưởng, cho dù là tiếng trở về của Ian. Anh đang chạy – không, đang chạy hộc tốc.

Doc phản ứng ngay lập tức với âm thanh có vấn đề. Anh ta nhanh chóng bước lên trước để gặp Ian. Tôi ước tôi cũng có thể nhìn được có chuyện gì, nhưng tôi không muốn làm Walter buồn bằng cách cố kéo tay mình ra lần nữa. Thay vào đó tôi chăm chú lắng nghe.

“Brandt?” Tôi nghe Doc ngạc nhiên nói.

“Nó đâu rồi? Nó đâu rồi?” người đàn ông hụt cả hơi hỏi. Tiếng bước chạy chỉ dừng lại một giây, rồi bắt đầu lần nữa, không nhanh như trước.

“Cậu đang nói về cái gì thế?” Doc hỏi với theo tới chỗ này.

“Con kí sinh trùng!” Brandt bực tức, lồng lộn rít lên, khi anh ta lao qua cửa vào vòng cung. Brandt không to lớn như Kyle hay Ian; có lẽ anh ta chỉ cao hơn tôi vài inch, nhưng anh ta cơ bắp và rắn chắc như một con tê giác. Đôi mắt anh ta quét quanh căn phòng; ánh mắt dữ dội tập trung vào mặt tôi trong vòng nửa giây, rồi nhìn vào thân hình rũ ra của Walter, rồi đảo quanh căn phòng chỉ để lại quay về nhìn tôi.

Khi đó thì Doc đã bắt kịp Brandt, những ngón tay dài của anh nắm lấy vai Brandt ngay khi người đàn ông to khoẻ đó bước một bước về phía tôi.

“Cậu đang làm gì vậy?” Doc hỏi, giọng anh rất gần với tiếng gắn mà tôi chưa từng nghe thấy.

Trước khi Brandt trả lời, âm thanh kì lạ đó quay trở lại, đi từ tiếng động nhỏ đến to điếc cả tai rồi lại đột ngột nhỏ lại đến nỗi tất cả chúng tôi đều

https://thuviensach.vn

đông cứng. Tiếng đập này nối tiếp tiếng khác, làm rung chuyển không khí khi tất cả chúng đều vang lên to nhất.

"Đó là – có phải là một chiếc trực thăng không?" Doc hỏi, thì thào.

"Phải," Brandt thì thào trả lời. "Đó là Tên truy tìm – tên trước kia, tên vẫn đang tìm kiếm nó." Anh ta hất cằm về phía tôi.

Cổ họng tôi đột nhiên thít lại quá bé – hơi thở đi qua đó ngắn và nhẹ, không đủ không khí. Tôi cảm thấy chóng mặt.

Không. Không phải bây giờ. Làm ơn.

Cô ta có vấn đề quái gì vậy? Mel gào lên trong đầu tôi. Tại sao cô ta không thể để chúng ta được yên?

Chúng ta không thể để cô ta làm hại họ!

Nhưng làm thế nào ngăn được cô ta đây?

Tôi không biết. Tất cả đều là lỗi tại tôi!

Của tôi nữa, Wanda. Lỗi của chúng ta.

"Cậu chắc không?" Doc hỏi.

"Kyle có tầm nhìn hoàn hảo qua ống nhòm trong khi nó đang lượn qua lượn lại. Cùng là tên anh ấy đã nhìn thấy trước đây."

"Nó đang tìm kiếm chỗ này à?" Giọng Doc đột nhiên hoảng sợ. Anh ta gần như kiệt sức, đôi mắt đảo nhanh về phía lối ra. "Sharon đâu?"

Brandt lắc đầu. "Nó chỉ chạy lòng vòng thôi. Bắt đầu ở Picacho, rồi bay qua bay lại. Không có vẻ như đang tập trung vào bất kì thứ gì ở gần đây. Vòng vài vòng quanh chỗ chúng ta đã vứt cái xe."

"Sharon đâu?" Doc lại hỏi. "Cô ấy ở cùng lũ trẻ và Lucina. Họ ổn cả. Đám trai tráng đang gói đồ đạc phòng trường hợp chúng ta phải chuồn đi đêm nay, nhưng Jeb nói không chắc phải thế."

Doc thở ra, rồi bước lại bàn của anh ta. Anh ta ngồi gục xuống đó, trông như thể vừa chạy cả một quãng đường dài. "Vậy là, thực ra chẳng có gì mới," anh ta lẩm bẩm.

"Không. Chỉ cần phải cẩn thận trong vài ngày," Brandt đảm bảo với bác sĩ. Đôi mắt anh ta liếc quanh căn phòng lần nữa, mỗi giây lại trở lại với mặt tôi. "Anh có sẵn sợi dây thừng nào không?" anh ta hỏi. Anh ta nhấc mép một tấm vải trải trên cáng cứu thương trống lên, nghiên cứu nó.

https://thuviensach.vn

“Dây thừng?” Doc lặp lại một cách trống rỗng.

“Để trói con kí sinh trùng này. Kyle cử tôi xuống đây để bắt nó.”

Những cơ bắp của tôi tự động co rút lại; bàn tay tôi nắm những ngón tay của Walter quá chặt, và ông khẽ rên rỉ. Tôi cố ép nó phải giãn ra trong khi mắt tôi vẫn giữ trên khuôn mặt cứng rắn của Brandt. Anh ta đang nhìn Doc, một cách trông đợi.

“Cậu tới đây để bắt Wanda à?” Doc nói, giọng anh ta lại cứng rắn trở lại. “Và điều gì khiến cậu nghĩ là việc đó là cần thiết?”

“Thôi nào, Doc. Đừng có ngốc thế. Ở đây anh có vài cái lỗ to, và có rất nhiều vật thể bằng kim loại phản chiếu ánh sáng.” Brandt chỉ vào một cái tủ đựng hồ sơ dựa cạnh bức tường phía xa. “Anh chỉ cần lơ là nửa phút thôi, là nó sẽ phát tín hiệu cho Tên truy tìm đó.”

Tôi hít vào một cách choáng váng; âm thanh đó rất to trong căn phòng im ắng.

“Thấy chưa?” Brandt nói. “Biết ngay đó là kế hoạch của nó mà.”

Tôi muốn vùi mình dưới đống đá cuội để trốn thoát khỏi đôi mắt trố lồi, dò xét không biết mệt mỏi của Người truy tìm của tôi, vậy mà anh ta lại tưởng tượng tôi muốn dẫn cô ta tới đây. Mang cô ta tới giết Jamie, Jared, Jeb, Ian… tôi cảm thấy không thốt nổi nên lời.

“Cậu có thể đi, Brandt,” Doc nói bằng giọng lạnh lùng. “Tôi sẽ để mắt tới Wanda.”

Brandt nhướn một hàng lông mày lên. “Có chuyện gì với mấy người vậy? Với anh và Ian và Trudy và những người còn lại? Cứ như tất cả mấy người đều bị thôi miên vậy. Nếu đôi mắt của mấy người không đúng, chắc là tôi đã tự hỏi…”

“Đi đi và cứ tự hỏi những gì mình thích, Brandt. Nhưng đi ra trong lúc cậu làm việc đó.”

Brandt lắc đầu. “Tôi có một việc phải làm.”

Doc đi về phía Brandt, dừng lại khi anh ta đứng giữa Brandt và tôi. Anh ta khoanh tay ngang ngực.

“Cậu sẽ không đụng vào cô ấy.”

https://thuviensach.vn

Tiếng cánh quạt trực thăng vang lên xa xa. Tất cả chúng tôi đều rất yên lặng, nín thở, cho tới khi chúng đi xa.

Brandt lắc đầu khi không gian yên lặng trở lại. Anh ta không nói; chỉ đi tới chiếc bàn và nhấc ghế của Doc lên. Anh ta mang nó tới chỗ tường bên cạnh tủ đựng hồ sơ, dập nó xuống đất, và ngồi xuống nặng nề, khiến những cái chân kim loại nghiến kin kít vào đá. Anh ta cúi về phía trước, bàn tay đặt trên đầu gối, và nhìn chằm chằm vào tôi. Một con kền kền chờ con ngựa đang hấp hối ngừng thở. Cằm Doc nghiến lại, phát ra một âm thanh lốp bốp nhỏ.

"Gladys," Walter lẩm bẩm, đã tỉnh lại từ giấc ngủ mê mệt của ông. "Bà ở đây à."

Quá lo lắng không nói chuyện được khi Brandt đang quan sát, tôi chỉ vỗ vỗ vào tay ông. Đôi mắt mờ đục của ông tìm kiếm mặt tôi, nhìn ngắm những đường nét không có ở đó.

"Đau lắm, Gladdie à. Tôi đau lắm."

"Tôi biết," tôi thì thầm. "Doc?"

Anh ta đã ở đó, rượu brandy sẵn sàng trong tay. "Mở miệng ra, Walter."

Tiếng trực thăng khẽ thùm thụp, ở xa nhưng vẫn là quá gần. Doc nhăn mặt, và vài giọt brandy rớt xuống cánh tay tôi.

Đó là một ngày tồi tệ. Ngày tồi tệ nhất của tôi trên hành tinh này, thậm chí có tính cả ngày đầu tiên trong hang này và cái ngày nóng nực, khô nẻ cuối cùng trên sa mạc, chỉ còn cách cái chết vài giờ nữa cũng vậy.

Chiếc trực thăng vòng qua vòng lại. Đôi khi hơn một giờ đồng hồ trôi qua, và tôi nghĩ thế là xong. Nhưng rồi âm thanh đó lại quay lại, và tôi nhìn thấy khuôn mặt bướng bỉnh của Người truy tìm trong đầu tôi, đôi mắt dọ xét của cô ta quét qua sa mạc trống rỗng để tìm dấu vết của con người. Tôi đã cố lái cô ta đi xa, tập trung hết sức vào những kí ức của mình về sa mạc vô hình, vô sắc, như là bằng cách nào đó tôi có thể đảm bảo là cô ta không thấy gì, như là tôi có thể làm cô ta chán đến nỗi phải bỏ đi.

Brandt không bao giờ ngừng cái nhìn nghi hoặc của anh ta vào tôi. Tôi luôn luôn có thể cảm thấy nó, mặc dù hiếm khi tôi nhìn vào anh ta. Tình hình khá hơn một chút khi Ian quay lại với cả bữa sáng và bữa trưa. Cả

https://thuviensach.vn

người anh vẫn còn bẩn thỉu vì đóng gói đồ đạc để chuẩn bị di tản – bất kể điều đó có nghĩa là gì. Họ có nơi nào khác để đi không? Khi Brandt giải thích bằng vài câu ngắn gọn lý do tại sao anh ta lại ở đây Ian gầm ghè nhiều đến mức trông anh giống hệt Kyle. Rồi Ian kéo một cái cáng trống khác tới bên cạnh tôi, để anh có thể ngồi chắn giữa tầm nhìn của Brandt.

Chiếc trực thăng, cái nhìn nghi hoặc của Brandt, những thứ đó không thực sự tồi tệ lắm. Trong một ngày bình thường – nếu còn có một thứ như thế - thì cả hai thứ trên có thể khiến tôi khổ sở. Nhưng hôm nay, chúng chẳng là gì hết.

Tới buổi trưa, Doc đã đưa cho Walter ngụm rượu cuối cùng. Có vẻ như chỉ vài phút sau Walter đã khò khè, rên rỉ, và hổn hển hít thở. Những ngón tay của ông cào xước và làm tay tôi thâm tím, nhưng hễ tôi mà kéo tay ra, thì những tiếng rên của ông biến thành tiếng thét. Tôi ra ngoài một lần để đi vệ sinh; Brandt đi theo tôi, khiến cho Ian cũng cảm thấy cần phải đi cùng. Đến lúc chúng tôi quay lại – gần như phải chạy suốt cả quãng đường – những tiếng thét của Walter đã không còn nghe giống tiếng người nữa. Khuôn mặt sầu thảm của Doc lập lại nỗi đau đớn ấy. Walter im lặng sau khi tôi nói chuyện với ông một lát, để cho ông nghĩ rằng vợ ông vẫn đang ở gần. Đó là một lời nói dối dễ dàng, tốt đẹp. Brandt phát ra những âm thanh bực bội nho nhỏ, nhưng tôi biết rằng anh ta sai khi thấy khó chịu. Chẳng còn gì có ý nghĩa nữa ngoại trừ cơn đau của Walter.

Mặc dù vậy những tiếng khò khè và rít róng vẫn tiếp tục, và Brandt đi tới đi lui ở đầu kia của căn phòng, cố tránh khỏi âm thanh ấy càng xa càng tốt. Jamie tới tìm tôi, mang theo đủ thức ăn cho cả bốn người, khi ánh sáng bắt đầu chuyển sang màu da cam trên đầu. Tôi không để cho nó ở lại; tôi bắt Ian mang nó trở lại trong bếp để ăn, bắt Ian hứa sẽ trông chừng nó cả đêm để nó không thể lén trở lại đây. Walter không thể không thét lên khi cú xoay người của ông làm động đến cái chân bị gãy, và âm thanh đó gần như không thể nào chịu đựng nổi. Jamie không nên có cái kí ức về đêm nay khắc sâu trong đầu giống như với kí ức của tôi và Doc. Có lẽ cả kí ức của Brandt nữa, mặc dù anh ta làm những gì có thể để lờ Walter đi, nút chặt hai tai và ngâm nga một điệu nhạc lộn xộn.

https://thuviensach.vn

Doc không cố tách mình khỏi sự khổ sở rõ ràng của Walter; thay vào đó, anh chịu đựng cùng với ông. Những tiếng khóc của Walter khắc từng đường sâu hoắm trên mặt Doc, như thể những chiếc móng cào lên da trần của anh vậy.

Thật kì lạ khi nhìn thấy một niềm yêu thương sâu sắc đến thế ở con người, đặc biệt là Doc. Tôi không thể nhìn vào anh như trước sau khi đã chứng kiến anh trải qua nỗi đau cùng Walter. Lòng trắc ẩn của anh thật vĩ đại, dường như anh chảy máu ở bên trong cùng với nó. Khi tôi quan sát, tôi ngày càng thấy không thể tin được Doc là một con người độc ác; người đàn ông đó đơn giản là không thể trở thành một tên đồ tể được. Tôi cố nhớ lại xem ai đã nói cái gì khiến tôi có cái ước đoán đó – ai đó đã từng nói thẳng ra lời buộc tội chăng? Tôi không nghĩ vậy. Chắc hẳn tôi đã nhảy tới một kết luận sai lầm trong nỗi hoảng loạn của mình.

Tôi không nghĩ mình có thể lại nghi ngờ Doc được nữa sau cái ngày ác mộng này. Tuy nhiên, tôi sẽ luôn luôn nghĩ cái bệnh viện của anh là một nơi thật kinh khủng.

Khi ánh sáng ban ngày cuối cùng biến mất, cả chiếc trực thăng cũng đi. Chúng tôi ngồi trong bóng tối, không thèm bật lên cả ngọn đèn mờ. Phải mất vài giờ thì mỗi người trong chúng tôi mới tin được là cuộc đi săn đã chấm dứt. Brandt là người đầu tiên chấp nhận điều đó; anh ta cũng đã chịu đựng đủ cái bệnh viện này rồi.

“Nó từ bỏ là phải,” anh ta lẩm bẩm, đã ở ngưỡng cửa ra. “Chẳng có gì để nhìn vào ban đêm cả. Tôi sẽ mang theo cây đèn của anh với tôi, Doc, để con kí sinh trùng cưng của Jeb không thể trở dậy làm gì hết, và tôi sẽ lên đường.”

Doc không trả lời, thậm chí không nhìn vào người đàn ông sưng sỉa đó khi anh ta ra đi.

“Làm cho nó ngừng lại đi, Gladdie, làm nó dừng lại!” Walter xin tôi. Tôi lau mồ hôi khỏi mặt ông trong khi ông nghiền nát tay tôi.

Thời gian dường như chậm lại rồi ngừng hẳn; buổi đêm tối đen như không bao giờ kết thúc. Những tiếng thét của Walter đến mỗi lúc một thường xuyên hơn, mỗi lúc một đau khổ hơn.

https://thuviensach.vn

Melanie đang ở rất xa, biết rằng cô ấy chẳng thể làm gì hữu ích. Tôi cũng sẽ trốn đi, nếu Walter không cần đến tôi. Tôi đang ở một mình trong đầu mình – chính xác là những gì tôi đã từng mong mỏi. Điều đó khiến tôi cảm thấy bị mất mát.

Dần dần, ánh sáng xám mờ bắt đầu lọt vào qua những cái lỗ ở tít trên cao. Tôi đang chập chờn trong giấc ngủ, những tiếng rên và thét của Walter ngăn không cho tôi ngủ sâu. Tôi có thể nghe thấy tiếng ngáy của Doc bên cạnh tôi. Tôi mừng là anh đã có thể thoát được một lúc.

Tôi không nghe thấy Jared đi vào. Tôi đang lầm rầm những lời đảm bảo yếu ớt, gần như là vô nghĩa, cố làm Walter bình tâm lại.

“Tôi ở đây, ở đây,” tôi lẩm bẩm khi ông kêu lên tên vợ mình. “Suỵt, không sao.” Những từ vô nghĩa. Mặc dù vậy chẳng có gì để nói, và có vẻ như là giọng nói của tôi làm giảm bớt những tiếng kêu kinh khủng nhất của ông.

Tôi không biết Jared đã quan sát tôi với Walter bao lâu trước khi tôi nhận ra anh ở đó. Chắc phải một lúc rồi. Tôi chắc chắn phản ứng đầu tiên của anh là tức giận, nhưng khi tôi nghe anh nói, giọng anh rất bình thản.

“Doc,” anh nói, và tôi nghe thấy chiếc cáng bên cạnh mình rung rung. “Doc, dậy nào.”

Tôi kéo tay ra, quay người, và mất phương hướng, khi nhìn thấy khuôn mặt đi cùng với giọng nói không thể nhầm lẫn được ấy.

Đôi mắt anh nhìn vào tôi khi anh lay vai người đàn ông đang ngủ. Không thể nào đọc được chúng trong ánh sáng mờ mờ. Khuôn mặt anh không có biểu hiện gì hết.

Nhận thức của Melanie ào ra. Cô ấy mê mải với những đường nét của anh, cố đọc những ý nghĩ đằng sau chiếc mặt nạ đó.

“Gladdie! Đừng đi! Đừng!” Tiếng kêu thất thanh của Walter làm Doc bật dậy ngay, gần như làm lật cái cáng của anh.

Tôi xoay lại với Walter, dúi bàn tay đau nhức của tôi vào trong những ngón tay tìm kiếm của ông.

“Suỵt, suỵt! Walter, tôi đây. Tôi không đi đâu cả. Tôi sẽ không đi, tôi hứa.”

https://thuviensach.vn

Ông yên lặng, nức nở như một đứa trẻ. Tôi xoa chiếc khăn ẩm trên trán ông; tiếng nức nở của ông ngưng lại và biến thành một tiếng thở dài.

"Thế này là sao?" Jared lẩm bẩm bên cạnh tôi. "Cô ấy là người xoa dịu đau đớn tốt nhất mà tôi có thể tìm thấy," Doc mệt mỏi nói.

"À, tôi đã tìm thấy cho anh cái còn tốt hơn cả một Tên truy tìm đã được thuần hoá."

Dạ dày tôi xoắn lại, và Melanie rít lên trong đầu tôi. Đồ cứng đầu ngu ngốc đần độn! cô ấy gầm lên. Anh ấy sẽ không tin cô nếu cô bảo với anh ấy là mặt trời lặn ở hướng tây.

Nhưng Doc không hề quan tâm tới lời miệt thị dành cho tôi. "Cậu tìm thấy gì!"

"Morphine – không nhiều. Đáng lẽ tôi đã tới được đây sớm hơn nếu tên Truy tìm không chôn chân tôi ở ngoài đó."

Doc ngay lập tức hành động. Tôi nghe thấy anh vầy vò một cái gì đó bằng giấy, và anh reo lên vui mừng. "Jared, cậu là một người đàn ông kì diệu!"

"Doc, chờ một lát…"

Nhưng Doc đã ở bên cạnh tôi rồi, khuôn mặt hốc hác của anh sáng lên vì điềm mừng. Bàn tay anh bận rộn với cái xy lanh nhỏ. Anh chĩa cái kim nhỏ vào chỗ khớp khuỷu tay Walter, trên cánh tay đang gắn chặt với tôi. Tôi quay mặt đi. Đâm cái gì đó vào da ông có vẻ như một sự xâm nhập kinh khủng.

Mặc dù vậy tôi không thể tranh cãi với kết quả. Trong vòng nửa phút, toàn bộ cơ thể Walter thư giãn, chảy ra thành một đống thịt nhão trên cái chiếu mỏng. Hơi thở của ông từ hổn hển và gấp gáp biến thành những tiếng nhỏ và đều đặn. Bàn tay ông lỏng ra, rời khỏi tay tôi.

Tôi dùng bàn tay phải mát xa tay trái, cố mang máu trở lại với những đầu ngón tay. Những ngón tay tôi ngứa râm ran khi máu di chuyển dưới da.

"Ừm, Doc, thực sự không có đủ cho cách làm đó đâu," Jared lầm rầm.

Tôi nhìn lên từ khuôn mặt rút cục cũng yên bình của Walter. Jared quay lưng lại tôi, nhưng tôi có thể nhìn thấy sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của Doc.

https://thuviensach.vn

“Đủ cho cái gì? Tôi sẽ không tiết kiệm chỗ thuốc này phòng khi cần đến, Jared à. Tôi chắc chắn là chúng ta đều mong sẽ lại có chúng, và sẽ sớm thôi, nhưng tôi sẽ không để Walter gào thét đau đớn trong khi tôi có một cách để giúp ông ấy!”

“Đó không phải là ý tôi,” Jared nói. Anh nói giống như những khi anh đã suy nghĩ về việc gì đó rất lâu và rất kĩ. Chậm rãi và đều đều, như những hơi thở của Walter.

Doc nhíu mày, khó hiểu.

“Có đủ thuốc để ngăn cơn đau trong ba hoặc là bốn ngày, chỉ có thế thôi,” Jared nói. “Nếu anh tiêm cho bác ấy theo liều.”

Tôi không hiểu điều Jared đang nói, nhưng Doc hiểu.

“À,” anh thở dài. Anh quay lại nhìn vào Walter lần nữa, và tôi thấy một dòng nước mắt đang ngân ngấn ở mí mắt dưới của anh. Anh mở miệng định nói, nhưng không có gì phát ra.

Tôi muốn biết họ đang nói về chuyện gì, nhưng sự hiện diện của Jared khiến tôi im lặng, mang tính giữ mồm giữ miệng mà tôi không còn cảm thấy cần phải có trở lại.

“Anh không thể cứu bác ấy. Anh chỉ có thể giúp giải thoát những cơn đau của bác ấy thôi, Doc.”

“Tôi biết,” Doc nói. Giọng anh rạn vỡ, giống như đang nén lại một tiếng khóc. “Cậu nói đúng.”

Có chuyện gì vậy? tôi hỏi. Chừng nào Melanie còn ở đây, có lẽ tôi nên tận dụng cô ấy.

Họ sẽ giết Walter, cô ấy nói với tôi bằng giọng sự-thực-là-thế. Có đủ thuốc để cho bác ấy bị sốc thuốc.

Tiếng hổn hển của tôi nghe rõ trong căn phòng im lặng, nhưng đó thực sự chỉ là một tiếng thở. Tôi không nhìn lên xem hai người đàn ông khoẻ mạnh kia phản ứng thế nào. Những giọt nước mắt của chính tôi trào lên khi tôi cúi xuống gối của Walter.

Không, tôi nghĩ, không. Chưa được. Không.

Cô thà để bác ấy chết đau đớn ư?

https://thuviensach.vn

Tôi chỉ… tôi không thể chịu đựng được… sự kết thúc. Nó quá khắc nghiệt. Tôi sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy bạn mình nữa.

Cô đã quay trở lại thăm bao nhiêu người bạn khác của cô hả, Wanderer?

Tôi chưa bao giờ có những người bạn như thế này trước đây.

Những người bạn của tôi trên những hành tinh khác đều mờ nhạt trong đầu tôi; các linh thể quá giống nhau, gần như có thể thay thế lẫn nhau theo vài cách nào đó. Walter chỉ có duy nhất một mình. Khi ông ra đi, sẽ không có ai thay thế vào chỗ của ông được.

Tôi ôm lấy đầu Walter trong hai tay mình và để những giọt nước mắt của tôi chảy lên da ông. Tôi cố nén tiếng khóc của mình, nhưng bất kể thế nào nó cũng trào ra ngoài, một tiếng tiếc thương thay vì nức nở.

Tôi biết. Lại thêm một cái lần đầu tiên nữa, Melanie thì thầm, và có lòng trắc ẩn trong giọng của cô ấy. Lòng trắc ẩn dành cho tôi – đó cũng là lần đầu.

“Wanda?” Doc hỏi.

Tôi chỉ lắc đầu, không thể trả lời.

“Tôi nghĩ cô đã ở đây đủ lâu rồi,” anh nói. Tôi cảm thấy bàn tay anh, nhẹ và ấm áp, trên vai tôi.

“Cô nên đi nghỉ đi.”

Tôi lắc đầu lần nữa, vẫn khóc trong im lặng.

“Cô đã kiệt sức rồi,” anh nói. “Đi rửa ráy đi, duỗi tay duỗi chân. Ăn gì đó.”

Tôi lườm anh ta. “Walter có còn ở đây khi tôi quay lại không?” tôi lẩm bẩm trong làn nước mắt.

Đôi mắt anh ta nhíu lại lo lắng. “Cô có muốn thế không?”

“Tôi muốn có cơ hội để nói tạm biệt. Bác ấy là bạn tôi.”

Anh vỗ vào cánh tay tôi. “Tôi biết, Wanda, tôi biết. Cả của tôi nữa. Tôi không vội. Cô đi hít thở ít khí trời rồi trở lại đây. Walter sẽ ngủ một lúc lâu nữa.”

Tôi đọc khuôn mặt mệt mỏi của anh, và tôi tin vào sự thành thật trên đó.

Tôi gật đầu và cẩn thận đặt đầu Walter trở lại trên gối. Có lẽ nếu tôi đi khỏi nơi này một lát, tôi sẽ tìm được cách để đối mặt với chuyện này. Tôi

https://thuviensach.vn

không chắc làm thế nào – tôi không có chút kinh nghiệm nào với sự từ biệt thực sự.

Bởi vì tôi yêu anh, bất kể chuyện đó là miễn cưỡng, tôi vẫn phải nhìn vào Jared trước khi rời đi. Melanie cũng muốn làm thế, nhưng ước rằng cô ấy có thể bằng cách nào đó tách tôi ra khỏi quá trình đó.

Anh đang nhìn đăm đăm vào tôi. Tôi có cảm giác anh đã nhìn tôi rất lâu rồi. Khuôn mặt anh điềm đạm một cách cẩn trọng, nhưng có sự ngạc nhiên và cả nghi hoặc ở đó. Việc đó khiến tôi mệt mỏi. Diễn kịch lúc này thì có ích lợi gì chứ, thậm chí cả khi tôi là một tên nói dối tài năng? Walter sẽ không bao giờ bênh vực tôi một lần nữa. Tôi không còn có thể lừa phỉnh ông được.

Tôi gặp ánh mắt Jared trong một giây dài, rồi quay đi để đi nhanh xuống hành lang tối đen nhưng vẫn còn sáng sủa hơn khuôn mặt anh.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Tấn Công

Hang động rất yên tĩnh; mặt trời vẫn còn chưa mọc. Trong quảng trường chính, những chiếc gương vẫn phản chiếu một màu xám nhờ của bình minh đang lên.

H

Vài bộ quần áo ít ỏi của tôi vẫn còn ở trong hầm của Jamie và Jared. Tôi lẻn vào, mừng vì biết được giờ Jared đang ở đâu.

Jamie vẫn đang ngủ rất say, cuộn tròn thành một quả bóng ở góc trên của cái nệm. Nó thường không ngủ co rụt như thế, nhưng giờ nó có lý do để làm vậy. Ian đang duỗi hết người ngang qua phần đệm còn lại, chân và tay anh phải thò ra ngoài rìa, ở cả bốn góc giường.

Vì lý do gì đó, với tôi chuyện này rất buồn cười. Tôi phải tọng nắm đấm vào miệng mới giữ lại được tiếng cười khi nhanh chóng vồ lấy cái áo sơ mi màu đất cũ và cái quần sooc của tôi. Tôi đi vội vào trong hành lang, vẫn còn cố nén những tiếng cười khúc khích.

Cô thảnh thơi quá nhỉ, Melanie bảo tôi. Cô cần ngủ một chút.

Tôi sẽ ngủ sau. Khi… tôi không thể kết thúc ý nghĩ ấy. Nó làm tôi phải nghiêm túc lại ngay lập tức, và mọi thứ lại im lặng một lần nữa.

Tôi vẫn còn chạy khi hướng về phòng tắm. Tôi tin Doc, nhưng… Có lẽ anh sẽ thay đổi ý kiến. Có lẽ Jared sẽ chống lại điều mà tôi muốn. Tôi không thể ở đây cả ngày.

Tôi nghĩ tôi nghe thấy tiếng gì đó đằng sau mình khi đi tới cái ngã rẽ như vòi bạch tuộc nơi mọi đường hầm dẫn tới các phòng ngủ gặp nhau. Tôi nhìn lại, nhưng không thấy ai trong cái hang mờ tối hết. Mọi người đã bắt

https://thuviensach.vn

đầu trở dậy. Một chút nữa sẽ tới giờ ăn sáng và một ngày làm việc khác. Nếu họ đã xong việc với đám gốc ngô, sẽ cần phải cuốc đất trên cánh đồng phía tây. Có lẽ tôi sẽ có thời gian để giúp… sau này…

Tôi đi theo con đường quen thuộc tới chỗ hai dòng sông ngầm, tâm trí tôi để vào hàng triệu địa điểm khác. Dường như tôi không thể tập trung vào một cái gì cụ thể. Mỗi lần tôi cố tập trung vào một vấn đề - Walter, Jared, bữa sáng, việc nhà, tắm táp – thì lại có một ý nghĩ khác kéo đầu tôi đi vài giây. Melanie nói đúng; tôi cần ngủ. Cô ấy cũng trì trệ như vậy. Những ý nghĩ của cô ấy đều xoay quanh Jared, nhưng cô ấy cũng không thể nào làm rõ được bất kì ý nghĩ nào trong đầu.

Tôi đã quen thuộc với phòng tắm. Bóng tối hoàn toàn của nó không còn làm phiền tôi nữa. Có quá nhiều chỗ tối đen ở dưới này. Nửa thời gian ban ngày của tôi là sống trong bóng tối. Và tôi đã tới đây quá nhiều lần rồi. Chưa bao giờ có bất kì thứ gì tiềm ẩn dưới mặt nước, chờ để kéo tôi xuống đáy.

Mặc dù vậy tôi biết tôi không có thời gian để trầm mình. Những người khác sẽ thức dậy sớm thôi, và vài người thích bắt đầu một ngày của họ trong trạng thái sạch sẽ. Tôi có việc phải làm, tắm trước, rồi giặt quần áo. Tôi vò chiếc áo thun của mình thật mạnh, ước rằng tôi có thể loại bỏ hai đêm ác mộng vừa qua ra khỏi ký ức của mình.

Hai bàn tay tôi rát bỏng sau khi giặt xong, những vết khô nẻ trên các khớp ngón tay của tôi là tệ nhất. Tôi ngâm chúng trong nước, nhưng chẳng cải thiện được gì đáng kể. Tôi thở dài và trèo ra khỏi bể để mặc quần áo.

Tôi để đống quần áo khô của mình trên những phiến đá ở góc đằng sau. Tôi vô tình đá phải một cục đá, đủ mạnh để làm đau bàn chân trần của tôi, và nó rơi lộc cộc rất to trong căn phòng, nẩy lại bức tường và rơi xuống cái bể với một tiếng tõm và ục. Âm thanh ấy làm tôi nhảy lên, mặc dù nó chẳng to tát gì nếu so với dòng suối nước nóng ở phòng ngoài.

Tôi chỉ vừa mới xỏ chân vào đôi giày ten-nít lôi thôi thì thời gian của tôi đã hết.

“Cốc, cốc,” một giọng nói quen thuộc vọng lại từ lối vào tối om. “Chào buổi sáng, Ian,” tôi nói. “Tôi vừa mới xong. Anh ngủ ngon không?”

https://thuviensach.vn

“Ian vẫn còn đang ngủ,” giọng của Ian trả lời. “Ta chắc là chuyện đó không kéo dài mãi mãi, vì thế tốt hơn hết là chúng ta làm cho xong chuyện này đi.”

Từng mảnh băng vụn ghim cứng các khớp xương của tôi tại chỗ. Tôi không thể di chuyển. Tôi không thể thở được.

Tôi đã từng chú ý chuyện này trước đây, nhưng rồi lại quên mất trong những tuần lễ dài Kyle vắng mặt; Ian và anh trai anh không chỉ trông rất giống nhau, mà – khi Kyle nói bằng âm lượng bình thường, chuyện vốn rất hiếm khi xảy ra – thì họ còn gần như là có cùng giọng nói nữa.

Không còn không khí. Tôi bị kẹt trong cái hố đen này với Kyle chặn ở lối vào. Không có lối thoát nào hết.

Im lặng đi! Melanie la lên trong đầu tôi.

Tôi có thể làm việc đó. Chẳng có chút không khí nào để mà gào thét cả.

Lắng nghe đi!

Tôi làm như được bảo, cố tập trung bất chấp nỗi sợ đang đâm xuyên qua đầu tôi như hàng triệu mảnh băng.

Tôi không thể nghe thấy bất cứ cái gì. Kyle đang chờ một phản ứng chăng? Liệu anh ta có đang lướt qua căn phòng trong im lặng không? Tôi lắng nghe kĩ hơn, nhưng dòng sông che lấp hết mọi tiếng động.

Nhanh lên, tóm lấy một cục đá! Melanie ra lệnh.

Tại sao?

Tôi thấy chính mình đập một cục đá cứng vào đầu Kyle.

Tôi không thể làm thế được!

Vậy thì chúng ta sẽ chết! cô ấy gào vào đầu tôi. Tôi có thể làm thế! Hãy để tôi!

Phải có cách nào khác chứ, tôi rên lên, nhưng tôi buộc hai đầu gối cứng đờ của mình gập xuống. Bàn tay tôi tìm tòi trong bóng tối và vớ được một cục đá to, lởm chởm và đầy một nắm tay đá cuội.

Chiến đấu hay là chạy.

Trong lúc tuyệt vọng, tôi cố mở trói cho Melanie, để cô ấy thoát ra. Tôi không thể tìm được cánh cửa – hai bàn tay tôi vẫn là của tôi, nắm chặt một

https://thuviensach.vn

cách bất lực quanh những vật mà tôi sẽ không bao giờ biến chúng thành vũ khí.

Một tiếng động. Một tiếng nước nhỏ xíu khi cái gì đó trôi xuống làm cho nước trong bể trào vào phòng vệ sinh. Chỉ cách tôi vài yard.

Đưa cho tôi tay của tôi!

Tôi không biết phải làm sao! Lấy đi!

Tôi bắt đầu lánh đi, tới gần bức tường, hướng về lối ra. Melanie chiến đấu để tìm đường ra khỏi đầu tôi, nhưng cô ấy cũng không thể tìm được cánh cửa từ bên phía tường của mình.

Một âm thanh khác. Không xa dòng suối lắm. Một tiếng thở, ở ngay lối vào. Tôi đông cứng tại chỗ.

Hắn ta đâu?

Tôi không biết!

Một lần nữa, tôi không thể nghe được gì ngoài tiếng dòng sông. Kyle có đi một mình không? Có ai đó đang chờ bên ngoài cánh cửa để bắt tôi khi anh ta lùa tôi ra khỏi bể không? Giờ Kyle đã ở gần đến mức nào rồi?

Tôi cảm thấy lông trên hai cánh tay và chân dựng đứng cả lên. Có một kiểu áp lực nào đó trong không khí, như thể tôi có thể cảm nhận được những chuyển động im lặng của anh ta. Cánh cửa. Tôi nửa quay người, lùi lại đường tôi đã tới đây, tránh xa khỏi nơi tôi nghe thấy tiếng thở.

Anh ta không thể chờ mãi. Từ những điều ít ỏi anh ta đã nói với tôi, anh ta đang vội. Ai đó có thể đến bất cứ lúc nào. Mặc dù vậy vận may đang nghiêng về phía anh ta. Có ít người muốn chuốc lấy phiền phức để ngăn cản anh ta hơn là những người có thể nghĩ chuyện này là vì một lợi ích lớn lao hơn. Và trong số những người chấp nhận phiền phức thì số người có cơ hội làm được chuyện đó lại càng ít hơn. Chỉ có Jeb và khẩu súng của ông mới tạo nên sự khác biệt. Ít nhất có Jared khoẻ bằng Kyle, nhưng Kyle lại có động cơ hơn. Giờ đây có thể Jared sẽ không chiến đấu với anh ta nữa.

Một tiếng động khác. Đó có phải là tiếng bước chân ở cửa không? Hay chỉ là sự tưởng tượng của tôi? Cuộc đối đầu trong im lặng này sẽ còn kéo dài bao lâu? Tôi không thể đoán được nhiều giây hay nhiều phút dài đã trôi qua.

https://thuviensach.vn

Hãy sẵn sàng. Melanie biết sẽ chẳng còn kéo dài được thêm chút thời gian nào nữa. Cô ấy muốn tôi nắm chặt cục đá hơn.

Nhưng tôi sẽ cố thử chạy trốn trước. Tôi sẽ không thể chiến đấu hiệu quả được, cho dù tôi có ép mình cố đi nữa. Kyle có lẽ nặng gấp hai lần tôi, và anh ta có tầm tay dài hơn nhiều.

Tôi giơ tay cầm đống đá cuội lên và nhắm về phía lối cửa sau của nhà vệ sinh. Có lẽ tôi có thể khiến anh ta nghĩ tôi đang chạy trốn và hi vọng được cứu. Tôi ném nắm đá và chạy khỏi đó khi chúng va vào bức tường đá lộc cộc.

Lại có tiếng thở nơi cửa, âm thanh của những bước chạy hướng tới điểm nghi binh của tôi. Tôi bám vào tường im lặng hết sức có thể.

Lỡ chúng có hai tên thì sao? Tôi không biết.

Tôi đã gần ra tới lối ra. Nếu tôi có thể tới được đường hầm, tôi nghĩ tôi có thể vượt trước anh ta. Tôi nhẹ hơn và nhanh hơn…

Tôi nghe thấy tiếng bước chân, lần này rất rõ ràng, ngắt quãng dòng suối ở cuối căn phòng. Tôi bước nhanh hơn.

Một tiếng soạp lớn xé toạc cuộc đối đầu căng thẳng. Nước bắn lên da tôi, khiến tôi ướt nhẹp. Nó bắn vào bức tường trong từng đợt sóng ẩm ướt.

Hắn ta đang chạy ngang qua bể! Chạy đi!

Tôi do dự chỉ một giây quá dài. Những ngón tay to lớn túm lấy bắp chân, cổ chân tôi. Tôi cưỡng lại cú giật, tiến lên phía trước. Tôi lảo đảo, và quán tính của cú ngã sấp mặt xuống sàn của tôi làm ngón tay anh ta sượt đi. Anh ta tóm được giầy của tôi. Tôi đá nó ra, để mặc nó trong tay anh ta.

Tôi chìm xuống, nhưng anh ta cũng xuống luôn. Việc đó cho tôi đủ thời gian để lồm cồm bò lên trước, cào xước đầu gối tôi trên mặt sàn thô nhám.

Kyle gầm ghè, và bàn tay anh ta tóm lấy gót chân trần của tôi. Chẳng có gì để nắm được nên tôi lại trượt thoát lần nữa. Tôi đẩy mình tới trước, kéo chân lên trong khi đầu vẫn chúc xuống, mỗi một giây đều có nguy cơ bị ngã lần nữa bởi vì gần như là cơ thể tôi đang di chuyển song song với mặt sàn. Chỉ nhờ vào ý chí mà tôi giữ được thăng bằng cho cơ thể.

Không có người nào khác. Không ai tóm lấy tôi ở cửa ra căn phòng ngoài. Tôi lao về phía trước, niềm hi vọng và adrenaline trào dâng trong

https://thuviensach.vn

huyết mạch của tôi. Tôi lao hết tốc lực vào căn phòng có hai con sông, ý nghĩ duy nhất là vươn tới đường hầm. Tôi có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của Kyle ngay sau nhưng không gần lắm. Mỗi bước tôi lại đạp mạnh hơn xuống mặt sàn, ném mình vươn lên trước anh ta.

Cơn đau xuyên qua chân tôi, làm nó khuỵu xuống.

Nổi lên trên tiếng róc rách của dòng sông, tôi nghe thấy hai hòn đá nặng va vào mặt sàn và lăn đi – hòn đá tôi đang cầm và hòn anh ta ném để hạ tôi. Chân tôi khuỵu xuống, làm tôi ngã sấp xuống sàn, và trong cùng một giây đồng hồ đó anh ta đã ở trên người tôi.

Trọng lượng của anh ta nghiến đầu tôi vào đá trong một cú đập ù tai và đè tôi nằm dẹp lép trên sàn. Không cách nào ngóc lên được.

Hét đi!

Không khí thoát ra khỏi tôi trong một âm thanh chói tai làm tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên. Tiếng thét không thành lời của tôi còn hơn cả hi vọng – chắc chắn ai đó sẽ nghe thấy nó. Xin hãy để người nào đó chính là bác Jeb. Xin hãy để bác ấy mang theo khẩu súng.

“Ư…!” Kyle phản đối. Bàn tay anh ta đủ lớn để che gần hết mặt tôi. Lòng bàn tay ấn vào miệng tôi, cắt ngang tiếng thét của tôi.

Rồi anh ta xoay người, và cử động đó làm tôi ngạc nhiên đến nỗi không có thời gian để thử tìm cách tận dụng nó. Anh ta nhanh chóng kéo tôi lại, xoay người tôi bên dưới người anh ta. Tôi chóng mặt và bối rối, đầu tôi vẫn còn quay mòng mòng, nhưng tôi hiểu ra ngay khi mặt tôi chạm vào mặt nước.

Bàn tay anh ta khoá lấy gáy tôi, ép mặt tôi vào trong dòng nước lạnh chảy vào trong bể tắm. Quá trễ để tôi lấy hơi. Tôi đã bị uống một miệng đầy nước.

Cơ thể tôi hoảng loạn khi nước chạm vào phổi. Nó quẫy đạp mạnh hơn anh ta đã trông đợi.

Tay chân tôi đều gập lên và quơ cào mọi hướng, và cái siết trên gáy tôi trượt đi. Anh ta cố nắm chắc hơn, và một bản năng nào đó của tôi khiến tôi nâng mình lên chỗ anh ta thay vì tránh ra xa, như anh ta đã mong đợi. Tôi chỉ nâng người lên gần anh ta được nửa foot, nhưng như thế cũng đủ để

https://thuviensach.vn

cằm tôi ra khỏi được mặt nước, và đủ để miệng tôi phì được ít nước ra và kéo được một hơi thở.

Anh ta vật lộn để ấn tôi vào trong dòng suối, nhưng tôi quằn quại và uốn éo dưới người anh ta để cho chính sức nặng của anh ta lại ngăn cản mục đích của anh ta. Tôi vẫn còn đang phản ứng với nước trong phổi, ho và co thắt không kiểm soát được.

"Đủ rồi!" Kyle gầm lên.

Anh ta nhấc mình lên khỏi tôi, và tôi cố kéo mình tránh xa anh ta.

"Không, mi không được!" anh ta nhổ từng lời qua kẽ răng.

Thế là hết, và tôi biết điều đó.

Có cái gì đó không đúng với cái chân bị thương của tôi. Tôi thấy tê dại, và không thể ra lệnh cho nó làm điều tôi muốn. Tôi chỉ có thể đẩy thân hình của mình trên mặt sàn với hai cánh tay và một bên chân lành lặn. Tôi đang ho dữ dội đến nỗi cả việc đó cũng không làm tốt được. Không thể hét lại được.

Kyle nắm lấy cổ tay tôi và kéo tôi đứng lên khỏi sàn. Trọng lượng của tôi khiến chân tôi oằn xuống, và tôi lảo đảo lao vào anh ta.

Anh ta nắm cả hai cổ tay tôi bằng một tay và vòng cánh tay còn lại quanh eo tôi. Anh ta nhấc tôi lên khỏi mặt sàn và kẹp vào một bên người, như một bao bột mỳ kì quặc. Tôi vặn vẹo, cái chân lành của tôi đá vào khoảng không.

"Hãy kết thúc chuyện này đi."

Anh ta nhảy qua dòng suối nhỏ với một cú bật và mang tôi tới cái hố gần nhất. Hơi nước từ dòng suối nước nóng vã vào mặt tôi.

Anh ta sẽ ném tôi vào trong cái hố tối đen, nóng rẫy đó và để mặc cho dòng nước sôi kéo tôi xuống lòng đất khi nó luộc chín tôi.

"Không, không!" tôi hét lên, giọng tôi quá khàn và thấp để vang được xa.

Tôi điên cuồng quằn quại. Đầu gối va phải một trong những cột đá măng, và tôi móc bàn chân quanh nó, cố kéo mình ra khỏi cú kẹp của anh ta. Anh ta kéo tôi ra với một tiếng gừ điên tiết.

https://thuviensach.vn

Ít nhất việc đó cũng nới lỏng tay anh ta đủ để tôi có thể cử động thêm. Lúc nãy nó đã có hiệu quả, nên tôi lại cố thử lần nữa. Thay vì cố kéo mình ra, tôi vặn người vào trong và quấn chân quanh eo anh ta, khoá cái mắt cá chân lành vào chân què, cố lờ đi cơn đau để tôi có thể tóm chặt được chỗ đó.

“Tránh xa tao ra, đồ -“ Anh ta cố gạt tôi xuống, và tôi kéo được một cổ tay ra. Tôi vòng cánh tay đó qua cổ anh ta và tóm chặt lấy bộ tóc dầy. Nếu tôi phải đi xuống dòng sông đen tối đó, thì cả anh ta cũng vậy.

Kyle rít lên không nhìn vào chân tôi đủ lâu để đấm và mạng sườn tôi.

Tôi hự lên trong đau đớn nhưng lại thọc cả bàn tay kia vào trong tóc anh ta.

Anh ta quấn cả hai cánh tay quanh tôi, như thể chúng đang ôm ấp thay vì khoá lại để giết chóc. Rồi anh ta tóm cả hai bên eo tôi và dùng hết sức bình sinh kéo tôi ra.

Tóc anh ta bắt đầu bị tay tôi giật đứt, nhưng anh ta chỉ gầm gừ và kéo mạnh hơn.

Tôi có thể nghe thấy tiếng nước chảy rất gần, có vẻ như ngay bên dưới tôi. Hơi nước bốc lên thành một đám mây dày đặc, và trong vòng một phút tôi chỉ nhìn thấy mỗi mặt Kyle, nhăn nhó vì tức giận đến nỗi biến thành thứ gì đó trông như quỷ và không chút xót thương.

Tôi cảm thấy cái chân què của mình tuột xuống. Tôi cố kéo mình lại gần anh ta hơn, nhưng sức mạnh bạo tàn của anh ta đang chiến thắng nỗi tuyệt vọng của tôi. Chỉ một phút nữa là anh ta kéo được tôi ra, và tôi sẽ phải rơi vào dòng nước đang sôi ùng ục và biến mất.

Jared! Jamie! Ý nghĩ ấy, nỗi đau đớn ấy, thuộc về cả Melanie và tôi. Họ sẽ không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra cho tôi. Ian. Jeb. Doc. Walter. Không có lời từ biệt nào hết.

Kyle đột ngột nhảy vào không khí và tiếp đất với một tiếng thịch. Lực nảy của cú nhảy đã có tác dụng như anh t among muốn: chân tôi lỏng ra.

Nhưng trước khi anh ta có thể lợi dụng tình thế, một kết quả khác xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Tiếng rạn vỡ điếc cả tai. Tôi tưởng toàn bộ cái hang bị sụp xuống. Sàn nhà rung chuyển bên dưới chúng tôi.

Kyle hít vào và nhảy ngược lại, mang theo cả tôi – hai bàn tay vẫn khoá chặt trong tóc anh ta – đi cùng. Phiến đá dưới chân anh ta bắt đầu tách ra, với nhiều tiếng rạn và nứt hơn.

Trọng lượng của cả hai chúng cộng lại đã làm vỡ cái miệng hố giòn. Khi Kyle lảo đảo, đá nứt ra theo sau từng bước chân anh ta. Nó còn nứt nhanh hơn cả bước chân anh ta.

Một mảng sàn biến mất dưới gót chân Kyle, và anh ta bị sụp xuống. Sức nặng của tôi đẩy mạnh anh ta ra sau, và đầu anh ta đập vào một cột đá. Hai cánh tay anh ta rớt khỏi người tôi, lủng lẳng.

Tiếng nứt vỡ của mặt sàn ổn định lại thành một chuỗi tiếng cọt kẹt liên tục. Tôi có thể cảm nhận được mặt đất chùng chình dưới cơ thể Kyle. Tôi đang ở trên ngực anh ta. Chân chúng tôi lơ lửng trên khoảng không, dòng suối vỡ ra thành hàng triệu giọt nước bắn lên da chúng tôi.

“Kyle?”

Không có tiếng trả lời.

Tôi sợ phải di chuyển.

Cô phải tách khỏi người hắn ta. Hai người là quá nặng. Cẩn thận – dùng cái cột. Kéo mình ra khỏi cái hố đi.

Khóc thút thít vì sợ, quá hoảng loạn để tự mình suy nghĩ, tôi làm như Melanie ra lệnh. Tôi thả những ngón tay mình ra khỏi túm tóc Kyle và lẩy bẩy trèo ra khỏi cơ thể bất tỉnh của anh ta, sử dụng cái cột như là một cái neo để kéo mình lên phía trước. Mặt đất đủ vững chãi, nhưng sàn nhà vẫn tiếp tục kêu lên bên dưới chúng tôi.

Tôi kéo mình qua khỏi cây cột và trèo lên được mặt đất phía trên nó. Mặt đất vững chãi dưới tay và đầu gối của tôi, nhưng tôi vẫn bò ra xa, về phía cửa hầm an toàn.

Có một tiếng cách khác, và tôi liếc trở lại. Một trong hai chân của Kyle rơi xuống sâu hơn khi một tảng đá bị trôi xuống. Lần này tôi nghe thấy tiếng nước khi tảng đá gặp dòng sông bên dưới. Mặt đất rùng mình trước sức nặng của anh ta.

https://thuviensach.vn

Anh ta sẽ rơi mất, tôi nhận ra.

Tốt, Melanie cắm cảu.

Nhưng…!

Nếu hắn ta rơi, hắn sẽ không thể giết chúng ta, Wanda à. Nếu hắn ta rơi, thì cứ để hắn rơi.

Tôi không thể cứ…

Có, cô có thể. Đi đi. Cô không muốn sống à?

Tôi có. Tôi muốn sống.

Kyle có thể biến mất. Và nếu anh ta biến mất, có cơ may là không còn ai muốn làm hại tôi nữa. Ít nhất trong số những con người ở đây. Vẫn còn phải tính tới Người truy tìm, nhưng có lẽ một ngày nào đó cô ta sẽ từ bỏ, và rồi tôi có thể ở lại đây mãi mãi với những con người tôi yêu thương…

Chân tôi đau, cơn đau thay thế cho sự tê dại. Dòng chất lỏng âm ấm nhỏ xuống từ môi tôi. Tôi nếm nó mà không kịp suy nghĩ và nhận ra đó chính là máu của tôi.

Đi đi, Wanderer. Tôi muốn sống. Tôi cũng muốn có một lựa chọn.

Tôi có thể cảm nhận những cơn rung động từ chỗ tôi đang đứng. Một mảng sàn khác ùm xuống sông. Cơ thể Kyle nhô lên, và anh ta trượt thêm một inch về phía cái hố.

Hãy để hắn đi.

Melanie biết nhiều hơn tôi về những chuyện cô ấy đang nói. Đây là thế giới của cô ấy. Luật lệ của cô ấy.

Tôi nhìn đăm đăm vào khuôn mặt của người đàn ông sắp chết – người đàn ông đã muốn tôi chết. Trong lúc bất tỉnh, khuôn mặt Kyle không còn là của một con thú vật tức giận nữa. Nó thư giãn, gần như thanh thản. Sự giống nhau với em trai anh ta rất rõ ràng.

Không! Melanie phản đối.

Tôi bò trở lại với anh ta trên hai bàn tay và hai đầu gối – rất chậm, cẩn trọng cảm nhận mặt đất trước mỗi inch tôi di chuyển. Tôi quá sợ không dám đi quá cây cột, vì thế tôi móc cái chân lành của mình vào đó, lại dùng nó làm cái neo, và vươn người về phía trước để thọc bàn tay tôi dưới cánh tay Kyle và đặt trên ngực anh ta.

https://thuviensach.vn

Tôi kéo mạnh đến nỗi gần như giật cánh tay mình ra khỏi khớp bả vai mà anh ta không hề xê dịch. Tôi nghe thấy một âm thanh như tiếng dòng cát chảy trong một chiếc đồng hồ cát khi mặt sàn tiếp tục vụn ra thành từng mảng nhỏ.

Tôi lại kéo, nhưng kết quả duy nhất là tiếng cát chảy lại càng tăng tốc. Nâng người anh ta lên càng làm cho mặt sàn vỡ nhanh hơn.

Ngay khi tôi nghĩ về chuyện đó, một tảng đá lớn lăn xuống sông, và trạng thái thăng bằng tạm thời của Kyle bị phá vỡ. Anh ta bắt đầu rơi.

“Không!” Tôi hét lên, tiếng thét lại bật ra khỏi cổ họng tôi. Tôi nằm dẹp xuống dọc cái cột và cố ghim chặt anh ta ở bên kia, khoá tay tôi quanh bờ ngực rộng của anh ta. Hai cánh tay tôi phát đau.

“Cứu tôi với!” Tôi la lên. “Ai đó! Cứu với!”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Nghi Ngờ

Một tiếng soạp khác. Sức nặng của Kyle tra tấn cánh tay tôi.

M

“Wanda? Wanda!”

“Cứu tôi! Kyle! Sàn nhà! Cứu với!”

Tôi ấn mặt vào đá, mắt nhìn về phía lối vào hang động. Ánh sáng chói chang trên đầu vì ngày đã bắt đầu. Tôi nín thở. Hai cánh tay gào thét.

Ian lao qua cửa, tay lăm lăm khẩu súng, chĩa xuống và sẵn sàng. Anh đang mang chiếc mặt nạ giận dữ mà anh trai anh thường mang.

“Cẩn thận!” tôi thét bảo anh. “Sàn nhà đang vỡ! Tôi không giữ anh ta lâu hơn được nữa!”

Anh mất hai giây dài mới hiểu được cái tình huống hoàn toàn khác cảnh anh đang nghĩ trong đầu – Kyle, cố sức giết tôi. Cái cảnh vừa mới diễn ra, chỉ vài giây trước.

Rồi anh ném khẩu súng xuống sàn hang và bắt đầu bước về phía tôi với những sải chân dài.

Anh gập người bò xuống và hấp tấp tới chỗ tôi, đôi mắt anh cháy rực trong ánh sáng ban mai.

“Đừng buông tay,” anh cảnh cáo.

Tôi rên lên đau đớn.

Anh đánh giá thêm một giây nữa, rồi trượt cơ thể mình xuống sau tôi, đẩy tôi sát hơn vào tảng đá. Cánh tay anh dài hơn tay tôi. Thậm chí có tôi cản đường, anh vẫn có thể vòng tay quanh người anh trai anh.

“Một, hai, ba,” anh đếm.

https://thuviensach.vn

Anh kéo Kyle lên trên tảng đá, để anh ta an toàn hơn trong tay tôi nhiều. Chuyển động đó làm mặt tôi cọ sát vào cây cột đá. Mặc dù vậy, đó là bên mặt bị thương – đến giờ này thì nó không thể nào có nhiều sẹo hơn được nữa.

"Tôi sẽ kéo anh ấy sang phía này. Em tránh ra được không?"

"Tôi sẽ cố." tôi nới lỏng bàn tay trên người Kyle, cảm thấy hai vai mình rên xiết vui mừng, rồi đảm bảo là Ian giữ được anh ta. Tôi luồn lách giữa Ian và tảng đá, cẩn thận không đặt mình và một điểm nguy hiểm trên sàn. Tôi bò ngược vài feet về phía cửa, sẵn sàng tóm lấy Ian nếu anh bắt đầu bị trượt.

Ian lôi mạnh người anh bất tỉnh vòng qua một bên cây cột, kéo giật anh ta từng foot một. Lại thêm sàn nhà vỡ vụn, nhưng phần móng của cây cột vẫn vững chãi. Một vách đá mới hình thành chỉ cách cột đá khoảng hai feet.

Ian bò ngược theo cách tôi đã làm, kéo theo anh trai mình bằng những cơ bắp và ý chí. Trong vòng một phút, cả ba chúng tôi đã ở lối vào hành lang, Ian và tôi thở hổn hển.

"Chuyện… quái…gì… đã xảy ra?"

"Sức nặng… của chúng tôi… quá …nhiều. Sàn nhà sụt xuống."

"Em đang làm cái gì… ở chỗ rìa đá? Với Kyle?"

Tôi cúi đầu xuống và tập trung vào việc hít thở.

Chà, nói với anh ta đi.

Rồi chuyện gì sẽ xảy ra?

Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi. Kyle đã phá luật. Bác Jeb sẽ bắn hắn ta, hoặc họ sẽ đá hắn ra ngoài. Có lẽ trước tiên Ian sẽ đánh hắn nhừ tử đã. Có trò vui để xem rồi.

Melanie không thực sự có ý như thế - dù thế nào, tôi cũng không nghĩ vậy. Cô ấy chỉ đang điên tiết với tôi vì đã mạo hiểm mạng sống của chúng tôi để cứu kẻ suýt-thì-giết-chúng-tôi.

Chính xác, tôi bảo cô ấy. Và nếu họ đá Kyle ra ngoài vì tôi… hay giết anh ta… tôi rùng mình. Chà, cô không thấy chuyện đó vô lý đến thế nào à? Anh ta là một trong số bọn cô.

https://thuviensach.vn

Chúng ta có một cuộc sống ở đây, Wanda à. Cô đang gây nguy hiểm cho nó.

Đó cũng là cuộc sống của tôi nữa. Và tôi… à, tôi là tôi.

Melanie rên lên ghê tởm.

“Wanda à?” Ian hỏi.

“Không có gì,” tôi lầm rầm.

“Em là một người nói dối tồi tệ. Em biết thế chứ?” Tôi giữ đầu mình cúi gằm và hít thở.

“Anh ấy đã làm gì?”

“Không có gì,” tôi nói dối. Tồi tệ.

Ian đặt bàn tay anh dưới cằm tôi, kéo mặt tôi lên. “Mũi em đang chảy máu.” Anh xoay đầu tôi sang một phía. “Và có nhiều máu hơn ở trên tóc em.”

“Tôi – tôi đập đầu vào đá khi sàn nhà sụm xuống.”

“Ở cả hai bên à?”

Tôi nhún vai.

Ian lừ mắt nhìn tôi một lúc lâu. Bóng tối trong đường hầm làm mờ đi tia sáng trong mắt anh.

“Chúng ta nên đưa Kyle tới chỗ Doc – anh ta thực sự bị va đầu vào đá khi ngã xuống.”

“Tại sao em lại cố bảo vệ anh ấy? Anh ấy đã cố giết em.” Đó là một lời tuyên bố, không phải một câu hỏi. Khuôn mặt anh từ từ chuyển giận dữ thành kinh hoàng. Anh đang tưởng tượng ra việc chúng tôi đã làm bên cái rìa đá không an toàn đó – tôi có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt anh. Khi tôi không trả lời, anh lại nói bằng tiếng thì thầm. “Anh ấy sẽ ném em xuống sông…” Một cơn rùng mình kì lạ xuyên suốt qua người anh.

Ian đang vòng một cánh tay qua người Kyle – anh đổ ụp xuống theo tư thế đó và dường như quá mệt không thể di chuyển được. Giờ anh thô bạo đẩy người anh trai bất tỉnh ra, trượt xa khỏi anh ta trong nỗi ghê tởm. Anh trượt tới chỗ tôi vào vòng hai cánh tay anh quanh người tôi. Anh kéo tôi lại gần ngực anh – tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh đi vào và ra, vẫn còn gấp gáp hơn bình thường.

https://thuviensach.vn

Cảm giác rất lạ.

“Đáng lẽ tôi nên lăn anh ta lại chỗ kia và tự mình đá anh ta qua vách đá.”

Tôi điên cuồng lắc đầu, khiến nó buốt nhói. “Không.”

“Để tiết kiệm thời gian. Jeb đã ra luật rất rõ ràng. Nếu em cố làm đau ai đó ở đây, em sẽ bị phạt. Sẽ có một phiên toà.”

Tôi cố thoát ra khỏi anh, nhưng anh siết chặt vòng tay hơn. Tôi không thấy sợ hãi, không giống như cái cách Kyle đã siết lấy tôi. Nhưng tôi thấy buồn – việc đó khiến tôi mất thăng bằng. “Không. Anh không thể làm thế, bởi vì không ai phá luật cả. Sàn nhà sập xuống, thế thôi.”

“Wanda –“ “Anh ta là anh trai anh.”

“Anh ta biết việc anh ta đang làm. Anh ta là anh trai anh tôi, phải, nhưng anh ta đã làm việc anh ta đã làm, và em… em là… bạn tôi.”

“Anh ta không làm gì cả. Anh ta là con người,” tôi thì thầm. “Đây là chỗ của anh ta, không phải của tôi.”

“Chúng ta sẽ không nói lại chuyện này lần nữa. Định nghĩa về con người của em không giống tôi. Với em, nó mang nghĩa… tiêu cực. Với tôi, đó là một lời khen – và theo định nghĩa của tôi, em là người còn anh ta thì không. Không phải sau chuyện này.”

“Con người không phải là một thứ tiêu cực với tôi. Giờ tôi đã biết anh. Nhưng Ian à, anh ta là anh trai anh.”

“Một thực tế làm tôi hổ thẹn.”

Tôi đẩy anh ra lần nữa. Lần này, anh để tôi đi. Có thể đó là do tiếng rên đau đớn thoát ra khỏi môi tôi khi tôi di chuyển chân.

“Em có sao không?”

“Tôi nghĩ không sao. Chúng ta cần tìm Doc, nhưng tôi không biết liệu tôi có đi được không. Tôi – tôi bị va vào chân, khi ngã.”

Một tiếng gầm gừ bị nén trong cổ họng anh. “Chân nào? Để tôi xem.”

Tôi cố duỗi thẳng bên chân bị đau của mình – đó là bên chân phải – và rên lên lần nữa. Hai bàn tay anh bắt đầu ở mắt cá chân tôi, kiểm tra xương, khớp. Anh cẩn thận xoay xoay cổ chân tôi.

https://thuviensach.vn

“Cao hơn. Ở đây.” Tôi kéo tay anh ra phía sau đùi, cao hơn đầu gối một chút. Tôi rên lên lần nữa khi anh ấn vào chỗ bị đau. “Nó không bị gãy hay gì, tôi không nghĩ vậy. Chỉ rất đau thôi.”

“Ít nhất cũng bị sưng rất sâu,” anh lẩm bẩm. “Và tại sao lại có chuyện này?”

“Chắc là… hạ chân trên đá khi tôi ngã.”

Anh thở dài. “Okay, hãy đưa em tới chỗ Doc.”

“Kyle cần anh ấy hơn tôi.”

“Dù thế nào tôi cũng phải tìm Doc – hoặc ai đó giúp. Tôi không thể mang Kyle đi xa như thế, nhưng chắc chắn là tôi có thể mang được em. Ối – chờ chút.”

Anh đột ngột quay lại và lao vào phòng có dòng sông. Tôi quyết định không tranh cãi với anh. Tôi muốn gặp Walter trước khi… Doc đã hứa sẽ chờ tôi. Liệu liều thuốc giảm đau đầu tiên ấy có hết tác dụng sớm không? Đầu tôi quay quay. Có quá nhiều việc cần phải lo, mà tôi thì quá mệt. Lượng adrenaline đã cạn, bỏ lại tôi trống rỗng.

Ian trở lại với khẩu súng. Tôi nhíu mày bởi vì nó nhắc tôi nhớ lại là tôi đã mong có nó lúc nãy. Tôi không thích thế.

“Đi thôi.”

Không nghĩ ngợi gì, anh đưa khẩu súng cho tôi. Tôi để nó rớt xuống lòng bàn tay mình, nhưng không thể cuộn tay lại quanh nó. Tôi quyết định rằng đó là một hình phạt thích đáng cho tôi, phải mang thứ đó.

Ian cười khúc khích. “Làm sao mà có người lại sợ em được cơ chứ…” anh lẩm bẩm với chính mình.

Anh bế tôi lên dễ dàng và bước đi trước khi tôi lấy được thăng bằng. Tôi cố giữ những phần mềm nhất – phía sau đầu, phần bụng chân – khỏi tì vào anh quá mạnh.

“Sao quần áo em lại ướt thế?” anh hỏi. Chúng tôi đang đi ngang qua một trong những cái hố ánh sáng cỡ bằng nắm tay, và tôi có thể nhìn thấy một nét cười ủ rũ trên đôi môi nhợt nhạt của anh.

“Tôi không biết,” tôi lẩm bẩm. “Hơi nước?”

Chúng tôi lại đi vào trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

“Em bị mất một chiếc giầy.”

“Ồ.”

Chúng tôi đi qua một quầng sáng khác, và đôi mắt anh ánh lên màu xa phia. Giờ chúng rất nghiêm túc, nhìn xoáy vào mặt tôi.

“Tôi…rất mừng vì em đã không bị tổn thương, Wanda à. Đúng ra là, tổn thương nhiều hơn.”

Tôi không trả lời. Tôi sợ phải nói với anh điều gì đó chống lại Kyle.

Jeb tìm thấy chúng tôi trước cả khi chúng tôi tới được cái hang lớn. Trời đủ sáng cho tôi nhìn thấy tia sáng tò mò sắc bén trong mắt ông khi ông nhìn thấy tôi trong tay Ian, mặt chảy máu, súng nằm lỏng lẻo trên hai bàn tay mở rộng của tôi. “Vậy là cậu đã đúng,” Jeb phỏng đoán. Sự tò mò rất mạnh, nhưng chất thép trong giọng nói của ông còn mạnh hơn. Cằm ông siết lại dưới đám râu. “Ta không nghe thấy tiếng súng. Kyle?”

“Anh ta bất tỉnh,” tôi nói vội vã. “Bác cần báo cho mọi người – một phần sàn nhà đã bị sập trong phòng có dòng sông. Cháu không biết giờ nó ổn định đến đâu. Kyle đã đập đầu rất mạnh khi cố thoát ra. Anh ta cần Doc.”

Jeb nhướn một bên lông mày lên cao đến nỗi nó cần chạm vào cái khăn rằn buộc đầu của ông.

“Câu chuyện là thế,” Ian nói, không thèm cố gắng dấu nỗi hoài nghi của mình. “Và rõ ràng là cô ấy bám lấy nó.”

Jeb cười lớn. “Để ta lấy nó ra khỏi tay cháu,” ông nói với tôi.

Tôi để ông lấy khẩu súng một cách tự nguyện. Ông lại cười phá lên trước biểu hiện của tôi.

“Ta sẽ mang Andy và Brandt đi giúp kéo Kyle. Chúng ta sẽ theo sau hai cháu.”

“Hết sức để ý đến anh ta khi anh ta tỉnh,” Ian nói bằng giọng cứng rắn.

“Được.”

Jeb bỏ đi, tìm thêm người giúp đỡ. Ian nhanh chóng đưa tôi về phía hang bệnh viện.

“Kyle có thể bị đau thực sự… Jeb nên nhanh lên.”

“Đầu Kyle cứng hơn bất kì hòn đá nào ở chỗ này.”

https://thuviensach.vn

Đường hầm dài dường như còn dài hơn cả bình thường. Liệu có phải Kyle đang chết, bất chấp mọi nỗ lực của tôi không? Anh ta có tỉnh lại và đi tìm tôi tiếp không? Walter sao rồi? Ông đang ngủ… hay đã ra đi? Người truy tìm có từ bỏ cuộc săn lùng của cô ta không, hay giờ cô ta sẽ trở lại khi trời đã sáng?

Jared có ở cùng với Doc không? Mel thêm những câu hỏi của cô ấy vào của tôi. Anh ấy có tức giận khi trông thấy cô hay không? Anh ấy có biết tôi không?

Khi chúng tôi tới được chỗ hang động phía nam đầy nắng, Jared và Doc trông có vẻ đã chẳng di chuyển gì nhiều. Họ cúi đầu, vai kề vai, bên chiếc bàn tự làm của Doc. Không khí rất im lặng khi chúng tôi tới. Họ không nói chuyện, chỉ nhìn Walter ngủ.

Họ bắt đầu đứng dậy với đôi mắt mở to khi Ian mang tôi vào chỗ sáng và đặt tôi lên chiếc cáng bên cạnh cáng của Walter. Anh cẩn thận duỗi thẳng chân phải của tôi ra.

Walter đang ngáy. Âm thanh ấy làm dịu bớt sự căng thẳng của tôi.

“Lại gì nữa đây?” Doc tức tối hỏi. Anh cúi xuống tôi ngay khi những lời đó phát ra, vuốt máu trên má tôi.

Khuôn mặt Jared đông cứng vì ngạc nhiên. Anh đang rất thận trọng, không để lộ bất kì điều gì trên mặt.

“Kyle,” Ian trả lời đồng thời với tôi, “Sàn nhà –“

Doc nhìn qua lại giữa chúng tôi, và bối rối.

Ian thở dài và đảo mắt. Anh lơ đãng đặt nhẹ một bàn tay lên trán tôi. “Sàn nhà vỡ ra ở cái hố sông đầu tiên. Kyle ngã xuống và đập đầu vào đá. Wanda cứu cái mạng cùi của anh ta. Cô ấy nói cô ấy cũng bị ngã, khi sàn nhà sụm xuống.” Ian dành cho Doc một cái nhìn ý nghĩa. “Cái gì đó,” anh nói từ đó bằng giọng châm biếm, “đập khá là mạnh vào phía sau đầu cô ấy.” Anh bắt đầu liệt kê. “Mũi cô ấy bị chảy máu nhưng không vỡ, tôi không nghĩ vậy. Cô ấy bị đau một chút ở chỗ cơ này.” Anh chạm vào chỗ đùi bị sưng của tôi. “Đầu gối bị xước khá nhiều, mặt lại bị xước, nhưng tôi nghĩ có lẽ tại tôi, lúc cố kéo Kyle lên khỏi hố. Đáng lẽ không cần phải làm thế.” Ian lầm rầm câu cuối.

https://thuviensach.vn

“Còn gì khác không?” Doc hỏi. Vào lúc đó, những ngón tay anh, đang ấn một bên người tôi, chạm tới chỗ Kyle đã đấm tôi. Tôi hít vào.

Doc kéo áo tôi lên, và tôi nghe thấy cả tiếng Ian và Jared rít lên một lúc trước thứ họ nhìn thấy.

“Để tôi đoán,” Ian nói bằng giọng lạnh như băng. “Em ngã lên một cục đá.”

“Đoán giỏi lắm,” tôi đồng ý, thở không ra hơi. Doc vẫn còn chạm vào sườn tôi, và tôi cố kìm lại những cơn run rẩy.

“Có lẽ một xương sườn đã bị gãy, không chắc lắm,” Doc lầm rầm. “Tôi ước gì có thể cho cô cái gì đó giảm đau –“

“Đừng lo về chuyện đó, Doc,” tôi hào hển. “Tôi ổn. Walter sao rồi? Bác ấy có tỉnh lại chút nào không?”

“Không, phải một lúc nữa thuốc mới hết tác dụng,” Doc nói. Anh nắm lấy tay tôi và bắt đầu bẻ cổ tay, khuỷu tay.

“Tôi ổn.”

Đôi mắt hiền lành của anh mềm đi khi bắt gặp ánh mắt tôi. “Cô sẽ ổn. Cô chỉ phải nghỉ ngơi một thời gian. Tôi sẽ để mắt tới cô. Nào, quay đầu đi.”

Tôi làm theo lời anh, rồi nhăn mặt khi anh kiểm tra vết thương của tôi.

“Không phải ở đây,” Ian lẩm bẩm.

Tôi không thể thấy Doc, nhưng Jared ném cho Ian một cái nhìn sắc bén.

“Họ sẽ mang Kyle tới. Tôi sẽ không để họ ở chung trong một phòng.”

Doc gật đầu. “Khôn ngoan đấy.”

“Tôi sẽ chuẩn bị một chỗ cho cô ấy. Tôi sẽ cần anh giữ Kyle ở đây cho tới khi… cho tới khi chúng ta quyết định sẽ làm gì với anh ta.”

Tôi bắt đầu nói, nhưng Ian đặt ngón tay anh lên môi tôi.

“Được thôi,” Doc đồng ý. “Tôi sẽ trói cậu ta lại, nếu cậu muốn.” “Nếu phải làm. Di chuyển cô ấy có sao không?”

Ian liếc về phía đường hầm, khuôn mặt anh lộ vẻ sốt ruột.

Doc do dự.

“Không,” tôi thì thầm, những ngón tay của Ian vẫn chạm vào môi tôi. “Walter. Tôi muốn ở đây với bác Walter.”

https://thuviensach.vn

“Em đã cứu đủ mạng sống ngày hôm nay rồi, Wanda,” Ian nói, giọng anh dịu dàng và buồn bã.

“Tôi muốn nói… nói tạm – tạm biệt.”

Ian gật đầu. Rồi anh nhìn vào Jared. “Tôi có thể tin anh không?”

Khuôn mặt Jared đỏ lên vì giận. Ian giơ một tay lên.

“Tôi không muốn bỏ lại cô ấy ở đây không ai bảo vệ trong khi tôi đi tìm một nơi an toàn cho cô ấy,” Ian nói. “Tôi không biết liệu Kyle có tỉnh khi anh ta tới đây không. Nếu Jeb bắn anh ta, cô ấy sẽ buồn. Nhưng anh và Doc sẽ có thể xử lý được anh ta. Tôi không muốn Doc đơn độc một mình, và buộc Jeb phải ra tay.”

Jared nói qua hàm răng nghiến chặt. “Doc sẽ không đơn độc một mình.”

Ian rụt rè. “Cô ấy đã phải trải qua địa ngục trong vài ngày gần đây. Hãy nhớ điều đó.”

Jared gật đầu một lần, răng vẫn còn nghiến chặt với nhau.

“Tôi sẽ ở đây,” Doc nhắc nhở Ian.

Ian bắt gặp cái nhìn của anh. “Okay.” Anh cúi xuống tôi, và đôi mắt sáng rực của anh giữ lấy ánh mắt tôi. Miệng tôi mở ra khi Ian quay đi và gần như chạy khỏi phòng.

Tôi nghe thấy Doc hít một hơi qua răng anh, như là thu lại một tiếng huýt sáo. “Chà,” anh nói.

Cả hai đều nhìn tôi một lúc lâu. Tôi quá mệt và đau, gần như không quan tâm họ đang nghĩ gì.

“Doc –“ Jared bắt đầu nói gì đó bằng giọng cấp bách, nhưng một tiếng ồn ào từ đường hầm cắt ngang lời anh.

Năm người đàn ông vật lộn ở cửa vào. Jeb, đi trước, giữ chân trái của Kyle trong tay ông. Wes giữ chân phải, và đằng sau họ, Andy và Aaron xoay sở với phần bụng anh. Đầu Kyle vẹo ra sau lưng Andy.

“Bất tỉnh, nhưng mà cậu ta nặng quá,” Jeb gằn giọng.

Jared và Doc tiến tới để giúp. Sau vài phút chửi thề và rên rẩm, Kyle được đặt nằm trên cáng cách tôi vài feet.

“Cậu ta bị bất tỉnh bao lâu rồi, Wanda?” Doc hỏi tôi. Anh lật mí mắt Kyle, để cho ánh mặt trời chiếu vào đồng tử của anh ta.

https://thuviensach.vn

“Ừm…” tôi nghĩ thật nhanh. “Cùng thời gian tôi ở đây, Ian mất khoảng mười phút hay gì đó để mang tôi tới đây, và có lẽ là năm phút trước đó?”

“Ít nhất là hai mươi phút, có phải không?”

“Vâng. Gần như thế.”

Trong khi chúng tôi đang trao đổi, Jeb đưa ra những chuẩn đoán của riêng mình. Không ai để ý khi ông đến gần chỗ đầu cáng của Kyle. Không ai để ý chút nào – cho tới khi ông mở một chai nước và đổ vào mặt Kyle.

“Jeb,” Doc phàn nàn, gạt tay ông ra.

Nhưng Kyle đã thổi phì phì và chớp mắt, rồi rên rỉ. “Chuyện gì vậy? Nó đâu rồi?” Anh ta bắt đầu nâng mình dậy, cố nhìn quanh. “Sàn nhà… nó di chuyển…”

Giọng Kyle làm cho những ngón tay tôi nắm chặt vào cạnh cáng và nỗi hoảng sợ của tôi trào dâng. Chân tôi đau nhức. Tôi có thể lẻn đi được không? Chậm thôi, có lẽ là…

“Không sao,” ai đó lầm rầm. Không phải ai đó. Tôi sẽ luôn luôn biết giọng nói này.

Jared di chuyển để đứng giữa cáng của tôi và của Kyle, lưng anh quay lại tôi, mắt anh dán lên người đàn ông to lớn. Kyle xoay đầu tới lui, rên rỉ.

“Cô an toàn,” Jared nói khẽ. Anh không nhìn vào tôi. “Đừng sợ.”

Tôi hít một hơi thở sâu.

Melanie muốn chạm vào anh. Bàn tay anh ở rất gần tay tôi, đặt trên rìa cái cáng.

Làm ơn, đừng, tôi bảo cô ấy. Như thế này mặt tôi cũng đã đau lắm rồi.

Anh ấy sẽ không đánh cô. Cô nghĩ thế thôi. Tôi không sẵn sàng thử đâu.

Melanie thở dài; cô ấy khao khát được tiến tới với anh. Sẽ không khó chịu đựng đến thế nếu như tôi không khao khát giống cô ấy.

Hãy cho anh ấy thời gian, tôi cầu xin. Hãy để anh ấy quen với chúng ta. Chờ cho đến khi anh ấy thực sự tin tưởng.

Cô ấy lại thở dài lần nữa.

“A, chết tiệt!” Kyle càu nhàu. Tôi quay mặt sang phía anh ta khi nghe thấy giọng nói của anh ta. Tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt rực sáng của anh ta qua khuỷu tay Jared, nhắm vào tôi. “Nó không ngã!” anh ta phàn nàn.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Chôn Cất

Jared lao tới trước, xa khỏi tôi. Với một tiếng vả ầm ĩ, nắm đấm của anh trúng vào mặt Kyle.

J

Đôi mắt Kyle đảo ra sau đầu anh ta, và miệng há hốc.

Căn phòng im phăng phắc trong vài giây.

“Ừm,” Doc nói nhẹ nhàng, “về mặt y học mà nói, tôi không chắc đó là thứ hữu ích nhất với tình trạng của cậu ta.”

“Nhưng tôi thấy khá hơn,” Jared trả lời, mặt sưng sỉa.

Doc cười nhẹ. “Chà, có lẽ thêm vài phút bất tỉnh nhân sự nữa cũng không giết cậu ta được.”

Doc bắt đầu xem xét dưới mí mắt Kyle lần nữa, lấy mạch của anh ta…

“Có chuyện gì vậy?” Wes đứng bên đầu tôi, nói thầm.

“Kyle đã cố giết nó,” Jared trả lời trước khi tôi có thể nói. “Chúng ta có thực sự bị ngạc nhiên không?”

“Không phải,” tôi lẩm bẩm.

Wes nhìn vào Jared.

“Có vẻ như lòng vị tha tuôn ra từ nó tự nhiên hơn lời nói dối,” Jared nhận xét.

“Anh đang cố tỏ ra thô bỉ phải không?” tôi hỏi. Sự kiên nhẫn của tôi không chỉ bị lung lay, mà đã mất hoàn toàn. Đã bao lâu rồi kể từ khi tôi được đi ngủ? Thứ duy nhất đang đau tệ hơn cái chân tôi chính là đầu tôi. Mỗi hơi thở đều làm mạng sườn tôi bị đau. Tôi nhận ra, với chút ngạc nhiên, là tôi đang thực sự ở trong một tâm trạng tồi tệ.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì nếu có, thì hãy an tâm đi, anh đã thành công.”

“Tôi là nữ giới,” tôi phàn nàn. “Cái thứ “nó” này nó kia thực sự làm tôi tức giận.”

Jared chớp mắt ngạc nhiên. Rồi mặt anh lại trở về với những đường nét cứng rắn. “Do cơ thể mà mi đang mang à?”

Wes lừ mắt với anh.

“Do tôi,” tôi rít lên.

“Theo định nghĩa của ai vậy?”

“Định nghĩa của các anh là gì? Trong loài của tôi, tôi là người sinh ra những đứa trẻ. Như thế vẫn chưa đủ nữ tính cho anh phải không?”

Câu đó làm anh cứng họng. Tôi cảm thấy gần như tự mãn.

Như cô cần phải thế, Melanie đồng tình. Anh ấy đã sai, và trong chuyện này anh ấy cứng đầu như heo.

Cám ơn cô.

Phụ nữ chúng ta phải đoàn kết với nhau.

“Đó là câu chuyện cô chưa từng kể với chúng tôi,” Wes lẩm bẩm, trong khi Jared đấu tranh để tìm lời bác bỏ. “Việc đó diễn ra thế nào?”

Khuôn mặt màu ô liu của Wes tối lại, như thể anh ta chỉ vừa nhận ra mình đã nói to lên những từ đó. “Ý tôi là, tôi đoán cô không cần phải trả lời câu đó, nếu tôi đang thô lỗ.”

Tôi cười lớn. Tâm trạng của tôi đang lộn xộn khủng khiếp, ngoài tầm kiểm soát. Thiếu ngủ, giống như Mel đã nói.

“Không, cậu không hỏi cái gì… không thích hợp cả. Chúng tôi không có một…tổ chức phức tạp… tỉ mỉ như trong loài của cậu.” Tôi lại cười, và rồi cảm thấy mặt mình nóng lên. Tôi chỉ vừa mới nhớ lại quá trình đó có thể tỉ mỉ đến mức nào.

Bỏ trí óc cô ra khỏi vũng bùn đi.

Đó là trí óc của cô mà, tôi nhắc cô ấy nhớ.

“Vậy…?” Wes hỏi.

Tôi thở dài. “Chỉ có vài người trong chúng tôi là… những Người Mẹ. Không phải là những Người Mẹ. Đó là cách họ gọi chúng tôi, mà chỉ là tiềm năng trở thành một…” tôi lại thấy buồn, khi nghĩ về chuyện đó.

https://thuviensach.vn

Không còn có Người Mẹ nào nữa, không có Người Mẹ nào còn sống, chỉ có những kí ức về họ mà thôi.

"Cô có cái tiềm năng đó?" Jared khó nhọc hỏi.

Tôi biết những người khác đang lắng nghe. Thậm chí cả Doc cũng dừng hành động đặt tai lên ngực Kyle.

Tôi không trả lời câu hỏi của anh. "Chúng tôi… hơi giống như bầy ong ở đây, hay là loài kiến. Rất, rất nhiều thành viên phi giới tính trong một gia đình, và rồi có một nữ hoàng…"

"Nữ hoàng?" Wes nhắc lại, nhìn vào tôi với biểu hiện kì lạ.

"Không hẳn thế. Nhưng chỉ có một Người Mẹ trong số mỗi năm, hoặc là mười ngàn cá thể trong loài của tôi. Đôi khi còn ít hơn. Không có một quy luật cụ thể nào cả."

"Có bao nhiêu ong thợ?" Wes tự hỏi.

"Ôi – không – không có ong thợ nào cả. Không, tôi đã nói rồi, nó đơn giản hơn thế nhiều."

Họ chờ tôi giải thích. Tôi nuốt nước bọt. Đáng lẽ tôi không nên khơi chuyện này ra. Tôi không muốn nói về nó thêm nữa. Việc Jared gọi tôi là "nó" có gì quan trọng đến thế chứ?

Họ vẫn chờ đợi. Tôi nhăn mặt, rồi nói. Tôi đã bắt đầu chuyện này mà. "Những Người Mẹ… tự phân chia. Mỗi… tế bào thành một linh thể mới, tôi đoán các anh gọi như thế, mặc dù cấu trúc của chúng tôi không giống với các anh. Mỗi linh thể mới lại có một chút kí ức của Người Mẹ, một mảnh của bà còn lại."

"Có bao nhiêu tế bào?" Doc tò mò hỏi. "Bao nhiêu linh thể mới?"

Tôi nhún vai. "Một triệu hoặc hơn."

Những đôi mắt tôi có thể nhìn thấy mở lớn, trông hơi điên cuồng. Tôi cố không cảm thấy bị tổn thương khi Wes tránh xa khỏi tôi.

Doc huýt sáo khe khẽ. Anh là người duy nhất vẫn còn thích nghe tiếp. Aaron và Andy mang biểu cảm cảnh giác, khó chịu trên mặt. Họ chưa từng nghe tôi giảng bài trước đó. Chưa từng nghe thấy tôi nói nhiều đến thế.

"Khi nào chuyện đó xảy ra? Có xúc tác gì không?" Doc hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đó là một lựa chọn. Một lựa chọn tự nguyện,” tôi bảo anh. “Đó là cách duy nhất chúng tôi sẽ sẵn lòng chọn cái chết. Một sự trao đổi, lấy một thế hệ mới.”

“Bây giờ cô có thể lựa chọn, phân chia tất cả tế bào của mình, chỉ như thế thôi?”

“Không hẳn là chỉ như thế thôi, nhưng đúng.”

“Nó có phức tạp không?” “Quyết định thì có. Quá trình thì… đau đớn lắm.”

“Đau đớn?”

Tại sao điều đó lại làm anh ta ngạc nhiên đến thế? Chẳng phải loài của anh ta cũng như vậy đó sao?

Đàn ông mà. Mel khịt mũi.

“Đau đớn tột cùng,” tôi bảo anh. “Tất cả chúng tôi đều nhớ nó như thế nào với Mẹ của chúng tôi.”

Doc vuốt ve cằm mình, tập trung. “Tôi tự hỏi con đường tiến hoá diễn ra thế nào… để sản sinh ra một xã hội theo kiểu bầy đàn với những nữ hoàng tự sát như thế…” Anh ta lạc trong dòng suy nghĩ khác.

“Lòng vị tha,” Wes lẩm bẩm.

“Hửm,” Doc nói. “Phải, đúng cái đó.”

Tôi nhắm mắt lại, ước gì tôi đã câm miệng. Tôi cảm thấy chóng mặt. Đó chỉ là do tôi quá mệt hay là do đầu tôi đã bị thương?

“Ồ,” Doc lẩm bẩm. “Cô còn ngủ ít hơn cả tôi nữa, đúng không Wanda? Chúng tôi nên để cô nghỉ ngơi một lát.”

“Tôi ổn,” tôi lẩm bẩm, nhưng không mở mắt ra.

“Tuyệt thật đấy,” ai đó thì thào nói. “Chúng ta có một sinh vật mẫu hoàng ngoài hành tinh chết dẫm sống cùng. Cô ta có thể nổ bùm thành một triệu tên cướp xác mới bất kì lúc nào.”

“Suỵt.”

“Chúng không thể làm hại anh,” tôi nói với bất kể người nào vừa nói, không mở mắt. “Không có các cơ thể vật chủ, chúng sẽ chết rất nhanh.” Tôi nhăn mặt, tưởng tượng ra nỗi đau thương không cách nào tưởng tượng được. Một triệu linh thể ánh bạc nhỏ xíu, bất lực, bị chết khô…

https://thuviensach.vn

Không ai trả lời tôi, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự nhẹ nhõm của họ trong không khí.

Tôi đã quá mệt. Tôi không quan tâm Kyle đang ở cách tôi chỉ ba feet. Tôi không quan tâm tới hai người đàn ông sẽ đứng về phe Kyle nếu anh ta tiến tới. Tôi không quan tâm tới bất kì việc gì ngoại trừ ngủ.

Tất nhiên, đó là khi Walter thức dậy.

"Ư…," ông rên, chỉ là một tiếng thì thào. "Gladdie?"

Với một tiếng rên của chính mình, tôi lăn về phía ông. Cơn đau trên chân tôi khiến tôi nhăn nhó, nhưng tôi không thể vặn người. Tôi với tay ra cho ông, tìm thấy tay ông.

"Ở đây," tôi thì thầm.

"Aa," Walter thở dài mãn nguyện. Doc suýt hai người đàn ông bắt đầu phản đối. "Wanda đã hi sinh giấc ngủ và sự yên bình để giúp ông ấy trong cơn đau. Hai bàn tay cô ấy đã thâm tím vì nắm tay ông ấy. Các cậu đã làm gì cho ông ấy?"

Walter rên lên lần nữa. Âm thanh đó bắt đầu trầm và ùng ục trong yết hầu nhưng nhanh chóng trở thành những tiếng khò khè the thé.

Doc nhăn nhó. "Aaron, Andy, Wes… các cậu, à, làm ơn đưa Sharon tới gặp tôi?"

"Tất cả chúng tôi á?"

"Đi ra," Jeb phiên dịch.

Câu trả lời duy nhất là một loạt những tiếng loẹt xoẹt khi họ bỏ đi.

"Wanda à," Doc thì thầm, rất gần bên tai tôi. "Ông ấy đang đau đớn. Tôi không thể để ông ấy phải chịu đựng đến tận cuối cùng được."

Tôi cố hít thở đều đặn. "Sẽ tốt hơn nếu bác ấy không biết tôi. Sẽ tốt hơn nếu bác ấy nghĩ rằng Gladdie vẫn đang ở đây."

Tôi kéo mắt mình mở ra. Jeb đang ở bên cạnh Walter, với khuôn mặt trông như là ông đang ngủ.

"Tạm biệt, Walt," Jeb nói. "Gặp ông ở phía bên kia."

Ông lùi lại.

"Bác là một người tốt. Mọi người sẽ nhớ bác," Jared lẩm bẩm.

Doc lại vần vò gói thuốc móc-phin. Giấy gói toạc ra.

https://thuviensach.vn

“Gladdie?” Walt khóc. “Đau quá.”

“Suỵt. Sẽ không còn lâu nữa đâu. Doc sẽ làm cho nó dừng lại.”

“Gladdie?”

“Vâng?”

“Tôi yêu bà, Gladdie. Tôi yêu bà suốt cả cuộc đời tôi.”

“Tôi biết, Walter. Tôi – tôi cũng yêu ông. Ông biết là tôi yêu ông mà.”

Walter thở dài.

Tôi nhắm mắt lại khi Doc cúi xuống Walter với một cái xi lanh.

“Ngủ ngon nhé, bạn của tôi,” Doc lẩm bẩm.

Những ngón tay của Walter giãn ra, lỏng dần. Tôi bám lấy chúng – giờ thì tôi mới là người tóm lấy tay ông.

Nhiều phút trôi qua, và tất cả đều im ắng ngoại trừ tiếng thở của tôi. Nó nấc lên và vỡ ra, như là những tiếng thổn thức câm lặng.

Ai đó vỗ vào vai tôi. “Ông ấy đi rồi, Wanda à,” Doc nói, giọng nói chắc nịch. “Thoát khỏi đau đớn.”

Tôi kéo tay mình ra và cẩn thận co mình khỏi tư thế kì cục của tôi thành một tư thế bớt đau đớn hơn. Nhưng chỉ bớt một chút xíu. Giờ đây khi tôi đã biết rằng Walter sẽ không bị làm phiền nữa, những giọt nước mắt không còn im lặng. Tôi tóm lấy mạng sườn đau buốt.

“Ôi, làm đi. Không thì anh không vui vẻ được,” Jared lẩm bẩm bằng giọng bất đắc dĩ. Tôi cố mở mắt, nhưng không thể.

Cái gì đó chọc vào cánh tay tôi. Tôi không nhớ mình bị đau ở đó. Và là ở một vị trí kì cục, ngay trong khuỷu tay…

Móc-phin, Melanie thì thầm.

Giờ chúng tôi đã mê đi. Tôi cố tỉnh táo, nhưng không thể. Tôi đã đi quá xa.

Không ai nói tạm biệt, tôi mê sảng nghĩ. Tôi không thể trông mong Jared… nhưng Jeb… Doc… Ian không có ở đây…

Không ai chết cả, cô ấy hứa với tôi. Lần này chỉ là ngủ thôi…

Khi tôi tỉnh dậy, trần nhà phía trên đầu tôi mờ tối, sáng ánh sao. Ban đêm. Có quá nhiều sao. Tôi tự hỏi mình đang ở đâu. Không có những vật

https://thuviensach.vn

cản tối đen, không có mảnh trần nào chắn tầm nhìn của tôi. Chỉ có sao và sao và sao…

Gió thổi lên khuôn mặt tôi. Nó có mùi… đất và… cái gì đó tôi không thể đặt tay lên được. Một sự trống vắng. Mùi khai đã mất. Không có lưu huỳnh, và không khí rất khô.

"Wanda à?" ai đó thì thào, chạm vào bên má lành của tôi.

Mắt tôi tìm thấy khuôn mặt Ian, trắng bệch trong ánh sao, cúi xuống tôi. Bàn tay anh trên da tôi mát hơn cả cơn gió, nhưng không khí khô đến mức khó chịu. Tôi đang ở đâu đây? "Wanda à? Em tỉnh chưa? Họ sẽ không chờ nữa đâu."

Tôi thì thầm bởi vì anh đã thì thầm. "Cái gì?"

"Họ đã bắt đầu rồi. Tôi biết em sẽ muốn ở đây."

"Con bé tỉnh chưa?" Giọng Jeb hỏi.

"Cái gì đã bắt đầu?" tôi hỏi.

"Đám tang của Walter."

Tôi cố ngồi lên, nhưng cơ thể tôi chỗ nào cũng èo uột. Bàn tay Ian di chuyển lên trán tôi, ấn tôi xuống.

Tôi quay đầu dưới tay anh, cố nhìn…

Tôi đang ở bên ngoài.

Bên ngoài.

Bên trái tôi, một viền đá lởm chởm, gồ ghề tạo thành hình ngọn núi thu nhỏ, được hoàn thiện nhờ những bụi cây cằn cỗi. Bên phải tôi, sa mạc trống rỗng trải dài ngút mắt, biến mất trong bóng tối. Tôi nhìn xuống qua chân mình, và có thể thấy một đám con người, đứng nghiêm trang trong khoảng trống. Tôi biết chính xác họ cảm thấy gì. Bị lột trần.

Tôi lại cố ngồi dậy. Tôi muốn tới gần hơn, để nhìn. Bàn tay Ian giữ tôi lại.

"Ở nguyên đó," anh nói. "Đừng cố đứng dậy."

"Giúp tôi," tôi xin.

"Chị Wanda?"

Tôi nghe thấy giọng Jamie, rồi nhìn thấy nó, tóc nó phất phơ khi chạy lại nơi tôi nằm.

https://thuviensach.vn

Những ngón tay của tôi dò dọc theo mép chiếu bên dưới. Làm thế nào tôi tới đây được, ngủ dưới những vì sao?

"Họ không chờ," Jamie nói với Ian. "Nó sẽ kết thúc nhanh thôi."

"Giúp chị đứng dậy," tôi nói.

Jamie giơ tay ra cho tôi, nhưng Ian lắc đầu. "Để anh."

Ian trượt tay xuống dưới người tôi, rất cẩn thận tránh những chỗ bị đau nhiều nhất. Anh nâng tôi lên khỏi mặt đất, và đầu tôi quay quay như một con tàu sắp sửa bị lật. Tôi rên lên.

"Doc đã làm gì với tôi thế?"

"Anh ấy tiêm cho em một ít móc-phin còn sót lại, để có thể kiểm tra cơ thể em mà không làm em bị đau. Dù sao thì em cũng cần được ngủ."

Tôi nhíu mày, không đồng ý. "Ai đó không cần thuốc hơn tôi à?"

"Suỵt," anh nói, và tôi có thể nghe thấy những giọng nói ở xa xa. Tôi quay đầu.

Tôi lại có thể nhìn thấy đám con người. Họ đứng ở miệng một cái hang nông, tối, trống hoác bị gió tạc bên dưới một đống đá trông có vẻ không chắc chắn. Họ đứng thành hàng lộn xộn, đối mặt với hang tối.

Tôi nhận ra giọng của Trudy.

"Walter luôn luôn nhìn thấy mặt tốt đẹp ở mọi thứ. Ông có thể thấy mặt sáng trong một cái hố tối đen. Tôi sẽ luôn nhớ chuyện đó."

Tôi nhìn thấy một hình hài bước lên trước, nhìn thấy một bím tóc xám và đen khi bà di chuyển, và nhìn Trudy ném một nắm cái gì đó vào trong bóng tối. Cát tạt ra từ những ngón tay bà, rơi xuống đất với một âm thanh rất khẽ.

Bà trở lại đứng bên cạnh chồng mình. Geoffrey tiến tới trước mặt bà, bước về khoảng không tối đen.

"Giờ ông ấy sẽ tìm thấy Gladys. Ông sẽ hạnh phúc ở nơi ông tới." Geoffrey ném nắm đất của mình.

Ian mang tôi tới bên phải hàng người, đủ gần để tôi nhìn vào trong cái hang âm u. Có một khoảng không tối đen trước mặt chúng tôi, một hình chữ nhật lớn mà toàn bộ cư dân con người đứng thành nửa vòng tròn quanh nó.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều ở đây – tất cả mọi người.

Kyle bước lên trước.

Tôi rùng mình, và Ian khẽ ôm siết tôi.

Kyle không nhìn về phía chúng tôi. Tôi thấy nửa mặt nghiêng của anh ta; mắt phải của anh ta sưng vù gần như không mở ra được.

“Walter đã chết như một con người,” Kyle nói. “Không ai trong chúng ta có thể đòi hỏi hơn thế.” Anh ném một nắm đất vào hình chữ nhật tối trên mặt đất.

Kyle hoà vào đám đông. Jared đứng bên cạnh anh ta. Anh tiến tới trước và đứng ở rìa nấm mộ của Walter.

“Walter là một người đàn ông tử tế từ đầu đến cuối. Không ai trong chúng ta bằng được ông.” Anh ném nắm cát của mình.

Jamie bước lên trước, và Jared vỗ vai nó một lần khi họ bước qua nhau.

“Walter rất dũng cảm,” Jamie nói. “Bác ấy không sợ phải chết, bác ấy không sợ phải sống, và… bác ấy không sợ… phải tin. Bác ấy đã đưa ra những quyết định của riêng mình, và đã lựa chọn đúng.” Jamie ném nắm đất của nó. Nó quay người và bước trở lại, đôi mắt khoá với mắt tôi suốt cả quãng đường.

“Đến lượt chị,” nó thì thầm khi ở bên cạnh tôi.

Andy đã đi lên trước, một cái xẻng trong tay.

“Chờ đã,” Jamie nói bằng giọng trầm vang xa trong im lặng. “Wanda và Ian vẫn chưa nói gì cả.”

Có tiếng xì xào không vui quanh tôi. Não tôi như là đang trồi lên sụp xuống trong sọ tôi.

“Hãy tỏ ra tôn trọng,” Jeb nói, lớn hơn cả Jamie. Quá lớn với tôi.

Bản năng đầu tiên của tôi là vẫy Andy cứ làm tiếp và bảo Ian mang tôi đi. Đây là lễ tang của con người, không phải của tôi.

Nhưng tôi cũng tiếc thương. Và tôi có điều gì đó để nói.

“Ian, giúp tôi lấy ít cát.”

Ian cúi xuống để tôi có thể nắm một nắm đầy đá vụn dưới chân chúng tôi. Anh đặt cơ thể tôi trên đùi để lấy nắm đất của chính mình. Rồi anh đứng thẳng dậy và mang tôi tới rìa mộ.

https://thuviensach.vn

Tôi không thể nhìn vào trong cái hố. Nó tối đen bên dưới phiến đá nhô ra, và có vẻ như là rất sâu.

Ian bắt đầu nói trước khi tôi nói.

“Walter là những gì tốt đẹp nhất và rực rỡ nhất của loài người,” anh nói, và rải nắm cát của anh vào trong hố. Nó rơi một lúc rất lâu trước khi tôi nghe thấy tiếng thịch trên mặt đất.

Ian nhìn xuống tôi.

Đêm đầy sao im lặng tuyệt đối. Thậm chí cả gió cũng ngừng. Tôi thì thầm, nhưng tôi biết tất cả mọi người đều nghe thấy giọng tôi.

“Không có sự căm thù trong trái tim bác,” tôi thì thầm. “Sự tồn tại của bác minh chứng rằng chúng tôi đã sai. Chúng tôi không có quyền cướp lấy thế giới này từ tay bác, Walter. Tôi hi vọng rằng câu chuyện thần tiên của bác sẽ thành sự thật. Tôi hi vọng rằng bác sẽ tìm thấy Gladdie của bác.”

Tôi để cho những viên đá lăn qua kẽ tay và chờ cho đến khi nghe thấy chúng rớt khẽ xuống người Walter, được đặt dưới nấm mồ sâu và tối.

Andy bắt đầu làm việc ngay khi Ian bước bước đầu tiên, xúc một đám đất nhạt màu được chất thành một đống ở bên trong hang. Cái xẻng đất rơi xuống với một tiếng thịch lớn chứ không phải tiếng khe khẽ nữa. Âm thanh đó khiến tôi co rúm.

Aaron bước ngang qua chúng tôi với một cái xẻng khác. Ian khẽ xoay người và đưa tôi đi để lấy chỗ cho họ. Những tiếng đất rơi nặng trịch vang lên đằng sau chúng tôi. Những giọng nói thấp bắt đầu thì thầm. Tôi nghe thấy tiếng bước chân khi mọi người đi lại và túm tụm với nhau để nói về đám tang.

Tôi chỉ thực sự nhìn vào Ian lần đầu tiên khi anh bước trở lại chỗ cái chiếu đặt trên nền đất bẩn – xa cách, không hoà hợp. Khuôn mặt Ian lem luốc đất bẩn, biểu hiện mệt mỏi. Tôi đã nhìn thấy mặt anh thế này trước đây. Tôi không thể nhớ ra trước khi Ian lại đặt tôi lên mặt chiếu, và tôi bị sao lãng. Tôi sẽ phải làm gì ở ngoài này đây? Ngủ chăng?

“Cô thấy sao?” Doc hỏi, đã bắt đầu ấn ấn bên sườn tôi.

Tôi muốn ngồi lên, nhưng Ian đẩy vai tôi xuống khi tôi cố gắng.

“Tôi ổn. Tôi nghĩ có thể tôi đi được…”

https://thuviensach.vn

“Không cần phải cố. Để cho cái chân đó nghỉ vài hôm, okay?” Doc kéo mí mắt trái của tôi lên, theo thói quen, và chiếu một tia sáng nhỏ vào đó. Mắt phải của tôi nhìn thấy ánh sáng phản chiếu rạng rỡ nhảy múa trên mặt anh. Anh nghiêng đầu khỏi ánh sáng, lùi lại vài inch. Bàn tay Ian trên vai tôi không hề động đậy. Điều đó làm tôi ngạc nhiên.

“Hừm. Thế không giúp chuẩn đoán được nhỉ? Đầu cô thấy sao?” Doc hỏi.

“Hơi chóng mặt một chút. Tôi nghĩ là do chỗ thuốc anh đã tiêm cho tôi, không phải do vết thương. Tôi không thích chúng – tôi nghĩ tôi thà chịu đau còn hơn.”

Doc nhăn mặt. Cả Ian cũng vậy.

“Cái gì?” tôi hỏi.

“Tôi sẽ lại phải tiêm cho cô nữa, Wanda à. Tôi xin lỗi.”

“Nhưng… tại sao?” tôi thì thầm. “Tôi thực sự không đau đến thế. Tôi không muốn –“ “Chúng tôi phải mang em lại vào trong,” Ian nói, cắt ngang lời tôi, giọng anh rất nhỏ, như thể không muốn những người khác nghe thấy. Tôi có thể nghe thấy những giọng nói phía sau chúng tôi, khẽ vọng lại từ những phiến đá. “Chúng tôi đã hứa… là em sẽ không tỉnh táo.”

“Hãy bịt mắt tôi lần nữa.”

Doc kéo cái xi lanh nhỏ từ trong túi ra. Nó đã được nén lại, chỉ còn một phần tư. Tôi tránh ra khỏi nó, hướng về Ian. Bàn tay anh trên vai tôi trở thành một dây trói.

“Cô biết mấy cái hang quá rõ,” Doc lẩm bẩm. “Họ không muốn cô có cơ hội để đoán…”

“Nhưng tôi sẽ đi đâu được?” tôi thì thầm, giọng nói hoảng hốt. “Nếu tôi biết đường ra thì sao? Tại sao giờ tôi lại phải đi?”

“Nếu việc đó làm dịu tâm trí họ…” Ian nói.

Doc nắm lấy cổ tay tôi, và tôi không chống lại. Tôi nhìn ra chỗ khác khi chiếc kim cắm vào da thịt tôi, nhìn vào Ian. Đôi mắt anh là đêm đen của bóng tối. Chúng nhíu lại trước cái nhìn bị phản bội của tôi.

“Xin lỗi,” anh lầm rầm. Đó là điều cuối cùng tôi còn nghe thấy.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Cố Gắng

Tôi rên rỉ. Đầu tôi quay mòng mòng và lộn xộn. Dạ dày tôi cuộn lên một cách ghê tởm.

T

“Rút cục,” ai đó lẩm bẩm vui mừng. Ian. Tất nhiên rồi. “Đói chưa?”

Tôi nghĩ về chuyện đó rồi vô tình phát ra một âm thanh ú ớ.

“Ồ. Đừng bận tâm. Xin lỗi em. Một lần nữa. Chúng tôi phải làm thế. Mọi người thấy… phiền khi chúng tôi mang em ra ngoài.

“Không sao,” tôi thở dài.

“Muốn chút nước không?”

“Không.”

Tôi mở mắt, cố tập trung trong bóng tối. Tôi có thể nhìn thấy hai vì sao qua cái lỗ trên đầu. Vẫn còn là đêm. Hay lại một đêm nữa, ai mà biết được?

“Tôi đang ở đâu?” tôi hỏi. Hình dáng những cái lỗ không quen thuộc. Tôi có thể thề là tôi chưa từng nhìn vào cái trần nhà này trước đó.

“Phòng em,” Ian nói.

Tôi tìm kiếm khuôn mặt anh trong bóng tối nhưng chỉ có thể nhận ra hình dạng tối thui của đầu anh. Tôi dùng những ngón tay để kiểm tra bề mặt nơi tôi đang nằm; đó là một cái nệm thật sự. Có một cái gối dưới đầu tôi. Bàn tay tìm kiếm của tôi chạm vào tay anh, và anh tóm lấy ngón tay tôi trước khi tôi có thể rút lui.

“Phòng này thực sự là của ai?”

“Của em.”

“Ian…”

https://thuviensach.vn

“Từng là của chúng tôi – Kyle và tôi. Kyle đang… bị giữ trong bệnh viện cho đến khi mọi chuyện được định đoạt. Tôi có thể chuyển vào ở cùng Wes.”

“Tôi không chiếm phòng anh đâu. Và ý anh là gì, khi nói tới khi mọi chuyện được định đoạt?”

“Tôi đã bảo em là sẽ có một phiên toà mà.”

“Khi nào.”

“Tại sao em lại muốn biết?”

“Bởi vì nếu mọi người tiến hành việc đó, thì tôi phải ở đó. Để giải thích.”

“Để nói dối.”

“Khi nào?” tôi lại hỏi.

“Lúc trời vừa sáng. Tôi sẽ không mang em tới.”

“Vậy thì tôi sẽ tự đi. Tôi biết tôi sẽ có thể bước đi ngay khi đầu tôi hết quay cuồng.”

“Em sẽ làm thế, phải không?”

“Phải. Sẽ không công bằng nếu anh không để tôi nói.”

Ian thở dài. Anh thả tay tôi ra và chầm chậm đứng lên. Tôi có thể nghe thấy tiếng khớp xương của anh kêu lốp bốp khi anh đứng dậy. Anh đã ngồi trong bóng tối chờ tôi tỉnh dậy bao lâu rồi? “Tôi sẽ trở lại ngay. Có thể em không đói, nhưng tôi thì đói gần chết.”

“Anh đã có một đêm rất dài.”

“Phải.” “Nếu trời bắt đầu sáng, tôi sẽ không ngồi đây chờ anh đâu.”

Anh cười khúc khích mà chẳng thấy chút hài hước nào. “Tôi chắc là thế. Vì thế tôi sẽ quay lại trước khi trời sáng, và tôi sẽ giúp em tới nơi em muốn tới.”

Anh nghiêng một trong hai cánh cửa trên lối vào hầm của mình, bước vòng qua nó, rồi để nó dựa lại vào chỗ trống. Tôi nhíu mày. Với một chân thì việc đó có vẻ khó khăn. Tôi hi vọng Ian thực sự sẽ quay trở lại.

Trong khi chờ anh, tôi nhìn chằm chằm vào hai ngôi sao có thể nhìn được và để đầu mình từ từ tĩnh tại. Tôi thực sự không thích thuốc men của

https://thuviensach.vn

con người. Ư. Cơ thể tôi đau đớn, nhưng cái đầu tròng trành của tôi còn tệ hơn.

Thời gian chầm chậm trôi đi, nhưng tôi không buồn ngủ. Tôi đã ngủ gần như cả hai mươi tư giờ vừa qua. Có lẽ là tôi cũng đói. Tôi sẽ phải chờ cho dạ dày mình ổn định lại thì mới chắc được.

Ian trở lại trước khi trời sáng, đúng như anh đã hứa.

"Thấy khá hơn không?" anh hỏi khi bước vòng qua cánh cửa.

"Tôi nghĩ vậy. Tôi vẫn chưa cử động đầu."

"Em có nghĩ đó là phản ứng của em với móc-phin không, hay là của cơ thể Melanie?"

"Đó là của Mel. Cô ấy phản ứng rất tệ với hầu hết các loại thuốc giảm đau. Cô ấy phát hiện ra chuyện đó khi làm gãy cổ tay mười năm về trước."

Anh nghĩ về việc đó một lúc. "Thật… kì cục. Đối mặt với hai người cùng một lúc."

"Kì cục," tôi đồng ý.

"Em đói chưa?"

Tôi cười. "Tôi nghĩ tôi đã ngửi thấy mùi bánh mỳ. Có, tôi nghĩ bụng dạ tôi đã vượt qua thời kì tệ nhất."

"Tôi đang hi vọng là em sẽ nói thế."

Bóng anh duỗi ra bên cạnh tôi. Anh tìm được bàn tay tôi, rồi kéo ngón tay tôi mở ra và đặt một hình dạng tròn tròn quen thuộc vào đó.

"Giúp tôi dậy chứ?" tôi hỏi.

Anh cẩn thận vòng tay quanh vai tôi và đỡ tôi ngồi dậy trong tư thế cứng đờ, giảm thiểu cơn đau trên mạng sườn tôi. Tôi có thể cảm thấy cái gì đó là lạ trên da ở chỗ đó, cứng và chắc. "Cám ơn," tôi nói, hơi hụt hơi. Đầu tôi chầm chậm định vị. Tôi dùng bàn tay kia chạm vào mạng sườn. Cái gì đó dính vào da tôi, dưới lớp áo. "Vậy là xương sườn tôi bị gãy?"

"Doc không chắc. Anh ấy chỉ làm những gì có thể."

"Anh ấy quá cố gắng."

"Đúng vậy."

"Tôi cảm thấy tồi tệ… vì tôi đã từng không thích anh ấy," tôi thừa nhận.

https://thuviensach.vn

Ian cười lớn. “Tất nhiên là em không thích rồi. Tôi ngạc nhiên khi em có thể thích bất kì ai trong chúng tôi.”

“Anh đã nói ngược rồi,” tôi lẩm bẩm, và cắn ngập răng vào ổ bánh mỳ cứng. Tôi nhai chệu chạo rồi nuốt, để miếng bánh mỳ trôi xuống trong khi tôi chờ xem nó phản ứng với dạ dày tôi thế nào.

“Không ngon lành gì, tôi biết,” Ian nói.

Tôi nhún ai. “Chỉ để thử - xem cơn buồn nôn đã thực sự qua chưa.”

“Có lẽ có gì đó ngon lành hơn…”

Tôi nhìn vào anh, tò mò, nhưng không thể thấy được mặt anh. Tôi lắng nghe tiếng giật và xé… và rồi tôi có thể ngửi thấy, và tôi hiểu ra.

“Cheeto!” tôi kêu lên. “Thật không? Cho tôi á?”

Cái gì đó chạm vào môi tôi, và tôi cắn cái miếng ngon lành anh đưa cho.

“Tôi đã nằm mơ về nó đấy.” tôi thở dài khi nhai.

Câu đó khiến anh cười. Anh đặt cái gói vào tay tôi.

Tôi nhanh chóng chén sạch cái gói nhỏ, rồi ăn hết ổ bánh mỳ, được điểm thêm hương vị pho mát vẫn còn vương trong miệng tôi. Anh đưa cho tôi một chai nước trước khi tôi có thể hỏi.

“Cám ơn. Không chỉ vì gói Cheeto, anh biết đấy. Vì rất nhiều chuyện.”

“Rất sẵn lòng, Wanda.”

Tôi nhìn đăm đăm vào đôi mắt xanh đậm của anh, cố giải mã tất cả mọi thứ anh đang nói chỉ với một câu đó – dường như có gì đó nhiều hơn là chỉ sự lịch thiệp trong đó. Và rồi tôi nhận ra rằng tôi đã có thể nhìn thấy màu mắt Ian; tôi nhanh chóng liếc lên mấy cái lỗ trên trần. Các vì sao đã biến mất, và bầu trời chuyển thành màu xám nhạt. Bình minh đã tới. Ánh sáng đầu tiên.

“Em có chắc em phải làm việc này không?” Ian hỏi, hai bàn tay anh đã nửa giơ ra như định bế tôi lên.

Tôi gật đầu. “Anh không cần phải bế tôi. Chân tôi khá hơn rồi.”

“Chúng ta sẽ xem.”

Anh giúp tôi đứng lên, đặt tay quanh eo tôi và kéo tay tôi quanh cổ anh. “Giờ thì, cẩn thận đấy. Em thấy sao?”

https://thuviensach.vn

Tôi tập tễnh bước một bước. Nó rất đau, nhưng tôi có thể làm được. “Tuyệt. Đi thôi.”

Tôi nghĩ Ian thích cô quá nhiều.

Quá nhiều? tôi ngạc nhiên khi nghe thấy Melanie, và rõ ràng đến thế. Gần đây, cô ấy chỉ nói chuyện như thế khi nào có Jared ở gần.

Tôi cũng ở đây mà. Anh ta thậm chí chẳng quan tâm đến chuyện đó sao?

Tất nhiên anh ấy có. Anh ấy tin tưởng chúng ta hơn bất kì ai khác ngoài Jamie và Jeb.

Ý tôi không phải thế.

Ý cô là gì?

Nhưng cô ấy đã đi.

Chúng tôi mất rất nhiều thời gian. Tôi ngạc nhiên là chúng tôi phải đi xa đến thế. Tôi tưởng chúng tôi đang đi tới quảng trường lớn hay là bếp ăn – những chỗ tụ tập thông thường. Nhưng chúng tôi đi qua cả cánh đồng phía đông và cứ đi mãi cho đến khi cuối cùng cũng tới căn hầm lớn, sâu mà Jeb gọi là phòng vui chơi. Tôi đã không trở lại đây kể từ chuyến tham quan đầu tiên. Mùi dòng sông sun phua nồng nặc chào đón tôi.

Không như phần lớn những cái hang ở đây, phòng vui chơi rộng hơn chiều cao của nó rất nhiều. Giờ tôi có thể nhìn thấy nó nhờ những cái đèn xanh mờ treo trên trần nhiều hơn là những cái đặt trên sàn. Trần nhà chỉ cách đầu tôi vài feet, chiều cao của một cái trần bình thường trong một căn nhà. Nhưng tôi không thể nhìn thấy được những bức tường, chúng quá xa ánh sáng. Tôi không thể thấy được dòng sông bốc mùi, chảy đâu đó ở góc xa, nhưng tôi có thể nghe thấy những tiếng nhỏ giọt và phun trào.

Kyle ngồi ở chỗ sáng nhất. Hai cánh tay dài vòng quanh chân. Khuôn mặt anh ta là một chiếc mặt nạ cứng đờ. Anh ta không nhìn lên khi Ian giúp tôi trèo vào.

Một bên anh ta là Jared và Doc, đứng đó, cả hai tay đều thả lỏng hai bên người. Như thể họ là… những lính gác.

Jeb đứng một bên Jared, súng quăng qua một bên vai. Ông có vẻ thư thái, nhưng tôi đã biết khuôn mặt đó có thể thay đổi nhanh thế nào. Jamie giơ bàn tay nó lên … không, Jeb nắm cổ tay Jamie, và có vẻ như Jamie

https://thuviensach.vn

không vui vẻ gì về chuyện đó. Mặc dù vậy khi nó nhìn thấy tôi đi vào, nó vẫn cười và vẫy tay. Nó hít thở sâu và nhìn xoáy vào Jeb. Jeb thả cổ tay Jamie ra.

Sharon đứng một bên Doc, với Bác Maggie ở bên kia chị ta.

Ian kéo tôi về phía rìa bóng tối bao quanh hoạt cảnh này. Chúng tôi không ở một mình. Tôi có thể nhìn thấy hình dáng của nhiều người khác, nhưng không thấy mặt họ.

Thật kì lạ; khi đi ngang qua những cái hang, Ian đã dễ dàng đỡ phần lớn sức nặng của tôi. Vậy mà lúc này, có vẻ như anh đã thấm mệt. Cánh tay anh vòng quanh eo tôi lỏng lẻo. Tôi lảo đảo và nhẩy lò cò về phía trước hết sức có thể cho đến khi anh chọn được điểm anh muốn dừng. Anh đặt tôi xuống sàn, rồi ngồi bên cạnh tôi.

“Ối,” tôi nghe thấy ai đó thì thào.

Tôi xoay người và chỉ có thể nhận ra Trudy. Bà luồn lách lại gần chúng tôi, Geoffrey và rồi Heath làm theo bà.

“Trông cô tệ quá,” bà bảo tôi. “Cô đau lắm không?”

Tôi nhún vai. “Cháu ổn.” Tôi bắt đầu tự hỏi có phải Ian để cho tôi vật lộn chỉ để trình diễn những viết thương của tôi ra không – để khiến tôi làm chứng chống lại Kyle. Tôi nhíu mày trước biểu hiện vô tội trên mặt anh. Lúc đó Wes và Lily đến nơi và tới ngồi cùng với nhóm nhỏ những đồng minh của tôi. Vài giây sau Brandt tới, rồi đến Heidi, và rồi Andy và Paige. Aaron đến sau cùng.

“Vậy là tất cả mọi người,” anh ta nói. “Lucina ở lại với lũ trẻ. Cô ấy không muốn chúng tới đây – cô ấy nói cứ tiến hành mà không cần cô ấy.”

Aaron ngồi bên cạnh Andy, và có một khoảng im lặng ngắn ngủi.

“Được rồi,” Jeb nói bằng giọng to rõ để mọi người đều nghe thấy. “Chúng ta sẽ tiến hành như thế này. Bỏ phiếu đa số chống thiểu số. Như mọi khi, ta sẽ ra quyết định của mình nếu ta không thích cách làm của đa số, bởi vì đây là –“

“Nhà của ta,” một vài giọng nói đồng thanh cắt ngang. Ai đó cười khúc khích nhưng dừng ngay lập tức. Chuyện này không buồn cười. Một con

https://thuviensach.vn

người đang phải ra toà vì đã cố giết một người ngoài hành tinh. Đây hẳn là ngày tồi tệ nhất cho tất cả bọn họ.

"Ai chống lại Kyle?" Jeb hỏi.

Ian bắt đầu đứng lên bên cạnh tôi. "Không!" tôi thì thào, tóm lấy khuỷu tay anh.

Anh gạt tôi ra và đứng lên.

"Chuyện này khá đơn giản," Ian nói. Tôi muốn nhảy lên và chặn bàn tay tôi ngang miệng anh, nhưng tôi không nghĩ mình có thể đứng lên mà không được giúp đỡ. "Anh trai tôi đã được cảnh báo. Anh ấy không có bất kì nghi ngờ gì về mệnh lệnh của Jeb trong chuyện này. Wanda là một phần trong cộng đồng của chúng ta – cô ấy có cùng những qui tắc và sự bảo vệ như bất kì ai trong chúng ta. Jeb đã bảo Kyle rất rõ ràng rằng nếu anh ấy không thể sống cùng cô ấy ở đây, anh ấy có thể bỏ đi. Kyle đã quyết định ở lại. Khi đó và cả bây giờ anh ấy đã biết rõ hình phạt dành cho tội giết người ở đây."

"Nó vẫn còn sống," Kyle gằn giọng.

"Đó là lý do vì sao tôi không yêu cầu anh phải chết," Ian quát lại. "Nhưng anh không thể sống ở đây nữa. Không một khi anh đã biến thành một tên sát nhân từ trong máu."

Ian nhìn chằm chằm vào anh trai anh một lát, rồi lại ngồi xuống đất cạnh tôi.

"Nhưng có thể anh ấy sẽ bị bắt, và chúng ta không biết gì hết," Brandt phản đối, đứng dậy. "Anh ấy sẽ dẫn chúng trở lại đây, và chúng ta không được báo trước."

Có một tiếng rì rào quanh căn phòng.

Kyle lườm Brandt. "Chúng sẽ không bao giờ bắt được tôi còn sống."

"Vậy thì rút cục đó cũng vẫn là án tử hình," ai đó nói cùng một với lúc Andy, "Anh không thể đảm bảo điều đó."

"Từng người nói một," Jeb cảnh cáo.

"Trước đây tôi đã sống sót ở ngoài đó rồi," Kyle giận dữ nói.

Một giọng nói khác tới từ trong bóng tối. "Đó là một sự mạo hiểm." Tôi không thể nhận ra chủ nhân của giọng nói đó – chỉ là những tiếng thì thào rin rít.

https://thuviensach.vn

Và một người khác. “Kyle đã làm gì sai chứ? Chẳng có gì hết.”

Jeb bước một bước về phía giọng nói, lừ mắt. “Luật lệ của ta.”

“Cô ta không phải là một trong chúng ta,” ai đó khác phản đối.

Ian lại bắt đầu đứng lên.

“Này!” Jared hét lớn. Giọng nói của anh to đến nỗi tất cả mọi người đều nhảy lên. “Wanda không phải là bị cáo ở đây! Có ai có một lời phàn nàn chắc chắn chống lại cô ấy không – chống lại chính bản thân Wanda? Vậy thì hãy yêu cầu một phiên toà khác. Nhưng tất cả chúng ta đều biết cô ấy không làm hại bất kì ai ở đây hết. Thực tế, cô ấy đã cứu mạng anh ta.” Anh chỉ một ngón tay vào lưng Kyle. Vai của Kyle so lại, giống như anh ta cảm nhận được cú đâm. “Chỉ vài giây sau khi anh ta đã cố ném cô ấy xuống sông, cô ấy đã mạo hiểm mạng sống để cứu anh ta thoát khỏi cùng một cái chết đau đớn tương tự. Liệu bất kì ai ở đây có thể làm chuyện giống như vậy không – cứu sống kẻ thù của mình? Anh ta đã cố giết cô ấy, vậy mà cô ấy thậm chí còn không tố cáo anh ta?”

Tôi cảm thấy mọi con mắt trong căn phòng tối lúc này đều tập trung vào mặt tôi khi Jared giơ bàn tay anh ra, lòng bàn tay ngửa lên, về phía tôi.

“Cô có tố cáo anh ta không, Wanda?”

Mắt tôi mở lớn nhìn chằm chằm vào anh, kinh ngạc vì anh đang nói vì tôi, vì anh đang nói với tôi, vì anh đang dùng tên của tôi. Melanie cũng bị choáng, bị giằng xé. Cô ấy vô cùng vui mừng trước nét hiền lành trên mặt anh khi anh nhìn vào chúng tôi, sự dịu dàng trong mắt anh vốn đã thiếu vắng quá lâu. Nhưng anh lại gọi tên của tôi…

Tôi phải mất vài giây mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Tất cả chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm,” tôi thì thầm. “Cả hai chúng tôi đều ngã xuống khi sàn nhà bị sập. Chẳng có gì khác xảy ra cả.” Tôi hi vọng thì thầm sẽ giúp cho mọi người khó phát hiện lời nói dối của tôi hơn, nhưng ngay khi tôi vừa nói xong, Ian đã cười khúc khích. Tôi thúc cùi chỏ vào anh, nhưng việc đó không ngăn được anh.

Jared đã thực sự cười vào tôi. “Thấy chưa. Cô ấy thậm chí còn cố nói dối để bảo vệ anh ta.”

“Cố gắng là một từ có tác dụng,” Ian nói thêm.

https://thuviensach.vn

“Ai nói đó là nói dối? Ai có thể chứng minh điều đó?” Maggie gay gắt hỏi, bước lên trước vào khoảng trống cạnh Kyle. “Ai có thể chứng minh rằng sự thật không nghe có vẻ giả dối trên miệng nó?”

“Mag –“ Jeb bắt đầu nói.

“Im đi, Jebediah – Tôi đang nói. Chẳng có lý do gì cho chúng ta tới đây hết. Không con người nào bị tấn công. Tên xâm nhập quỷ quyệt đó không phàn nàn. Đây là một sự lãng phí thời gian của tất cả chúng ta.”

“Tôi đồng ý,” Sharon nói thêm bằng giọng to, rõ ràng.

Doc bắn cho chị ta cái nhìn bị tổn thương.

Trudy nhảy lên. “Chúng ta không thể chứa chấp một tên giết người – và chờ cho đến khi hắn ta thành công!”

“Giết người là một cụm từ mang tính chủ quan,” Maggie rít lên. “Tôi chỉ coi đó là giết người khi có một con người nào đó bị giết.”

Tôi cảm thấy cánh tay Ian vòng quanh vai tôi. Tôi đã không nhận ra tôi đang run cho đến khi cơ thể bất động của anh ấn vào tôi.

“Con người cũng là một cụm từ chủ quan, Magnolia,” Jared nói, lừ mắt với bà ta. “Tôi nghĩ định nghĩa ấy bao hàm một chút tình thương yêu, và một chút lòng từ bi.”

“Hãy bỏ phiếu,” Sharon nói trước khi mẹ chị ta có thể trả lời ông. “Hãy giơ tay lên nếu mọi người nghĩ là Kyle nên được phép ở lại, không bị phạt vì… sự hiểu lầm đó.” Chị ta không liếc mắt về phía tôi, mà là về phía Ian ở bên cạnh tôi khi chị ta dùng đúng những từ tôi đã dùng.

Những bàn tay bắt đầu giơ lên. Tôi quan sát gương mặt Jared khi những đường nét của anh biến thành một vẻ cau có.

Tôi chiến đấu để giơ tay lên, nhưng Ian siết chặt vòng ôm của anh quanh cánh tay tôi và phát ra một âm thanh bực tức qua mũi anh. Tôi giơ lòng bàn tay lên cao nhất có thể. Mặc dù vậy, cuối cùng lá phiếu của tôi cũng không cần thiết.

Jeb đếm to. “Mười… mười lăm… hai mươi… hai mươi ba. Okay, thế là đa số rõ ràng.”

Tôi không nhìn quanh xem ai đã bỏ phiếu thế nào. Chỉ cần nhìn quanh cái góc nhỏ của tôi cũng thấy mọi cánh tay đều khoanh chặt quanh ngực và

https://thuviensach.vn

mọi đôi mắt đều nhìn đăm đăm vào Jeb với khuôn mặt trông đợi.

Jamie bước xa khỏi Jeb để lách vào giữa Trudy với tôi. Nó đặt cánh tay quanh người tôi, dưới cánh tay Ian.

“Có lẽ các linh thể đã đúng về bọn em,” nó nói, đủ to để hầu hết mọi người đều nghe thấy giọng nói cao, cứng rắn của nó. “Đa số không tốt hơn –“

“Im lặng!” tôi suỵt nó.

“Okay,” Jeb nói. Tất cả mọi người đều im lặng. Jeb nhìn xuống Kyle, rồi xuống tôi, và rồi xuống Jared.

“Okay, lần này ta sẽ đồng ý làm theo đa số.”

“Jeb –“ Jared và Ian đồng thanh nói.

“Nhà ta, luật của ta,” Jeb nhắc nhở họ. “Đừng bao giờ quên điều đó. Vì thế nghe ta nói đây, Kyle. Và tôi nghĩ cả chị cũng nên nghe cho rõ đây, Magnolia. Bất kì ai cố làm tổn thương Wanda một lần nữa sẽ không có một phiên toà, mà sẽ có một tang lễ.” Ông vỗ vào báng súng để nhấn mạnh.

Tôi co rúm.

Magnolia căm ghét lườm vào em trai bà.

Kyle gật đầu, như thể chấp nhận điều kiện.

Jeb nhìn quanh đám khán giả lố nhố, xoáy mắt vào từng thành viên trừ cái nhóm nhỏ cạnh tôi.

“Phiên toà kết thúc,” Jeb tuyên bố. “Ai muốn chơi nào?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tin Tưởng

Cuộc tụ họp bớt căng thẳng, và nhiều tiếng rì rào phấn khích vang lên trong nửa đám đông.

C

Tôi nhìn vào Jamie. Nó mím môi và nhún vai. “Bác Jeb đang cố đưa mọi thứ trở lại bình thường. Những ngày qua thật tồi tệ. Chôn cất Walter…”

“Jared có một quả bóng mới à?” ai đó hỏi.

“Tuyệt,” Wes nói bên cạnh tôi.

“Chơi thể thao,” Trudy lẩm bẩm, và lắc đầu.

“Nếu việc đó làm dịu bớt căng thẳng,” Lily khẽ trả lời, nhún vai.

Giọng nói của họ thấp, gần bên cạnh tôi, nhưng tôi cũng có thể nghe thấy những giọng khác, to hơn.

“Lần này cẩn thận với quả bóng đấy,” Aaron nói với Kyle. Anh ta đang đứng trước mặt Kyle, giơ tay ra.

Kyle tóm lấy bàn tay đó và chậm rãi đứng dậy. Khi anh ta đứng lên, đầu anh ta gần như chạm vào những chiếc đèn treo.

“Quả bóng lần trước mềm quá,” Kyle nói, nhe răng cười với người đàn ông lớn tuổi hơn. “Cấu trúc yếu.”

“Tôi đề cử Andy làm đội trưởng,” ai đó hét lên.

“Tôi đề cử Lily,” Wes nói to, đứng lên và duỗi tay chân.

“Andy và Lily.”

“Phải, Andy và Lily.” (Sao giống quảng cáo nước xả vải quá trời ^^)

“Tôi muốn Kyle,” Andy nói nhanh.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì tôi lấy Ian,” Lily đáp lại ngay. “Jared.”

“Brandt.”

Jamie đứng dậy và kiễng chân lên, cố để trông có vẻ cao.

“Paige.”

“Heidi.”

“Aaron.”

“Wes.”

Danh sách được gọi tiếp tục. Jamie rạng rỡ khi Lily chọn nó trước nửa tá người lớn khác. Thậm chí cả Maggie và Jeb cũng được chọn vào hai đội. Số người hai bên cân bằng cho đến khi Lucina trở lại cùng Jared, hai cậu con trai nhảy nhót vì thích thú. Jared cầm một quả bóng mới tinh sáng bóng trên tay; anh giơ nó ra, và Isaiah, cậu bé lớn hơn, nhảy lên nhảy xuống cố gạt nó khỏi tay anh.

“Wanda?” Lily hỏi.

Tôi lắc đầu và chỉ vào chân tôi.

“Phải rồi. Xin lỗi.”

Tôi đá bóng rất giỏi, Melanie càu nhàu. À, đã từng giỏi.

Tôi đi còn khó, tôi nhắc nhở cô ấy.

“Tôi nghĩ tôi sẽ ngồi ngoài lần này,” Ian nói.

“Không,” Wes phàn nàn. “Họ có Kyle và Jared. Chúng tôi sẽ chết nếu không có anh.”

“Chơi đi,” tôi bảo anh. “Tôi sẽ… canh tỷ số.”

Anh nhìn tôi, đôi môi mím lại thành một đường mỏng, cứng ngắc. “Tôi không thực sự ở trong tâm trạng muốn chơi.”

“Họ cần anh mà.”

Anh khụt khịt.

“Thôi mà, Ian,” Jamie giục.

“Tôi muốn xem,” tôi nói. “Nhưng sẽ rất… buồn tẻ nếu một đội có quá nhiều lợi thế.”

“Wanda.” Ian thở dài. “Em thực sự là người nói dối tệ nhất mà tôi từng gặp.”

Nhưng anh đứng dậy và bắt đầu khởi động chân tay với Wes.

https://thuviensach.vn

Paige đang dựng cột gôn, bốn cọc.

Tôi cố đứng dậy – tôi đang ở ngay giữa sân bóng. Không ai chú ý đến tôi trong ánh sáng mờ mờ. Bây giờ, khắp căn phòng không khí đã náo nhiệt hẳn, đầy sự háo hức. Jeb đã nói đúng. Đây là thứ mà họ cần, cho dù với tôi nó rất kì quặc.

Tôi đã có thể bò trên hai chân hai tay, rồi kéo cái chân lành của mình lên trước để tôi tỳ người lên chân què. Rất đau. Tôi cố nhảy lò cò trên một chân từ đây. Tôi mất thăng bằng, do cái trọng lượng không bình thường của bên chân què của tôi.

Hai bàn tay khoẻ mạnh tóm lấy tôi trước khi tôi ngã dập mặt xuống. Tôi nhìn lên, hơi hối hận, để cảm ơn Ian.

Từ ngữ bị ứ trong cổ họng tôi khi tôi thấy rằng người đưa tay ra giúp tôi đứng lên là Jared chứ không phải Ian.

“Đáng lẽ cô chỉ cần nhờ ai giúp đỡ,” anh nói bình thản.

“Tôi –“ Tôi hắng giọng. “Đáng lẽ tôi nên thế. Nhưng tôi không muốn…”

“Gây sự chú ý đến mình?” Anh nói ra những từ đó như thể anh thực sự tò mò. Chẳng có chút buộc tội nào trong đó. Anh giúp tôi nhảy về phía cửa hang.

Tôi lắc đầu. “Tôi không muốn… khiến ai đó phải làm bất kì việc gì họ không muốn làm, chỉ vì lịch sự.” Đó không phải là lời giải thích chính xác, nhưng dường như anh hiểu ý tôi.

“Tôi không nghĩ Jamie hay Ian sẽ tức tối với cô chỉ vì một bàn tay giúp đỡ.”

Tôi liếc họ qua vai mình. Trong ánh sáng mờ, cả hai đều chưa để ý là tôi đã đi. Họ đang tâng bóng qua đầu, và cười với nhau khi Wes bị đập bóng vào mặt.

“Nhưng họ đang vui vẻ. Tôi không muốn cắt ngang.”

Jared quan sát khuôn mặt tôi. Tôi nhận ra là tôi đang mỉm cười thân ái.

“Cô quan tâm đến thằng bé khá nhiều,” anh nói.

“Vâng.”

Anh gật đầu. “Và chàng trai?”

https://thuviensach.vn

“Ian là… Ian tin tưởng tôi. Anh ấy chăm sóc tôi. Anh ấy quá tử tế so với… một con người.” Gần như là một linh thể, tôi đã muốn nói vậy. Nhưng điều đó nghe không giống như một lời khen đối với vị khán giả này. (Bất lợi của việc quá quen với một môi trường toàn người tốt quá mức: không phân biệt được đâu là lòng tốt và đâu là tình yêu, haizh!)

Jared khụt khịt. “Đối với một con người. Một điểm khác biệt quan trọng mà tôi đã không nhận ra.”

Anh hạ tôi xuống ngưỡng cửa. Nó tạo thành một cái ghế ngồi võng xuống khá thoải mái so với sàn nhà bằng phẳng.

“Cám ơn,” tôi bảo anh. “Jeb đã làm một việc đúng đắn, anh biết đấy.”

“Tôi không đồng ý với chuyện đó.” Giọng nói của Jared nhẹ nhàng hơn những lời lẽ của anh.

“Cảm ơn anh – vì lúc trước nữa. Anh không cần phải bảo vệ tôi.”

“Mọi lời tôi nói đều là sự thật.”

Tôi nhìn xuống sàn. “Đúng là tôi sẽ không bao giờ làm bất kì việc gì hại tới bất kì ai ở đây. Không phải cố tình. Tôi xin lỗi vì đã làm anh tổn thương khi tôi tới đây. Và Jamie. Tôi rất xin lỗi.”

Anh ngồi xuống ngay bên cạnh tôi, khuôn mặt trầm tư. “Thành thực mà nói…” Anh rụt rè. “Thằng bé đã khá hơn kể từ khi cô ở đây. Tôi đã gần như quên mất tiếng cười của nó nghe thế nào.”

Giờ cả hai chúng tôi đều đang lắng nghe tiếng cười đó, vang vọng trên những tiếng cười trầm hơn của người lớn.

“Cảm ơn anh vì đã nói cho tôi biết điều đó. Đó là… nỗi lo sợ lớn nhất của tôi. Tôi hi vọng tôi đã không phá hoại cái gì vĩnh viễn.”

“Tại sao?”

Tôi nhìn lên anh, bối rối.

“Tại sao cô lại yêu nó?” anh hỏi, giọng anh vẫn còn tò mò nhưng không căng thẳng.

Tôi cắn môi.

“Cô có thể nói với tôi. Tôi là… tôi đã…” Anh không thể tìm được từ ngữ để giải thích. “Cô có thể nói với tôi,” anh nhắc lại.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn vào chân mình khi trả lời. “Một phần là vì Melanie yêu nó.” Tôi không hé mắt để xem cái tên có làm anh co người lại không. “Cứ nhớ về nó theo cái cách của cô ấy… đó là một thứ rất mạnh mẽ. Và rồi, khi tôi gặp mặt nó…” tôi nhún vai. “Tôi không thể không yêu nó. Đó là một phần của tôi… phần cội rễ nhất trong từng tế bào của tôi yêu nó. Tôi đã không nhận ra một vật chủ tác động tới tôi nhiều đến thế nào. Có lẽ chỉ có vật chủ là con người mới vậy. Có lẽ chỉ Melanie mới vậy.”

“Cô ấy có nói chuyện với cô không?” Anh giữ giọng mình bình thản, nhưng lúc này tôi có thể nghe được sự kiềm chế. “Có.”

“Có thường xuyên không?”

“Khi cô ấy muốn. Khi cô ấy quan tâm.”

“Ngày hôm nay thì sao?”

“Không nhiều. Cô ấy… kiểu như điên tiết với tôi.”

Anh phá ra cười một cách ngạc nhiên. “Cô ấy điên tiết à? Tại sao?”

“Bởi vì…” Có cái gì giống như là một cạm bẫy kép ở đây không nhỉ? “Không có gì.”

Anh lại nghe thấy tôi nói dối và nhận ra mối liên hệ.

“Ồ. Kyle hả. Cô ấy muốn nướng chín cậu ta.” Anh lại cười. “Cô ấy sẽ muốn thế.”

“Cô ấy có thể… rất bạo lực,” tôi đồng ý. Tôi cười, để làm dịu đi lời nói xúc phạm.

Với anh nó chẳng có nghĩa xúc phạm gì cả. “Thật ư? Như thế nào?”

“Cô ấy muốn tôi chống trả. Nhưng tôi… tôi không thể làm thế. Tôi không phải là một chiến binh.”

“Tôi có thể thấy chuyện đó.” Anh chạm vào khuôn mặt bầm dập của tôi bằng một ngón tay. “Xin lỗi.”

“Không. Bất kì ai cũng sẽ làm tương tự. Tôi biết anh chắc phải cảm thấy gì.”

“Cô sẽ không làm thế -“

“Nếu tôi là con người tôi sẽ làm. Hơn nữa, tôi không nghĩ về chuyện đó… Tôi đang nghĩ lại Người truy tìm.”

Anh cứng người.

https://thuviensach.vn

Tôi lại cười, và anh thư giãn một chút. “Mel đã muốn tôi bóp cổ cô ta. Cô ấy thực sự ghét Người truy tìm đó. Và tôi không thể… không thể tìm được lời để đổ tội cho cô ấy.”

“Cô ta vẫn còn tìm cô. Ít nhất thì có vẻ như cô ta đã phải trả lại cái trực thăng.”

Tôi nhắm mắt, siết nắm tay lại, và tập trung vào hít thở trong vài giây.

“Tôi đã từng không sợ cô ta,” tôi thì thầm. “Tôi không biết tại sao bây giờ tôi lại sợ cô ta đến thế. Cô ta đang ở đâu?”

“Đừng lo. Cô ta chỉ đi đi lại lại trên đường cao tốc ngày hôm qua. Cô ta sẽ không tìm thấy cô.” Tôi gật đầu, ép bản thân mình phải tin.

“Giờ cô có… có thể nghe thấy Melanie không?” anh lầm rầm.

Tôi nhắm mắt lại. “Tôi… cảm nhận được cô ấy. Cô ấy đang chăm chú lắng nghe.”

“Cô ấy đang nghĩ gì?” Giọng anh chỉ như một tiếng thì thầm.

Cơ hội của cô đấy, tôi bảo cô ấy. Cô muốn nói gì với anh ấy?

Lần đầu tiên, cô ấy cảnh giác. Lời mời gọi làm cô ấy không yên. Tại sao? Tại sao giờ anh ấy lại tin cô?

Tôi mở mắt và thấy anh đang nhìn đăm đăm vào mặt tôi, nín thở.

“Cô ấy muốn biết bây giờ chuyện gì đã khiến anh… thay đổi. Tại sao anh lại tin chúng tôi?”

Anh nghĩ một lúc. “Một… số sự việc. Cô đã rất… tử tế với Walter. Tôi chưa từng thấy ai ngoài Doc vị tha đến thế. Và cô đã cứu mạng Kyle, trong khi phần lớn chúng tôi sẽ để mặc anh ta ngã chỉ để bảo vệ bản thân thôi, chứ chưa nói đến việc anh ta âm mưu giết người. Và rồi chuyện cô là một kẻ nói dối tệ hại.” Anh cười lớn. “Tôi đã cố gắng nhìn sự việc như là một bằng chứng của âm mưu to lớn nào đó. Có lẽ ngày mai tôi sẽ thức dậy và lại cảm thấy như thế.”

Mel và tôi co rúm người.

“Nhưng khi họ bắt đầu tấn công cô ngày hôm nay… à, tôi đã bừng tỉnh. Tôi có thể đọc được trong họ tất cả mọi thứ đáng lẽ không nên có trong tôi. Tôi nhận ra rằng tôi đã tin rồi, và rằng tôi chỉ đang ngoan cố. Độc ác. Tôi nghĩ tôi đã tin kể từ khi… à, một khoảng thời gian ngắn sau cái đêm đầu

https://thuviensach.vn

tiên khi cô đã đặt chính mình lên trước để cứu tôi khỏi Kyle.” Anh cười như thể anh không cho Kyle là một mối nguy. “Nhưng tôi nói dối giỏi hơn cô. Tôi thậm chí có thể lừa dối chính mình.”

“Cô ấy hi vọng anh sẽ không thay đổi ý kiến. Cô ấy sợ anh sẽ thay đổi.”

Anh nhắm mắt lại. “Mel à.”

Trái tim tôi đập nhanh hơn trong lồng ngực. Chính là niềm vui của cô ấy đã làm nó tăng tốc, không phải niềm vui của tôi. Chắc hẳn anh đã đoán được tôi yêu anh thế nào. Sau những câu hỏi của anh về Jamie, chắc hẳn anh đã thấy được điều đó.

“Nói với cô ấy… chuyện đó sẽ không xảy ra.”

“Cô ấy nghe thấy anh.”

“Mối liên kết… có trực tiếp lắm không?”

“Cô ấy nghe được những gì tôi nghe, nhìn thấy những gì tôi nhìn.” “Cảm thấy những gì cô cảm thấy?”

“Phải.”

Mũi anh hỉnh lên. Anh chạm vào mặt tôi lần nữa, rất nhẹ, một cái vuốt ve. “Em không biết anh hối hận đến thế nào đâu.”

Da tôi nóng lên ở những chỗ anh chạm vào; đó là một nhiệt lượng tốt, nhưng những lời lẽ của anh còn nóng bỏng hơn cả sự đụng chạm của anh. Tất nhiên anh hối tiếc vì đã làm đau cô ấy. Tất nhiên. Chuyện đó không làm phiền tôi.

“Nhanh lên, Jared! Đi thôi!”

Chúng tôi nhìn lên. Kyle đang gọi Jared. Dường như anh ta hoàn toàn thoải mái, như thể anh ta đã không có một phiên toà quyết định sự sống chết của mình ngày hôm nay vậy. Có lẽ anh ta đã biết là nó sẽ kết thúc theo cách ấy. Có lẽ anh ta là người nhanh chóng vượt qua mọi chuyện. Dường như anh ta không để ý thấy tôi ở ngay bên cạnh Jared.

Tôi nhận ra, lần đầu tiên, là những người khác có để ý thấy.

Jamie đang nhìn chúng tôi với nụ cười hài lòng. Điều này có vẻ là một điều tốt lành với nó. Phải không?

Ý cô là gì?

Nó thấy gì khi nhìn vào chúng ta? Gia đình của nó, đoàn tụ bên nhau ư?

https://thuviensach.vn

Chẳng phải sao? Kiểu như vậy?

Với một thành viên trội thêm không được chào đón.

Nhưng thế còn tốt hơn ngày hôm qua mà.

Tôi đoán vậy…

Tôi biết, cô ấy thừa nhận. Tôi mừng là Jared biết tôi ở đây… nhưng tôi vẫn không thích anh ấy chạm vào cô.

Và tôi thì thích quá nhiều. Mặt tôi râm ran ở những chỗ ngón tay Jared đã chạm vào. Xin lỗi về chuyện đó.

Tôi không đổ lỗi cho cô. Hay, ít nhất, tôi biết là tôi không nên.

Cám ơn.

Jamie không phải là người duy nhất đang nhìn.

Jeb cũng tò mò, một nụ cười nhẹ lướt qua một bên bộ ria của ông.

Sharon và Maggie nhìn với đôi mắt toé lửa. Biểu hiện của họ giống nhau đến nỗi làn da trẻ trung và mái tóc sáng màu không làm cho Sharon trông trẻ hơn bà mẹ tóc hoa râm của chị ta.

Ian thì lo lắng. Đôi mắt anh nhíu lại, và dường như anh chỉ chực lao tới bảo vệ tôi lần nữa. Để chắc chắn rằng Jared không làm tôi buồn khổ. Tôi mỉm cười, trấn an anh. Anh không cười lại, nhưng hít một hơi thở sâu.

Tôi không nghĩ đó là lý do tại sao anh ta lo lắng, Melanie nói.

“Giờ cô có đang lắng nghe cô ấy không?” Jared đã đứng lên nhưng vẫn nhìn vào mặt tôi.

Câu hỏi của anh làm tôi phân tâm trước khi có thể hỏi cô ấy muốn nói gì. “Vâng.”

“Cô ấy nói gì?”

“Chúng tôi đang để ý xem những người khác nghĩ gì về sự… thay lòng đổi dạ của anh.” Tôi gật đầu về phía bà bác và chị họ của Melanie. Họ đồng loạt quay lưng lại phía tôi.

“Những cái đầu cứng,” anh nhận xét.

“Tốt thôi,” Kyle bùng nổ, quay cả người về phía quả bóng đặt dưới một ngọn đèn sáng nhất. “Chúng tôi sẽ thắng mà không cần có anh.”

“Tôi tới đây!” Jared ném một cái liếc nhìn tiếc nuối về phía tôi – về phía chúng tôi – rồi chạy tới tham gia vào cuộc chơi.

https://thuviensach.vn

Tôi không phải là người canh tỷ số giỏi nhất. Hang quá tối tôi không thể nhìn được bóng từ nơi tôi ngồi. Thậm chí không nhìn rõ các cầu thủ khi họ không ở ngay dưới ánh sáng. Tôi bắt đầu đếm bằng phản ứng của Jamie. Tiếng reo vang chiến thắng của nó khi đội nó ghi bàn, tiếng rên khi đội kia ghi bàn. Tiếng rên hơn đứt số tiếng reo vang.

Tất cả mọi người đều chơi. Maggie là người giữ gôn cho đội của Andy, và Jeb là người giữ gôn cho đội Lily. Cả hai người đều giỏi một cách đáng kinh ngạc. Tôi có thể thấy được bóng của họ trong ánh sáng chiếu ra từ đèn để làm cột gôn, di chuyển lanh lẹ như thể họ trẻ hơn hàng chục tuổi. Jeb không hề e ngại lao bổ xuống sàn để chặn một cú sút, nhưng Maggie thì chơi hiệu quả hơn mà không cần phải dụng sức quá mức như thế. Bà giống như một thanh nam châm đối với quả bóng vô hình. Mỗi lần Ian hay Wes tung cú sút thì… bịch! Nó nằm gọn trong bàn tay bà.

Trudy và Paige bỏ cuộc sau khoảng nửa giờ và đi ngang qua chỗ tôi trên đường đi ra, vui vẻ chuyện phiếm với nhau. Cứ như là không có chuyện họ bắt đầu buổi sáng bằng một phiên toà, nhưng tôi thấy mừng vì mọi thứ đã thay đổi nhanh chóng đến thế.

Hai người phụ nữ không đi lâu. Họ trở lại với một ôm đầy những hộp. Những thanh Granola – loại có nhân hoa quả. Cuộc chơi dừng lại. Jeb tuyên bố nghỉ giữa hiệp, và tất cả mọi người vội vã lao tới để ăn sáng.

Thức ăn được phân phát ở hàng trung tâm. Lúc đầu nó gần giống như một đám đông. “Của chị này, Wanda,” Jamie nói, chuồi ra khỏi đám người. Hai tay nó đầy những thanh Granola, và hai chai nước được kẹp dưới nách.

“Cám ơn. Chơi vui không?”

“Có! Ước gì chị cũng chơi.”

“Lần sau,” tôi nói.

“Của em đây…” Ian đã ở đó, hai tay anh đầy nhưng thanh granola.

“Hớt tay trên anh rồi,” Jamie bảo anh.

“Ôi,” Jared nói, xuất hiện ở phía bên kia của Jamie. Anh cũng có quá nhiều granola cho một người.

Ian và Jared trao đổi một cái liếc mắt dài.

https://thuviensach.vn

“Thức ăn đâu hết rồi?” Kyle hỏi. Anh ta đứng bên cạnh cái hộp trống không, đầu xoay quanh phòng, truy tìm thủ phạm.

“Bắt lấy này,” Jared nói, ném mạnh từng thanh granola một, như phi dao.

Kyle bắt chúng trên không dễ dàng, rồi chạy tới để xem Jared còn giữ lại gì không.

“Đây này,” Ian nói, dúi nửa chỗ thức ăn của anh cho anh trai mình mà không hề nhìn vào anh ta. “Giờ thì đi đi.”

Kyle lờ anh đi. Lần đầu tiên trong ngày hôm nay, anh ta nhìn vào tôi, chằm chằm vào chỗ tôi đang ngồi. Đồng tử của anh ta chuyển màu đen vì ánh sáng ở phía sau lưng. Tôi không thể đọc được biểu hiện của anh ta.

Tôi thu mình lại, và nín thở khi xương sườn của tôi phản đối.

Jared và Ian khép chặt vòng vây trước mặt tôi như hai tấm rèm sân khấu.

“Cậu nghe Ian rồi đấy,” Jared nói.

“Tôi có thể nói vài điều trước được không?” Kyle hỏi. Anh ta nhìn qua khe hở giữa hai người họ. Họ không phản ứng.

“Tôi không xin lỗi,” Kyle bảo tôi. “Tôi vẫn nghĩ đó là việc cần phải làm.”

Ian đẩy anh trai anh. Kyle lùi lại nhưng lại bước về phía trước. “Chờ đã, chưa xong.”

“Rồi, xong rồi,” Jared nói. Hai bàn tay anh nắm chặt, da trên các khớp ngón tay trắng bệch.

Giờ tất cả mọi người đều nhìn. Căn phòng im tịt, tất cả trò vui của cuộc chơi đã mất.

“Không, tôi chưa xong.” Kyle giơ hai bàn tay anh ta lên, một cử chỉ đầu hàng, để lại được nói với tôi. “Tôi không nghĩ là tôi sai, nhưng cô đã cứu mạng tôi. Tôi không biết tại sao, nhưng cô đã làm. Vì thế tôi cho là, một mạng đổi một mạng. Tôi sẽ không giết cô. Tôi sẽ trả nợ theo cách đó.”

“Anh là đồ khốn ngu ngốc,” Ian nói.

“Ai mới là kẻ phải lòng sâu bọ hả, em trai? Chú mà dám gọi tôi là ngu ngốc hả?”

Ian giơ nắm tay lên, vươn người tới trước.

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ cho anh biết tại sao,” tôi nói, khiến giọng tôi lớn hơn mức tôi mong muốn. Nhưng nó đã có được hiệu quả mà tôi muốn. Ian và Jared và Kyle quay lại nhìn chằm chằm vào tôi, tạm thời quên mất trận đánh nhau.

Việc đó khiến tôi lo lắng. Tôi hắng giọng. “Tôi đã không để anh ngã là bởi vì… tôi không giống anh. Tôi không nói là tôi không… giống loài người. Bởi vì có nhiều người khác ở đây cũng sẽ làm như thế. Họ là những người tốt bụng và tử tế. Những người như em trai anh, và bác Jeb, và Doc… tôi đang nói là rằng tôi không giống anh về mặt cá nhân mà nói.”

Kyle nhìn đăm đăm vào tôi một phút rồi cười khúc khích. “Ối,” anh ta nói, vẫn còn cười. Anh tay quay đi, sau khi đã gửi đi thông điệp của mình, và trở lại để lấy ít nước. “Một mạng đổi một mạng,” anh ta nói vọng ra sau lưng mình.

Tôi không chắc là tôi tin anh ta. Không chắc chút nào hết. Con người là những kẻ nói dối rất tài.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Được Yêu

Có một mô hình chiến thắng thế này. Nếu Jared và Kyle chơi với nhau, họ thắng. Nếu Jared chơi với Ian, thì đội đó sẽ thắng. Với tôi có vẻ như Jared không thể bị đánh bại, cho đến khi tôi nhìn thấy hai anh em trai chơi với nhau.

C

Đầu tiên có vẻ như đó là một việc miễn cưỡng, ít nhất là với Ian, khi phải chơi cùng đội với Kyle. Nhưng sau vài phút chạy trong bóng tối, họ đã trở lại với khuôn mẫu quen thuộc – một khuôn mẫu đã tồn tại từ rất lâu trước khi tôi tới hành tinh này.

Kyle biết Ian sẽ làm gì trước cả khi Ian làm, và ngược lại. Không cần phải nói gì, họ nói với nhau tất cả mọi thứ. Thậm chí cả khi Jared kéo hết những người chơi giỏi nhất về phía anh – Brandt, Andy, Wes, Aaron, Lily và Maggie bắt gôn – Kyle và Ian vẫn bất khả chiến bại.

“Okay, okay,” Jeb nói, bắt gọn nỗ lực sút bóng của Aaron bằng một tay và kẹp quả bóng dưới nách. “Ta nghĩ tất cả chúng ta đều đã biết ai thắng rồi. Bây giờ, ta ghét phải làm kẻ phá ngang cuộc vui, nhưng công việc đang chờ… và, nói thực, ta mệt nhoài rồi.”

Có vài tiếng phản đối nửa vời và vài tiếng ca rên, nhưng nhiều tiếng cười hơn. Dường như không ai quá buồn khi phải kết thúc cuộc vui. Từ cái cách vài người ngồi bệt ngay xuống chỗ họ đứng và gục đầu vào giữa đầu gối để thở, có thể thấy rõ là không chỉ có Jeb mới kiệt sức.

Mọi người bắt đầu đi ra theo nhóm hai đến ba người. Tôi nép vào một bên cửa ra hàng lang, lấy chỗ cho họ đi qua, có lẽ là để đi đến bếp. Chắc

https://thuviensach.vn

hẳn phải quá giờ ăn trưa rồi, mặc dù khó mà tính thời giờ ở trong cái hố tối đen này được. Qua những khe hở giữa hàng người túa ra ngoài, tôi nhìn Kyle và Ian.

Khi cuộc chơi kết thúc, Kyle giơ một bàn tay lên để đập tay, nhưng Ian đã bước qua mà không hề để ý gì đến cử chỉ ấy. Rồi Kyle tóm được vai của em trai mình và xoay tròn Ian. Ian đẩy tay Kyle ra. Tôi căng thẳng chờ một trận đánh nhau – và lúc đầu trông có vẻ như thế thật. Kyle tung một cú đấm vào bụng Ian. Nhưng Ian né tránh dễ dàng, và tôi thấy chẳng có chút lực nào trong cú đấm. Kyle cười và sử dụng tầm tay dài vô biên của mình để cọ xát nắm đấm của anh ta vào đầu Ian. Ian tạt bàn tay đó ra, nhưng lần này anh cũng hơi nhoẻn miệng cười.

"Chơi tốt lắm, em trai," tôi nghe thấy Kyle nói. "Em vẫn giữ vững phong độ đấy."

"Anh là một thằng ngốc, Kyle," Ian trả lời.

"Em có trí não, còn anh có mã ngoài. Khá công bằng."

Kyle tung ra một cú đấm nửa vời khác. Lần này, Ian tóm lấy nó và xoay người anh trai mình trong thế khoá đầu. Giờ anh đang thực sự tươi cười, và Kyle thì vừa cười vừa chửi thề.

Đối với tôi tất cả chuyện đó đều rất bạo lực; mắt tôi nheo lại, căng thẳng quan sát. Nhưng đồng thời, nó cũng mang lại một trong những kí ức của Melanie: ba con chó con lăn lộn trên cỏ, sủa nhặng xị và nhe răng ra như thể mong ước duy nhất của chúng là cắn đứt cổ lũ anh em của chúng.

Đúng vậy, họ đang chơi đùa, Melanie xác nhận. Mối ràng buộc huynh đệ thường rất sâu sắc.

Như chúng phải thế. Thế này mới đúng. Nếu Kyle thực sự không giết chúng ta nữa, thì đây là một việc tốt.

Nếu, Melanie khinh khỉnh nhắc lại.

"Đói chưa?"

Tôi nhìn lên, và trái tim tôi ngừng đập trong một khoảng khắc đau đớn. Có vẻ như Jared vẫn tin.

Tôi lắc đầu. Việc đó cho tôi thời gian cần để có thể nói với anh. "Tôi không chắc tại sao, vì tôi chỉ ngồi đây chứ chẳng làm gì, nhưng tôi thấy

https://thuviensach.vn

mệt.”

Anh giơ tay ra.

Chấn chỉnh lại mình đi, Melanie cảnh cáo tôi. Anh ấy chỉ đang tỏ ra lịch sự thôi. (Orkid: kiểu ghen tuông này phức tạp quá, đầu óc ghen với thân thể…)

Cô tưởng tôi không biết điều đó à?

Tôi cố giữ tay mình khỏi run khi giơ ra cho anh.

Anh cẩn thận kéo tôi đứng dậy – thực sự đứng trên hai chân của tôi. Tôi giữ thăng bằng trên một bên chân lành, không chắc phải đi tiếp thế nào. Anh cũng bối rối. Anh vẫn còn cầm tay tôi, nhưng có một khoảng trống lớn giữa chúng tôi. Tôi nghĩ đến chuyện trông tôi sẽ lố bịch thế nào nếu cứ nhảy lò cò xuyên suốt hang động, và cảm thấy cổ mình nóng lên. Những ngón tay tôi cuộn quanh bàn tay anh, mặc dù tôi không thực sự dựa vào anh.

“Đi đâu đây?”

“À…” tôi nhăn mày. “Tôi thực sự không biết. Tôi nghĩ vẫn còn một cái chiếu cạnh cái h – trong khu vực nhà kho.”

Anh nhíu mày lại với tôi, chẳng thích thú cái ý tưởng đó gì hơn tôi.

Rồi một bàn tay khoẻ mạnh vòng dưới cánh tay tôi, đỡ lấy cơ thể tôi.

“Tôi sẽ đưa cô ấy đến chỗ cần tới,” Ian nói.

Khuôn mặt Jared cẩn trọng, cách anh vẫn nhìn vào tôi khi anh không muốn tôi biết điều anh đang nghĩ. Nhưng giờ anh đang nhìn vào Ian.

“Chúng tôi chỉ đang bàn bạc chỗ đó chính xác là chỗ nào. Cô ấy mệt. Có lẽ bệnh viện…?”

Tôi lắc đầu cùng lúc với Ian. Sau những ngày kinh khủng tôi đã trải qua ở đó, tôi không nghĩ tôi có thể chịu đựng được căn phòng tôi đã từng sợ hãi một cách nhầm lẫn đó. Đặc biệt là cái giường trống trải của Walter…

“Tôi có chỗ tốt hơn cho cô ấy,” Ian nói. “Mấy cái cáng chẳng mềm mại hơn đá là mấy, mà cô ấy lại có rất nhiều chỗ bị sưng.”

Jared vẫn còn cầm tay tôi. Anh có nhận ra anh đang nắm nó chặt tới mức nào không? Áp lực ở đó đã bắt đầu khiến tôi khó chịu, nhưng dường như anh không nhận ra. Và tôi thì chắc chắn là sẽ không phàn nàn.

https://thuviensach.vn

“Tại sao cậu không đi ăn trưa đi?” Jared gợi ý Ian. “Trông cậu có vẻ đói. Tôi sẽ đưa cô ấy tới bất kì chỗ nào cô ấy định tới…?”

Ian cười khúc khích, một âm thanh trầm, đen tối. “Tôi ổn. Và thành thực mà nói, Jared à, Wanda cần nhiều sự giúp đỡ hơn là chỉ một bàn tay. Tôi không biết liệu anh có… đủ thoải mái với tình huống này để cho cô ấy sự giúp đỡ ấy không. Anh thấy đấy –“

Ian dừng lại để cúi xuống và nhanh nhẹn kéo tôi vào trong vòng tay anh. Tôi hổn hển khi chuyển động đó đụng vào sườn tôi. Jared vẫn không thả tay tôi ra. Những ngón tay của tôi đã chuyển sang đỏ.

“ – tôi nghĩ cô ấy thực sự đã vận động đủ cho một ngày rồi. Anh cứ đi tới bếp trước đi.”

Họ nhìn đăm đăm vào nhau trong khi những ngón tay tôi trở thành tím bầm.

“Tôi có thể bế cô ấy,” Jared cuối cùng cũng nói khẽ.

“Thế sao?” Ian thách thức. Anh giơ tôi ra, xa khỏi cơ thể anh.

Một lời mời.

Jared nhìn đăm đăm vào mặt tôi trong một phút rất dài. Rồi anh thở dài và thả tay tôi ra.

Ối, đau quá! Melanie phàn nàn. Cô ấy đang nói tới cơn đau bất thần xuyên qua ngực tôi, chứ không phải là việc máu trở lại trên ngón tay tôi.

Xin lỗi. Cô còn muốn tôi làm gì?

Anh ấy không phải của cô.

Phải. Tôi biết.

Ối.

Xin lỗi.

“Tôi nghĩ tôi sẽ đi bộ cùng,” Jared nói khi Ian, với một nụ cười nhỏ xíu, đắc thắng khẽ nhếch trên miệng anh, quay người và hướng về lối ra. “Có việc tôi cần bàn với cậu.”

“Cứ tự nhiên.”

Jared chẳng bàn bạc gì hết khi chúng tôi đi bộ ngang qua đường hầm tối đen. Anh rất lặng lẽ, tôi không chắc là anh vẫn còn ở đó. Nhưng khi chúng

https://thuviensach.vn

tôi bước vào trong ánh sáng của cánh đồng ngô lần nữa, anh ở ngay bên cạnh chúng tôi.

Anh không nói gì cho đến khi chúng tôi đi qua quảng trường lớn – cho đến khi không còn có ai ở quanh ngoài ba chúng tôi.

“Cậu nghĩ gì về Kyle?” anh hỏi Ian. Ian khụt khịt. “Anh ấy tự hào với chính mình là một người đàn ông biết giữ lời. Thông thường, tôi sẽ tin vào lời hứa của anh ấy. Trong trường hợp này… tôi sẽ không để cô ấy ra khỏi tầm nhìn của mình.”

“Tốt.”

“Sẽ ổn thôi mà, Ian,” tôi nói. “Tôi không sợ.”

“Em không phải sợ. Tôi hứa – sẽ không bao giờ có ai làm chuyện tương tự thế này với em nữa. Em sẽ được an toàn ở đây.”

Thật khó khăn khi phải nhìn đi chỗ khác khi mắt anh cháy rực như thế. Thật khó khăn khi phải nghi ngờ bất kì điều gì anh nói.

“Phải,” Jared đồng ý. “Cô sẽ an toàn.”

Anh đang đi sau lưng Ian. Tôi không thể nhìn thấy mặt anh.

“Cám ơn,” tôi thì thầm.

Không ai nói gì nữa cho đến khi Ian dừng lại trước cánh cửa đỏ và xám dựa trên lối vào hầm của anh.

“Anh làm ơn mở cửa được không?” Ian nói với Jared, gật đầu về phía cái cửa.

Jared không cử động. Ian quay người để cả hai chúng tôi đều có thể nhìn thấy anh; mặt anh lại cảnh giác một lần nữa.

“Phòng của cậu? Đây là chỗ tốt hơn của cậu hả?” Giọng Jared chứa đầy sự hoài nghi.

“Giờ là phòng cô ấy rồi.”

Tôi cắn môi. Tôi muốn nói với Ian rằng tất nhiên đây không phải là phòng tôi, nhưng tôi không có cơ hội trước khi Jared bắt đầu tra hỏi anh.

“Kyle ở đâu?”

“Giờ là với Wes.”

“Và cậu?”

“Tôi còn chưa chắc.”

https://thuviensach.vn

Họ nhìn chằm chằm vào nhau với những cặp mắt đánh giá.

“Ian, đây là –“ tôi bắt đầu nói.

“Ồ,” anh cắt ngang, như thể chỉ vừa mới nhớ ra tôi… như thể trọng lượng của tôi chẳng đáng kể đến nỗi anh quên mất là tôi đang ở đây. “Em kiệt sức rồi, phải không? Jared, anh làm ơn mở cửa cho?”

Không nói không rằng, Jared kéo cánh cửa màu đỏ ra sau với hơi quá nhiều lực và đặt nó lên trên cánh cửa màu xám.

Giờ tôi thực sự nhìn thấy phòng Ian lần đầu tiên, với ánh mặt trời ban trưa xiên qua những cái lỗ nhỏ trên trần nhà. Nó không sáng bằng phòng của Jamie và Jared, hay cao bằng. Nó nhỏ hơn, cân xứng hơn. Hình tròn – hơi giống cái hố của tôi, chỉ là rộng gấp mười lần. Có hai cái đệm đôi trên sàn, dựa vào bức tường đối diện để tạo ra một đường đi hẹp giữa chúng. Cạnh bức tường phía sau là một cái tủ chén bằng gỗ dài, thấp; nửa bên trái có một đống quần áo ở trên, hai cuốn sách, và một bộ bài tây. Nửa bên phải hoàn toàn trống trải, mặc dù có những hình dạng trên lớp bụi thể hiện rằng đã từng có đồ vật trên nó. Ian cẩn thận đặt tôi xuống cái nệm bên phải, sắp đặt chân tôi và đặt thẳng cái gối bên dưới đầu tôi. Jared đứng ở lối vào, đối mặt với đường đi.

“Được chưa?” Ian hỏi tôi.

“Vâng.”

“Trông em mệt lắm.”

“Đáng lẽ phải không mệt – gần đây tôi chẳng làm gì ngoài việc ngủ.”

“Cơ thể em cần ngủ để liền lại.”

Tôi gật đầu. Tôi không thể chối rằng mắt tôi khó mà mở ra được.

“Tôi sẽ mang cho em ít thức ăn sau – đừng lo lắng về bất kì chuyện gì cả.”

“Cám ơn. Ian à?”

“Sao?”

“Đây là phòng anh,” tôi lẩm bẩm. “Tất nhiên, anh sẽ ngủ ở đây.”

“Em không phiền sao?”

“Tại sao phải phiền?”

“Có lẽ đó là ý hay – cách tốt nhất để trông chừng em. Ngủ chút đi.”

https://thuviensach.vn

“Okay.”

Mắt tôi đã nhắm lại. Anh vỗ vào tay tôi, rồi tôi nghe thấy anh đứng lên. Một vài giây sau, cánh cửa gỗ khẽ khàng dựa lại vào đá.

Cô nghĩ cô đang làm cái gì thế hả? Melanie hỏi.

Cái gì? Giờ thì tôi đã làm gì nào?

Wanda à, cô… gần như là người. Cô chắc phải nhận ra Ian sẽ nghĩ gì về lời mời của cô chứ.

Lời mời? Giờ tôi có thể nhìn thấy hướng suy nghĩ của cô ấy. Không phải như thế. Đây là phòng anh ấy. Có hai cái giường ở đây. Không có đủ chỗ ngủ để tôi được một mình một phòng. Tất nhiên là chúng tôi nên chia sẻ với nhau. Ian biết thế mà.

Thế á? Wanda à, mở mắt cô ra đi. Anh ta đang bắt đầu… Làm thế nào tôi giải thích cho cô để cô hiểu đúng được đây? Bắt đầu cảm nhận về cô… giống cách cô cảm nhận Jared. Cô không thấy thế hả?

Trong vòng hai nhịp tim tôi không thể nào trả lời.

Điều đó là không thể, cuối cùng tôi cũng nói.

“Anh có nghĩ chuyện xảy ra sáng nay sẽ ảnh hưởng tới Aaron và Brandt không?” Ian hỏi bằng giọng thấp từ phía bên kia cánh cửa.

“Ý cậu là Kyle phải từ bỏ?”

“Phải. Trước đây họ không cần phải … làm gì hết. Không khi mà rất có vẻ như Kyle sẽ làm việc đó cho họ.”

“Tôi hiểu ý cậu rồi. Tôi sẽ nói chuyện với họ.”

“Anh nghĩ thế là đủ à?” Ian hỏi.

“Tôi đã cứu mạng cả hai người họ. Họ nợ tôi. Nếu tôi yêu cầu họ làm việc gì họ sẽ làm.”

“Anh đặt cược mạng sống của cô ấy vào chuyện đó?”

Có một khoảng lặng.

“Chúng ta sẽ để mắt tới cô ấy,” Jared cuối cùng cũng nói.

Một khoảng lặng dài khác.

“Cậu không định đi ăn à?” Jared hỏi.

“Tôi nghĩ tôi sẽ ở ngoài này canh một lúc… Còn anh?”

https://thuviensach.vn

Jared không trả lời. “Sao?” Ian hỏi. “Có việc gì anh muốn nói với tôi phải không, Jared?”

“Cô gái ở trong kia…” Jared chậm rãi nói.

“Thì sao?”

“Cơ thể đó không thuộc về cô ấy.”

“Ý của anh là?”

Giọng Jared trở nên cứng rắn hơn khi anh trả lời. “Giữ tay cậu tránh xa khỏi người cô ấy.”

Một tiếng cười khúc khích phát ra từ Ian. “Ghen à, Howe?”

“Đó không thực sự là vấn đề ở đây.”

“Thật sao.” Giờ thì Ian đang châm chọc.

“Dù thế nào, Wanda có vẻ đang hợp tác với Melanie. Nghe có vẻ họ gần như là bạn của nhau. Nhưng rõ ràng là Wanda đưa ra các quyết định. Nếu là cậu thì sao? Cậu sẽ cảm thấy thế nào nếu cậu là Melanie? Nếu như cậu là người bị xâm phạm theo cách đó? Nếu cậu bị sập bẫy, và ai đó khác ra lệnh cho cơ thể cậu phải làm thế này thế kia? Nếu cậu không thể tự mình nói chuyện? Chẳng lẽ cậu không muốn những mong ước của cậu – những điều có thể được biết tới – được tôn trọng sao? Ở mức độ tối thiểu bởi những con người khác?”

“Okay, okay. Hiểu rồi. Tôi sẽ để tâm đến điều đó.”

“Ý cậu là gì, cậu sẽ để tâm đến điều đó?” Jared hỏi.

“Ý tôi là tôi sẽ nghĩ về chuyện đó.”

“Chẳng có gì để nghĩ cả,” Jared phản bác. Chỉ cần nghe tiếng anh là tôi cũng biết trông mặt anh sẽ thế nào – răng nghiến chặt, cằm siết lại. “Cơ thể đó và con người bị khoá chặt ở bên trong nó đều thuộc về tôi.”

“Anh chắc chắn rằng Melanie vẫn nghĩ giống –“

“Melanie sẽ luôn luôn là của tôi. Và tôi sẽ luôn luôn là của cô ấy.”

Luôn luôn.

Đột nhiên cả Melanie và tôi đều ở hai đầu của cảm xúc. Cô ấy đang bay bổng, thăng hoa. Tôi… thì không.

Chúng tôi sốt ruột chờ đợi cho qua khoảng lặng tiếp theo. “Nhưng nếu là anh thì sao?” Ian hỏi chỉ to hơn tiếng thì thầm một chút. “Nếu anh bị nhét

https://thuviensach.vn

vào trong một cơ thể con người và bị thả xuống hành tinh này, chỉ để thấy mình lạc lõng giữa chính giống loài của mình? Nếu như anh là một … người tốt đến nỗi anh đã cố cứu lấy mạng sống mà anh đã chiếm, đến nỗi anh suýt chết để đưa được cô ấy về với gia đình mình? Và rồi nếu sau đó anh thấy chính mình bị bao vây bởi một đám người ngoài hành tinh bạo lực căm ghét anh và làm anh bị tổn thương và cố giết chết anh, hết lần này đến lần khác?" Giọng anh bỗng lạc đi. "Nếu anh vẫn cứ tiếp tục làm bất kể điều gì để có thể cứu giúp và chữa lành những con người đó bất chấp việc ấy? Chẳng lẽ anh không đáng được sống hay sao? Chẳng lẽ anh không đáng được nhiêu đó?"

Jared không trả lời. Tôi cảm thấy mắt mình ươn ướt. Ian thực sự nghĩ về tôi tốt đẹp đến thế ư? Anh thực sự nghĩ rằng tôi xứng đáng được sống ở đây ư?

"Hiểu chưa?" Ian thúc giục.

"Tôi – tôi sẽ nghĩ về chuyện đó."

"Làm đi."

"Nhưng –"

Ian cắt ngang anh bằng một tiếng thở dài. "Đừng có nhắng lên. Wanda không thực sự là con người, bất chấp thân thể cô ấy. Có vẻ như cô ấy không phản ứng với những… tiếp xúc về mặt thể xác như cách một con người sẽ phản ứng."

Giờ đến lượt Jared cười lớn. "Lý thuyết của cậu đó hả?"

"Có gì buồn cười?"

"Cô ấy khá là có khả năng phản ứng với những tiếp xúc về mặt thể xác," Jared thông báo với Ian, giọng anh đột nhiên lại trở nên buồn bã. "Cô ấy đủ phần người cho việc đó. Hoặc có thể là cơ thể cô ấy đủ."

Mặt tôi nóng lên.

Ian im lặng.

"Ghen hả, O'Shea?"

"Thực sự… là có. Thật ngạc nhiên làm sao." Giọng Ian căng thẳng. "Làm sao anh biết chuyện đó?"

Lúc này Jared do dự. "Đó là… kiểu như một thí nghiệm."

https://thuviensach.vn

“Một thí nghiệm?”

“Nó đã không diễn ra như tôi nghĩ. Mel đã đấm tôi.” Tôi có thể nghe thấy anh đang cười trước kí ức đó, và tôi có thể thấy, trong đầu tôi, những nếp nhăn nhỏ hằn lên quanh mắt anh. “Melanie… đã đấm… anh?”

“Chắc chắn đó không phải là Wanda rồi. Anh phải nhìn mặt cô ấy mới được… Cái gì? Này, Ian, bình tĩnh đi cậu!”

“Có lúc nào anh nghĩ việc đó sẽ gây ra cái gì cho cô ấy không hả?” Ian rít lên.

“Mel ư?”

“Không, đồ ngốc, Wanda cơ!”

“Cho Wanda á?” Jared hỏi, nghe có vẻ bị choáng vì ý tưởng đó.

“Ôi. Ra khỏi đây ngay. Đi ăn cái gì đi. Tránh xa khỏi tôi trong vòng vài giờ tới.”

Ian không cho Jared cơ hội để trả lời. Anh kéo cánh cửa ra – mạnh tay nhưng rất khẽ khàng – rồi trượt vào trong phòng anh và đặt cánh cửa trở lại chỗ của nó.

Anh quay người và bắt gặp anh mắt của tôi. Từ biểu hiện của anh, có thể thấy anh ngạc nhiên khi biết tôi vẫn thức. Ngạc nhiên và thất vọng. Ngọn lửa trong mắt anh cháy rực và rồi từ từ lụi đi. Anh mím môi.

Anh nghiêng đầu sang một bên, lắng nghe. Tôi cũng lắng nghe. Nhưng Jared rút lui không gây tiếng động nào. Ian chờ một lát nữa, rồi thở dài và sụp xuống rìa cái đệm của anh, đối diện với tôi.

“Tôi đoán chúng tôi đã không im lặng như tôi tưởng,” anh nói.

“Trong hang động âm thanh vang đi xa,” tôi thì thầm.

Anh gật đầu. “Vậy…” cuối cùng anh nói. “Em nghĩ sao?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Đụng Chạm

"N ghĩ gì về chuyện gì cơ?"

"N

"Về… cuộc thảo luận của chúng tôi ngoài đó," Ian giải thích.

Tôi nghĩ gì về chuyện đó? Tôi không biết.

Bằng cách nào đó, Ian có thể nhìn mọi chuyện từ góc độ của tôi, góc độ người ngoài hành tinh của tôi. Anh đã nghĩ tôi xứng đáng được sống.

Nhưng anh đã… ghen tị? Với Jared? Anh biết tôi là gì. Anh biết tôi chỉ là một sinh vật nhỏ xíu len lỏi trong bộ óc của Melanie. Một con sâu, như Kyle đã gọi. Vậy mà Kyle vẫn nghĩ là Ian "phải lòng" tôi. Tôi? Không thể nào.

Hay là anh muốn biết tôi nghĩ gì về Jared? Cảm xúc của tôi về cuộc thí nghiệm? Kể kĩ hơn về những phản ứng của tôi với mối tiếp xúc cơ thể? Tôi rùng mình.

Hay những cảm nghĩ của tôi về Melanie? Những ý nghĩ của Melanie trong cuộc nói chuyện của họ? Hay liệu tôi có đồng ý với Jared về những quyền của cô ấy hay không?

Tôi không biết tôi nghĩ gì. Về bất kì vấn đề nào ở trên.

"Tôi thực sự không biết," tôi nói.

Anh gật đầu. "Có thể hiểu được."

"Chỉ vì anh là người rất biết cảm thông."

Anh cười với tôi. Thật kì cục làm sao khi đôi mắt anh có thể vừa rực cháy vừa ấm áp. Đặc biệt là khi màu của chúng gần với màu băng hơn màu lửa. Vào lúc này chúng khá là ấm áp.

https://thuviensach.vn

“Anh thích em rất nhiều, Wanda à.”

“Em cũng chỉ vừa mới thấy điều đó. Em đoán là em hơi chậm hiểu.”

“Kể cả anh cũng ngạc nhiên.”

Cả hai chúng tôi đều nghĩ về chuyện đó.

Anh mím môi. “Và… anh cho là… đó là một trong những chuyện mà em không biết là em cảm thấy sao về nó?”

“Không. Ý em là vâng, em …không biết. Em… em –“

“Không sao. Em vẫn chưa có nhiều thời gian để nghĩ về chuyện đó. Và chắc là nó… rất lạ lùng.”

Tôi gật đầu. “Vâng. Còn hơn cả lạ lùng. Không thể tin được.”

“Nói cho anh một chuyện,” một lúc sau Ian nói.

“Nếu em biết câu trả lời.”

“Đó không phải là một câu hỏi khó.”

Anh không hỏi ngay lập tức. Thay vào đó, anh vươn tay qua khoảng trống hẹp và cầm tay tôi lên. Anh giữ nó trong hai tay một lúc, rồi từ từ dò ngón tay của bàn tay trái lên cánh tay tôi, từ cổ tay đến vai. Cũng chậm rãi như thế, anh thu tay trở về. Anh nhìn vào làn da trên cánh tay tôi thay vì mặt tôi, nhìn những gai ốc nổi lên dọc đường đi của ngón tay anh.

“Em cảm thấy tốt hay xấu về cái đó?” anh hỏi.

Tồi tệ, Melanie khăng khăng.

Nhưng nó không đau đớn, tôi phản đối.

Đó không phải là cái anh ta đang hỏi. Khi anh ta nói tốt…Ôi, cứ như là nói chuyện với trẻ con ấy!

Tôi thậm chí còn chưa được một tuổi, cô biết đấy. Hay là giờ đã được nhỉ? Tôi bị phân tâm, cố tính ngày tính tháng.

Melanie thì không. Tốt, theo anh ta, có nghĩ là giống cách cô cảm thấy khi Jared chạm vào chúng ta. Kí ức cô ấy cung cấp không phải là cái ở trong hang. Đó là ở trong cái hẻm núi kì diệu, trước hoàng hôn. Jared đứng bên cạnh cô ấy và để tay anh đi theo hình dáng cánh tay cô ấy, từ vai đến cổ tay. Tôi rùng mình trước niềm khoan khái của sự đụng chạm đơn giản đó. Giống như thế.

Ồ.

https://thuviensach.vn

“Wanda à?”

“Melanie nói là tệ,” tôi thì thầm.

“Em nói sao?”

“Em nói là… em không biết.”

Khi tôi có thể nhìn thấy mắt anh, chúng ấm áp hơn tôi đã mong đợi. “Em thậm chí còn không thể tưởng tượng được tất cả chuyện này với anh khó hiểu đến thế nào.”

Đó là một lời an ủi mà anh hiểu được. “Đúng. Anh rất bối rối.”

Bàn tay anh lại di dọc cánh tay tôi lần nữa. “Em muốn anh dừng lại không?”

Tôi rụt rè. “Có,” tôi quyết định. “Cái đó… việc mà anh đang làm… khiến em khó mà suy nghĩ được. Và Melanie… đang giận em. Cả việc đó cũng khiến em khó suy nghĩ.”

Tôi không tức giận với cô. Bảo anh ta đi đi.

Ian là bạn tôi. Tôi không muốn anh ấy đi.

Anh ngả người ra, khoanh tay ngang ngực. “Anh không cho là cô ấy sẽ để chúng ta được yên lấy một phút.”

Tôi cười. “Em nghi ngờ chuyện đó.”

Ian nghiêng đầu sang một bên, khuôn mặt cân nhắc.

“Melanie Stryder?” anh hỏi, định vị cô ấy.

Cả hai chúng tôi đều ngẩng lên trước cái tên.

Ian nói tiếp. “Tôi muốn có cơ hội nói chuyện riêng với Wanda, nếu cô không phiền. Có cách nào sắp xếp được chuyện đó không?”

Đi chết đi! Cô bảo anh ta là tôi nói có chết cũng không! Tôi không thích người đàn ông này.

Mũi tôi chun lại.

“Cô ấy nói gì?”

“Cô ấy nói không.” Tôi cố nói từ đó nhẹ nhàng hết sức có thể. “Và rằng cô ấy không… thích anh.”

Ian cười lớn. “Anh có thể tôn trọng điều đó. Anh có thể tôn trọng cô ấy. Chà, việc này cũng đáng thử đây.” Anh thở dài. “Như kiểu là có người phá bĩnh mọi chuyện ấy, khi có một khán giả thế này.”

https://thuviensach.vn

Chuyện gì cơ? Melanie nổi cạu.

Tôi nhăn mặt. Tôi không thích cảm nhận cơn tức giận của cô ấy. Nó quá độc ác so với tôi.

Làm quen đi.

Ian đặt tay lên mặt tôi. “Anh sẽ để em suy nghĩ về mọi chuyện, được không? Để em có thể quyết định em cảm thấy thế nào.”

Tôi cố tỏ ra khách quan về bàn tay ấy. Nó rất mềm mại trên mặt tôi. Cảm giác… rất tuyệt. Không như khi Jared chạm vào tôi. Nhưng cũng khác với cách tôi cảm thấy khi Jamie ôm tôi. Khác.

“Có thể mất một thời gian. Chẳng có điều gì có lý cả, anh biết đấy,” tôi bảo anh.

Anh cười toe. “Anh biết.”

Tôi nhận ra, vào lúc anh cười như thế, rằng tôi muốn anh thích tôi. Phần còn lại – bàn tay trên mặt tôi, những ngón tay trên cánh tay tôi – tôi vẫn còn chưa chắc chắc về những cái đó. Nhưng tôi muốn anh thích tôi, và nghĩ những điều tốt đẹp về tôi. Đó là lý do vì sao rất khó kể với anh sự thật.

“Anh không thực sự cảm nhận như thế về em, anh biết không,” tôi thì thầm. “Mà là thân thể này… Cô ấy xinh xắn, phải không?”

Anh gật đầu. “Đúng. Melanie là một cô gái xinh xắn. Thậm chí rất đẹp.” Bàn tay anh di chuyển chạm vào bên má bị thương của tôi, để vuốt ve lớp da thô ráp, đầy sẹo bằng những ngón tay dịu dàng. “Bất chấp những việc anh đã làm với mặt cô ấy.”

Bình thường, tôi sẽ tự động chối cãi việc đó. Nhắc anh nhớ rằng những vết thương trên mặt tôi không phải là lỗi tại anh. Nhưng tôi đang quá hoang mang đến nỗi đầu tôi quay mòng mòng và tôi không thể nghĩ được một câu có nghĩa.

Tại sao tôi lại thấy phiền khi anh nghĩ Melanie xinh đẹp chứ?

Tôi cũng nghĩ thế đấy. Tôi cũng không mấy hiểu về cảm xúc của mình hơn là cô ấy.

Anh gạt mớ tóc trên trán tôi ra sau.

“Nhưng, cho dù cô ấy có xinh đẹp, với anh cô ấy vẫn là người lạ. Cô ấy không phải là người… mà anh quan tâm tới.”

https://thuviensach.vn

Câu đó khiến tôi thấy khá hơn. Một việc thậm chí còn khó hiểu hơn.

“Ian, anh không… Không ai ở đây tách bạch chúng em theo cách họ nên làm. Anh không, Jamie không, Jeb cũng không.”

Sự thật tuôn ra vội vã, nóng nảy hơn tôi dự tính. “Anh không thể quan tâm tới em được. Nếu anh có thể ôm em trong tay, em, anh sẽ thấy ghê tởm. Anh sẽ ném em xuống mặt đất và lấy chân dẫm lên em.”

Cái trán trắng nhợt của anh nhăn lại khi hai hàng lông mày đen nhíu vào nhau. “Anh… không làm thế nếu biết đó là em.”

Tôi cười mà không buồn cười chút nào. “Làm sao mà anh biết được? Anh không thể phân biệt nổi bọn em.” Miệng anh trễ xuống.

“Đó chỉ là do thân thể này thôi,” tôi nhắc lại.

“Không đúng,” anh phản đối. “Không phải là khuôn mặt, mà là biểu hiện trên đó. Không phải là giọng nói, mà là những gì em nói. Không phải là trông em thế nào trong thân thể kia, mà là em làm những việc gì với nó. Em rất đẹp.”

Anh di chuyển tới trước khi nói, quỳ bên cạnh chiếc giường tôi đang nằm và lại cầm tay tôi lên bằng cả hai tay.

“Anh chưa từng gặp bất kì ai giống như em.”

Tôi thở dài. “Ian à, nếu như em tới đây trong thân thể của bác Magnolia thì sao?”

Anh nhăn nhó và rồi cười. “Okay. Câu hỏi hay. Anh không biết,” “Hay là trong thân thể Wes?”

“Nhưng em là nữ giới mà – chính bản thân em.”

“Và em luôn luôn yêu cầu hình thái tương tự ở bất kì hành tinh nào. Như thế có vẻ … đúng hơn. Nhưng em có thể bị đưa vào cơ thể một người đàn ông và vẫn hoạt động bình thường được.”

“Nhưng em đang không ở trong một cơ thể đàn ông.”

“Thấy chưa? Ý em là thế đấy. Cơ thể và linh thể. Hai thứ khác nhau, trong trường hợp của em.”

“Anh sẽ không muốn nó mà không có em.”

“Anh sẽ không muốn em mà không có nó.”

https://thuviensach.vn

Anh chạm vào má tôi lần nữa và để tay trái ở đó, ngón cái đặt dưới cằm tôi. “Nhưng cơ thể này cũng là một phần của em. Nó là một phần của con người em. Và, trừ khi em đổi ý và phản bội tất cả bọn anh, em sẽ luôn luôn là con người này.”

A, kết cục của nó. Phải, tôi sẽ chết trong thân thể này. Cái chết cuối cùng.

Và tôi sẽ không bao giờ còn được sống trong nó nữa, Melanie thì thầm.

Đó không phải là cách hai ta đã hoạch định cho tương lai của mình, phải không?

Không. Cả hai ta đều đã lên kế hoạch chẳng có tương lai nào.

“Một cuộc trò chuyện nội tâm khác à?” Ian đoán.

“Chúng em đang nghĩ về sự chết của mình.”

“Em có thể sống mãi mãi nếu em rời bỏ bọn anh.”

“Đúng, em có thể.” Tôi thở dài. “Anh biết đấy, con người có vòng đời ngắn nhất trong bất kì loài nào mà em đã từng ở, trừ loài Nhện. Bọn anh có quá ít thời gian.”

“Vậy, em có nghĩ là…” Ian dừng lời và tiến sát vào tôi tới mức dường như tôi không nhìn được bất kì cái gì xung quanh mặt anh, chỉ có tuyết và đá sa phia và mực. “Là có lẽ em nên tận dụng tối đa khoảng thời gian em có? Là em nên sống trong khi em còn được sống?”

Tôi không thấy trước được sự việc tiếp theo giống như với Jared. Ian không quen thuộc với tôi. Melanie nhận ra việc anh sắp sửa làm trước tôi, chỉ một giây trước khi môi anh chạm vào môi tôi.

Không!

Nó không giống như hôn Jared. Với Jared, không có suy nghĩ nào cả, chỉ có ham muốn. Không có sự kiểm soát. Một tia lửa chạm vào xăng – không thể nào tránh khỏi. Với Ian, tôi thậm chí biết được tôi đang cảm thấy gì. Tất cả mọi thứ đều lộn xộn và rối rắm.

Đôi môi anh mềm và ấm. Anh chỉ ấn rất nhẹ lên môi tôii, rồi chà chúng ngang qua miệng tôi.

“Tốt hay xấu?” anh thì thầm trên môi tôi.

Tồi tệ, tồi tệ, tồi tệ!

https://thuviensach.vn

“Em – em không thể nghĩ được.” Khi tôi di chuyển miệng mình để nói, anh cũng di chuyển miệng anh.

“Nghe có vẻ… tốt.”

Lúc này miệng anh ấn xuống mạnh hơn. Anh bắt lấy môi dưới của tôi và nhẹ nhàng kéo nó.

Melanie muốn đánh anh – nhiều hơn cô ấy muốn đấm Jared rất nhiều. Cô ấy muốn đẩy anh ra rồi đá và mặt anh. Hình ảnh đó rất kinh khủng. Nó đụng nhau chan chat với cảm xúc tới từ nụ hôn của Ian.

“Xin anh,” tôi thì thầm.

“Sao?”

“Xin anh dừng lại. Em không nghĩ được. Làm ơn.”

Anh ngồi lại ngay lập tức, siết hai tay trước mặt. “Okay,” anh nói, giọng anh cảnh giác.

Tôi úp hai tay lên mặt, ước gì có thể gạt cơn giận của Melanie đi.

“Chà, ít nhất thì không ai đấm anh.” Ian cười.

“Cô ấy muốn làm nhiều hơn thế. Ư. Em không thích khi cô ấy điên tiết. Đầu em đau. Giận dữ rất… xấu xí.”

“Tại sao cô ấy không làm?”

“Bởi vì em không để mất kiểm soát. Cô ấy chỉ thoát ra khi nào em… bị choáng ngợp.”

Anh nhìn tôi khi tôi nhay trán mình.

Bình tĩnh đi, tôi xin cô ấy. Anh ấy sẽ không chạm vào tôi.

Hắn ta quên là tôi đang ở đây hả? Hắn không thèm quan tâm sao? Đây là tôi, tôi! Tôi đã cố giải thích chuyện đó.

Còn cô thì sao? Cô đã quên Jared rồi hả?

Cô ấy ném những kí ức vào tôi theo cách cô ấy đã làm từ lúc đầu, chỉ là lần này chúng giống như những cú đấm. Hàng ngàn cú đấm của nụ cười anh, đôi mắt anh, đôi môi anh trên môi tôi, bàn tay anh trên da thịt tôi…

Tất nhiên là không. Thế cô có quên rằng cô không muốn tôi yêu anh ấy không?

“Cô ấy đang nói chuyện với em.”

“Hét vào mặt em,” tôi chỉnh lại.

https://thuviensach.vn

“Giờ anh có thể nhận ra. Anh có thể nhìn thấy em tập trung vào cuộc đối thoại. Trước ngày hôm nay anh chưa từng để ý.”

“Không phải lúc nào cô ấy cũng nói bằng giọng thế này.”

“Tôi xin lỗi, Melanie,” anh nói. “Tôi biết việc này với cô là không thể chịu được.”

Một lần nữa, cô ấy tưởng tượng chân cô ấy đá vào mũi anh, để nó vẹo vọ như mũi Kyle. Bảo hắn tôi không muốn lời xin lỗi của hắn.

Tôi nhăn mặt.

Ian nửa cười, nửa nhăn nhó. “Cô ấy không chấp nhận.”

Tôi lắc đầu.

“Vậy là cô ấy có thể thoát ra? Nếu em bị choáng ngợp?”

Tôi nhún vai. “Đôi khi, nếu cô ấy khiến em bất ngờ và em quá… cảm tính. Cảm xúc khiến em khó tập trung. Nhưng gần đây cô ấy còn gặp khó khăn hơn. Giống như cánh cửa giữa chúng em đã bị khoá. Em không biết tại sao. Em đã cố để cô ấy ra ngoài khi Kyle – “ Tôi đột ngột dừng nói, nghiến chặt răng lại nhau.

“Khi Kyle cố giết em,” anh kết thúc bằng giọng sự-thật-là-thế. “Em muốn cô ấy thoát ra ư? Tại sao?”

Tôi chỉ nhìn đăm đăm vào anh.

“Để chiến đấu với anh ấy?” anh đoán.

Tôi không trả lời.

Anh thở dài. “Okay. Đừng nói. Tại sao em nghĩ… cánh cửa lại bị khoá?”

Tôi nhíu mày. “Em không biết. Có lẽ do thời gian trôi qua… Việc đó làm chúng em lo lắng.” “Nhưng cô ấy đã thoát ra, để đấm Jared.”

“Phải.” Tôi rùng mình trước kí ức của bàn tay tôi đấm vào cằm Jared.

“Bởi vì em bị choáng ngợp và cảm tính?”

“Vâng.”

“Anh ta đã làm gì? Chỉ hôn em thôi ư?”

Tôi gật đầu.

Ian co rúm lại. Đôi mắt anh căng thẳng.

“Sao?” tôi hỏi. “Có chuyện gì sao?”

“Khi Jared hôn em, em bị… choáng ngợp vì cảm xúc.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn chằm chằm vào anh, lo lắng trước biểu hiện trên mặt anh. Melanie thì thích thú với nó. Đúng đấy!

Anh thở dài. “Và khi anh hôn em… em không chắc liệu em có thích nó không. Em không hề… bị choáng ngợp.”

“Ôi.” Ian đang ghen. Thế giới này sao lạ lùng làm vậy. “Em xin lỗi.” “Đừng. Anh đã nói sẽ cho em thời gian, và anh không ngại phải chờ đợi em suy nghĩ thông suốt mọi chuyện. Anh không ngại chút nào.”

“Anh ngại chuyện gì?” Bởi vì anh đang quan tâm về cái gì đó rất nhiều.

Anh hít một hơi dài và từ từ thở ra. “Anh đã thấy em yêu Jamie thế nào. Điều đó luôn luôn rõ ràng. Anh đoán đáng lẽ anh phải thấy là em cũng yêu Jared. Có lẽ anh không muốn thấy. Chuyện đó là hợp lý. Em tới đây vì hai người bọn họ. Em yêu cả hai, giống như Melanie yêu. Jamie giống như một đứa em trai. Và Jared…”

Anh nhìn đi chỗ khác, vào bức tường phía trên tôi. Tôi cũng phải nhìn đi. Tôi nhìn chăm chú vào ánh mặt trời nơi nó chạm vào cánh cửa màu đỏ.

“Bao nhiêu phần trong đó là vì Melanie?” anh muốn biết.

“Em không biết. Chuyện đó có quan trọng không?”

Tôi gần như không nghe thấy câu trả lời của anh. “Có. Với anh nó quan trọng.” Không hề nhìn vào tôi hay có vẻ chú ý tới việc anh đang làm, Ian lại cầm lấy tay tôi.

Trong một phút, không khí rất im ắng. Thậm chí cả Melanie cũng ở yên. Thật là tuyệt.

Rồi, như thể một nút công tắc đã được bật lên, Ian lại trở lại với con người bình thường của mình. Anh cười lớn.

“Thời gian ủng hộ anh,” anh nói, cười toe. “Chúng ta sẽ phải trải qua phần đời còn lại ở đây. Một ngày nào đó em sẽ tự hỏi em đã từng thấy gì ở Jared.”

Cứ mơ đi.

Tôi cười với anh, hạnh phúc vì anh lại nói đùa.

“Chị Wanda? Chị Wanda, em vào được không?”

Giọng Jamie bắt đầu từ dưới sảnh và, kèm theo đó là tiếng những bước chạy của nó, kết thúc ngay ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên rồi, Jamie.”

Tôi đã giơ tay mình ra cho nó trước cả khi nó dời cái cửa sang một bên. Gần đây tôi không nhìn thấy nó đủ. Bị bất tỉnh lại què quặt, tôi không tự do đi tìm nó được.

“Hey, chị Wanda! Hey, anh Ian!” Jamie đang cười toe cười toét, mớ tóc rối bù của nó phấp phới khi di chuyển. Nó hướng về phía bàn tay giơ ra của tôi, nhưng Ian lại đang cản đường. Vì thế nó đành ngồi xuống rìa cái đệm của tôi và đặt bàn tay trên chân tôi. “Chị thấy sao?”

“Khá hơn rồi.”

“Đói chưa? Có món thịt bò sấy và ngô trên chảo! Em có thể lấy cho chị một ít.”

“Giờ thì chị ổn. Em sao rồi? Gần đây chị không gặp em nhiều lắm.”

Jamie làm mặt hề. “Sharon cấm túc em.”

Tôi cười. “Em đã làm gì?”

“Chẳng làm gì. Em hoàn toàn tuân theo khuôn khổ.” Khuôn mặt vô tội của nó hơi thái quá, và nó nhanh chóng thay đổi đề tài. “Đoán xem? Lúc ăn trưa Jared nói rằng anh ấy nghĩ thật không công bằng khi bắt chị phải chuyển ra khỏi căn phòng mà chị đã quen dùng. Anh ấy nói bọn em đang không hiếu khách. Anh ấy nói chị nên chuyển về ở chung với em? Không tuyệt sao? Em đã hỏi anh ấy liệu em có thể nói với chị ngay được không, và anh ấy nói đó là một ý hay. Anh ấy nói sẽ tìm thấy chị ở đây.”

“Cá là anh ta đã nói thế,” Ian lẩm bẩm.

“Vậy chị nghĩ sao, Wanda? Chúng ta sẽ lại chung phòng!”

“Nhưng Jamie à, Jared sẽ ở đâu?” “Chờ đã – để anh đoán,” Ian cắt ngang. “Cá là anh ta nói căn phòng đó đủ rộng cho cả ba người. Đúng không?”

“Đúng. Sao anh biết?” (Haha, anh Jared chơi bẩn thấy ớn)

“Đoán mò thôi.”

“Vậy là rất tuyệt, phải không chị Wanda? Sẽ giống như trước khi chúng ta tới đây!”

Tôi cảm giác như có một lưỡi dao xiên qua giữa hai xương sườn tôi khi nó nói thế - cơn đau quá gọn và chính xác để so sánh với một cú đấm hay

https://thuviensach.vn

đổ vỡ.

Jamie phân tích biểu cảm đau thương của tôi với sự cảnh giác. “Ôi. Không, ý em là có cả chị nữa. Sẽ rất tuyệt. Cả bốn chúng ta, phải không?”

Tôi cố cười cho qua cơn đau; nó không thể nào đau hơn là không cười được.

Ian siết chặt tay tôi.

“Bốn người chúng ta,” tôi lầm rầm. “Tuyệt.”

Jamie bò lên đệm, vòng tránh qua Ian, để đặt tay quanh cổ tôi.

“Em xin lỗi. Đừng buồn.”

“Đừng lo lắng về chuyện đó.”

“Chị biết là em cũng yêu chị mà.”

Quá sắc bén, quá mãnh liệt, những cảm xúc trên hành tinh này. Jamie chưa bao giờ nói những lời đó với tôi trước đây. Toàn bộ cơ thể tôi đột nhiên như ấm lên vài độ.

Quá sắc bén, Melanie đồng ý, nhói lên trước cơn đau của cô ấy.

“Chị có trở lại không?” Jamie cầu xin trên vai tôi.

Tôi không thể trả lời ngay lập tức.

“Mel muốn gì?” nó hỏi.

“Cô ấy muốn sống với em,” tôi thì thầm. Tôi không cần phải kiểm tra để biết chuyện đó.

“Và chị muốn gì?”

“Em có muốn chị sống cùng em không?” “Chị biết là em muốn mà, Wanda. Làm ơn.”

Tôi do dự.

“Làm ơn mà?”

“Nếu đó là điều em muốn, Jamie. Okay.”

“A ha!” Jamie la lên trong tai tôi. “Tuyệt! Em sẽ đi bảo anh Jared! Em cũng đi lấy cho chị ít thức ăn, okay?” Nó đã đứng dậy rồi, nảy lên nảy xuống trên cái đệm khiến cho tôi cảm thấy xương sườn rung lên.

“Okay.”

“Anh muốn gì không, Ian?”

https://thuviensach.vn

“Chắc rồi, nhóc. Anh muốn em nói với Jared rằng anh ta là đồ không biết xấu hổ.” (Khổ thân chưa)

“Hả?”

“Không có gì. Đi lấy bữa trưa cho Wanda đi.”

“Được. Và em sẽ hỏi anh Wes cái giường phụ của anh ấy. Anh Kyle chuyển trở lại đây, và mọi thứ đều ở đúng chỗ!”

“Hoàn hảo,” Ian nói, và mặc dù tôi không nhìn vào mặt anh, tôi biết rằng anh đang đảo tròng mắt của mình.

“Hoàn hảo,” tôi thì thầm, và lại cảm thấy lưỡi dao đó.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lo Lắng

Hoàn hảo, tôi làu bàu với chính mình. Đúng là hoàn hảo.

H

Ian đang đi tới để ăn trưa cùng tôi, một nụ cười toe toét gắn đúng chỗ trên mặt anh. Cố làm tôi vui lên… lại nữa.

Tôi nghĩ gần đây cô đang lạm dụng quá đáng sự châm biếm rồi đấy, Melanie bảo tôi.

Tôi sẽ để tâm đến chuyện đó.

Trong tuần vừa qua tôi đã không nghe thấy cô ấy nhiều lắm. Bây giờ cả hai chúng tôi đều không phải là một người đồng hành tốt. Tốt hơn là chúng tôi nên tránh giao tiếp xã hội, thậm chí là giao tiếp với nhau.

“Hey, Wanda,” Ian chào tôi, nhảy vào cái bàn bên cạnh tôi. Một tay anh đang cầm bát súp cà chua, vẫn đang bốc khói. Bát của tôi để bên cạnh tôi, lạnh ngắt và chỉ đầy một nửa. Tôi đang nghịch một mẩu bánh mỳ, bẻ nó thành từng mảnh vụn một.

Tôi không trả lời anh.

“Ôi, thôi nào.” Anh đặt bàn tay lên đầu gối tôi. Phản ứng giận dữ của Melanie rất èo uột. Cô ấy đã quen với những việc như thế này nên không còn thực sự phản ứng thái quá nữa. “Hôm nay họ sẽ trở về. Trước hoàng hôn, chắc chắn là thế.”

“Anh đã nói câu đó ba ngày trước, và hai ngày trước, và cả ngày hôm qua nữa,” tôi nhắc anh.

“Hôm nay anh có cảm giác rất tốt. Đừng có hờn dỗi – thế con người quá,” anh trêu tôi.

https://thuviensach.vn

“Em không dỗi.” Tôi đã không dỗi. Tôi quá lo lắng đến mức gần như không nghĩ thông suốt được. Tôi chẳng còn hơi sức đâu mà làm bất kì việc gì khác.

“Đây không phải chuyến đi trộm đầu tiên Jamie tham gia.”

“Việc đó làm em thấy khá hơn nhiều lắm đấy.” Lại châm biếm. Melanie nói đúng – thực sự là tôi đang lạm dụng nó quá.

“Nó đi cùng với Jared và Geoffrey và Trudy. Và Kyle thì ở đây.” Ian cười. “Vì thế không có lý do gì họ gặp rắc rối cả.”

“Em không muốn nói về chuyện đó nữa.”

“Okay.”

Anh chuyển sự chú ý sang thức ăn của mình và để mặc tôi. Ian rất tuyệt theo cách đó – luôn luôn cố cho tôi cái mà tôi muốn, thậm chí cả khi cái tôi muốn chẳng rõ ràng gì hết với cả hai chúng tôi. Tất nhiên, trừ những cố gắng không ngừng nghỉ của anh để làm tôi sao nhãng khỏi mối lo lắng hiện tại. Tôi biết tôi không muốn cái đó. Tôi muốn lo lắng; đó là việc duy nhất mà tôi có thể làm.

Đã được một tháng kể từ khi tôi chuyển trở lại phòng của Jamie và Jared. Ba tuần trong số đó, cả bốn chúng tôi sống cùng với nhau. Jared ngủ trên cái đệm đặt trên đầu cái đệm của Jamie và tôi.

Tôi đã quen với việc đó – ít nhất là phần ngủ nghê; giờ tôi đang gặp khó khăn trong việc ngủ một mình trong căn phòng trống đó. Tôi nhớ âm thanh của hai thân thể đang hít thở.

Tôi vẫn chưa quen với việc thức dậy mỗi sáng khi có Jared ở đó. Tôi vẫn phải mất một giây rất dài mới đáp lại lời chào buổi sáng của anh được. Anh cũng không thoải mái, nhưng anh luôn luôn lịch sự. Cả hai chúng tôi đều rất lịch sự.

Về mặt này nó gần giống như kịch bản vậy.

“Chào buổi sáng, Wanda, cô ngủ ngon không?”

“Ngon, cám ơn anh, còn anh?”

“Ngon, cám ơn. Và… Mel?”

“Cô ấy cũng ngủ ngon, cám ơn.”

https://thuviensach.vn

Trạng thái phấn khích không ngừng và những câu chuyện phiếm của Jamie giữ cho mọi thứ không trở nên khô khan quá. Nó nói về - và nói với – Melanie thường xuyên, cho đến khi tên cô ấy không còn là nguồn gốc gây căng thẳng như trước kia với sự hiện diện của Jared nữa. Mỗi ngày mỗi dễ chịu hơn một chút, cuộc sống của tôi ở đây lại thoải mái hơn một chút.

Chúng tôi… kiểu như đã hạnh phúc. Cả Melanie và tôi.

Và rồi, một tuần trước, Jared lại ra đi trong một chuyến trộm ngắn ngày – chủ yếu là để thay thế những dụng cụ bị gãy hỏng – và mang Jamie theo cùng.

“Em mệt à?” Ian hỏi.

Tôi nhận ra tôi đang day day mắt mình. “Không hẳn.”

“Vẫn ngủ không ngon hả?”

“Yên tĩnh quá.”

“Anh có thể ngủ với em - Ồ, bình tĩnh lại nào, Melanie. Cô biết ý tôi là gì.”

Ian luôn luôn để ý thấy khi nào sự phản kháng của Melanie làm tôi rúm lại.

“Em tưởng họ sẽ trở về hôm nay,” tôi thách thức.

“Em nói đúng. Anh đoán không cần thiết phải sắp xếp lại.”

Tôi thở dài.

“Có lẽ em nên nghỉ làm chiều nay.”

“Đừng ngốc thế,” tôi bảo anh. “Em có thừa năng lượng để làm việc.”

Anh cười toe như thể tôi vừa nói điều gì đó làm anh vừa lòng. Điều gì đó anh đang mong là tôi sẽ nói.

“Tốt. Anh cần chút giúp đỡ với một dự án.”

“Dự án gì thế?” “Anh sẽ cho em xem – em ăn xong chưa?”

Tôi gật.

Anh nắm tay tôi khi dẫn tôi ra khỏi nhà bếp. Lại nữa, việc này quá thường đến nỗi Melanie gần như không phản đối.

“Tại sao chúng ta lại đi đường này?” Vẫn chưa cần chú ý tới cánh đồng phía đông. Chúng tôi cùng ở trong nhóm vừa tưới nước cho nó sáng nay.

Ian không trả lời. Anh vẫn đang cười.

https://thuviensach.vn

Anh dẫn tôi xuống đường hầm phía đông, ngang qua cánh đồng và đi vào trong hành lang chỉ dẫn tới một nơi duy nhất. Ngay khi chúng tôi ở trong đường hầm, tôi có thể nghe thấy những giọng nói vọng lại và những tiếng thịch, thịch rời rạc khiến tôi mất một lúc mới định vị được. Mùi sun phua mốc meo, đăng đắng giúp tôi kết nối âm thanh với kí ức.

"Ian, em không còn tâm trạng nào."

"Em vừa nói em có thừa năng lượng mà."

"Để làm việc. Không phải để chơi bóng."

"Nhưng Lily và Wes sẽ thực sự thất vọng. Anh đã hứa với họ một trận hai đấu hai. Họ đã làm việc rất vất vả sáng hôm nay để chiều nay rảnh rỗi…"

"Đừng cố làm cho em cảm thấy tội lỗi," tôi nói khi chúng tôi vòng qua đường cua cuối. Tôi có thể thấy ánh sáng xanh của vài ngọn đèn, những cái bóng nhảy múa trước chúng.

"Đây không phải là làm việc sao?" anh đùa. "Thôi mà, Wanda. Sẽ tốt cho cả em."

Anh kéo tôi vào trong phòng vui chơi trần thấp, nơi Lily và Wes đang chuyền qua chuyền lại quả bóng ngang sân.

"Hey, Wanda. Hey, Ian," Lily chào chúng tôi.

"Trận này của tôi, O'Shea," Wes cảnh cáo anh.

"Em sẽ không để anh thua Wes chứ hả?" Ian lầm rầm.

"Mình anh cũng hạ được họ."

"Anh sẽ bị thiệt. Anh sẽ không bao giờ quên được trận thua này."

Tôi thở dài. "Được rồi. Được rồi. Vậy đi." Ian ôm tôi với cái mà Melanie nghĩ là nhiệt tình không cần thiết. "Em là người anh yêu thích nhất trong toàn thể vũ trụ đã được khám phá này."

"Cám ơn." Tôi lầm rầm cụt lủn.

"Sẵn sàng bị hạ nhục chưa, Wanda?" Wes tròng ghẹo. "Có thể cô đã chiếm được hành tinh này, nhưng cô sẽ thua trận này."

Ian cười lớn, nhưng tôi không trả lời. Câu nói đùa làm tôi không thoải mái. Làm sao mà Wes có thể nói đùa về chuyện đó được chứ? Con người luôn luôn làm tôi phải ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Kể cả Melanie. Cô ấy chỉ vừa mới ở trong tâm trạng tăm tối như tôi, vậy mà bây giờ cô ấy lại đột ngột hăng hái.

Lần trước chúng ta đã không được chơi, cô ấy giải thích. Tôi có thể cảm nhận được niềm khao khát được chạy của cô ấy – chạy chỉ để thoả mãn niềm vui hơn là vì sợ hãi. Chạy là một việc cô ấy đã từng yêu thích. Chẳng làm gì hết cũng không mang họ về nhà nhanh hơn đâu. Một chút sao lãng có thể là ý hay. Cô ấy đã bắt đầu nghĩ đến chiến thuật, định lượng những đối thủ của chúng tôi.

“Cô có biết luật chưa?” Lily hỏi tôi.

Tôi gật. “Tôi còn nhớ.”

Một cách vô thức, tôi khuỵu đầu gối xuống và tóm lấy mắt cá chân đằng sau tôi, kéo nó để co duỗi hết các cơ bắp. Đó là một vị trí thân thuộc với cơ thể tôi. Tôi duỗi chân kia và cảm thấy hài lòng vì nó rất ổn. Vết thâm tím phía sau đùi tôi đã ngả sang vàng, gần như mất hẳn. Mạng sườn tôi ổn, khiến cho tôi nghĩ rằng xương sườn của tôi thực sự chưa từng bị gãy.

Tôi đã nhìn thấy mặt mình trong lúc rửa gương vào hai tuần trước. Cái sẹo trên má tôi màu đỏ sẫm và to như lòng bàn tay tôi, với một tá điểm lởm chởm quanh viền của nó. Nó làm cho Melanie phiền lòng nhiều hơn là tôi.

“Anh sẽ trông gôn,” Ian bảo tôi, trong khi Lily lùi lại sau và Wes đi lại bên quả bóng. Một trận không cân xứng. Melanie thích thế. Sự cạnh tranh luôn hấp dẫn cô ấy.

Kể từ giây phút trận đấu bắt đầu – Wes đá quả bóng lại cho Lily rồi lao lên phía trước vòng qua tôi để nhận đường chuyền của cô ấy – chỉ còn rất ít thời gian cho tôi suy nghĩ. Chỉ có phản ứng và cảm nhận. Nhìn thấy Lily di chuyển cơ thể cô ấy, đánh giá hướng đi của quả bóng. Chặn ngang Wes – a, nhưng cậu ta bị ngạc nhiên vì tôi quá nhanh – đưa bóng cho Ian và chạy trở lên cánh đồng. Lily cũng đang chơi quá xa ở phía trên. Tôi đuổi theo cô ấy tới chỗ mấy cột gôn và chiến thắng. Ian nhắm một đường chuyền hoàn hảo, và tôi ghi bàn đầu tiên.

Cảm giác rất tuyệt: sự co giãn của các cơ bắp, mồ hôi chảy ra do dụng sức chứ không phải chỉ là do hơi nóng, việc làm đồng đội với Ian. Chúng

https://thuviensach.vn

tôi là một đôi hoàn hảo. Tôi nhanh nhẹn, và anh thì chính xác đến chết người. Sự hăng hái của Wes cạn kiệt trước khi Ian ghi bàn thứ ba.

Lily kêu dừng trận khi chúng tôi thắng hai mươi mốt – một. Cô ấy đang thở dốc. Tôi thì không; tôi thấy rất tốt, cơ bắp ấm và mềm.

Wes muốn đấu một hiệp nữa, nhưng Lily đã xin đủ.

"Chấp nhận đi, họ giỏi hơn."

"Chúng ta đã bị lừa."

"Không ai từng bảo cô ấy không biết chơi cả."

"Cũng không có ai từng bảo cô ấy là dân chuyên nghiệp cả."

Tôi thích điều đó – nó khiến tôi mỉm cười. "Đừng làm một kẻ thua cuộc không đẹp như thế," Lily nói, giơ tay ra cù nhẹ vào bụng Wes. Cậu ta tóm được ngón tay cô ấy và kéo cô vào gần với mình hơn. Cô ấy cười lớn, giật ra, nhưng Wes quấn cô ấy vào mình và đặt một nụ hôn nồng cháy lên khuôn miệng đang cười của cô ấy.

Ian và tôi trao đổi một cái liếc mắt nhanh, đầy ngạc nhiên.

"Với em, anh thua một cách tâm phục khẩu phục," Wes bảo Lily, rồi thả cô ấy ra.

Làn da láng mịn màu kem của Lily hơi ửng hồng nơi má và cổ một chút. Cô ấy liếc Ian và tôi để xem phản ứng của chúng tôi.

"Và bây giờ," Wes nói tiếp, "tôi chạy đi để tìm tiếp viện đây. Chúng ta sẽ xem cầu thủ kì khôi bé nhỏ của anh làm thế nào với Kyle, Ian à." Cậu ta sút bóng vào trong góc xa tối của hang động, nơi tôi nghe thấy nó rơi vào dòng suối.

Ian chạy lại để thu hồi quả bóng, trong khi tôi tiếp tục nhìn vào Lily với đôi mắt tò mò.

Cô ấy cười trước biểu hiện của tôi, nghe như đang ngượng ngập, một điều không bình thường với cô ấy. "Tôi biết, tôi biết."

"Chuyện đó… đã bao lâu rồi?" tôi thắc mắc.

Cô ấy nhăn mặt.

"Không phải việc của tôi. Tôi xin lỗi."

"Không sao. Đó không phải là một bí mật gì – làm sao mà có chuyện bí mật ở chỗ này được chứ, phải không? Chỉ là nó… thực sự mới mẻ với tôi.

https://thuviensach.vn

Đó kiểu như là lỗi của cô," cô ấy nói thêm, cười để chỉ ra rằng cô ấy đang trêu tôi.

Dù sao thì tôi cũng cảm thấy hơi tội lỗi rồi. Và hoang mang. "Tôi đã làm gì?" "Chẳng có gì," cô ấy trấn an tôi. "Chỉ là…phản ứng của Wes với cô làm tôi ngạc nhiên. Tôi đã không biết anh ấy là người sâu sắc đến thế. Tôi thực sự chưa bao giờ để ý đến anh ấy trước đó. Ồ, chà. Anh ấy quá trẻ đối với tôi, nhưng ở đây thì điều đó có ý nghĩa gì chứ?" Cô ấy lại cười. "Cuộc sống và tình yêu mới kì lạ làm sao. Tôi đã không mong chờ điều đó."

"Phải. Chuyện xảy ra cũng hơi buồn cười," Ian đồng ý. Tôi đã không nghe thấy anh trở lại. Anh quăng cánh tay quanh vai tôi. "Dù sao cũng rất tuyệt. Cô cũng biết Wes đã mê mệt cô kể từ khi cậu ta tới đây rồi, đúng không?"

"Anh ấy cũng nói thế. Tôi không để ý lắm."

Ian cười lớn. "Vậy thì cô là người duy nhất. Thế nào, Wanda, một đấu một trong khi chúng ta chờ đợi nhé?"

Tôi có thể cảm nhận được sự háo hức không lời của Melanie. "Okay."

Anh để cho tôi có bóng trước, lùi lại, trấn thủ khu vực gôn. Cú sút đầu tiên của tôi lọt giữa anh và cột gôn, ghi bàn. Tôi lao theo anh khi anh sút bóng, và đoạt lại bóng. Tôi lại ghi bàn.

Anh ta đang để cho chúng ta thắng, Mel càu nhàu.

"Thôi nào, Ian. Chơi đi."

"Đang chơi mà."

Bảo anh ta là anh ta chơi như con gái.

"Chơi như con gái."

Anh cười lớn, và tôi đẩy được quả bóng xa khỏi anh lần nữa. Câu trêu chọc vẫn chưa đủ. Lúc đó tôi được truyền cảm hứng, và tôi sút bóng qua gôn của anh, đoán rằng đây có thể là lần cuối cùng tôi làm được thế.

Mel phản đối. Tôi không thích ý đó.

Nhưng tôi cá là nó hiệu quả.

Tôi đưa bóng trở lại giữa sân. "Anh thắng, và anh có thể ngủ trong phòng em trong khi họ chưa về." Tôi cần một đêm an giấc.

https://thuviensach.vn

“Người đầu tiên ghi mười bàn.” Với một tiếng gừ, anh sút bóng qua tôi mạnh đến nỗi nó bật lại từ bức tường xa tít, vô hình ở đằng sau cột gôn của tôi và trở lại chỗ chúng tôi.

Tôi nhìn vào Lily. “Chệch xa không?” “Không, theo tôi thì nó chính tâm.”

“Một – ba,” Ian tuyên bố.

Anh chỉ mất mười lăm phút để thắng, nhưng ít nhất tôi đã phải làm việc thực sự. Tôi thậm chí còn cố ghi được một bàn nữa, khiến tôi rất tự hào. Tôi hít lấy hít để không khí khi anh cướp được bóng từ tôi và sút nó qua gôn của tôi lần cuối cùng.

Anh không hề thở dốc. “Mười – bốn, anh thắng.”

“Chơi hay lắm,” tôi thở hắt ra.

“Mệt à?” anh hỏi, giọng vô tội của anh có hơi quá. Đang đùa. Anh vươn người. “Anh nghĩ anh cũng sẵn sàng đi ngủ rồi.” Anh liếc mắt một cách kịch cỡm.

Tôi nhăn mặt.

“A, Mel, cô biết là tôi chỉ đùa thôi. Ngoan nào.”

Lily nhìn chúng tôi, tò mò.

“Melanie của Jared phản đối tôi,” Ian bảo cô ấy, nháy mắt.

Cặp lông mày của cô ấy nhướn lên. “Thật… thú vị.”

“Tôi tự hỏi sao Wes đi lâu vậy?” Ian lẩm bẩm, không để ý lắm đến phản ứng của Lily. “Chúng ta có nên đi xem sao không? Tôi cần chút nước.”

“Cả em nữa.” tôi đồng ý.

“Mang một ít về nhé.” Lily không động đậy từ chỗ cô ấy đang nửa nằm nửa ngồi trên sàn.

Khi chúng tôi đi vào đường hầm hẹp, Ian khẽ quàng tay quanh eo tôi.

“Em biết không,” anh nói, “thật không công bằng chút nào khi Melanie làm cho em phải chịu đựng lúc cô ấy điên tiết với anh.”

“Từ khi nào con người công bằng thế?”

“Thông minh.”

“Hơn nữa, cô ấy sẽ rất mừng được khiến anh phải chịu đựng, nếu em để cô ấy làm.”

https://thuviensach.vn

Anh cười lớn. “Chuyện của Wes và Lily thật tốt, em nghĩ vậy không?” anh nói.

“Có. Dường như cả hai người đều rất hạnh phúc. Em thích thế.”

“Anh cũng thích. Wes cuối cùng cũng có được cô gái. Khiến cho anh có thêm hi vọng.” Anh nháy mắt với tôi. “Em có nghĩ là Melanie sẽ khiến em cực kì khó chịu nếu anh sắp sửa hôn em bây giờ không?”

Tôi cứng người một giây, rồi hít một hơi thở sâu. “Có thể.”

Ồ, có chứ.

“Chắc chắn.”

Ian thở dài.

Cùng lúc đó chúng tôi nghe thấy Wes đang la hét. Giọng của cậu ta tới từ cuối đường hầm, mỗi lúc mỗi gần hơn.

“Họ đã về! Wanda, họ đã về!” (Khổ thân anh Ian chưa, bị hụt cơ hội… J)

Tôi mất không đến một giây để hiểu ra, rồi phi như bay. Đằng sau tôi, Ian lẩm bẩm cái gì đó về chuyện lãng phí nỗ lực.

Tôi gần như đâm bổ vào Wes. “Ở đâu?” tôi hít thở.

“Trong quảng trường.”

Và tôi lại chạy đi. Tôi lao vào trong căn hầm vườn lớn với đôi mắt đã mở to tìm kiếm. Không khó để thấy họ. Jamie đang đứng trước một nhóm người gần cửa vào đường hầm phía nam.

“Hey, Wanda!” nó la lên, vẫy tay.

Trudy giữ cánh tay nó lại khi tôi chạy quanh rìa cánh đồng, như thể bà đang giữ nó khỏi chạy đi để gặp tôi.

Tôi tóm lấy hai vai nó bằng cả hai tay và kéo nó vào với tôi. “Ôi, Jamie!”

“Chị nhớ em không?”

“Một chút xíu xìu xiu thôi. Mọi người đâu cả rồi? Mọi người đều về nhà chứ? Mọi người đều ổn chứ?” Ngoài Jamie, Trudy là người duy nhất ở đây trở về sau chuyến trộm. Mọi người khác trong đám đông nhỏ này – Lucina, Ruth Ann, Kyle, Travis, Violetta, Reid – đều đang chào đón họ về nhà.

https://thuviensach.vn

“Mọi người đều trở về và an toàn,” Trudy trấn an tôi. Đôi mắt tôi quét qua căn hầm lớn. “Họ đâu rồi?”

“Ừ… đang rửa ráy, cất đồ…”

Tôi muốn đề nghị giúp đỡ - bất kì điều gì có thể mang tôi tới chỗ Jared để cho tôi có thể tận mắt nhìn thấy anh vẫn an toàn – nhưng tôi biết mình không được phép nhìn thấy chỗ cất thực phẩm.

“Trông em như là cần tắm rồi đấy,” tôi bảo Jamie, gạt gạt mớ tóc bẩn thỉu, xoắn xuýt của nó mà không thả nó ra.

“Thằng bé nên đi nằm,” Trudy nói.

“Bác Trudy,” Jamie lẩm bẩm, ném cho bà cái nhìn tăm tối.

Trudy liếc nhanh về phía tôi, rồi nhìn đi chỗ khác.

“Nằm…?” tôi nhìn đăm đăm vào Jamie, lùi lại để nhìn nó rõ hơn. Trông nó không có vẻ mệt mỏi – đôi mắt sáng, má ửng hồng dưới lớp da rám nắng. Mắt tôi đảo khắp người nó rồi dừng lại ở bên chân phải của nó.

Có một lỗ thủng lam nham trên quần jean của nó chỉ cách đầu gối vài inch. Lớp vải quanh cái lỗ có màu nâu đỏ đậm, và cái màu sắc không lành đó trải dài thành một vệt suốt tới tận ống quần.

Máu, Melanie kinh hoàng nhận ra.

“Jamie! Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cám ơn nhá, bác Trudy.”

“Không sớm thì muộn cô bé cũng nhận ra thôi. Thôi nào, bọn bác sẽ nói chuyện trong khi cháu ngủ.”

Trudy đặt cánh tay dưới cánh tay nó và giúp nó nhảy lò cò về phía trước từng bước một, giữ trọng lượng nó trên chân trái.

“Jamie, kể cho chị biết chuyện gì đã xảy ra!” tôi vòng cánh tay quanh người nó từ phía bên kia, cố mang càng nhiều sức nặng của nó càng tôi.

“Chuyện đó thực sự ngu ngốc. Và hoàn toàn là lỗi tại em. Và nó có thể xảy ra cả ở đây.”

“Kể đi.”

Nó thở dài. “Em trượt chân trong lúc đang cầm con dao trên tay.”

Tôi rùng mình. “Chúng ta không nên đưa em đi đường khác à? Em cần gặp Doc.” “Đó là nơi em vừa ra khỏi. Đó là chỗ chúng em tới đầu tiên.”

https://thuviensach.vn

“Doc nói sao?”

“Ổn cả. Anh ấy đã rửa và băng bó vết thương và bảo em đi nằm.”

“Và em đã đi bộ suốt cả quãng đường đó hả? Tại sao em không ở lại bệnh viện?”

Jamie làm mặt hề và liếc xuống Trudy, như là nó đang tìm kiếm câu trả lời vậy.

“Jamie sẽ thấy thoải mái hơn trên giường nó,” bà gợi ý.

“Phải rồi,” nó đồng ý ngay. “Ai mà muốn nằm trên một trong những cái cáng kinh khủng đó chứ?”

Tôi nhìn vào họ rồi nhìn ra sau tôi. Đám đông đã bỏ đi. Tôi có thể nghe thấy những giọng nói của họ vẳng lại từ hành lang phía nam.

Tất cả chuyện đó là gì thế? Melanie cảnh giác hỏi.

Tôi chợt nhận ra rằng Trudy là một người nói dối giỏi hơn tôi rất nhiều. Khi bà nói rằng những người khác trong chuyến đi trộm đang cất đồ và rửa ráy, có một chút xíu giả dối trong giọng của bà. Tôi nghĩ tôi nhớ mắt bà đã đánh về phía bên phải, về phía đường hầm đó.

“Hey, nhóc! Hey, Trudy!” Ian đã bắt kịp chúng tôi.

“Chào, Ian,” họ chào anh cùng lúc.

“Có chuyện gì ở đây thế?”

“Ngã lên con dao,” Jamie càu nhàu, gục đầu xuống.

Ian cười.

“Em không nghĩ chuyện đó buồn cười,” tôi bảo anh, giọng căng thẳng. Melanie, điên tiết vì nỗi lo lắng trong đầu tôi, tưởng tượng đến việc tát anh. Tôi lờ cô ấy đi.

“Có thể xảy ra với bất kì ai,” Ian nói, đấm nhẹ một cú lên cánh tay Jamie.

“Đúng rồi,” Jamie hùa theo.

“Mọi người đâu cả rồi?”

Tôi nhìn Trudy ở khoé mắt khi bà trả lời anh.

“Họ, ừ, có vài việc dỡ đồ phải làm.” Lần này mắt bà đánh về phía đường hầm phía nam một cách cố tình, và biểu hiện của Ian cứng lại, trở nên giận dữ trong vòng nửa giây. Rồi Trudy liếc lại tôi và bắt gặp tôi đang nhìn.

https://thuviensach.vn

Làm họ phân tâm đi, Melanie thì thầm.

Tôi nhìn nhanh xuống Jamie.

“Em đói không?” tôi hỏi nó.

“Có.”

“Khi nào em không đói hả?” Ian đùa. Mặt anh lại thư giãn. Anh giỏi giả vờ hơn cả Trudy.

Khi chúng tôi tới phòng mình, Jamie khoan khoái sụp xuống cái đệm to.

“Em chắc là em ổn chứ?” Tôi kiểm tra.

“Không có gì đâu. Thật đấy. Doc nói em sẽ khoẻ lại trong vài ngày nữa.”

Tôi gật đầu, mặc dù không bị thuyết phục lắm.

“Bác đi rửa ráy đây,” Trudy lẩm bẩm khi bà đi ra.

Ian dựa người vào tường, chẳng đi đâu hết.

Cúi mặt xuống khi cô nói dối, Melanie gợi ý.

“Ian à?” Tôi nhìn đăm đăm một cách cố ý vào cái chân máu me của Jamie. “Anh có phiền đi lấy giùm tụi em ít thức ăn không? Em cũng đói.”

“Được đấy. Lấy gì ngon ngon cho bọn em ấy.”

Tôi có thể cảm nhận đôi mắt của Ian trên người tôi, nhưng tôi không nhìn lên.

“Okay,” anh đồng ý. “Anh sẽ trở lại trong một giây.” Anh nhấn mạnh vào khoảng thời gian ngắn.

Tôi cứ giữ mắt nhìn xuống, như thể tôi đang kiểm tra vết thương, cho đến khi tôi nghe thấy tiếng bước chân anh nhạt đi.

“Chị không giận em đấy chứ?” Jamie hỏi.

“Tất nhiên là không.”

“Em biết chị không muốn em đi.”

“Giờ em đã an toàn; chuyện đó mới quan trọng.” Tôi vô thức vỗ vào cánh tay nó. Rồi tôi đứng dậy và để tóc tôi, giờ đã dài tới cằm, rủ xuống trước che khuất mặt tôi.

“Chị sẽ trở lại ngay – chị quên nói một chuyện với Ian.”

“Chuyện gì?” nó hỏi, bối rối vì giọng của tôi.

“Em ở một mình sẽ ổn chứ?”

“Tất nhiên rồi,” nó phản kháng, bị đánh lạc hướng.

https://thuviensach.vn

Tôi cúi người ra ngoài qua tấm rèm trước khi nó có thể hỏi thêm điều gì.

Hành lang vắng tanh, Ian đã khuất khỏi tầm nhìn. Tôi phải nhanh lên. Tôi biết anh đã nghi ngờ rồi. Anh đã chú ý thấy tôi đã để ý đến sự kì cục của Trudy và lời giải thích chẳng đâu vào đâu. Anh sẽ không đi lâu.

Tôi bước thật nhanh, nhưng không chạy khi tôi đi qua quảng trường lớn. Cố tình, như là tôi đang làm một việc nhà gì đó. Chỉ có vài người ở đó – Reid, đang đi về phía con đường dẫn tới bồn tắm; Ruth Ann và Heidi, dừng lại bên hành lang phía đông, tán chuyện; Lily và Wes, quay lưng lại với tôi, tay trong tay. Không ai chú ý tới tôi. Tôi nhìn đăm đăm về phía trước như là đang không nhắm vào đường hầm phía nam, chỉ rẽ vào đó trong vài giây cuối cùng.

Ngay khi tôi ở trong hành lang tối như hũ nút, tôi tăng tốc, chạy dọc theo con đường quen thuộc.

Một bản năng nào đó nói với tôi đây là một sự lặp lại – cùng sự việc đã xảy ra lần cuối cùng Jared và những người khác trở về từ chuyến đi trộm, và tất cả mọi người đều buồn bã, và Doc say bí tỉ, và không ai trả lời các câu hỏi của tôi. Nó lại xảy ra lần nữa, bất kể là điều gì mà tôi không nên biết đó. Điều mà tôi đã không muốn biết, theo lời Ian. Tôi cảm thấy da gà nổi lên trên cổ mình. Có lẽ tôi đã không muốn biết.

Có, cô có muốn. Cả hai chúng ta đều muốn.

Tôi sợ.

Tôi cũng sợ.

Tôi chạy khẽ hết sức có thể trong đường hầm tối đen.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Kinh Hoàng

Tôi chậm lại khi nghe thấy những giọng nói. Tôi vẫn chưa tới đủ gần bệnh viện nên đó không thể là giọng của Doc. Những người khác đang trên đường về. Tôi ép mình sát vào bức tường đá và tiến lên trước hết sức khẽ khàng. Hơi thở của tôi gấp gáp vì vừa chạy. Tôi lấy một tay che miệng để nén tiếng thở.

T

"…tại sao chúng ta vẫn phải làm việc này," ai đó phàn nàn.

Tôi không chắc đó là giọng của ai. Ai đó tôi không biết rõ lắm. Có lẽ là Violetta chăng? Nó có cùng âm điệu buồn thảm mà tôi đã nhận ra từ trước. Giọng nói đó đã xoá hẳn mọi hi vọng của tôi rằng tôi đang tưởng tượng ra mọi chuyện.

"Doc không muốn. Lần này là ý của Jared."

Tôi chắc chắn bây giờ Geoffrey là người đang nói, mặc dù giọng của ông cũng đã hơi thay đổi do sự sợ hãi bị kìm nén trong đó. Geoffrey tất nhiên cũng đi cùng Trudy trong chuyến trộm. Họ làm mọi việc cùng với nhau.

"Tôi tưởng anh ta là người phản đối mạnh mẽ nhất trong chuyện này."

Tôi đoán đó là Travis.

"Giờ cậu ta… có động lực hơn," Geoffrey trả lời. Giọng ông lặng lẽ, nhưng tôi có thể thấy là ông đang giận dữ về việc gì đó.

Họ chỉ cách chỗ tôi đang bám vào đá có nửa foot. Tôi đông cứng, nín thở.

https://thuviensach.vn

“Tôi nghĩ chuyện này thật là bệnh,” Violetta lẩm bẩm. “Ghê tởm. Chúng ta sẽ không bao giờ thành công.”

Họ đi chầm chậm, bước chân trĩu nặng ưu sầu.

Không ai trả lời cô ấy. Không ai nói chuyện trong tầm lắng nghe của tôi nữa. Tôi ở nguyên không động đậy đến khi tiếng bước chân của họ còn nhỏ xíu, nhưng tôi không thể đợi cho đến lúc âm thanh biến mất hoàn toàn. Ian có thể đã đang đi theo tôi rồi.

Tôi tiến lên trước nhanh hết sức có thể rồi bắt đầu chạy khi tôi quyết định là đã an toàn.

Tôi nhìn thấy chút ánh sáng ban ngày đầu tiên chiếu quanh góc cua phía trước, và tôi chuyển sang bước đi lặng lẽ hơn nhưng vẫn đưa tôi tới trước nhanh chóng. Tôi biết ngay lập tức tôi đang ở quanh đường vòng cung, tôi sẽ có thể nhìn thấy ngưỡng cửa vào khu vực của Doc. Tôi đi theo lối rẽ, và ánh sáng trở nên rõ ràng hơn.

Giờ tôi di chuyển rất cẩn trọng, mỗi bước chân đều cẩn thận đặt xuống một cách êm ái. Bầu không khí rất yên tĩnh. Trong một thoáng, tôi tự hỏi liệu tôi có sai không và có khi chẳng có ai ở đây hết. Nhưng rồi, khi lối vào không cân xứng xuất hiện trong tầm nhìn, ném một mảng ánh sáng mặt trời vào bức tường đối diện, tôi đã có thể nghe thấy tiếng nức nở khe khẽ.

Tôi nhón chân ở ngay ngưỡng cửa vào và dừng lại, lắng nghe.

Tiếng nức nở vẫn tiếp tục. Một âm thanh khác, một tiếng thịch nhẹ, đều đều hoà âm với nó.

“Thôi, thôi.” Giọng Jeb, khàn đi vì cảm xúc. “Không sao. Không sao, Doc à. Đừng quá suy nghĩ.”

Những tiếng bước chân nhanh, nhiều hơn một cặp, đang di chuyển quanh căn phòng. Tiếng quần áo sột soạt. Một tiếng chà xát. Nó nhắc tôi nhớ tới tiếng dọn dẹp.

Có một thứ mùi không thuộc về nơi này. Lạ lùng… không hẳn là mùi kim loại, nhưng cũng không giống với bất kì thứ mùi gì khác. Mùi đó không quen – tôi chắc chắn là chưa từng ngửi thấy nó trước đây – vậy mà tôi vẫn có một cảm giác kì lạ là nó nên quen thuộc với tôi.

Tôi vẫn sợ phải đi vòng qua ngã rẽ.

https://thuviensach.vn

Điều tệ nhất họ có thể làm với chúng ta là gì nào? Mel chỉ ra. Bắt chúng ta rời đi ư?

Cô nói đúng.

Chắc chắn là mọi thứ đã thay đổi nếu bây giờ đó là điều tệ nhất mà tôi thấy sợ hãi từ con người.

Tôi hít một hơi thở sâu – lại để ý thấy cái mùi lạ lùng, sai trái đó – và đi vòng qua vách đá vào trong bệnh viện.

Không có ai chú ý tới tôi.

Doc đang quỳ trên sàn, mặt vùi trong hai bàn tay, vai anh nhấp nhô. Jeb đang cúi xuống, vỗ về lưng anh.

Jared và Kyle đang đặt một cái cáng thô kệch bên cạnh một trong những chiếc giường ở giữa phòng.

Khuôn mặt Jared cứng rắn – chiếc mặt nạ đã quay trở lại trong lúc anh đi xa.

Những chiếc giường không trống như thường lệ. Cái gì đó, được che bên dưới lớp chăn màu xanh đậm, đang chiếm diện tích của cả hai cái giường. Dài và không đều, với những đường cong và góc cạnh quen thuộc…

Cái bàn tự làm của Doc được đặt trên đầu hai cái giường này, trong ánh sáng mặt trời rực rỡ nhất. Cái bàn sáng lấp lánh ánh bạc – những tai nghe sáng loá và một tập hợp những dụng cụ y tế cổ lỗ mà tôi không thể gọi tên.

Sáng hơn cả những thứ này là vài vật màu bạc khác. Những phần thân thể toả sáng lung linh của một thứ màu bạc bị kéo dãn ra thành những mảnh vụn xoắn xít, đau đớn đặt trên mặt bàn… những sợi tua bạc nhỏ xíu bị giật ra và lột trần và nằm rải rác… những giọt chất lỏng màu bạc vung vãi trên bàn, trên chăn, trên tường…

Tiếng thét của tôi xé toạc sự im lặng trong căn phòng. Toàn bộ căn phòng. Nó quay cuồng và rung lắc cùng với âm thanh, lượn vòng vòng quanh tôi khiến cho tôi không thể nào tìm được đường ra. Những bức tường, những bức tường vấy bẩn màu bạc, dâng lên chặn đứng lối thoát của tôi bất kể là tôi chạy sang hướng nào.

https://thuviensach.vn

Ai đó hét lên tên tôi, nhưng tôi không thể nghe được đó là giọng của ai. Tiếng thét quá to. Nó làm đầu tôi phát đau. Bức tường đá, chất màu bạc rỉ ra, đâm sầm vào tôi, và tôi ngã xuống sàn. Những bàn tay nặng nề giữ tôi ở đó.

"Doc, giúp với!"

"Có chuyện gì với cô ấy vậy?"

"Nó lên cơn à?"

"Cô ấy đã thấy gì?"

"Không có gì – không có gì cả. Những thi thể đã được đậy lại!"

Đó là một lời nói dối! Những thi thể rành rành là chưa được che đậy, nằm rải rác vặn vẹo một cách kinh khủng ngang qua cái bàn phát sáng. Những thi thể bị cắt, bị xẻ, bị tra tấn, bị xé toạc thành những sợi tua quái dị…

Tôi vẫn còn nhìn thấy rõ ràng những xúc tu còn lại dính trên phần thân trước bị cắt xẻ của một đứa trẻ. Chỉ là một đứa trẻ! Một đứa bé! Một đứa bé bị ném vung vãi thành từng mảnh vụn vỡ ngang qua chiếc bàn lấm tấm máu của chính nó…

Dạ dày tôi cuộn lên y như những bức tường bị gập lại, và chất a xít trào lên tới cổ họng tôi.

"Wanda? Cô nghe thấy tôi không?"

"Cô ấy có tỉnh không?"

"Tôi nghĩ cô ấy sắp nôn."

Giọng nói cuối cùng nói đúng. Những bàn tay cứng rắn giữ lấy đầu tôi khi chất a xít trong dạ dày tôi trào lên dữ dội.

"Chúng ta phải làm gì đây, Doc?"

"Giữ cô ấy – đừng để cô ấy tự làm đau mình."

Tôi ho và quằn quại, cố trốn thoát. Cổ họng tôi đã thông.

"Để tôi đi!" cuối cùng tôi cũng khạc ra được. Từ ngữ lộn xộn. "Tránh xa tôi ra! Tránh xa tôi ra; lũ quái vật! Lũ man rợ!"

Tôi lại gào lên không lời, quằn quại bên dưới những bàn tay nắm giữ tôi.

"Bình tĩnh, Wanda! Suỵt! Không sao!" Đó là giọng Jared. Chỉ một lần này, kể cả đó là Jared cũng không quan trọng nữa.

https://thuviensach.vn

“Quái vật!” tôi hét vào mặt anh.

“Cô ấy đang bị kích động,” Doc bảo anh. “Giữ nhé.” Một cú tát thẳng tay, đau nhói vả vào mặt tôi. Có một tiếng hít vào, xa khỏi đám đông hỗn loạn gần kề.

“Các người đang làm cái gì thế?” Ian la lên.

“Nó đang bị lên cơn co giật hay cái gì đó, Ian. Doc đang cố làm nó tỉnh lại.”

Tai tôi ong ong, nhưng không phải là vì cú tát. Đó là vì mùi – mùi của những giọt máu bạc nhỏ xuống nền nhà – mùi máu của các linh thể. Căn phòng cuồng quay xung quanh tôi như một sinh vật sống. Ánh sáng vặn xoắn thành những hình thù kì lạ, cong lại thành những hình quái vật từ trong quá khứ của tôi. Một Kền Kền đang giương cánh… một con quái vật móng vuốt vung những cái càng nặng nề của nó vào mặt tôi… Doc mỉm cười và giơ tay cho tôi với những giọt màu bạc vẫn còn nhỏ ra từ đầu ngón tay anh ta…

Căn phòng xoay tròn một lần nữa, chậm thôi, rồi biến thành màu đen.

Tôi không bất tỉnh lâu. Chắc chỉ vài giây sau đầu tôi đã lại tỉnh táo. Tôi quá tỉnh táo; tôi ước gì tôi có thể mụ mị lâu hơn.

Tôi đang di chuyển, lên lên xuống xuống, và tối quá không nhìn thấy gì cả. Thật đáng mừng, cái mùi kinh khủng kia đã nhạt đi. Không khí ẩm mốc của hang động giống như mùi nước hoa.

Cảm giác được bế bồng, được ôm ấp, rất thân quen. Cái tuần đầu tiên sau khi Kyle làm tôi bị thương, tôi đã đi đến rất nhiều nơi trên cánh tay Ian.

“… tưởng cô ấy đã đoán được chúng ta định làm gì. Có vẻ như tôi đã sai,” Jared đang lẩm bẩm.

“Anh tưởng đó là chuyện đã xảy ra à?” Giọng Ian xuyên qua đường hầm yên tĩnh. “Rằng cô ấy sợ vì Doc đang cố lấy những linh thể ra? Rằng cô ấy sợ cho chính mình?”

Jared không trả lời trong một phút. “Cậu thì không nghĩ vậy à?”

Ian phát ra một âm thanh ùng ục trong cổ họng. “Không. Tôi không nghĩ vậy. Mặc dù tôi vô cùng ghê tởm vì anh đã mang về thêm nhiều … nạn nhân nữa cho Doc, mang họ về bây giờ! – mặc dù việc đó đã làm dạ dày tôi

https://thuviensach.vn

cuộn lên, nhưng đó không phải là thứ làm cô ấy khổ sở. Làm sao anh có thể mù quáng đến thế hả? Anh không thể tưởng tượng được cô ấy sẽ cảm thấy như thế nào ở trong đó hay sao?"

"Tôi biết là chúng tôi đã che đậy mấy thi thể trước khi –"

"Nhầm thi thể rồi, Jared. Ôi, tôi chắc chắc Wanda sẽ khổ sở trước những thi thể con người – cô ấy quá dịu dàng; bạo lực và cái chết không phải là một phần trong thế giới bình thường của cô ấy. Nhưng hãy nghĩ đến những thứ ở trên bàn sẽ có ý nghĩa gì với cô ấy." (Mình yêu nhất Ian ở chỗ này)

Anh mất thêm một giây nữa. "Ôi." "Phải. Nếu tôi hay anh bước vào một phòng giải phẫu của con người, với những phần cơ thể bị cắt rời, với máu me vương vãi khắp nơi, chúng ta sẽ không cảm thấy tệ hại như cô ấy. Chúng ta đã từng nhìn thấy tất cả những cái đó từ trước – thậm chí trước cả cuộc chiếm đóng, ít nhất là trong những bộ phim kinh dị. Tôi cá là cô ấy chưa từng bị nhìn thấy bất kì thứ gì như thế trong tất cả những kiếp sống của cô ấy."

Tôi lại thấy muốn bệnh. Những lời của anh mang cơn bệnh trở lại. Hình ảnh ấy. Cái mùi ấy.

"Để tôi đi," tôi thì thào. "Đặt tôi xuống."

"Anh không định đánh thức em. Anh xin lỗi." Những lời cuối cùng rất chân thành, không chỉ xin lỗi vì đã đánh thức tôi.

"Để tôi đi."

"Em đang không khoẻ. Anh sẽ mang em về phòng em." "Không. Đặt tôi xuống ngay."

"Wanda à –"

"Ngay!" Tôi hét lên. Tôi đẩy ngực Ian, vung chân vùng thoát cùng lúc. Sự vật lộn hung hãn của tôi làm anh ngạc nhiên. Anh tuột tay khỏi tôi, và tôi ngã chống tay xuống sàn.

Tôi bật dậy từ tư thế bò và bỏ chạy.

"Wanda!"

"Để cô ấy đi."

"Đừng chạm vào tôi! Wanda, trở lại đi!"

https://thuviensach.vn

Nghe như là họ đang vật lộn đằng sau tôi, nhưng tôi không dừng lại. Tất nhiên họ đang đánh nhau. Họ là con người. Bạo lực là niềm vui thú của họ.

Tôi không dừng lại khi trở vào trong ánh sáng. Tôi lao qua căn hầm vườn mà không nhìn vào bất kì một con quái vật nào ở đó. Tôi có thể cảm nhận được mắt họ dán lên người tôi, nhưng tôi không quan tâm.

Tôi cũng không quan tâm tôi đang đi đâu. Chỉ là nơi nào đó để tôi được ở một mình. Tôi tránh những đường hầm có người gần đó, chạy xuống đường hầm trống đầu tiên tôi tìm thấy.

Đó là đường hầm phía đông. Đây là lần thứ hai tôi chạy qua hành lang này trong ngày hôm nay.

Lần trước trong niềm hân hoan, lần này là trong nỗi kinh hoàng. Thật khó để nhớ được chiều nay tôi đã cảm thấy như thế nào, khi biết rằng đội đi trộm đã trở về nhà. Giờ đây mọi thứ đều tăm tối và kinh khủng, bao gồm cả sự trở về của họ. Cùng những phiến đá đó giờ lại giống như ác quỷ.

Mặc dù vậy con đường này là sự lựa chọn đúng đắn của tôi. Chẳng ai có lý do gì để tới đây cả, và nơi này trống rỗng.

Tôi chạy đến đầu xa nhất của đường hầm, vào trong bóng tối sâu thẳm của căn phòng vui chơi trống không. Tôi đã chơi đùa với họ chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi trước đó thật ư? Đã tin vào những nụ cười trên khuôn mặt họ, không nhìn thấy những con quái vật ở bên trong…

Tôi di chuyển về phía trước cho tới khi lội tới mắt cá chân trong thứ nước nhơn nhớt của dòng suối đen. Tôi lùi lại, bàn tay giơ ra, tìm kiếm bức tường. Khi tôi tìm thấy một mỏm đá thô ráp – sắc lẻm dưới những ngón tay tôi – tôi quay vào một cái hố lõm đằng sau một tảng đá nhô ra và cuộn mình thành một quả bóng chặt khít trên sàn đất.

Không phải như chúng ta đã nghĩ đâu. Doc không cố tình làm đau ai cả; anh ấy chỉ đang cố cứu –

CÚT RA KHỎI ĐẦU TÔI! Tôi gào lên.

Khi tôi ép cô ấy tránh xa khỏi tôi – kéo cô ấy ra để không phải chịu đựng những phán đoán của cô ấy nữa – tôi nhận ra cô ấy đã trở nên yếu đuối đến thế nào trong suốt những tháng ngày dễ dãi này. Tôi đã được chấp nhận đến mức nào. Được khuyến khích đến mức nào.

https://thuviensach.vn

Tôi gần như dễ dàng làm cô ấy câm nín. Dễ dàng như đáng ra phải thế ngay từ lúc đầu.

Giờ đây chỉ còn lại tôi. Chỉ có tôi, và nỗi đau và cơn hoảng loạn mà tôi sẽ không bao giờ thoát được. Tôi sẽ không bao giờ ngừng được hình ảnh đó trong đầu tôi nữa. Tôi sẽ không bao giờ được giải thoát khỏi nó. Nó sẽ mãi mãi thành một phần của tôi.

Tôi không biết làm sao để để tang tại đây. Tôi sẽ không để tang theo cách của con người cho sự mất mát của những linh thể mà tôi không bao giờ biết đến tên tuổi. Cho đứa trẻ bị vương vãi trên bàn.

Tôi chưa từng bao giờ phải để tang trên Hành tinh Gốc. Tôi không biết ở đó nó diễn ra thế nào, ở quê nhà chân chính nhất của giống loài tôi. Vì thế tôi chọn theo cách của loài Dơi. Có vẻ như nó cũng thích hợp, ở đây tối đen gần như bị mù vậy. Loài Dơi để tang trong im lặng – không hát hàng tuần trời cho đến khi nỗi đau trống vắng vì thiếu âm nhạc trở nên tệ hơn cả nỗi đau vì đã mất một linh thể. Tôi đã từng trải qua mất mát tại đó. Một người bạn, bị chết trong một tai nạn kì cục, một cái cây bị đổ trong đêm, được tìm thấy quá trễ không thể cứu anh ấy ra khỏi cơ thể vật chủ đã bị nghiền nát được nữa. Sự Hài Hoà… Xoắn Trôn Ốc… Lên Trên; đó là những từ sẽ mô tả được tên anh trong ngôn ngữ này. Không chính xác, nhưng cũng gần đúng. Không có nỗi kinh hoàng nào trong cái chết của anh ấy, chỉ có nỗi tiếc thương. Một tai nạn.

Tiếng dòng nước róc rách quá chói tai không nhắc tôi nhớ tới những bài hát của chúng tôi được. Tôi có thể để tang bên cạnh những tiếng ồn ào không vần điệu của nó.

Tôi cuộn chặt tay quanh vai và để tang cho đứa trẻ và những linh thể khác đã chết cùng với nó. Những anh em của tôi. Gia đình của tôi. Nếu tôi đã tìm được cách để thoát khỏi nơi này, nếu tôi đã cảnh báo Người truy tìm, thì phần còn lại của họ sẽ không bị cắt xén nham nhở quá vô ý thức và bị trộn lẫn vào nhau trong căn phòng ngập ngụa máu như vậy.

Tôi muốn khóc, để nỗi đau đớn thêm sắc bén. Nhưng đó cũng là cách của con người. Vì thế tôi khoá chặt đôi môi của mình và gập người trong bóng tối, giữ nỗi đau trong lòng.

https://thuviensach.vn

Sự yên tĩnh của tôi, cuộc để tang của tôi, đã bị cướp đoạt.

Họ chỉ mất vài giờ. Tôi nghe thấy họ đang tìm kiếm, nghe thấy giọng nói của họ vang vọng và méo mó trong đường hầm dài. Họ đang gọi tên tôi, chờ đợi một câu trả lời. Khi họ không nhận được gì, họ mang theo đèn. Không phải những cái đèn xanh mờ sẽ không bao giờ chỉ ra được chỗ trốn của tôi ở đây, dưới đống đá tối tăm này, mà là những cái đèn pin màu vàng sáng rỡ. Họ quét ánh sáng đèn qua qua lại lại. Thậm chí với cả đèn pin, họ cũng không tìm thấy tôi cho tới tận khi tìm kiếm căn phòng lần thứ ba. Tại sao họ không thể để tôi được yên chứ?

Khi cuối cùng ánh sáng đèn pin cũng tìm ra được tôi, có một tiếng hít hà vui mừng.

“Tôi đã tìm được cô ấy! Bảo những người khác trở vào trong đi! Rút cục cô ấy vẫn ở trong này!”

Tôi biết giọng nói này, nhưng tôi không đặt một cái tên cho nó. Chỉ là một con quái vật khác.

“Wanda? Wanda à? Cô có sao không?”

Tôi không ngẩng đầu lên hay mở mắt ra. Tôi đang để tang.

“Ian đâu rồi?”

“Anh nghĩ chúng tôi có nên tìm Jamie không?”

“Nó không nên đi trên cái chân đó.”

Jamie. Tôi rùng mình trước cái tên của nó. Jamie của tôi. Nó cũng là một con quái vật. Nó giống như những người còn lại. Jamie của tôi. Nghĩ tới nó làm tôi phát đau thực sự.

“Cô ấy ở đâu?”

“Ở đây, Jared. Cô ta không… phản ứng.”

“Chúng tôi đã không chạm vào cô ta.”

“Đây, đưa tôi cái đèn,” Jared nói. “Nào, mấy anh, ra khỏi đây đi. Tình trạng khẩn cấp qua rồi. Cho cô ấy chút không khí, okay?”

Có một tiếng lê chân không vang được xa.

“Thật là, mọi người. Các vị chẳng giúp được gì đâu. Đi đi. Ra ngoài hết đi.”

https://thuviensach.vn

Đầu tiên tiếng bước chân rất chậm, rồi tăng lên. Tôi có thể nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân xa dần trong căn phòng rồi ra khỏi nó.

Jared chờ cho đến khi căn hầm lại im lặng lần nữa.

“Okay, Wanda, chỉ còn cô và tôi.”

Anh chờ một vài câu trả lời nào đó.

“Nghe này, tôi đoán chuyện này hơi… tồi tệ. Chúng tôi không bao giờ muốn cô nhìn thấy chuyện đó. Tôi xin lỗi.”

Xin lỗi ư? Geoffrey đã nói đó là ý của Jared. Anh đã muốn lôi tôi ra, cắt tôi thành từng mảnh nhỏ, vấy máu tôi lên bức tường. Anh sẽ từ từ xẻ tôi thành một triệu mảnh nếu anh có thể tìm được một cách để giữ con quái vật yêu thích của anh còn sống cùng với anh. Xẻ thịt tất cả chúng tôi thành từng mảnh.

Anh im lặng một lúc lâu, vẫn chờ tôi phản ứng.

“Trông cô như là muốn ở một mình. Vậy cũng được. Tôi sẽ giữ họ tránh xa, nếu đó là việc cô muốn.”

Tôi không di chuyển.

Cái gì đó chạm vào vai tôi. Tôi tránh xa khỏi nó, vào trong những phiến đá sắc.

“Xin lỗi,” anh lẩm bẩm.

Tôi nghe thấy anh đứng dậy, và ánh sáng – đỏ rực đằng sau đôi mắt nhắm của tôi – bắt đầu nhạt đi khi anh bước ra.

Anh gặp ai đó ở cửa hang.

“Cô ấy đâu?”

“Cô ấy muốn ở một mình. Để mặc cô ấy đi.”

“Đừng chắn ngang đường tôi lần nữa, Howe.”

“Cậu tưởng cô ấy muốn sự an ủi từ cậu? Từ một con người ư?”

“Tôi không tham gia vào việc này –“

Jared trả lời bằng giọng thấp, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy những tiếng vang. “Không phải lần này. Cậu là một trong số chúng tôi, Ian. Kẻ thù của cô ấy. Cậu có nghe thấy cô ấy đã nói gì trong đó không? Cô ấy đã gào lên lũ quái vật. Giờ đó là cách cô ấy nhìn chúng ta. Cô ấy không muốn sự an ủi của cậu.”

https://thuviensach.vn

“Đưa đèn cho tôi.” Họ không nói nữa. Một phút trôi qua, và tôi nghe thấy những bước chân chầm chậm di chuyển quanh rìa căn phòng. Dần dần, ánh sáng quét qua chỗ tôi, lại biến mí mắt tôi thành một màu đỏ rực.

Tôi ôm lấy mình chặt hơn nữa, nghĩ là anh sẽ chạm vào tôi.

Có một tiếng thở dài, rồi có tiếng anh ngồi lên đá, không gần chỗ tôi như tôi đã tưởng.

Với một tiếng clích, ánh sáng biến mất.

Tôi im lặng chờ anh nói chuyện trong một lúc lâu, nhưng anh chỉ im lặng giống như tôi.

Cuối cùng, tôi thôi không chờ nữa và trở lại với cuộc để tang của mình. Ian không chen ngang. Tôi ngồi trong bóng tối của cái hố lớn trên mặt đất và than khóc cho những linh thể đã mất với một con người ở cạnh bên.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Biến Mất

Ian ngồi bên tôi ba ngày trong bóng tối.

I

Mỗi lần anh chỉ bỏ đi trong vài phút, để lấy thức ăn và nước uống cho chúng tôi. Đầu tiên, Ian ăn, mặc dù tôi không ăn. Rồi, khi anh nhận ra rằng không phải vì không ngon miệng mà tôi để mặc khay thức ăn còn nguyên, anh cũng ngừng ăn.

Tôi tranh thủ những lần vắng mặt ngắn ngủi của anh để đáp ứng nhu cầu tự nhiên mà tôi không thể nào bỏ qua, thầm cảm ơn con suối bốc mùi ở liền kề. Với việc nhịn đói của tôi, những nhu cầu này cũng biến mất.

Tôi không thể không ngủ, nhưng tôi không để mình được thoải mái. Ngày đầu tiên, tôi thức dậy thấy đầu và vai mình đang nằm gọn trong lòng anh. Tôi lùi xa khỏi anh, run rẩy tệ hại đến nỗi anh không dám lặp lại cử chỉ đó nữa. Sau đó, tôi dựa vào bức tường chỗ tôi ngồi, và khi tôi thức dậy, tôi lại cuộn tròn vào quả bóng câm lặng của mình ngay lập tức.

“Xin em,” Ian thì thầm vào ngày thứ ba – ít nhất tôi cũng nghĩ đó là ngày thứ ba; không có cách nào để chắc chắn về khoảng thời gian đã đi qua ở cái nơi tối tăm, im ắng này. Đó là lần đầu tiên anh nói chuyện. Tôi biết có một khay thức ăn ở trước mặt tôi. Anh đẩy nó tới gần hơn, cho đến khi nó chạm vào chân tôi. Tôi tránh ra xa.

“Xin em đấy, Wanda. Làm ơn ăn gì đi.”

Anh đặt bàn tay lên cánh tay tôi nhưng bỏ ra rất nhanh khi tôi rúm lại bên dưới nó.

https://thuviensach.vn

“Xin em đừng ghét anh. Anh xin lỗi. Nếu anh biết được… anh sẽ ngăn cản họ. Anh sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa.”

Anh sẽ không bao giờ ngăn cản họ. Anh cũng chỉ là một trong số đông. Và, như Jared đã nói, trước đây anh đâu có phản đối. Tôi là kẻ thù, thậm chí với lòng trắc ẩn vĩ đại nhất, phạm vi tình yêu thương của loài người cũng chỉ giới hạn trong giống loài của họ mà thôi.

Tôi biết Doc không bao giờ có thể cố tình gây ra đau đớn trên một con người khác. Tôi thậm chí không nghĩ anh ta có thể nhìn một việc như thế, với bản tính dịu dàng như anh ta. Nhưng một con sâu thì sao, một con rết thì sao? Tại sao anh ta lại phải quan tâm tới nỗi đau đớn của một sinh vật ngoài hành tinh xa lạ? Tại sao anh ta phải phiền lòng khi giết chết một đứa bé – từ từ, xẻ nó thành từng mảnh một – nếu nó chẳng có lấy một cái miệng của con người để mà gào thét?

“Đáng lẽ anh phải kể với em,” Ian thì thầm.

Liệu có quan trọng gì không nếu tôi chỉ đơn giản là được kể thay vì phải nhìn thấy những mảnh vụn bị tra tấn của chính mình? Liệu cơn đau có bớt mãnh liệt không?

“Xin em ăn đi.”

Sự im lặng trở lại. Chúng tôi ngồi im trong một lát, có lẽ là một giờ.

Ian đứng dậy và khẽ bước đi.

Tôi không thể nào hiểu nổi cảm xúc của mình. Trong giây phút đó, tôi căm ghét cơ thể mà tôi đang bị trói buộc vào. Làm sao có thể hiểu được chuyện anh ra đi lại làm tôi buồn bã? Tại sao tôi lại đau đớn khi có được sự cô độc mà tôi mong mỏi? Tôi đã muốn con quái vật đó trở lại, và đó là chuyện hoàn toàn sai lầm.

Tôi không ở một mình được lâu. Tôi không biết liệu Ian đã đi tìm ông hay là ông đang chờ Ian bỏ đi, nhưng tôi nhận ra tiếng huýt sáo suy tư của Jeb khi ông tiến vào bóng tối.

Tiếng huýt sáo ngừng cách tôi vài feet, rồi có một tiếng clích lớn. Một chùm ánh sáng vàng đốt cháy mắt tôi. Tôi phải chớp mắt.

Jeb đặt ngọn đèn xuống, chống đầu lên. Nó tạo một vòng sáng trên cái trần thấp và một khối ánh sáng rộng hơn, khuếch tán xung quanh chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Jeb ngồi xuống bức tường bên cạnh tôi.

“Vậy là định nhịn ăn đến chết hả? Kế hoạch là thế phải không?”

Tôi lườm vào sàn nhà bằng đá.

Nếu tôi thành thật với chính mình, tôi sẽ biết rằng thời gian để tang của tôi đã hết. Tôi đã tiếc thương. Tôi không quen biết đứa bé hay bất kì linh thể nào trong cái hang kinh dị đó. Tôi không thể tiếc thương cho những người lạ suốt cả đời. Không, giờ đây tôi đang tức giận.

“Nếu cháu muốn chết, có nhiều cách dễ dàng hơn và nhanh chóng hơn.”

Cứ như là tôi không ý thức được chuyện đó. “Vậy thì hãy mang tôi tới cho Doc đi,” tôi quạc lên.

Jeb không ngạc nhiên khi nghe tôi nói chuyện. Ông tự gật đầu với mình, như thế đó chính xác là điều ông đã biết sẽ thốt ra khỏi miệng tôi.

“Cháu đã mong chúng ta từ bỏ chỉ như vậy thôi sao, Wanderer?” Giọng của Jeb cứng rắn và nghiêm trang hơn bất kì lúc nào tôi từng biết. “Chúng ta có một bản năng sống còn mạnh hơn thế rất nhiều. Tất nhiên chúng ta muốn tìm ra cách để lấy lại trí óc của chúng ta. Một ngày nào đó bất kì ai trong chúng ta cũng có thể bị như vậy. Chúng ta đã mất đi quá nhiều người chúng ta yêu thương.

“Việc đó không dễ dàng. Mỗi lần thất bại Doc đã gần như chết đi – cháu đã nhìn thấy việc đó. Nhưng đó là hiện thực của chúng ta, Wanda à. Đây là thế giới của chúng ta. Chúng ta đã thua một cuộc chiến. Chúng ta sắp bị tuyệt diệt. Chúng ta đang tìm những cách để tự cứu chính mình.”

Lần đầu tiên, Jeb nói với tôi với tư cách là một linh thể chứ không phải là con người. Mặc dù vậy tôi đã có một cảm giác rằng ông luôn luôn phân biệt rõ ràng. Ông chỉ là một con quái vật lịch sự mà thôi.

Tôi không thể chối bỏ sự thật trong những gì ông đang nói, hay tính hợp lý của nó. Cơn kinh hoàng đã qua, và tôi lại là chính mình. Sự công tâm nằm trong bản chất con người tôi.

Một vài người ở đây có thể nhìn sự việc từ góc độ của tôi; ít nhất là Ian. Vậy thì, tôi cũng có thể nhìn từ góc độ của họ. Họ là những con quái vật, nhưng có lẽ là những con quái vật có thể biện hộ được cho những gì họ đang làm.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên họ sẽ nghĩ bạo lực chính là câu trả lời. Họ không thể nào tưởng tượng ra được bất kì một giải pháp nào khác. Tôi có thể nào đổ lỗi cho họ rằng lập trình gien đã hạn chế khả năng giải quyết vấn đề của họ theo cách này được chăng?

Tôi hắng giọng, nhưng giọng tôi vẫn còn khàn đặc vì lâu không dùng. "Chặt vụn mấy đứa bé sẽ không cứu được ai hết, Jeb. Giờ đây tất cả họ đều chết."

Ông im lặng trong một lúc. "Bọn ta không thể phân biệt trẻ con và người lớn trong loài của cháu."

"Không, tôi biết thế."

"Loài của cháu cũng đã không chừa trẻ con của chúng ta."

"Mặc dù vậy chúng tôi đã không tra tấn chúng. Chúng tôi không bao giờ cố ý gây ra bất kì sự đau đớn nào."

"Các người làm chuyện còn tồi tệ hơn. Các người xoá sạch chúng."

"Các người làm cả hai việc."

"Phải, chúng ta làm vậy – bởi vì chúng ta phải thử. Chúng ta phải tiếp tục chiến đấu. Đó là cách duy nhất chúng ta biết. Tiếp tục chiến đấu hay là quay mặt vào tường và chết." Ông nhướn một bên lông mày vào tôi. Chắc hẳn việc đó giống với việc mà tôi đang làm.

Tôi thở dài và cầm lấy chai nước Ian đã để gần chân mình. Tôi uống một ngụm dài, và lại hắng giọng.

"Sẽ không bao giờ được đâu, Jeb à. Bác có thể cứ cắt chúng tôi thành từng mảnh một, nhưng bác sẽ chỉ giết thêm càng nhiều sinh vật có tri giác nữa mà thôi. Chúng tôi không sẵn sàng giết chóc, nhưng cơ thể chúng tôi cũng không yếu ớt. Những xúc giác của chúng tôi trông nhẹ như sợi tóc bằng bạc, nhưng chúng khoẻ hơn các bộ phận bên trong của bọn bác. Đó là việc đang xảy ra, phải không? Doc cắt xẻo gia đình của tôi, và những chân tay của họ sắt vụn não của người của bác."

"Như pho mát gạn kem vậy," ông đồng ý.

Tôi buồn nôn và rùng mình trước hình ảnh ấy.

"Nó cũng làm ta muốn bệnh," ông thừa nhận. "Doc thực sự phát điên. Cứ mỗi lần cậu ta tưởng mình đã phá vỡ được nó, nó lại vòng trở lại. Cậu

https://thuviensach.vn

ta đã thử mọi thứ có thể nghĩ ra được, nhưng không thể cứu họ thoát khỏi bị biến thành món cháo yến mạch. Linh thể không phản ứng với thuốc mê… hay thuốc độc.”

Giọng tôi phát ra thô ráp cùng với niềm kinh sợ mới. “Tất nhiên là không. Cấu trúc hoá học của chúng tôi hoàn toàn khác.”

“Một lần, một trong số các linh thể dường như đoán được việc gì sắp xảy ra. Trước khi Doc có thể đánh bất tỉnh con người, cái thứ bàng bạc đó đã nghiền nát bộ óc anh ta từ bên trong. Tất nhiên, chúng ta không biết chuyện đó mãi cho đến khi Doc mở anh ta ra. Anh chàng chỉ cứ thế đổ sụp xuống.”

Tôi rất ngạc nhiên, bị ấn tượng một cách kì lạ. Linh thể đó chắc phải rất can đảm. Tôi đã không có đủ can đảm để lựa chọn bước đó, thậm chí ngay từ lúc đầu khi tôi chắc rằng họ sẽ cố tra tấn tôi để moi được chính cái thông tin ấy. Tôi đã không tưởng tượng được họ sẽ thử tự mình mổ xẻ để ra câu trả lời; việc làm đó quá rõ ràng là sẽ đi đến thất bại, tôi chưa từng nghĩ tới việc đó.

“Jeb, chúng tôi là những sinh vật khá nhỏ bé, hoàn toàn phụ thuộc vào những vật chủ không tự nguyện. Chúng tôi sẽ không thể duy trì nòi giống được lâu nếu không có vài sự phòng vệ nào đó.”

“Ta không chối là loài của cháu có quyền được phòng vệ. Ta chỉ đang nói với cháu rằng chúng ta sẽ tiếp tục chiến đấu, bằng bất kì cách nào có thể. Chúng ta không định gây ra đau đớn cho bất kì ai. Chúng ta chỉ vô tình gây ra trong quá trình tiến lên. Nhưng chúng ta sẽ tiếp tục chiến đấu.”

Chúng tôi nhìn vào nhau.

“Vậy thì có lẽ bác nên để Doc xẻ thịt tôi ra. Tôi còn có ích cho việc gì khác nữa?”

“Nào, nào. Đừng có ngốc thế, Wanda. Loài người chúng ta không lô gíc đến như thế. Chúng ta có phạm vi tốt xấu rộng hơn loài của cháu rất nhiều. Chà, có lẽ phần lớn là xấu.” Tôi gật đầu với câu đó, nhưng ông vẫn nói tiếp, lờ tôi đi.

“Chúng ta đề cao cá nhân. Xét cho cùng, có lẽ chúng ta đặt quá nhiều sự trân trọng cho một cá nhân. Về mặt lý thuyết, ví dụ nhé, Paige sẽ hi sinh

https://thuviensach.vn

bao nhiêu người để giữ mạng sống cho Andy? Câu trả lời sẽ không có lý một chút xíu nào nếu cháu cho rằng toàn thể nhân loại đều tương đương.

"Giá trị của cháu ở đây… Chà, việc đó cũng không có lý cho lắm khi cháu xem xét dưới góc độ của con người. Nhưng có vài người coi trọng cháu hơn cả một con người xa lạ. Phải thừa nhận, ta tự đặt mình vào trong nhóm đó. Ta coi cháu là bạn, Wanda à. Tất nhiên, việc đó sẽ không tốt lành lắm nếu cháu ghét ta.

"Cháu không ghét bác, Jeb. Nhưng…"

"Sao cơ?"

"Cháu chỉ không thấy được làm sao cháu có thể sống ở đây được nữa. Không thể khi mà bọn bác sẽ còn chém giết gia đình cháu trong căn phòng kế bên. Và rõ ràng là cháu cũng không thể ra đi. Vậy bác hiểu ý cháu chưa? Còn lựa chọn nào khác cho cháu ngoài cuộc chém giết vô nghĩa của Doc?" tôi rùng mình.

Ông gật đầu một cách nghiêm túc. "Nào, đó là một điểm thực sự giá trị. Thật không công bằng khi bắt cháu phải sống theo cách đó."

Dạ dày tôi rớt xuống. "Nếu cháu có một lựa chọn, cháu thà là bác bắn cháu còn hơn, thật đấy," tôi thì thầm.

Jeb cười lớn. "Chậm lại ngay đó, cưng à. Không ai bắn bạn của ta, hay là xẻ thịt cũng không. Tôi biết cháu không nói dối, Wanda à. Nếu cháu nói rằng cách của chúng ta sẽ không thành công, thì chúng ta sẽ phải nghĩ lại. Ta sẽ bảo mấy cậu nhóc là tạm thời họ không được mang về thêm linh thể nào nữa. Bên cạnh đó, ta nghĩ thần kinh của Doc cũng vỡ vụn rồi. Cậu ta không thể chịu đựng thêm được nữa."

"Bác có thể đang nói dối với cháu," tôi nhắc nhở ông. "Cháu không thể biết được."

"Vậy thì cháu phải tin ta thôi. Bởi vì ta sẽ không bắn cháu. Và ta cũng không để cháu tuyệt thực đến chết. Ăn gì đi, nhóc. Đó là lệnh đấy."

Tôi hít một hơi dài, cố suy nghĩ. Tôi không chắc liệu chúng tôi đã đi tới một thoả hiệp hay chưa. Chẳng có gì có lý trong cơ thể này hết. Tôi thích những con người ở đây quá nhiều. Họ là bạn. Những người bạn quái vật mà tôi không thể nhìn rõ trong ánh sáng khi bị chìm lấp trong cảm xúc.

https://thuviensach.vn

Jeb nhặt một miếng bánh ngô hình vuông dày phủ mật ong lên và ấn nó vào tay tôi.

Nó tạo ra một đống lộn xộn ở đó, vỡ ra thành những mẩu dính dấp vào ngón tay tôi. Tôi lại thở dài và bắt đầu dùng lưỡi liếm ngón tay.

“Thế mới ngoan! Chúng ta sẽ vượt qua tình trạng khó khăn này. Mọi chuyện sẽ ổn cả, rồi cháu xem. Cố suy nghĩ tích cực vào.”

“Suy nghĩ tích cực,” tôi lẩm bẩm với một miệng đầy thức ăn, lắc đầu không tin. Chỉ có Jeb…

Lúc đó Ian trở lại. Khi anh bước vào vòng sáng của chúng tôi và nhìn thấy thức ăn trên tay tôi, cái nhìn trên mặt anh khiến lòng tôi đầy tội lỗi. Đó là cái nhìn nhẹ nhõm tràn ngập vui sướng.

Không, tôi đã không bao giờ cố tình gây ra nỗi đau thể xác cho bất kì ai, nhưng tôi đã làm Ian tổn thương sâu sắc chỉ bằng cách làm chính mình tổn thương. Cuộc sống của con người thật lộn xộn không tin được. Thật là một đống lộn xộn.

“Bác đây rồi, Jeb,” anh nói bằng giọng khàn khàn khi ngồi xuống đối diện với chúng tôi, hơi gần Jeb hơn. “Jared đoán có thể bác ở đây.”

Tôi kéo mình tới gần anh nửa foot, hai tay tôi nhức nhối vì không cử động quá lâu, và đặt bàn tay mình vào tay anh.

“Xin lỗi,” tôi thì thầm.

Anh lật bàn tay lên để nắm tay tôi. “Đừng xin lỗi anh.”

“Đáng lẽ em phải biết. Bác Jeb nói đúng. Tất nhiên bọn anh phải phản công. Làm sao em có thể đổ lỗi cho bọn anh chuyện đó?”

“Khi em ở đây mọi chuyện đã khác. Đáng lẽ chuyện đó phải dừng lại.”

Nhưng chuyện tôi ở đây chỉ khiến việc giải quyết vấn đề càng quan trọng hơn. Làm sao để lôi tôi ra ngoài và giữ Melanie lại. Làm sao tẩy xoá tôi để mang cô ấy trở về.

“Mọi chuyện đều công bằng trong chiến tranh,” tôi lẩm bẩm, cố mỉm cười.

Anh yếu ớt cười lại. “Và trong tình yêu. Em quên mất phần đó.”

“Okay, dừng lại đã,” Jeb làu bàu. “Ta vẫn chưa nói xong.”

Tôi tò mò nhìn vào ông. Còn có chuyện gì nữa?

https://thuviensach.vn

“Nào.” Ông hít một hơi dài. “Cố đừng có nhắng lên nữa, okay?” ông hỏi, nhìn vào tôi.

Tôi đông cứng, nắm chặt tay Ian hơn nữa.

Ian ném một cái nhìn lo lắng vào Jeb.

“Bác sẽ nói với cô ấy ư?” Ian hỏi.

“Lại chuyện gì nữa?” tôi hổn hển. “Giờ là chuyện gì?” Jeb làm khuôn mặt cứng đờ như gỗ. “Là Jamie.”

Hai từ đó lại khiến thế giới lộn tùng phèo lần nữa.

Trong suốt ba ngày dài, tôi đã là Wanderer, một linh thể sống giữa con người. Tôi đột nhiên lại là Wanda, một linh thể rất bối rối với những cảm xúc của con người quá mạnh không thể kiểm soát được.

Tôi nhảy bật lên – kéo theo cả Ian, tay tôi khoá vào tay anh như một cái mỏ lết – rồi tôi bị lảo đảo, đầu quay mòng mòng.

“Trời. Ta đã bảo đừng có nhắng lên, Wanda. Jamie không sao. Nó chỉ thực sự lo lắng cho cháu. Nó đã nghe chuyện vừa xảy ra, và nó cứ hỏi cháu suốt – lo lắng phát điên, cái thằng nhóc đó – và ta không nghĩ việc đó tốt cho nó. Ta xuống đây để bảo cháu đi gặp nó. Nhưng cháu không thể đi thế này được. Trông cháu kinh khủng quá. Việc đó sẽ chỉ khiến thằng bé buồn khổ không cần thiết. Ngồi xuống và ăn thêm ít thức ăn đi.”

“Chân nó?” tôi hỏi.

“Có chút nhiễm trùng,” Ian lẩm bẩm. “Doc muốn nó nằm yên nếu không nó đã đi tìm em từ lâu lắm rồi. Nếu Jared không trói nó vào giường theo nghĩa đen, thì thế nào nó cũng đã tới.”

Jeb gật đầu. “Jared gần như đã xuống đây và mang cháu ra ngoài bằng vũ lực, nhưng ta đã bảo cậu ta để ta nói chuyện với cháu trước. Chẳng tốt lành gì cho thằng bé nếu nó thấy cháu hôn mê.”

Máu tôi như đã đông lại thành nước đá. Chắc chắn đó chỉ là tưởng tượng của tôi.

“Đã làm gì rồi?”

Jeb nhún vai. “Chẳng có gì để làm. Thằng bé khoẻ mạnh; nó sẽ chống cự được.”

“Chẳng có gì để làm sao? Ý bác là gì?”

https://thuviensach.vn

“Đó là nhiễm trùng do vi khuẩn,” Ian nói. “Chúng ta không có chút kháng sinh nào nữa.”

“Bởi vì chúng không hiệu quả - vi khuẩn thông minh hơn thuốc men của bọn anh rất nhiều. Phải có một cái gì đó tốt hơn, cái gì đó khác.”

“Chà, chúng ta chẳng có gì khác cả,” Jeb nói. “Nó là một thằng bé khoẻ mạnh. Nó chỉ phải chịu hết kì thôi.”

“Chịu… hết… kì.” Tôi lẩm bẩm từng lời trong kinh ngạc.

“Ăn gì đó đi.” Ian giục. “Em sẽ làm nó lo lắng khi thấy em thế này.”

Tôi dụi mắt, cố suy nghĩ mạch lạc. Jamie đang bệnh. Chẳng có gì để chữa cho nó ở đây cả. Không có lựa chọn nào khác ngoài việc chờ xem cơ thể nó có thể tự lành lại được không. Và nếu nó không thể…

“Không,” tôi hổn hển.

Tôi cảm thấy như mình đang đứng bên rìa mộ bác Walter lần nữa, lắng nghe tiếng cát rơi vào trong bóng tối.

“Không,” tôi rên lên, chiến đấu với kí ức ấy.

Tôi đã thực sự quay người và bắt đầu bước những bước cứng ngắc về phía lối ra.

“Chờ đã,” Ian nói, nhưng anh không kéo lại bàn tay vẫn đang nắm tay tôi. Anh bước cùng với tôi.

Jeb bắt kịp tôi ở đầu bên kia và dúi thêm ít thức ăn vào tay tôi.

“Hãy ăn vì thằng nhóc đó đi,” ông nói.

Tôi cắn mà không nếm được vị gì, nhai mà không nghĩ gì, nuốt mà không cảm nhận được thức ăn trôi xuống.

“Biết là con bé sẽ phản ứng thái quá mà,” Jeb làu bàu.

“Thế sao bác còn kể cho cô ấy?” Ian hỏi, bực bội.

Jeb không trả lời. Tôi tự hỏi tại sao. Chẳng lẽ nó còn tệ hơn cả tưởng tượng của tôi?

“Nó có ở trong bệnh viện không?” tôi hỏi bằng giọng không cảm xúc, không biến chuyển.

“Không, không,” Ian nhanh chóng trấn an tôi. “Nó ở trong phòng em.”

Tôi thậm chí còn không cảm thấy vui mừng. Quá tê liệt không cảm nhận được gì.

https://thuviensach.vn

Tôi sẽ vẫn đi vào trong căn phòng đó vì Jamie, kể cả khi nó vẫn còn đẫm máu. Tôi không nhìn thấy những cái hang quen thuộc khi đi ngang qua. Tôi gần như không chú ý đã là ban ngày. Tôi không thể nhìn vào mắt bất kì một con người nào dừng lại để nhìn đăm đăm vào tôi. Tôi chỉ có thể đặt một chân lên trước chân kia cho đến khi cuối cùng cũng tới được hành lang.

Có vài người tụ tập ở trước hầm số bảy. Tấm màn lụa được gạt sang một phía, và họ ngóng cổ để nhìn vào trong phòng của Jared. Họ đều quen thuộc, nhưng con người tôi đã xem như bạn. Họ cũng là bạn của Jamie nữa. Tại sao họ lại ở đây? Tình trạng của nó bất ổn đến độ họ cần phải kiểm tra nó thường xuyên sao?

“Wanda,” ai đó nói. Heidi. “Wanda đang ở đây.” “Để tôi qua,” Wes nói. Cậu ta vỗ vào lưng Jeb. “Giỏi lắm.”

Tôi bước qua nhóm nhỏ mà không nhìn vào họ. Họ tránh ra cho tôi đi; suýt nữa thì tôi đâm thẳng vào họ nếu họ không tránh. Tôi không thể tập trung vào bất kì việc gì ngoài chuyển mình tới trước.

Căn phòng trần cao vọi rất sáng. Bản thân căn phòng lại không đông. Doc hoặc Jared đã giữ mọi người ở ngoài. Tôi ngờ ngợ nhận ra Jared, đang dựa vào bức tường phía xa với hai tay vòng sau đầu – một bức tượng mà anh chỉ thể hiện khi nào thực sự lo lắng. Doc quỳ một bên chiếc giường lớn nơi Jamie đang nằm, đúng ở nơi tôi đã bỏ lại nó.

Tại sao tôi lại bỏ nó chứ?

Khuôn mặt Jamie đỏ lựng và nhễ nhại. Cái ống quần phải của nó đã bị cắt đi, và miếng băng gạc đã được bỏ ra khỏi vết thương của nó. Vết thương không lớn như tôi tưởng. Không kinh khủng như tôi đã tưởng tượng. Chỉ là một gạch khoảng hai inch trên nền nhẵn. Nhưng rìa của nó lại có một màu đỏ đáng sợ, và lớp da quanh vết cắt sưng phồng và bóng nhẫy.

“Chị Wanda,” Jamie hào hển khi nó trông thấy tôi. “Ôi, chị không sao. Ôi.” Nó hít thở sâu.

Tôi lật đật và khuỵu xuống bên cạnh nó, kéo Ian theo cùng. Tôi chạm vào mặt Jamie và cảm thấy làn da nó cháy dưới bàn tay tôi. Khuỷu tay tôi cọ vào tay Doc, nhưng tôi gần như không để ý. Anh ta tránh ra, nhưng tôi

https://thuviensach.vn

không nhìn xem cảm xúc trên mặt anh ta thế nào, liệu đó là ác cảm hay hối lỗi.

"Jamie bé bỏng, em sao rồi?"

"Ngớ ngẩn," nó nói, cười toe toét. "Hoàn toàn ngớ ngẩn. Chị có tin được chuyện này không?" Nó chỉ vào cái chân. "Đúng là trời xui đất khiến."

Tôi tìm thấy một cái khăn ướt trên gối nó và lau qua trán nó.

"Em sẽ ổn thôi," tôi hứa. Tôi ngạc nhiên trước giọng nói mãnh liệt của mình.

"Tất nhiên rồi. Không sao hết. Nhưng anh Jared không để em tới nói chuyện với chị." Mặt nó đột nhiên lo lắng. "Em đã nghe về… và Wanda à, chị biết em –"

"Suỵt. Đừng nghĩ về chuyện đó. Nếu chị mà biết được em đang ốm chị sẽ tới đây sớm hơn."

"Em không thực sự bị ốm. Chỉ là bị nhiễm trùng một cách ngớ ngẩn thôi. Mặc dù vậy em mừng vì chị đã ở đây. Em rất ghét khi không biết chị đang ra sao."

Tôi không thể nuốt trôi cục nghẹn nơi cổ họng. Quái vật ư? Jamie của tôi ư? Không bao giờ.

"Em đã nghe nói chị dạy cho Wes một bài học ngày chúng em trở về," Jamie nói, đổi đề tài với một nụ cười toe toét. "Trời ạ, em ước gì em được nhìn thấy vụ đó! Em cá là Melanie rất thích."

"Có, cô ấy rất thích."

"Chị ấy ổn chứ? Không quá lo lắng chứ?"

"Tất nhiên cô ấy lo lắng rồi." Tôi lẩm bẩm, nhìn miếng vải đi qua trán nó như thể bàn tay của ai đó khác đang di chuyển nó.

Melanie.

Cô ấy đâu rồi?

Tôi tìm kiếm trong đầu mình giọng nói thân thuộc của cô ấy. Chẳng có gì ngoài sự im lặng. Tại sao cô ấy không có ở đó? Làn da Jamie bỏng rát chỗ tay tôi chạm vào. Cảm giác của nó – hơi nóng không lành mạnh đó – đáng lẽ phải gây cho cô ấy cùng cảm giác hoảng loạn tôi đang có.

"Chị có sao không?" Jamie hỏi. "Chị Wanda."

https://thuviensach.vn

“Chị… mệt. Jamie à, xin lỗi em. Chỉ chỉ…nghĩ loanh quanh.”

Nó nhìn tôi thận trọng. “Trông chị không ổn lắm.”

Tôi đã làm gì thế này?

“Chị đã không rửa ráy trong một thời gian rồi.”

“Em không sao, chị biết đấy. Chị nên đi ăn cái gì đi. Chị xanh xao lắm.”

“Đừng lo lắng vì chị.”

“Anh sẽ lấy cho em ít thức ăn,” Ian nói. “Đói không, nhóc?”

“À… không, không hẳn.”

Mắt tôi đảo trở lại chỗ Jamie. Jamie luôn luôn thấy đói.

“Bảo ai khác đi,” tôi bảo Ian, nắm tay anh chặt hơn.

“Chắc rồi.” Mặt anh bình thản, nhưng tôi có thể cảm nhận được cả sự ngạc nhiên và lo lắng. “Wes, cậu lấy ít thức ăn được không? Cả cái gì đó cho Jamie nữa. Tôi chắc là nó sẽ thấy thèm ăn trở lại khi cậu quay về.”

Tôi đánh giá khuôn mặt của Jamie. Nó đang đỏ lựng, nhưng đôi mắt thì sáng. Nó sẽ ổn trong vài phút tôi bỏ nó lại đây.

“Jamie, em có phiền không nếu chị đi rửa mặt? Chị cảm thấy hơi… nhớp nháp.”

Nó nhíu mày trước vẻ giả dối trong giọng tôi. “Tất nhiên là không.”

Tôi kéo Ian đi cùng lần nữa khi tôi đứng dậy. “Chị sẽ trở lại. Lần này chị thực sự có ý đó.”

Nó cười trước câu đùa yếu ớt của tôi.

Tôi cảm thấy mắt ai đó trên mình khi rời khỏi phòng. Mắt Jared hay Doc, tôi không biết. Tôi không quan tâm.

Giờ chỉ còn Jeb đứng ngoài hành lang; những người khác đã đi, có lẽ đã được đảm bảo rằng Jamie đang ổn cả. Đầu Jeb nghiêng về một phía, tò mò, khi ông cố tìm hiểu xem tôi đang làm gì. Ông ngạc nhiên khi thấy tôi rời khỏi Jamie quá sớm và quá đột ngột như thế. Cả ông cũng đã nghe thấy sự vờ vịt trong lời cáo lỗi của tôi.

Tôi nhanh chóng vượt qua cái nhìn tọc mạch của ông, kéo theo cả Ian cùng với mình.

Tôi kéo Ian trở lại căn phòng nơi tất cả các đường hầm tới phòng ngủ giao nhau ở lối vào. Thay vì đi tiếp tới quảng trường chính, tôi kéo anh vào

https://thuviensach.vn

một trong những hành lang tối, chọn nó một cách ngẫu nhiên. Nó trống không.

"Wanda, chuyện gì –"

"Em cần anh giúp em, Ian." Giọng tôi lạc đi, hoảng loạn.

"Bất kể điều gì em cần. Em biết mà."

Tôi đặt hai bàn tay lên mặt anh, nhìn đăm đăm vào mắt anh. Tôi gần như không thể thấy được ánh xanh trong bóng tối.

"Em cần anh hôn em, Ian. Ngay bây giờ. Xin anh."

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ép Buộc

Cằm Ian trễ xuống. “Em… cái gì cơ?”

C

“Em sẽ giải thích sau. Việc này không công bằng với anh, nhưng… làm ơn. Chỉ cần hôn em.”

“Thế sẽ không làm em khổ sở à? Melanie sẽ không làm phiền em à?”

“Ian!” tôi phàn nàn. “Làm ơn đi!”

Vẫn còn bối rối, anh đặt tay lên eo tôi và kéo người tôi lại với anh. Khuôn mặt anh quá lo lắng, tôi tự hỏi liệu việc này có thành công được không. Tôi chẳng cần chút lãng mạn nào hết, nhưng có lẽ là anh cần. Anh nhắm mắt lại khi vươn tới tôi, một cử chỉ vô thức. Môi anh khẽ chạm vào môi tôi một lần, rồi anh lùi lại để nhìn vào tôi với cùng biểu hiện lo lắng như cũ.

Chẳng có gì hết.

“Không, Ian. Thực sự hôn em cơ. Giống như… giống như anh đang cố để bị tát ấy. Anh có hiểu không?”

“Không. Có chuyện gì vậy? Kể cho anh trước đã.”

Tôi đặt tay mình quanh cổ anh. Cảm giác rất lạ; tôi không chắc phải làm thế nào cho đúng. Tôi nhón chân lên và cùng lúc kéo đầu anh xuống cho đến khi có thể chạm môi tôi vào môi anh.

Cách này sẽ không thành công với những giống loài khác. Một trí óc khác sẽ không dễ dàng bị cơ thể của nó chiếm ngự thế này. Những giống loài khác đặt ưu tiên của họ theo thứ tự hợp lý hơn. Nhưng Ian là con người, và cơ thể của anh phản ứng.

https://thuviensach.vn

Tôi ấn miệng tôi vào miệng anh, tóm lấy cổ anh chặt hơn bằng cả hai tay khi phản ứng đầu tiên của anh là đẩy tôi ra. Nhớ lại cách miệng anh đã di chuyển cùng với miệng tôi trước đó, lúc này tôi cố bắt chước hành động ấy. Miệng anh mở ra với miệng tôi, và tôi cảm thấy một cơn sóng đắc thắng kì cục trước thành công của mình. Tôi giữ môi dưới của anh giữa hai hàm răng mình và nghe thấy một âm thanh trầm, hoang dã thoát ra khỏi cổ họng anh trong sự ngạc nhiên.

Và rồi tôi không cần phải cố gắng nữa. Một tay Ian giữ lấy mặt tôi, trong khi bàn tay kia vòng qua hõm thắt lưng của tôi, giữ tôi chặt đến nỗi tôi khó khăn lắm mới hít được một hơi vào buồng phổi thiếu dưỡng khí của mình. Tôi đang hổn hển, nhưng cả anh cũng vậy. Hơi thở của anh hoà lẫn vào của tôi. Tôi cảm nhận bức tường đá chạm vào lưng mình, tôi tựa vào nó. Anh dùng nó để ép tôi thậm chí còn gần hơn. Không còn phần nào trên cơ thể tôi là không ấn vào cơ thể anh.

Chỉ có hai chúng tôi, quá gần gũi đến mức khó mà tính là hai người được.

Chỉ có chúng tôi.

Không ai khác.

Một mình.

Ian cảm nhận được khi tôi bỏ cuộc. Chắc hẳn anh đang chờ đợi chuyện này – chứ không hoàn toàn bị cơ thể điều khiển như tôi đã tưởng. Anh lùi lại ngay khi cánh tay tôi rời ra, nhưng vẫn giữ mặt anh cạnh mặt tôi, chóp mũi anh chạm vào mũi tôi.

Tôi buông thõng hai tay, và anh hít một hơi thở sâu. Từ từ, anh nới lỏng cả hai tay mình rồi khẽ đặt chúng lên vai tôi.

“Giải thích đi,” anh nói. “Cô ấy không có ở đây,” tôi thì thầm, vẫn còn thở gấp gáp. “Em không thể tìm được cô ấy. Thậm chí bây giờ cũng không.”

“Melanie?”

“Em không thể nghe thấy cô ấy! Ian, làm sao em trở lại với Jamie được đây? Nó sẽ biết là em đang nói dối! Làm sao em có thể nói với nó rằng bây

https://thuviensach.vn

giờ em đã lạc mất chị nó? Ian ơi, nó đang ốm! Em không thể nói với nó điều đó! Em sẽ làm nó buồn, làm cho nó khó lành bệnh hơn. Em –“

Ngón tay của Ian ấn vào môi tôi. “Suỵt, suỵt. Okay. Hãy nghĩ về việc này. Lần cuối em nghe thấy cô ấy là khi nào?”

“Ôi, Ian! Đó là ngay sau khi em thấy… trong bệnh viện. Và cô ấy cố biện hộ cho họ… và em hét vào mặt cô ấy… và em – em bắt cô ấy phải ra đi! Và em không nghe thấy cô ấy kể từ đó. Em không thể tìm được cô ấy!”

“Suỵt,” anh lại nói. “Bình tĩnh. Okay. Bây giờ, em thực sự muốn điều gì? Anh biết em không muốn làm Jamie buồn, nhưng dù có thế nào thì nó cũng sẽ ổn. Vậy, hãy nghĩ xem – liệu có tốt hơn không, cho bản thân em, nếu như –“

“Không! Em không thể xoá bỏ Melanie! Em không thể. Như thế là sai! Việc đó sẽ khiến em cũng thành một con quái vật!”

“Okay, okay! Okay. Suỵt. Vậy chúng ta sẽ phải tìm cô ấy?”

Tôi gật đầu gấp gáp.

Anh hít một hơi thở sâu nữa. “Vậy thì em cần… thực sự bị choáng ngợp, đúng không?”

“Em không hiểu ý anh là gì.”

Mặc dù vậy tôi sợ là tôi có hiểu.

Hôn Ian là một chuyện – thậm chí là một việc dễ chịu, có lẽ thế, nếu tôi không quá bận tâm lo lắng – nhưng bất kì cái gì… thăng hoa hơn thế… Tôi có thể không? Mel sẽ rất tức giận nếu tôi sử dụng cơ thể của cô ấy như thế. Liệu đó có phải là việc tôi phải làm để tìm được cô ấy? Nhưng còn Ian thì sao? Việc đó quá là không công bằng với anh.

“Anh sẽ trở lại ngay,” Ian hứa. “Ở nguyên đây.”

Anh ấn tôi vào tường để nhấn mạnh rồi chui trở ra hành lang.

Thật khó mà vâng lời. Tôi muốn đi theo anh, để xem xem anh đang làm gì và đang đi đâu. Chúng tôi phải nói chuyện đã; tôi phải nghĩ thông suốt đã. Nhưng tôi không có thời gian. Jamie đang chờ tôi, với những câu hỏi mà tôi không thể trả lời bằng những lời giả dối. Không, nó đang không chờ tôi; nó đang chờ Melanie. Làm sao tôi có thể làm việc này? Lỡ như cô ấy ra đi thật rồi thì sao?

https://thuviensach.vn

Mel, Mel, Mel, trở lại đi! Melanie, Jamie cần cô. Không phải tôi – nó cần cô. Nó đang ốm, Mel. Mel, cô có nghe thấy không? Jamie đang ốm.

Tôi đang nói với chính mình. Chẳng có ai nghe thấy cả.

Bàn tay tôi run rẩy vì sợ hãi và căng thẳng. Tôi không thể chờ ở đây lâu hơn nữa. Tôi cảm thấy như là lo lắng sẽ làm tôi phồng căng lên cho đến khi nổ tung.

Cuối cùng, tôi nghe thấy những tiếng bước chân. Và những giọng nói. Ian không đi một mình. Sự bối rối tràn qua tôi.

"Chỉ cần nghĩ về nó như là… một cuộc thí nghiệm," Ian đang nói.

"Cậu điên à?" Jared trả lời. "Đây có phải là một chuyện đùa tệ hại không?"

Dạ dày tôi rớt xuống sàn nhà.

Choáng ngợp. Ý của anh là thế.

Máu làm nóng mặt tôi, nóng như cơn sốt của Jamie vậy. Ian đang làm gì với tôi thế này? Tôi muốn chạy, để trốn ở nơi nào đó tốt hơn nơi trốn gần đây nhất của tôi, nơi nào đó tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ bị tìm thấy, bất kể họ dùng bao nhiêu đèn pin. Nhưng chân tôi đang run, và tôi không thể di chuyển.

Ian và Jared bước vào tầm nhìn trong căn phòng nơi các đường hầm giao nhau. Khuôn mặt Ian không biểu hiện gì; anh đặt một tay lên vai Jared và đang chỉ đường cho anh, gần như đẩy anh tới trước. Jared đang nhìn chằm chằm vào Ian với sự giận dữ và nghi ngờ.

"Đi qua đây," Ian thúc giục, ép Jared về phía tôi. Tôi dựa sát vào tường đá, Jared nhìn thấy tôi, nhìn thấy biểu hiện nhục nhã của tôi, và dừng phắt lại.

"Wanda, chuyện này là thế nào?"

Tôi ném cho Ian một cái nhìn chỉ trích sắc bén rồi cố nhìn thẳng vào mắt Jared.

Tôi không thể làm được. Thay vào đó tôi nhìn xuống chân anh.

"Tôi lạc mất Melanie," tôi thì thào.

"Cô lạc mất cô ấy!"

Tôi gật đầu một cách khổ sở.

https://thuviensach.vn

Giọng của anh cứng rắn và giận dữ. “Như thế nào?”

“Tôi không chắc. Tôi làm cho cô ấy phải im lặng… nhưng cô ấy luôn trở lại… trước đây luôn luôn thế… giờ tôi không thể nghe thấy cô ấy… và Jamie…”

“Cô ấy đi rồi?” Sự đau đớn bị kìm nén trong giọng anh.

“Tôi không biết. Tôi không thể tìm lại cô ấy.”

Hít thật sâu. “Tại sao Ian lại nghĩ là tôi phải hôn cô?”

“Không phải hôn tôi,” tôi nói, giọng nói nhỏ đến nỗi tôi khó mà nghe được chính mình. “Hôn cô ấy. Không có gì làm cô ấy phiền lòng cho bằng khi anh hôn chúng tôi… lúc trước. Không có gì lôi cô ấy lên trên mạnh như thế. Có lẽ… Không. Anh không cần phải làm thế. Tôi sẽ thử tự tìm cô ấy.”

Tôi vẫn dí mắt vào chân anh, vì thế tôi thấy anh bước về phía tôi.

“Cô nghĩ, nếu tôi hôn cô ấy…?”

Thậm chí tôi không thể gật đầu. Tôi cố nuốt nước bọt.

Những bàn tay thân quen chà vào cổ tôi, vuốt dọc xuống hai bên vai tôi. Trái tim tôi đập thình thịch đủ to để tôi phải tự hỏi liệu anh có nghe thấy không.

Tôi quá xấu hổ, khi phải ép anh chạm vào tôi như thế này. Lỡ như anh nghĩ đây là một trò lừa đảo – là ý của tôi chứ không phải của Ian thì sao?

Tôi tự hỏi liệu Ian có còn đứng đó, đang nhìn không. Việc này sẽ làm anh tổn thương đến cỡ nào?

Một bàn tay tiếp tục vuốt xuống cánh tay tới cổ tay tôi, đúng như tôi biết sẽ như thế, để lại một vệt lửa đằng sau nó. Bàn tay kia đỡ lấy cằm tôi, như tôi biết sẽ phải thế, và nâng mặt tôi lên.

Má anh ấn vào má tôi, hai làn da bừng cháy nơi chúng tiếp xúc, và anh thì thầm vào tai tôi.

“Melanie. Anh biết em ở đó. Hãy về với anh.”

Má anh từ từ trượt trở lại, và cằm anh nghiêng sang một bên để miệng anh bao phủ miệng tôi.

Anh đã cố hôn tôi nhẹ nhàng. Tôi có thể nói là anh đã cố. Nhưng những dự định của anh đã tan thành mây khói, giống y như trước kia.

https://thuviensach.vn

Lửa ở khắp mọi nơi, bởi vì anh ở khắp mọi nơi. Bàn tay anh vuốt ve da tôi, đốt cháy nó. Môi anh nếm từng inch trên mặt tôi. Bức tường đá đập vào lưng tôi, nhưng chẳng có chút đau đớn nào. Tôi không thể cảm thấy được gì ngoại trừ bị đốt cháy.

Hai bàn tay tôi vặn tóc anh, kéo anh lại với tôi như là còn có cách để chúng tôi gần nhau hơn được nữa. Hai chân tôi vòng quanh eo anh, bức tường cho tôi điểm tựa tôi cần. Lưỡi anh xoắn với lưỡi tôi, và không còn phần nào của tâm trí tôi là không bị niềm ham muốn điên rồ xâm chiếm.

Anh kéo miệng mình ra và ấn môi vào tai tôi lần nữa.

"Melanie Stryder!" Nó quá to trong tai tôi, một tiếng gầm gừ gần như là quát. "Em không được rời bỏ anh. Em không yêu anh sao? Chứng minh đi! Chứng minh đi! Chết tiệt, Mel! Trở lại đây!"

Môi anh lại tấn công tôi lần nữa.

Aaaa, cô ấy rên lên yếu ớt trong đầu tôi.

Tôi không thể nghĩ được lời chào mừng cô ấy. Tôi đang bốc cháy.

Ngọn lửa lan tới chỗ cô ấy, vào tận cái góc nhỏ xíu nơi cô ấy đang gục xuống, gần như không còn sức sống. Bàn tay tôi nắm chặt vải áo sơ mi của Jared, giật nó lên. Tự chúng làm như vậy, tôi không hề ra lệnh. Bàn tay anh đốt cháy da trên lưng tôi.

Jared? Cô ấy thì thào. Cô ấy cố định hướng cho mình, nhưng trí óc mà chúng tôi đang chia sẻ quá mất phương hướng.

Tôi cảm thấy những cơ bắp nơi bụng anh dưới lòng bàn tay tôi, bàn tay tôi cọ sát giữa chúng tôi.

Cái gì? Đâu… Melanie đang đấu tranh.

Tôi thoát khỏi miệng anh để hít thở, và môi anh đốt cháy một đường xuống cổ họng tôi. Tôi vùi mặt mình trong tóc anh, hít hà hương thơm.

Jared! Jared! KHÔNG.

Tôi để cô ấy trôi qua cánh tay mình, biết rằng đây là điều tôi muốn, mặc dù bây giờ tôi gần như không chú ý được nữa. Hai bàn tay trên bụng anh trở nên cứng rắn, giận dữ. Những ngón tay cào vào da anh và rồi đẩy anh ra mạnh hết sức có thể.

"KHÔNG!" cô ấy gào lên qua môi tôi.

https://thuviensach.vn

Jared tóm được tay cô ấy, rồi đẩy tôi vào tường trước khi tôi bị ngã. Tôi sụm xuống, cơ thể bối rối vì những mệnh lệnh đối lập mà nó đang nhận được.

"Mel à? Mel!"

"Anh đang làm cái gì thế hả?"

Anh rên lên vui mừng. "Anh biết là em có thể làm được mà! **, Mel!"

Anh lại hôn cô ấy lần nữa, hôn đôi môi mà giờ đây cô ấy đang kiểm soát, và cả hai chúng tôi đều có thể nếm được những giọt nước mắt chảy xuống mặt anh.

Cô ấy cắn anh. Jared nhảy lùi lại, và tôi trượt xuống sàn, ngồi rũ thành một đống.

Anh bắt đầu cười. "Đúng là cô gái của anh. Cô vẫn có cô ấy chứ hả, Wanda?"

"Vâng," tôi hổn hển.

Cái quái gì thế này, Wanda? Cô ấy rít lên với tôi.

Cô đã ở đâu? Cô có chút xíu ý tưởng nào về những việc tôi phải làm để cố tìm cô không hả?

Có, tôi có thể thấy là cô đang phải khổ sở cực kì.

Ồ, tôi sẽ phải khổ sở, tôi hứa với cô ấy. Tôi đã có thể cảm nhận được nó đang tới. Giống hệt như trước đây…

Cô ấy lướt qua những ý nghĩ của tôi nhanh hết sức có thể. Jamie?

Đó là việc mà tôi đang cố nói với cô. Nó cần cô.

Vậy tại sao chúng ta không ở chỗ nó?

Bởi vì nó vẫn còn hơi trẻ để nhìn thấy những việc như thế này.

Cô ấy tìm kiếm thêm vài ý nghĩ nữa. Oa, cả Ian nữa à. Tôi mừng là tôi đã lỡ vụ đó.

Tôi đã quá lo lắng. Tôi không biết phải làm gì…

Chà, thôi nào. Đi thôi.

"Mel à?" Jared hỏi.

"Cô ấy ở đây. Cô ấy tức giận. Cô ấy muốn gặp Jamie."

Jared vòng tay quanh người tôi để giúp tôi đứng lên. "Em muốn điên tiết thế nào cũng được, Mel à. Chỉ cần ở lại đây."

https://thuviensach.vn

Tôi đã đi bao lâu?

Tất cả là ba ngày.

Giọng cô ấy đột ngột nhỏ đi. Tôi đã ở đâu?

Cô không biết ư?

Tôi không nhớ được… gì hết.

Chúng tôi rùng mình.

“Cô ổn không?” Jared hỏi.

“Hơi hơi.”

“Lúc nãy là cô ấy đó hả, nói chuyện với tôi – nói ra mồm?”

“Vâng.”

“Liệu cô ấy… liệu cô có thể để cô ấy làm thế bây giờ được không?”

Tôi thở dài. Tôi đã kiệt sức rồi. “Tôi có thể thử.” Tôi nhắm mắt lại.

Cô có vượt qua tôi được không? Tôi hỏi cô ấy. Có thể nói chuyện với anh ấy được không?

Tôi… Làm thế nào? Ở đâu?

Tôi cố dàn mỏng mình ra bên trong đầu mình. “Cố lên,” tôi lầm rầm. “Ở đây.”

Melanie chiến đấu, nhưng không có đường nào thoát.

Môi Jared ấn vào môi tôi, mạnh mẽ. Mắt tôi mở to vì sốc. Đôi mắt đốm vàng của anh cũng mở to, chỉ cách tôi nửa inch.

Cô ấy giật đầu chúng tôi ra sau. “Thôi ngay đi! Đừng có chạm vào cô ta!”

Anh mỉm cười, những nếp nhăn nhỏ hằn lên quanh mắt anh. “Hey, cưng.”

Không buồn cười chút nào.

Tôi cố để hít thở lần nữa. “Cô ấy đang không cười.”

Anh bỏ cánh tay quanh người tôi ra. Quanh người chúng tôi. Chúng tôi đi bộ vào chỗ đường hầm giao nhau, không có ai ở đó. Không có Ian.

“Anh cảnh cáo em, Mel,” Jared nói, vẫn còn đang cười toe. Đang đùa. “Tốt nhất em nên ở ngay đó. Anh không đảm bảo bất kì chuyện gì anh sẽ làm hay không làm để mang em trở lại đâu đấy.”

Dạ dày tôi nhộn nhạo.

https://thuviensach.vn

Bảo anh ấy tôi sẽ bóp chết anh ấy nếu anh ấy chạm vào cô như thế lần nữa. Nhưng cả câu đe doạ của cô ấy cũng là nói đùa.

“Cô ấy đang đe doạ lấy mạng anh ngay lúc này,” tôi bảo anh. “Nhưng tôi nghĩ cô ấy chỉ đang bông đùa.”

Anh cười lớn, choáng váng vì vui mừng. “Lúc nào cô cũng nghiêm túc quá, Wanda à.” “Chuyện đùa của hai người chẳng vui gì cả,” tôi lẩm bẩm. Không phải với tôi.

Jared lại cười lớn.

Melanie nói. Cô đang khổ sở.

Tôi sẽ cố không để Jaime trông thấy.

Cám ơn vì đã mang tôi trở lại.

Tôi sẽ không xoá bỏ cô, Melanie. Tôi xin lỗi vì không thể cho cô hơn thế.

Cám ơn cô.

“Cô ấy đang nói gì?”

“Chúng tôi chỉ đang… làm lành.”

“Tại sao lúc nãy cô ấy lại không thể nói chuyện được, khi cô cố để thả cô ấy ra?”

“Tôi không biết, Jared à. Thực sự là không có đủ chỗ cho cả hai chúng tôi. Dường như tôi không thể hoàn toàn tránh ra. Giống như… không giống như khi anh nín thở. Giống như cố dừng nhịp tim của mình vậy. Tôi không thể làm chính mình không tồn tại. Tôi không biết làm sao.”

Anh không trả lời, và ngực tôi nhói đau. Anh sẽ vui mừng biết bao nếu tôi có thể tìm ra cách tẩy xoá chính mình!

Melanie muốn… không phải cãi lại tôi, mà làm tôi thấy khá hơn; cô ấy vật lộn tìm những lời lẽ xoa dịu nỗi đau của tôi. Cô ấy không thể nào tìm được những lời đúng đắn.

Nhưng Ian sẽ chết mất. Và Jamie. Jeb sẽ nhớ cô. Cô có quá nhiều bạn bè ở đây.

Cám ơn.

Tôi mừng vì bây giờ chúng tôi đã về lại phòng mình. Tôi cần phải nghĩ về vài việc khác trước khi bắt đầu khóc lóc. Giờ không phải là lúc để than

https://thuviensach.vn

thân trách phận. Có nhiều việc quan trọng trước mắt hơn là trái tim tôi, trái tim lại một lần nữa bị tan vỡ.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Điên Cuồng

Tôi tưởng tượng rằng nhìn từ bên ngoài, trông tôi im lặng như một bức tượng. Tay tôi đang gập trước người, mặt không biểu hiện gì, hơi thở quá yếu không hề làm lay động ngực tôi. Bên trong, tôi đang lộn tùng phèo, như thể từng nguyên tử của tôi đang đảo chiều và bị thổi bay đi vậy.

T

Mang Melanie trở lại đã không cứu được thằng bé. Tất cả những gì tôi có thể làm vẫn không đủ.

Hành lang bên ngoài phòng của chúng tôi rất đông. Jared, Kyle, và Ian đã trở về tay không từ chuyến đi trộm tuyệt vọng của họ. Một cái thùng đá – đó là tất cả những gì họ kiếm được từ ba ngày mạo hiểm mạng sống. Trudy đang làm mấy cái gạc lạnh và đặt chúng ngang qua trán, gáy, ngực của Jamie.

Thậm chí cả khi những viên đá làm dịu được cơn sốt, vốn không còn kiểm soát nổi, thì nó sẽ kéo dài được bao lâu trước khi tan chảy hết? Một giờ? Lâu hơn? Chóng hơn? Bao lâu nữa trước khi nó lại chết?

Đáng lẽ tôi phải là người đặt đá lên người nó, nhưng tôi không thể di chuyển. Nếu tôi di chuyển, tôi sẽ vỡ vụn thành từng phân tử một.

“Không có gì sao?” Doc lầm rầm. “Các cậu đã kiểm tra –“

“Mọi nơi mà chúng tôi có thể nghĩ ra được,” Kyle chen ngang. “Không giống như thuốc giảm đau, thuốc men – có rất nhiều người có lý do để giữ những thứ đó. Thuốc kháng sinh thì luôn luôn trữ ở nơi công cộng. Tất cả chúng đều đã mất, Doc à.”

https://thuviensach.vn

Jared chỉ nhìn đăm đăm xuống khuôn mặt đỏ lựng của cậu bé nằm trên giường, không nói gì.

Ian đứng bên cạnh tôi. “Đừng như thế,” anh thì thầm. “Nó sẽ vượt qua được. Nó cứng rắn lắm.”

Tôi không thể trả lời. Thực sự, tôi còn không nghe thấy những lời đó.

Doc quỳ bên cạnh Trudy và kéo cằm Jamie xuống. Với một cái bát anh ta lấy ít nước đá từ thùng lạnh và để nó chảy xuống miệng Jamie. Tất cả chúng tôi đều nghe thấy âm thanh nghèn nghẹn, đau đớn khi Jamie nuốt nước. Nhưng mắt nó không mở ra.

Tôi cảm thấy như thể mình sẽ không bao giờ còn cử động được nữa. Như thể tôi sẽ thành một phần của bức tường đá. Tôi muốn là một phiến đá.

Nếu họ đào một cái hố cho Jamie trong sa mạc trống trải, họ cũng sẽ phải đặt tôi vào đó.

Không đủ, Melanie gầm gừ.

Tôi đang tuyệt vọng, nhưng cô ấy lại tràn đầy giận dữ.

Họ đã cố.

Cố gắng chẳng giải quyết được gì. Jamie sẽ không chết. Họ phải đi lần nữa.

Để làm gì chứ? Thậm chí cả khi họ tìm được đống kháng sinh cũ của mấy người, cơ hội để chúng vẫn còn dùng được là bao nhiêu? Dù thế chúng cũng chỉ có tác dụng một nửa thôi. Hạ phẩm. Nó không cần thuốc men của mấy người. Nó cần nhiều hơn thế. Cái gì đó thực sự hiệu quả…

Hơi thở của tôi tăng lên, sâu hơn khi tôi nhìn ra.

Nó cần thuốc của tôi, tôi nhận ra.

Mel và tôi đều bị choáng trước ý tưởng hiển nhiên đó. Sự đơn giản của nó.

Đôi môi hoá đá của tôi hé mở. “Jamie cần thuốc thực sự. Thuốc dành cho các linh thể. Chúng ta cần lấy cho nó cái đó.”

Doc nhíu mày với tôi. “Chúng tôi thậm chí còn không biết mấy thứ đó dùng thế nào, chúng hoạt động ra sao.”

“Chuyện đó có quan trọng không?” Một chút giận dữ của Melanie tràn vào giọng nói của tôi. “Chúng công hiệu. Chúng có thể cứu nó.”

https://thuviensach.vn

Jared nhìn đăm đăm vào tôi. Tôi cũng có thể cảm nhận được mắt Ian trên người tôi, và cả mắt Kyle, và tất cả những người còn lại trong phòng. Nhưng tôi chỉ nhìn thấy Jared.

“Chúng ta không thể lấy chúng, Wanda à,” Jeb nói, giọng ông đã là giọng của người thua trận. Bỏ cuộc. “Chúng ta chỉ có thể vào được những khu vực hoang vắng. Luôn có cả đống người của cháu ở bệnh viện. Hai mươi tư giờ một ngày. Quá nhiều cặp mắt. Sẽ chẳng ích gì cho Jamie nếu chúng ta bị bắt.”

“Chắc rồi,” Kyle nói bằng giọng cứng rắn. “Đám kí sinh trùng sẽ cực kì hạnh phúc được hàn gắn cơ thể nó khi chúng tìm thấy chúng ta ở đây. Và biến nó thành một trong bọn chúng. Đó là cái cô đang theo đuổi phải không?”

Tôi quay lại để lườm vào người đàn ông to lớn, đang nhạo báng kia. Cơ thể tôi căng lên và vươn tới trước. Ian đặt một bàn tay lên vai tôi như thể anh đang lôi tôi lại. Tôi đã không nghĩ tôi sẽ làm bất kì hành động hung bạo nào với Kyle, nhưng có lẽ tôi đã nhầm. Tôi đang khác xa con người thật của mình.

Khi tôi nói, giọng nói của tôi đều đều như máy, không chút cảm xúc. “Phải có cách nào đó.”

Jared gật đầu. “Có lẽ nơi nào đó nhỏ thôi. Súng sẽ ồn ào quá, nhưng nếu chúng ta đủ người để áp đảo họ, chúng ta có thể sử dụng dao.”

“Không.” Cánh tay tôi tuột ra, bàn tay thõng xuống vì sốc. “Không. Ý tôi không phải thế. Không giết chóc –“

Thậm chí không có ai nghe tôi. Jeb đang tranh cãi với Jared.

“Không được đâu, nhóc. Ai đó sẽ gọi bọn Truy tìm tới. Thậm chí nếu chúng ta vào và ra được, một việc như thế sẽ khiến chúng dùng vũ lực đáp trả chúng ta. Cuối cùng chúng ta sẽ bị ép phải chạy ra ngoài. Và chúng sẽ đi theo.”

“Chờ đã. Mấy người không thể -“ Họ vẫn không nghe tôi.

“Tôi cũng không muốn thằng bé chết, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm mạng sống của tất cả mọi người ở đây,” Kyle nói. “Mọi người đều

https://thuviensach.vn

chết ở đây; chuyện đó vẫn xảy ra. Chúng ta không thể điên cuồng cứu một thằng bé."

Tôi muốn bóp cổ anh ta, lấy hết dưỡng khí của anh ta để ngăn không cho anh ta nói những lời bình thản như thế. Tôi, chứ không phải Melanie. Tôi là người muốn biến mặt anh ta thành một quả bóng tím bầm. Melanie cũng cảm thấy như tôi, nhưng tôi có thể nói được bao nhiêu phần bạo lực trong đó tới trực tiếp từ tôi.

"Chúng ta phải cứu nó," tôi nói, giờ đã to hơn.

Jeb nhìn vào tôi. "Cưng à, chúng ta không thể chỉ việc đi vào đó và hỏi."

Đúng lúc đó, lại một sự thực đơn giản và hiển nhiên nữa nảy ra trong tôi.

"Mọi người không thể. Nhưng cháu thì có."

Căn phòng im lặng như tờ.

Tôi đang mải miết với sự sáng suốt trong kế hoạch đang hình thành trong đầu tôi. Sự hoàn hảo của nó. Tôi nói như với chính mình, và với Melanie. Cô ấy bị ấn tượng. Việc này sẽ thành công. Chúng tôi có thể cứu được Jamie.

"Họ sẽ không nghi ngờ. Không một chút nào. Thậm chí cả khi cháu là một kẻ nói dối tệ hại, họ sẽ không bao giờ nghi ngờ cháu về bất cứ điều gì. Họ không nghe thấy lời giả dối. Tất nhiên là không. Cháu là một trong số họ. Họ sẽ làm bất kì việc gì để giúp cháu. Cháu sẽ nói cháu bị thương trong lúc leo núi hoặc gì đó… và rồi cháu sẽ tìm được cách để ở một mình và lấy nhiều thuốc hết mức cháu giấu được. Nghĩ đi! Cháu có thể lấy đủ để chữa lành cho mọi người ở đây. Để duy trì được hàng năm trời. Và Jamie sẽ ổn! Tại sao cháu lại không nghĩ ra chuyện này trước đây nhỉ? Thậm chí có thể không quá muộn với Walter."

Lúc đó tôi nhìn lên, với đôi mắt toả sáng. Nó thực sự quá hoàn hảo!

Quá hoàn hảo, quá đúng đắn, quá hiển nhiên với tôi, đến nỗi mãi tôi vẫn không hiểu được biểu hiện trên mặt họ. Nếu Kyle không thẳng thừng đến thế, có thể tôi còn mất thời gian hơn.

Sự căm ghét. Nghi ngờ. Sợ hãi.

Mọi gương mặt đều nói không.

https://thuviensach.vn

Họ có điên không? Họ không thể thấy việc này sẽ giúp tất cả chúng ta sao?

Họ không tin tôi. Họ nghĩ tôi sẽ làm hại họ, làm hại Jamie!

"Làm ơn," tôi thì thầm. "Đó là cách duy nhất để cứu nó." "Kiên nhẫn quá nhỉ?" Kyle khạc ra. "Chờ thời cơ giỏi đấy chứ, mọi người nghĩ vậy không?"

Tôi chống lại ham muốn bóp cổ anh ta lần nữa.

"Doc?" tôi cầu xin.

Anh ta không nhìn vào mắt tôi. "Cho dù là có cách nào để chúng tôi đưa cô ra ngoài, Wanda à… tôi vẫn không thể tin vào những thứ thuốc mà tôi không hiểu. Jamie là một đứa trẻ mạnh mẽ. Hệ miễn dịch của nó sẽ chiến thắng."

"Bọn anh sẽ ra ngoài lần nữa, Wanda" Ian lẩm bẩm. "Bọn anh sẽ tìm thấy cái gì đó. Bọn anh sẽ không về cho đến khi tìm được."

"Thế không đủ." Những giọt nước mắt đang dâng đầy mắt tôi. Tôi nhìn vào con người duy nhất có thể đang có cùng nỗi đau như tôi. "Jared. Anh biết mà. Anh biết tôi sẽ không bao giờ để bất kì cái gì làm tổn thương Jamie. Anh biết tôi có thể làm được việc này. Xin anh."

Anh nhìn vào mắt tôi một lúc lâu. Rồi anh nhìn quanh phòng, vào mọi gương mặt khác. Jeb, Doc, Kyle, Ian, Trudy. Nhìn ra ngoài cửa vào đám khán giả im lặng cũng mang cùng một khuôn mặt như Kyle: Sharon, Violetta, Lucina, Reid, Geoffrey, Heath, Heidi, Andy, Aaron, Wes, Lily, Carol. Những bạn bè của tôi lẫn lộn với kẻ thù, tất cả bọn họ đều mang bộ mặt của Kyle. Anh nhìn đăm đăm vào hàng tiếp theo mà tôi không thấy được. Rồi anh nhìn xuống Jamie. Trong cả căn phòng không có một tiếng thở nào.

"Không, Wanda à," anh khẽ nói. "Không."

Một tiếng thở nhẹ nhõm vang lên từ đám đông.

Đầu gối tôi oằn xuống. Tôi ngã tới trước và giật tay ra khỏi bàn tay Ian khi anh cố kéo tôi đứng dậy. Tôi bò tới chỗ Jamie và gạt Trudy ra bằng khuỷu tay tôi. Cả phòng im lặng quan sát. Tôi lấy cái gạc từ trên đầu nó và nhồi thêm đá. Tôi không nhìn những ánh mắt tôi cảm nhận được trên da thịt

https://thuviensach.vn

mình. Dù thế nào tôi cũng chẳng thấy gì. Những giọt nước mắt trào dâng trước mắt tôi.

"Jamie, Jaime, Jamie," tôi ngâm nga. "Jamie, Jaime, Jaime."

Dường như tôi không thể làm được gì ngoài việc nức nở tên nó và chạm vào những túi đá hết lần này đến lần khác, chờ tới lúc chúng cần được thay.

Tôi nghe thấy họ bỏ đi, mỗi lần vài người. Tôi nghe thấy giọng nói của họ, phần lớn là giận dữ, nhạt dần đi phía dưới hành lang. Mặc dù vậy tôi không thể hiểu được lời nào.

Jaime, Jaime, Jaime…

"Jaime, Jaime, Jaime…"

Ian quỳ bên tôi khi căn phòng gần như trống trải. "Anh biết em sẽ không thử… nhưng Wanda à, họ sẽ giết em nếu em thử," anh thì thào. "Sau chuyện đã xảy ra… ở bệnh viện. Họ lo là em sẽ có lý do để huỷ diệt bọn anh… Dù thế nào đi nữa, thằng bé sẽ khoẻ lại. Em phải tin vào điều đó."

Tôi quay mặt tránh anh, và anh bỏ đi.

"Xin lỗi, nhóc," Jeb lầm bầm khi ông đi ra.

Jared bỏ đi. Tôi không nghe thấy anh đi, nhưng tôi biết khi nào anh đi. Việc đó có vẻ đúng với tôi. Anh không yêu Jamie như cách chúng tôi yêu. Anh đã chứng minh điều đó. Anh nên đi đi.

Doc ở lại, quan sát một cách bất lực. Tôi không nhìn vào anh ta.

Ánh sáng ban ngày dần nhạt đi, chuyển thành màu cam rồi màu xám. Những viên đá đã tan chảy và biến mất. Jamie bắt đầu bị thiêu sống dưới tay tôi.

"Jamie, Jamie, Jamie…" Giờ đây giọng tôi đã khản đặc và khàn khàn, nhưng tôi không dừng lại. "Jamie, Jaime, Jaime…"

Căn phòng biến thành màu đen. Tôi không thể trông thấy mặt Jamie. Liệu nó có ra đi trong đêm không? Có phải tôi đã nhìn thấy khuôn mặt nó, khuôn mặt nó lúc còn sống, lần cuối cùng không?

Bây giờ tên nó chỉ còn là một tiếng thì thào trên môi tôi, đủ thấp để tôi có thể nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ của Doc.

Tôi không ngừng thấm miếng dẻ ấm trên người nó. Khi nước khô đi, nó làm thằng bé mát một chút. Hơi nóng bớt đi. Tôi đã bắt đầu tin rằng nó sẽ

https://thuviensach.vn

không chết đêm nay. Nhưng tôi không thể giữ nó ở đây mãi mãi. Nó sẽ trượt khỏi tay tôi. Ngày mai. Ngày kia. Và rồi tôi cũng sẽ chết. Tôi sẽ không sống mà không có Jamie.

Jaime, Jaime, Jaime… Melanie rên rỉ.

Jared không tin chúng ta. Lời than van là của cả hai chúng tôi. Chúng tôi nghĩ về nó cùng một lúc.

Căn phòng rất im lặng. Tôi không nghe thấy gì hết. Không có gì đánh động tôi.

Rồi, đột nhiên, Doc la lên. Âm thanh bị nén một cách kì cục, cứ như là anh ta thét vào một cái gối vậy.

Đầu tiên mắt tôi không thể hiểu được những hình dạng trong bóng tối. Doc giật cục một cách kì lạ. Và dường như anh ta quá to – giống như anh ta có quá nhiều cánh tay. Thật ghê rợn. Tôi cúi xuống tấm thân bất động của Jamie, để bảo vệ nó khỏi bất kì việc gì sắp tới. Tôi không thể chạy trong khi nó nằm đó một cách bất lực. Trái tim tôi giộng vào lồng ngực.

Rồi cái tay đang vung lên dừng cử động. Tiếng ngáy của Doc lại vang lên, to hơn và rõ hơn lần trước. Anh ta sụm xuống nền đất, và hình dạng đó tách ra. Một hình người thứ hai nhấc mình khỏi anh ta và đứng lên trong bóng tối.

“Đi thôi,” Jared thì thầm. “Chúng ta không có thời gian để lãng phí đâu.”

Tim tôi gần như nổ tung.

Anh ấy tin chúng ta.

Tôi nhảy bật dậy, ép hai đầu gối cứng đờ của mình phải duỗi ra. “Anh đã làm gì Doc?”

“Thuốc mê. Nó sẽ không có tác dụng lâu đâu.”

Tôi nhanh chóng quay đi và đổ nước ấm khắp người Jamie, làm ướt cả quần áo và đệm của nó. Nó không động đậy. Có lẽ cái đó sẽ giữ nó mát cho tới khi Doc tỉnh.

“Theo tôi.”

Tôi đi sát sau anh. Chúng tôi di chuyển im lặng, gần như chạm vào nhau, gần như chạy nhưng không hẳn thế. Jared bám lấy bức tường, và tôi

https://thuviensach.vn

làm y hệt.

Anh dừng lại khi chúng tôi tới chỗ ánh sáng trong căn hầm vườn ngập ánh trăng. Nó trống trải và im ắng.

Lần đầu tiên tôi có thể nhìn thấy rõ Jared. Khẩu súng treo lủng lẳng sau lưng anh và một con dao dắt ở bụng anh. Anh giơ tay ra, và có một miếng vải dài tối màu trên đó. Tôi hiểu ngay lập tức.

Những lời thì thào bật ra khỏi miệng tôi. "Phải, bịt mắt tôi lại đi."

Anh gật đầu, và tôi nhắm mắt lại trong khi anh buộc miếng vải ngang qua mắt tôi. Dù sao thì tôi cũng vẫn giữ chúng nhắm lại.

Anh buộc nhanh và chặt. Khi anh đã xong, tôi xoay trở nhanh chóng – một lần, hai lần…

Bàn tay anh ngăn tôi lại. "Được rồi," anh nói. Rồi anh tóm lấy tôi mạnh hơn và nhấc tôi lên khỏi mặt đất. Tôi hít vào ngạc nhiên khi anh ném tôi lên vai. Tôi gập người ở đó, đầu và ngực lủng liểng đằng sau lưng anh, bên cạnh khẩu súng. Hai tay anh giữ chân tôi sát vào ngực anh, và anh đã bắt đầu đi. Tôi nẩy lên nẩy xuống khi anh bước đi, mặt tôi cọ vào áo sơ mi của anh với mỗi bước chân.

Tôi không biết chúng tôi đang đi đường nào; tôi không cố đoán hay nghĩ hay cảm nhận gì hết. Tôi chỉ tập trung vào bước đi xóc nẩy của anh, đếm bước. Hai mươi, hai mươi mốt, hai mươi hai, hai mươi ba…

Tôi có thể cảm nhận được anh chúi tới trước khi con đường dẫn anh đi xuống và khi anh đi lên. Tôi cố không nghĩ về nó. Bốn trăm mười hai, bốn trăm mười ba, bốn trăm mười bốn…

Tôi biết khi nào chúng tôi đã ở ngoài. Tôi ngửi thấy làn gió khô, sạch sẽ của hoang mạc. Không khí rất nóng, mặc dù đã gần nửa đêm rồi.

Anh kéo tôi xuống và để tôi đứng trên hai chân.

"Mặt đất bằng phẳng. Cô nghĩ cô có thể chạy được mà vẫn bị bịt mắt không?"

"Có."

Anh tóm chặt lấy khuỷu tay tôi và bước đi, bắt đầu chạy nhanh. Việc đó không dễ dàng gì. Hết lần này đến lần khác anh phải đỡ tôi trước khi tôi

https://thuviensach.vn

ngã. Sau một lúc tôi bắt đầu quen với nó, và tôi giữ thăng bằng tốt hơn qua những mố và gò nhỏ. Chúng tôi chạy tới khi cả hai đều thở hổn hển.

"Nếu… chúng ta có thể… tới chỗ cái xe jeep… chúng ta sẽ… an toàn."

Xe jeep? Tôi cảm thấy một niềm hoài cổ kì lạ. Mel đã không nhìn thấy chiếc xe jeep từ ngày đầu tiên trong chuyến đi thảm hoạ tới Chicago, đã không biết là còn giữ được nó.

"Nếu … không thì sao?" tôi hỏi.

"Họ bắt được chúng ta… họ sẽ giết cô. Ian… đã nói đúng… về phần đó."

Tôi cố chạy nhanh hơn. Không phải để cứu mạng tôi, mà vì tôi là người duy nhất có thể cứu được mạng của Jamie. Tôi lại lảo đảo lần nữa.

"Phải… cởi bịt mắt thôi. Cô sẽ… chạy nhanh hơn."

"Anh chắc không?"

"Đừng… nhìn quanh. Okay?"

"Tôi hứa."

Anh kéo nút thắt phía sau đầu tôi. Khi miếng vải rơi khỏi mắt, tôi chỉ tập trung nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Việc đó làm mọi chuyện thay đổi hoàn toàn. Ánh trăng sáng tỏ, và cát thì rất bằng phẳng và sáng màu. Jared thả lỏng cánh tay và bắt đầu chạy nhanh hơn. Giờ tôi dễ dàng bắt kịp anh. Cơ thể tôi rất thân thuộc với chạy đường trường. Tôi bắt nhịp vào bước chạy ưa thích của tôi. Khoảng hơn sáu phút một dặm, tôi đoán vậy. Tôi không thể giữ nhịp độ đó mãi, nhưng tôi cắm đầu cắm cổ cố sức chạy.

"Cô có nghe thấy…gì không?" anh hỏi. Tôi lắng nghe. Chỉ có tiếng hai cặp chân đang chạy trên cát.

"Không."

Anh ậm ừ đồng tình.

Tôi đoán đó là lý do anh đã ăn trộm khẩu súng. Không có nó họ không thể ngăn chúng tôi từ xa.

Thêm một giờ nữa. Lúc đó tôi đã chậm lại, anh cũng vậy. Miệng tôi cháy bỏng vì thiếu nước.

https://thuviensach.vn

Tôi không hề nhìn lên khỏi mặt đất, vì thế tôi bị giật mình khi anh đặt tay ngang mắt tôi. Tôi chậm lại, và anh kéo chúng tôi lại thành đi bộ.

"Giờ chúng ta ổn rồi. Ngay phía trước thôi…"

Anh để tay che ngang mắt tôi rồi dẫn tôi tới trước. Tôi nghe thấy tiếng bước chân chúng tôi vọng lại từ cái gì đó.

Sa mạc không còn bằng phẳng nữa.

"Vào trong đi."

Bàn tay anh biến mất.

Trời tối gần như lúc anh vẫn còn bịt mắt tôi. Một cái hang khác. Không sâu lắm. Nếu tôi xoay người, tôi có thể nhìn ra ngoài. Tôi không quay.

Chiếc jeep quay mặt vào bóng tối. Nó trông giống hệt như tôi nhớ về nó, cỗ xe mà tôi chưa từng nhìn thấy. Tôi bật qua cánh cửa để vào chỗ ngồi.

Jared đã ở trên chỗ ngồi của anh rồi. Anh nghiêng người sang và buộc lại dải bịt mắt cho tôi. Tôi ngồi im để anh dễ làm hơn.

Tiếng động cơ làm tôi sợ. Dường như nó quá nguy hiểm. Có quá nhiều người không nên tìm được chúng tôi lúc này.

Chúng tôi đi lùi lại một đoạn ngắn, và rồi gió bắt đầu thổi vào mặt tôi. Có một âm thanh buồn cười ở đằng sau chiếc xe jeep, cái gì đó không khớp với trí nhớ của Melanie.

"Chúng ta sẽ tới Tucson," anh bảo tôi. "Chúng tôi chưa bao giờ đi trộm ở đó – nó quá gần. Nhưng chúng ta không còn thời gian cho bất kì nơi nào khác nữa. Tôi biết chỗ có một bệnh viện nhỏ, không gần trung tâm thị trấn lắm."

"Không phải bệnh viện Saint Mary đấy chứ?"

Anh nghe thấy sự cảnh giác trong giọng tôi. "Không, tại sao?"

"Tôi biết một người ở đấy." Anh im lặng một phút. "Cô có bị nhận ra không?"

"Không. Không ai biết mặt tôi cả. Chúng tôi không có… người bị truy nã. Không như các anh."

"Okay."

Nhưng giờ anh khiến tôi phải suy nghĩ, nghĩ về vẻ ngoài của tôi. Trước khi tôi có thể nói lên mối lo ngại của mình, anh nắm tay tôi và co nó lại

https://thuviensach.vn

quanh một cái gì đó rất nhỏ.

“Giữ cái này kề bên cô.”

“Cái gì thế?”

“Nếu họ đoán được cô… ở cùng chúng tôi, nếu họ định… đặt ai đó khác vào trong thân thể Mel, cô đặt cái đó trong miệng và cắn xuống thật mạnh.”

“Thuốc độc?”

“Phải.”

Tôi nghĩ về việc đó một lúc. Và rồi tôi cười; tôi không thể ngăn được. Các dây thần kinh của tôi đã căng ra vì lo lắng.

“Không phải nói chơi đâu, Wanda,” anh nói một cách giận dữ. “Nếu cô không thể làm việc đó, thì tôi sẽ phải mang cô về.”

“Không, không, tôi có thể.” Tôi cố sốc lại mình. “Tôi biết là tôi có thể. Đó là lý do vì sao tôi lại cười.”

Giọng anh gay gắt. “Tôi không hiểu câu nói đùa.”

“Anh không thấy sao? Để đổi lấy hàng triệu đồng loại của mình, tôi sẽ không bao giờ có thể làm việc đó. Không phải vì chính… con cháu của tôi. Tôi đã luôn luôn sợ phải chết cái lần cuối cùng đó. Nhưng tôi lại có thể làm việc này chỉ vì một đứa trẻ khác giống loài.” Tôi lại cười. “Nó chẳng hợp lý một tí nào cả. Tuy nhiên, đừng lo lắng. Tôi có thể chết để bảo vệ Jamie.”

“Tôi tin tưởng cô sẽ làm đúng như thế.”

Im lặng một lúc, rồi tôi nhớ ra trông tôi như thế nào.

“Jared, trông tôi không đúng. Để bước vào trong một bệnh viện.”

“Chúng tôi có quần áo tử tế hơn giấu cùng chỗ với… những chiếc xe bớt bị chú ý hơn. Đó là nơi bây giờ chúng ta sẽ đi tới. Khoảng năm phút nữa.”

Đó không phải là ý tôi, nhưng anh nói đúng. Những quần áo này sẽ không bao giờ được việc. Tôi chờ để nói với anh về phần còn lại. Tôi cần nhìn vào mình trước đã.

Chiếc xe jeep dừng lại, và anh kéo miếng bịt mắt ra.

“Cô không cần phải cúi mặt xuống nữa,” anh bảo khi đầu tôi tự động cúi gằm. “Chẳng có gì ở đây để phản bội chúng tôi cả. Chỉ phòng trường hợp chỗ này chẳng may bị phát hiện thôi.”

https://thuviensach.vn

Nó không phải là một cái hang. Nó là một khe đá. Vài tảng đá lớn hơn đã được khoét cẩn thận, để lại một khoảng trống thông minh bên dưới chúng khiến không ai có thể nghi ngờ là nó chứa bất kì cái gì ngoại trừ bụi đất và đá vụn.

Chiếc xe jeep đã được lùi vào trong một khoảng không hẹp. Tôi ở quá gần tảng đá, tôi phải trèo ra qua phần đuôi xe. Có cái gì đó kì cục gắn vào gầm xe – những sợi dây xích và hai cái bạt cực kì bẩn, đã bị rách lỗ chỗ.

"Lối này," Jared nói, và dẫn đường tới một cái khe tôi tối chỉ thấp hơn anh một chút. Anh gạt tấm bạt bụi bặm, ố bẩn ra và lục lọi trong một cái ống dấu đằng sau nó. Anh kéo ra một cái áo sơ mi, mềm và sạch sẽ, vẫn còn đính mác. Anh giật những cái mác ra và ném cái áo cho tôi. Rồi anh mò tiếp cho tới khi tìm thấy một cái quần ka ki. Anh kiểm tra số đo, rồi cũng ném chúng cho tôi.

"Mặc vào đi."

Tôi do dự một giây trong khi anh đang chờ, tự hỏi vấn đề của mình là gì. Tôi đỏ mặt rồi quay lưng lại với anh. Tôi kéo cái áo sơ mi tả tơi của mình qua đầu và nhanh chóng thay đồ nhanh hết sức có thể với những ngón tay lúng túng của mình.

Tôi nghe thấy anh hắng giọng. "Ồ. Tôi, ừ, đi lấy xe." Tiếng bước chân của anh xa dần.

Tôi lột cái quần rách rưới của mình ra và mặc vào chiếc quần mới. Giầy của tôi rất tệ hại, nhưng chúng cũng không đáng chú ý lắm. Hơn nữa, không phải lúc nào cũng vớ được những đôi giày tiện lợi. Tôi có thể giả vờ là tôi rất gắn bó với đôi giày này.

Một tiếng động cơ khác vang lên, khẽ hơn tiếng xe jeep. Tôi quay người và nhìn thấy một chiếc xe bốn chỗ trung bình, không đáng chú ý đi ra khỏi bóng tối dưới những tảng đá. Jared ra ngoài và buộc hai tấm bạt tả tơi từ chiếc xe jeep vào gầm xe này. Rồi anh lái nó tới chỗ tôi đang đứng, và khi tôi nhìn thấy hai tấm bạt nặng xoá sạch vết xe trên nền đất, tôi đã hiểu mục đích của chúng.

Jared nghiêng người qua chỗ ngồi để mở cửa hành khách. Có một cái ba lô trên ghế. Nó nằm phẳng dẹt, trống không. Tôi gật đầu với mình. Phải rồi,

https://thuviensach.vn

cái này tôi cần.

“Đi thôi.”

“Chờ đã,” tôi nói.

Tôi cúi người để nhìn vào mình trong gương chiếu hậu. Không ổn. Tôi gạt mớ tóc dài đến cằm để che má, nhưng vẫn không đủ. Tôi chạm vào má mình và cắn môi.

“Jared. Tôi không thể đi vào với khuôn mặt thế này.” Tôi chỉ vào vết sẹo dài, nham nhở trên da mình.

“Sao cơ?” anh hỏi.

“Không có linh thể nào có vết sẹo thế này cả. Họ sẽ đi chữa nó. Họ sẽ tự hỏi tôi đã ở đâu. Họ sẽ đặt câu hỏi.”

Đôi mắt anh mở lớn rồi nhíu lại. “Có lẽ cô nên nghĩ về chuyện đó trước khi tôi lén đưa cô ra ngoài. Nếu giờ chúng ta trở lại, họ sẽ nghĩ đó là một mưu kế để cô học đường ra ngoài.”

“Chúng ta không trở lại mà không có thuốc cho Jamie.” Giọng tôi cứng rắn hơn cả giọng anh.

Giọng anh trở nên rắn hơn để bắt kịp với giọng tôi. “Vậy thì theo cô chúng ta nên làm gì, Wanda?”

“Tôi cần một hòn đá.” Tôi thở dài. “Anh sẽ phải đánh tôi.”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Chữa Lành

"W anda…"

"W

"Chúng ta không có thời gian. Tôi nên tự làm, nhưng tôi không thể nhắm đúng góc. Không có cách nào khác."

"Tôi không nghĩ tôi có thể… làm việc đó."

"Kể cả vì Jamie?" tôi ấn bên mặt lành lặn của tôi hết sức có thể vào phần tựa đầu của ghế ngồi cho khách và nhắm mắt lại.

Jared đang cầm hòn đá thô ráp cỡ bằng nắm tay mà tôi tìm được. Anh đã cầm nó trên tay suốt năm phút rồi.

"Anh chỉ phải gạt vài lớp da đi thôi. Chỉ cần giấu được vết sẹo, thế thôi. Cố lên, Jared, chúng ta phải nhanh lên. Jamie…"

Bảo anh ấy tôi bảo làm ngay. Và làm tử tế vào.

"Mel nói anh làm ngay đi. Và đảm bảo là anh đánh đủ mạnh. Che được hết trong lần đầu tiên."

Im lặng.

"Làm đi, Jared!" Anh hít một hơi thở sâu, một tiếng hổn hển. Tôi cảm nhận luồng không khí di động và nhắm chặt mắt hơn.

Có một tiếng bóc và thịch – đó là điều đầu tiên tôi chú ý – và rồi cú sốc vì bị đánh qua đi, và tôi cũng cảm nhận được nó.

"Ưưư," tôi rên lên. Tôi không định phát ra tiếng. Tôi biết việc đó chỉ làm anh thấy tệ hơn. Nhưng cơ thể này hoạt động vô thức quá nhiều. Nước mắt dâng lên mắt tôi, và tôi ho để giấu tiếng nức nở. Đầu tôi ong ong, rung lên sau dư chấn.

https://thuviensach.vn

“Wanda? Mel? Anh xin lỗi!”

Cánh tay anh vòng quanh chúng tôi, kéo chúng tôi vào ngực anh.

“Không sao,” tôi rì rầm. “Chúng tôi ổn cả. Anh che được hết không?”

Bàn tay anh chạm vào cằm tôi, xoay đầu tôi.

“Aaaa,” anh hít vào, muốn bệnh. “Tôi đã đánh nát nửa mặt cô. Tôi rất xin lỗi.”

“Không, thế cũng tốt. Tốt mà. Đi thôi.”

“Đúng.” Giọng anh vẫn yếu ớt, nhưng anh dựa tôi vào sau ghế, đặt tôi thật cẩn thận, và rồi chiếc xe rung rung bên dưới chúng tôi.

Luồng không khí mát lạnh thổi vào mặt tôi, làm tôi choáng, làm má tôi nhoi nhói. Tôi đã quên mất điều hoà nhiệt độ thì như thế nào.

Tôi mở mắt ra. Chúng tôi đang lái xe xuống một con lạch trơn tru – trơn tru hơn bình thường, đã được cải tạo cẩn thận để thành thế này. Nó uốn lượn trước mặt chúng tôi, vòng quanh bụi cây. Tôi không nhìn được xa lắm phía trước.

Tôi kéo tấm che nắng xuống và mở gương ra. Trong ánh trăng, mặt tôi đen và trắng. Màu đen ngang qua mặt bên phải, rỉ xuống cằm tôi, chảy xuống cổ và nhỏ giọt vào cái cổ áo mới, sạch sẽ của tôi.

Dạ dày tôi cuộn lên.

“Làm tốt lắm,” tôi thì thầm.

“Cô đau lắm không?”

“Không đau lắm,” tôi nói dối. “Dù sao, nó cũng không còn đau lâu nữa. Chúng ta cách Tucson bao xa?”

Đúng vào lúc đó, chúng tôi chạm tới vỉa hè. Nực cười làm sao hình ảnh đó lại khiến tim tôi đập loạn nhịp. Jared dừng lại, giữ chiếc xe khuất trong bụi cây. Anh bước ra và tháo hai tấm bạt và dây xích khỏi gầm xe, đặt chúng vào trong cốp. Anh trở vào và đưa xe tới trước, kiểm tra cẩn thận để chắc chắn là đường quốc lộ vắng tanh. Anh vươn tay tới đèn pha.

“Chờ đã,” tôi thì thầm. Tôi không thể nói to hơn. Ở đây tôi cảm thấy quá trơ trọi. “Để tôi lái.”

Anh nhìn vào tôi.

https://thuviensach.vn

“Tôi không thể trông như là đã đi bộ vào trong bệnh viện như thế này được. Quá nhiều câu hỏi. Tôi phải lái xe. Anh trốn ở sau và bảo tôi phải đi đâu, Có cái gì để anh trốn bên dưới được không?”

“Okay,” anh nói. Anh lái xe lùi lại và kéo nó vào sâu trong bụi rậm.

“Okay. Tôi sẽ trốn. Nhưng nếu cô đưa chúng ta tới chỗ mà tôi không bảo…”

Ôi! Mel tức tối vì sự nghi ngờ của anh, cũng như tôi.

Giọng tôi cụt lủn. “Cứ bắn tôi.”

Anh không trả lời. Anh ra ngoài, vẫn để động cơ chạy. Tôi trượt qua cần gạt số vào chỗ ngồi của anh. Tôi nghe tiếng cốp xe đóng lại.

Jared trèo vào ghế sau, một cái chăn len cắp dưới nách.

“Rẽ phải chỗ con đường,” anh nói.

Chiếc xe có cần số tự động, nhưng đã rất lâu rồi tôi không lái và tôi không chắc lắm khi ngồi sau tay lái. Tôi cẩn thận di chuyển lên trước, vui mừng vì thấy rằng tôi vẫn nhớ cách lái xe. Đường quốc lộ vẫn vắng tanh. Tôi lái ra khỏi con đường, trái tim lại phải ứng với không gian mở.

“Đèn,” Jared nói. Giọng anh tới từ dưới ghế dài.

Tôi tìm cho tới khi thấy nút bật, rồi bật nó lên. Có vẻ như chúng sáng khủng khiếp.

Chúng tôi không xa Tucson là mấy – tôi có thể nhìn thấy ánh vàng trên nền trời. Đèn điện của thành phố phía trước.

“Cô có thể lái nhanh hơn một chút.”

“Tôi lái đúng tốc độ giới hạn,” tôi phản đối.

Anh dừng lại một giây. “Linh thể các cô không tăng tốc hả?”

Tôi cười. Âm thanh đó chỉ là một tiếng cười kích động nhỏ. “Chúng tôi tuân thủ tất cả các loại luật, bao gồm cả luật giao thông.”

Ánh đèn trở nên sáng hơn – chúng đã chuyển thành những điểm rực rỡ tách nhau. Đèn xanh thông báo cho tôi lối thoát.

“Chọn đường Ina.” Tôi nghe theo chỉ dẫn của anh. Mặc dù anh vẫn giữ giọng thấp, nhưng khi gần như thế này, cả hai có thể hét lên cũng được.

Thật khó khăn khi phải ở trong thành phố xa lạ này. Phải nhìn những ngôi nhà và căn hộ và toà nhà đèn điện sáng trưng. Phải biết rằng chúng tôi

https://thuviensach.vn

bị bao vây, bị áp đảo. Tôi tưởng tượng Jared sẽ cảm thấy ra sao. Giọng anh bình tĩnh một cách đáng kể. Nhưng anh đã từng làm chuyện này rồi, rất nhiều lần.

Giờ đã có những chiếc xe khác trên đường. Khi đèn của họ quét qua kính chắn gió của tôi, tôi rúm lại vì sợ.

Đừng mất tinh thần lúc này, Wanda. Cô phải mạnh mẽ vì Jamie. Vụ này sẽ không thành công nếu cô không thể làm thế.

Tôi có thể. Tôi có thể làm được.

Tôi tập trung vào Jamie, và bàn tay tôi vững vàng hơn trên tay lái.

Jared hướng dẫn tôi lái xe qua gần hết thành phố say ngủ. Khu vực Hàn gắn chỉ là một chỗ rất nhỏ. Chắc nó đã từng là một toà nhà y tế - những văn phòng của các bác sĩ chứ không phải là một bệnh viện thực sự. Ánh đèn toả sáng từ hầu hết các cửa sổ, qua lớp kính phía trước. Tôi có thể nhìn thấy một người phụ nữ đằng sau bàn tiếp tân. Cô ấy không nhìn lên trước đèn pha của tôi. Tôi lái tới góc tối nhất của bãi đậu xe.

Tôi trượt tay qua quai đeo của chiếc ba lô. Nó không còn mới, nhưng vẫn dùng tốt.

Hoàn hảo. Chỉ còn một việc nữa phải làm thôi.

“Nhanh lên, đưa cho tôi con dao.”

“Wanda… tôi biết cô yêu Jamie, nhưng tôi thực sự không nghĩ cô có thể dùng nó. Cô không phải là một chiến binh.”

“Không phải cho họ, Jared à. Tôi cần một vết thương.”

Anh hổn hển. “Cô đã có một vết thương. Thế là đủ rồi!”

“Tôi cần một vết như của Jamie. Tôi không biết gì về Hàn gắn. Tôi phải nhìn xem chính xác cần làm những gì. Đáng lẽ tôi làm thế từ trước, nhưng tôi không chắc là tôi có thể lái xe được.”

“Không. Không phải lần nữa chứ.”

“Đưa nó cho tôi ngay. Ai đó sẽ chú ý nếu tôi không vào đó sớm.”

Jared nghĩ về chuyện đó rất nhanh. Anh là người giỏi nhất, như Jeb đã nói, bởi vì anh có thể nhìn ra cần phải làm gì và thực hiện nhanh chóng. Tôi nghe thấy âm thanh kim loại của con dao được tuốt khỏi bao.

“Hết sức cẩn thận nhé. Đừng làm sâu quá.” “Anh muốn làm không?”

https://thuviensach.vn

Anh hít vào thật mạnh. “Không.”

“Okay.”

Tôi cầm lấy con dao xấu xí. Nó có tay cầm rất nặng và rất sắc; mũi dao nhọn hoắt.

Tôi không để mình nghĩ về việc đó. Tôi không muốn cho mình cơ hội để hèn nhát. Cánh tay, chứ không phải chân – đó là tất cả thời gian tôi dừng để quyết định. Đầu gối tôi cũng có sẹo. Tôi không muốn phải che giấu cả cái đó nữa.

Tôi giơ cánh tay trái ra; bàn tay tôi run rẩy. Tôi chống nó vào cửa rồi xoay đầu để có thể cắn vào cái tựa đầu. Tôi giữ tay nắm của con dao một cách vụng về nhưng chắc chắn bằng tay phải. Tôi ấn mũi dao vào lớp da trên cẳng tay tôi để không trượt. Rồi tôi nhắm mắt lại.

Jared đang thở quá mạnh. Tôi phải nhanh lên nếu không anh sẽ ngăn tôi lại.

Cứ giả vờ như nó là một cái xẻng đang cắm vào đất, tôi tự bảo mình.

Tôi ép con dao vào cánh tay mình.

Cái tựa đầu nén được tiếng thét của tôi, nhưng nó vẫn còn quá to. Con dao rơi khỏi tay tôi – bị giật ra một cách bệnh hoạn từ đám cơ bắp – rồi rơi xuống sàn.

“Wanda!” Jared rít lên.

Tôi vẫn chưa thể trả lời được. Tôi có nuốt lại những tiếng kêu khác đang dâng lên. Tôi đã đúng khi không làm chuyện này trước khi lái xe.

“Để tôi xem!”

“Ở yên đó,” tôi hổn hển. “Đừng cử động.”

Tôi nghe thấy tiếng chăn sột soạt đằng sau mình bất chấp lời cảnh cáo của tôi. Tôi kéo tay trái đặt sát người và dùng tay phải đẩy cửa mở ra. Bàn tay Jared xoa lưng tôi khi nửa người tôi ra khỏi cánh cửa. Đó không phải là hành động ngăn cản. Đó là một sự động viên.

“Tôi trở lại ngay,” tôi nói nhát gừng, rồi đá cánh cửa đằng sau tôi lại.

Tôi lảo đảo qua bãi đỗ, chống lại cơn buồn nôn và hoảng loạn. Dường như chúng triệt tiêu lẫn nhau – một cái giữ cái kia khỏi tiếm quyền kiểm soát cơ thể tôi. Cơn đau không quá tệ - hoặc đúng hơn là tôi không còn cảm

https://thuviensach.vn

nhận được nhiều nữa. Tôi đang bị sốc. Quá nhiều kiểu đau đớn, trong thời gian quá ngắn. Chất lỏng nóng ấm chảy xuống ngón tay tôi và rỏ xuống vỉa hè. Tôi tự hỏi liệu tôi có thể di chuyển những ngón tay đó được không. Tôi sợ phải thử.

Người phụ nữ sau quầy tiếp tân – trung tuổi, nước da màu sô cô la đen và vài sợi tóc bạc trên mái tóc đen của bà – nhảy bật dậy khi tôi lao qua cánh cửa tự động.

"Ôi, không! Ôi, trời!" Bà ta tóm lấy chiếc mi crô. Và những lời tiếp theo của bà ta đã được khuếch đại, vọng xuống từ trên trần nhà. "Người hàn gắn Knits! Tôi cần cô ở khu tiếp tân! Đây là trường hợp khẩn cấp!"

"Không." Tôi cố nói một cách điềm tĩnh, nhưng tôi bị lảo đảo tại chỗ. "Tôi ổn. Chỉ là một tai nạn."

Bà ta đặt chiếc mi crô xuống và nhanh chóng quay lại chỗ tôi đang lảo đảo. Cánh tay bà ta vòng quanh eo tôi.

"Ôi, cưng à, chuyện gì xảy ra với cháu thế?"

"Quá là bất cẩn," tôi lẩm bẩm. "Cháu đang leo núi… cháu ngã xuống mấy tảng đá. Cháu đang… dọn rửa sau bữa tối. Một con dao trên tay cháu…"

Với bà ta những lời dè dặt của tôi dường như là một phần của cơn sốc. Bà ta không nhìn vào tôi với con mắt nghi ngờ - hay chế giễu, cách mà Ian đôi khi vẫn nhìn khi tôi nói dối. Chỉ có nỗi lo lắng.

"Cô bé tội nghiệp! Tên cháu là gì?"

"Glass Spires (Cỏ Chóp Nón)," tôi bảo bà, sử dụng cái tên chung của một thành viên thảo mộc từ thời tôi ở với loài Gấu.

"Okay, Cỏ Chóp Nón. Người hàn gắn tới rồi đây. Cháu sẽ ổn trong một phút nữa."

Tôi không cảm thấy chút hoảng sợ nào. Người phụ nữ tốt bụng vỗ vỗ vào lưng tôi. Quá dịu dàng, quá quan tâm. Bà ấy sẽ không bao giờ làm hại tôi.

Người hàn gắn là một phụ nữ trẻ. Tóc, da và mắt cô ấy đều là những sắc thái tương tự nhau của màu nâu. Nó khiến cô ấy có vẻ ngoài không bình

https://thuviensach.vn

thường – đơn sắc. Cô ấy mặc một bộ áo bác sĩ màu nâu vàng chỉ càng làm tôn thêm ấn tượng đó.

"Oa," cô ấy nói. "Tôi là Người hàn gắn Knits Fire (Đan lửa). Tôi sẽ trực tiếp chữa cho cô. Chuyện gì đã xảy ra?"

Tôi kể lại câu chuyện của mình khi hai người phụ nữ dẫn tôi xuống một hành lang rồi qua cánh cửa đầu tiên. Họ đặt tôi nằm xuống một chiếc giường phủ ra trải bằng giấy.

Căn phòng rất quen thuộc. Tôi chỉ mới ở chỗ giống thế này một lần duy nhất, nhưng kí ức thời thơ ấu của Melanie thì đầy những kỉ niệm thế này. Những hàng tủ đôi thấp, cái bồn nơi Người hàn gắn rửa tay, những bức tường trắng sạch, sáng loá…

"Đầu tiên," Knits Fire vui vẻ nói. Cô ấy kéo mở một cái tủ. Tôi cố tập trung hai mắt, biết rằng đó là một việc quan trọng. Cái tủ chứa đầy hàng dẫy những hình trụ màu trắng.

Cô ấy lấy xuống một cái, với tay ra mà không cần tìm; cô ấy biết mình muốn gì. Cái hộp nhỏ có nhãn, nhưng tôi không thể đọc được. "Một chút xíu không đau sẽ giúp ích, phải không nào?"

Tôi nhìn cái nhãn lần nữa khi cô ấy vặn mở cái nắp hộp. Hai từ ngắn. Không đau? Đó có phải là thứ trên nhãn không?

"Mở miệng cô ra nào, Glass Spires."

Tôi làm theo. Cô ấy lấy một miếng vuông nhỏ, mỏng – trông như một tờ giấy ăn – và đặt vào lưỡi tôi. Nó tan ngay lập tức. Không có vị gì. Tôi tự động nuốt.

"Khá hơn chưa?" Người hàn gắn hỏi.

Và tôi thấy khá hơn. Đã khá hơn. Đầu tôi tỉnh táo – tôi có thể tập trung mà không gặp khó khăn nào. Cơn đau đã tan đi cùng với miếng vuông nhỏ xíu đó. Biến mất. Tôi chớp mắt, bị sốc.

"Rồi."

"Tôi biết giờ cô cảm thấy ổn rồi, nhưng xin đừng cử động. Các vết thương của cô vẫn chưa được chữa đâu."

"Tất nhiên rồi."

https://thuviensach.vn

“Cerulean (Xanh da trời), bác đi lấy cho chúng tôi ít nước nhé? Miệng cô ấy có vẻ khô.”

“Ngay đây, Người hàn gắn Knits.”

Người phụ nữ già hơn rời phòng.

Người hàn gắn trở lại với những cái tủ của cô ấy, lần này mở một cái khác. Cả cái này cũng chứa đầy những cái hộp trắng. “Đây rồi.” Cô ấy kéo một cái từ trên cùng, rồi lấy một cái khác từ bên kia.

Gần như là cô ấy đang cố giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ của mình vậy, cô ấy liệt kê tên thuốc khi với lấy chúng.

“Làm sạch – trong và ngoài… Chữa lành… Hàn gắn…. Và đâu nhỉ… à, Liền sẹo. Không muốn để lại sẹo trên khuôn mặt xinh xắn đó, phải không nào?”

“À… không.”

“Đừng lo. Cô sẽ lại hoàn hảo trở lại.”

“Cám ơn.” “Không có chi.”

Cô ấy cúi xuống tôi với một hộp trắng khác. Nắp hộp này bật ra với một tiếng póp, và có một vòi xịt ở dưới. Cô ấy xịt vào cánh tay tôi trước, phủ lên vết thương một làn sương mù không mùi, sạch sẽ.

“Hàn gắn chắc là một nghề nghiệp rất vừa ý.” Giọng tôi nghe vừa đủ. Quan tâm, nhưng không quá đáng. “Tôi chưa từng vào lại Khu vực Hàn gắn kể từ lần sát nhập. Nơi này rất thú vị.”

“Phải, tôi rất thích.” Cô ấy bắt đầu xịt vào mặt tôi.

“Giờ cô đang làm gì vậy?”

Cô ấy mỉm cười. Tôi đoán rằng tôi không phải là linh thể tò mò đầu tiên. “Đây là Làm sạch. Nó sẽ đảm bảo không có gì lạ ở lại trong vết thương. Nó giết tất cả các loại vi trùng, vi khuẩn có thể làm nhiễm trùng.”

“Làm sạch,” tôi nhắc lại với chính mình.

“Và Làm sạch bên trong, để phòng trường hợp cái gì đó đã lẻn vào được hệ miễn dịch của cô. Làm ơn hít cái này vào.”

Cô ấy đang cầm một hộp trụ trắng khác trên tay, một cái hộp nhỏ hơn với một cái bơm thay vì đầu xịt. Cô ấy phụt một đám sương mù vào không khí trước mặt tôi. Tôi hít vào một hơi. Làn sương có vị như bạc hà.

https://thuviensach.vn

“Và đây là Chữa lành,” Knits Fire tiếp tục, vặn cái nắp khỏi chiếc hộp nhỏ, để lộ một cái vòi. “Nó khuyến khích các mô của cô liền lại, để phát triển như nó vốn thế.”

Cô ấy nhỏ một chút xíu chất lỏng trong sạch vào vết cắt lớn trên tay tôi, rồi ấn hai rìa vết thương lại với nhau. Tôi có thể cảm nhận được cú chạm của cô ấy, nhưng không đau chút nào.

“Tôi sẽ gắn cái này lại trước khi làm tiếp.” Cô ấy mở một hộp khác, cái này là một ống tuýp dẻo, và rồi bóp ra một đường chất dẻo dày, trong trên ngón tay cô ấy. “Giống như keo dán,” cô ấy bảo tôi. “Nó sẽ giữ mọi thứ dính lại với nhau và để cho Chữa lành thực hiện công việc của nó.” Cô ấy quệt lên cánh tay tôi một đường nhanh gọn.

“Okay, giờ cô có thể di chuyển rồi. Cánh tay của cô đã ổn.”

Tôi giơ nó lên để nhìn. Một đường gạch màu hồng nhạt hiện ra bên dưới lớp keo sáng bóng. Máu vẫn còn ẩm ướt trên tay tôi, nhưng không còn chảy ra nữa. Trong khi tôi nhìn, Người hàn gắn nhanh chóng lau sạch da tôi bằng một cái khăn ẩm.

“Làm ơn quay mặt sang hướng này. Hừm, chắc cô phải đập mặt vào đá mạnh lắm. Thật là một đống lộn xộn.”

“Vâng. Đó là một cú ngã tệ hại.” “Chà, cảm ơn trời vì cô vẫn còn có thể lái xe tới đây.”

Cô ấy nhẹ nhàng nhỏ giọt Chữa lành lên má tôi, lấy đầu ngón tay chấm chấm nó. “A, tôi rất thích nhìn thuốc phát huy tác dụng. Trông đã khá hơn nhiều rồi đấy. Okay… vòng quanh rìa nào.” Cô ấy mỉm cười với chính mình. “Có lẽ thêm một lớp nữa. Tôi muốn xoá cái này đi.” Cô ấy làm việc lâu hơn một chút. “Rất tuyệt.”

“Nước đây ạ,” người phụ nữ lớn tuổi nói khi bà đi qua cửa.

“Cám ơn, Cerulean.”

“Hãy cho tôi biết nếu cần gì thêm nhé. Tôi sẽ lên ngay.”

“Cám ơn.” Cerulean đi khỏi. Tôi tự hỏi liệu bà có phải tới từ Hành tinh Hoa không. Những bông hoa xanh rất hiếm có – một người có thể chọn tên theo đó.

“Giờ cô ngồi xuống được rồi. Cô thấy sao?”

https://thuviensach.vn

Tôi đứng lại. “Hoàn hảo.” Đó là sự thật. Tôi đã không thấy khoẻ khoắn như thế này trong suốt một thời gian dài. Sự chuyển biến nhanh chóng từ đau đớn sang khoẻ mạnh lại càng làm cho cảm giác đó mạnh thêm.

“Nên thế. Okay, hãy phủ một ít Liền sẹo lên nào.”

Cô ấy vặn nắp cái lọ cuối cùng và dốc ra một ít bột ngũ sắc lên tay. Cô ấy vuốt nó vào má tôi, rồi vuốt một nắm tay đầy bột nữa lên cánh tay tôi.

“Cô sẽ luôn có một đường nhỏ trên cánh tay,” cô ấy nói một cách hối lỗi. “Giống như trên cổ. Một vết thương sâu…” Cô ấy rùng mình. Một cách lơ đãng, cô ấy gạt tóc phía sau cổ tôi ra và kiểm tra vết thương. “Cái này được chữa rất tốt. Ai là người Hàn gắn cho cô vậy?”

“Ừm… Faces Sunward (Hướng về phía mặt trời),” tôi nói, kéo cái tên từ trong số những sinh viên cũ của tôi ra. “Tôi đã ở… Eureka, Montana. Tôi không thích lạnh cho lắm. Tôi đã chuyển xuống phía nam.”

Quá nhiều lời nói dối. Tôi cảm thấy dạ dày xoắn lại lo lắng.

“Tôi đã bắt đầu ở Maine,” cô ấy nói, không chú ý chút nào tới sự gượng gạo trong giọng tôi. Khi nói, cô ấy lau máu trên cổ tôi. “Chỗ ấy cũng quá lạnh đối với tôi. Sứ mệnh của cô là gì?”

“Ừm… tôi phục vụ đồ ăn. Trong một nhà hàng Mexico ở … Phoenix. Tôi thích đồ ăn cay.”

“Tôi cũng thích.” Cô ấy không phải đang nhìn vào tôi cười cợt. Giờ cô ấy đang lau má cho tôi.

“Tuyệt vời. Đừng lo lắng gì cả, Glass Spires. Mặt cô trông rất tuyệt.” “Cám ơn, Người hàn gắn.”

“Việc của tôi mà. Cô có muốn chút nước không?”

“Vâng, làm ơn.” Tôi phải giữ mình. Nếu tôi nuốt ừng ực cốc nước theo cách tôi muốn thì sẽ hỏng hết. Mặc dù vậy tôi không thể ngăn mình không uống hết cốc nước. Vị của nó quá ngon.

“Cô muốn nữa không?”

“Tôi… vâng, thế cũng được. Cám ơn cô.”

“Tôi sẽ trở lại ngay.”

Giây phút cô ấy ra ngoài cửa, tôi trượt ngay khỏi đệm. Lớp giấy kêu rột roạt, làm tôi đông cứng tại chỗ. Cô ấy không phi vào ngay. Tôi chỉ có vài

https://thuviensach.vn

giây. Cerulean đã phải mất mấy phút mới lấy được nước. Có lẽ Người hàn gắn cũng phải mất chừng đó thời gian. Có lẽ nguồn nước mát lạnh, trong lành đó đặt ở xa căn phòng này. Có lẽ.

Tôi lôi cái ba lô khỏi vai mình và giật mạnh cái khoá kéo. Tôi bắt đầu với cái tủ thứ hai. Có một cột thuốc Chữa lành ở đó. Tôi tóm lấy cả cột và để nó khẽ rơi xuống đáy ba lô.

Tôi sẽ nói gì đây nếu cô ấy bắt quả tang tôi? Tôi có thể nói dối thế nào?

Kế tiếp tôi lấy hai loại thuốc Làm sạch, trong cái tủ thứ nhất. Có một đống hộp thứ hai đằng sau đống thứ nhất, và tôi cũng lấy nửa đống đó. Rồi đến Không đau, cả hai đống hộp. Tôi đang định trở lại với đám thuốc Hàn gắn, thì nhãn của hàng hộp tiếp theo làm tôi chú ý.

Mát lạnh. Dành cho các cơn sốt? Không có chỉ dẫn nào khác, chỉ có nhãn thuốc. Tôi lấy cả hàng. Chẳng có gì ở đây làm đau con người cả. Tôi chắc chắn như vậy.

Tôi lấy tất cả thuốc Hàn gắn và hai hộp Liền sẹo. Tôi không thể mạo hiểm hơn nữa. Tôi đóng hai cái tủ lại một cách khẽ khàng và vòng tay qua quai đeo ba lô. Tôi dựa vào cái đệm, tạo ra một âm thanh rột roạt khác. Tôi cố làm ra vẻ thư thái.

Cô ấy vẫn không quay lại.

Tôi kiểm tra đồng hồ. Đã một phút rồi. Nước ở xa tận đâu nhỉ?

Hai phút.

Ba phút.

Phải chăng những lời nói dối của tôi với cô ấy quá lộ như với chính tôi?

Mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán tôi. Tôi nhanh chóng gạt đi. Lỡ như cô ấy mang trở lại một Người truy tìm thì sao?

Tôi nghĩ về viên thuốc nhỏ trong túi áo, và bàn tay tôi run run. Mặc dù vậy tôi có thể làm được. Vì Jamie.

Rồi tôi nghe thấy tiếng bước chân, hai người, đi trên hành lang.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Thành Công

Người hàn gắn Knits Fire và Cerulean bước qua khung cửa cùng nhau. Người hàn gắn đưa cho tôi một cốc nước cao. Nó không lạnh như cốc đầu tiên – giờ những ngón tay tôi lạnh đi vì sợ. Người phụ nữ da đen cũng mang tới cái gì đó cho tôi. Bà ấy đưa cho tôi một thứ hình chữ nhật phẳng có tay cầm.

N

"Tôi nghĩ cô sẽ muốn nhìn xem," Knits Fire nói với nụ cười ấm áp.

Sự căng thẳng ào ra khỏi tôi. Chẳng có chút nghi ngờ hay sợ sệt nào. Chỉ thêm những điều tử tế nữa từ các linh thể đã cống hiến đời họ cho sứ mạng Hàn gắn mà thôi.

Cerulean đã đưa cho tôi một cái gương.

Tôi giơ lên rồi cố để nén lại một tiếng hít vào.

Mặt tôi trông giống hệt như tôi còn nhớ từ lúc rời San Diego. Khuôn mặt mà tôi đã coi nhẹ ở đó. Làn da mịn màng và ửng hồng bên má phải. Nếu tôi nhìn thật kĩ, nó chỉ hơi mỏng hơn và hồng hơn màu rám nắng bên má trái tôi một chút mà thôi.

Đó là khuôn mặt thuộc về Wanderer, linh thể. Nó thuộc về nơi này, vùng đất văn minh nơi không có bạo lực hay kinh hoàng.

Tôi nhận ra tại sao tôi lại dễ dàng nói dối với những tạo vật dịu dàng này đến thế. Bởi vì nói với họ có cảm giác rất đúng đắn, bởi vì tôi hiểu được cách giao tiếp và những luật lệ của họ. Những lời nói dối có thể là… có lẽ nên là sự thật. Tôi có lẽ đang hoàn thành Sứ mạng ở một nơi nào đó, hoặc

https://thuviensach.vn

dạy học tại trường đại học hoặc là phục vụ đồ ăn tại một nhà hàng. Một cuộc đời yên bình, dễ dàng để đóng góp cho một lợi ích lớn lao hơn.

"Cô nghĩ sao?" Người hàn gắn hỏi.

"Trông tôi hoàn hảo. Cám ơn."

"Chữa lành cho cô là niềm vinh dự của tôi."

Tôi nhìn lại mình lần nữa, và thấy những chi tiết đằng sau sự hoàn hảo. Tóc tôi rối bù – bẩn thỉu, với những chỗ đuôi tóc không đều. Chẳng có chút sáng bóng nào trên đó – xà phòng tự làm và dinh dưỡng nghèo nàn là nguyên nhân gây ra chuyện đó. Mặc dù Người hàn gắn đã lau sạch máu trên cổ tôi, nó vẫn còn nhoe nhoét bụi tím.

"Tôi nghĩ đã đến lúc dừng chuyến đi cắm trại tại đây. Tôi cần phải rửa ráy," tôi lầm bầm.

"Cô có đi cắm trại thường xuyên không?"

"Gần đây tôi đi mọi lúc rảnh rỗi. Dường như… tôi không thể tránh xa sa mạc được."

"Chắc hẳn cô phải can đảm lắm. Tôi thấy thành phố thoải mái hơn nhiều."

"Không phải can đảm – chỉ hơi khác người."

Trong gương, mắt tôi là hai vòng tròn nâu quen thuộc. Màu xám đậm ở bên ngoài, một vòng xanh rêu, rồi một vòng nâu caramel nữa bên ngoài đồng tử. Bên dưới tất cả, một ánh sáng bạc mờ nhạt phản chiếu ánh sáng, khuếch tán chúng.

Jamie? Mel khẩn thiết hỏi, bắt đầu cảm thấy lo lắng. Tôi đang quá thoải mái ở đây. Cô ấy có thể nhìn thấy sự lô gíc của một con đường khác đang trải ra trước mắt tôi, và điều đó làm cô ấy sợ.

Tôi biết tôi là ai, tôi bảo cô ấy.

Tôi nháy mắt, rồi nhìn lại những khuôn mặt thân thiện bên cạnh tôi.

"Cám ơn," tôi nói lại với Người hàn gắn. "Tôi cho là tôi nên lên đường thôi."

"Đã rất muộn rồi. Cô có thể ngủ lại đây nếu cô thích."

"Tôi không mệt. Tôi cảm thấy… hoàn hảo."

Người hàn gắn mỉm cười. "Không đau tạo ra cảm giác đó."

https://thuviensach.vn

Cerulean đi cùng tôi ra khu vực tiếp tân. Bà ta đặt một tay lên vai tôi khi tôi bước qua cửa.

Trái tim tôi đập nhanh hơn. Liệu bà ta có chú ý thấy chiếc ba lô của tôi, lúc trước thì phẳng lì, giờ thì căng phồng không?

"Cẩn thận hơn nhé, cô bé," bà ta nói, và vỗ vào cánh tay tôi.

"Cháu sẽ cẩn thận. Không leo núi lúc trời tối nữa."

Bà mỉm cười và trở lại bên bàn của mình.

Tôi giữ bước chân đều đều khi đi ngang qua khu vực đỗ xe. Tôi muốn chạy. Lỡ như Người hàn gắn nhìn vào bên trong tủ của cô ấy thì sao? Bao lâu thì cô ấy sẽ nhận ra tại sao chúng lại bị mất một nửa?

Chiếc xe vẫn còn ở đó, trong bóng tối được tạo ra bởi khoảng cách giữa hai cột đèn đường. Trông nó như không có người. Hơi thở của tôi gấp gáp hơn và hổn hển hơn. Tất nhiên trông nó phải như không có người rồi. Mục đích là thế mà. Nhưng phổi của tôi không chịu bình tĩnh lại cho đến khi tôi có thể thoáng thấy hình dáng mơ hồ ở bên dưới tấm chăn trên ghế sau.

Tôi mở cửa và đặt cái ba lô lên ghế hành khách – nó nằm đó với tiếng lóc cóc làm tôi an tâm – rồi tôi trèo vào trong và đóng cửa lại. Không có lý do gì để gạt khoá xuống; tôi lờ đi sự thúc ép đó.

"Cô ổn không?" Jared thì thầm ngay khi cánh cửa đóng lại. Giọng anh là một tiếng rít đầy lo lắng, đã bị kiềm chế.

"Suỵt," tôi nói, giữ môi mình ít chuyển động nhất có thể. "Chờ."

Tôi lái ngang qua lối vào sáng trưng và đáp lại cái vẫy tay của Cerulean với một cái vẫy tay của chính mình.

"Đã kết bạn rồi?"

Chúng tôi đang ở trên còn đường tối. Không ai còn nhìn tôi nữa. Tôi sụm xuống ghế. Hai tay bắt đầu run. Bây giờ khi mọi chuyện đã qua, tôi có thể cho phép cái đó. Giờ tôi đã thành công.

"Tất cả linh thể đều là bạn bè," tôi bảo anh, sử dụng âm lượng bình thường của mình.

"Cô có ổn không?" anh hỏi lại lần nữa.

"Tôi đã được chữa lành."

"Để tôi xem."

https://thuviensach.vn

Tôi duỗi cánh tay xuôi người, để anh có thể nhìn thấy đường màu hồng nhỏ xíu.

Anh hít vào một hơi đầy ngạc nhiên.

Chiếc chăn sột soạt; anh ngồi dậy rồi trèo qua khoảng trống giữa hai ghế ngồi. Anh đẩy cái ba lô ra khỏi đường đi, rồi nhấc nó lên đùi mình, đánh giá trọng lượng của nó.

Anh nhìn lên tôi đúng lúc chúng tôi đi qua một cột đèn đường, và anh hít mạnh.

"Mặt cô!"

"Cũng được chữa lành. Tất nhiên rồi."

Anh giơ một tay lên, giữ nó trong khoảng không gần má tôi, không chắc chắn. "Có đau không?"

"Tất nhiên là không. Cảm giác như ngay từ đầu đã chẳng có chuyện gì xảy ra với nó cả."

Những ngón tay anh chà sát vào lớp da mới của tôi. Nó râm ran, nhưng là vì cú chạm của anh. Rồi anh quay lại với công việc.

"Họ có nghi ngờ gì không? Cô nghĩ họ có gọi tụi Truy tìm tới không?"

"Không. Tôi đã bảo anh họ sẽ không nghi ngờ mà. Họ thậm chí còn không kiểm tra mắt tôi. Tôi bị đau, vì thế họ chữa lành cho tôi." Tôi nhún vai.

"Cô đã lấy được gì?" anh hỏi, mở cái khoá ba lô ra.

"Những thứ dùng cho Jamie… nếu chúng ta quay lại đúng giờ…" Tôi tự động liếc vào chiếc đồng hồ trên bảng điều khiển, mặc dù thời gian ghi trên đó chẳng có nghĩa gì cả. "Và thêm nữa phòng ngừa cho sau này. Tôi chỉ lấy những cái tôi hiểu."

"Chúng ta sẽ quay lại kịp lúc," anh hứa. Anh kiểm tra đống hộp trắng. "Liền sẹo ư?"

"Không cần thiết. Nhưng tôi biết nó thế nào, vì thế…"

Anh gật đầu, lục lọi thêm trong túi. Anh lẩm bẩm những cái tên với chính mình. "Không đau? Nó có hiệu quả không?"

Tôi cười lớn. "Nó thật tuyệt vời. Nếu anh tự đâm mình, tôi có thể chỉ cho anh… Chỉ là nói đùa thôi."

https://thuviensach.vn

“Tôi biết.”

Anh đang nhìn chằm chằm vào tôi với một biểu hiện mà tôi không hiểu nổi. Đôi mắt anh mở lớn, như là anh đang thực sự bị ngạc nhiên.

“Sao?” Câu đùa của tôi không tệ đến thế chứ.

“Cô đã làm được.” Giọng anh đầy thắc mắc.

“Chẳng phải mục đích là thế à?”

“Phải, nhưng… tôi đoán tôi đã không thực sự nghĩ là chúng ta sẽ làm được.”

“Anh không ư? Vậy thì tại sao…? Sao anh lại để tôi thử?”

Câu trả lời của anh khẽ gần như một tiếng thì thầm. “Tôi đã nghĩ rằng thà chết lúc đang cố gắng còn hơn là sống mà không có thằng bé.”

Trong một giây, cổ họng tôi nghẹn lại vì xúc động. Mel cũng bị choáng ngợp tới không nói nổi. Trong giây phút đó chúng tôi là một gia đình. Tất cả chúng tôi.

Tôi hắng giọng. Không cần phải cảm thấy những thứ sẽ chẳng đi tới đâu hết. “Rất là dễ dàng thôi. Có thể bất kì ai trong các anh cũng làm được, nếu các anh diễn tự nhiên. Cô ấy có nhìn vào cổ tôi.” Tôi chạm vào nó theo phản xạ. “Vết sẹo của anh lồ lộ là tự làm, nhưng với những thứ thuốc mà tôi lấy được, Doc có thể sửa nó.” “Tôi không nghĩ bất kì ai trong chúng tôi có thể diễn tự nhiên thế.”

Tôi gật đầu. “Đúng. Với tôi thì rất dễ. Tôi biết họ trông chờ cái gì.” Tôi tự cười với mình. “Tôi là một trong số họ. Nếu anh tin tưởng tôi, tôi có thể lấy cho anh bất kì thứ gì trên đời này mà anh muốn.” Tôi lại cười. Chỉ là do sự căng thẳng nhạt đi, khiến cho tôi dễ cười. Nhưng điều này đúng là nực cười với tôi. Anh có nhận ra rằng tôi sẽ làm chính xác điều đó vì anh không? Bất kì thứ gì trên đời này mà anh muốn.

“Tôi tin cô,” anh thì thầm. “Bằng tất cả mạng sống của chúng tôi, tôi tin tưởng cô.”

Và anh đã tin tưởng tôi bằng mỗi một sinh mạng con người. Của anh, của Jamie, và của tất cả những người khác.

“Cám ơn,” tôi thì thầm trả lời.

“Cô đã làm được,” anh nhắc lại một cách hồ nghi.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta sẽ cứu nó.”

Jamie sẽ sống, Mel hoan hỉ. Cám ơn cô, Wanda.

Bất kì điều gì cho họ, tôi bảo cô ấy, rồi thở dài, bởi vì điều đó quá đúng.

Sau khi đã gắn hai tấm bạt vào xe lúc chúng tôi tới đường mòn, Jared tiếp quản việc lái xe. Anh quen với con đường, và anh lái nhanh hơn tôi. Anh để tôi ra trước khi đưa chiếc xe vào chỗ giấu nhỏ không tưởng được của nó dưới đống đá. Tôi chờ nghe tiếng đá cọ vào kim loại, nhưng Jared đã tìm được đường vào.

Và rồi chúng tôi trở lại chiếc xe jeep và chạy xuyên qua đêm tối. Jared cười lớn, đắc thắng, khi chúng tôi lao qua sa mạc rộng lớn, và làn gió mang giọng anh đi xa.

“Tấm bịt mắt đâu?” tôi hỏi.

“Tại sao?”

Tôi nhìn vào anh.

“Wanda à, nếu cô muốn phản bội chúng tôi, cô đã có cơ hội rồi. Giờ không ai có thể chối rằng cô đã là một trong chúng tôi.”

Tôi nghĩ về việc đó. “Tôi nghĩ vài người vẫn có thể nghĩ vậy. Nó sẽ làm họ thấy khá hơn.”

“Đám người của cô cần phải tự vượt qua chính mình thôi.”

Giờ tôi đang lắc đầu, tưởng tượng ra cảnh họ chào đón chúng tôi. “Trở vào trong sẽ không dễ dàng gì đâu. Nghĩ mà xem ngay lúc này họ đang nghĩ gì. Cái họ chờ đợi là…”

Anh không trả lời. Đôi mắt anh nheo lại.

“Jared… nếu họ… lỡ họ không nghe… lỡ họ không chờ…” Tôi bắt đầu nói nhanh hơn, cảm thấy một áp lực bất ngờ, cố đưa cho anh mọi thông tin trước khi quá trễ. “Hãy cho Jamie cái Không đau trước – đặt cái đó trên miệng nó. Rồi đến thuốc xịt Làm sạch bên trong – nó chỉ phải hít cái đó vào. Anh sẽ cần Doc –“

“Hey, hey! Cô sẽ là người đưa ra những chỉ dẫn đó.”

“Nhưng hãy để tôi nói cho anh biết làm sao –“

“Không, Wanda à. Sẽ không như vậy đâu. Tôi sẽ bắn bất kì ai dám chạm vào cô.”

https://thuviensach.vn

“Jared –“

“Đừng hoảng loạn. Tôi sẽ nhắm xuống thấp, rồi cô có thể dùng mấy thứ đó để chữa cho họ.”

“Nếu đó là một câu nói đùa, thì chẳng buồn cười chút nào.”

“Không đùa đâu, Wanda.”

“Tấm bịt mắt đâu?”

Anh mím môi lại với nhau.

Nhưng tôi có cái áo sơ mi cũ của mình – chiếc áo rách rưới hãy-bỏ-tôi-đi của Jeb. Nó cũng sẽ hiệu quả như vậy.

“Việc này sẽ khiến họ dễ dàng cho chúng ta vào hơn,” tôi nói khi gấp nó lại thành một tấm vải dày.

“Và điều đó có nghĩa là đến được chỗ Jamie nhanh hơn.” Tôi buộc nó lên mắt mình.

Im lặng một lúc. Chiếc xe jeep nảy lên nảy xuống trên địa hình không bằng phẳng. Tôi nhớ những đêm như thế này khi Melanie còn là một hành khách…

“Tôi sẽ đưa chúng ta về thẳng hang động. Có một chỗ để dấu được chiếc xe jeep khá ổn trong một hoặc hai ngày. Chúng ta sẽ tiết kiệm được thời gian.”

Tôi gật đầu. Giờ thời gian chính là điểm mấu chốt.

“Gần tới rồi,” anh nói sau một phút. Anh thở hắt ra. “Họ đang chờ.”

Tôi nghe thấy anh sờ soạn bên cạnh tôi, nghe thấy tiếng lách cách của kim loại khi anh kéo khẩu súng khỏi ghế sau.

“Đừng bắn ai nhé.”

“Không hứa được.” “Dừng lại!” ai đó hét lên. Âm thanh vang xa trong không khí hoang mạc trống trải.

Chiếc xe jeep chậm lại rồi dừng hẳn.

“Chỉ là chúng tôi thôi,” Jared nói. “Phải, phải, nhìn đi. Thấy chưa? Vẫn là tôi.”

Có chút dè dặt từ phía bên kia.

“Nghe này – tôi đang mang chiếc xe jeep đi dấu, okay? Chúng tôi có thuốc cho Jamie, và chúng tôi đang vội. Tôi không quan tâm các người

https://thuviensach.vn

nghĩ gì, nhưng đêm nay không ai được cản đường tôi hết."

Chiếc xe jeep tiến lên trước. Âm thanh thay đổi và vọng lại khi anh tìm được chỗ dấu của mình.

"Okay, Wanda, mọi chuyện đều ổn. Đi thôi."

Tôi đã quàng sẵn ba lô lên vai. Tôi cẩn thận ra khỏi chiếc xe jeep, không chắc bức tường ở chỗ nào. Jared nắm lấy bàn tay tìm kiếm của tôi.

"Đi thôi," anh nói, và lại nhấc tôi lên vai anh lần nữa.

Tôi không được an toàn như lần trước. Anh chỉ dùng một tay để giữ tôi. Tay còn lại chắc đang cầm khẩu súng. Tôi không thích thế.

Nhưng tôi lo lắng đến mức cảm thấy hàm ơn nó khi nghe thấy tiếng những bước chạy đang tới.

"Jared, cậu là đồ ngốc!" Kyle gào lên. "Cậu nghĩ cái gì thế hả?"

"Bình tĩnh, Kyle," Jeb nói.

"Cô ấy có bị đau không?" Ian hỏi.

"Tránh đường cho tôi," Jared nói, giọng bình tĩnh. "Tôi đang vội. Wanda ổn cả, nhưng cô ấy khăng khăng đòi bị bịt mắt. Jamie thế nào?"

"Nóng lắm," Jeb nói.

"Wanda đã có cái chúng ta cần." Giờ anh đang đi nhanh hơn, trượt xuống dốc.

"Tôi có thể mang cô ấy." Tất nhiên, đó là Ian.

"Cô ấy ổn ở chỗ đang ở."

"Em thực sự không sao," tôi bảo Ian, giọng tôi nấc cụt vì chuyển động của Jared.

Lại lên dốc, nhịp bước vững vàng bất chấp trọng lượng của tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng những người khác đang chạy theo chúng tôi. Tôi biết khi chúng tôi đi qua cái hang chính – những tiếng khụt khịt giận dữ bao quanh chúng tôi, biến thành một hỗn hợp tiếng la ó.

"Tránh đường," Jared hét lên át giọng đám đông. "Doc ở cùng Jamie phải không?"

Tôi không thể nghe ra câu trả lời. Jared đáng lẽ có thể đặt tôi xuống, nhưng anh quá vội không muốn dừng lại chỉ một giây đó.

https://thuviensach.vn

Những giọng nói giận dữ vọng lại sau lưng chúng tôi, âm thanh đó bị nhỏ lại khi chúng tôi đi vào trong đường hầm nhỏ hơn. Giờ tôi có thể cảm nhận được chúng tôi đang ở đâu, đi theo những đường rẽ trong đầu tôi khi chúng tôi chạy qua giao lộ tới hành lang thứ ba. Tôi gần như có thể đếm được những cánh cửa khi chúng vượt qua tôi một cách vô hình.

Jared dừng lại và để cho quán tính của cú dừng trượt tôi xuống khỏi vai anh. Chân tôi chạm sàn nhà. Anh kéo giải bịt mắt của tôi ra.

Phòng chúng tôi được chiếu sáng bằng vài chiếc đèn xanh mờ. Doc đang đứng cứng đờ, như thể anh ta chỉ vừa mới nhảy bật dậy. Quỳ bên cạnh anh ta, bàn tay vẫn còn cầm một miếng giẻ ẩm để đắp lên trán Jamie, là Sharon. Mặt chị ta gần như không nhận ra được, nó đang quá méo mó vì giận dữ. Maggie đang lảo đảo đứng lên ở phía bên kia của Jamie.

Jamie nằm im và đỏ rực, mắt nhắm lại, ngực nó lên xuống rất khẽ để kéo không khí vào.

“Anh!” Sharon thốt ra, rồi chị ta lao mình đứng dậy từ tư thế quỳ. Như một con mèo, chị ta quào vào mặt Jared, móng tay vung vào mặt anh.

Jared tóm được hai tay chị ta và vặn chúng xa khỏi anh, kéo tay chị ta từ phía sau lưng ngược lên trên.

Trông Maggie như thể bà ta sắp sửa hoà vào cùng với con gái, nhưng Jeb bước vòng qua Sharon và Jared để đứng ngay trước mặt bà ta.

“Thả cô ấy ra!” Doc kêu lên.

Jared lờ anh ta đi. “Wanda – chữa cho nó đi!”

Doc di chuyển để đặt mình trước Jamie và tôi.

“Doc,” tôi nghẹn lời. Bạo lực trong căn phòng, quay xung quanh thân thể bất động của Jamie, làm tôi sợ. “Tôi cần anh giúp. Làm ơn. Vì Jamie.”

Doc không di chuyển, mắt anh ta đặt trên Sharon và Jared.

“Thôi nào, Doc,” Ian nói. Căn phòng nhỏ trở nên quá chật chội, tù túng, khi Ian bước vào và đặt trên vai tôi. “Anh sẽ để cho thằng bé chết vì lòng kiêu hãnh của mình sao?”

“Đó không phải là lòng kiêu hãnh. Cậu không biết những ngoại vật đó sẽ làm gì với thằng bé!” “Nó không thể nào bị nặng hơn được nữa, chẳng phải sao?”

https://thuviensach.vn

“Doc,” tôi nói. “Hãy nhìn vào mặt tôi.”

Doc không phải là người duy nhất phản ứng với những lời của tôi. Jeb, Ian và thậm chí cả Maggie đều nhìn và phải nhìn lại lần nữa. Maggie nhanh chóng liếc đi xa, giận dữ vì bà ta đã thể hiện chút quan tâm.

“Làm thế nào?” Doc hỏi.

“Tôi sẽ chỉ cho anh. Làm ơn. Jamie không cần phải chịu đựng nữa.”

Doc do dự, nhìn đăm đăm vào mặt tôi, rồi thở ra một hơi dài. “Ian đúng – nó không thể bệnh nặng thêm nữa. Nếu thứ này giết chết nó…” Anh ta nhún vai, và vai anh ta so lại. Anh ta bước lùi một bước.

“Không,” Sharon khóc.

Không ai chú ý tới chị ta chút nào.

Tôi quỳ bên cạnh Jamie, kéo cái ba lô khỏi vai và kéo nó mở ra. Tôi lục lọi cho tới khi tìm thấy cái Không đau. Một ngọn đèn sáng được bật lên bên cạnh tôi, chỉ vào mặt Jamie.

“Ian, nước?”

Tôi vặn cái nắp mở ra và lôi một trong những miếng giấy vuông nhỏ ra. Khi tôi kéo cằm Jamie xuống, da nó cháy bỏng dưới tay tôi. Tôi đặt miếng vuông trên lưỡi nó rồi giơ tay ra mà không nhìn lên. Ian đặt một bát nước lên trên đó.

Tôi cẩn thận nhỏ đủ nước vào miệng thằng bé để cho thuốc trôi xuống cổ họng nó. Tiếng nuốt của nó khô khan và đau đớn.

Tôi điên cuồng tìm cái lọ xịt nhỏ hơn. Khi tìm thấy nó, tôi mở nắp ra và xịt đám sương vào không khí bên trên nó bằng một cử động nhanh nhẹn. Tôi chờ, quan sát ngực nó cho đến khi nó hít vào.

Tôi chạm vào mặt nó, quá nóng! Tôi lục tìm Mát lạnh, cầu mong nó cũng dễ sử dụng. Cái nắp trượt ra, và tôi thấy cái ống chứa đầy những miếng vuông, lần này là màu xanh nhạt. Tôi thở ra nhẹ nhõm và đặt một cái lên miệng Jamie. Tôi lại nhặt cái bát lên và rót một ít nước nữa qua đôi môi khô nẻ của nó.

Lần này tiếng nuốt của nó nhanh hơn, bớt đau đớn hơn.

Một bàn tay khác chạm vào mặt Jamie. Tôi nhận ra những ngón tay dài xương xẩu của Doc.

https://thuviensach.vn

“Doc, anh có con dao nào sắc không?” “Tôi có con dao mổ. Cô muốn tôi mở miệng vết thương?”

“Vâng, để tôi có thể làm sạch nó.”

“Tôi đã nghĩ về việc thử làm thế… để cầm máu, nhưng cơn đau…”

“Giờ nó chẳng cảm thấy gì hết.”

“Nhìn vào mặt nó kìa,” Ian cúi xuống bên cạnh tôi để thì thầm.

Khuôn mặt Jamie không còn đỏ nữa. Nó lại là một màu rám nắng tự nhiên, khoẻ mạnh. Những giọt mồ hôi vẫn còn đọng trên lông mày nó, nhưng tôi biết đó chỉ là phần còn sót lại. Doc và tôi chạm vào trán nó cùng một lúc.

Nó hiệu quả. Tuyệt! Nỗi vui mừng quét qua cả Mel và tôi.

“Xuất sắc,” Doc thở ra.

“Cơn sốt đã hạ nhiệt, nhưng chân nó vẫn còn bị nhiễm trùng. Giúp tôi với vết thương của nó với, Doc.”

“Sharon, em có thể đưa cho anh –“ anh ta nói một cách vô thức. Rồi anh ta nhìn lên. “Ôi. À, Kyle, cậu làm ơn đưa cho tôi cái túi ở ngay cạnh chân cậu?”

Tôi chuồi xuống để ngồi ngay cạnh vết cắt đỏ lòm, sưng tấy. Ian chuyển ánh sáng để tôi có thể thấy rõ nó. Cả Doc và tôi đều thò tay vào túi cùng một lúc. Anh ta mang ra một con dao mổ, một hình ảnh tạo ra những cơn rùng mình khó chịu dọc sống lưng tôi. Tôi lờ nó đi và chuẩn bị sẵn sàng bình xịt Làm sạch.

“Nó sẽ không cảm thấy chứ?” Doc hỏi lại, rụt rè.

“Hey,” Jamie ồm ồm nói. Mắt nó mở to, nhìn quanh phòng cho tới khi tìm thấy mặt tôi.

“Hey, chị Wanda. Chuyện gì thế? Mọi người làm gì ở đây thế?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Vòng Tròn

Jamie bắt đầu ngồi dậy.

J

“Từ từ đã, nhóc. Em thấy sao?” Ian di chuyển để ấn vai Jamie lại xuống đệm.

“Em thấy… rất khoẻ. Tại sao tất cả mọi người lại ở đây? Em không nhớ…”

“Em bị ốm. Ở yên để bọn anh có thể chữa bệnh cho em cho xong.”

“Em uống ít nước được không?” “Chắc rồi, nhóc. Của em đây.”

Doc nhìn chằm chằm vào Jamie với đôi mắt không thể tin được.

Tôi gần như không nói được, cổ họng tôi bị nghẹn lại vì vui sướng. “Đó là do Không đau,” tôi lẩm bẩm. “Cảm giác của nó rất tuyệt vời.”

“Tại sao Jared lại khoá tay chị Sharon thế kia?” Jamie thì thầm với Ian.

“Cô ấy đang trong tâm trạng xấu,” Ian cũng thì thầm trả lời.

“Ở yên nhé, Jamie,” Doc cảnh báo. “Bọn anh sắp… rửa sạch vết thương của em. Okay?”

“Okay,” Jamie đồng ý bằng giọng khe khẽ. Nó chú ý tới con dao trên tay Doc. Nó nhìn con dao cảnh giác.

“Hãy nói anh biết nếu em có thể cảm thấy cái này,” Doc nói.

“Nếu đau,” tôi chữa lại.

Với kĩ năng thành thạo, Doc khẽ trượt con dao mổ qua lớp da bị nhiễm trùng bằng một cử động nhanh nhẹn. Cả hai chúng tôi đều nhìn vào Jamie. Nó đang nhìn thẳng lên trên vào trần nhà tối đen.

“Cảm giác rất kì cục,” Jamie nói. “Nhưng không đau.”

https://thuviensach.vn

Doc gật đầu với mình và lại ấn con dao xuống, cắt một đường ngang. Máu đỏ và chất mủ vàng sậm chảy ra khỏi vết rạch.

Ngay khi tay Doc đã sạch, tôi xịt Làm sạch tới lui theo hình chữ X đẫm máu. Khi nó chạm vào chất mủ đang tiết ra, màu vàng bệnh hoạn dường như khẽ kêu xèo xèo. Nó bắt đầu rút dần. Gần như bọt xà phòng bị tia nước bắn vào. Nó tan chảy. Doc thở gấp bên cạnh tôi.

“Nhìn cái đó kìa.”

Tôi xịt vào chỗ vết thương hai lần để phòng ngừa. Màu đỏ đậm đã biến mất khỏi da Jamie. Tất cả những gì còn lại là màu đỏ bình thường của máu người bị chảy ra.

“Okay, Chữa lành,” tôi lẩm bẩm. Tôi tìm thấy đúng cái hộp và chĩa cái vòi vào vết cắt trên da nó. Chất lỏng trong trẻo chảy ra, phủ lên lớp thịt tươi và lấp lánh ở đó. Máu ở những chỗ Chữa lành tràn tới ngưng chảy ngay. Tôi bơm nửa bình – chắc chắn là gấp đôi lượng thuốc cần thiết – vào trong vết thương.

“Okay, giữ hai mép vết thương lại với nhau cho tôi, Doc.”

Vào lúc này thì Doc đã không nói được lời nào nữa, mặc dù miệng anh ta vẫn há hốc. Anh ta làm như tôi bảo, sử dụng cả hai bàn tay để khép miệng hai vết cắt.

Jamie cười. “Nhột quá.”

Mắt Doc lòi cả ra.

Tôi xoa Hàn gắn lên hình chữ X, quan sát với sự hài lòng sâu sắc khi miệng vết thương gắn vào nhau rồi nhạt đi thành màu hồng.

“Em xem được chưa?” Jamie hỏi.

“Để nó dậy đi, Ian. Bọn em gần xong rồi.”

Jamie ngỏng dậy trên khuỷu tay nó, mắt nó sáng rỡ và tò mò. Mái tóc nhễ nhại mồ hôi và bẩn thỉu của nó dính vào đầu. Giờ những thứ đó chẳng còn hợp lý nữa, khi đặt bên cạnh nước da sáng bóng khoẻ mạnh của nó.

“Nhìn này, chị sẽ vuốt cái này lên,” tôi nói, chà một bàn tay dính bột sáng vào vết cắt, “và nó sẽ làm cho vết sẹo rất mờ. Giống thế này.” Tôi chỉ cho nó một cánh tay tôi.

https://thuviensach.vn

Jamie cười. “Nhưng không phải những vết sẹo tạo ấn tượng với bọn con gái à? Chị lấy đâu mấy thứ này vậy, chị Wanda? Cứ như là ma thuật vậy.”

“Jared đã đưa chị đi trộm.”

“Thực á? Tuyệt vờiquá.”

Doc chạm vào lớp bột phát sáng còn dính lại trên bàn tay tôi, rồi giơ ngón tay lên mũi anh ta.

“Đáng lẽ em phải nhìn thấy cô ấy,” Jared nói. “Cô ấy thật tuyệt vời.”

Tôi ngạc nhiên khi nghe thấy giọng anh ở gần bên tôi. Tôi tự động nhìn quanh tìm Sharon và chỉ vừa kịp thoáng thấy mái tóc đỏ rực của chị ta rời khỏi phòng. Maggie đi ngay sau chị ta.

Buồn làm sao. Đáng sợ làm sao. Bị chìm đắm trong căm thù đến mức độ thậm chí bạn không thể ăn mừng cho một đứa trẻ được chữa lành… Làm sao mà có người lại đến được mức độ ấy?

“Cô ấy bước thẳng vào trong một bệnh viện, ngay trước mặt đám người ngoài hành tinh ở đó, và yêu cầu họ chữa trị cho những vết thương của cô ấy, mạnh bạo như thật. Rồi, khi họ quay lưng đi, cô ấy đã cướp của họ mà họ không biết gì!” Jared làm cho việc đó nghe có vẻ thú vị. Jamie cũng thích; nụ cười của nó rộng ngoác. “Bước thẳng ra ngoài với số thuốc đủ cho chúng ta dùng một thời gian dài. Cô ấy thậm chí còn vẫy tay chào tên bọ ngồi sau bàn khi lái xe đi.” Jared cười lớn.

Tôi không thể làm việc này cho họ, Melanie nói, đột nhiên thất vọng. Với họ cô đáng giá hơn tôi.

Suỵt, tôi nói. Giờ không phải là lúc cho buồn nản hay ghen tị. Chỉ có niềm vui. Tôi sẽ không có mặt ở đây mà giúp họ nếu không có cô. Cô cũng đã cứu nó.

Jamie đang nhìn chằm chằm vào tôi với đôi mắt mở to.

“Không thực sự thú vị như vậy đâu,” tôi bảo nó. Nó nắm bàn tay tôi, và tôi siết chặt bàn tay nó, trái tim tôi căng lên vì lòng biết ơn và tình yêu. “Việc đó rất dễ. Rút cục thì chị cũng là một con bọ mà.”

“Tôi không có ý –“ Jared bắt đầu xin lỗi.

Tôi vẫy tay xua câu phải đối của anh, mỉm cười.

https://thuviensach.vn

“Làm sao cô giải thích vết sẹo trên mặt cô được?” Doc hỏi. “Chẳng lẽ bọn họ không thắc mắc tại sao cô đã không –“

“Tất nhiên, tôi phải có những vết thương mới toanh. Tôi đã cẩn thận không để cho họ phải nghi ngờ bất kì chuyện gì. Tôi bảo họ tôi đã bị ngã khi đang cầm một con dao trên tay.” Tôi thúc khuỷu tay vào Jamie. “Nó có thể xảy ra với tất cả mọi người.”

Giờ tôi đang thực sự bay bổng. Mọi thứ dường như đều lấp lánh từ bên trong – những bộ quần áo, những khuôn mặt, cả những bức tường. Đám đông bên trong và bên ngoài căn phòng bắt đầu lẩm bẩm và hỏi han, nhưng âm thanh đó chỉ còn là những tiếng vang vang trong tai tôi – giống như dư âm còn lại sau khi đánh một quả chuông. Một tiếng rung rung trong không khí. Dường như chẳng có gì là thật ngoài cái vòng tròn nhỏ bé của những con người mà tôi yêu. Jamie và Jared và Ian và Jeb. Thậm chí trong giây phút hoàn hảo này cả Doc cũng thuộc về cái vòng đó.

“Những vết thương mới toanh à?” Ian hỏi bằng giọng cộc lốc.

Tôi nhìn chằm chằm vào anh, ngạc nhiên trước sự giận dữ trong mắt anh.

“Việc đó là cần thiết. Em phải dấu vết sẹo của mình. Và học cách làm sao để chữa cho Jamie.”

Jared cầm cổ tay trái của tôi lên và di ngón tay của anh lên đường màu hồng nhạt cách đó vài inch. “Thật khủng khiếp,” anh nói, tất cả sự hài hước đột nhiên biến mất khỏi giọng nói ảm đạm của anh. “Cô ấy suýt thì cắt lìa bàn tay mình ra. Tôi đã tưởng cô ấy sẽ không bao giờ sử dụng chúng lại được nữa.”

Mắt Jamie mở to kinh hoàng. “Chị tự cắt mình?”

Tôi lại siết tay nó. “Đừng lo – không tệ đến thế. Chị biết nó sẽ nhanh chóng được chữa lành.”

“Em nên nhìn thấy cô ấy,” Jared khẽ nhắc lại, vẫn còn vuốt ve cánh tay tôi.

Những ngón tay của Ian vuốt ngang qua má tôi. Cảm giác rất tuyệt, và tôi nghiêng đầu vào bàn tay anh khi anh để nó ở đó. Tôi tự hỏi đó là do

https://thuviensach.vn

Không đau hay chỉ là do niềm vui của việc cứu sống Jamie đã khiến mọi thứ đều ấm áp và toả sáng.

"Em không được đi trộm nữa," Ian lẩm bẩm. "Tất nhiên cô ấy sẽ ra ngoài lần nữa," Jared nói, giọng anh lớn hơn vì ngạc nhiên. "Ian, cô ấy hoàn toàn phi thường. Cậu phải thấy thì mới thực sự hiểu được. Tôi chỉ vừa mới bắt đầu đoán được tất cả những tiềm năng –"

"Tiềm năng?" Bàn tay Ian trượt từ cổ xuống vai tôi. Anh kéo tôi lại gần phía anh hơn tránh xa khỏi Jared. "Với giá nào cho cô ấy? Anh để cô ấy gần như cắt lìa chính bàn tay của cô ấy ra?" Những ngón tay của anh bám chặt vào rìa vai tôi với mỗi lần nhấn giọng của anh.

Sự tức giận không thuộc về những thứ toả sáng. "Không, Ian à, không phải thế," tôi nói. "Đó là ý của em. Em phải làm."

"Tất nhiên đó là ý của em rồi," Ian gắt. "Em sẽ làm bất kì việc gì… Em không có giới hạn nào khi có liên quan tới hai người này. Nhưng đáng lẽ Jared không nên để em –"

"Còn cách nào khác nữa, hả Ian?" Jared cãi lại. "Cậu có kế hoạch khác tốt hơn chăng? Cậu nghĩ rằng cô ấy sẽ hạnh phúc hơn khi mình không bị thương nhưng Jamie đã ra đi chăng?"

Tôi rúm lại trước ý nghĩ ghê gớm ấy.

Giọng Ian bớt cay nghiệt khi anh trả lời. "Không. Nhưng tôi không hiểu làm sao anh có thể ngồi đó và nhìn cô ấy làm việc đó với chính mình." Ian lắc đầu ghê tởm, và vai Jared chùng xuống phản ứng. "Loại đàn ông gì –""Loại thực tế," Jeb chen ngang.

Tất cả chúng tôi nhìn lên. Jeb đang đứng trên chúng tôi, một đống hộp trên tay ông.

"Đó là lý do tại sao Jared là người giỏi nhất trong việc kiếm những thứ chúng ta cần. Bởi vì cậu ấy có thể làm được những việc phải làm. Hay ngồi xem những việc phải làm. Thậm chí cả khi ngồi xem còn khó khăn hơn làm việc đó.

"Nào, ta biết giờ thì gần với bữa sáng hơn là bữa khuya, nhưng ta cho là vài người bọn cháu vẫn còn chưa ăn gì trong một thời gian rồi," Jeb nói tiếp, thay đổi đề tài không hề dè dặt. "Đói chưa, nhóc?"

https://thuviensach.vn

“Ư… cháu không chắc,” Jamie thừa nhận. “Cháu cảm thấy bụng rất rỗng, nhưng không thấy…tệ.”

“Đó là do Không đau,” tôi nói. “Em nên ăn đi.”

“Và uống,” Doc nói. “Em cần chất lỏng.”

Jeb để cái hộp kềnh càng rớt xuống đệm. “Nghĩ là chúng ta nên ăn mừng một chút. Nhào vô.”

“Oa, ngon!” Jamie nói, cào tay vào trong hộp chứa những thực phẩm sấy khô kiểu mấy người leo núi hay dùng. “Spaghetti. Tuyệt vời.”

“Chộp loại gà tỏi ấy,” Jeb nói. “Ta khá là nhớ tỏi – mặc dù ta cho rằng chẳng ai nhớ tới mùi của nó trên miệng ta.” Ông cười khúc khích.

Jeb đã chuẩn bị, với những chai nước và vài cái bếp dã chiến. Mọi người bắt đầu tụ vào chung quanh, chen chúc trong một chỗ chật hẹp. Tôi bị ép giữa Jared và Ian, và tôi kéo Jamie ngồi lên đùi mình. Mặc dù nó đã quá tuổi, nó không hề phản đối. Chắc nó cảm nhận được cả hai chúng tôi cần việc đó ra sao – Mel và tôi phải cảm thấy nó còn sống và khoẻ mạnh trong vòng tay chúng tôi.

Cái vòng tròn sáng rực dường như đang rộng ra, bao bọc toàn bộ bữa tiệc khuya đêm đó, làm cho mọi người đều thành gia đình. Tất cả mọi người bằng lòng chờ đợi Jeb chuẩn bị bữa ăn bất ngờ, không ai vội vã. Nỗi sợ được thay thế bằng niềm vui và tin tốt lành. Thậm chí cả Kyle, bị ép vào một góc nhỏ xíu bên cạnh em trai mình, cũng được chào đón trong vòng tròn.

Melanie thở dài mãn nguyện. Cô run rẩy nhận thức được hơi ấm của cậu bé trên đùi tôi và sự động chạm của người đàn ông vẫn còn đang xoa xoa bàn tay anh trên cánh tay tôi. Cô ấy thậm chí cũng không buồn vì cánh tay Ian vòng qua vai tôi.

Cô cũng đang cảm nhận thuốc Không đau đấy, tôi trêu cô ấy.

Tôi không nghĩ đó là do Không đau. Với hai ta đều không phải.

Không, cô nói đúng. Điều này còn hơn cả những gì tôi đã có.

Nhiều hơn cả những gì tôi đã mất.

Cái gì đã khiến tình yêu của con người với tôi đáng khao khát hơn tình yêu của chính đồng loại tôi đến thế? Có phải vì nó hạn chế và thất thường?

https://thuviensach.vn

Các linh thể ban phát tình yêu và sự chấp thuận với tất cả. Có phải tôi thèm có một thử thách lớn lao hơn? Tình yêu này rất rắc rối; không có quy luật nhanh-và-chính-xác nào cả - nó có thể được cho đi không vụ lợi, như với Jamie, hay có được qua thời gian và thử thách, như với Ian, hay đau đớn và hoàn toàn không thể tránh được, như với Jared.

Hay chỉ đơn giản là nó tốt hơn ở mặt nào đó? Bởi vì những con người này căm thù quá gay gắt, nên phải chăng ở đầu đối nghịch họ có thể yêu với trái tim và nhiệt huyết và ngọn lửa mãnh liệt hơn?

Tôi không biết tại sao tôi lại tuyệt vọng khao khát nó đến thế. Tất cả những gì tôi biết là, giờ đây khi đã có nó, nó đáng giá từng li từng tí mạo hiểm và đau đớn tôi đã phải trải qua. Nó còn tốt hơn cả trong tưởng tượng của tôi.

Nó là tất cả.

Đến lúc thức ăn đã được nấu xong và ăn xong, việc thức khuya – hay đúng hơn là dậy sớm đã tác động đến tất cả chúng tôi. Mọi người lồm cồm rời khỏi căn phòng đông đúc đi về giường của họ. Khi họ đi, phòng có nhiều khoảng trống hơn.

Những người còn ở lại nằm luôn tại chỗ vì có chỗ để duỗi ra. Dần dần, chúng tôi nằm rải ra đến khi dàn hàng ngang. Đầu tôi rút cục gối lên bụng Jared; tay anh vẫn thỉnh thoảng vuốt ve tóc tôi. Mặt Jamie áp vào ngực tôi, và cánh tay nó vòng qua cổ tôi. Một trong những cánh tay tôi vòng qua vai nó. Đầu Ian đặt lên bụng tôi, và anh giữ tay kia của tôi áp vào mặt anh. Tôi có thể thấy đôi chân dài của Doc duỗi ra bên cạnh tôi, giày anh ta chạm vào hông tôi. Doc đang ngủ - tôi có thể nghe thấy tiếng anh ta ngáy. Thậm chí có khi tôi còn chạm vào Kyle ở đâu đó.

Jeb nằm ườn trên giường. Ông ợ lên, làm Kyle cười khúc khích.

“Buổi tối tốt lành hơn cả dự định của ta. Ta thích thấy lũ vi khuẩn không được tưởng thưởng,” Jeb nói đùa.

“Cảm ơn, Wanda.”

“Ừm,” tôi thở dài, ngủ gật.

“Lần sau cô ấy đi trộm…” Kyle nói, ở đâu đó bên kia người Jared. Một tiếng ngáp lớn chen ngang câu nói của anh ta. “Lần sau cô ấy đi trộm, tôi

https://thuviensach.vn

cũng đi.”

“Cô ấy sẽ không ra ngoài nữa,” Ian trả lời, cơ thể của anh căng thẳng. Tôi vuốt tay qua mặt anh, cố gắng xoa dịu anh.

“Tất nhiên là không,” tôi lầm rầm với anh. “Em không phải đi bất kì đâu trừ khi em được cần đến. Em không phiền phải ở lại đây.”

“Anh không nói về việc giam giữ em, Wanda à,” Ian giải thích, bực tức. “Chừng nào còn có anh thì em muốn đi đâu cũng được. Đi bộ trên đường quốc lộ cũng được, nếu em thích. Nhưng không đi trộm. Anh đang nói về việc giữ an toàn cho em.”

“Chúng ta cần cô ấy,” Jared nói, giọng anh cứng rắn hơn là tôi muốn nghe.

“Trước đây chúng ta vẫn ổn mà không cần có cô ấy.”

“Ổn hả? Jamie có thể chết nếu không có cô ấy. Cô ấy có thể lấy những thứ mà không ai trong chúng ta có thể.”

“Cô ấy là một con người, Jared à, không phải một công cụ.”

“Tôi biết. Tôi không nói thế -“

“Ta nói, việc đó tuỳ thuộc vào Wanda.” Jeb cắt ngang cuộc tranh cãi khi tôi định lên tiếng. Bàn tay tôi giờ đang giữ Ian nằm xuống, và tôi có thể cảm thấy cơ thể Jared chuyển động dưới đầu tôi khi anh sắp sửa nhỏm dậy. Những lời của Jeb làm họ đông cứng tại chỗ.

“Bác không thể để tuỳ ý cô ấy, Jeb,” Ian phản đối.

“Tại sao không? Có vẻ như con bé có trí não của chính mình mà. Việc của cậu là quyết định thay cho nó đó hả?”

“Cháu sẽ nói cho bác tại sao không,” Ian gầm gừ. “Wanda?” “Vâng, Ian?”

“Em có muốn đi ra ngoài ăn trộm không?”

“Nếu em giúp được, tất nhiên em nên đi.”

“Đó không phải điều anh đang hỏi, Wanda à.”

Tôi im lặng một lúc, cố nhớ lại câu hỏi của anh để xem tại sao tôi lại hiểu sai.

“Thấy chưa, Jeb? Cô ấy không bao giờ tính những mong muốn của chính mình vào – thậm chí hạnh phúc của chính cô ấy, sức khoẻ của chính

https://thuviensach.vn

cô ấy. Cô ấy sẽ làm bất cứ việc gì mà chúng ta yêu cầu cô ấy, thậm chí cả khi việc đó làm cô ấy bị giết. Thật không công bằng khi đòi hỏi cô ấy những việc mà chúng ta sẽ đòi hỏi ở nhau. Chúng ta dừng lại để nghĩ cho chính mình. Cô ấy thì không."

Mọi người im lặng. Không ai trả lời Ian. Sự im lặng kéo dài cho đến khi tôi cảm thấy buộc phải tự lên tiếng cho mình.

"Không đúng đâu," tôi nói. "Lúc nào em cũng nghĩ về mình hết. Và em…em muốn giúp. Việc đó không tính ư? Đêm nay em đã rất hạnh phúc khi giúp được Jamie. Chẳng lẽ em không thể đi tìm hạnh phúc theo cách em muốn ư?"

Ian thở dài. "Thấy ý tôi chưa?"

"Chà, ta không thể bảo nó không được đi nếu nó muốn đi," Jeb nói. "Nó không còn là một tù nhân ở đây nữa."

"Nhưng chúng ta không cần phải hỏi."

Suốt khoảng thời gian này Jared rất im lặng. Jamie cũng im lặng, nhưng tôi khá chắc là nó đang ngủ. Tôi biết Jared thì không; tay anh đang di những đường ngẫu nhiên trên má tôi. Những đường toả sáng, cháy bỏng.

"Anh không cần phải hỏi," tôi nói. "Em tự nguyện. Việc đó thực sự… không đáng sợ. Không một chút nào. Những linh thể khác rất tốt. Em không sợ họ. Việc đó gần như là dễ dàng."

"Dễ dàng sao? Tự cắt –"

Tôi nhanh chóng cắt lời Ian. "Đó là trường hợp khẩn cấp. Em không cần phải làm lại chuyện đó nữa." Tôi dừng lại một giây. "Đúng không nào?" tôi kiểm tra.

Ian rên lên. "Nếu cô ấy đi, tôi cũng đi," anh nói bằng giọng ảm đạm. "Ai đó phải bảo vệ cô ấy khỏi chính mình."

"Và tôi sẽ ở đó để bảo vệ tất cả chúng ta khỏi cô ấy," Kyle nói với một tiếng khúc khích. Rồi anh ta càu nhàu kêu, "ối."

Tôi quá mệt để ngẩng đầu dậy xem ai vừa đánh Kyle. "Và tôi sẽ ở đó để mang tất cả chúng ta còn sống trở về," Jared lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Nhận Việc

"T hế này quá dễ. Thậm chí còn chẳng vui nữa," Kyle phàn nàn.

"T

"Chính anh muốn đi," Ian nhắc anh ta.

Anh ta và Ian đang ở chỗ đuôi xe tải không cửa sổ, phân loại những thực phẩm để lâu được và đồ dùng vệ sinh mà tôi vừa nhặt từ một cửa hàng về. Đang là giữa ban ngày, và mặt trời chói chang ở Wichita. Nó không nóng như ở sa mạc Arizona, nhưng lại nhiều hơi nước hơn. Không khí đầy những con bọ nhỏ xíu bay vo ve.

Jared lái về phía đường cao tốc ra khỏi thị trấn, cẩn thận giữ tốc độ dưới mức giới hạn. Việc này không ngừng làm anh khó chịu.

"Đi mua đồ đã mệt chưa, Wanda?" Ian hỏi tôi.

"Chưa. Em không phiền đâu."

"Em lúc nào cũng nói thế. Có gì làm em phiền không hả?"

"Em không thích… cách xa Jamie. Và em không thích ở ngoài, một chút thôi. Đặc biệt vào ban ngày. Giống như ngược lại bệnh sợ chỗ hẹp vậy. Mọi thứ đều cởi mở quá. Anh có thấy phiền không?"

"Thỉnh thoảng. Bọn anh không ra ngoài vào ban ngày nhiều lắm."

"Ít nhất cô ấy cũng được duỗi chân duỗi cẳng," Kyle lẩm bẩm. "Anh không biết tại sao chú mày cứ muốn nghe cô ấy phàn nàn vậy."

"Bởi vì thế quá lạ lùng. Mà thế cũng là một sự thay đổi hay ho khỏi việc nghe anh phàn nàn."

Tôi quay khỏi họ. Một khi Ian và Kyle đã bắt đầu, họ thường cãi nhau một chặp. Tôi tham khảo tấm bản đồ.

https://thuviensach.vn

“Tiếp theo là thành phố Oklahoma à?” tôi hỏi Jared.

“Và vài thị trấn nhỏ trên đường, nếu em vẫn còn sức,” anh trả lời, mắt để trên đường.

“Có chứ.”

Jared hiếm khi nào đánh mất sự tập trung khi đang đi trộm. Anh không hề thư giãn để trêu đùa nhẹ nhàng như Ian và Kyle vẫn làm mỗi khi tôi hoàn thành một nhiệm vụ nữa một cách thành công. Họ làm tôi buồn cười khi dùng từ đó – nhiệm vụ. Cái đó nghe khó khăn quá. Thực tế, nó chỉ là một chuyến đi tới cửa hàng. Giống như tôi đã làm hàng trăm lần ở San Diego khi tôi chỉ phải lo cho một miệng ăn.

Giống như Kyle đã nói, việc đó quá dễ dàng không đem lại chút hứng thú nào. Tôi đẩy xe đẩy lên xuống các dãy hàng. Tôi cười với những linh thể cười với tôi, và tôi chất đầy xe đẩy của mình những thứ sẽ dùng được lâu. Tôi thường tóm vài thứ không để lâu được, cho những anh chàng đang trốn sau xe tải. Sandwich làm sẵn từ cửa hàng ăn nhanh – những thứ như vậy cho bữa ăn của chúng tôi. Và có lẽ một hoặc hai món ăn vặt nữa. Ian thích kem sô cô la chip vị bạc hà. Kyle thích nhất kẹo caramel. Jared ăn bất kể cái gì tôi đưa; dường như anh đã từ bỏ những món yêu thích từ rất nhiều năm trước rồi, khi phải vật lộn với một cuộc sống không hề chào đón những mong muốn và thậm chí còn phải cân nhắc cẩn thận những nhu cầu trước khi thoả mãn chúng. Một lý do khác khiến anh rất giỏi trong cuộc sống này – anh nhìn thấy những ưu tiên mà không để cho ham muốn cá nhân chen vào.

Thi thoảng, trong những thị trấn nhỏ hơn, ai đó chú ý tới tôi, nói chuyện với tôi. Tôi đã nói những lời thoại của mình quá giỏi đến nỗi ở điểm này tôi có thể lừa được cả một con người.

“Xin chào. Cô mới tới phải không?”

“Vâng. Mới toe.”

“Điều gì mang cô tới Byers thế?”

Tôi luôn luôn kiểm tra cẩn thận bản đồ trước khi tôi rời xe tải, để cho quen tên của thị trấn đó.

https://thuviensach.vn

“Người đồng hành của tôi rất hay đi du lịch. Anh ấy là một nhiếp ảnh gia.”

“Tuyệt quá! Một Nghệ sĩ. Chà, quanh đây chắc chắn là có rất nhiều vùng đất đẹp.”

Lúc đầu, tôi là tay Nghệ sĩ đó. Nhưng tôi phát hiện ra rằng đưa ra cái thông tin tôi đã có đôi có cặp đôi khi cứu được tôi những lúc phải nói chuyện với cánh đàn ông.

“Vô cùng cám ơn vì sự giúp đỡ của anh.”

“Không có chi. Trở lại sớm nhé.”

Tôi chỉ phải nói chuyện với một dược sĩ một lần, ở Thành phố Salt Lake; sau đó, tôi biết phải tìm cái gì.

Một nụ cười rụt rè. “Tôi không chắc là tôi ăn đủ dinh dưỡng. Dường như tôi không thể tránh được đồ ăn vặt. Cơ thể hảo ngọt quá.”

“Cô cần phải khôn ngoan, Thousand Petals (Ngàn cánh hoa). Tôi biết khuất phục cơn thèm ăn không dễ dàng gì, nhưng hãy thử nghĩ về những gì mà cô đang ăn. Trong thời gian đó, cô nên dùng thuốc bổ sung.”

Sức khoẻ. Thật là một cái tên hiển nhiên trên chai, khiến tôi cảm thấy ngu ngốc khi phải hỏi.

“Cô muốn loại có vị dâu hay là vị sô cô la?”

“Tôi có thể thử cả hai không?”

Và linh thể lịch sự tên Earthborn (Sinh ra trên Trái đất) đưa cho tôi cả hai cái chai to.

Không mấy thách thức. Nỗi sợ hay cảm giác nguy hiểm duy nhất tôi từng cảm thấy chỉ tới khi tôi nghĩ về viên thuốc ci-a-nua nhỏ xíu tôi luôn để trong túi áo dễ với lấy nhất. Chỉ để phòng hờ.

“Ở thị trấn tiếp theo em nên lấy ít quần áo mới,” Jared nói.

“Lại nữa?”

“Những cái này nhìn hơi nhàu nhĩ rồi.”

“Okay,” tôi đồng ý. Tôi không thích thừa mứa, nhưng đống quần áo bẩn đang tăng dần sẽ không bị bỏ phí. Lily và Heidi và Paige đều cùng cỡ với tôi, và họ sẽ rất mừng khi có cái gì đó mới để mặc. Đàn ông hiếm khi quan tâm tới những thứ như quần áo khi họ đi ăn trộm. Mọi chuyến ăn trộm đều

https://thuviensach.vn

là chuyện sinh tử - quần áo không phải là ưu tiên. Kể cả những loại xà phòng và dầu gội nhẹ mà tôi đang lấy ở mỗi cửa hàng cũng vậy.

“Có lẽ em cũng nên tắm giặt nữa,” Jared nói với một tiếng thở dài. “Có nghĩa là đêm nay lại khách sạn.”

Giữ gìn vẻ ngoài không phải là việc trước đây họ phải quan tâm. Tất nhiên, tôi là người duy nhất cần phải trông giống như là một phần của xã hội văn minh từ đầu đến chân. Đám thanh niên bây giờ mặc quần jean và áo sơ mi tối màu, những thứ không để lộ vết bẩn hay thu hút sự chú ý trong những giây ngắn ngủi mà họ có thể bị nhìn thấy.

Tất cả bọn họ đều ghét phải ngủ trong những nhà trọ ven đường – dừng hoạt động tới mức bất tỉnh bên trong hang ổ kẻ thù. Việc đó làm họ sợ hãi hơn bất kì việc gì khác chúng tôi đã làm. Ian nói anh thà đối đầu với một Người truy tìm có vũ trang còn hơn.

Kyle đơn giản là từ chối. Hầu hết thời gian anh ta ngủ trong xe tải vào ban ngày rồi thức dậy vào ban đêm, đóng vai trò canh gác.

Với tôi, nó cũng dễ dàng như việc đi mua sắm trong cửa hàng vậy. Tôi đăng kí phòng, trao đổi vài lời với nhân viên nhà trọ. Kể những câu chuyện về người đồng hành làm nhiếp ảnh gia của tôi và người bạn đi cùng chúng tôi (để phòng trường hợp ai đó thấy cả ba chúng tôi vào cùng một phòng). Tôi dùng những cái tên chung từ những hành tinh không gây chú ý. Đôi khi chúng tôi là Dơi: Word Keeper (Người giữ lời), Sings the Egg Song (Hát bài hát Trứng), và Sky Roost (Chuồng chim trên trời). Đôi khi chúng tôi là Tảo Thấy: Twisting Eyes (Mắt xoắn), Sees to the Surface (Nhìn lên mặt nước), và Second Sunrise (Bình minh thứ hai). Mỗi lần tôi đều đổi tên, không phải vì ai đó sẽ cố lần theo dấu vết chúng tôi. Chỉ vì Melanie cảm thấy an toàn hơn khi làm thế. Tất cả việc này khiến cô ấy cảm thấy như một nhân vật trong bộ phim về tình báo của con người.

Phần khó khăn, phần mà tôi thực sự phiền lòng – không có nghĩa tôi sẽ nói điều này trước mặt Kyle, người sẽ rất nhanh nghi ngờ những ý định của tôi – chính là việc lấy đi mà không đem trả lại cái gì. Ở San Diego tôi chưa bao giờ thấy phiền khi đi mua sắm. Tôi lấy những gì tôi cần và không hơn. Rồi tôi dành những ngày của mình ở trường đại học để trả lại cho cộng

https://thuviensach.vn

đồng bằng cách chia sẻ kiến thức của mình. Không phải một Sứ mạng bị đánh thuế, mà là cái tôi làm một cách nghiêm túc. Tôi làm những công việc kém hấp dẫn hơn khi đến lượt mình. Tôi đã dành thời gian thu thập rác rưởi và lau dọn đường phố. Tất cả chúng tôi đều làm.

Và giờ tôi đã lấy quá nhiều mà chẳng trả lại gì cả. Việc đó khiến tôi thấy ích kỉ và sai trái.

Những thứ này không phải cho chính cô. Mà cho những người khác, Mel nhắc nhở tôi khi tôi ủ ê.

Tôi vẫn thấy sai. Thậm chí cả cô cũng cảm nhận được điều đó, phải không?

Đừng nghĩ về nó là giải pháp của cô ấy.

Tôi mừng vì chúng tôi đang trên đường về nhà sau một chuyến trộm dài ngày. Ngày mai chúng tôi sẽ thăm nơi tích trữ - một cái xe tải chúng tôi giấu ở khoảng cách một ngày đường trên đường đi của chúng tôi – và sẽ dọn sạch cái xe tải một lần cuối cùng. Chỉ thêm vài thành phố nữa, vài ngày nữa, đi xuống Oklahoma, rồi New Mexico, và rồi thẳng tiến qua Arizona mà không dừng lại.

Lại về nhà. Cuối cùng cũng về.

Khi chúng tôi ngủ trong các khách sạn thay vì chiếc xe tải chật cứng, chúng tôi thường đăng kí phòng sau khi trời tối và rời đi trước khi mặt trời lên để tránh các linh thể nhìn kĩ được chúng tôi. Không thực sự cần thiết.

Jared và Ian đã bắt đầu nhận ra điều đó. Đêm nay, vì chúng tôi đã có một ngày thực sự thành công – chiếc xe tải đã hoàn toàn đầy chặt; Kyle sẽ có rất ít chỗ trống – và bởi vì Ian nghĩ trông tôi mệt mỏi, chúng tôi dừng lại sớm. Mặt trời còn chưa lặn khi tôi trở lại chỗ cái xe tải với một thẻ chìa khoá bằng nhựa.

Nhà trọ nhỏ không đông lắm. Chúng tôi đậu xe sát phòng mình, và Jared và Ian đi thẳng từ trong xe tải vào phòng bằng năm hay sáu bước chân, mắt cắm trên mặt đất. Trên cổ họ, những đường sẹo nhỏ, màu hồng nhạt tạo ra lớp nguỵ trang. Jared mang theo một chiếc va li trống một nửa. Không ai nhìn vào họ hay vào tôi.

https://thuviensach.vn

Bên trong, những lớp rèm làm tối căn phòng được kéo xuống, và hai người đàn ông thư giãn một chút.

Ian nằm ườn ra chiếc giường anh và Jared sẽ dùng, và bật ti vi lên. Jared đặt cái va li lên bàn, lấy bữa tối của chúng tôi ra – món gà lột xương rắc bánh mỳ béo ngậy đã nguội ngắt mà tôi gọi từ quầy ăn nhanh trong cửa hàng cuối cùng – và phân phát. Tôi ngồi cạnh cửa sổ, lén nhìn mặt trời đang lặn qua khe cửa khi tôi ăn.

“Em phải thừa nhận chuyện này, Wanda à, con người bọn anh giải trí hay ho hơn,” Ian trêu.

Trên màn hình ti vi, hai linh thể đang nói những lời thoại của họ rõ ràng, cơ thể họ trong tư thế hoàn hảo. Không khó để hiểu câu chuyện đang diễn ra thế nào bởi vì không có nhiều thay đổi trong những kịch bản do linh thể viết. Trong cái này, hai linh thể đang tái ngộ sau một thời gian dài xa cách. Linh thể nam đã bị giới hạn trong những Tảo Thấy chen vào giữa họ, nhưng anh ta đã chọn làm con người bởi vì anh ta đoán là người đồng hành của anh ta từ Hành tinh Mù sương sẽ bị kéo vào trong những vật chủ máu nóng này. Và, kì tích trong các kì tích, anh ta tìm thấy cô ấy ở đó.

Tất cả chúng đều kết thúc có hậu.

“Anh phải cân nhắc tới những khán giả sẽ xem.”

“Đúng. Anh ước gì họ cho chiếu những chương trình cũ của con người.” Anh chuyển qua các kênh và nhăn mặt.

“Đã từng có vài chương trình được chiếu.”

“Chúng gây quá nhiều lo lắng. Chúng phải bị thay thế bởi những thứ không quá… bạo lực.”

“Nhà Brady á?”

Tôi cười lớn. Tôi đã xem phim đó ở San Diego, và Melanie nhớ được nó từ thời thơ ấu của cô ấy. “Nó bỏ qua sự hung hãn. Em nhớ một tập khi một bé trai đấm kẻ bắt nạt nó, và việc đó được cho là việc làm đúng. Có cả máu.”

Ian lắc đầu không tin được rồi trở lại với bộ phim nói về cựu Tảo Thấy. Anh cười nhầm đoạn, những đoạn đáng lẽ phải gây xúc động.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, quan sát cái gì đó còn thú vị hơn câu chuyện dễ đoán trên truyền hình.

Ở bên kia con đường hai làn trước nhà trọ là một công viên nhỏ, một bên giáp với trường học và một bên giáp với cánh đồng đang có bò gặm cỏ. Trên đó có vài cái cây non, và một sân chơi kiểu cũ với hộp đựng cát, một cầu trượt, một khung sắt, và một vòng quay ngựa gỗ đẩy bằng tay. Tất nhiên cũng có cả một cái xích đu nữa, và lúc này đó là vật duy nhất được dùng tới.

Một gia đình nhỏ đang tận hưởng không khí ban đêm mát mẻ. Người cha có vài sợi tóc bạc trên mái tóc đen của anh ta ở chỗ thái dương; người mẹ trông trẻ hơn anh ta rất nhiều tuổi. Mái tóc nâu đỏ của cô ấy được cột thành đuôi ngựa dài phía sau và lúc lắc khi cô ấy bước đi. Họ có một cậu con trai nhỏ, không hơn một tuổi. Người cha đặt đứa trẻ lên cái xích đu từ phía sau, trong khi người mẹ đứng ở đằng trước, đặt một nụ hôn lên trán nó khi nó lăng tới với cô, khiến nó cười khúc khích rất nhiều đến nỗi khuôn mặt nhỏ bụ bẫm của nó ửng hồng. Cả cô ấy cũng cười lớn – tôi có thể thấy cả người cô ấy rung lên, và mái tóc tung bay.

“Em đang nhìn gì đấy, Wanda?”

Câu hỏi của Jared không có vẻ lo lắng, bởi vì tôi đang khẽ cười trước khung cảnh đầy ngạc nhiên kia.

“Cái gì đó em chưa từng thấy trong các kiếp sống của mình. Em đang nhìn vào… hi vọng.”

Jared tới đứng bên cạnh tôi, ngó qua vai tôi. “Ý em là gì?” Mắt anh quét qua những khu nhà và con đường, không dừng lại chỗ gia đình đang chơi đùa.

Tôi bắt lấy cằm anh và hướng mặt anh về đúng chỗ. Anh không hề nao núng trước cú chạm bất ngờ của tôi, và điều đó tạo ra một hơi ấm kì lạ cuộn lên từ dạ dày tôi. “Nhìn xem,” tôi nói.

“Anh phải nhìn cái gì?”

“Niềm hi vọng sống còn duy nhất mà em từng nhìn thấy cho một giống loài vật chủ.”

“Ở đâu?” anh hỏi, hoang mang.

https://thuviensach.vn

Giờ tôi cảm thấy Ian đang ở sát sau chúng tôi, lặng lẽ lắng nghe.

"Thấy chưa?" Tôi chỉ vào người mẹ đang cười. "Có thấy cô ấy yêu đứa con con người của cô ấy thế nào chưa?"

Vào lúc đó, người phụ nữ tóm lấy con trai cô từ chiếc xích đu và siết nó trong vòng ôm thật chặt, bao phủ mặt nó bằng những nụ hôn. Thằng bé chỉ ô ô và vung tay – chỉ là một đứa bé. Không phải là một người lớn thu nhỏ nếu như nó đang mang một trí óc khác.

Jared hổn hển. "Thằng bé là người ư? Làm thế nào? Tại sao? Trong bao lâu?"

Tôi nhún vai. "Em chưa từng nhìn thấy chuyện này trước đây – em không biết. Cô ấy đã không cho nó làm vật chủ. Em không thể tưởng tượng họ sẽ …ép buộc cô ấy thế nào. Tình mẫu tử là một thứ được tôn thờ trong loài của chúng em. Nếu cô ấy không sẵn sàng…" Tôi lắc đầu. "Em không biết họ sẽ xử lý thế nào. Việc này chưa từng xảy ra ở nơi nào khác cả. Những cảm xúc của các thân thể này mạnh hơn lô gíc quá nhiều."

Tôi liếc nhìn lên Jared và Ian. Cả hai đang há hốc miệng nhìn vào gia đình đa giống loài trong công viên.

"Không," tôi lẩm bẩm với chính mình. "Không ai ép buộc cặp cha mẹ nếu họ muốn có đứa trẻ. Và hãy thử nhìn vào họ mà xem."

Người cha giờ đang vòng tay ôm cả người mẹ và đứa trẻ. Anh ta nhìn xuống đứa con trai sinh học của vật chủ của mình với đôi mắt dịu dàng đến không ngờ.

"Ngoài giống loài của em, đây là hành tinh đầu tiên chúng em khám phá được mà có cơ chế sinh con. Hệ thống của các anh chắc chắn không phải là hệ thống đơn giản nhất hay hiệu quả nhất. Em tự hỏi đó có phải là sự khác biệt chăng… hay đó là do sự bất lực của trẻ con loài người. Ở những nơi khác, sự tái sản xuất thường thông qua dạng trứng hoặc hạt giống. Rất nhiều bố mẹ thậm chí không bao giờ nhìn thấy con cái mình. Em tự hỏi…" tôi nghẹn lời, những ý nghĩ của tôi đầy sự phỏng đoán.

Người mẹ ngẩng mặt lên nhìn người đồng hành của cô ấy, và anh ta hôn vào môi cô ấy. Đứa trẻ con người bi bô vì vui sướng.

https://thuviensach.vn

“Hừm. Có lẽ, ngày nào đó, vài người bọn anh và vài người bọn em sẽ chung sống trong hoà bình. Điều đó chẳng phải… rất lạ lùng sao?”

Không ai trong số hai người đàn ông có thể rời mắt khỏi điều kì diệu trước mặt họ.

Gia đình đó rời đi. Người mẹ phủi đám cát trên quần jean của cô ấy trong khi người cha bế đứa bé. Rồi, tay nắm tay tung tăng, hai linh thể đi về phía khu căn hộ cùng với đứa bé con người của họ.

Ian nuốt nước bọt thành tiếng.

Trong phần còn lại của buổi tối chúng tôi không nói năng gì, tất cả đều suy tư về những gì mình vừa nhìn thấy. Chúng tôi đi ngủ sớm, để có thể dậy sớm và trở về với công việc.

Tôi ngủ một mình, trên chiếc giường cách xa cánh cửa. Việc đó khiến tôi không thoải mái. Hai người đàn ông to lớn không dễ dàng nằm vừa trên chiếc giường kia; Ian thường duỗi thẳng cẳng khi anh đã ngủ sâu, và Jared thì gần như đấm lung tung khi chuyện đó xảy ra. Cả hai bọn họ sẽ thoải mái hơn nếu tôi chung giường. Giờ tôi cuộn tròn thành quả bóng để ngủ; có lẽ đó là những không gian quá rộng mở mà tôi đi vào suốt cả ngày hôm đó đã khiến tôi co ro lại vào ban đêm, hay chỉ là do tôi đã quá quen với việc cuộn tròn vào ngủ trong khoảng trống bé tin hin cạnh ghế hành khách trên sàn chiếc xe tải đến nỗi tôi đã quên mất ngủ thẳng người là thế nào.

Nhưng tôi biết tại sao không ai bảo tôi chung giường. Đêm đầu tiên khi đám đàn ông nhận ra một cách không vui vẻ gì là tôi cần được tắm trong một khách sạn, tôi đã nghe thấy Ian và Jared nói chuyện về tôi qua tiếng kêu vù vù của chiếc quạt trong nhà tắm.

“… không công bằng khi bắt cô ấy phải chọn lựa,” Ian đang nói. Anh giữ giọng thật thấp, nhưng chiếc quạt không đủ to để át tiếng anh. Căn phòng khách sạn rất nhỏ.

“Tại sao không? Việc đó công bằng hơn là bảo cô ấy nên ngủ ở chỗ nào? Cậu không nghĩ là sẽ lịch sự hơn –“

“Cho người nào khác. Nhưng Wanda sẽ đau khổ vì chuyện này. Cô ấy sẽ cố hết sức để làm vừa lòng cả hai chúng ta, cô ấy sẽ tự làm mình khổ sở.”

“Lại ghen tị hả?”

https://thuviensach.vn

“Không phải lần này. Tôi chỉ biết cô ấy sẽ nghĩ thế nào thôi.”

Có một khoảng lặng. Ian đã đúng. Anh biết tôi suy nghĩ ra sao. Có lẽ anh đã nhìn trước được rằng chỉ cần Jared tỏ một chút xíu dấu hiệu là anh thích, thì tôi sẽ chọn ngủ bên cạnh Jared, và sẽ thao thức cả đêm lo lắng liệu có làm Jared bực mình khi ngủ như thế không và liệu tôi có làm tổn thương Ian vì sự lựa chọn ấy không.

“Tốt thôi,” Jared quát lại. “Nhưng nếu cậu cố ôm tôi đêm nay… thì đừng có trách đấy, O’Shea.”

Ian cười khúc khích. “Không phải quá kiêu căng đâu, Jared à, nhưng thành thực mà nói, nếu tôi hạ mình đến thế, thì tôi nghĩ là tôi có thể làm tốt hơn.”

Bất chấp cảm giác hơi tội lỗi về việc lãng phí quá nhiều chỗ trống, có lẽ đúng là tôi ngủ khá hơn khi có một mình.

Chúng tôi không phải vào khách sạn lần nữa. Những ngày tiếp theo bắt đầu trôi qua nhanh hơn, như thể cả thời gian cũng đang hối hả về nhà. Tôi có thể cảm thấy một sức kéo về phía tây kì lạ trong cơ thể mình. Tất cả chúng tôi đều háo hức trở lại với cái hang u tối, đông đúc của chúng tôi.

Thậm chí cả Jared cũng bất cẩn.

Lúc đó đã muộn, không còn ánh mặt trời rớt lại đằng sau những ngọn núi phía tây nữa. Đằng sau chúng tôi, Ian và Kyle đang thay phiên lái chiếc xe tải chứa đống hàng, cũng như Jared và tôi thay phiên lái chiếc tải nhỏ. Đèn pha chầm chậm nhạt đi vào khoảng không, cho đến khi chúng biến mất quanh một khúc cua rộng trên đường.

Chúng tôi đang trên đường về nhà. Tucson ở ngay sau chúng tôi. Trong vài giờ ngắn ngủi nữa, tôi sẽ nhìn thấy Jamie. Chúng tôi sẽ dỡ những đồ đạc được mọi người mong ngóng, sẽ được bao quanh bởi những khuôn mặt tươi cười. Một chuyến hồi hương thực sự.

Chuyến đầu tiên của tôi, tôi nhận ra.

Lần đầu tiên sự trở về sẽ chỉ mang lại niềm vui. Lần này chúng tôi không hề mang theo một tù binh nào.

Tôi không để ý đến bất kì điều gì ngoài những dự đoán. Con đường dường như không có vẻ đang trôi qua quá nhanh; nó không thể trôi qua

https://thuviensach.vn

nhanh đủ để khiến tôi lo lắng.

Đèn pha của chiếc xe tải tái xuất hiện sau chúng tôi.

“Kyle chắc đang lái xe,” tôi lẩm bẩm. “Họ sẽ bắt kịp ta.”

Và rồi ánh đèn đỏ và xanh đột ngột hiện ra trong bóng tối phía sau chúng tôi. Hình phản chiếu của chúng có trên mọi tấm gương, những điểm màu nhảy múa trên nóc xe, trên ghế ngồi, trên những khuôn mặt đông cứng của chúng tôi, và trên bảng điều khiển, nơi chiếc kim trên đồng hồ đo tốc độ chỉ ra rằng chúng tôi đang đi nhanh hơn tốc độ giới hạn 20 dặm một giờ.

Âm thanh của tiếng còi xuyên qua hoang mạc tĩnh lặng.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ngăn Trở

Những ngọn đèn đỏ và xanh xoay cùng nhịp với tiếng còi.

N

Trước khi các linh thể tới vùng đất này, những ngọn đèn và âm thanh đó chỉ mang một ý nghĩa duy nhất. Luật pháp, những người gìn giữ hoà bình, những người trừng phạt kẻ phạm tội.

Bây giờ, một lần nữa, những màu sắc loé sáng và âm thanh giận dữ đó chỉ mang một ý nghĩa duy nhất. Một ý nghĩa rất đơn giản. Vẫn là những người gìn giữ hoà bình. Vẫn là những người trừng phạt.

Những Người truy tìm.

Nó không còn là một hình ảnh hay âm thanh thường thấy như trước kia nữa. Người ta chỉ cần đến lực lượng cảnh sát để giúp đỡ trong các trường hợp có tai nạn hoặc các trường hợp khẩn cấp khác, không phải để thi hành luật pháp. Phần lớn những lao dịch của nhân dân này không có xe trang bị còi, trừ khi chiếc xe đó là một xe cứu thương hay xe cứu hoả.

Chiếc xe thấp, bóng láng đằng sau chúng tôi không dành cho bất kì một vụ tai nạn nào. Nó là một chiếc xe được làm ra để truy đuổi. Tôi chưa từng nhìn thấy thứ gì như nó trước đây, nhưng tôi biết chính xác nó có nghĩa là gì.

Jared đông cứng, bàn chân anh vẫn còn ấn xuống chân ga. Tôi có thể thấy anh đang cố tìm một giải pháp, một cách để bỏ xa họ bằng chiếc xe tải già khọm này hay một cách để trốn tránh họ - để dấu hình dáng to lớn màu trắng của chúng tôi trong cái bụi cây thấp, khẳng khiu của sa mạc – mà không dẫn họ quay sang những người còn lại. Không làm lộ tất cả mọi

https://thuviensach.vn

người. Lúc này chúng tôi đang ở quá gần những người còn lại. Họ đang đùa cợt, không biết chút gì…

"Anh xin lỗi, Wanda," anh thì thầm. "Anh đã làm hỏng hết."

"Jared?"

Anh tìm kiếm bàn tay tôi và giảm ga. Chiếc xe bắt đầu chậm lại.

"Có viên thuốc của em chứ?" anh nghẹn lời.

"Có," tôi thì thầm.

"Mel có thể nghe được anh không?"

Có. Ý nghĩ đó là một tiếng nức nở.

"Có." Giọng tôi cũng gần như một tiếng nức nở.

"Anh yêu em, Mel. Anh xin lỗi."

"Cô ấy yêu anh. Hơn tất cả."

Một khoảng lặng ngắn, đau đớn.

"Wanda, anh… anh cũng quan tâm đến em. Em là một người tốt, Wanda à. Em xứng đáng với những thứ tốt đẹp hơn những thứ anh đã cho em. Tốt hơn thế này."

Anh cầm một thứ gì đó rất nhỏ bé, quá nhỏ bé để có thể gây chết chóc đến thế, giữa hai ngón tay.

"Chờ đã," tôi hổn hển.

Anh không thể chết.

"Wanda, chúng ta không thể mạo hiểm. Chúng ta không thể bỏ xa chúng, không phải trong chiếc xe này. Nếu chúng ta cố chạy, một ngàn người bọn chúng sẽ lao theo chúng ta. Hãy nghĩ đến Jamie."

Chiếc xe tải chậm lại, táp vào lề.

"Hãy cho em thử một lần," tôi cầu xin. Tôi nhanh chóng mò lấy viên thuốc trong túi. Tôi kẹp nó ở giữa ngón cái và ngón trỏ rồi giơ ra. "Hãy để em thử nói dối cho qua vụ này. Em sẽ nuốt nó ngay lập tức nếu có chuyện gì xảy ra."

"Em sẽ không bao giờ có thể nói dối qua mặt một tên Truy tìm được!"

"Hãy để em thử. Nhanh lên!" tôi tháo đai an toàn ra và cúi sang phía anh, tháo đai của anh. "Chuyển chỗ cho em. Nhanh lên, trước khi họ tới đủ gần để nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

“Wanda –“

“Thử một lần thôi. Nhanh lên!”

Anh là người giỏi nhất trong việc đưa ra những quyết định trong tích tắc. Uyển chuyển và nhanh nhẹn, anh bò ra khỏi ghế lái xe và thân hình cúi gập của tôi. Tôi lăn lên chỗ ngồi của anh trong khi anh ngồi vào chỗ của tôi.

“Đai an toàn,” tôi khàn khàn ra lệnh. “Nhắm mắt lại. Quay đầu anh sang bên.”

Anh làm như tôi bảo. Trời quá tối không thấy gì, vết sẹo mới màu hồng của anh có thể nhìn thấy được từ góc độ này.

Tôi thắt đai an toàn rồi dựa đầu ra sau.

Nói dối với thân thể của tôi, đó là điểm mấu chốt. Đơn giản chỉ là vấn đề của những cử động đúng. Sự bắt chước. Giống như các diễn viên trên chương trình truyền hình, chỉ có điều tốt hơn. Giống như con người.

“Giúp tôi với, Mel,” tôi lầm rầm.

Tôi không thể giúp cô thành một linh thể tốt hơn, Wanda à. Nhưng cô có thể làm việc này. Hãy cứu anh ấy. Tôi biết cô có thể.

Một linh thể tốt hơn. Tôi chỉ phải là chính mình.

Trời đã muộn. Tôi mệt. Tôi sẽ không phải giả vờ chuyện đó.

Tôi để hai mí mắt của mình sụp xuống, để cơ thể tôi lún xuống ghế ngồi. Chán nản. Tôi có thể chán nản. Giờ tôi đã cảm nhận được nó.

Miệng tôi trễ xuống thành một đường nhăn nhó ngái ngủ.

Chiếc xe của những Người truy tìm không đỗ đằng sau chúng tôi, theo cách tôi có thể nhận thấy Mel đã trông đợi. Nó dừng lại ngang đường, sát lề, quay mặt ngược lại hướng xe đi trên đường. Một ngọn đèn sáng loá bật lên qua cửa sổ của chiếc xe kia. Tôi chớp mắt, giơ tay lên để che mặt, cố tình chậm rãi. Dần dần, vượt qua ánh sáng của chiếc đèn pha, tôi thấy được chùm sáng trong mắt mình nhảy múa trên đường khi tôi nhìn xuống.

Tiếng cửa ô tô đóng sầm. Một đôi chân tạo ra những tiếng thịch nhỏ khi ai đó băng qua vỉa hè. Không có tiếng đất hay đá, có nghĩa là Người truy tìm này đã đi ra từ phía cửa cho hành khách. Ít nhất có hai người, nhưng chỉ có một người tới để điều tra tôi. Đây là một dấu hiệu tốt, dấu hiệu của sự thoải mái và tự tin.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt toả sáng của tôi là một lá bùa may mắn. Một chiếc la bàn không thể sai – giống như sao Bắc Đẩu – không thể nghi ngờ được.

Nói dối với cơ thể tôi không phải là mấu chốt. Nói sự thật với nó đã đủ rồi. Tôi có gì đó tương đồng với đứa trẻ trong công viên: trước đây chưa từng có thứ như tôi tồn tại.

Thân hình của Người truy tìm chắn ngang ánh sáng, và tôi lại có thể nhìn được.

Đó là một người đàn ông. Có lẽ là tầm tuổi trung niên – những đường nét của ông ta xung đột với nhau, làm tôi khó mà nói được; tóc ông ta màu trắng, nhưng khuôn mặt lại nhẵn nhụi và không có nếp nhăn. Ông ta mặc một chiếc áo sơ mi và quần sooc, một khẩu súng để bên hông trong tầm nhìn. Một tay ông ta đặt trên báng súng. Trong tay kia là một ngọn đèn pin chưa bật. Ông ta không bật nó lên.

"Có vấn đề gì chăng, quí cô?" ông ta nói khi còn cách tôi vài feet. "Cô đang lái quá nhanh so với mức an toàn."

Đôi mắt ông ta không ngừng đảo. Chúng nhanh chóng đánh giá biểu hiện của tôi – mà tôi hi vọng là trông có vẻ buồn ngủ - và rồi chuyển xuống chiều dài của chiếc xe tải, xuyên vào bóng tối đằng sau chúng tôi, nháng trở lại con đường quốc lộ hiện ra phía trước, được đèn pha của chúng tôi chiếu sáng, và trở lại mặt tôi. Đôi mắt ấy lặp lại hành trình một lần nữa.

Ông ta đang lo lắng. Nhận ra điều này khiến lòng bàn tay tôi mướt mồ hôi, nhưng tôi cố ngăn sự hoảng loạn khỏi giọng mình.

"Tôi rất xin lỗi," tôi xin lỗi bằng một tiếng thì thầm khá to. Tôi liếc trở lại Jared, như để kiểm tra xem liệu cuộc nói chuyện của chúng tôi có làm anh tỉnh giấc không. "Tôi nghĩ… à, tôi nghĩ có thể là tôi đã ngủ gật. Tôi đã không nhận ra mình mệt đến thế."

Tôi cố cười một cách hối hận. Tôi có thể nói là tôi nói cứng đờ, giống một diễn viên quá cẩn trọng trên ti vi.

Đôi mắt Người truy tìm lướt dọc theo con đường lần nữa, lần này dừng lại nơi Jared. Tim tôi đập vào lồng ngực một cách đau đớn. Tôi nắm viên thuốc chặt hơn.

https://thuviensach.vn

“Tôi thật vô trách nhiệm khi lái xe lâu thế mà không ngủ nghỉ,” tôi vội nói, cố gắng nở nụ cười lần nữa. “Tôi tưởng chúng tôi có thể tới được Phoenix trước khi tôi cần nghỉ ngơi. Tôi hết sức xin lỗi.”

“Tên cô là gì, quí cô?”

Giọng ông ta không gay gắt, nhưng cũng không ấm áp. Mặc dù vậy, ông ta giữ giọng nói trầm, làm giống như tôi.

“Leaves Above (Những lá cây bên trên),” tôi nói, dùng cái tên đã dùng ở khách sạn cuối. Liệu ông ta có muốn kiểm tra câu chuyện của tôi không? Tôi sẽ cần địa điểm nào đó để cung cấp cho ông ta.

“Chuyển từ Hành tinh Hoa xuống?” ông ta đoán. Đôi mắt loé lên trên hành trình của chúng.

“Vâng, đúng vậy.”

“Người đồng hành của tôi cũng vậy. Cô có ở trên đảo không?”

“Không,” tôi vội nói. “Trên đất liền. Giữa những dòng sông lớn.”

Ông ta gật đầu, có lẽ hơi thất vọng một tí.

“Tôi có nên trở lại Tucson không?” tôi hỏi. “Tôi nghĩ giờ tôi đã khá tỉnh táo rồi. Hay có lẽ tôi nên nghỉ một lát ở ngay đây trước đã –“

“Không!” ông ta cắt lời tôi bằng giọng lớn hơn.

Tôi giật nảy người, chột dạ, và viên thuốc nhỏ trượt khỏi những ngón tay tôi. Nó rơi xuống sàn xe kim loại với một tiếng động nhỏ gần như không nghe thấy được. Tôi cảm thấy máu rút khỏi mặt mình như thể một cái nút vừa được rút ra.

“Không định làm cô giật mình,” ông ta nhanh chóng xin lỗi, đôi mắt lặp lại hành trình đảo liên tục. “Nhưng cô không nên lưu lại đây.”

“Tại sao?” tôi cố gắng để thì thào được. Những ngón tay tôi xoắn xít một cách lo lắng trong không trung.

“Gần đây… có một vụ mất tích.”

“Tôi không hiểu. Mất tích ư?”

“Đó có thể là một vụ tai nạn… nhưng cũng có thể…” Ông ta do dự, không muốn nói ra.

“Có con người trong khu vực này.”

https://thuviensach.vn

“Con người?” tôi kêu lên, quá to. Ông ta nghe thấy sự sợ hãi trong giọng nói của tôi và phiên dịch nó theo cách duy nhất ông ta có thể.

“Không có bằng chứng nào cả, Leaves Above. Không có nhân chứng hay gì khác. Đừng lo lắng. Nhưng cô nên đi tiếp tới Phoenix mà không dừng lại nếu không cần thiết.”

“Tất nhiên rồi. Hay có lẽ là Tucson? Chỗ đó sẽ gần hơn.”

“Không có nguy hiểm nào hết. Cô có thể tiếp tục theo kế hoạch của mình.”

“Nếu ông đã chắc vậy, Người truy tìm…”

“Tôi khá chắc. Chỉ cần không lang thang vào trong sa mạc thôi, Hoa à.” Ông mỉm cười. Biểu hiện của ông làm khuôn mặt trở nên ấm áp, tốt bụng. Y hệt như tất cả những linh thể khác mà tôi đã gặp. Ông không phải đang lo lắng vì tôi, mà là cho tôi. Ông không phải đang lắng nghe những lời giả dối. Và có lẽ ông sẽ không nhận ra chúng nếu có nghe. Chỉ là một linh thể khác mà thôi.

“Tôi không lên kế hoạch gì cả.” Tôi cười lại với ông. “Tôi sẽ cẩn thận hơn. Tôi biết là giờ tôi không thể ngủ gật nữa.” Tôi liếc về phía sa mạc bên cửa sổ của Jared với biểu hiện lo ngại, để cho Người truy tìm nghĩ rằng nỗi sợ đã làm tôi cảnh giác. Khuôn mặt tôi co lại thành một cái mặt nạ cứng đờ khi tôi thoáng thấy một cặp đèn phản chiếu trong gương chiếu hậu.

Sống lưng của Jared cũng cứng đơ lại cùng một lúc, nhưng anh giữ nguyên tư thế của mình. Trông nó quá cứng ngắc.

Mắt tôi đảo lại khuôn mặt của Người truy tìm.

“Tôi có thể giúp cô chuyện đó,” ông ta nói, vẫn mỉm cười nhưng giờ đang nhìn xuống khi ông lục lọi để lấy cái gì đó ra khỏi túi áo.

Ông ta đã không nhìn thấy sự thay đổi trên mặt tôi. Tôi cố kiểm soát những thớ thịt trên má, làm cho chúng thư giãn, nhưng tôi không thể tập trung đủ để làm được việc đó.

Trong gương chiếu hậu, hai chiếc đèn pha tiến đến gần hơn.

“Cô không nên dùng cái này thường xuyên,” Người truy tìm nói tiếp, giờ đang tìm trong một cái túi khác. “Tất nhiên, nó không độc hại, nếu không những Người hàn gắn sẽ không cho chúng tôi phân phát cái này.

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu cô dùng nó thường xuyên, nó sẽ làm đảo lộn giấc ngủ của cô… A, nó đây rồi. Tỉnh táo.”

Những ánh đèn chậm lại khi chúng tới gần.

Cứ đi qua, tôi cầu xin trong đầu mình. Đừng dừng lại, đừng dừng lại, đừng dừng lại.

Hãy để Kyle là người đang lái, Melanie nói thêm, nghĩ về những lời đó như một câu cầu nguyện.

Đừng dừng lại. Cứ việc đi qua. Đừng dừng lại. Chỉ việc đi tiếp thôi.

“Thưa cô?” tôi chớp mắt, cố tập trung. “Ừm, Tỉnh táo à?”

“Chỉ việc hít cái này vào, Leaves Above ạ.”

Có một cái bình xịt mảnh trong tay ông ta. Ông ta xịt một đám sương vào không khí trước mặt tôi. Tôi cúi tới trước một cách ngoan ngoãn và hít vào một hơi, đồng thời mắt tôi đảo về phía chiếc gương.

“Nó có mùi bưởi,” Người truy tìm nói. “Rất thơm, cô nghĩ vậy không?”

“Rất thơm.” Trí óc tôi đột nhiên rất tỉnh táo, tập trung.

Chiếc xe tải đầu kéo chậm lại rồi đứng im trên đường đằng sau chúng tôi.

Không! Mel và tôi cùng gào lên. Tôi đưa mắt tìm trên mặt sàn tối tăm trong vòng nửa giây, còn hơn cả hi vọng nhìn thấy viên thuốc nhỏ bé. Tôi thậm chí không thể nhìn ra được chân của mình.

Người truy tìm lơ đãng liếc về chiếc xe tải rồi ra hiệu cho nó tiến lên.

Tôi cũng nhìn lại chiếc xe tải, nặn ra một nụ cười trên mặt mình. Tôi không thể nhìn thấy ai đang lái xe. Mắt tôi phản chiếu ánh đèn pha, bắn ra những tia sáng mờ của riêng nó.

Chiếc xe tải do dự.

Người truy tìm vẫy tay lần nữa, lần này giơ tay rộng hơn. “Đi tiếp đi,” ông ta lẩm bẩm với mình.

Đi đi! Đi đi! Đi đi!

Bên cạnh tôi, bàn tay Jared nắm chặt lại thành một nắm đấm.

Từ từ, chiếc xe tải lớn rung lên khởi động rồi chậm rãi đi qua khoảng cách giữa chiếc xe của Người truy tìm và của chúng tôi. Đèn pin của Người

https://thuviensach.vn

truy tìm chỉ ra hai bóng người, hai khuôn mặt nghiêng đen thui, cả hai đều quay thẳng ra trước. Người ngồi ở ghế tài xế có một cái mũi bị vẹo.

Cả Mel và tôi đều thở ra nhẹ nhõm.

"Cô thấy sao?"

"Cảnh giác," tôi bảo Người truy tìm.

"Nó sẽ hết tác dụng trong khoảng bốn giờ đồng hồ."

"Cám ơn."

Người truy tìm cười khúc khích. "Cám ơn cô, Leaves Above. Khi chúng tôi nhìn thấy cô lao trên đường, chúng tôi đã tưởng mình sắp tóm được vài con người. Tôi đã toát mồ hôi, nhưng không phải vì nóng!" Tôi rùng mình.

"Đừng lo. Cô sẽ hoàn toàn ổn. Nếu cô thích, chúng tôi có thể đi theo cô đến Phoenix."

"Tôi ổn. Ông không phải phiền đâu."

"Rất vui được gặp cô. Tôi sẽ rất mừng khi qua ca trực của mình, để có thể về nhà và kể với người đồng hành của tôi rằng tôi đã gặp một Bông Hoa xanh-đầu tiên khác. Cô ấy sẽ rất vui."

"Ừm… bảo với bà ấy, "Mặt trời sáng nhất, ngày dài nhất" cho tôi," tôi nói, đưa cho ông ta một câu dịch nghĩa kiểu Trái đất của câu chào và chúc tốt lành thông thường trên Hành tinh Hoa.

"Chắc rồi. Chúc cô thượng lộ bình an."

"Và chúc ông một buổi tối tốt lành."

Ông ta lùi lại, và đèn pin o O o vào mắt tôi lần nữa. Tôi chớp mắt bực bội.

"Thôi đi, Hank," Người truy tìm nói, vừa đi về phía chiếc xe ô tô vừa che mắt. Đêm đen trở lại, và tôi cố nặn thêm một nụ cười nữa về phía Người truy tìm khuất tầm nhìn tên Hank.

Tôi khởi động máy với hai bàn tay run rẩy.

Những Người truy tìm nhanh hơn tôi. Chiếc xe nhỏ màu đen với cột ánh sáng đối nghịch trên nóc đã rồ ga. Chiếc xe cua một vòng chữ U ngặt, rồi những vệt đèn là thứ duy nhất tôi còn nhìn thấy. Họ nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

https://thuviensach.vn

Tôi đưa xe trở lại con đường. Trái tim nhồi căng máu vào các mạch. Tôi có thể cảm nhận được mạch mình đập dữ dội trên các đầu ngón tay.

“Họ đi rồi,” tôi thì thầm qua hai hàm răng đột nhiên va nhau lập cập của tôi.

Tôi nghe thấy tiếng Jared nuốt nước bọt.

“Xém chút nữa thì…,” anh nói.

“Em đã tưởng Kyle sẽ dừng lại.”

“Anh cũng thế.”

Cả hai chúng tôi đều không thể nói to hơn tiếng thì thầm được.

“Người truy tìm đã tin em.” Hàm răng của anh vẫn còn nghiến chặt đầy lo lắng.

“Vâng.” “Là anh thì sẽ không tin. Khả năng diễn của em vẫn chẳng cải thiện gì mấy.”

Tôi nhún vai. Cơ thể tôi quá cứng nhắc, tất cả đều chuyển động cùng với nhau. “Họ không thể không tin em. Em là… chà, đó là điều không thể xảy ra. Cái gì đó không nên tồn tại.”

“Cái gì đó thật không thể tin được” anh đồng ý. “Cái gì đó thật tuyệt vời.”

Lời khen của anh làm tan một ít đá trong dạ dày tôi, trong mạch máu tôi.

“Những Người truy tìm không thực sự khác biệt so với những người còn lại,” tôi lẩm bẩm với chính mình. “Chẳng có gì để phải đặc biệt sợ hãi cả.”

Anh chầm chậm lắc đầu tới lui. “Thực sự là chẳng có gì mà em không thể làm được, phải không?”

Tôi không chắc phải trả lời câu đó ra sao.

“Việc có em cùng phe với bọn anh sẽ làm thay đổi mọi chuyện,” anh tiếp tục nói thì thào, giờ là với chính mình.

Tôi có thể nhận ra những lời của anh làm Melanie buồn ra sao, nhưng lần này cô ấy không giận dữ. Cô ấy rút lui.

Cô có thể giúp họ. Cô có thể bảo vệ họ tốt hơn tôi. Cô ấy thở dài.

Vệt đèn di chuyển chầm chậm hiện ra trên con đường phía trước không làm tôi sợ hãi. Chúng rất quen thuộc, là một sự nhẹ nhõm. Tôi tăng tốc – chỉ một chút, vẫn còn dưới tốc độ giới hạn vài dặm – để vượt qua họ. Jared

https://thuviensach.vn

lôi một cái đèn pin ra khỏi hộp đựng găng. Tôi hiểu việc anh đang làm: trấn an họ.

Anh chiếu ánh sáng vào mắt chính mình khi chúng tôi đi qua cái đầu kéo của xe tải. Tôi nhìn qua anh, qua cửa sổ bên kia. Kyle gật đầu một lần với Jared và hít một hơi thở dài. Ian đang nghiêng mình sốt ruột qua anh ta, mắt tập trung nhìn tôi. Tôi vẫy tay một lần, và anh nhăn nhó.

“Tôi có nên đi tới tận Phoenix không?”

Jared nghĩ về việc đó. Không. Họ có thể thấy chúng ta trên đường trở lại và dừng chúng ta lại lần nữa. Tôi không nghĩ họ sẽ đi theo. Họ tập trung vào con đường.”

“Không, họ sẽ không theo đâu.” Tôi chắc chắn về điều này.

“Vậy thì, về nhà thôi.” “Về nhà,” tôi đồng ý cả hai tay hai chân.

Chúng tôi tắt hết đèn, và Kyle ở đằng sau chúng tôi cũng làm vậy.

Chúng tôi sẽ mang cả hai chiếc xe tới tận cửa hang và dỡ hành thật nhanh để có thể dấu chúng trước bình minh. Phiến đá nhỏ ở cửa vào không thể che khuất chúng.

Tôi đảo mắt khi nghĩ về con đường đi vào và đi ra khỏi hang động. Cái bí ẩn lớn lao mà tôi đã không thể tự mình khám phá được. Jeb thực là xảo quyệt.

Xảo quyệt – đúng y như những chỉ dẫn mà ông đã đưa cho Mel, những đường ông vẽ vào phía sau cuốn an bom ảnh của cô ấy. Chúng không hề dẫn tới chỗ trốn trong hang. Không, thay vào đó chúng làm cho người nào đi theo chúng cứ lang thang qua lại trước mặt chỗ trốn bí mật của ông, cho ông vô số cơ hội để quyết định xem nên hay không nên ban phát lời mời vào trong.

“Em nghĩ chuyện gì đã xảy ra?” Jared hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Ý anh là gì?”

“Vụ mất tích gần đây mà Người truy tìm đã nhắc tới.”

Tôi nhìn đăm đăm phía trước một cách trống rỗng. “Không phải đó là em sao?”

https://thuviensach.vn

“Anh không nghĩ em được tính là gần đây, Wanda à. Hơn nữa, họ đã không theo dõi đường xa lộ trước khi chúng ta rời đi. Vụ này mới. Họ đang tìm chúng ta. Ở đây.”

Đôi mắt anh nheo lại, trong khi mắt tôi mở lớn.

“Họ đã làm gì chứ?” Jared đột nhiên la lên, đập mạnh tay vào bảng điều khiển. Tôi giật nảy người.

“Anh nghĩ Jeb và những người khác đã làm gì đó?”

Anh không trả lời tôi; anh chỉ nhìn đăm đăm ngang qua sa mạc sáng ánh sao với đôi mắt giận dữ.

Tôi không hiểu. Tại sao những Người truy tìm lại đi tìm kiếm con người chỉ vì ai đó đã biến mất trong sa mạc? Những vụ tai nạn vẫn xảy ra. Tại sao họ lại nhảy ngay vào cái kết luận cụ thể đó?

Và tại sao Jared lại giận dữ? Gia đình của chúng tôi ở trong hang sẽ không làm bất kì việc gì để lôi kéo sự chú ý về phía họ. Họ biết điều hơn thế. Họ sẽ không đi ra ngoài trừ khi có trường hợp khẩn cấp nào đó.

Hoặc có cái gì đó mà họ cảm thấy là khẩn cấp. Là cần thiết.

Có phải Doc và Jeb đã tận dụng lúc tôi vắng mặt? Jeb đã chỉ đồng ý ngừng mổ xẻ con người và các linh thể trong khi tôi ở dưới cùng một mái nhà. Liệu đây có phải là cách dàn xếp của họ?

“Em có sao không?” Jared hỏi.

Cổ họng tôi quá ngắc ngứ không trả lời được. Tôi lắc đầu. Những giọt nước mắt tràn xuống má tôi và rơi từ cằm xuống đùi tôi.

“Có lẽ tốt hơn anh nên lái.”

Tôi lắc đầu lần nữa. Tôi vẫn còn nhìn được đường.

Anh không tranh cãi với tôi.

Tôi vẫn còn lặng lẽ khóc khi chúng tôi đi tới ngọn núi nhỏ che giấu toàn bộ hệ thống hang động khổng lồ của chúng tôi. Nó thực sự chỉ là một ngọn đồi – một tảng đá núi lửa không có gì đặc biệt trồi lên, giống như rất nhiều tảng đá khác, được trang trí rải rác bằng những bụi creosot khẳng khiu và những bụi lê gai lá dẹt. Hàng ngàn lỗ thông gió li ti ẩn khuất, mất dạng trong những tảng đá tím lộn xộn. Ở đâu đó, khói có lẽ đang bốc lên, màu đen quyện trong màu đen.

https://thuviensach.vn

Tôi ra khỏi xe tải và dựa vào cửa xe, gạt nước mắt. Jared đi tới đứng bên cạnh tôi. Anh do dự, rồi đặt một tay lên vai tôi.

“Xin lỗi. Anh không biết họ định làm thế này. Anh không biết gì cả. Đáng lẽ họ không nên…”

Nhưng anh chỉ nghĩ như thế bởi vì bằng cách nào đó họ đã bị phát hiện.

Chiếc xe tải đầu kéo khừng khực dừng lại sau chúng tôi. Hai cánh cửa đóng sập, rồi những bàn chân chạy về phía chúng tôi.

“Chuyện gì vậy?” Kyle hỏi, tới nơi trước.

Ian ở ngay sau anh ta. Anh chỉ cần nhìn một cái vào mặt tôi, vào những giọt nước mắt vẫn còn đang chảy xuống má tôi, vào bàn tay Jared trên vai tôi, rồi anh chạy tới và quăng hai cánh tay của mình quanh tôi. Anh kéo tôi vào ngực anh. Tôi không biết tại sao việc đó lại khiến tôi khóc to hơn. Tôi bám vào anh trong khi những giọt nước mắt của tôi làm ướt áo anh.

“Không sao. Em làm tốt lắm. Xong rồi mà.”

“Vấn đề không phải là Người truy tìm, Ian à,” Jared nói, giọng nói căng thẳng, bàn tay anh vẫn chạm vào tôi, mặc dù anh phải vươn tới trước để duy trì mối liên kết đó.

“Hử?”

“Họ quan sát con đường là có lý do. Nghe như là Doc đã…làm việc trong khi chúng ta đi vắng.”

Tôi rùng mình, và trong một thoáng, dường như tôi có thể nếm được vị máu màu bạc trong cổ họng.

“Tại sao, những -!” cơn giận của Ian làm anh không nói được nữa. Anh không thể nói hết câu.

“Tuyệt,” Kyle nói bằng giọng ghê tởm. “Những tên ngốc. Chúng ta chỉ đi có vài tuần, và họ đã làm bọn Truy tìm khởi động. Đáng lẽ họ chỉ cần bảo chúng ta –“

“Im đi, Kyle,” Jared gay gắt nói. “Vào lúc này không có chuyện ở đây hay ở đó. Chúng ta phải dỡ hết đống hàng này thật nhanh. Ai mà biết được có bao nhiêu kẻ đang theo dõi chúng ta? Hãy vơ một ít hàng rồi đi tìm thêm người giúp đi.”

https://thuviensach.vn

Tôi gạt Ian ra để có thể giúp đỡ. Những giọt nước mắt không chịu ngừng. Ian ở gần bên tôi, lấy đi cái hộp đựng các can súp đóng hộp phẳng nhưng nặng mà tôi đã chọn và đặt vào tay tôi một cái hộp lớn hơn nhưng nhẹ hơn đựng mỳ ống. Chúng tôi bắt đầu đi xuống con đường dốc, Jared dẫn đầu. Đêm tối mịt mùng không làm phiền tôi. Tôi vẫn còn không thuộc đường lắm, nhưng việc đó không khó. Đi thẳng xuống, rồi đi thẳng lên.

Chúng tôi đi được nửa đường khi một giọng nói quen thuộc vang lên từ xa. Nó vọng xuống đường hầm, đứt đoạn.

"Họ đã.. ve…ề!" Jamie hét lên.

Tôi cố dùng vai gạt nước mắt, nhưng không thể gạt được hết.

Một ngọn đèn xanh tiến lại, nhấp nhô khi người mang nó chạy. Rồi Jamie nhảy vào tầm nhìn.

Khuôn mặt nó lao vào tôi.

Tôi cố làm mình bình tĩnh lại để chào đón nó, đoán rằng nó sẽ mừng vui và không muốn làm buồn lòng nó. Nhưng Jamie đã buồn sẵn rồi. Khuôn mặt nó trắng bệch và căng thẳng, đôi mắt nó vằn đỏ.

Hai má bẩn thỉu của nó có những vằn vện ngang qua lớp bụi, nhưng dấu vết của nước mắt.

"Jamie?" Jared và tôi nói đồng thanh, làm rớt mấy cái hộp xuống sàn.

Jamie chạy thẳng về phía tôi và quăng cánh tay nó quanh eo tôi.

"Ôi, chị Wanda! Ôi, anh Jared!" nó khóc. "Anh Wes chết rồi! Anh ấy chết rồi! Tên Truy tìm đã giết anh ấy!"

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Thẩm Vấn

Tôi đã giết Wes.

T

Bàn tay tôi, bị xước xát và thâm tím và bám đầy đất cát màu tím trong quá trình dỡ hàng vội vã, cũng giống như là đã nhuộm đầy máu của cậu ấy.

Wes đã chết, và lỗi của tôi cũng nhiều như chính tôi là kẻ đã bóp cò.

Bây giờ tất cả chúng tôi trừ năm người đều tụ tập trong bếp khi đã dỡ xong hàng hoá trên chiếc xe tải, ăn một ít những thực phẩm tươi tôi lấy được trong chuyến đi mua hàng cuối cùng – pho mát và bánh mỳ tươi với sữa – và lắng nghe Jeb và Doc khi họ giải thích mọi chuyện với Jared, Ian và Kyle.

Tôi ngồi hơi cách xa những người khác một chút, đầu gục trên tay, quá tê liệt vì đau thương và mặc cảm tội lỗi đến nỗi không hỏi được như mọi người. Jamie ngồi cùng tôi. Thi thoảng nó vỗ vỗ vào lưng tôi.

Wes đã được chôn cất trong cái hang tối bên cạnh bác Walter. Cậu ấy chết bốn ngày trước, cái đêm mà Jared và Ian và tôi đang quan sát gia đình nhỏ trong công viên. Tôi sẽ không bao giờ còn gặp lại bạn tôi được nữa, không bao giờ nghe giọng cậu ấy nữa…

Những giọt nước mắt lã chã rơi xuống sàn đá bên dưới tôi, và nhịp vỗ của Jamie tăng lên.

Andy và Paige không có ở đây.

Họ đi lái chiếc xe tải đầu kéo và xe tải nhỏ về chỗ giấu của chúng. Họ sẽ mang cái xe jeep từ chỗ đó về cái ga-ra thô kệch thường lệ của nó, và rồi họ sẽ đi bộ suốt quãng đường còn lại về nhà. Họ sẽ trở về trước bình minh.

https://thuviensach.vn

Lily không có ở đây.

“Chị ấy… không khoẻ lắm,” Jamie đã rì rầm nói với tôi khi bắt gặp tôi nhìn khắp lượt căn phòng tìm cô ấy. Tôi không muốn biết thêm nữa. Tôi đã có thể mường tượng đủ rồi.

Aaron và Brandt không có ở đây.

Brandt giờ đang phải mang một vết sẹo tròn, trơn láng, màu hồng ở chỗ lõm dưới xương đòn gánh bên trái của anh ta. Viên đạn chỉ cách tim và phổi anh ta một sợi tóc rồi xuyên được nửa đường qua xương bả vai của anh ta để ra ngoài. Doc đã phải dùng gần hết chỗ thuốc Chữa lành để lấy nó ra khỏi người anh. Brandt giờ đã ổn.

Viên đạn nhắm vào Wes đã chuẩn xác hơn. Nó chọc thủng vầng trán cao màu ô liu của cậu ấy và thổi tung phần phía sau đầu cậu. Doc chẳng thể làm được gì nữa, thậm chí nếu anh ta có ở ngay đó cùng với họ, với một thùng đầy thuốc Chữa lành trong tay.

Brandt, người lúc này đang mang cái chiến lợi phẩm vuông vức, nặng nề có được từ trận đụng độ trong cái bao súng đeo bên hông, đang ở cùng với Aaron. Họ đang ở trong đường hầm thường dùng để cất giấu đồ dự trữ của chúng tôi nếu nó chưa được dùng. Nếu nó vẫn chưa được dùng làm nhà tù một lần nữa.

Cứ như thể mất Wes vẫn còn chưa đủ.

Với tôi dường như việc con số người còn lại vẫn y nguyên là một việc cực kì sai trái. Ba mươi lăm cơ thể sống, giống y như trước khi tôi tới hang động này. Wes và Walter đã ra đi, nhưng tôi đã ở lại.

Và giờ còn có cả Người truy tìm nữa.

Người truy tìm của tôi.

Nếu như tôi cứ đi thẳng tới Tucson. Nếu như tôi cứ ở lại San Diego. Nếu như tôi cứ bỏ qua hành tinh này và đi đến nơi nào đó hoàn toàn khác. Nếu như tôi đã dâng hiến bản thân để làm một Người Mẹ như bất kì một người nào khác sẽ làm sau năm hoặc là sáu hành tinh. Nếu, nếu, nếu … Nếu như tôi đã không tới đây, nếu tôi đã không cho Người truy tìm những manh mối cô ta cần để đi theo, thì Wes sẽ vẫn còn sống. Cô ta mất nhiều thời gian hơn tôi mới phát hiện ra chúng, nhưng khi cô ta phát hiện ra, cô ta đã không cần

https://thuviensach.vn

phải lần theo chúng với sự cẩn trọng. Cô ta gói ghém đồ đạc để vượt sa mạc trong một chiếc ô tô vượt mọi địa hình, để lại những vết sẹo mới toanh ngang qua bề mặt sa mạc mong manh, mỗi lúc mỗi gần hơn.

Họ phải làm gì đó. Họ phải ngăn cô ta lại.

Tôi đã giết Wes.

Họ vẫn có thể bắt được tôi ngay từ đầu, Wanda à. Tôi đã dẫn họ tới đây, không phải cô.

Tôi quá đau khổ không trả lời cô ấy được.

Hơn nữa, nếu chúng ta đã không tới đây, Jamie đã chết rồi. Và có lẽ cả Jared nữa. Đêm nay có thể anh ấy đã chết nếu không có cô.

Hướng nào cũng là cái chết. Nơi nào tôi nhìn vào cũng là cái chết.

Tại sao cô ta phải đi theo tôi chứ? Tôi rên rỉ với chính mình. Tôi không làm hại những linh thể ở đây, không thực sự. Tôi thậm chí còn cứu được mạng của vài người bằng cách ở lại đây, bằng cách ngăn Doc khỏi thực hiện những nỗ lực vô vọng của anh ta. Tại sao cô ta cứ phải theo tôi chứ?

Tại sao họ lại giữ cô ta lại? Mel gầm gừ. Tại sao họ không giết cô ta ngay lập tức? Hay là giết cô ta từ từ - tôi không quan tâm họ làm thế nào! Tại sao cô ta vẫn còn sống?

Nỗi sợ làm dạ dày tôi nhộn nhạo. Người truy tìm còn sống; Người truy tìm đang ở đây.

Đáng lẽ tôi không phải sợ cô ta.

Tất nhiên, tôi có lý do để lo sợ rằng sự biến mất của cô ta sẽ kéo những Người truy tìm khác đi tìm chúng tôi. Tất cả mọi người đều sợ điều đó. Trong lúc thám thính cuộc tìm kiếm thi thể của tôi, con người đã thấy được cô ta đã lớn tiếng kết tội đến thế nào. Cô ta đã cố thuyết phục những Người truy tìm khác rằng loài người đang trốn đâu đó trong vùng sa mạc hoang vu này. Có vẻ như không ai nghiêm túc xem xét những lời của cô ta. Họ đã trở về nhà; cô ta là người duy nhất vẫn tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng giờ đây cô ta đã biến mất giữa chừng cuộc điều tra. Điều đó đã thay đổi mọi chuyện.

Chiếc xe của cô ta đã bị vứt đi thật xa, để lại trong hoang mạc ở phía bên kia của Tucson. Họ làm cho có vẻ như cô ta đã biến mất giống như cách mà

https://thuviensach.vn

người ta cho là tôi đã biến mất: những mảnh túi của cô ta bị bỏ lại ở gần đó rách bươm, những đồ ăn nhẹ cô ta mang theo bị gặm nham nhở và vương vãi. Liệu những linh thể khác có chấp nhận một sự trùng hợp như vậy chăng?

Chúng tôi đã biết là họ sẽ không chấp nhận. Không hoàn toàn. Họ vẫn đang tìm kiếm. Liệu cuộc điều tra có trở nên căng thẳng hơn không?

Nhưng để sợ hãi chính bản thân Người truy tìm thì… Việc đó không hợp lý chút nào. Về mặt thể chất cô ta không to khoẻ lắm, có lẽ là nhỏ hơn cả Jamie. Tôi khoẻ hơn và nhanh hơn cô ta. Bao quanh tôi là bạn bè và đồng minh, còn cô ta, ít nhất là trong những hang động này, hoàn toàn cô độc. Hai khẩu súng, khẩu súng trường và khẩu Glock của chính cô ta – chính khẩu súng Ian đã từng ghen tị, khẩu súng đã giết chết người bạn Wes của chúng tôi – đang chĩa vào cô ta từng phút từng giây. Chỉ có một điều giữ cho cô ta còn sống đến giờ phút này, và điều đó sẽ không giữ cô ta sống lâu hơn nữa.

Jeb đã tưởng tôi có thể muốn nói chuyện với cô ta. Đó là tất cả.

Giờ khi tôi đã trở về, cô ta sẽ bị giết chết trong vòng vài giờ nữa cho dù là tôi có nói chuyện với cô ta hay không.

Vậy thì tại sao tôi lại cảm giác như chính mình đang ở vào thế bất lợi? Tại sao tôi lại có linh cảm kì lạ rằng cô ta sẽ là người chiến thắng bước ra khỏi cuộc đối đầu của chúng tôi?

Tôi vẫn chưa quyết định là tôi có muốn nói chuyện với cô ta hay không. Ít nhất, đó là điều tôi bảo với Jeb.

Chắc chắn tôi không muốn nói chuyện với cô ta. Tôi thậm chí sợ phải nhìn lại khuôn mặt cô ta một lần nữa – khuôn mặt mà, bất kể tôi đã cố gắng tới đâu, tôi không thể tưởng tượng được là nó sẽ trông sợ hãi.

Nhưng nếu tôi bảo với họ rằng tôi không mong muốn nói chuyện gì hết, Aaron sẽ bắn cô ta. Chuyện đó sẽ giống như tôi ra lệnh cho anh ta nổ súng. Giống như tôi bóp cò.

Hay tệ hơn nữa, Doc sẽ cố cắt cô ta ra khỏi cơ thể con người. Tôi rùng mình trước kí ức về những giọt máu màu bạc nhuộm đẫm hai bàn tay bạn tôi.

https://thuviensach.vn

Melanie vặn vẹo khó chịu, cố thoát khỏi cảnh tượng đau đớn trong đầu tôi.

Wanda à? Họ sẽ chỉ bắn cô ta thôi. Đừng hoảng sợ.

Liệu điều này có an ủi tôi không? Tôi không thể tránh được việc mường tượng ra tình huống đó. Aaron, với khẩu súng của Người truy tìm trên tay; cơ thể của Người truy tìm chậm rãi đổ ụp xuống sàn đá, máu đỏ lan ra quanh người cô ta…

Cô không cần phải xem.

Thế cũng không ngăn được việc đó không xảy ra.

Những ý nghĩa của Melanie trở nên hơi điên cuồng. Nhưng chúng ta muốn cô ta chết. Đúng không? Cô ta đã giết Wes! Hơn nữa, cô ta không thể sống. Bất kể thế nào đi nữa.

Tất nhiên, cô ấy nói đúng mọi chuyện. Sự thật là không cách nào để cho Người truy tìm sống sót cả. Bị cầm tù, dần dà rồi cô ta sẽ tìm được cách thoát ra. Được tự do, cô ta sẽ nhanh chóng biến thành tử thần cho gia đình tôi.

Sự thực là cô ta đã giết Wes. Cậu ấy còn quá trẻ và đang yêu. Cái chết của cậu để lại một nỗi đau bỏng cháy trong nỗi nhớ về nó. Tôi hiểu được công lý của con người đòi hỏi cô ta phải đền mạng.

Sự thực là tôi cũng muốn cô ta chết.

“Chị Wanda? Chị Wanda?”

Jamie lay cánh tay tôi. Tôi mất một giây mới nhận ra có ai đó đang gọi tên mình. Có lẽ là đã gọi rất nhiều lần rồi.

“Wanda à?” lại là giọng Jeb.

Tôi ngước lên. Ông đang đứng trước mặt tôi. Khuôn mặt ông không biểu hiện gì, vẻ ngoài trống rỗng có nghĩa là ông đang phải nín nhịn những cảm xúc mạnh mẽ. Khuôn mặt như quân bài tây của ông.

“Đám trai tráng muốn biết cháu có câu hỏi nào cho tên Truy tìm không.” Tôi đặt một bàn tay trên trán, cố ngăn những hình ảnh ở đó. “Nếu không thì sao?”

“Bọn họ đã chán cảnh canh gác lắm rồi. Đây là một thời điểm khó khăn. Giờ họ thà ở cạnh bên bạn bè của mình còn hơn.”

https://thuviensach.vn

Tôi gật đầu. “Okay. Vậy thì cháu đoán là cháu nên… đi và gặp cô ta ngay lập tức.” Tôi chống mình đứng dậy khỏi tường. Hai bàn tay tôi run rẩy, vì thế tôi siết chúng lại thành nắm đấm.

Cô không có bất kì câu hỏi nào hết.

Tôi sẽ nghĩ ra vài câu.

Tại sao lại kéo dài điều không thể tránh khỏi?

Tôi không biết.

Cô đang cố cứu cô ta, Melanie buộc tội, lòng đầy giận dữ.

Chẳng có cách nào làm được cả. Không. Không hề có cách. Và dù thế nào cô cũng muốn cô ta chết. Vì thế hãy để họ bắn cô ta đi.

Tôi co rúm lại.

“Chị ổn không?” Jamie hỏi.

Tôi gật đầu, không đủ tin tưởng vào giọng mình để nói chuyện.

“Cháu không cần phải thế,” Jeb bảo tôi, mắt ông sắc sảo nhìn mặt tôi.

“Không sao ạ,” tôi thì thầm.

Bàn tay Jamie nắm lấy tay tôi, nhưng tôi gạt nó ra. “Ở lại đây, Jamie.”

“Em đi với chị.”

Giờ giọng tôi mạnh mẽ hơn. “Ôi, không, em không được đi.”

Chúng tôi bắt đầu nhìn chằm chằm vào nhau một lát, và lần đầu tiên tôi thắng trong một cuộc tranh cãi. Nó đưa cằm ra phía trước một cách bướng bỉnh nhưng lùi lại cạnh bức tường.

Cả Ian cũng dường như định đi theo tôi ra khỏi bếp, nhưng tôi ngăn anh nửa chừng chỉ bằng một cái nhìn. Jared nhìn tôi đi với biểu hiện không dò được.

“Cô ta là một kẻ thích phàn nàn,” Jeb bảo nhỏ tôi khi chúng tôi đi bộ trở lại cái lỗ. “Không giống như cháu. Luôn luôn đòi hỏi nhiều hơn – thức ăn, nước, gối… Cô ta cũng đe doạ rất nhiều. “Những Người truy tìm sẽ bắt được tất cả các người!” Kiểu như thế. Đặc biệt khó khăn đối với Brandt. Cô ta gần như đẩy sự tức giận của cậu ta tới giới hạn.”

Tôi gật đầu. Việc này chẳng làm tôi ngạc nhiên một chút nào.

“Mặc dù vậy cô ta không cố gắng trốn chạy. Nói rất nhiều những chẳng làm gì. Một khi những khẩu súng giơ lên, là cô ta lùi lại ngay.”

https://thuviensach.vn

Tôi lùi lại.

“Ta đoán là, cô ta thực sự tham sống sợ chết,” Jeb lẩm bẩm với chính mình.

“Bác có chắc đây là… nơi tốt nhất để giam giữ cô ta không?” tôi hỏi khi chúng tôi bắt đầu đi xuống đường hầm tối tăm, vòng vèo.

Jeb cười khúc khích. “Cháu đã không tìm được đường ra,” ông nhắc tôi nhớ. Đôi khi chỗ giấu tốt nhất lại là chỗ lồ lộ nhất.”

Câu trả lời của tôi cụt lủn. “Cô ta năng nổ hơn cháu nhiều.” “Đám thanh niên theo dõi cô ta rất cẩn thận. Không phải lo gì hết.”

Chúng tôi đã gần tới nơi. Đường hầm vòng ngược lại thành hình chữ V ngặt.

Đã biết bao lần tôi rẽ ở khúc quanh này, bàn tay tôi chạy dọc theo thành trong của mũi tên chỉ ngược lại, giống như thế này rồi? Tôi chưa bao giờ di tay dọc tường ngoài. Nó không bằng phẳng, với những viên đá nhô ra có thể để lại vết thâm tím trên tay tôi và làm cho tôi bị vấp ngã. Đi ở phía trong dù sao cũng là con đường ngắn hơn.

Khi họ lần đầu tiên chỉ cho tôi biết chữ V đó không phải là một chữ V mà là một chữ Y – hai nhánh chỉa ra từ một đường hầm khác, một đường hầm – tôi đã cảm thấy hơi ngu ngốc. Giống như Jeb nói, che giấu thứ gì đó trong tầm nhìn đôi khi lại là cách thông minh nhất. Những lần tôi đủ tuyệt vọng để thậm chí cân nhắc việc trốn thoát khỏi những hang động này, trí óc tôi tự động bỏ qua đúng chỗ này trong tính toán. Đây là một cái hố, một nhà tù. Trong đầu tôi, nó là cái giếng sâu nhất, tối tăm nhất của hang động. Đây là nơi họ sẽ chôn tôi.

Thậm chí cả Mel, người vốn láu cá hơn tôi, cũng chưa bao giờ mơ được rằng họ giữ tôi chỉ cách cửa ra có vài bộ.

Nó thậm chí còn không phải là cửa ra duy nhất. Nhưng cái kia vừa nhỏ vừa chật, phải bò ra. Tôi vẫn chưa tìm được lối đó bởi vì tôi đi thẳng người vào trong hang. Tôi đã không tìm kiếm kiểu đường hầm đó. Hơn nữa, tôi chưa bao giờ khám phá cánh bệnh viện của Doc; tôi tránh xa nó ngay từ lúc đầu.

https://thuviensach.vn

Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, giọng nói ấy vẫn còn quen thuộc cho dù nó có vẻ như đã là một phần của một kiếp sống khác.

"Ta tự hỏi làm sao bọn mi vẫn sống được, khi ăn uống như thế này. Hứ!"

Cái gì đó bằng nhựa va vào đá.

Tôi có thể nhìn thấy ánh đèn xanh khi chúng tôi vòng qua khúc quanh.

"Ta đã không biết là con người có đủ kiên nhẫn để bỏ đói ai đó đến chết. Thế có vẻ như là một kế hoạch quá phức tạp đối với những sinh vật thiển cận như các người."

Jeb cười khúc khích. "Phải nói, ta rất ấn tượng với những cậu bé này. Ngạc nhiên là chúng có thể kìm mình lâu đến thế."

Chúng tôi rẽ vào chỗ cuối đường hầm được thắp sáng. Brandt và Aaron, cả hai đều ngồi cách xa hết sức có thể phía cuối đường hầm nơi Người truy tìm đang đi lại, cả hai đều mang theo súng, họ thở dài nhẹ nhõm khi nhìn thấy chúng tôi đi tới.

"Rút cục," Brandt lầm rầm. Mặt anh ta hằn sâu những nét khắc khổ của nỗi đau thương.

Người truy tìm dừng bước chân lại ngay.

Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy tình trạng của cô ta. Cô ta không bị nhét vào trong cái lỗ bé tin hin, mà khá là tự do, đi qua đi lại ngang chiều rộng đường hầm. Trên sàn nhà, bên cạnh bức tường dẹt cuối đường hầm, là một cái chiếu và một cái gối. Một khay nhựa đổ nghiêng dựa vào bức tường ở khoảng giữa cái hang; một vài rễ sắn nằm rải rác gần đó với một bát súp. Một ít súp vương ra khỏi chỗ đó. Chúng giải thích cho tiếng va đập mà tôi vừa nghe thấy – cô ta đã ném bỏ thức ăn của mình. Mặc dù vậy trông có vẻ như là trước đó cô ta đã ăn gần hết.

Tôi nhìn vào sự sắp xếp tương đối nhân đạo đó và cảm thấy một nỗi đau kì lạ trong dạ dày.

Chúng ta đã giết ai chứ? Melanie hờn dỗi lẩm bẩm. Cô ấy cũng thấy đau lòng.

"Cô muốn vài phút với cô ta?" Brandt hỏi tôi, và nỗi đau lại nhói lên lần nữa. Brandt đã bao giờ từng nói về tôi mà dùng đại từ nhân xưng chỉ nữ

https://thuviensach.vn

giới chưa? Tôi không ngạc nhiên khi Jeb làm việc này với Người truy tìm, nhưng còn những người khác thì sao?

"Vâng," tôi thì thầm.

"Cẩn thận nhé," Aaron cảnh cáo. "Cô ta là một sinh vật nhỏ bé giận dữ."

Tôi gật.

Những người khác ở nguyên chỗ của họ. Tôi đi xuống đường hầm một mình.

Thật khó để ngẩng mặt lên, để bắt gặp cái nhìn mà tôi có thể cảm nhận như những ngón tay lạnh buốt ấn vào mặt tôi.

Người truy tìm đang lườm nguýt tôi, một nụ cười cực kì khinh bỉ đang làm nét mặt cô ta nhăn nhó. Tôi chưa từng nhìn thấy một linh thể dùng biểu hiện như vậy bao giờ.

"Chà, xin chào, Melanie," cô ta chế giễu tôi. "Cái gì làm cô mất thời gian đến thế mới tới thăm tôi?"

Tôi không trả lời. Tôi chậm rãi đi về phía cô ta, cố hết sức để tin rằng sự căm ghét đang trào qua cơ thể tôi thực sự không thuộc về tôi.

"Những người bạn bé nhỏ của cô nghĩ là tôi sẽ nói chuyện với cô hả? Tuôn hết những bí mật của tôi ra bởi vì cô đang mang một linh thể ngớ ngẩn bị bịt miệng trong đầu cô, chỉ còn phản chiếu trong mắt cô thôi hả?" Cô ta cười ác độc.

Tôi dừng lại cách cô ta hai sải chân dài, cơ thể căng lên muốn bỏ chạy. Cô ta không hề tiến lên tiếp cận tôi, nhưng tôi vẫn không thể thả lỏng các cơ bắp của mình. Đây không phải là cuộc gặp gỡ với Người truy tìm trên đường xa lộ - tôi không có được cảm giác an toàn mà tôi thường cảm thấy khi ở quanh những cá nhân dịu dàng khác trong giống loài mình. Một lần nữa, cái linh cảm kì lạ là cô ta sẽ còn sống lâu nữa sau khi tôi đã ra đi lại quét qua tôi.

Đừng có lố bịch. Hãy hỏi những câu hỏi của cô. Mà cô đã nghĩ ra cái nào chưa?

"Vậy, cô muốn gì? Cô có yêu cầu chúng cho tự tay giết tôi không, Melanie?" Người truy tìm rít lên.

"Ở đây họ gọi tôi là Wanda," tôi nói.

https://thuviensach.vn

Cô ta khẽ rúm lại khi tôi mở miệng để nói, như thể mong chờ tôi sẽ hét lên. Giọng nói trầm, đều đều của tôi dường như làm cô ta khổ sở hơn nhiều tiếng thét mà cô ta đã tiên đoán.

Tôi quan sát khuôn mặt cô ta khi cô ta lừ mắt nhìn tôi với đôi mắt lồi ra ngoài. Khuôn mặt cô ta bẩn thỉu, cáu bẩn bụi đất màu tím và mồ hôi đã khô. Ngoài những cái đó ra, chẳng có dấu vết nào trên đó. Một lần nữa, việc này khiến tôi đau đớn kì lạ.

“Wanda,” cô ta lặp lại bằng giọng cộc lốc. “Chà, thế cô còn chờ gì nữa? Họ còn chưa okay cho cô hả? Cô đang định dùng tay không hay dùng súng của tôi?” “Tôi không tới đây để giết cô.”

Cô ta cười chua chát. “Vậy là để thẩm vấn tôi? Những dụng cụ tra tấn của cô đâu hả, con người?”

Tôi cúi mặt. “Tôi sẽ không làm đau cô.”

Sự lo lắng nháng qua mặt cô ta rồi biến mất sau nụ cười chế nhạo. “Vậy thì họ giữ tôi lại làm gì? Họ nghĩ rằng tôi có thể bị thuần hoá chăng, giống như linh thể cưng của cô?”

“Không. Họ chỉ… họ không muốn giết cô cho đến khi họ đã… hỏi ý kiến tôi. Trong trường hợp tôi muốn nói chuyện với cô trước đã.”

Hai mí mắt của cô ta hạ xuống, làm đôi mắt tọc mạch của cô ta hẹp lại. “Cô có gì để nói à?”

Tôi nuốt nước bọt. “Tôi chỉ tự hỏi…” Tôi chỉ có duy nhất cùng một câu hỏi mà tôi đã không thể tự trả lời. “Tại sao? Tại sao cô không thể để tôi chết, như những người còn lại? Tại sao cô lại quá quyết tâm săn lùng tôi như thế? Tôi không muốn làm hại ai cả. Tôi chỉ muốn… đi con đường của tôi.”

Cô ta nhón chân lên, đưa mặt về phía tôi. Ai đó di chuyển đằng sau tôi, nhưng tôi không thể nghe được nhiều hơn thế – cô ta đang quát vào mặt tôi.

“Bởi vì tôi đã đúng!” cô ta thét lên. “Còn hơn cả đúng! Hãy nhìn vào tất cả bọn chúng mà xem! Một ổ sát nhân, núp né chờ thời! Đúng y như tôi nghĩ, chỉ có điều còn tệ hơn nhiều! Tôi đã biết là cô đang ở đây với bọn chúng! Một trong bọn chúng! Tôi đã bảo họ rằng có nguy hiểm! Tôi đã bảo họ!”

https://thuviensach.vn

Cô ta dừng lại, hổn hển, và bước lùi một bước, nhìn đăm đăm qua vai tôi. Tôi không nhìn đi để xem cái gì làm cho cô ta lùi lại. Tôi đoán là cái đó có liên quan tới việc Jeb đã kể cho tôi – mỗi khi hai khẩu súng giơ lên, cô ta lùi lại ngay. Tôi phân tích biểu hiện của cô ta một lúc khi hơi thở nặng nề của cô ta chậm lại.

"Nhưng họ đã không nghe cô. Vì thế cô đã đi tìm chúng tôi một mình."

Người truy tìm không trả lời. Cô ta lùi lại một bước nữa khỏi tôi, nghi ngờ làm méo mó khuôn mặt cô ta. Trong một giây trông cô ta mong manh kì lạ, như thể những lời của tôi đã lột tung lá chắn mà cô ta đang dùng để trốn đằng sau.

"Họ sẽ tìm kiếm cô, nhưng rút cuộc, họ không bao giờ tin tưởng cô, phải không?" tôi nói, quan sát mỗi lời nói của tôi được đôi mắt tuyệt vọng của cô ta xác nhận. Nó khiến tôi rất chắc chắn. "Vì vậy họ sẽ không tìm kiếm xa hơn thế. Khi họ không tìm được cô, mối quan tâm của họ cũng nhạt đi. Họ sẽ cẩn trọng, như thường lệ. Họ sẽ không tìm được chúng tôi."

Giờ tôi có thể thấy nỗi sợ thật sự trong mắt cô ta lần đầu tiên. Điều khủng khiếp – với cô ta – là điều tôi vừa nói là đúng. Và tôi cảm thấy tốt hơn cho ổ con người của mình, cho gia đình nhỏ của mình. Tôi đã đúng. Họ sẽ an toàn. Nhưng, phi lý làm sao, tôi vẫn không cảm thấy tốt hơn cho chính mình.

Tôi không còn câu hỏi nào cho Người truy tìm nữa. Khi tôi bước ra, cô ta sẽ chết. Họ có đợi cho tới khi tôi đi đủ xa để không nghe thấy tiếng súng không? Có chỗ nào đủ xa trong các hang động này để làm được việc đó không?

Tôi nhìn vào khuôn mặt giận dữ, sợ sệt của cô ta, biết được tôi căm ghét cô ta sâu đậm tới cỡ nào. Tôi mong muốn biết bao không phải nhìn thấy mặt cô ta lần nữa trong suốt các kiếp sống còn lại của tôi.

Sự căm ghét đó khiến tôi không thể nào để cho cô ta chết.

"Tôi không biết làm sao để cứu cô," tôi thì thầm, rất nhỏ để không cho con người nghe thấy. Tại sao nó lại nghe như một lời giả dối trong tai tôi nhỉ? "Tôi không nghĩ ra cách nào cả."

https://thuviensach.vn

“Tại sao cô lại muốn chứ hả? Cô là một trong bọn chúng!” Nhưng một tia hi vọng đã lấp lánh trong mắt cô ta. Jeb đã nói đúng. Sau tất cả những bù lu bù loa, những lời doạ nạt đó… Cô ta rất muốn được sống.

Tôi gật đầu trước lời buộc tội của cô ta, hơi lơ đãng bởi vì tôi đang suy nghĩ thật nhanh và thật kĩ. “Nhưng vẫn là tôi,” tôi lẩm bẩm. “Tôi không muốn… tôi không muốn…”

Làm sao để kết thúc câu nói ấy? Tôi không muốn… Người truy tìm phải chết ư? Không. Điều đó không đúng.

Tôi không muốn… căm ghét Người truy tìm ư? Không muốn ghét cô ta tới mức muốn cô ta chết. Bắt cô ta phải chết trong khi tôi căm ghét cô ta. Gần như là cô ta phải chết bởi sự thù ghét của tôi.

Nếu tôi thực sự không muốn cô ta chết, thì liệu tôi có nghĩ được một cách để cứu cô ta không? Liệu có phải sự căm ghét của tôi đã che lấp câu trả lời? Liệu tôi có phải chịu trách nhiệm khi cô ta chết không?

Cô điên à? Melanie phản đối.

Cô ta đã giết bạn tôi, bắn cậu ấy chết trên sa mạc, làm tan vỡ trái tim Lily. Cô ta đã đặt gia đình tôi vào vòng nguy hiểm. Chừng nào cô ta còn sống, cô ta sẽ là mối hiểm nguy với họ. Với Ian, với Jamie, với Jared. Cô ta sẽ làm tất cả trong khả năng của mình để thấy họ chết hết.

Còn hơn thế ấy chứ. Melanie đồng tình với dòng suy nghĩ này.

Nhưng nếu cô ta chết, và tôi có thể đã cứu được cô ta nếu tôi muốn… vậy thì tôi là ai?

Cô phải thực tế, Wanda à. Đây là chiến tranh. Cô đang về phe của ai thế?

Cô biết câu trả lời rồi.

Tôi biết. Và đó là con người cô, Wanda à.

Nhưng… nhưng lỡ như tôi có thể là cả hai? Lỡ như tôi có thể cứu được mạng sống của cô ta đồng thời giữ cho tất cả mọi người ở đây an toàn?

Một cơn buồn nôn mạnh bạo cuộn lên trong dạ dày tôi khi tôi nhìn thấy câu trả lời mà tôi đang cố tin là không tồn tại.

Bức tường duy nhất tôi từng dựng nên giữa Melanie và tôi tan vỡ thành bụi cám.

Không! Mel hào hển. Rồi thét lên, KHÔNG!

https://thuviensach.vn

Câu trả lời mà chắc hẳn là tôi đã biết tôi sẽ tìm thấy. Câu trả lời giải thích cho linh cảm kì lạ của tôi. Bởi vì tôi có thể cứu Người truy tìm. Tất nhiên tôi có thể. Nhưng việc đó cũng bắt tôi phải trả giá. Một sự trao đổi. Kyle đã nói gì nhỉ? Một mạng đổi một mạng.

Người truy tìm đang nhìn đăm đăm vào tôi, đôi mắt đen của cô ta chứa đầy nọc độc.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hy Sinh

Người truy tìm nhìn chăm chú vào mặt tôi trong khi Mel và tôi đấu tranh.

N

Không, Wanda, không!

Đừng ngốc thế, Mel. Trong tất cả mọi người thì cô nên là người thấy lợi ích từ sự lựa chọn này. Chẳng phải đó là điều cô muốn hay sao?

Nhưng thậm chí cả khi tôi cố để nhìn vào kết cục hạnh phúc, tôi vẫn không thể thoát ra được sự kinh hoàng trong lựa chọn này. Đây là bí mật mà tôi phải thà chết bảo vệ. Thông tin này tôi đã cố gắng một cách tuyệt vọng để giữ gìn bất chấp những sự tra tấn kinh khủng mà tôi đã phải trải qua.

Đây không phải là kiểu tra tấn mà tôi trông đợi: một cuộc khủng hoảng lương tâm cá nhân, bị bối rối và lẫn lộn bởi tình yêu dành cho gia đình con người của tôi. Tuy vậy nó vẫn vô cùng đau đớn.

Tôi hông thể gọi mình là một người đi tha hương cho dù tôi có đúng là như vậy. Không, tôi sẽ chỉ là một kẻ phản bội mà thôi.

Không phải vì cô ta, Wanda à! Không phải vì cô ta! Mel rú lên.

Tôi có nên chờ không? Chờ cho đến khi họ bắt được một linh thể khác? Một linh thể vô tội mà tôi không có lý do nào để căm ghét? Tôi sẽ phải đưa ra quyết định này một lúc nào đó.

Không phải bây giờ! Hãy chờ! Hãy nghĩ về việc này!

Dạ dày tôi lại cuộn lên, và tôi phải gập người về phía trước và hít một hơi thật sâu. Tôi chỉ cố để không nôn oẹ.

https://thuviensach.vn

“Wanda à?” Jeb hỏi đầy lo lắng.

Tôi có thể làm việc này, Mel à. Tôi có thể biện hộ cho việc để cô ta chết nếu cô ta là một trong những linh thể vô tội kia. Rồi tôi có thể để họ giết cô ta. Tôi có thể tin là mình sẽ đưa ra một quyết định khách quan.

Nhưng cô ta thật kinh khủng, Wanda à! Chúng ta ghét cô ta!

Chính xác. Và tôi không thể tin tưởng bản thân mình. Hãy nhìn vào việc suýt nữa tôi đã không nhìn thấy câu trả lời như thế nào…

“Wanda à, cháu ổn cả chứ?”

Người truy tìm lườm qua người tôi, về hướng giọng của Jeb.

“Cháu ổn, Jeb à,” tôi hổn hển. Giọng tôi vừa hụt hơi, vừa nghẹn ngào. Tôi ngạc nhiên thấy nó nghe tệ đến thế.

Đôi mắt đen của Người truy tìm liếc qua lại giữa chúng tôi, không chắc chắn. Rồi cô ta lùi lại cách xa tôi, bám vào bức tường. Tôi nhận ra tư thế đó – nhớ chính xác ôm tường như thế thì cảm giác ra sao.

Một bàn tay đặt xuống vai tôi và xoay tôi lại.

“Có chuyện gì với cháu vậy, cưng?” Jeb hỏi.

“Cháu cần một phút,” tôi hổn hển nói với ông. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt vải bò bạc màu của ông và nói với ông một điều gần như không phải là lời nói dối. “Cháu còn một câu hỏi nữa. Nhưng cháu thực sự cần riêng một phút. Bác có thể… chờ cháu không?”

“Chắc rồi, chúng ta có thể chờ thêm một chút nữa. Hãy hít thở đi.”

Tôi gật đầu và đi nhanh hết sức có thể ra khỏi nhà tù. Đầu tiên hai chân tôi cứng đờ vì sợ hãi, nhưng tôi tìm lại được sải bước của mình khi di chuyển. Tới khi tôi vượt qua Aaron và Brandt, tôi đã gần như chạy.

“Có chuyện gì vậy?” tôi nghe thấy Aaron thì thầm với Brandt, giọng anh ta hoang mang. Tôi không chắc phải trốn ở nơi nào trong lúc tôi suy nghĩ. Chân tôi, như một chiếc tàu con thoi không người lái, tự động đưa tôi qua những hành lang về phòng ngủ của tôi. Tôi chỉ có thể hi vọng là nó đang trống.

Trời rất tối, gần như không có chút ánh sáng sao nào toả xuống qua những cái khe trên trần nhà. Tôi đã không nhìn thấy Lily cho đến khi tôi va vào cô ấy trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

Tôi gần như không nhận ra khuôn mặt sưng phù vì khóc của cô ấy. Cô ấy cuộn lại thành một quả bóng nhỏ xíu trên sàn ở giữa lối đi. Mắt cô ấy mở lớn, không hẳn nhận ra tôi là ai.

"Tại sao?" cô ấy hỏi tôi.

Tôi nhìn đăm đăm vào cô ấy không nói một lời.

"Tôi đã nói rằng cuộc sống và tình yêu đến rồi đi. Nhưng tại sao chứ? Đáng lẽ không nên thế. Không nên như thế nữa. Có ích gì chứ?"

"Tôi không biết, Lily à. Tôi không chắc là có ích gì."

"Tại sao?" cô ấy lại hỏi, không nói chuyện với tôi nữa. Đôi mắt long lanh của cô ấy nhìn xuyên qua tôi. Tôi cẩn thận bước tránh cô ấy và nhanh chóng trở về phòng mình. Tôi có câu hỏi của riêng mình cần được trả lời.

Thật may làm sao, căn phòng trống trải. Tôi lăng mình nằm ngửa trên cái đệm của Jamie và tôi.

Khi tôi nói với Jeb rằng tôi còn một câu hỏi nữa, đó là sự thật. Nhưng câu hỏi đó không phải cho Người truy tìm. Câu hỏi đó dành cho tôi.

Câu hỏi là liệu tôi có - không phải là có thể - làm chuyện đó hay không?

Tôi có thể cứu mạng Người truy tìm. Tôi đã biết làm thế nào. Việc đó sẽ không gây nguy hiểm cho bất kì một sinh mạng nào nơi đây. Trừ sinh mạng của chính tôi. Tôi sẽ phải trao đổi bằng cái đó.

Không. Melanie cố gắng kiên quyết bất chấp nỗi hoảng loạn của cô ấy.

Xin hãy để tôi suy nghĩ.

Không.

Chuyện là thế đấy, Mel à. Đây dù sao cũng là việc không thể tránh khỏi. Giờ tôi có thể thấy rồi. Đáng lẽ tôi phải thấy từ lâu mới đúng. Nó quá hiển nhiên.

Không, không phải.

Tôi nhớ lại cuộc trò chuyện của chúng tôi khi Jamie đang ốm. Khi chúng tôi đang làm lành. Tôi đã bảo cô ấy rằng tôi sẽ không xoá bỏ cô ấy và rằng tôi xin lỗi vì tôi không thể cho cô ấy nhiều hơn thế.

Đó không hẳn là một lời nói dối vì nó là một câu chưa hoàn chỉnh. Tôi không thể cho cô ấy nhiều hơn thế - mà vẫn giữ được mạng sống cho mình.

https://thuviensach.vn

Câu nói dối thực sự là nói với Jared. Tôi đã bảo anh, chỉ vài giây sau đó, rằng tôi không biết làm thế nào để khiến bản thân tôi không tồn tại. Trong ngữ cảnh cuộc thảo luận của chúng tôi, điều đó là sự thật. Tôi không biết làm sao để phai nhạt đi, khi ở ngay trong người Melanie. Nhưng tôi ngạc nhiên vì lúc đó đã không hề nghe thấy sự dối trá rành rành trong ấy, đã không nhìn thấy điều mà giờ tôi đã thấy. Tất nhiên tôi biết làm sao để mình không tồn tại. Chỉ là tôi chưa bao giờ cho rằng lựa chọn đó là có thể, một sự phản bội tối cao đối với mỗi một linh thể trên hành tinh này.

Một khi con người biết rằng tôi có câu trả lời này, câu trả lời đã khiến họ phải sát nhân hết lần này đến lần khác, thì tôi sẽ phải trả giá.

Không, Wanda!

Cô có muốn tự do không?

Một khoảng dừng thật dài.

Tôi sẽ không đòi hỏi cô phải làm việc này, cuối cùng cô ấy cũng nói. Và tôi cũng không làm việc đó cho cô. Và tôi chắc như quỷ cũng không làm việc đó cho Người truy tìm!

Cô không cần phải hỏi. Tôi nghĩ dần dà rồi…tôi cũng tự nguyện thôi.

Tại sao cô lại nghĩ như vậy? cô ấy hỏi, giọng gần khóc. Tôi thấy cảm động. Tôi đã nghĩ là cô ấy sẽ rất sung sướng.

Một phần là vì họ. Jared và Jamie. Tôi có thể cho họ cả thế giới này, tất cả những gì họ muốn. Tôi có thể mang cô về cho họ. Có lẽ một ngày nào đó… tôi sẽ nhận ra điều đó. Ai mà biết được? Có lẽ Jared sẽ hỏi. Cô biết tôi sẽ không nói không mà.

Ian nói đúng. Tinh thần hi sinh của cô quá cao. Cô không có giới hạn nào cả. Cô cần các giới hạn, Wanda à!

Aa, Ian, tôi rên lên. Một nỗi đau mới xoắn lấy tôi, ngạc nhiên làm sao nó rất gần với trái tim tôi. (Orkid: Giờ mới nghĩ tới anh Ian)

Cô sẽ lấy đi cả thế giới từ tay anh ta. Mọi thứ anh ta muốn.

Tôi sẽ không bao giờ thành đôi với Ian. Không phải trong thân thể này, dù cho anh ấy có yêu nó. Nó không yêu anh ấy.

Wanda à, tôi…Melanie đấu tranh để tìm lời. Tuy nhiên, niềm vui tôi mong chờ từ cô ấy đã không tới. Một lần nữa, cô ấy làm tôi cảm động. Tôi

https://thuviensach.vn

không nghĩ tôi có thể để cô làm việc này. Cô quan trọng hơn thế nhiều. Nhìn rộng hơn, cô có giá trị đối với họ nhiều hơn tôi. Cô có thể giúp họ; cô có thể cứu họ. Tôi không thể làm bất kì việc gì như thế. Cô phải ở lại thôi.

Tôi không thể nhìn ra cách nào khác, Mel à. Tôi tự hỏi tại sao tôi không nhận ra nó sớm hơn. Có vẻ như nó hoàn toàn hiển nhiên. Tất nhiên tôi phải ra đi rồi. Tất nhiên tôi phải trả lại thân thể cho cô. Tôi đã biết linh thể chúng tôi đã sai khi tới đây. Vì vậy giờ tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc làm điều đúng đắn, và ra đi. Trước đây tất cả mọi người đã sống mà không có tôi; mọi người sẽ lại làm được như thế. Cô đã học được quá nhiều về các linh thể từ tôi – cô có thể giúp họ. Cô không thấy sao? Đây là một kết cục hạnh phúc. Đó là cách kết thúc câu chuyện mà tất cả chúng ta đều cần. Tôi có thể cho họ hi vọng. Tôi có thể cho họ… không phải là một tương lai. Có lẽ không phải thế. Nhưng chừng nào tôi có thể. Tất cả những gì tôi có thể cho.

Không, Wanda, không.

Cô ấy đang khóc, đang trở nên lẫn lộn. Nỗi buồn của cô ấy mang nước mắt dâng tràn mắt tôi. Tôi đã không biết là cô ấy quan tâm tới tôi nhiều đến thế. Gần nhiều bằng tôi quan tâm tới cô ấy. Tôi đã không nhận ra rằng chúng tôi đều yêu thương lẫn nhau.

Thậm chí nếu Jared có không bao giờ đòi hỏi tôi làm điều này, thậm chí nếu Jared có không tồn tại… Một khi con đường này đã hiện ra trước mặt tôi, tôi sẽ phải đi theo nó đến cùng. Tôi yêu cô ấy đến nhường ấy.

Chẳng trách tỷ lệ thành công với những vật chủ phản kháng trên Trái đất lại thấp đến vậy. Một khi chúng tôi đã biết yêu vật chủ con người của chúng tôi, thì linh thể chúng tôi còn hi vọng nào nữa? Chúng tôi không thể tồn tại với cái giá là một người mà chúng tôi yêu. Không phải với một linh thể. Một linh thể không thể sống theo cách ấy.

Tôi đảo mắt và nhìn xuống cơ thể mình trong ánh sáng sao.

Bàn tay tôi bẩn thỉu và xước xát, nhưng bên dưới bề mặt xấu xí, chúng rất đẹp. Làn da màu nâu rám nắng xinh tươi; thậm chí nhuộm trong ánh sáng mờ nhạt, nó vẫn đẹp. Móng tay đã bị gặm cụt nhưng vẫn còn khoẻ mạnh và trơn tru, với những hình nửa vầng trăng màu trắng ở dưới đáy. Tôi

https://thuviensach.vn

vẫy vẫy những ngón tay, nhìn đám cơ kéo các xương thành những chuyển động duyên dáng. Tôi để chúng nhảy múa trước mắt tôi, nơi chúng biến thành những hình dạng uyển chuyển màu đen trên nền trời sao.

Tôi vuốt chúng qua tóc. Giờ nó đã gần dài tới vai tôi. Mel sẽ thích thế. Sau vài tuần dùng dầu gội trong nhà tắm khách sạn và uống vitamin Khoẻ mạnh, nó đã lại óng ả và mềm mại.

Tôi duỗi tay ra hết cỡ, kéo mạnh dây chằng cho tới khi vài khớp xương kêu lục cục. Hai cánh tay tôi rất khoẻ. Chúng có thể kéo tôi lên sườn núi, chúng có thể mang vác nặng, chúng có thể cày ruộng. Nhưng chúng cũng rất mềm mại. Chúng có thể bế ẵm trẻ con, chúng có thể an ủi một người bạn, chúng có thể yêu… nhưng những cái đó đều không dành cho tôi.

Tôi hít một hơi dài, và nước mắt vòng quanh khoé mắt tôi và chảy xuống thái dương chui vào trong tóc tôi.

Tôi căng đám cơ ở chân, cảm thấy sức mạnh và tốc độ sẵn sàng của chúng. Tôi muốn chạy, muốn có một cánh đồng rộng mở để tôi có thể băng qua nó chỉ để xem xem tôi chạy nhanh đến đâu. Tôi muốn làm việc đó bằng chân trần, để có thể cảm nhận mặt đất dưới chân mình. Tôi muốn cảm nhận làn gió lùa qua mái tóc. Tôi muốn trời mưa, để tôi có thể ngửi thấy mùi của nó trong không khí khi tôi chạy.

Chân tôi cong lên và từ từ thẳng đứng, theo nhịp thở của tôi. Vào và ra. Cong và thẳng. Cảm giác thật tuyệt.

Tôi dùng đầu ngón tay lần theo khuôn mặt mình. Chúng ấm áp trên da tôi, làn da mịn màng và xinh đẹp. Tôi mừng vì tôi đã trả lại cho Melanie khuôn mặt như nó vốn có. Tôi nhắm mắt lại và xoa bóp mí mắt.

Tôi đã từng sống trong rất nhiều thân thể, nhưng chưa có cái nào tôi yêu như cái này. Chưa có cái nào tôi khao khát như cái này. Tất nhiên, đây sẽ cái mà tôi phải từ bỏ.

Sự mỉa mai khiến tôi cười, và tôi tập trung vào cảm nhận không khí nổ lốp bốp từ những túi bong bóng nhỏ xíu trong ngực tôi và ra ngoài qua cổ họng tôi. Tiếng cười giống như một làn gió mới – nó rửa sạch xuyên suốt cơ thể, khiến mọi thứ đều có cảm giác tốt đẹp. Những giống loài khác có

https://thuviensach.vn

một cách chữa trị đơn giản như thế này không? Tôi không thể nhớ được một loài nào.

Tôi chạm vào môi mình và nhớ lại cảm giác hôn Jared ra sao, và hôn Ian thế nào. Không phải tất cả mọi người đều được hôn nhiều cơ thể xinh đẹp khác như thế. Tôi có nhiều hơn vài lần, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Nó quá ngắn ngủi. Có lẽ giờ là được một năm, tôi không chắc lắm. Chỉ là một vòng quay nhanh chóng của hành tinh xanh này quanh một ngôi sao vàng không có gì đặc biệt. Vòng đời ngắn nhất trong tất cả những kiếp sống tôi đã từng sống.

Kiếp sống ngắn nhất, quan trọng nhất, đau đớn nhất. Kiếp sống sẽ định nghĩa tôi mãi mãi. Kiếp sống cuối cùng sẽ cột chặt tôi với một ngôi sao, một hành tinh, một gia đình bé nhỏ của những con người xa lạ.

Thêm một chút xíu thời gian nữa… như thế có quá sai lầm không?

Không, Mel thì thầm. Hãy chờ thêm chút thời gian nữa đi.

Cô không bao giờ biết được mình còn bao nhiêu thời gian, tôi thì thầm trả lời.

Nhưng tôi biết. Tôi biết chính xác mình còn bao nhiêu thời gian. Tôi không thể chần chừ thêm nữa. Thời gian của tôi đã hết. Dù sao tôi cũng sẽ đi. Tôi phải làm điều đúng đắn, trở về bản chất thật sự của mình, với khoảng thời gian còn lại.

Với một tiếng thở dài gần như là tới từ tận gan bàn chân và lòng bàn tay, tôi đứng dậy.

Aaron và Brandt sẽ không chờ mãi. Và giờ tôi có thêm vài câu hỏi nữa cần được trả lời. Lần này, những câu hỏi đó là cho Doc.

Hang động đầy những đôi mắt ngập nỗi buồn thương, chán nản. Lẻn qua tất cả mọi người mà không làm phiền ai rất dễ dàng. Không ai quan tâm tới việc lúc này tôi làm gì, có lẽ chỉ trừ Jeb, Brandt, và Aaron, và họ thì không có ở đây.

Tôi không có một cánh đồng rộng lớn trong trời mưa, nhưng ít nhất tôi có đường hầm phía nam dài dằng dặc. Trời quá tối để chạy bám vào tường

https://thuviensach.vn

như tôi muốn, nhưng tôi giữ nhịp chạy đều đều. Cảm giác rất tuyệt khi các cơ bắp của tôi ấm lên.

Tôi trông mong sẽ tìm được Doc ngay, nhưng tôi sẽ đợi nếu phải thế. Anh ta sẽ ở một mình. Tội nghiệp Doc, gần đây anh ta sống trong tình trạng đó suốt.

Doc đã phải ngủ một mình trong bệnh viện của anh ta kể từ cái đêm chúng tôi cứu mạng Jamie. Sharon đã dọn đồ của chị ta khỏi phòng họ và chuyển vào ở cùng mẹ, và Doc không muốn ngủ trong căn phòng trống trơn.

Một sự căm thù mới kinh khủng làm sao. Sharon thà giết chết hạnh phúc của chính mình, và cả hạnh phúc của Doc, còn hơn là tha thứ cho anh ta vì đã giúp tôi cứu Jamie.

Sharon và Maggie gần như không còn hiện diện trong hang nữa. Bây giờ họ nhìn xuyên qua mọi người, cách mà họ đã từng chỉ dùng với tôi. Tôi tự hỏi liệu việc đó có thay đổi khi tôi đã ra đi không, hay cả hai bọn họ đều quá cứng ngắc trong mối thù hằn của mình đến nỗi đã quá muộn để thay đổi.

Thật là một cách cực kì ngu ngốc để lãng phí thời gian.

Lần đầu tiên từ trước tới nay, tôi cảm giác như đường hầm phía nam rất ngắn. Trước khi tôi nghĩ là tôi đã đi được nửa đường, tôi đã có thể nhìn thấy ngọn đèn của Doc mờ mờ toả sáng từ góc cua phía trước. Anh ta có nhà.

Tôi bước chậm lại trước khi chen ngang công việc của anh ta. Tôi không muốn làm anh ta sợ, khiến anh ta nghĩ rằng đây là trường hợp khẩn cấp.

Anh ta vẫn bị giật mình khi tôi xuất hiện, hơi hụt hơi một chút, ở nơi ngưỡng cửa bằng đá.

Anh ta bật dậy từ sau bàn làm việc. Cuốn sách đang đọc rớt ra khỏi tay anh ta.

“Wanda à? Có chuyện gì sao?”

“Không, Doc,” tôi trấn an anh ta. “Mọi thứ đều ổn.”

“Có ai cần tôi sao?”

“Chỉ có tôi thôi.” Tôi dành cho anh ta một nụ cười yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Anh ta bước vòng quanh bàn để tới chỗ tôi, mắt mở to tò mò. Anh ta dừng lại cách tôi nửa bước chân và nhướn một bên lông mày lên.

Khuôn mặt dài của anh ta dịu dàng, đối ngược lại với vẻ cảnh giác. Tôi khó mà nhớ được trước đây làm thế nào tôi lại thấy anh ta trông giống một con quái vật.

“Anh là một người đàn ông trọng danh dự,” tôi bắt đầu nói.

Anh ta gật đầu và mở miệng định nói, nhưng tôi giơ một tay lên.

“Sẽ không có ai từng thử thách điều đó giống như cách tôi sẽ thử thách anh bây giờ,” tôi cảnh cáo anh ta.

Anh ta chờ, đôi mắt bối rối và lo ngại.

Tôi hít một hơi thật sâu, cảm thấy nó làm căng buồng phổi của mình.

“Tôi biết làm sao để thực hiện được việc mà anh đã kết liễu quá nhiều sinh mạng để tìm ra. Tôi biết làm sao để đem các linh thể ra khỏi cơ thể con người mà không làm hại đến cả hai. Tất nhiên tôi phải biết điều đó. Tất cả chúng tôi đều phải biết, để đề phòng trường hợp khẩn cấp. Tôi thậm chí đã từng thực hiện quy trình cấp cứu đó một lần, khi tôi còn là một Gấu.”

Tôi nhìn chằm chằm vào anh ta, chờ đợi phản ứng. Anh ta mất một lúc lâu, và đôi mắt anh ta mỗi lúc mỗi hoảng loạn hơn.

“Tại sao giờ cô lại nói với tôi?” cuối cùng anh ta cũng thốt ra.

“Bởi vì tôi… tôi sắp đưa cho anh kiến thức mà anh cần.” Tôi lại giơ tay lên lần nữa. “Nhưng chỉ khi anh sẽ cho tôi cái tôi muốn để trao đổi. Tôi cảnh cáo anh ngay bây giờ, cho tôi điều tôi muốn sẽ không dễ dàng gì với anh hơn là với tôi khi tôi phải cho anh điều anh muốn.”

Khuôn mặt anh ta gay gắt hơn bất kì lúc nào tôi từng biết. “Hãy nêu điều kiện của cô.”

“Anh không được giết họ - những linh thể mà anh tách ra. Anh phải cho tôi sự đảm bảo của anh – lời hứa của anh, lời tuyên thệ, lời thề của anh – rằng anh sẽ cho họ con đường an toàn để tới với một kiếp sống khác. Điều này sẽ mang tới vài nguy hiểm; anh sẽ phải có những chiếc bình siêu lạnh, và anh sẽ phải đưa những linh thể đó lên tàu con thoi rời trái đất. Anh sẽ phải gửi họ tới một hành tinh khác để sống. Nhưng họ sẽ không thể làm hại

https://thuviensach.vn

anh. Vào lúc mà họ tới được một hành tinh tiếp theo, thì các con cháu của anh đều đã chết hết rồi.”

Anh ta nghĩ rất kĩ khi nghe tôi giải thích. Tôi quan sát khuôn mặt anh ta để xem anh ta sẽ nghĩ gì về yêu cầu của tôi. Trông anh ta không giận dữ, nhưng đôi mắt rất hoang dại.

“Cô không muốn chúng tôi giết Người truy tìm?” anh ta đoán.

Tôi không trả lời câu hỏi của anh ta bởi vì anh ta sẽ không hiểu câu trả lời; tôi không muốn họ giết cô ta. Đó là toàn bộ vấn đề. Thay vào đó, tôi giải thích kĩ hơn.

“Cô ta sẽ là người đầu tiên, là thí nghiệm. Tôi muốn chắc chắn, trong khi tôi vẫn còn ở đây, rằng anh sẽ thực hiện nghiêm túc. Tôi sẽ tự mình làm cuộc chia tách. Khi cô ta đã an toàn, tôi sẽ dạy anh làm sao để làm việc đó.” “Trên ai?”

“Những linh thể bị bắt cóc. Giống như trước kia. Tôi không thể đảm bảo với anh rằng trí não con người sẽ trở lại. Tôi không biết liệu những người đã bị xoá bỏ còn trở lại được không. Tôi sẽ xem trường hợp Người truy tìm.”

Doc chớp mắt, đánh giá cái gì đó. “Ý cô là gì, trong khi cô vẫn còn ở đây à? Cô sẽ đi ư?”

Tôi nhìn chăm chú vào anh ta, chờ cho anh ta nhận ra. Anh ta nhìn lại, vẫn không hiểu gì cả.

“Anh không nhận ra tôi đang cho anh cái gì ư?” tôi thì thầm.

Cuối cùng, sự nhận thức đã hiện ra trên khuôn mặt anh ta.

Tôi nói nhanh, trước khi anh ta có thể nói. “Có một việc khác mà tôi sẽ đòi hỏi ở anh, Doc à. Tôi không muốn… Tôi sẽ không được chuyển tới một hành tinh khác. Đây là hành tinh của tôi, thực sự. Tuy nhiên, thực sự chẳng có chỗ nào cho tôi ở đây. Vì thế… tôi biết việc đó có thể… làm tổn thương vài người. Đừng kể với họ nếu anh nghĩ rằng họ sẽ không cho phép làm việc này. Hãy nói dối nếu anh phải làm. Nhưng tôi muốn được chôn cất bên cạnh Walter và Wes. Anh có thể làm điều đó cho tôi không? Tôi cũng không chiếm nhiều chỗ lắm đâu.” Tôi lại mỉm cười yếu ớt lần nữa.

Không! Melanie gào thét. Không, không, không, không…

https://thuviensach.vn

“Không, Wanda,” Doc cũng từ chối, với một biểu hiện choáng váng.

“Làm ơn đi, Doc,” tôi thì thầm, nhăn nhó trước sự phản đối trong đầu tôi, ngày càng lớn tiếng hơn. “Tôi không nghĩ Wes hay Walt sẽ phiền lòng đâu.”

“Đó không phải là ý tôi! Tôi không thể giết cô, Wanda à. Ư! Tôi đã phát bệnh với giết chóc rồi, phát bệnh với việc giết chết bạn bè của tôi.” Giọng Doc bị nghẹn lại vì tiếng khóc.

Tôi đặt một tay lên cánh tay anh, xoa xoa nó. “Ở đây ai cũng phải chết. Chuyện thường thôi mà.” Kyle đã nói điều gì đó tương tự. Thật buồn cười là trong tất cả mọi người thì tôi đã trích dẫn lời Kyle lần thứ hai trong một đêm.

“Còn Jared và Jamie thì sao?” Doc hỏi bằng giọng nghẹn ngào.

“Họ sẽ có Melanie. Họ sẽ ổn thôi.”

“Ian?”

Giọng tôi sít lại. “Sẽ tốt hơn nếu không có tôi.”

Doc lắc đầu, gạt nước mắt. “Tôi cần phải suy nghĩ về chuyện này, Wanda à.”

“Chúng ta không có nhiều thời gian. Họ sẽ không đợi mãi để giết Người truy tìm.”

“Tôi không có ý nói về phần đó. Tôi đồng ý với những điều kiện ấy. Nhưng tôi không nghĩ tôi có thể giết cô.” “Tất cả hay là không gì cả, Doc à. Anh phải quyết định ngay bây giờ. Và…” Tôi nhận ra tôi còn một yêu cầu nữa. “và anh không được nói với bất kì ai khác về phần cuối trong thoả thuận của chúng ta. Không ai hết. Đó là những điều kiện của tôi, chấp nhận hay không thì tuỳ. Anh có muốn biết cách tách rời một linh thể khỏi cơ thể con người hay không?”

Doc lắc đầu lần nữa. “Hãy để tôi suy nghĩ.”

“Anh đã biết câu trả lời rồi, Doc à. Đây là điều mà các anh đang tìm kiếm.”

Anh ta chỉ chầm chậm lắc đầu tới lui.

Tôi lờ đi biểu tượng từ chối đó bởi vì cả hai chúng tôi đều biết anh ta đã lựa chọn xong rồi.

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ đi tìm Jared,” tôi nói. “Chúng tôi sẽ làm một chuyến trộm ngắn đi lấy bình siêu lạnh. Hãy trì hoãn những người khác. Bảo với họ… bảo với họ sự thật. Nói với họ rằng tôi sẽ giúp anh đưa Người truy tìm ra khỏi cơ thể đó.”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Chuẩn Bị

Tôi tìm thấy Jared và Jamie trong phòng chúng tôi, đang chờ tôi, lo lắng hiện trên cả hai khuôn mặt họ. Jared chắc hẳn đã nói chuyện với Jeb.

T

“Em ổn không?” Jared hỏi tôi, trong khi Jamie đứng bật dậy và quàng tay quanh eo tôi.

Tôi không chắc phải trả lời câu hỏi của anh ra sao. Tôi không biết câu trả lời. “Jared, em cần anh giúp.”

Jared đứng dậy ngay khi tôi vừa nói xong. Jamie lùi lại để nhìn vào mặt tôi. Tôi không nhìn vào mắt Jamie. Tôi không chắc giờ tôi có thể chịu đựng được bao nhiêu.

“Em cần anh làm gì?” Jared hỏi.

“Em định đi trộm. Em có thể cần thêm… một chút cơ bắp.”

“Chúng ta trộm cái gì?” Anh căng thẳng, đã chuyển sang trạng thái làm nhiệm vụ của mình.

“Em sẽ giải thích trên đường đi. Chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Em đi được không?” Jamie nói.

“Không!” cả Jared và tôi nói đồng thanh.

Jamie nhíu mày rồi để tôi đi, ngồi trở lại cái đệm của nó và khoanh chân. Nó gục mặt vào tay và hờn dỗi. Tôi không thể nhìn thẳng vào nó trước khi đi ra khỏi căn phòng. Tôi đã bắt đầu khao khát được ngồi xuống bên nó, được ôm nó thật chặt và quên toàn bộ đống lộn xộn này đi. Jared đi theo tôi khi tôi lao trở lại đường hầm phía nam.

“Tại sao lại đi đường này?” anh hỏi.

https://thuviensach.vn

“Em…” Anh sẽ biết nếu tôi cố nói dối hay đánh trống lảng. “Em không muốn bị ai bắt gặp. Đặc biệt là Jeb, Aaron, hay Brandt.”

“Tại sao?”

“Em không muốn tự em phải giải thích với họ. Vẫn chưa.”

Anh im lặng, cố hiểu câu trả lời của tôi.

Tôi thay đổi đề tài. “Anh có biết Lily đang ở chỗ nào không? Em không nghĩ chị ấy nên ở một mình. Chị ấy có vẻ…”

“Ian đang ở bên cô ấy.”

“Tốt rồi. Anh ấy là người tử tế nhất.”

Ian sẽ giúp được Lily – anh ấy chính là thứ mà giờ cô ấy đang cần. Ai sẽ giúp Ian khi…? Tôi lắc đầu, gạt ý nghĩ đó đi.

“Chúng ta vội vã như thế này để làm gì?” Jared hỏi tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu trước khi trả lời anh. “Bình siêu lạnh.”

Đường hầm phía nam tối đen. Tôi không thể nhìn thấy mặt anh. Những bước chân của anh không thay đổi bên cạnh tôi, và anh không nói gì trong vài phút. Khi anh nói trở lại, tôi có thể nghe thấy anh đang tập trung vào chuyến trộm – để hết tâm trí vào, gạt sang bên bất kể sự tò mò nào của mình cho đến sau khi nhiệm vụ đã được anh lên kế hoạch hoàn hảo.

“Chúng ta lấy chúng ở đâu?”

“Những bình siêu lạnh rỗng được đặt bên ngoài khu vực Hàn gắn cho tới khi chúng được cần tới. Với việc có nhiều linh thể tới hơn là số dời đi, chắc sẽ có bình thừa. Không ai canh gác chúng cả; không ai chú ý nếu có vài cái bị mất.”

“Em chắc chứ? Em lấy những thông tin ấy ở đâu?”

“Em đã nhìn thấy chúng ở Chicago, hàng đống hàng đống. Thậm chí cả ở cái khu vực nhỏ mà chúng ta đã tới ở Tucson cũng có một ít dự trữ, được cất trong thùng bên ngoài khu vực tiếp nhận.”

“Nếu chúng được cất trong thùng, thì làm sao em chắc là –“ “Anh vẫn chưa để ý thấy ý thích dán nhãn của chúng em sao?”

“Anh không nghi ngờ em,” anh nói. “Anh chỉ muốn chắc chắn là chúng ta đã cẩn thận suy tính hết.”

Tôi nghe thấy ý nghĩa kép trong những lời của anh.

https://thuviensach.vn

“Em đã suy nghĩ kĩ rồi.”

“Vậy thì hãy làm thôi.”

Doc đã đi rồi – đi tìm Jeb, vì chúng tôi không gặp anh ta trên đường tới. Chắc hẳn anh ta đã đi ngay sau tôi. Tôi tự hỏi tin tức của anh ta sẽ được mọi người đón nhận ra sao. Tôi hi vọng họ không ngu ngốc đến mức bàn luận nó trước mặt Người truy tìm. Liệu cô ta có sắt vụn trí não của vật chủ con người nếu cô ta đoán được tôi đang làm gì không? Liêu cô ta có cho rằng tôi đã trở thành một kẻ phản bội hoàn toàn không? Rằng tôi sẽ cho con người cái họ cần mà không có giới hạn nào?

Đó chẳng phải là việc mà tôi sắp làm hay sao? Khi tôi đã ra đi, liệu Doc có thèm giữ lời hay không?

Có, anh ta sẽ cố. Tôi tin tưởng điều đó. Tôi phải tin. Nhưng anh ta không thể làm việc đó một mình. Và ai sẽ giúp anh ta chứ?

Chúng tôi bò ra khỏi cái lỗ đen chật hẹp dẫn ra phía nam của ngọn đồi đá, nửa đường đi xuống đỉnh thấp hơn. Rìa chân trời phía đông đang chuyển sang màu xám, với một chút ánh hồng nhuộm màu đường ranh giới giữa bầu trời và núi đá.

Mắt tôi cúi gằm xuống chân khi trèo xuống. Việc đó là cần thiết; chẳng có đường nào để đi, và những phiến đá không chắc chắn tạo thành những điểm tựa lừa đảo. Nhưng thậm chí nếu con đường có bằng phẳng và được lát đá hai bên, tôi cũng không nghĩ mình có thể ngước mặt lên được. Cả vai tôi cũng dường như lõm xuống. Kẻ phản bội. Không phải là một kẻ lập dị, cũng không phải một kẻ lang thang. Chỉ là một kẻ phản bội. Tôi đã đặt sinh mạng của những người anh người chị dịu dàng của mình vào bàn tay giận dữ và có động cơ thúc đẩy của những anh chị em nuôi con người của tôi.

Những con người của tôi có mọi lý do để căm ghét các linh thể. Đây là một cuộc chiến tranh, và tôi đang đem cho họ vũ khí. Một cách để giết chóc mà không hề bị trừng phạt.

Tôi cân nhắc chuyện đó khi chúng tôi chạy qua sa mạc trong ánh sáng bình minh rõ dần – phải chạy bởi vì chúng tôi không nên ở ngoài trời vào ban ngày trong khi những Người tìm kiếm đang điều tra.

https://thuviensach.vn

Tập trung vào khía cạnh này – xem xét sự lựa chọn của tôi không phải là một sự hi sinh mà đúng hơn là một sự vũ trang cho con người để đổi lấy sinh mạng của Người truy tìm – tôi biết rằng tôi đã sai. Và nếu chỉ vì tôi cố cứu lấy một mạng sống của Người truy tìm, thì đây chính là lúc tôi nên thay đổi ý kiến và quay trở lại. Cô ta không đáng để hi sinh những người khác. Thậm chí cả cô ta cũng phải đồng tình với chuyện đó.

Liệu cô ta có đồng tình không nhỉ? Đột nhiên tôi thắc mắc. Người truy tìm có vẻ không… Jared đã dùng từ gì nhỉ? Có lòng vị tha. Không có lòng vị tha như những người còn lại trong chúng tôi. Có lẽ cô ta sẽ trân trọng mạng sống của chính mình hơn rất nhiều sinh mạng khác.

Nhưng đã quá trễ để thay đổi ý định. Tôi đã nghĩ sâu xa hơn việc cứu sống Người truy tìm. Vì thứ nhất, việc này sẽ còn xảy ra. Con người sẽ giết bất kể linh thể nào đi ngang qua đường đi của họ trừ khi tôi cho họ một lựa chọn khác. Hơn thế nữa, tôi sẽ cứu được Melanie, và việc đó đáng để hi sinh. Tôi cũng sẽ cứu cả Jared và Jamie nữa. Có lẽ cũng sẽ cứu cả Người truy tìm đáng ghét trong lúc làm việc đó.

Các linh thể đã sai khi tới đây. Con người của tôi xứng đáng với hành tinh của họ. Tôi không thể mang trả nó lại cho họ, nhưng tôi có thể cho họ điều này. Ước chi tôi có thể chắc chắn rằng họ sẽ không độc ác.

Tôi sẽ chỉ có thể tin vào Doc, và hi vọng mà thôi.

Và có lẽ ép một vài người bạn nữa của tôi phải hứa, để phòng ngừa.

Tôi tự hỏi tôi sẽ cứu được bao nhiêu sinh mạng con người. Tôi có thể cứu được bao nhiêu sinh mạng linh thể. Sinh mạng duy nhất giờ tôi không thể cứu là của chính tôi.

Tôi thở dài nặng nề. Thậm chí là trong lúc trong tôi đang thở nặng nhọc như thế, Jared vẫn nghe thấy. Trong tầm nhìn ngoại vi của mình, tôi thấy mặt anh quay lại, cảm thấy mắt anh chiếu vào tôi, nhưng tôi không nhìn sang để bắt gặp ánh mắt ấy. Tôi nhìn chằm chằm xuống đất.

Chúng tôi tới được chỗ giấu chiếc xe jeep trước khi mặt trời leo lên đỉnh núi phía đông, mặc dù bầu trời đã sáng lên một màu xanh dương. Chúng tôi cúi mình vào trong cái hang nông ngay khi những tia sáng đầu tiên nhuộm vàng cát sa mạc.

https://thuviensach.vn

Jared lôi hai chai nước ra khỏi ghế sau, đưa một chai cho tôi, rồi dựa vào thành hang. Anh tu hết nửa chai nước và dùng mu bàn tay quệt miệng trước khi nói.

“Anh có thể thấy em đang rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng chúng ta cần chờ tới lúc trời tối nếu em đang lên kế hoạch đột nhập và lấy cắp.”

Tôi nuốt trôi ngụm nước của mình. “Thế cũng được. Giờ em chắc là họ sẽ chờ chúng ta.”

Anh quan sát khuôn mặt tôi.

“Anh đã nhìn thấy Tên truy tìm của em,” anh bảo tôi, theo dõi phản ứng của tôi. “Cô ta… rất năng nổ.”

Tôi gật đầu. “Và lắm lời.”

Anh cười và đảo tròng mắt. “Có vẻ cô ta không thích thú chỗ ở bọn anh cung cấp mấy.”

Ánh mắt tôi rớt xuống sàn. “Có thể còn tệ hơn,” tôi lầm rầm. Niềm ghen tị kì lại khiến tôi bị tổn thương len lỏi vào trong giọng tôi, dù nó không hề được chào đón.

“Đúng vậy,” anh đồng ý. Giọng anh nhỏ đi.

“Tại sao họ lại tốt với cô ta thế chứ?” Tôi thì thầm. “Cô ta đã giết Wes.”

“Chà, đó là lỗi tại em.” Tôi nhìn thẳng lên mặt anh, ngạc nhiên khi thấy miệng anh hơi cong lên; anh đang trêu tôi.

“Tại em?”

Nụ cười nhỏ của anh hơi rụt rè. “Họ không muốn cảm thấy giống như quái vật. Không muốn nữa. Họ đang cố đền bù cho trước đây, chỉ có điều là hơi quá trễ - và với nhầm linh thể. Anh đã không nhận ra việc đó sẽ làm em… bị tổn thương. Anh cứ tưởng là em sẽ thích thế hơn.”

“Em có.” Tôi không muốn họ bị tổn thương thêm nữa. “Tử tế luôn luôn là việc làm tốt hơn rồi. Em chỉ…” Tôi hít một hơi dài. “Mừng vì biết được tại sao.”

Sự tử tế của họ là dành cho tôi, không phải cho cô ta. Đôi vai tôi bỗng thấy nhẹ hơn.

https://thuviensach.vn

“Biết rằng mình hết sức xứng đáng với cái tên quái vật chẳng phải là một cảm giác dễ chịu gì đâu. Làm người tử tế tốt hơn là bị mặc cảm tội lỗi.” Anh lại cười rồi ngáp dài. Tôi cũng ngáp theo.

“Đêm dài đây,” anh nhận xét. “Và chúng ta còn có một đêm nữa sắp đến. Chúng ta nên đi ngủ.”

Tôi mừng vì gợi ý của anh. Tôi biết anh có rất nhiều câu hỏi về việc chính xác vụ đi trộm này có ý nghĩa gì. Tôi cũng biết anh đã kết nối được vài việc với nhau. Và tôi không muốn bàn luận về bất kì việc nào trong đó.

Tôi duỗi người trên mặt cát mịn ở bên cạnh chiếc xe jeep. Trước sự choáng váng của tôi, Jared tới nằm bên cạnh tôi, ngay bên cạnh tôi. Anh cuộn tròn theo cái lưng cong cong của tôi.

“Đây,” anh nói, và anh vòng tay sang để trượt những ngón tay anh xuống dưới mặt tôi. Anh nhấc đầu tôi lên khỏi mặt đất rồi chuyển cánh tay mình xuống dưới, tạo thành một cái gối cho tôi. Anh để cánh tay kia gác qua eo tôi.

Phải mất vài giây tôi mới có thể phản ứng được. “Cám ơn.”

Anh ngáp. Tôi cảm thấy hơi thở của anh nóng hổi trên gáy mình. “Nghỉ chút đi, Wanda.”

Giữ tôi trong tư thế chỉ có thể coi là một cái ôm, Jared chìm vào giấc ngủ rất nhanh, như anh vẫn luôn làm được như thế. Tôi cố thư giãn với cánh tay ấm áp của anh quanh người, nhưng phải mất rất nhiều thời gian.

Cái ôm này khiến tôi tự hỏi anh đã đoán được bao nhiêu rồi.

Những ý nghĩ mệt mỏi của tôi đan xen và lẫn lộn. Jared đã nói đúng – đó là một đêm rất dài.

Mặc dù không dài được bằng một nửa. Phần còn lại trong ngày và đêm của tôi trôi qua như thể chúng chỉ là vài phút.

Điều tiếp theo mà tôi biết, Jared đã đang đánh thức tôi dậy. Ánh sáng trong hang mờ mờ và vàng ruộm. Hoàng hôn.

Jared kéo tôi đứng dậy và đưa cho tôi một thanh thức ăn cho người leo núi – đó là loại thực phẩm chúng tôi trữ trong chiếc xe jeep. Chúng tôi ăn, và uống phần nước còn lại của mình trong im lặng. Khuôn mặt Jared lại nghiêm trang và tập trung.

https://thuviensach.vn

“Vẫn còn vội à?” anh hỏi khi chúng tôi trèo vào trong xe.

Không. Tôi muốn thời gian kéo dài mãi mãi.

“Vâng.” Trì hoãn nó thì có ích gì chứ? Người truy tìm và cơ thể của cô ta sẽ chết nếu chúng tôi chờ đợi quá lâu, và tôi sẽ vẫn phải lựa chọn y hệt.

“Vậy thì chúng ta sẽ tới Phoenix. Theo lý họ sẽ không chú ý đến kiểu ăn trộm này. Chẳng có lý do gì con người lại đi lấy mấy cái bình dự trữ lạnh lẽo của bọn em. Bọn anh làm gì được với chúng chứ?”

Câu hỏi không có vẻ tu từ một chút nào, và tôi lại có thể cảm thấy cái nhìn của anh. Nhưng tôi nhìn chăm chăm vào những tảng đá phía trước và không nói gì.

Vào lúc chúng tôi đổi được xe và ra tới đường xa lộ thì trời đã tối được một lúc. Jared chờ thêm vài phút nữa cho chắc trong chiếc xe bốn bánh với đèn đóm tắt hết để không gây chú ý. Tôi đếm có mười chiếc xe đã đi qua. Rồi khi có một khoảng tối rất dài giữa những ánh đèn pha thì Jared mới đưa xe vào làn đường.

Chuyến đi đến Phoenix rất ngắn, mặc dù Jared đã cực kì cẩn thận giữ tốc độ dưới mức giới hạn. Thời gian trôi nhanh lên, như thể Trái đất đang quay nhanh hơn.

Chúng tôi đi giữa dòng xe cộ di chuyển đều đều, xuôi theo đường cao tốc bao quanh thành phố buồn tẻ, uể oải. Từ trên đường đi tôi nhìn thấy một bệnh viện. Chúng tôi đi theo một chiếc xe khác lên dốc, di chuyển từ từ, không chút vội vàng.

Jared rẽ vào bãi đỗ xe chính.

“Giờ đi đâu đây?” anh hỏi, căng thẳng.

“Xem con đường này có dẫn vòng ra sau không. Những cái bình sẽ được để ở cạnh khu vực xếp dỡ.”

Jared lái chầm chậm. Có rất nhiều linh thể ở đây, đi ra đi vào khu vực hàn gắn, vài người bọn họ mặc áo bác sĩ. Những Người hàn gắn. Không ai đặc biệt chú ý tới chúng tôi.

Con đường lượn sát vỉa hè, rồi vòng qua mạn bắc của toà nhà liên hợp.

“Nhìn kìa. Những chiếc xe tải đông lạnh. Đi theo hướng đó đi.”

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đi giữa một cánh nhiều toà nhà thấp và một ga-ra đỗ xe. Vài chiếc xe tải, chắc chắn là để chuyên chở những dồ dùng y tế, được để vào cổng tiếp nhận. Tôi liếc qua những chiếc thùng trên cầu xe, tất cả đều có nhãn.

"Cứ đi tiếp…mặc dù chúng ta có thể muốn lấy một ít những thứ kia trên đường trở lại. Xem nào – Chữa lành… Làm lạnh… Giữ nguyên? Em tự hỏi cái đó là gì."

Tôi thích những đồ đó được dán nhãn và bỏ mặc không ai canh gác. Gia đình tôi sẽ không phải sống mà không có những thứ họ cần đến khi tôi đã ra đi. Khi tôi đã ra đi; lúc này dường như đó là cụm từ gắn liền với mọi ý nghĩ của tôi.

Chúng tôi đi vòng qua lối sau của một toà nhà khác. Jared lái nhanh hơn tập trung nhìn vào phía trước – có người ở đó, bốn người, đang dỡ đồ từ một chiếc xe tải lên cầu xe. Chính là những cử động chính xác của họ đã khiến tôi chú ý. Họ không nặng tay với những chiếc hộp nhỏ bé; ngược lại là khác, họ cực kì cẩn thận đặt chúng lên mặt bê tông cao tới eo.

Tôi không thực sự cần nhìn vào một cái nhãn để xác nhận, nhưng ngay lúc đó, một trong những người bốc dỡ xoay chiếc hộp của anh ta khiến cho những dòng chữ đen chĩa thẳng vào tôi.

"Đây là nơi chúng ta muốn tới. Bây giờ họ đang dỡ những cái bình đã có linh thể. Những cái bình rỗng sẽ không xa… Aa! Ở đó, phía bên kia. Cái kho kia đầy một nửa những cái bình rỗng. Em cá là trong những cái kho đóng có đầy chặt bình rỗng."

Jared tiếp tục lái xe với tốc độ cẩn trọng như cũ, rẽ vào bên cạnh toà nhà.

Anh khẽ khụt khịt.

"Cái gì cơ?" tôi hỏi.

"Những con số. Thấy không?"

Anh hất cằm về phía tấm bảng trên toà nhà.

Đây là chái nhà sinh sản.

"A," tôi nói. "Chà, anh luôn biết phải nhìn đi đâu, đúng không?"

Đôi mắt anh liếc vào mặt tôi khi tôi nói thế, rồi trở lại với con đường.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta sẽ phải chờ một lúc. Có vẻ như họ gần xong rồi.”

Jared lại lượn quanh bệnh viện, rồi đỗ xe ở trong cùng bãi đỗ lớn nhất, tránh xa ánh đèn. Anh tắt động cơ và lún mình xuống ghế. Anh nghiêng người và nắm lấy tay tôi. Tôi biết anh sắp sửa hỏi, và tôi cố chuẩn bị tinh thần.

“Wanda à?”

“Vâng?”

“Em sắp sửa cứu Tên truy tìm, phải không?”

“Vâng.”

“Bởi vì đó là một việc đúng đắn phải làm?” anh đoán.

“Đó là một lý do.”

Anh im lặng một lát.

“Em biết làm sao để mang một linh thể ra mà không làm hại đến cơ thể con người?”

Trái tim tôi đập mạnh một lần, và tôi phải nuốt nước bọt trước khi trả lời. “Vâng. Em đã từng làm trước đây. Trong một ca cấp cứu. Không phải ở đây.”

“Ở đâu?” anh hỏi. “Ca cấp cứu đó là gì?”

Đó là một câu chuyện mà tôi chưa từng kể cho họ nghe trước đây, vì những lý do rất hiển nhiên. Đó là một trong những câu chuyện hay nhất của tôi. Có rất nhiều pha hành động. Jamie chắc sẽ thích. Tôi thở dài và bắt đầu bằng giọng thấp.

“Trên Hành tinh Mù Sương. Em đang ở cùng một người bạn tên Harness Light (Yên Cương Ánh Sáng) và một hướng dẫn viên. Em không nhớ tên người hướng dẫn đó. Họ gọi em là Lives in the Stars (Sống trên những vì sao) ở đó. Em đã có một chút tiếng tăm.”

Jared cười khúc khích.

“Chúng em đang thực hiện một chuyến đi ngang qua cánh đồng băng vĩ đại thứ tư để xem một trong các thành phố pha lê nổi tiếng. Đáng lẽ nó là một chuyến đi an toàn – đó là lý do vì sao chỉ có ba chúng em.

“Những con quái vật móng vuốt thích đào hố và tự chôn chúng trong tuyết. Để nguỵ trang, anh biết đấy. Một cái bẫy."

https://thuviensach.vn

“Giây trước chẳng có gì ngoài lớp tuyết phẳng lặng, vô tận. Giây sau, có vẻ như toàn bộ cánh đồng trắng muốt đã nổ tung lên trời.

“Một Gấu trưởng thành trung bình to cỡ khoảng một con trâu. Một con quái vật móng vuốt đã phát triển hoàn toàn thì gần với kích cỡ của một con cá voi xanh. Con này lại còn to hơn phần lớn những con khác.

“Em không thể nhìn thấy người hướng dẫn. Con quái vật đã chặn giữa chúng em, đối mặt với chỗ Harness Light và em đang đứng. Gấu thường nhanh nhẹn hơn quái vật móng vuốt, nhưng con này lại có lợi thế của kẻ mai phục. Những cái càng khổng lồ cứng như đá của nó bổ nhào xuống và xẻ Harness Light làm hai trước khi em thực sự hiểu được chuyện gì đang xảy ra.”

Một chiếc xe chầm chậm đi xuống phía bãi đỗ. Chúng tôi ngồi im lặng cho tới khi nó đi qua.

“Em đã do dự. Đáng lẽ em phải bắt đầu bỏ chạy, nhưng… bạn em đang nằm chết dần trên băng. Bởi vì phút do dự đó, đáng lẽ em cũng sẽ bị chết, nếu con quái vật không bị sao nhãng. Sau đó em phát hiện ra rằng hướng dẫn viên của chúng em – em ước gì em nhớ được tên anh ta! – đã tấn công vào đuôi con quái vật, hi vọng cho chúng em cơ hội để chạy trốn. Cú tấn công của con quái vật đã cày tuyết lên nhiều đến nỗi như trong một trận bão tuyết. Việc thiếu tầm nhìn sẽ giúp bọn em trốn đi. Anh ta không biết rằng đã quá trễ cho Harness Light chạy trốn.

“Con quái vật quay sang hướng dẫn viên, và cái chân trái thứ hai của nó đá vào bọn em, làm em bay lên không trung. Phần trên của Harness Light hạ cánh cùng với em. Máu anh ấy làm tan chảy đám tuyết.”

Tôi dừng lời để rùng mình.

“Hành động tiếp theo của em chẳng hợp lý gì cả, bởi vì em không có cơ thể nào dành cho Harness Light. Chúng em đang ở giữa hai thành phố, cũng quá xa để chạy. Việc đó có lẽ cũng là một việc độc ác, khi lấy anh ấy ra mà không có thuốc giảm đau. Nhưng em không thể chịu đựng được việc để anh ấy chết dần bên trong một nửa tan nát của vật chủ Gấu của anh ấy.

“Em dùng mu bàn tay – mặt cắt đá. Bản của nó quá rộng… Nó gây ra rất nhiều thiệt hại. Em chỉ có thể hi vọng rằng Harness Light đã hôn mê sâu đủ

https://thuviensach.vn

để không cảm nhận thêm sự đau đớn mới.

“Dùng những ngón tay mềm bên trong, em lấy được Harness Light ra khỏi bộ não của Gấu.

“Anh ấy vẫn còn sống. Em gần như không dừng lại để xác nhận chuyện đó. Em đưa anh ấy vào trong túi trứng ở trung tâm cơ thể mình, giữa hai trái tim nóng nhất. Việc đó sẽ giúp anh ấy không chết vì lạnh, nhưng anh ấy chỉ có thể duy trì được vài phút ngắn ngủi nếu không có một cơ thể. Và em tìm được một cơ thể ở đâu giữa vùng hoang vu trống trải này?

“Em đã nghĩ đến việc cố chia sẻ vật chủ của mình, nhưng em không nghĩ em có thể tỉnh táo trong suốt quá trình sát nhập anh ấy vào chính đầu mình. Và rồi, em sẽ chết nhanh chóng nếu không có thuốc chữa lành. Với tất cả những trái tim đó, Gấu mất máu rất nhanh.

“Con quái vật móng vuốt rống lên, và em cảm thấy mặt đất rung lên khi những cái chân khổng lồ của nó nện xuống. Em không biết người hướng dẫn của chúng em đâu, còn sống hay đã chết. Em không biết con quái vật sẽ mất bao lâu để tìm ra chúng em bị chôn lấp một nửa trong tuyết. Em đang ở ngay bên cạnh con Gấu bị xẻ nửa. Màu máu sáng sẽ lôi kéo mắt con quái vật.

“Và rồi em có một ý tưởng điên rồ.”

Tôi dừng nói và khẽ cười với mình. “Em không có một vật chủ Gấu cho Harness Light. Em không thể sử dụng được thân thể mình. Người hướng dẫn hoặc đã chết hoặc đã chạy rồi. Nhưng vẫn còn một thân thể nữa trên cánh đồng băng.

“Việc đó thật điên rồ, nhưng tất cả những gì em có thể nghĩ được là Harness Light. Chúng em không phải là bạn thân thiết, nhưng em biết anh ấy đang chết dần chết mòn, ngay giữa những trái tim em. Em không thể chịu được điều đó.

“Em nghe thấy con quái vật giận dữ rú lên, và em chạy về phía âm thanh ấy. Rất nhanh em có thể nhìn thấy lớp da dày màu trắng của nó. Em chạy thẳng vào cái chân trái thứ ba của nó và nhảy bật lên hết mức có thể. Em là một tay nhảy cừ khôi. Em sử dụng tất cả sáu bàn tay của mình, dùng những cạnh sắc, để kéo mình lên một bên người con quái vật. Nó kêu gào và xoay

https://thuviensach.vn

trở, nhưng việc đó không có tác dụng. Giống như một con chó đuổi theo đuôi của nó vậy. Những con quái vật móng vuốt có não rất bé – một trí tuệ hạn chế.

“Em leo được lên lưng con quái vật và chạy lên chỗ xương sống đôi, dùng những con dao của mình cắm vào để nó khỏi lăng em xuống.

“Chỉ mất vài giây em đã lên tới đầu con quái vật. Nhưng đó là nơi việc khó khăn nhất đang chờ. Những con dao cắt băng của em chỉ… dài cỡ khoảng cẳng tay anh, có lẽ vậy. Lớp da của con quái vật móng vuốt dài gấp hai lần như thế. Em bổ cánh tay xuống mạnh hết sức có thể, cắt qua lớp lông và màng đầu tiên. Con quái vật gào thét và lùi lại trên đôi chân sau cùng của nó. Em đã gần ngã.

“Em cắm phập cả bốn tay vào da nó – nó gào rú và quẫy đạp. Với hai tay còn lại, em liên tục cắt vào đường rạch mà em đã tạo ra. Lớp da của nó quá dày và quá cứng, em không biết liệu em có cắt qua được không.

“Con quái vật trở nên vô cùng cáu tiết. Nó lắc mạnh đến nỗi tất cả những gì em có thể làm là giữ được một phút. Nhưng thời gian của Harness Light đã hết. Em thọc tay vào trong cái hố và cố kéo nó mở ra.

“Rồi con quái vật tung người đập lưng vào đá.

“Nếu chúng em không ở ngay trên tổ của nó, một cái hang nó đào vào trong tuyết để trốn, thì em đã bị nghiền nát rồi. Nhưng nhờ thế, mặc dù em bị đập gần xỉu, thực ra cú ngã lại giúp em. Những con dao của em vốn đang ở trong cổ con quái vật. Khi nó đập xuống đất, sức nặng của nó đẩy những con dao của em vào sâu trong lớp da nó. Sâu hơn mức em cần.

“Cả con quái vật và em đều bị choáng; em đã gần ngộp thở. Em biết phải làm cái gì đó ngay lập tức, nhưng không thể nhớ ra là cái gì. Con quái vật bắt đầu lăn, hết sức sửng sốt. Không khí trong lành làm đầu óc em tỉnh táo, và em nhớ ra Harness Light.

“Bảo vệ anh ấy hết sức em có thể khỏi cái lạnh bằng những phần thịt mềm trên bàn tay em, em chuyển anh ấy từ túi trứng của mình vào trong cổ con quái vật.

“Con quái vật đã đứng được lên và lại nhảy chồm lên. Lần này em rơi. Anh thấy đấy, em đã phải bỏ tay nắm ra để đưa Harness Light vào. Con

https://thuviensach.vn

quái vật rất giận dữ. Vết thương trên đầu nó không đủ để giết nó – chỉ làm nó bực bội.

“Tuyết đã rơi xuống đủ để em bị ở trong tầm nhìn rõ, đặc biệt là khi em nhuộm đầy máu con quái vật. Đó là một màu rất sáng, một màu không có ở hành tinh này. Nó giơ những cái càng của mình lên, và chúng lao bổ vào em. Em nghĩ thế là hết, và em hơi hài lòng một chút vì ít nhất em cũng đã chết trong lúc đang cố gắng.

“Và rồi những cái càng đâm vào mặt đất bên cạnh em. Em không thể tin là nó đã bị trượt! Em nhìn đăm đăm lên khuôn mặt khổng lồ, hung dữ, và em đã suýt nữa thì… à, không hẳn là cười. Gấu không cười. Nhưng cảm giác thì vẫn như thế. Bởi vì cái khuôn mặt xấu xí ấy đang bị giằng xé giữa bối rối và ngạc nhiên và buồn nản. Không một con quái vật móng vuốt nào từng có cái biểu hiện đó.

“Harness Light phải mất vài phút mới gắn chặt vào con quái vật được – đó là một khu vực rất rộng, anh ấy đã phải thực sự dàn trải mình ra. Nhưng rồi anh ấy cũng kiểm soát được. Anh ấy bối rối và chậm chạp – không có nhiều não cho anh ấy làm việc, nhưng cũng đủ để anh ấy biết em là bạn anh ấy.

“Em đã phải cưỡi trên anh ấy để tới thành phố pha lê – để giữ vết thương trên cổ anh ấy đóng miệng cho tới khi chúng em gặp được một Người hàn gắn. Việc đó đã gây ra cả một vụ náo động. Trong một khoảng thời gian họ đã gọi em là Rides the Beast (Cưỡi quái vật). Em không thích thế. Em bắt họ phải dùng lại tên cũ của em.”

Tôi đã nhìn đăm đăm về phía trước, vào những ánh đèn của bệnh viện và hình bóng những linh thể đi trước những ánh đèn đó, khi tôi kể câu chuyện của mình. Giờ tôi nhìn vào Jared lần đầu tiên. Anh đang nhìn chăm chú vào tôi, đôi mắt mở to và miệng há hốc.

Đó thực sự là câu chuyện hay nhất của tôi. Tôi phải bắt Mel hứa sẽ kể chuyện này cho Jamie khi tôi đã…

“Có thể họ đã dỡ hàng xong rồi, anh nghĩ vậy không?” Tôi nói nhanh. “Hãy làm cho xong việc này và về nhà thôi.”

Anh nhìn đăm đăm vào tôi một lúc nữa, rồi chầm chậm lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Vâng, hãy làm việc này cho xong đi, Người Lang Thang, Sống Trên Các Vì Sao, Cưỡi Quái Vật. Ăn trộm vài cái thùng không bị canh gác chẳng mấy thách thức với em, phải không nào?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Chia Tách

Chúng tôi mang chiến lợi phẩm về qua đường hầm phía nam, mặc dù điều này có nghĩa là phải chuyển cái xe jeep đi trước bình minh. Mối lo ngại chính của tôi với việc dùng lối vào lớn hơn là Người truy tìm có thể nghe thấy tiếng động mà chắc chắn sự trở về của chúng tôi sẽ gây ra. Tôi không chắc liệu cô ta có biết tí gì về chuyện tôi định làm không, và tôi không muốn cho cô ta lý do để giết chết vật chủ và chính bản thân cô ta. Câu chuyện Jeb đã kể với tôi về một trong các tù binh của họ - người đàn ông đã chỉ đơn giản là đổ sụp xuống, không để lại một dấu hiệu bên ngoài nào cho thấy sự tàn sát bên trong sọ anh ta – đã ám ảnh những suy nghĩ của tôi.

C

Bệnh viện không vắng vẻ. Khi tôi lách mình qua được cái bong bóng không khí chật hẹp cuối cùng vào căn phòng chính, tôi thấy Doc đang chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật. Bàn của anh ta được đặt ra bên ngoài; ở trên đó, một chiếc đèn prô-pan đang chờ được thắp – đó là chiếc đèn sáng nhất mà chúng tôi có. Những dụng cụ phẫu thuật phản chiếu trong ánh sáng mờ hơn của ngọn đèn năng lượng mặt trời.

Tôi đã biết Doc sẽ đồng ý với những điều kiện của tôi, nhưng nhìn thấy anh ta đang bận rộn chuẩn bị công việc khiến một cơn sóng buồn nôn vì lo lắng trào qua tôi. Hay có lẽ chỉ là những kí ức về một ngày trước đó đã làm tôi phát bệnh, cái ngày mà tôi bắt gặp anh ta với hai bàn tay đẫm máu.

“Cô đã trở lại,” anh ta vui mừng nói. Tôi nhận ra là anh ta đã lo lắng cho chúng tôi, cũng như tất cả mọi người sẽ lo lắng khi có ai đó rời khỏi phạm

https://thuviensach.vn

vi an toàn trong những hang động này.

“Chúng tôi có mang quà cho anh đây,” Jared nói khi anh chui ra phía sau tôi. Anh đứng thẳng người dậy và vòng tay ra sau lấy cái hộp. Với một cử chỉ khoa trương, anh giơ nó lên, bày cái nhãn ra ngoài.

“Chữa lành,” Doc la lên. “Cậu lấy được bao nhiêu?”

“Hai thùng. Và chúng tôi tìm ra cách hay hơn nhiều để bổ sung nguồn dự trữ của chúng ta khỏi cần Wanda tự đâm mình.”

Doc không cười trước câu nói đùa của Jared. Thay vào đó anh quay sang nhìn chằm chằm vào tôi một cách mãnh liệt. Hẳn là cả hai chúng tôi đều đang nghĩ về một chuyện: Tiện lợi nhỉ, vì Wanda sẽ không còn ở đây nữa.

“Cậu có lấy được bình siêu lạnh không?” anh ta hỏi, đã kìm nén bớt cảm xúc.

Jared đã để ý thấy cái nhìn cùng sự căng thẳng ấy. Anh liếc tôi, khuôn mặt anh không thể nào đọc được.

“Có,” tôi trả lời. “Mười bình. Đó là tất cả chỗ bình mà ô tô chở được.”

Trong khi tôi nói chuyện, Jared kéo sợi dây thừng ở bên cạnh anh. Với một tiếng mài vào đá, chiếc hộp đựng Chữa lành thứ hai, cùng với những cái bình siêu lạnh, lộc cộc lăn trên sàn đằng sau anh. Tiếng những chiếc bình kêu như kim loại, mặc dù chúng được làm bằng loại vật liệu không có trên hành tinh này. Tôi đã bảo anh có thể mạnh tay với những cái bình rỗng; chúng được làm ra để chịu sự ngược đãi hơn nhiều việc bị kéo qua một đường hầm bằng đá. Giờ chúng đang toả sáng dưới sàn, trông vẫn bóng bẩy và mới tinh.

Doc nhặt một cái lên, tháo nó ra khỏi sợi dây thừng, và xoay nó trên tay anh ta.

“Mười à?” Con số ấy dường như làm anh ta ngạc nhiên. Anh ta có nghĩ thế là quá nhiều không? Hay là không đủ? “Chúng có khó sử dụng không?”

“Không. Cực kì dễ dàng. Tôi sẽ chỉ cho anh cách làm.”

Doc gật đầu, đôi mắt anh ta nghiên cứu cấu trúc lạ lẫm đó. Tôi có thể nhận thấy Jared đang quan sát tôi, nhưng tôi giữ mắt mình ở chỗ Doc.

“Jeb, Brandt và Aaron nói gì?” tôi hỏi.

https://thuviensach.vn

Doc nhìn lên, khoá mắt anh ta vào mắt tôi. “Họ… đồng ý với những điều kiện của cô.”

Tôi gật đầu, không bị thuyết phục mấy. “Tôi sẽ không chỉ cho anh xem trừ khi tôi tin vào điều đó.”

“Thế cũng công bằng.”

Jared lườm vào chúng tôi, vừa bối rối vừa bực bội.

“Cô đã kể cho cậu ấy cái gì rồi?” Doc hỏi tôi, trở nên cảnh giác.

“Chỉ nói là tôi sẽ cứu Người truy tìm.” Tôi quay sang nhìn chung chung vào hướng Jared mà không thực sự nhìn vào mắt anh. “Doc đã hứa với em rằng nếu em chỉ cho anh ấy cách thực hiện sự chia tách, các anh sẽ cho những linh thể đó một con đường an toàn để tới với một kiếp sống khác trên một hành tinh khác. Không giết chóc.”

Jared gật đầu trầm ngâm, đôi mắt anh đảo trở lại Doc. “Anh có thể đồng ý với những điều kiện đó. Và anh có thể đảm bảo là những người khác thực hiện nghiêm chỉnh. Anh cho là em đã có kế hoạch để đưa họ rời khỏi hành tinh này?”

“Sẽ không có gì nguy hiểm hơn chuyện chúng ta làm đêm nay. Chỉ có điều làm ngược lại – thêm bình đông lạnh vào đống chuyển đi thay vì lấy ra khỏi đó.”

“Okay.”

“Cô có… thời gian biểu gì không?” Doc hỏi. Anh ta đang cố để tỏ ra không mấy quan tâm, nhưng tôi có thể nghe thấy sự háo hức trong giọng nói của anh ta.

Anh ta chỉ muốn có câu trả lời đã lảng tránh anh ta quá lâu, tôi cố nói với mình. Không phải là anh ta muốn nhanh chóng giết chết tôi.

“Tôi phải mang chiếc jeep trở lại – anh đợi được không? Tôi muốn xem vụ này.”

“Chắc rồi, Jared,” Doc đồng ý.

“Sẽ không lâu đâu,” Jared hứa khi anh chuồi trở lại miệng hầm.

Việc đó thì tôi biết chắc. Nó sẽ chẳng tốn nhiều thời gian một chút xíu nào hết.

https://thuviensach.vn

Doc và tôi không nói chuyện cho tới khi tiếng Jared bò ở lối ra đã biến mất.

“Cô đã không nói về… Melanie phải không?” anh ta khẽ hỏi.

Tôi lắc đầu. “Tôi nghĩ anh ấy sẽ thấy được việc này dẫn tới đâu. Chắc hẳn anh ấy đã đoán được kế hoạch của tôi.”

“Nhưng không phải tất cả. Cậu ấy sẽ không cho –“ “Anh ấy sẽ không được quyền lên tiếng,” tôi chen ngang một cách thô bạo. “Tất cả hay không gì cả, Doc à.”

Doc thở dài. Sau một thoáng im lặng, anh ta vươn tay và liếc về phía lối ra chính. “Tôi sẽ đi nói chuyện với Jeb, để chuẩn bị sẵn sàng.”

Anh ta với tay lấy một chiếc lọ trên bàn. Clo-ro-phom. Tôi chắc chắn linh thể có cái gì đó tốt hơn. Tôi sẽ cố tìm nó cho Doc, trước khi tôi đi.

“Những ai đã biết chuyện này?”

“Vẫn chỉ có Jeb, Aaron, và Brandt. Tất cả họ đều muốn xem.”

Việc đó không làm tôi ngạc nhiên; Aaron và Brandt chắc sẽ nghi ngờ.

“Đừng nói với ai khác vội. Không phải đêm nay.”

Doc gật, rồi anh ta biến mất trong hành lang tối đen.

Tôi đi tới ngồi dựa vào tường, cách xa chiếc cáng đã được chuẩn bị hết sức có thể. Tôi sẽ được đến lượt nằm trên đó nhanh thôi.

Cố nghĩ về cái gì khác ngoài thực tế ảm đạm, tôi nhận ra rằng tôi đã không nghe thấy Melanie nói gì từ khi… Lần cuối cô ấy nói chuyện với tôi là khi nào nhỉ? Khi tôi thoả thuận với Doc? Tôi muộn màng nhận ra rằng sự sắp xếp chỗ ngủ cạnh chiếc jeep ngày hôm nay đã không làm dấy lên một phản ứng nào từ cô ấy.

Mel à?

Không có câu trả lời.

Cảm giác không giống như trước đây, vì thế tôi không hoảng loạn. Tôi vẫn có thể cảm thấy cô ấy ở ngay đó trong đầu tôi, nhưng cô ấy… lờ tôi đi? Cô ấy đang làm gì?

Mel à? Có chuyện gì vậy?

Không trả lời.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn còn điên tiết với tôi hay sao? Tôi xin lỗi về chuyện lúc trước, ở bên cạnh chiếc xe jeep ấy. Tôi đã không làm gì hết, cô biết đấy, vì thế thật không công bằng khi –

Cô ấy ngắt lời tôi, bực tức. Ôi, thôi đi. Tôi không điên tiết với cô. Mặc tôi.

Tại sao cô không nói chuyện với tôi?

Không trả lời.

Tôi thúc ép hơn một chút, hi vọng bắt được hướng suy nghĩ của cô ấy. Cô ấy cố ngăn tôi ở ngoài, đặt bức tường trở lại chỗ cũ, nhưng giờ nó đã quá yếu vì lâu không dùng. Tôi đã thấy kế hoạch của cô ấy.

Tôi cố giữ giọng nói trong đầu mình đều đều. Cô bị điên đấy à?

Theo một cách nói lịch sự, cô ấy trêu tôi một cách nửa vời.

Cô nghĩ rằng nếu cô có thể làm cho bản thân mình biến mất, thì sẽ ngăn cản được tôi ư?

Tôi còn có thể làm gì để ngăn cô đây? Nếu cô có ý kiến nào khá hơn, làm ơn chia sẻ với tôi.

Tôi không hiểu, Melanie à. Chẳng lẽ cô không muốn có họ trở lại sao? Cô không muốn lại sống cùng Jared sao? Với Jamie?

Cô ấy dằn vặt, đấu tranh với sự hiển nhiên trong câu trả lời của mình. Có, nhưng… tôi không thể… Cô ấy mất một lúc mới làm mình bình tĩnh được. Tôi thấy mình không thể nào làm tử thần của cô được, Wanda à. Tôi không thể chịu đựng được chuyện đó.

Tôi đã nhìn thấy chiều sâu nỗi đau của cô ấy, và nước mắt bắt đầu hình thành trên mắt tôi.

Tôi cũng yêu cô, Mel à. Nhưng không có đủ chỗ cho cả hai chúng ta ở đây. Trong cơ thể này, trong hang động này, trong đời họ…

Tôi không đồng ý.

Nghe này, hãy thôi cố gắng thủ tiêu chính mình đi, okay? Bởi vì nếu tôi nghĩ là cô có thể làm được, thì tôi sẽ bắt Doc phải kéo tôi ra ngay hôm nay. Hoặc tôi sẽ kể với Jared. Hãy thử tưởng tượng xem anh ấy sẽ làm gì.

Tôi tưởng tượng giùm cho cô ấy, mỉm cười một chút giữa những giọt nước mắt của mình. Nhớ không? Anh ấy đã nói sẽ không đảm bảo những

https://thuviensach.vn

việc sẽ làm hay không làm để giữ cô lại đây. Tôi nghĩ về những nụ hôn nồng cháy trong hành lang… nhớ về những nụ hôn và những đêm khác trong kí ức của cô ấy. Mặt tôi nóng lên vì xấu hổ.

Cô chơi bẩn.

Cá không.

Tôi sẽ không từ bỏ.

Cô đã được cảnh báo. Không thêm chiến tranh lạnh nữa.

Lúc đó chúng tôi nghĩ về những việc khác, những việc không gây đau đớn. Giống như chúng tôi sẽ gửi Người truy tìm tới đâu.

Mel nghĩ tới Hành tinh Mù sương sau câu chuyện của tôi đêm nay, nhưng tôi nghĩ Hành tinh Hoa sẽ hợp hơn. Không có hành tinh nào thư giãn hơn nơi đó trong vũ trụ này. Người truy tìm cần một kiếp sống dài yên bình nhấm nháp ánh mặt trời.

Chúng tôi nghĩ về những kí ức của mình, những kí ức tốt đẹp. Những lâu đài băng và âm thanh của buổi đêm và những vầng dương đầy màu sắc. Với cô ấy chúng giống như những câu chuyện cổ tích. Và cô ấy cũng kể cho tôi nghe những câu chuyện cổ tích của mình. Hài thuỷ tinh, những quả táo độc, những nàng tiên cá muốn có linh hồn…

Tất nhiên, chúng tôi không có thời gian để kể nhiều chuyện lắm.

Tất cả họ đều trở lại cùng nhau. Jared trở lại qua lối vào chính. Anh mất quá ít thời gian – có lẽ anh chỉ lái chiếc xe jeep vòng ra phía bắc và giấu nó dưới tảng đá chìa ở đó. Trong lúc vội vã.

Tôi nghe thấy giọng của họ tới, buồn nản, nghiêm trọng, trầm đục, và từ âm điệu của họ biết rằng Người truy tìm đang ở cùng họ. Biết rằng thời gian cho giai đoạn đầu tiên trong cái chết của tôi đã điểm.

Không.

Chú ý nhé. Cô sẽ phải giúp họ làm việc này khi tôi –

Không!

Nhưng cô ấy không phải đang phản đối hướng dẫn của tôi, chỉ là kết cục trong suy nghĩ của tôi mà thôi.

Jared là người mang Người truy tìm vào trong phòng. Anh vào trước, những người kia đi sau. Aaron và Brandt đều súng ống sẵn sàng – có lẽ là

https://thuviensach.vn

đề phòng trường hợp cô ta chỉ giả vờ ngất xỉu, và định nhảy lên và tấn công họ bằng hai bàn tay bé xíu. Jeb và Doc tới cuối cùng, và tôi biết đôi mắt khôn ngoan của Jeb sẽ ở trên mặt tôi. Ông đã phát hiện được bao nhiêu phần với sự thông thái điên rồ, thấu đáo của mình rồi?

Tôi tập trung trí óc mình vào nhiệm vụ trước mắt.

Jared đặt cơ thể bất tỉnh của Người truy tìm lên cái giường với sự dịu dàng đặc biệt. Trước đây điều này có thể làm phiền tôi, nhưng giờ nó làm tôi cảm động. Tôi hiểu rằng anh làm điều này là vì tôi, ước rằng anh đã đối xử với tôi theo cách này ngay từ đầu.

“Doc, Không đau đâu?”

“Tôi sẽ đi lấy cho cô,” anh ta lẩm bẩm.

Tôi nhìn đăm đăm vào mặt của Người truy tìm trong khi chờ đợi, tự hỏi trông nó sẽ thế nào khi vật chủ của cô ta đã được tự do. Có gì còn ở lại không? Liệu cơ thể vật chủ ấy sẽ trống rỗng hay chủ nhân chính đáng của nó sẽ giành lại quyền kiểm soát chính mình? Liệu với tôi khuôn mặt ấy có bớt đáng ghét khi một tri giác khác nhìn ra từ đôi mắt ấy không?

“Đây rồi.” Doc đặt cái lọ vào tay tôi.

“Cám ơn.”

Tôi lấy một miếng vuông mỏng ra và đưa lại anh ta cái lọ.

Tôi thấy mình miễn cưỡng chạm vào Người truy tìm, nhưng tôi ép tay mình phải chuyển động nhanh chóng và chính xác khi kéo miệng cô ta xuống và đặt Không đau vào lưỡi cô ta. Mặt cô ta rất nhỏ - nó khiến cho bàn tay tôi trông to lớn. Kích thước bé nhỏ của cô ta luôn làm tôi bối rối. Dường như nó quá không thích hợp. Tôi đóng miệng cô ta lại. Nó ẩm ướt – thuốc sẽ tan nhanh thôi.

“Jared, anh có thể lăn cô ta nằm sấp xuống được không?” tôi hỏi.

Anh làm như tôi bảo – một lần nữa, rất nhẹ nhàng. Chỉ đến khi đó, ngọn đèn prô-pan mới được bật lên. Hang động đột nhiên sáng bừng, gần như ánh sáng ban ngày. Tôi liếc lên một cách bản năng và nhìn thấy Doc đã dùng bạt che hai cái lỗ lớn trên trần nhà để cho ánh sáng của chúng tôi khỏi thoát ra ngoài. Anh ta đã làm rất nhiều việc chuẩn bị trong lúc chúng tôi vắng mặt.

https://thuviensach.vn

Hang rất yên tĩnh. Tôi có thể nghe thấy tiếng thở vào hít ra đều đều của Người truy tìm. Tôi có thể nghe tiếng thở gấp gáp hơn, căng thẳng hơn của những người đàn ông cùng ở trong phòng với tôi. Ai đó chuyển trụ từ chân nọ sang chân kia, và đất cát dưới chân anh ta nghiến vào đá. Những cái nhìn của họ khiến da tôi cảm thấy nặng thật sự.

Tôi nuốt nước bọt, hi vọng có thể giữ giọng mình bình thường. “Doc, tôi cần Chữa lành, Làm sạch, Hàn gắn, và Liền sẹo.”

“Ngay đây.”

Tôi gạt mớ tóc đen dầy ra khỏi cổ Người truy tìm, để lộ một vết sẹo nhỏ màu hồng ở đáy hộp sọ của cô ta. Tôi nhìn đăm đăm vào lớp da rám nắng màu ô liu của cô ta và ngập ngừng.

“Anh có thể cắt được không, Doc? Tôi không… không muốn làm.”

“Không vấn đề gì, Wanda.”

Tôi chỉ nhìn thấy hai bàn tay anh ta khi anh ta tới đứng trước mặt tôi. Anh đặt một hàng hộp trắng ở trên giường bên cạnh vai Người truy tìm. Chiếc dao mổ loé lên trong ánh sáng, hắt ngang qua mặt tôi.

“Giữ tóc cô ta cho tôi.”

Tôi dùng cả hai tay để gạt tóc ra khỏi cổ cô ta.

“Ước gì tôi có thể lau chỗ đó,” Doc lẩm bẩm với chính mình, rõ ràng là cảm thấy thiếu chuẩn bị.

“Không thực sự cần thiết. Chúng ta có Làm sạch rồi.”

“Tôi biết.” Anh ta thở dài. Thứ anh ta thực sự muốn là một lộ trình, việc lau rửa trong trí óc do những thói quen cũ mang lại.

“Cô cần chỗ rộng chừng nào?” anh ta hỏi, do dự để mũi dao cách da cô ta một inch.

Tôi có thể cảm nhận hơi nóng của những cơ thể khác đằng sau tôi, chen chúc nhau để có tầm nhìn tốt hơn. Họ cẩn thận không chạm vào cả hai chúng tôi.

“Chỉ cần bằng chiều dài của vết sẹo thôi. Thế là đủ.”

Có vẻ như thế không đủ với anh ta. “Cô chắc không?”

“Có. Ồ, chờ đã!”

Doc lùi lại.

https://thuviensach.vn

Tôi nhận ra tôi đang làm mọi việc ngược trình tự. Tôi không phải là Người hàn gắn. Tôi không được sinh ra cho công việc này. Hai bàn tay tôi đang run. Tôi dường như không thể nhìn ra chỗ nào khác ngoài cơ thể Người truy tìm.

"Jared, anh có thể lấy một trong những cái bình kia cho em không?"

"Tất nhiên."

Tôi nghe thấy anh đi vài bước, nghe thấy tiếng clanh khe khẽ của kim loại khi cái anh chọn va vào những cái khác.

"Giờ thì sao?"

"Có một cái vòng tròn trên đỉnh cái nắp. Ấn nó vào trong."

Tôi nghe thấy tiếng ừm của bình siêu lạnh khi nó được bật lên. Đám đàn ông lẩm bẩm và di chuyển chân họ, tránh xa khỏi nó.

"Okay, ở mặt bên kia sẽ có một công tắc… giống một mặt đồng hồ thì đúng hơn. Anh có nhìn thấy nó không?"

"Có."

"Xoay nó hết xuống dưới."

"Okay."

"Đèn trên đỉnh cái bình có màu gì?"

"Nó… vừa chuyển từ màu tím sang màu… xanh sáng. Giờ là xanh dương nhạt."

Tôi hít một hơi thở sâu. Ít nhất cái bình cũng hoạt động tốt.

"Tuyệt. Bật nắp cái bình và chờ em."

"Làm thế nào?" "Chốt ở dưới mép bình."

"Thấy rồi." Tôi nghe thấy tiếng clích của cái chốt, rồi tiếng o o của cái máy. "Nó lạnh quá!" "Mấu chốt là ở đó."

"Nó làm việc thế nào? Nguồn năng lượng của nó là gì?"

Tôi thở dài. "Em biết câu trả lời khi em còn là một Nhện. Giờ thì em không hiểu nữa. Doc, anh có thể làm đi. Tôi đã sẵn sàng."

"Tôi làm đây," Doc thì thầm khi anh ta rạch lưỡi dao mổ một cách êm ái, gần như duyên dáng, qua lớp da. Máu chảy xuống một bên cổ cô ta, làm thành vũng trên chiếc khăn mà Doc đã đặt ở bên dưới.

"Sâu hơn một chút xíu nữa. Ngay dưới rìa –"

https://thuviensach.vn

“Vâng, tôi thấy rồi.” Doc đang thở gấp, háo hức.

Màu bạc loé lên từ màu đỏ.

“Tốt. Bây giờ giữ lấy mái tóc.”

Doc chuyển chỗ cho tôi trong một cử động uyển chuyển, nhanh nhẹn. Anh ta làm Sứ mạng của mình rất giỏi. Anh ta chắc sẽ thành một Người hàn gắn giỏi.

Tôi không cố để che giấu những việc mình đang làm trước mặt anh ta. Những cử động của tôi quá nhanh không cho anh ta bất cứ cơ hội nào để nhìn. Anh ta không thể nào làm được điều này trừ khi tôi giải thích.

Tôi cẩn thận trượt một đầu ngón tay dọc theo cái gò sau lưng của sinh vật màu bạc bé xíu cho đến khi ngón tay tôi gần như hoàn toàn bị lút trong cái lỗ nóng ở gáy cơ thể vật chủ. Tôi di ngón tay tới chiếc râu phía trước, cảm thấy những đường dây kết nối tiếp cận vào các vùng sâu xa hơn của não cô ta căng như dây đàn hạc.

Tôi luồn ngón tay quanh phần bụng của cơ thể linh thể, vuốt ve xuống từ phần đầu tiên theo những đường kết nối khác, cũng cứng và nhiều như những sợi lông bàn chải.

Tôi cẩn thận cảm nhận giao điểm của những sợi dây căng này, khớp nối nhỏ xíu này không lớn hơn đầu đinh ghim. Tôi len lỏi xuống độ một phần ba chiều dài. Tôi có thể đếm, nhưng việc đó làm mất rất nhiều thời gian. Đó sẽ là giao điểm thứ hai trăm mười bảy, nhưng có một cách khác để tìm ra nó. Nó ở đó, cái đỉnh khiến cho giao điểm này chỉ nhỉnh hơn một chút xíu – một hạt nhân ngọc trai thay vì một cái đầu đinh ghim. Nó trơn láng dưới đầu ngón tay tôi.

Tôi ấn vào nó với áp lực nhẹ nhàng, dịu dàng mát xa nó. Nhẹ nhàng luôn là cách hành xử của các linh thể. Không bao giờ có bạo lực.

“Thư giãn nào,” tôi hít thở.

Và, mặc dù linh thể đó không thể nghe thấy tôi, nó vẫn tuân lệnh. Những sợi dây đàn lỏng ra, trở nên mềm dẻo. Tôi có thể thể cảm thấy nó thu lại, cảm thấy cơ thể hơi phồng lên khi nó thu về những cái xúc tu. Tiến trình đó chỉ mất không đến vài nhịp tim của tôi. Tôi nín thở cho đến khi

https://thuviensach.vn

cảm nhận được linh thể uốn lượn bên dưới sự đụng chạm của tôi. Vặn vẹo tự do.

Tôi để nó tự vặn mình chui ra ngoài một chút nữa, rồi tôi nhẹ nhàng cuộn những ngón tay mình quanh cơ thể nhỏ bé, mỏng manh đó. Tôi nhấc nó lên, bàng bạc và lóng lánh, ướt đầm vì lớp máu sẽ nhanh trôi tuột đi do bề mặt nhẵn nhụi, và ôm nó trong tay mình.

Nó rất đẹp. Linh thể với cái tên tôi sẽ không bao giờ biết phập phồng như một làn sóng bạc trong tay tôi… một sợi ruy băng có lông dễ thương. (Í ẹ, mình không hiểu được làm sao mà một thứ tởm tựa như sứa lại dễ thương và đẹp được)

Tôi không thể nào căm ghét Người truy tìm trong hình dạng này. Một tình yêu gần như tình mẫu tử quét qua tôi.

“Ngủ ngon nhé, bé cưng,” tôi thì thầm.

Tôi quay về phía tiếng o o nhỏ của bình đông lạnh ở ngay bên trái mình. Jared giữ nó dưới thấp và vuông góc, để tôi có thể dễ dàng đưa linh thể vào trong buồng khí lạnh kinh người toả ra từ miệng bình. Tôi để nó trượt vào trong khoảng không bé tí ấy rồi cẩn thận đóng nắp lại.

Tôi lấy cái bình ra khỏi tay Jared, đỡ lấy nó nhiều hơn là kéo, cẩn thận xoay nó cho đến khi nó nằm thẳng đứng, rồi tôi ôm nó vào sát ngực mình. Phía ngoài của chiếc bình có cùng nhiệt độ với căn phòng ấm áp. Tôi áp nó vào cơ thể mình, bảo vệ nó như bất kì một người mẹ nào.

Tôi nhìn trở lại người lạ nằm trên bàn. Doc đã bắt đầu xịt Liền sẹo lên vết thương liền miệng rồi. Chúng tôi tạo thành một đội thật tuyệt: một quan tâm tới linh thể, còn người kia quan tâm tới cơ thể. Mọi người đều được quan tâm.

Doc nhìn lên tôi, đôi mắt đầy sự kích động và thắc mắc. “Tuyệt vời,” anh ta lẩm bẩm. “Việc đó thật quá tuyệt vời.”

“Làm tốt lắm,” tôi thì thầm trả lời.

“Cô nghĩ khi nào thì cô ấy sẽ tỉnh lại?” Doc hỏi.

“Việc đó phụ thuộc vào chuyện cô ấy đã hít bao nhiêu clo-rô-phom.”

“Không nhiều lắm.”

“Và liệu cô ấy còn ở đó không. Chúng ta phải chờ xem.”

https://thuviensach.vn

Trước khi tôi có thể yêu cầu, Jared đã dịu dàng bế người phụ nữ không tên khỏi chiếc giường, xoay cô ta ngửa mặt lên, và đặt cô nằm trên một chiếc giường khác, một nơi nghỉ ngơi sạch sẽ hơn. Sự dịu dàng này không làm tôi cảm động. Nó được dành cho con người, cho Melanie…

Doc đi cùng anh, kiểm tra mạch của cô ta, hé mí mắt cô ta lên để nhìn. Anh ta chiếu đèn pin vào trong đôi mắt hôn mê của cô ta và kiểm tra phản xạ của đồng tử. Không có ánh sáng nào hắt lại anh ta. Anh ta và Jared cùng trao đổi với nhau một cái nhìn thật lâu.

“Cô ấy đã thực sự làm được,” Jared nói, giọng anh rất khẽ.

“Phải,” Doc đồng ý.

Tôi không nghe thấy Jeb len lén đến bên cạnh tôi.

“Khá trơn tru đấy, nhóc,” ông lẩm bẩm.

Tôi nhún vai.

“Cảm thấy hơi xung đột à?”

Tôi không trả lời.

“Phải. Cả ta nữa, cưng à. Cả ta.”

Aaron và Brandt đang nói chuyện đằng sau lưng tôi, giọng của họ cao lên cùng với sự thích thú, người nọ trả lời suy nghĩ của người kia trước khi câu hỏi được nêu ra.

Không có chút xung đột nào ở đó.

“Cứ chờ cho tới khi những người khác nghe được chuyện này!”

“Hãy nghĩ về -“

“Chúng ta nên đi bắt vài –“

“Ngay bây giờ, tôi đã sẵn sàng –“

“Chờ đã,” Jeb cắt ngang lời Brandt. “Không được bắt cóc linh thể cho đến khi chiếc bình siêu lạnh đó đã an toàn trong không gian. Đúng không, Wanda?”

“Đúng,” tôi đồng ý bằng giọng kiên quyết, ôm chiếc bình vào ngực mình chặt hơn.

Brandt và Aaron trao đổi những cái liếc mắt chua chát.

Tôi sẽ cần nhiều đồng minh hơn. Jared và Jeb và Doc chỉ là ba người, mặc dù chắc chắn là ba người có ảnh hưởng nhất ở đây. Tuy nhiên, họ vẫn

https://thuviensach.vn

cần có sự trợ giúp.

Tôi biết điều đó có nghĩa là gì. Có nghĩa là tôi phải nói chuyện với Ian.

Tất nhiên, cả với những người khác nữa, nhưng Ian phải là một trong số họ. Trái tim tôi dường như trùng xuống thấp hơn trong lồng ngực, để tự nó cuộn lại một cách yếu ớt. Tôi đã làm rất nhiều việc tôi không muốn làm kể từ khi gia nhập với con người, nhưng tôi không thể nhớ được bất kì việc gì đau đớn một cách mãnh liệt và tập trung đến thế này. Thậm chí cả quyết định đổi mạng mình lấy mạng của Người truy tìm cũng vậy – nó là một nỗi đau to lớn, bao trùm, cả một cánh đồng đau khổ, nhưng nó gần như có thể điều khiển được bởi vì nó gắn kết với một bức tranh lớn hơn. Nói lời vĩnh biệt với Ian là một nỗi đau sắc như dao; nó làm cho tôi khó mà nhìn thấy được bức tranh lớn hơn. Tôi ước gì có một cách nào đó, bất kì cách nào, để tránh cho anh khỏi cùng một nỗi đau như thế. Nhưng sẽ không có.

Điều duy nhất tệ hơn thế chính là nói lời vĩnh biệt với Jared. Việc đó sẽ đốt cháy tôi và làm tôi rữa ra. Bởi vì anh sẽ không cảm thấy đau đớn gì. Niềm vui của anh sẽ vượt xa bất kì nỗi tiếc nuối nhỏ nhặt nào anh dành cho tôi.

Và với Jamie, chà, tôi không định đối mặt với lời vĩnh biệt đó một tí nào.

“Wanda!” Giọng Doc sắc lẻm.

Tôi nhanh chóng đến bên chiếc giường nơi Doc đang đi lại. Trước khi tôi tới đó, tôi có thể nhìn thấy một bàn tay màu ô liu nhỏ xíu co lại rồi duỗi ra ở chỗ mép giường nó đang bám vào.

“A,” giọng nói quen thuộc của Người truy tìm rên lên từ cơ thể con người. “Aa.”

Căn phòng trở nên im lặng tuyệt đối. Tất cả mọi người nhìn vào tôi, như thể tôi là một chuyên gia về con người. Tôi thúc cùi tay vào Doc vì hai bàn tay tôi vẫn ôm chặt cái bình. “Nói chuyện với cô ấy đi,” tôi thì thầm.

“Ừm… Xin chào? Cô có nghe thấy tôi không… cô gái? Giờ cô đã an toàn rồi. Cô có hiểu tôi không?”

“Aa,” cô ta rên lên. Đôi mắt bật mở ra, nhanh chóng tập trung vào mặt Doc. Không có chút khó chịu nào trên mặt cô ta – tất nhiên, Không đau đã

https://thuviensach.vn

làm cô ta thấy rất tuyệt vời. Đôi mắt cô ta có màu mã não đen. Chúng lướt qua căn phòng cho tới khi cô ta tìm thấy tôi, và sự nhận biết nhanh chóng kéo theo một cái quắc mắt cau có. Cô ta nhìn đi chỗ khác, trở lại chỗ Doc.

"Chà, cảm giác có lại trí óc của mình thật tuyệt," cô ta nói bằng giọng to, rõ ràng. "Cám ơn."

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Chịu Tội

Cơ thể vật chủ của Người truy tìm tên là Lacey; một cái tên thanh nhã, mềm mại, và nữ tính. Lacey. Theo ý tôi thì nó cũng không thích hợp giống kích cỡ của cô ta. Giống như đặt tên cho một cái hố là Mịn như tơ vậy.

C

Lacey cũng lắm lời như Người truy tìm – và vẫn là một kẻ hay phàn nàn. “Các bạn phải tha thứ cho tôi vì tội cứ nói mãi không ngừng,” cô ta khăng khăng, không cho chúng tôi một lựa chọn nào khác. “Tôi đã ở trong đó gào thét hàng năm trời và không bao giờ được tự mình nói. Tôi có quá nhiều chuyện cần nói đã bị tích trữ lại.”

Chúng tôi thật may mắn làm sao. Tôi gần như có thể thấy vui mừng khi được đi ra.

Để trả lời cho câu hỏi lúc trước của tôi, không, khuôn mặt đó không hề bớt đáng ghét với một tri giác khác đằng sau nó. Bởi vì rút cuộc thì tri giác đó cũng không mấy khác biệt.

“Đó là lý do tại sao chúng tôi không thích cô,” cô ta bảo tôi ngay đêm đầu tiên, không hề thay đổi cách dùng thì hiện tại hay đại từ số nhiều. “Khi cô ta nhận ra rằng cô đang lắng nghe Melanie y như cô ta đang lắng nghe tôi, cô ta sợ chết khiếp. Cô ta nghĩ cô có thể đoán ra. Tôi là bí mật sâu thẳm nhất, tối tăm nhất của cô ta.” Một tiếng cười chói tai. “Cô ta không thể bắt tôi im miệng. Đó là lý do tại sao cô ta trở thành một Người truy tìm, bởi vì cô ta hi vọng sẽ tìm ra được cách nào đó để xử lý những vật chủ phản kháng tốt hơn. Và rồi cô ta yêu cầu được chỉ định cho cô, để cô ta có thể xem cô làm như thế nào. Cô ta ghen tị với cô; chẳng phải rất thảm hại sao?

https://thuviensach.vn

Cô ta muốn được mạnh mẽ như cô. Chúng tôi đã thực sự bị kích động khi nghĩ là Melanie đã thắng. Mặc dù tôi nghĩ chuyện đó sẽ không xảy ra. Tôi đoán cô đã thắng. Vậy tại sao cô lại tới đây? Tại sao cô lại giúp đỡ những kẻ nổi loạn?"

Tôi giải thích, một cách miễn cưỡng, rằng Melanie và tôi là bạn bè. Cô ta không thích thế.

"Tại sao?" cô ta hỏi.

"Cô ấy là một người tốt."

"Nhưng tại sao cô ta lại thích cô?"

Cùng một lý do.

"Cô ấy nói, vì cùng một lý do."

Lacey khụt khịt. "Đã tẩy não cho cô ta được rồi, hử?"

Oa, cô ta còn tệ hơn cả tên kia.

Phải, tôi đồng ý. Tôi có thể thấy được tại sao Người truy tìm lại khó chịu đến thế. Cô có tượng tưởng được lúc nào cũng có thứ đó trong đầu không?

Tôi không phải là thứ duy nhất Lacey phản đối.

"Các vị không có chỗ nào tốt hơn để ở ngoài mấy cái hang này à? Ở đây quá bẩn. Chẳng lẽ không có một ngôi nhà ở đâu đó à? Ý cô là gì khi nói chúng ta sẽ phải chia sẻ phòng? Thời gian biểu việc nhà á? Tôi không hiểu. Tôi phải làm việc á? Tôi không nghĩ là cô hiểu…"

Jeb đã đưa cô ta đi một vòng như thường lệ vào ngày hôm sau, cố gắng giải thích, qua hai hàm răng nghiến chặt, cách tất cả chúng tôi sống ở đây. Khi họ đi qua tôi – đang ăn trong bếp cùng với Ian và Jamie – ông ném cho tôi một cái nhìn ngụ ý rõ ràng rằng tại sao tôi không để cho Aaron bắn chết cô ta trong khi còn có sự lựa chọn.

Tua du lịch đó đông đúc hơn của tôi. Tất cả mọi người đều muốn tận mắt xem điều kì diệu. Có vẻ như việc cô ta… rất khó tính không thành vấn đề với phần lớn mọi người. Cô ta được chào đón. Còn hơn cả chào đón. Một lần nữa, tôi cảm thấy một chút ghen tị cay đắng. Nhưng như thế là ngu ngốc. Cô ta là con người. Cô ta tượng trưng cho hi vọng. Cô ta thuộc về nơi này. Cô ta sẽ ở đây rất lâu sau khi tôi đã ra đi.

May cho cô đấy, Mel thì thầm một cách châm biếm.

https://thuviensach.vn

Nói chuyện với Ian và Jamie về chuyện đã xảy ra không khó khăn và đau đớn như tôi đã tưởng.

Đó là bởi vì họ hoàn toàn không biết một tí gì, vì những lý do khác nhau. Cả hai đều không hề hiểu được rằng kiến thức mới mẻ này có nghĩa là tôi sẽ phải ra đi.

Với Jamie, tôi hiểu tại sao. Hơn bất kì ai khác, nó chấp nhận tôi và Mel như là một thực thể kép. Nó có thể hiểu được thực tế hai cá tính song song của chúng tôi bằng tuổi trẻ và trí tuệ cởi mở của nó. Nó đối xử với chúng tôi như hai con người hơn là một. Mel quá thực, quá hiện hữu đối với nó. Giống như cô ấy đối với tôi. Nó không nhớ cô ấy, bởi vì nó có cô ấy. Nó không nhìn thấy sự cần thiết phải chia tách chúng tôi.

Tôi không chắc tại sao Ian không hiểu. Phải chăng anh cũng quá mải mê với các khả năng? Những sự thay đổi này sẽ có ý nghĩa gì với xã hội loài người ở đây? Tất cả họ đều bị ám ảnh bởi cái ý tưởng rằng bị bắt – kết thúc – không còn là kết cục nữa. Có một con đường để quay lại. Dường như với anh việc tôi hành động để cứu Người truy tìm là rất tự nhiên; nó khớp với ý tưởng của anh về cá tính của tôi. Có lẽ anh chỉ cân nhắc mọi chuyện xa đến mức đó thôi.

Hay có lẽ Ian không có cơ hội để suy nghĩ thông suốt chuyện này, để nhìn thấy kết quả hiển nhiên, trước khi anh bị phân tâm. Bị phân tâm và tức giận.

“Đáng lẽ anh phải giết anh ta từ nhiều năm trước,” Ian nói oang oang khi chúng tôi gói ghém những thứ cần thiết cho chuyến đi trộm của chúng tôi. Chuyến trộm cuối cùng của tôi; tôi đã cố để không vơ vẩn với chuyện đó. “Không, đáng lẽ mẹ bọn anh phải dìm chết anh ta từ lúc mới sinh!”

“Anh ấy là anh trai anh.”

“Anh không biết tại sao em cứ nói như thế. Có phải em đang cố làm cho anh thấy tệ hơn không?”

Tất cả mọi người đều giận dữ với Kyle. Đôi môi Jared dính lại với nhau thành một đường thẳng giận dữ, và Jeb thì vuốt ve khẩu súng của ông nhiều hơn thường lệ.

https://thuviensach.vn

Jeb đã rất háo hức, lên kế hoạch tham gia cùng với chúng tôi trong chuyến trộm có tính chất bước ngoặt này, lần đầu tiên của ông kể từ khi tôi tới sống ở đây. Ông đặc biệt mong đợi được tận mắt nhìn thấy bãi đỗ tàu con thoi. Nhưng giờ đây, với việc Kyle đặt tất cả chúng tôi vào vòng nguy hiểm, ông cảm thấy ông cần phải ở lại để đề phòng. Không được làm theo ý mình khiến Jeb lâm vào tâm trạng rất cáu bẳn.

"Bị kẹt lại với cái sinh vật đó," ông lẩm bẩm với chính mình, lại xoa xoa nòng súng lần nữa – ông không hề hạnh phúc hơn chút nào vì thành viên mới của cộng đồng. "Lỡ mất tất cả thú vui." Ông nhổ lên sàn nhà.

Tất cả chúng tôi đều biết Kyle đang ở đâu. Ngay khi anh ta hiểu được làm thế nào con sâu-Người truy tìm đã biến đổi một cách thần kỳ thành Lacey-con người qua một đêm, anh ta đã lẩn ra phía sau. Tôi đã tưởng anh ta sẽ dẫn đầu nhóm những người đòi giết chết Người truy tìm (tôi luôn luôn giữ cái bình siêu lạnh trong tay; tôi ngủ chập chờn, bàn tay chạm vào bề mặt trơn láng của nó), nhưng không ai tìm thấy anh ta, và Jeb đã dễ dàng dập tắt được sự phản đối khi không có anh ta.

Jared là người nhận ra chiếc xe jeep đã biến mất. Và Ian là người đã liên kết hai sự vắng mặt đó với nhau.

"Anh ta đi tìm Jodi," Ian rên lên. "Còn gì khác được nữa?"

Hi vọng và tuyệt vọng. Tôi đã cho họ một, Kyle đã cho họ cái còn lại. Liệu anh ta có phản bội lại tất cả bọn họ trước cả khi họ có thể tận dụng được niềm hi vọng không?

Jared và Jeb muốn hoãn chuyến trộm lại cho đến khi chúng tôi biết liệu Kyle có thành công hay không – trong trường hợp khả quan nhất anh ta sẽ mất ba ngày, nếu Jodi của anh ta vẫn còn sống ở Oregon. Nếu anh ta có thể tìm được cô ấy ở đó.

Có một nơi khác, một cái hang khác mà chúng tôi có thể di tản tới. Một chỗ nhỏ hơn nhiều, không có nước, vì thế chúng tôi không thể trốn ở đó lâu. Họ đã tranh cãi về việc có nên chuyển tất cả mọi người tới đó bây giờ hay nên chờ.

Nhưng tôi đang vội. Tôi đã thấy cách những người khác nhìn cái bình lóng lánh trên tay tôi. Tôi đã nghe những lời thì thầm. Tôi càng giữ Người

https://thuviensach.vn

truy tìm ở đây lâu, càng có cơ hội cho ai đó sẽ giết cô ta.

Sau khi gặp Lacey, tôi đã bắt đầu thấy tội nghiệp cho Người truy tìm. Cô ta xứng đáng có được một cuộc sống êm dịu hơn, dễ dàng hơn với những Bông hoa.

Mỉa mai thay, Ian lại là người đứng về phía tôi và cùng lúc đó giúp thúc đẩy chuyến đi trộm. Anh vẫn không thấy được chuyện này sẽ dẫn tới điều gì.

Nhưng tôi biết ơn vì anh đã giúp tôi thuyết phục Jared rằng có đủ thời gian để đi trộm và trở về trước khi đưa ra quyết định về Kyle. Tôi cũng biết ơn vì anh trở về với vai trò vệ sĩ. Tôi biết tôi có thể tin tưởng Ian với chiếc bình phát sáng hơn bất kì ai khác. Anh là người duy nhất tôi đưa chiếc bình khi tôi cần đến hai tay của mình. Anh là người duy nhất có thể nhìn thấy, trong hình dáng một cái bình nhỏ, một sinh mạng cần được bảo vệ. Anh có thể nghĩ về hình dáng đó như một người bạn, một cái gì đó có thể yêu thương. Anh là đồng minh tốt nhất. Tôi rất biết ơn Ian, và rất biết ơn vì sự lơ đãng đã cứu anh thoát khỏi đau đớn, trong lúc này.

Chúng tôi phải nhanh lên, trong trường hợp Kyle đã phá hỏng mọi chuyện. Chúng tôi lại tới Phoenix lần nữa, tới một trong rất nhiều cộng đồng xung quanh thành phố trung tâm. Có một bãi đỗ tàu con thoi lớn ở phía đông nam, trong một thị trấn tên là Mesa, với vài Khu vực Hàn gắn ở gần đó. Đó là cái tôi muốn – tôi muốn cho họ càng nhiều càng tốt trước khi tôi đi. Nếu chúng tôi bắt một Người hàn gắn thì có thể chúng tôi sẽ giữ lại được những kí ức của Người hàn gắn đó trong cơ thể vật chủ con người. Ai đó hiểu về tất cả các loại thuốc và công dụng của chúng. Ai đó biết cách tốt nhất để tới được những kho cất trữ không người canh gác. Doc sẽ thích việc đó. Tôi có thể tưởng tượng tất cả những câu hỏi mà anh ta sẽ muốn hỏi chết đi được.

Đầu tiên là bãi đỗ tàu con thoi.

Tôi rất buồn vì Jeb đã lỡ mất dịp này, nhưng ông sẽ còn rất nhiều cơ hội khác trong tương lai. Mặc dù trời đã tối, một hàng dài các tàu con thoi nhỏ mũi hếch đáp xuống mặt đất trong khi những chiếc khác cất cánh trong một dòng chảy vô tận. Tôi lái chiếc xe tải cũ trong khi những người khác ở phía

https://thuviensach.vn

sau – tất nhiên, Ian phụ trách chiếc bình. Tôi vòng qua bãi đậu, ở chỗ nhìn rõ sân ga địa phương bận rộn. Rất dễ nhận ra những chiếc tàu khổng lồ, trơn láng màu trắng rời khỏi hành tinh này. Chúng không cất cánh thường xuyên như những chiếc tàu nhỏ hơn. Tất cả những gì tôi nhìn thấy là cầu tàu, không có cái nào rời đi ngay lập tức.

"Mọi thứ đều được dán nhãn," tôi báo với những người vô hình trong bóng tối ở đằng sau. "Bây giờ, đây là điều quan trọng. Tránh những chiếc tàu tới Hành tinh Dơi, và đặc biệt là Tảo Thấy. Hành tinh Tảo Thấy chỉ cách đây một hệ mặt trời – chỉ mất một thập kỉ để hoàn thành chuyến đi. Như thế là quá ngắn. Hành tinh Hoa là nơi xa nhất, và Cá heo, Gấu và Nhện đều mất ít nhất một thế kỉ để đi một chiều. Chỉ gửi các bình siêu lạnh tới đó mà thôi."

Tôi lái chầm chậm, tới gần những chiếc tàu.

"Việc này rất dễ. Họ có tất cả các loại phương tiện vận chuyển ở đây, và chúng ta hoà vào. Ôi! Tôi có thể nhìn thấy cái xe tải chở bình siêu lạnh rồi – nó cũng giống như cái chúng ta đã nhìn thấy đang dỡ hàng ở bệnh viện, Jared à. Có một người đàn ông canh chừng đám bình… Ông ta đặt chúng lên một cái xe đẩy bay[1]. Ông ta sẽ đưa chúng lên…" tôi tiến đến gần hơn nữa, cố nhìn rõ. "Phải, lên chiếc tàu này. Ngay trong cửa sập. Tôi sẽ vòng lại và hành động khi ông ta vào trong chiếc tàu." Tôi lái xe qua, quan sát hoạt cảnh trong gương chiếu hậu. Có một tấm biển sáng bên cạnh cái ống nối đầu tàu với sân ga. Tôi cười khi đọc những từ đó từ phía sau. Con tàu này sẽ tới Hành tinh Hoa. Nó được cho là sẽ tới đó.

Tôi đánh một vòng chậm rãi khi người đàn ông biến mất vào trong boong tàu.

"Sẵn sàng nào," tôi thì thầm khi lái xe vào trong bóng râm do chiếc cánh hình trụ của con tàu khổng lồ bên cạnh tạo ra. Tôi chỉ cách chiếc xe tải chở bình siêu lạnh có ba hay bốn yard. Có vài kĩ thuật viên nữa làm việc gần phía trước mặt con tàu sắp tới Hành tinh Hoa và những người khác, ở xa hơn, bên ngoài rìa đường băng cũ. Tôi sẽ chỉ là một dáng người nữa trong đêm tối mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tôi tắt động cơ và thụp xuống khỏi ghế tài xế, cố làm ra vẻ bình thường, giống như tôi chỉ đang làm công việc của mình. Tôi đi vòng quanh phía sau xe tải và mở cánh cửa một tiếng cách. Chiếc bình siêu lạnh ở ngay ngoài rìa, ngọn đèn trên nắp sáng lên một màu đỏ mờ mờ, xác nhận rằng có linh thể ở trong. Tôi cẩn thận nhấc nó lên và đóng cửa lại.

Tôi giữ bước chân bình thường khi đi bộ tới phần đuôi xe mở toang của chiếc xe tải. Nhưng hơi thở của tôi tăng lên. Việc này gây cảm giác nguy hiểm hơn so với bệnh viện, và điều đó làm tôi lo lắng. Liệu tôi có thể trông mong những con người của tôi mạo hiểm mạng sống của họ theo cách này hay không? Tôi sẽ ở đó. Tôi sẽ tự mình làm, giống như cô đang làm vậy. Đó là trong trường hợp vạn nhất mà cô phải ra đi.

Cám ơn, Mel.

Tôi phải ép buộc mình không tiếp tục liếc qua vai về phía cửa vào đang mở mà người đàn ông kia đã biến mất. Tôi khẽ đặt cái bình lên trên cùng của cột gần nhất trong chiếc xe tải. Chiếc trội thêm, một trong số hàng trăm, sẽ không bị chú ý.

“Tạm biệt,” tôi thì thầm. “Chúc cô may mắn hơn với vật chủ tiếp theo.”

Tôi bước trở lại chiếc xe tải chậm rãi hết sức có thể.

Chiếc xe tải im lặng như tờ khi tôi trở lại từ bên dưới con tàu lớn. Tôi bắt đầu lái xe ngược lại đường chúng tôi tới, trái tim tôi đập quá nhanh. Trong gương chiếu hậu của tôi, cánh cửa vẫn vắng tanh. Tôi không thấy người đàn ông xuất hiện trước khi chiếc tàu ra khỏi tầm nhìn.

Ian trèo vào chỗ ghế ngồi cho hành khách. “Trông không có vẻ khó khăn lắm.”

“Chúng ta đã rất may mắn tới kịp lúc. Lần tới các anh có thể sẽ phải chờ lâu hơn mới có cơ hội.”

Ian vươn tới để nắm tay tôi. “Em là một lá bùa may mắn.”

Tôi không trả lời.

“Giờ em có cảm thấy khá hơn khi cô ta đã an toàn không?”

“Có.”

Tôi nhìn thấy đầu anh quay ngoắt sang khi anh nghe thấy âm thanh dối trá không ngờ trong giọng tôi. Tôi không nhìn thẳng vào mắt anh.

https://thuviensach.vn

“Hãy đi bắt vài Người truy tìm nào,” tôi lẩm bẩm.

Ian im lặng và trầm tư khi chúng tôi lái xe qua khoảng cách ngắn ngủi tới một Khu vực Hàn gắn nhỏ bé.

Tôi đã nghĩ nhiệm vụ thứ hai sẽ là một thách thức, một nguy hiểm. Kế hoạch là tôi sẽ cố dẫn một hay hai Người hàn gắn ra khỏi khu vực với một cái cớ là tôi có người bạn bị thương trong xe tải – nếu các điều kiện và con số cho phép. Một cái mẹo cũ, nhưng là cái sẽ quá hiệu quả với những Người hàn gắn không biết nghi ngờ, dễ tin người này.

Sự thực là, tôi thậm chí còn không phải đi vào. Tôi đưa xe vào chỗ đỗ đúng lúc hai Người hàn gắn trung niên, một đàn ông và một phụ nữ mặc hai chiếc áo màu tím, đang đi vào trong một chiếc xe. Ca của họ vừa hết, họ đang trên đường về nhà. Chiếc xe ở ngay góc nếu nhìn từ cổng vào. Không có ai trong tầm nhìn.

Ian căng thẳng gật đầu.

Tôi dừng chiếc xe lại ngay bên cạnh xe của họ. Họ nhìn lên, đầy ngạc nhiên.

Tôi mở cửa và trượt ra ngoài. Giọng tôi khàn đi vì nước mắt, khuôn mặt méo mó vì hối hận, và việc đó đã giúp tôi lừa được họ.

“Bạn tôi đang ở đằng sau – tôi không biết anh ấy bị làm sao.”

Họ phản ứng với sự quan tâm ngay lập tức mà tôi biết là họ sẽ thể hiện. Tôi nhanh chóng mở cánh cửa sau cho họ, và họ theo vào ngay. Ian đi vòng sang phía bên kia. Jared đã sẵn sàng với clo-rô-phom.

Tôi không xem.

Chỉ mất vài giây. Jared lùa hai thân thể bất tỉnh vào sau xe, và Ian đóng sầm cánh cửa lại. Ian nhìn vào đôi mắt đẫm nước mắt của tôi một giây, rồi ngồi vào ghế lái xe.

Tôi ngồi ở ghế trước. Anh lại nắm tay tôi.

“Xin lỗi, Wanda. Anh biết việc này rất khó với em.”

“Vâng.” Anh không hề biết nó khó khăn đến thế nào, vì nhiều lý do đến thế nào.

Anh siết chặt những ngón tay tôi. “Nhưng ít nhất thì việc đó cũng suôn sẻ. Em là một bùa hộ mệnh tuyệt vời.”

https://thuviensach.vn

Quá tuyệt. Cả hai nhiệm vụ đều diễn ra quá hoàn hảo, quá nhanh. Định mệnh đang thúc giục tôi.

Anh lái xe về hướng đường cao tốc. Sau vài phút, tôi nhìn thấy tấm biển sáng, quen thuộc ở phía xa xa. Tôi hít một hơi dài và gạt nước mắt.

"Ian, anh có thể cho em một ân huệ không?"

"Bất kì điều gì em muốn."

"Em muốn ăn đồ ăn nhanh."

Anh cười lớn. "Không vấn đề gì."

Chúng tôi chuyển ghế trong bãi đỗ xe, và tôi lái lên chỗ gọi món.

"Anh muốn gì?" Tôi hỏi Ian.

"Không cần. Anh đang bị xúc động khi nhìn em làm một việc gì đó cho chính mình. Đây chắc hẳn là lần đầu tiên."

Tôi không cười với câu đùa của anh. Với tôi, đây kiểu như là bữa ăn cuối cùng – món quà cuối cùng trước khi thụ án. Tôi sẽ không rời cái hang lần nữa.

"Jared, còn anh?"

"Hai phần của bất kể cái gì em gọi,"

Vì vậy tôi gọi ba phần bơ-gơ pho mát, ba túi khoai tây chiên, và ba nước ngọt vị dâu.

Sau khi tôi lấy thức ăn của mình, Ian và tôi lại đổi chỗ để tôi có thể ăn trong khi anh lái xe.

"Eo," anh nói, khi nhìn thấy tôi nhúng khoai tây chiên vào trong cốc nước ngọt.

"Anh nên thử. Nó ngon lắm." tôi đưa cho anh một miếng khoai đẫm nước.

Anh nhún vai và lấy nó. Anh ném nó vào miệng và nhai. "Thú vị nhỉ."

Tôi cười. "Melanie cũng nghĩ là nó rất ngấy." Đó là lý do tại sao tôi tập tành cái thói quen ăn nó ngay từ đầu. Giờ nghĩ lại thì thấy thật buồn cười làm sao khi tôi làm mọi việc không giống mình để khiến cô ấy bực bội.

Tôi không thực sự đói lắm. Tôi chỉ muốn có vài hương vị nào đó mà tôi đặc biệt ghi nhớ, thêm một lần nữa. Ian ăn nốt nửa cái bánh bơ-gơ của tôi khi tôi đã no.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi về đến nhà mà không gặp tai nạn nào. Không thấy dấu hiệu nào của cuộc điều tra của những Người truy tìm. Có lẽ họ đã chấp nhận sự trùng hợp. Có lẽ họ nghĩ đó là điều không thể tránh khỏi – lang thang trong sa mạc một mình đủ lâu, và cái gì đó tồi tệ sẽ xảy ra với bạn. Chúng tôi có một câu nói tương tự như thế trên Hành tinh Mù sương: Đi qua quá nhiều cánh đồng băng một mình, bạn sẽ kết thúc trong một bữa ăn của quái vật móng vuốt. Đó là một câu dịch thô. Trong tiếng Gấu nghe nó hay hơn.

Có một nhóm đông đảo chờ đón chúng tôi.

Tôi cười nửa nhiệt tình với bạn tôi: Trudy, Geoffrey, Heath, và Heidi. Những người bạn thực sự của tôi đang ít dần. Không có Walter, không có Wes. Tôi không biết Lily ở đâu. Việc đó khiến tôi buồn. Có lẽ tôi không muốn sống trên cái hành tinh buồn thảm với quá nhiều cái chết này. Có lẽ chẳng còn gì còn tốt hơn.

Tôi cũng khá là buồn khi nhìn thấy Lucina đứng bên cạnh Lacey, với Reid và Violetta ở phía bên kia. Họ đang chuyện trò sôi nổi, có vẻ như là đang hỏi chuyện nhau. Lacey đang kẹp Freedom bên hông. Trông thằng bé không đặc biệt vui sướng về chuyện đó, nhưng nó mừng được làm một phần trong cuộc chuyện trò của người lớn đủ để nó không choài người xuống.

Tôi chưa từng được phép tới gần đứa trẻ, nhưng Lacey đã là một trong số họ. Được tin cậy.

Chúng tôi đi thẳng tới đường hầm phía nam, Jared và Ian vác hai Người hàn gắn. Ian mang người nặng hơn, người đàn ông, và mồ hôi chảy xuống khuôn mặt trắng trẻo của anh. Jeb xuỳ những người khác trở lại đường vào rồi đi theo chúng tôi.

Doc đang chờ chúng tôi trong bệnh viện của anh ta, lơ đãng xoa hai tay vào nhau, như thể đang rửa chúng.

Thời gian tiếp tục tăng tốc. Ngọn đèn sáng hơn được thắp lên. Những Người hàn gắn được cho ngậm thuốc Không đau và đặt nằm úp mặt xuống giường. Jared chỉ cho Ian cách khởi động những cái bình siêu lạnh. Họ giữ chúng sẵn sàng, Ian nhăn nhó trước cái lạnh kinh người. Doc đứng bên trên

https://thuviensach.vn

người phụ nữ, con dao mổ trong tay và thuốc men được đặt sẵn thành một hàng.

"Wanda?" anh ta hỏi.

Trái tim tôi siết lại ở bên trong một cách đau đớn. "Anh có thề không, Doc? Tất cả những điều kiện của tôi chứ? Anh có hứa với tôi bằng mạng sống của chính mình không?"

"Tôi hứa. Tôi sẽ thực hiện mọi điều kiện của cô, Wanda. Tôi thề."

"Jared?"

"Có. Chắc chắc là không giết chóc nữa, không bao giờ."

"Ian?"

"Anh sẽ bảo vệ họ bằng chính mạng sống của mình, Wanda à."

"Jeb?"

"Đây là nhà ta. Bất kì ai không thể thực hiện thoả thuận này sẽ phải ra đi."

Tôi gật đầu, những giọt nước mắt dâng lên. "Vậy thì được rồi. Hãy làm cho xong."

Doc, lại háo hức một lần nữa, cắt vào da Người truy tìm cho tới khi anh ta có thể nhìn thấy ánh sáng bạc. Anh ta nhanh chóng đặt con dao sang bên. "Giờ thì sao?"

Tôi đặt bàn tay lên tay anh ta.

"Di dọc lên đỉnh sống lưng. Anh có cảm nhận được không? Cảm nhận hình dáng của các phần cơ thể. Càng về phần đầu thì càng nhỏ lại. Okay, ở cuối cùng anh sẽ cảm nhận ba… thứ sần sùi nho nhỏ. Anh có cảm nhận được thứ tôi đang nói không?"

"Có," anh ta thở ra.

"Tốt. Chúng là những ăng-ten đầu. Bắt đầu ở đó. Giờ, hết sức nhẹ nhàng, luồn ngón tay anh xuống dưới. Tìm đường của các xúc tu. Chúng rất căng, giống như những dây lưới."

Anh ta gật đầu. Tôi dẫn anh ta tới một phần ba quãng đường, bảo anh ta làm cách nào để đếm nếu anh ta không chắc. Chúng tôi không có thời gian để đếm với tất cả đám máu đang chảy tràn ra. Tôi chắc chắn rằng cơ thể

https://thuviensach.vn

của Người hàn gắn, nếu cô ta còn ở đó, sẽ có thể giúp chúng tôi – chắc phải có cái gì đó chữa được. Tôi giúp anh ta tìm cái mố lớn nhất.

"Giờ, khẽ xoa vào cơ thể đi. Xoa bóp nhẹ nhàng."

Giọng Doc tăng lên âm vực cao nhất, hơi hoảng loạn. "Nó chuyển động."

"Thế là tốt – có nghĩa là anh đang làm đúng. Cho nó thời gian để rút lui. Chờ cho đến khi nó cuộn lại một chút, rồi cầm nó lên tay."

"Okay." Giọng anh ta rung rung.

Tôi đưa tay ra cho Ian. "Đưa tay anh cho em."

Tôi cảm thấy bàn tay Ian vòng quanh tay tôi. Tôi lật nó lại, cuộn bàn tay anh thành một cái chén, và đặt nó gần chỗ phẫu thuật của Doc.

"Đưa linh thể cho Ian – làm ơn nhẹ nhàng thôi."

Ian sẽ là một trợ lý tuyệt vời. Khi tôi đã ra đi, còn ai khác sẽ chăm sóc những người họ hàng bé nhỏ của tôi cẩn thận đến thế?

Doc đưa linh thể vào trong bàn tay chờ đợi của Ian, rồi quay lại ngay lập tức để chữa lành cơ thể con người.

Ian nhìn đăm đăm vào sợi ruy-băng trong tay anh, mặt anh chứa đầy sự ngạc nhiên thay vì căm ghét. Tôi cảm thấy bên trong ngực mình ấm lên trong khi nhìn phản ứng của anh.

"Nó đẹp thật," anh thì thầm, ngạc nhiên. Bất kể anh có cảm nhận gì với tôi, anh vẫn trong trạng thái mong chờ một con kí sinh trùng, một con rết, một con quái vật. Dọn dẹp một vài cơ thể bị cắt xẻ đã không chuẩn bị tinh thần cho anh trước vẻ đẹp này.

"Em cũng nghĩ vậy. Hãy trượt nó vào trong bình của anh."

Ian giơ linh thể đang được chứa trong lòng bàn tay anh lên một giây nữa, như để ghi nhớ hình ảnh và cảm giác của nó.

Rồi, với sự cẩn trọng tuyệt vời, anh để nó trượt vào trong bình lạnh.

Jared chỉ cho anh cách để chốt cái nắp.

Một gánh nặng rơi khỏi vai tôi.

Thế là xong. Đã quá trễ để thay đổi ý kiến. Việc này không kinh khủng như là tôi đã tưởng, bởi vì tôi cảm thấy chắc chắn là bốn con người này sẽ chăm sóc cho các linh thể như chính tôi vậy. Khi tôi đã ra đi.

https://thuviensach.vn

“Cẩn thận!” Jeb đột ngột la lên. Khẩu súng trong tay ông giơ lên, chỉ qua chỗ chúng tôi.

Chúng tôi quay về hướng nguy hiểm, và cái bình của Jared rớt xuống sàn khi anh nhảy chồm lên Người hàn gắn đàn ông, người đang quỳ trên giường, nhìn vào chúng tôi kinh hoàng. Ian vẫn còn đủ tâm trí để giữ chặt lấy cái bình của anh.

“Clo-rô-phom,” Jared gào lên khi anh xử trí Người hàn gắn, dằn ông ta xuống giường. Nhưng đã quá trễ.

Người hàn gắn nhìn thẳng vào mặt tôi, khuôn mặt ông ta như trẻ nhỏ trong lúc hoang mang. Tôi biết tại sao đôi mắt ông ta lại nhìn vào tôi – ánh sáng từ ngọn đèn nhảy múa trong cả mắt ông ta và mắt tôi, tạo ra những tia sáng như kim cương trên tường.

“Tại sao?” ông ta hỏi tôi.

Rồi khuôn mặt ông ta trở nên trống rỗng, và cơ thể ông ta sụm xuống, không hề phản kháng, trên chiếc giường. Hai dòng máu chảy ra từ lỗ mũi.

“Không!” tôi thét lên, lao về phía thân thể bất động của ông ta, biết rằng đã quá trễ rồi. “Không!”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Lãng Quên

“E lizabeth?” tôi hỏi. “Anne? Karen? Tên bà là gì? Cố lên. Tôi biết là bà biết mà.”

“E

Cơ thể của Người hàn gắn vẫn còn mềm oặt ở trên giường. Rất nhiều thời gian đã trôi qua – bao lâu, tôi không chắc lắm. Hàng giờ đồng hồ. Tôi vẫn chưa ngủ, mặc dù mặt trời đã lên cao trên bầu trời. Doc đã trèo lên trên núi để kéo mấy miếng bạt ra, và mặt trời chiếu những tia sáng chói loá qua mấy cái lỗ trên trần nhà, làm cháy da tôi. Tôi di chuyển người phụ nữ không tên để mặt bà ấy ra khỏi tầm ánh nắng. Giờ tôi khẽ chạm vào mặt bà ấy, vuốt mái tóc mềm mại màu nâu điểm bạc ra khỏi mặt bà.

“Julie? Brittany? Angela? Patricia? Tôi đã gần đúng chưa? Nói với tôi đi. Xin bà?”

Tất cả mọi người trừ Doc đã đi ra từ vài giờ trước, chỉ còn Doc vẫn ngáy khe khẽ trên chiếc giường đặt ở góc tối nhất trong bệnh viện. Một vài người đi để chôn cất cơ thể vật chủ chúng tôi đã mất. Tôi co rúm lại, nghĩ về câu hỏi hoang mang của ông ta, và cái cách khuôn mặt ấy đột nhiên trở nên trống rỗng.

Tại sao? Ông ta đã hỏi tôi.

Tôi vô cùng mong ước linh thể đó đã đợi nghe câu trả lời, để tôi có thể cố gắng giải thích với ông ta. Thậm chí có khi ông ta còn hiểu tôi. Rút cuộc, đến cuối cùng thì có gì còn quan trọng hơn cả tình yêu? Đối với một linh thể, đó chẳng phải là mấu chốt của tất cả mọi thứ hay sao? Và tình yêu sẽ là câu trả lời của tôi. Có lẽ, nếu ông ta đã chờ, ông ta sẽ nhìn thấy sự thật

https://thuviensach.vn

trong đó. Nếu ông ta thực sự hiểu, tôi chắc rằng ông ta sẽ để cho cơ thể con người đó được sống.

Mặc dù yêu cầu đó có thể chẳng mấy hợp lý với ông ta. Cơ thể đó là cơ thể của ông ta, không phải là một thực thể tách biệt. Việc tự sát của ông ta chỉ đơn giản là giết chết chính mình, không phải là sát nhân. Chỉ có một cuộc sống bị kết liễu. Và có lẽ ông ta đã đúng.

Ít nhất các linh thể đã sống sót. Ánh đèn trên chiếc bình của ông ta cũng sáng màu đỏ bên cạnh bình của bà ta; tôi không thể đòi hỏi bằng chứng nào vĩ đại hơn điều này đối với sự cam kết của những con người của tôi, họ đã tha mạng cho ông ta.

"Mary? Margaret? Susan? Jill?"

Mặc dù Doc đã ngủ và tôi thì ở một mình, tôi có thể cảm nhận được dư âm sự căng thẳng của những người khác còn ở lại; nó vẫn lơ lửng trong không khí.

Sự căng thẳng còn ở lại là vì người phụ nữ vẫn không tỉnh dậy sau khi clo-rô-phom đã hết tác dụng. Bà ta không cử động. Bà ta vẫn thở, trái tim vẫn đập, nhưng không phản ứng với bất kì nỗ lực đánh thức nào của Doc.

Liệu có quá muộn không? Liệu bà ta đã biến mất chưa? Đã ra đi chưa? Đã chết giống như cơ thể người đàn ông?

Liệu tất cả họ có như vậy không? Có phải chỉ rất ít người, giống như vật chủ của Người truy tìm, Lacey, và Melanie – những kẻ ưa gào thét, những kẻ nổi loạn – là còn có thể được mang trở lại? Có phải tất cả mọi người đã ra đi rồi không?

Có phải Lacey là một hiện tượng không bình thường? Liệu Melanie có trở lại giống như trước kia… hay thậm chí cả việc đó cũng còn cần phải xem đã?

Tôi không biến mất. Tôi vẫn ở đây. Nhưng giọng nói tinh thần của Mel có vẻ chống chế. Cô ấy cũng lo lắng.

Phải, cô đang ở đây. Và cô sẽ ở lại đây, tôi hứa hẹn.

Với một tiếng thở dài, tôi trở lại với những nỗ lực của mình. Những nỗ lực vô ích?

https://thuviensach.vn

“Tôi biết bà có một cái tên,” tôi bảo người phụ nữ. “Có phải là Rebecca không? Alexandra? Olivia? Cái gì đó đơn giản hơn, có lẽ là… Jane? Jean? Joan?”

Còn hơn là không có gì, tôi ủ ê nghĩ. Ít nhất tôi đã cho họ một con đường để giúp chính mình nếu họ lỡ có bị bắt. Nếu không giúp được ai thì tôi cũng có thể giúp được những người nổi loạn.

Nhưng có vẻ như thế vẫn không đủ.

“Bà chẳng cho tôi mấy việc để làm cả,” tôi lẩm bẩm. Tôi nắm bàn tay bà ta bằng cả hai tay mình, khẽ chà xát nó. “Sẽ thực là tuyệt nếu bà cố gắng một chút. Những bạn bè của tôi cũng đủ phiền muộn rồi. Họ cần một chút tin tốt lành. Hơn nữa, với việc Kyle vẫn còn mất tích… Sẽ khó mà di tản mọi người nếu không mang bà theo được. Tôi biết bà muốn giúp. Ở đây có gia đình của bà, bà biết không. Những người này là đồng loại của bà. Họ rất tốt. Phần lớn bọn họ. Bà sẽ thích họ.”

Khuôn mặt hơi nhăn nheo vẫn còn trống rỗng vì hôn mê. Bà ta khá đẹp theo một cách kín đáo – những đường nét của bà rất cân đối trên khuôn mặt hình ô van. Bốn mươi lăm, hoặc trẻ hoặc già hơn một chút. Khó mà nói được khi không có biểu hiện gì trên nét mặt của bà ta.

“Họ cần bà,” tôi tiếp tục, giờ là cầu xin. “Bà có thể giúp họ. Bà biết quá nhiều thứ mà tôi không bao giờ biết được. Doc đã rất cố gắng. Anh ta xứng đáng được một chút giúp đỡ. Anh ta là một người tốt. Giờ bà đã làm Người hàn gắn được một thời gian rồi; hẳn là một chút quan tâm tới sức khoẻ của người khác đã tiêm nhiễm vào bà rồi chứ. Bà sẽ thích Doc thôi, tôi nghĩ vậy.

“Tên bà có phải là Sarah không? Emily? Kristin?”

Tôi vuốt ve chỗ má mềm mại của bà ta, nhưng không có phản ứng gì, vì thế tôi lại nắm bàn tay èo uột của bà. Tôi nhìn vào bầu trời xanh qua những cái lỗ trên trần nhà cao vọi. Trí óc vẩn vơ.

“Tôi tự hỏi họ sẽ làm gì nếu Kyle không bao giờ quay lại. Họ sẽ trốn tránh bao lâu? Liệu họ có phải đi tìm một ngôi nhà mới ở chỗ nào khác không? Có quá nhiều người… Sẽ không dễ dàng gì. Tôi ước gì tôi có thể

https://thuviensach.vn

giúp được họ, nhưng thậm chí cả khi tôi có thể ở lại, tôi cũng chẳng biết làm thế nào.

"Có lẽ họ sẽ ở lại đây được… bằng cách nào đó. Có lẽ Kyle sẽ không làm hỏng chuyện." Tôi cười mà chẳng có chút hài hước nào, khi nghĩ về tỷ lệ may mắn. Kyle không phải là một người cẩn trọng. Tuy nhiên, cho đến khi giải quyết được tình trạng đó, tôi vẫn còn được cần đến. Có lẽ, nếu có những Người truy tìm đang điều tra, họ sẽ cần đến đôi mắt kim chỉ nam của tôi. Việc đó có thể mất một thời gian dài, và nó khiến tôi cảm thấy ấm hơn cả ánh mặt trời trên da. Khiến tôi cảm thấy biết ơn vì Kyle là một người hung hăng và ích kỷ. Còn bao lâu nữa chúng tôi mới chắc chắn là chúng tôi an toàn?

"Tôi tự hỏi khi trời lạnh thì ở đây sẽ thế nào. Tôi gần như không nhớ được cảm giác lạnh giá. Và nếu trời mưa thì sao? Chắc đôi lúc ở đây cũng phải có mưa chứ hả? Với tất cả những cái lỗ trên mái nhà này, chắc phải ẩm ướt lắm. Tôi thắc mắc lúc đó thì mọi người sẽ ngủ ở đâu nhỉ." Tôi thở dài. "Có lẽ tôi sẽ có cơ hội tìm ra. Mặc dù có khi không nên cá. Bà không tò mò chút nào sao? Nếu bà tỉnh dậy, bà có thể có được những câu trả lời. Tôi thì rất tò mò. Có lẽ tôi sẽ hỏi Ian chuyện đó. Thật buồn cười khi tưởng tượng ra sự thay đổi ở nơi này… Tôi đoán mùa hè không thể kéo dài mãi mãi."

Những ngón tay của bà ta giật một giây trong tay tôi.

Tôi bị bất ngờ bởi vì tâm trí tôi đã lang thang xa khỏi người phụ nữ trên chiếc giường, đã bắt đầu chìm dần vào trong khoảng u uẩn mà gần đây tôi luôn thấy thật tiện lợi.

Có lẽ tôi đã tưởng tượng ra cử động đó.

"Tôi đã nói gì khiến bà quan tâm hả? Tôi đang nói về cái gì nhỉ?" tôi nghĩ thật nhanh, quan sát khuôn mặt bà. "Có phải là cơn mưa không? Hay là ý tưởng về sự thay đổi? Thay đổi? Bà sẽ có rất nhiều cái đó trong tương lai, phải không? Nhưng mà bà phải tỉnh dậy trước đã." Khuôn mặt bà ta trống rỗng, bàn tay không cử động.

"Vậy là bà không quan tâm tới sự thay đổi. Tôi không thể nói là tôi đổ lỗi cho bà được. Tôi cũng không muốn có sự thay đổi. Bà có giống tôi không? Bà có ước rằng mùa hè sẽ kéo dài không?"

https://thuviensach.vn

Nếu tôi không quan sát khuôn mặt bà ta sát đến thế, thì tôi đã không nhìn thấy cái nháy nhỏ xíu trên mí mắt bà ta.

"Bà thích mùa hè, phải không?" tôi hỏi đầy hi vọng.

Đôi môi bà ta khẽ nhếch lên.

"Summer (Mùa hè)?"

Bàn tay bà ta run run.

"Đó có phải là tên bà không – Summer? Summer? Một cái tên đẹp."

Bàn tay bà ta siết lại thành nắm đấm, và môi bà ta mở ra.

"Trở lại đi, Summer. Tôi biết bà có thể làm được. Summer? Nghe tôi đi, Summer. Mở mắt ra đi, Summer."

Đôi mắt bà ta nhanh chóng chớp chớp.

"Doc!" tôi gọi với qua vai. "Doc, tỉnh dậy!"

"Hử?"

"Tôi nghĩ bà ta sắp tỉnh!" tôi quay trở lại với người phụ nữ. "Tiếp tục đi, Summer. Bà có thể làm được. Tôi biết là rất khó. Summer, Summer, Summer. Mở mắt ra."

Khuôn mặt bà ta nhăn lại – có phải bà ta đang đau đớn không?

"Mang Không đau đến đây, Doc. Nhanh lên."

Người phụ nữ siết chặt tay tôi, và mắt bà ta mở ra. Lúc đầu chúng không tập trung, chỉ xoay tròn quanh cái hang sáng sủa. Hình ảnh chỗ này chắc phải là một thứ kì lạ, không ngờ với bà ta.

"Bà sẽ ổn cả, Summer à. Bà sẽ ổn. Bà có nghe thấy tôi không, Summer?"

Đôi mắt bà ta trở lại chỗ tôi, hai đồng tử co lại. Bà ta nhìn chằm chằm, say sưa vào mặt tôi. Rồi bà ta tránh xa khỏi tôi, vặn vẹo trên chiếc giường để trốn thoát. Một tiếng khóc nhỏ, khàn khàn sợ hãi bật ra khỏi môi bà.

"Không, không, không," bà ta khóc. "Đừng làm thế nữa."

"Doc!"

Anh ta đã ở đó, phía bên kia của chiếc giường, giống như lúc chúng tôi đang phẫu thuật.

"Không sao, thưa bà," anh ta trấn an bà. "Không ai làm hại bà ở đây hết."

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ nhắm chặt mắt lại, và bà ta thu mình trên chiếc đệm mỏng.

“Tôi nghĩ tên bà ấy là Summer.”

Anh ta liếc về phía tôi rồi nhăn mặt. “Mắt, Wanda,” anh ta thở hắt ra.

Tôi chớp mắt và nhận ra mặt trời đang chiếu lên mặt tôi. “Ôi.” Tôi để cho người phụ nữ đó kéo tay ra.

“Đừng, làm ơn,” bà ta van xin. “Không phải lần nữa.”

“Suỵt,” Doc lẩm bẩm. “Summer? Mọi người gọi tôi là Doc. Sẽ không có ai làm bất kì điều gì với bà cả. Bà sẽ ổn.”

Tôi tránh đi khỏi chỗ họ, vào trong bóng râm.

“Đừng gọi tôi như vậy!” người phụ nữ nức nở. “Đó không phải là tên tôi! Đó là tên cô ta, cô ta! Đừng có gọi nó một lần nữa!”

Tôi đã gọi sai tên.

Mel phản đối mặc cảm tội lỗi trào qua tôi. Đó không phải là lỗi tại cô. Summer cũng là một cái tên của con người.

“Tất nhiên là không rồi,” Doc hứa. “Bà tên là gì?”

“Tôi – tôi – tôi không biết!” bà ta gào lên. “Chuyện gì đã xảy ra? Tôi là ai? Đừng bắt tôi phải làm một người khác nữa.”

Bà ta tung người lên và quẫy đạp ở trên giường.

“Bình tĩnh nào; sẽ ổn cả thôi, tôi hứa. Không ai bắt bà phải làm người khác ngoài chính bản thân bà nữa, và bà sẽ nhớ lại tên mình thôi. Nó sẽ quay trở lại.”

“Anh là ai?” bà ta hỏi. “Cô ta là ai? Cô ta giống như… giống như tôi trước đây. Tôi đã thấy mắt cô ta!” “Tôi là Doc. Và tôi là con người, cũng như bà. Thấy không?” Anh ta chuyển mặt mình ra chỗ ánh sáng và chớp mắt với bà ta. “Cả hai chúng ta đều đang là chính mình. Có rất nhiều con người ở đây. Họ sẽ rất vui được gặp bà.”

Bà ta lại co rúm. “Con người! Tôi sợ con người!”

“Không, bà không sợ. Cái… người đã từng ở trong cơ thể bà rất sợ con người. Bà đã là một linh thể, có nhớ không? Và nhớ đến trước lúc đó, trước khi cô ta ở đó? Bà đã là một con người, và giờ bà lại là một con người.”

https://thuviensach.vn

“Tôi không thể nhớ được tên mình,” bà ta bảo với bác sĩ bằng giọng hoảng sợ.

“Tôi biết. Nó sẽ quay trở lại.”

“Anh là một bác sĩ?”

“Đúng vậy.”

“Tôi đã là… cô ta cũng là bác sĩ. Một… Người hàn gắn. Giống như bác sĩ. Cô ta là Summer Song (Bài hát mùa hè). Tôi là ai?”

“Chúng ta sẽ tìm ra. Tôi hứa với bà.”

Tôi dợm bước về phía lối ra. Trudy sẽ là người thích hợp để giúp Doc, hay có lẽ là Heidi. Ai đó với khuôn mặt bình tĩnh.

“Cô ta không phải là con người!” người phụ nữ thì thào khẩn cấp với Doc, đôi mắt bà ta bị cử động của tôi gây chú ý.

“Cô ấy là một người bạn; đừng sợ. Cô ấy đã giúp mang bà trở lại.”

“Summer Song đâu? Cô ta đã rất sợ hãi. Có những con người…”

Tôi bước ra khỏi cửa trong khi bà ta bị sao lãng.

Tôi nghe thấy tiếng Doc trả lời câu hỏi đằng sau lưng tôi. “Cô ấy đang đi tới một hành tinh khác. Bà có nhớ cô ấy từ đâu tới trước khi ở đây không?”

Từ cái tên tôi có thể đoán được câu trả lời của bà ta.

“Cô ta… đã là một Dơi? Cô ta có thể bay… Có thể hát… Tôi nhớ… nhưng không phải… ở đây. Tôi đang ở đâu?”

Tôi nhanh chóng đi xuống hành lang để tìm người giúp Doc. Tôi ngạc nhiên khi trông thấy ánh sáng trong cái hang lớn trước mặt – ngạc nhiên bởi vì nó quá yên tĩnh. Thường thường bạn có thể nghe thấy những giọng nói trước cả khi bạn nhìn thấy ánh sáng. Bây giờ đang là giữa ban ngày. Đáng lẽ phải có ai đó trong căn hầm vườn lớn, cho dù chỉ là đi ngang qua thôi.

Tôi bước vào trong căn phòng sáng trưng, và không gian rộng lớn đó trống không.

Những dây leo mới nhú của những cây dưa vàng có màu xanh đậm, tối màu hơn cả mặt đất khô cằn từ đó chúng mọc lên. Mặt đất quá khô – những chiếc thùng tưới được đặt ở đó để sẵn sàng ứng cứu, những cái ống nằm

https://thuviensach.vn

dọc theo luống cày. Nhưng không có ai điều khiển cái máy thô sơ ấy. Nó nằm lăn lóc ở một bên cánh đồng.

Tôi đứng im bất động, cố nghe ngóng cái gì đó. Cả cái hang rộng lớn im lặng như tờ, và sự im lặng báo điềm gở. Mọi người đâu cả rồi?

Có phải họ đã di tản mà không cần tôi? Một nỗi sợ hãi và tổn thương trào qua tôi. Nhưng tất nhiên họ sẽ không rời đi mà không có Doc. Họ sẽ không bao giờ bỏ Doc. Tôi muốn nhào trở lại đường hầm dài và đảm bảo là cả Doc cũng không biến mất.

Họ cũng sẽ không đi mà không có chúng ta, ngốc ơi. Jared và Jamie và Ian sẽ không bỏ lại chúng ta.

Cô nói đúng. Cô nói đúng. Hãy… kiểm tra trong bếp?

Tôi chạy xuống hành lang im ắng, càng ngày càng lo lắng vì sự im lặng vẫn tiếp diễn. Có lẽ chỉ là do tưởng tượng của tôi, và tiếng mạch đập quá to trong tai tôi. Tất nhiên phải có cái gì để lắng nghe chứ. Nếu tôi bình tĩnh lại và thở chậm lại, tôi có thể nghe được các giọng nói.

Nhưng tôi đã tới căn bếp và nó cũng trống rỗng. Không có người. Trên bàn, những bữa trưa mới ăn được một nửa bị bỏ lại. Bơ lạc còn dính trên những miếng bánh mỳ cuối cùng. Táo và những chai sô đa ấm.

Dạ dày tôi nhắc tôi nhớ rằng suốt cả ngày hôm nay tôi đã không ăn gì, nhưng tôi gần như không chú ý tới cái bụng sôi lên vì đói.

Nỗi hoảng loạn của tôi lớn hơn rất nhiều.

Lỡ… lỡ họ không kịp di tản thì sao?

Không! Mel hổn hển. Không, chúng ta sẽ phải nghe thấy gì chứ! Ai đó chắc phải… hay phải có… Họ sẽ vẫn còn ở đây, tìm kiếm chúng ta. Họ sẽ không từ bỏ cho đến khi đã kiểm tra hết mọi ngóc ngách. Vì thế không thể như vậy được.

Trừ khi bây giờ họ đang tìm kiếm chúng ta.

Tôi quay lại cửa ra vào, mắt đảo vào trong bóng tối.

Tôi phải cảnh báo Doc. Chúng tôi phải ra khỏi đây nếu chúng tôi là hai người cuối cùng.

Không! Họ không thể ra đi được! Jamie, Jared… Khuôn mặt họ quá rõ ràng, như thể họ được dán vào phía trong mí mắt tôi vậy.

https://thuviensach.vn

Và cả khuôn mặt của Ian, khi tôi thêm những bức ảnh của chính mình vào của cô ấy. Jeb, Trudy, Lily, Heath, Geoffrey. Chúng ta sẽ đưa họ trở lại, tôi thề. Chúng ta sẽ lần theo họ từng người một và cướp lại họ! Tôi sẽ không để họ cướp mất gia đình tôi!

Nếu tôi có bất kì nghi ngờ nào về việc tôi đứng về phe ai, thì giây phút đó đã xoá nhoà chúng hoàn toàn. Tôi không bao giờ cảm thấy hung hăng như thế trong suốt những kiếp sống của mình. Hai hàm răng tôi nghiến chặt, va vào nhau thành tiếng.

Và rồi có một âm thanh, tiếng những giọng nói mà tôi đã quá sức sốt ruột muốn được nghe, vọng lại từ dưới đường hầm tới chỗ chúng tôi làm tôi nín thở. Tôi khẽ trượt tới bức tường và ấn mình vào trong bóng tối ở đó, lắng nghe.

Khu vườn lớn. Cô có thể nghe những tiếng vọng từ đó.

Nghe như là một nhóm lớn.

Phải. Nhưng người của cô hay của tôi?

Của chúng ta hay của họ, cô ấy chỉnh lại.

Tôi rón rén đi xuống đường hầm, vẫn ẩn mình trong bóng tối. Giờ chúng tôi có thể nghe thấy những giọng nói rõ hơn, và một vài giọng nói rất thân quen. Điều đó có nghĩa gì không? Những Người truy tìm đã được huấn luyện cần bao lâu để thực hiện một cuộc sát nhập?

Và rồi, khi tôi tới miệng hang lớn, âm thanh trở nên rõ ràng hơn, và sự nhẹ nhõm ào qua tôi – bởi vì tiếng rì rầm đó cũng giống y hệt như ngày đầu tiên tôi tới đây. Sự giận dữ chết người.

Chắc chắn phải là giọng của con người.

Chắc là Kyle đã trở về.

Niềm vui đối chọi lại với nỗi đau khi tôi nhanh chóng bước vào ánh sáng mặt trời để nhìn xem chuyện gì đang xảy ra. Vui bởi vì con người của tôi đã an toàn. Và đau đớn bởi vì nếu Kyle đã an toàn trở về, thì…

Cô vẫn được cần đến, Wanda à. Nhiều hơn tôi nhiều.

Tôi chắc tôi có thể tìm được cớ mãi, Mel à. Sẽ luôn có một lý do nào đấy.

Vậy thì ở lại đi.

https://thuviensach.vn

Để cô làm tù nhân của tôi ư?

Chúng tôi ngừng tranh cãi khi đánh giá tình cảnh ở trong hang.

Kyle đã trở lại – người dễ nhận ra nhất, người cao nhất trong đám đông, người duy nhất đối mặt với tôi. Anh ta bị đám đông dồn vào chân tường xa nhất. Mặc dù anh ta đã gây ra những âm thanh giận dữ, anh ta không phải là nguồn của nó. Khuôn mặt anh ta cầu hoà, van xin. Anh ta giơ hai cánh tay ra hai bên, lòng bàn tay hướng vào lưng, như thể có cái gì đó đằng sau lưng anh ta mà anh ta đang cố bảo vệ.

"Làm ơn bình tĩnh lại đi, okay?" Giọng nói trầm trầm của anh ta cao hơn tiếng đám đông. "Lùi lại, Jared, anh đang làm cô ấy sợ!"

Một thoáng tóc đen đằng sau khuỷu tay anh ta – một khuôn mặt lạ lẫm, với đôi mắt đen mở to sợ hãi, nhìn lén ra đám đông.

Jared ở gần Kyle nhất. Tôi có thể thấy gáy của anh đang đỏ rực. Jamie bám lấy một cánh tay anh, kéo anh lại. Ian ở phía bên kia, hai tay khoanh trước ngực, những cơ bắp ở ngực anh căng lên kiềm chế. Đằng sau họ, tất cả những người khác ngoại trừ Doc và Jeb tập trung lại trong một đám đông giận dữ. Họ thúc Jared và Ian, nói to lên những câu hỏi tức giận.

"Cậu nghĩ gì thế hả?"

"Làm sao cậu dám?

"Tại sao cậu lại quay lại chứ?"

Jeb đang ở góc đằng sau, chỉ đứng nhìn.

Mái tóc sáng của Sharon làm tôi chú ý. Tôi ngạc nhiên khi thấy chị ta, cùng với Maggie, ngay ở trung tâm đám đông. Cả hai người họ đều tham gia rất ít vào cuộc sống nơi đây kể từ khi Doc và tôi chữa lành cho Jamie. Chưa bao giờ họ đứng giữa cái gì cả.

Đây là một trận đánh nhau, Mel đoán. Họ không thoải mái với hạnh phúc, nhưng lại rất quen thân với tức giận.

Tôi nghĩ có thể cô ấy nói đúng. Thật là…buồn bực.

Tôi nghe thấy một giọng the thé cũng đang ném ra vài câu hỏi giận dữ và nhận ra rằng Lacey cũng là một phần của đám đông.

"Wanda?" giọng Kyle lại vượt trên đám đông một lần nữa, và tôi nhìn lên thấy đôi mắt xanh sâu thẳm của anh ta đang khoá chặt vào tôi. "Cô đây

https://thuviensach.vn

rồi! Cô làm ơn tới đây và giúp tôi một chút được không?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Gắn Bó

Jeb dẹp đám đông cho tôi, đẩy mọi người sang bên bằng khẩu súng của ông như thể họ là cừu và khẩu súng là chiếc gậy của người chăn cừu.

J

“Đủ rồi,” ông quát những ai vẫn còn phàn nàn. “Mấy người sẽ có cơ hội để chửi mắng cậu ta sau. Tất cả chúng ta đều sẽ có cơ hội. Hãy giải quyết chuyện này trước đã, okay? Để ta qua.”

Từ khoé mắt, tôi thấy Sharon và Maggie lùi lại phía sau đám đông, tan biến đi trước sự phục hồi của lý lẽ. Thực ra, hơn bất kì điều gì khác, là tránh khỏi những gì dính dáng tới tôi.

Cả hai người vẫn tiếp tục lườm nguýt Kyle sau khi đã khoá móng vuốt lại.

Jared và Ian là hai người cuối cùng Jeb đẩy sang bên. Tôi chạm vào cả hai cánh tay họ khi đi ngang qua, hi vọng giúp họ bình tĩnh lại.

“Okay, Kyle,” Jeb nói, vỗ vỗ báng súng vào lòng bàn tay ông. “Đừng có cố biện hộ làm gì, bởi vì chẳng có lý do nào hết. Giờ ta thực sự bị giằng xé giữa việc sút cậu ra ngoài và bắn cậu.”

Khuôn mặt nhỏ, nhợt nhạt dưới lớp da rám nắng đậm của cô gái ló ra khỏi khuỷu tay Kyle lần nữa với mái tóc xoăn dài hợp mốt màu đen. Miệng cô gái há hốc kinh hoàng, đôi mắt đen của cô ấy hoảng loạn. Tôi nghĩ tôi có thể nhìn thấy một chút lấp lánh trong đôi mắt ấy, một ánh bạc đằng sau màu đen.

“Nhưng ngay lúc này, hãy làm mọi người bình tĩnh lại đã.” Jeb quay lại, khẩu súng để ngang người, và đột nhiên trông như là ông đang canh gác

https://thuviensach.vn

cho Kyle và khuôn mặt nhỏ bé đằng sau anh ta vậy. Ông lườm đám đông. “Kyle có khách, và mấy người đang làm cô bé sợ chết khiếp đấy. Ta nghĩ tất cả các vị có thể cư xử đàng hoàng hơn một chút. Giờ, tất cả mọi người ra ngoài và đi làm cái gì đó có ích đi. Đám dưa của ta đang chết khát. Ai đó phải làm gì đó, nghe rõ chưa?”

Ông chờ cho đến khi đám đông rì rầm chầm chậm tản ra. Giờ khi tôi đã nhìn được mặt họ, tôi có thể nói rằng dù thế nào họ cũng đã vượt qua chuyện này rồi. Việc này không tệ lắm, sau những gì mà họ sợ hãi suốt mấy ngày qua. Phải, Kyle là một tên ngốc chỉ biết đến mình, dường như mặt họ đang nói lên điều đó, nhưng ít nhất anh ta đã quay lại, không có gì bị đe doạ. Không di tản, không có mối nguy từ những Người truy tìm. Dù sao thì cũng không hơn lúc bình thường. Anh ta đã mang về một con sâu khác, nhưng rồi, chẳng phải thời gian này trong hang đầy sâu hay sao?

Nó chỉ không còn là việc gây sốc như trước nữa.

Rất nhiều người trở lại với bữa trưa dang dở của họ, những người khác trở lại với thùng tưới, những người khác về phòng. Rất nhanh chỉ còn lại Jared, Ian, và Jamie ở lại bên cạnh tôi (Mình phát hiện ra có vẻ nv chính trong truyện rất ít đến lượt phải làm việc, toàn có thời gian nhởn nhơ, haha). Jeb nhìn vào ba người đó với khuôn mặt bực bội; miệng ông há ra, nhưng trước khi ông có thể ra lệnh cho họ đi ra lần nữa, Ian đã nắm lấy tay tôi, rồi Jamie nắm lấy tay kia. Tôi cảm thấy một bàn tay khác ở cổ tay mình, ngay trên tay Jamie.

Jared.

Jeb đảo mắt trước cách họ gắn chính họ vào tôi để tránh bị tống ra, rồi ông quay lưng lại chúng tôi.

“Cám ơn, Jeb,” Kyle nói.

“Câm đi, Kyle. Câm miệng thối của cậu lại. Ta cực kì nghiêm túc về chuyện bắn cậu đó, đồ giòi bọ vô dụng.”

Có một tiếng khóc thút thít đằng sau lưng Kyle.

“Okay, Jeb. Nhưng bác có thể để giành những lời đe doạ giết người đến khi chúng ta ở riêng được không. Cô ấy sợ hãi đủ rồi. Bác có nhớ những chuyện thế này đã khiến Wanda sợ đến thế nào không.” (ai gây ra chứ hả?)

https://thuviensach.vn

Kyle cười với tôi – tôi cảm thấy sự choáng váng lướt qua mặt mình để phản ứng lại anh ta – và rồi anh ta quay sang cô gái đang trốn sau lưng mình với biểu cảm dịu dàng nhất mà tôi từng thấy trên mặt anh ta. “Thấy không, Sunny? Đây là Wanda, người mà tôi đã kể với em. Cô ấy sẽ giúp chúng ta – cô ấy sẽ không để ai làm hại em, giống như tôi.”

Cô gái – mà cô ấy đã là một phụ nữ chưa nhỉ? Cô ấy rất nhỏ, nhưng đã phảng phất những đường cong trên người cô ấy ám chỉ rằng cô ấy trưởng thành nhiều hơn kích thước của mình – nhìn chằm chằm vào tôi, đôi mắt mở to sợ hãi. Kyle đặt cánh tay anh ta quanh eo cô ấy, và cô ấy để anh ta kéo mình vào một bên người anh ta. Cô ấy bám lấy chỗ đó, như thể anh ta là một cái mỏ neo, một phao cứu sinh của cô ấy vậy.

“Kyle nói đúng.” Tôi chưa từng nghĩ tôi sẽ nói câu đó. “Tôi sẽ không để ai làm hại em. Tên em là Sunny phải không?” tôi khẽ khàng hỏi.

Đôi mắt cô gái liếc nhanh lên mặt Kyle.

“Không sao. Em không cần phải sợ Wanda. Cô ấy cũng giống như em.” Anh ta quay sang tôi. “Tên thật của cô ấy dài hơn – cái gì đó về băng.”

“Sunlight Passing Through the Ice,” (Ánh mặt trời lướt qua mặt băng) cô ấy thì thầm với tôi.

Tôi nhìn thấy mắt Jeb sáng lên với sự tò mò không dập tắt được của ông.

“Mặc dù vậy cô ấy không phiền khi bị gọi là Sunny. Cô ấy nói thế cũng hay,” Kyle đảm bảo với tôi.

Sunny gật đầu. Đôi mắt cô ấy đáo từ mặt tôi trở lại mặt Kyle và ngược lại. Những người đàn ông khác hoàn toàn im lặng và bất động. Tôi có thể thấy là cái vòng người nhỏ bình tĩnh đã xoa dịu cô ấy một chút. Cô ấy chắc phải cảm thấy sự thay đổi trong bầu không khí. Không có chút ác ý nào nhắm vào cô ấy, không có một tí nào.

“Tôi cũng đã từng là một Gấu, Sunny à,” tôi bảo cô ấy, cố làm cô ấy cảm thấy thoải mái hơn một chút. “Lúc đó họ gọi tôi là Lives in the Stars. Ở đây là Wanderer.”

“Lives in the Stars,” cô ấy thì thào, vì lý do gì đó đôi mắt cô ấy lại mở to hơn một cách không thể nào tin được. “Rides the Beast.”

https://thuviensach.vn

Tôi nén lại một tiếng rên. “Tôi đoán em đã sống ở thành phố pha lê thứ hai.”

“Vâng. Tôi đã nghe câu chuyện đó rất nhiều lần…”

“Em có thích làm một Gấu không, Sunny?” tôi vội hỏi. Tôi không thực sự muốn đào sâu vào tiểu sử của mình lúc này. “Em có hạnh phúc ở đó không?”

Khuôn mặt cô ấy nhăn nhó trước những câu hỏi của tôi; đôi mắt cô ấy khoá vào mặt Kyle và đong đầy nước mắt.

“Tôi xin lỗi,” tôi xin lỗi ngay lập tức, cũng nhìn vào Kyle để chờ một lời giải thích.

Anh ta vỗ vào cánh tay cô ấy. “Đừng sợ. Em sẽ không bị đau. Tôi hứa.” Tôi gần như không thể nghe rõ câu trả lời thì thào của cô ấy. “Nhưng tôi thích ở đây. Tôi muốn nói vậy.”

Những lời của cô ấy làm một cục nghẹn dâng lên cổ họng tôi.

“Tôi biết, Sunny. Tôi biết rồi.” Kyle đặt bàn tay lên gáy cô ấy và ôm cô ấy vào ngực mình trong một cử chỉ dịu dàng đến nỗi khiến mắt tôi nhức nhối.

Jeb hắng giọng, Sunny giật mình và co rúm lại. Thật dễ dàng tưởng tượng ra trạng thái bấn loạn mà cô ấy đang gặp phải. Linh thể không được sinh ra để đối mặt với bạo lực và kinh hoàng.

Tôi nhớ lại rất lâu trước đây khi Jared thẩm vấn tôi; anh đã hỏi tôi có giống những linh thể khác không. Tôi không giống, và cả linh thể khác mà họ phải xử lý, Người truy tìm của tôi cũng không. Tuy nhiên, dường như Sunny lại càng nhấn mạnh tố chất dịu dàng, nhút nhát của giống loài tôi; chúng tôi chỉ mạnh mẽ khi trong số lượng áp đảo mà thôi.

“Xin lỗi, Sunny,” Jeb nói. “Không định làm cháu sợ hãi đâu. Có lẽ chúng ta nên ra khỏi đây.” Đôi mắt ông quét qua hang động, nơi vài người vẫn còn nấn ná ở lối ra, trố mắt ra nhìn chúng tôi. Ông lườm Reid và Lucina, và họ lẩn xuống hành lang về phía bếp.

“Có lẽ nên tới chỗ Doc,” Jeb nói tiếp với một tiếng thở dài, dành cho cô gái nhỏ sợ hãi một cái nhìn tiếc nuối. Tôi đoán ông buồn vì bị bỏ lỡ mất những câu chuyện mới.

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi,” Kyle nói. Anh ta vẫn giữ cánh tay thật chặt quanh cái eo nhỏ của Sunny và kéo cô ấy đi cùng anh ta về phía đường hầm phía nam.

Tôi đi theo ngay sau, kéo cả những người vẫn còn dính lấy tôi theo.

Jeb dừng bước, và tất cả chúng tôi dừng với ông. Ông thúc báng súng vào hông Jamie.

“Không phải tới trường hả, nhóc?”

“Au, Bác Jeb, làm ơn đi mà? Làm ơn? Cháu không muốn bỏ lỡ -“

“Mang cái mông cháu lại lớp học ngay.”

Jamie xoay ánh mắt bị tổn thương sang tôi, nhưng Jeb hoàn toàn đúng. Đây không phải là việc tôi muốn Jamie nhìn thấy. Tôi lắc đầu với nó.

“Em có thể gọi bà Trudy trên đường đi không?” tôi hỏi. “Doc cần bà ấy giúp.”

Hai vai của Jamie thõng xuống, và nó kéo tay nó ra khỏi tay tôi. Tay của Jared trượt từ chỗ cổ tay tôi xuống thế chỗ ngay.

“Em lỡ mất mọi chuyện,” Jamie rên lên khi nó quay đi theo hướng khác.

“Cám ơn, Jeb,” tôi thì thầm khi Jamie đã ra khỏi tầm nhìn.

“Ừ.” Đường hầm dài dường như tối hơn trước vì tôi có thể cảm thấy sự sợ hãi phát ra từ người con gái đang đi trước tôi.

“Không sao,” Kyle lẩm bẩm với cô ấy. “Không có gì làm hại em được, và có tôi ở đây.”

Tôi tự hỏi người đàn ông lạ lùng đã trở về trong hình hài của Kyle này là ai. Họ đã kiểm tra mắt anh ta chưa nhỉ? Tôi không thể nào tin được anh ta mang trong cái thân thể to lớn giận dữ ấy tất cả những sự dịu dàng này.

Chắc hẳn là vì anh ta đã có lại Jodi, đã ở quá gần với thứ mà anh ta muốn. Thậm chí khi biết rằng đây chính là cơ thể của Jodi của anh ta, tôi vẫn ngạc nhiên khi thấy anh ta có thể dành quá nhiều sự tử tế cho linh thể bên trong nó như thế. Tôi đã tưởng rằng một tình yêu như thế là quá lớn với anh ta.

“Người hàn gắn thế nào rồi?” Jared hỏi tôi.

“Bà ấy đã tỉnh lại, ngay trước khi em đi tìm mọi người,” tôi nói.

Tôi nghe thấy nhiều hơn một tiếng thở dài nhẹ nhõm trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

“Mặc dù vậy bà ấy rất mất phương hướng, và rất sợ hãi,” tôi cảnh báo tất cả bọn họ. “Bà ấy không thể nhớ được tên của mình. Doc đang ở với bà ấy. Bà ấy thậm chí sẽ còn sợ hơn nữa khi nhìn thấy tất cả mọi người. Cố im lặng và cử động chậm thôi, okay?”

“Rồi, rồi,” những giọng nói thì thầm trong bóng tối.

“Và, Jeb à, bác có nghĩ bác có thể cất khẩu súng đi được không? Bà ấy vẫn hơi sợ con người.”

“Ừ - okay,” Jeb trả lời.

“Sợ con người ư?” Kyle lẩm bẩm.

“Chúng ta là những kẻ xấu,” Ian nhắc nhở anh ta, nắm chặt tay tôi.

Tôi siết lại, mừng vì hơi ấm trong sự động chạm của anh, áp lực từ những ngón tay anh.

Tôi còn cảm nhận được một bàn tay ấm áp quanh tay mình bao lâu nữa? Lần cuối cùng tôi còn bước xuống đường hầm này là khi nào? Có phải là lần này không?

Không. Vẫn chưa đâu, Mel thì thầm.

Tôi đột ngột run rẩy. Bàn tay Ian siết lại lần nữa, và cả tay Jared cũng vậy.

Chúng tôi đi trong im lặng vài phút.

“Kyle à?” giọng nói rụt rè của Sunny hỏi. “Sao?”

“Em không muốn trở lại với Gấu.”

“Em không cần phải trở lại. Em có thể đi nơi nào đó khác.”

“Nhưng em không thể ở lại đây à?”

“Không. Tôi xin lỗi, Sunny à.”

Có một tiếng nấc trong hơi thở của cô ấy. Tôi mừng vì trời đã tối. Không ai có thể nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên mặt tôi. Tôi không còn bàn tay nào rảnh để gạt chúng đi, vì thế tôi cứ để chúng rơi xuống áo mình.

Cuối cùng chúng tôi cũng tới được cuối đường hầm. Ánh sáng mặt trời toả ra từ cửa bệnh viện, phản chiếu những hạt bụi li ti nhảy múa trong không khí. Tôi có thể nghe thấy tiếng rì rầm của Doc ở bên trong.

“Tốt lắm,” anh ta đang nói. “Cứ nghĩ về các chi tiết. Bà đã biết địa chỉ cũ của mình rồi – tên bà không thể còn xa nữa, ơ? Cảm giác thế nào?

https://thuviensach.vn

Không thoải mái à?”

“Cẩn thận,” tôi thì thầm.

Kyle dừng lại ở cửa hầm hình vòng cung và ra hiệu cho tôi đi vào trước, Sunny vẫn bám lấy một bên người anh ta.

Tôi hít một hơi dài và từ từ đi vào trong chỗ của Doc. Tôi tuyên bố sự hiện diện của mình bằng một tông giọng thấp, đều đều. “Xin chào.”

Vật chủ của Người hàn gắn giật mình và bật ra một tiếng kêu.

“Lại là tôi mà,” tôi nói để trấn an bà ta.

“Đó là Wanda,” Doc nhắc bà ta nhớ.

Người phụ nữ giờ đã ngồi dậy, và Doc đang ngồi bên cạnh bà ta với hai bàn tay đặt trên cánh tay bà.

“Đó là một linh thể,” người phụ nữ thì thầm lo lắng với Doc.

“Phải, nhưng cô ấy là bạn.”

Người phụ nữ nhìn tôi nghi ngại.

“Doc à? Anh có thêm vài người khách nữa. Thế có sao không?”

Doc nhìn vào người phụ nữ. “Tất cả những người này đều là bạn, nhé? Thêm nhiều con người nữa cùng sống với tôi trong hang này. Không có ai từng nghĩ đến chuyện làm hại bà cả. Họ có thể vào không?”

Người phụ nữ do dự, rồi gật đầu một cách cảnh giác. “Okay,” bà ta thì thầm.

“Đây là Ian,” tôi nói, chỉ về phía anh. “Và Jared, và Jeb.” Từng người một, họ bước vào trong phòng và đứng cạnh tôi. “Và đây là Kyle và… ừ, Sunny.”

Đôi mắt Doc mở lớn khi Kyle bước vào phòng, với Sunny dính chặt một bên người anh ta.

“Còn ai nữa không?” người phụ nữ thì thào.

Doc hắng giọng, cố gắng làm mình bình thản. “Còn. Có rất nhiều người sống ở đây. Tất cả… à, phần lớn là con người,” anh ta nói thêm, nhìn chằm chằm vào Sunny.

“Trudy đang trên đường tới,” tôi bảo Doc. “Có lẽ Trudy có thể…” tôi liếc vào Sunny và Kyle. “… tìm một phòng cho … bà ấy nghỉ ngơi?”

Doc gật đầu, mắt vẫn trợn tròn. “Ý kiến hay.”

https://thuviensach.vn

“Ai là Trudy?” người phụ nữ thì thầm.

“Bà ấy rất tốt. Bà ấy sẽ chăm sóc bà.”

“Bà ấy là người, hay giống như thứ kia?” bà ta gật đầu về phía tôi.

“Bà ấy là người.”

Có vẻ như việc đó làm tâm trí người phụ nữ dịu lại.

“Ôi,” Sunny hổn hển đằng sau tôi.

Tôi quay lại để thấy cô ấy đang nhìn chằm chằm và những chiếc bình đựng hai Người hàn gắn. Chúng được đặt ở giữa bàn của Doc, đèn trên đỉnh sáng ánh đỏ. Trên sàn trước cái bàn là chỗ bảy chiếc bình còn lại được đặt một cách lộn xộn.

Những giọt nước mắt trào lên khoé mắt Sunny lần nữa, và cô ấy úp mặt vào ngực Kyle.

“Em không muốn đi! Em muốn ở lại với anh,” cô ấy rên rỉ với người đàn ông to lớn mà dường như cô ấy hoàn toàn tin cậy.

“Tôi biết, Sunny à. Tôi xin lỗi.”

Sunny bật khóc nức nở.

Tôi chớp mắt thật nhanh, cố giữ những giọt nước mắt của chính mình khỏi rơi ra. Tôi vượt qua khoảng cách ngắn ngủi tới chỗ Sunny đang đứng, và vuốt mái tóc đen khoẻ mạnh của cô ấy.

“Tôi cần nói chuyện với cô ấy một phút, Kyle à,” tôi lầm rầm.

Anh ta gật đầu, khuôn mặt rối bời, và kéo cô gái đang đeo cứng lấy một bên người anh ta ra.

“Không, không,” cô ấy van xin.

“Không sao đâu,” tôi hứa. “Anh ấy sẽ không đi đâu cả. Tôi chỉ muốn hỏi em vài câu hỏi thôi.”

Kyle xoay cô ấy đối mặt với tôi, và cánh tay cô ấy bám quanh tôi. Tôi kéo cô ra góc xa của căn phòng, càng xa khỏi người phụ nữ không tên càng tốt. Tôi không muốn cuộc nói chuyện của chúng tôi làm cho vật chủ của Người hàn gắn bối rối hay sợ hãi hơn hiện giờ nữa. Kyle đi theo, luôn cách chúng tôi vài inch. Chúng tôi ngồi xuống sàn, giáp mặt với bức tường.

“Trời ạ,” Kyle lẩm bẩm. “Tôi không nghĩ mọi chuyện sẽ thế này. Việc này thực sự rắc rối.”

https://thuviensach.vn

“Làm thế nào anh tìm được cô ấy? Và bắt cóc cô ấy?” tôi hỏi. Cô gái đang nức nở không hề phản ứng khi tôi hỏi anh ta; cô ấy chỉ tiếp tục khóc lóc trên vai tôi. “Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cô ấy lại thế này?”

“Tôi tưởng cô ấy có thể ở Las Vegas. Tôi tới đó trước, trước khi tới Portland. Biết không, Jodi thực sự rất gần gũi với mẹ cô ấy, và đó là nơi Doris đã sống. Sau khi đã thấy cô thế nào với Jared và thằng nhóc, tôi nghĩ rằng có lẽ cô ấy sẽ tới đó, thậm chí cả khi cô ấy không phải là Jodi. Và tôi đã đúng. Tất cả họ đều ở lại trong ngôi nhà cũ đó, ngôi nhà của Doris: Doris, và chồng bà ta, Warren – họ có những cái tên khác, nhưng tôi không nghe rõ lắm – và Sunny. Tôi theo dõi họ suốt ngày, cho tới khi đêm xuống. Sunny ở trong phòng cũ của Jodi, một mình. Tôi lẻn vào trong sau khi họ đã đi ngủ hàng giờ. Tôi kéo Sunny dậy, ném cô ấy qua vai, và nhảy ra khỏi cửa sổ. (Đúng là xì tai của Kyle) Tôi tưởng cô ấy sẽ bắt đầu thét lên, vì thế tôi đã định trở lại chỗ xe jeep ngay. Rồi tôi phát hoảng vì cô ấy chẳng kêu thét gì hết. Cô ấy quá im lặng! Tôi sợ là cô ấy đã… cô biết đấy. Giống như người đàn ông chúng tôi đã từng bắt được.”

Tôi co rúm lại – tôi mới có một kí ức gần đây thôi.

“Thế là tôi kéo cô ấy khỏi vai mình, và thấy cô ấy vẫn còn sống, chỉ nhìn chằm chằm vào tôi, mắt mở to thao láo. Vẫn không la hét. Tôi mang cô ấy trở lại xe jeep. Tôi đã định sẽ trói cô ấy lại, nhưng… trông cô ấy không khổ sở đến thế. Ít nhất cô ấy không cố trốn đi. Vì thế tôi chỉ thắt dây an toàn cho cô ấy và lái xe đi.

“Cô ấy chỉ nhìn chằm chằm vào tôi một lúc rồi, rồi cuối cùng cô ấy cũng nói. “Anh là Kyle,” và tôi nói, “Phải, cô là ai?” và cô ấy nói với tôi tên cô ấy. Mà nó là cái gì ấy nhỉ?”

“Sunlight Passing Through the Ice,” Sunny thì thầm rạn vỡ. “Mặc dù vậy em thích cái tên Sunny. Nó rất hay.”

“Dù sao,” Kyle nói tiếp sau khi hắng giọng. “Cô ấy không phiền phải nói chuyện một tí nào. Cô ấy không sợ sệt như tôi đã tưởng. Vì thế cô ấy nói chuyện.” Anh ta im lặng một lúc. “Cô ấy rất hạnh phúc được gặp tôi.”

“Tôi lúc nào cũng mơ về anh ấy,” Sunny thì thầm với tôi. “Mỗi đêm. Tôi cứ hi vọng những Người truy tìm tìm được anh ấy; tôi rất nhớ anh ấy… Khi

https://thuviensach.vn

tôi trông thấy anh ấy, tôi đã tưởng đó lại là những giấc mơ cũ.”

Tôi nuốt nước bọt thành tiếng.

Kyle vươn tay qua tôi để đặt bàn tay lên má cô ấy.

“Cô ấy là một đứa trẻ ngoan ngoãn, Wanda à. Chúng ta không thể gửi cô ấy đến một nơi nào đó thật đẹp ư?”

“Đó là điều tôi đang định hỏi cô ấy. Em đã từng sống ở những đâu, Sunny?”

Tôi mơ hồ nhận ra những giọng nói khe khẽ của mọi người, chào Trudy. Chúng tôi đang quay lưng về phía họ. Tôi muốn nhìn xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi cũng mừng vì không bị phân tâm. Tôi cố tập trung vào linh thể đang khóc lóc.

“Chỉ mới ở đây và với loài Gấu. Tôi đã ở đó năm vòng đời. Nhưng tôi thích ở đây hơn. Tôi thậm chí còn chưa qua hết một phần tư vòng đời ở đây!”

“Tôi biết. Tin tôi đi, tôi hiểu mà. Mặc dù vậy có nơi nào khác mà em từng mong muốn tới không? Hành tinh Hoa chẳng hạn? Ở đó rất đẹp; tôi đã từng tới rồi.”

“Tôi không muốn trở thành một cái cây,” cô ấy lẩm bẩm vào vai tôi.

“Nhện…” tôi bắt đầu, nhưng rồi giọng tôi trượt đi. Nhện không phải là một hành tinh thích hợp cho Sunny.

“Tôi mệt mỏi với giá lạnh rồi. Và tôi thích màu sắc.”

“Tôi biết.” Tôi thở dài. “Tôi vẫn chưa từng làm một Cá heo, nhưng tôi nghe nói ở đó cũng đẹp. Màu sắc, sự chuyển động, gia đình…”

“Tất cả chúng đều rất xa xôi. Vào lúc tôi tới được bất kì nơi nào, Kyle đã… Anh ấy đã…” Cô ấy nấc lên và rồi lại tiếp tục khóc.

“Cô không có sự lựa chọn nào khác ư?” Kyle sốt ruột hỏi. “Chẳng phải ngoài đó còn rất nhiều hành tinh hay sao?”

Tôi có thể nghe thấy tiếng Truday nói chuyện với vật chủ của Người hàn gắn, nhưng tôi bỏ ngoài tai ý nghĩa của chúng. Hãy để cho con người chăm sóc lẫn nhau trong lúc này.

“Không phải những nơi mà mấy con tàu vũ trụ đó sẽ tới,” tôi bảo anh ta, lắc đầu. “Có rất nhiều thế giới, nhưng chỉ có một vài, phần lớn là những

https://thuviensach.vn

hành tinh trẻ, là còn có thể định cư được. Và tôi xin lỗi, nhưng Sunny à, tôi phải gửi em đi thật xa. Những Người truy tìm muốn tìm các bạn của tôi ở đây, và họ sẽ mang em trở lại nếu có thể, để em chỉ đường cho họ."

"Tôi không biết đường," cô ấy nức nở. Vai tôi đã ướt đẫm những giọt nước mắt của cô ấy. "Anh ấy đã bịt mắt tôi."

Kyle nhìn lên tôi như là tôi có thể tạo ra điều kì diệu nào đó để mọi chuyện đều hoàn hảo. Giống như những liều thuốc mà tôi đã mang lại, một kiểu ma thuật nào đó. Nhưng tôi biết rằng tôi đã hết cả ma thuật rồi, hết cả kết thúc có hậu rồi – ít nhất là cho phần của những linh thể.

Tôi nhìn vô vọng trở lại Kyle. "Chỉ có Gấu, Hoa, và Cá heo mà thôi," tôi bảo anh ta. "Tôi sẽ không gửi cô ấy tới Hành tinh Lửa."

Cô gái bé nhỏ rùng mình trước cái tên ấy.

"Đừng lo, Sunny à. Em sẽ thích loài Cá heo. Họ rất tốt. Tất nhiên là họ rất tốt rồi."

Cô ấy nức nở dữ hơn.

Tôi thở dài và nói tiếp.

"Sunny, tôi cần hỏi em về Jodi."

Kyle cứng người bên cạnh tôi.

"Chuyện gì về cô ấy?" Sunny lẩm bẩm.

"Cô ấy có… có ở đó cùng với em không? Em có thể nghe thấy cô ấy không?"

Sunny sụt sịt và nhìn lên tôi. "Tôi không hiểu ý cô là gì."

"Cô ấy có bao giờ nói chuyện với em không? Em có bao giờ nhận thức được những ý nghĩ của cô ấy không?"

"Của… cơ thể tôi ư? Những ý nghĩ của cô ấy ư? Cô ấy không có ý nghĩ nào cả. Giờ tôi đang ở đây." Tôi chầm chậm gật đầu.

"Thế có tệ lắm không?" Kyle thì thầm.

"Tôi không biết đủ để trả lời. Nhưng có thể là không tốt."

Đôi mắt Kyle siết lại.

"Em đã ở đây bao lâu rồi, Sunny?"

Cô ấy nhíu mày, suy nghĩ. "Bao lâu rồi, hở Kyle? Năm năm? Sáu năm? Anh biến mất trước khi em về nhà."

https://thuviensach.vn

“Sáu,” anh ta nói.

“Và em bao nhiêu tuổi?” tôi hỏi cô ấy.

“Tôi hai mươi bảy.”

Tôi rất ngạc nhiên – cô ấy thực quá nhỏ bé, quá trẻ trung. Tôi không thể tin là cô ấy nhiều hơn Melanie những sáu tuổi.

“Tại sao việc đó lại quan trọng?” Kyle hỏi.

“Tôi không chắc. Có vẻ như là ai đó càng làm người lâu trước khi trở thành một linh thể thì họ càng có nhiều cơ hội… quay trở về. Phần trăm thời gian họ trải qua là con người càng lớn, thì họ càng có nhiều kí ức, nhiều mối liên hệ, càng nhiều năm được gọi bằng đúng tên mình… tôi không biết.”

“Hai mươi mốt năm có đủ không?” anh ta hỏi, giọng nói tuyệt vọng.

“Tôi đoán chúng ta phải xem xem.”

“Thế không công bằng!” Sunny van nài. “Tại sao cô lại được ở lại? Tại sao tôi không thể, còn cô thì có?”

Tôi phải nuốt nước bọt rất to. “Việc đó không công bằng, phải không? Nhưng tôi không ở lại, Sunny à. Tôi cũng phải đi. Và sớm thôi. Có thể chúng ta sẽ đi cùng với nhau.” Có lẽ cô ấy sẽ hạnh phúc hơn nếu nghĩ rằng tôi cùng đi với cô ấy tới Hành tinh Cá heo. Tới lúc cô ấy biết là không phải, Sunny sẽ có một vật chủ khác với những cảm xúc khác và không còn gắn kết với con người bên cạnh tôi nữa. Có lẽ vậy. Dù sao, lúc đó cũng đã quá trễ. “Tôi phải đi, Sunny à, cũng như cô. Tôi cũng phải trả lại cơ thể của mình.”

Và rồi giọng nói của Ian, cộc lốc và cứng rắn, phá vỡ sự im lặng như cú vụt của một sợi roi.

“Cái gì?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Tôi Luyện

Ian lừ mắt xuống chỗ ba chúng tôi giận dữ đến nỗi Sunny rùng mình kinh sợ. Đó là một việc kì cục – giống như Kyle và Ian đã đổi khuôn mặt cho nhau. Trừ việc khuôn mặt Ian vẫn còn hoàn hảo, chưa từng bị gãy mũi.

I

Đẹp đẽ, cho dù lúc này nó đang đầy lửa giận.

“Ian?” Kyle bối rối hỏi. “Có chuyện gì?”

Ian nói qua hai hàm răng nghiến chặt. “Wanda,” anh gầm ghè, và giơ bàn tay ra. Trông như thể anh khó khăn lắm mới mở lòng bàn tay ra, không siết lại thành nắm đấm được. Ố ô, Mel nghĩ.

Sự đau khổ quét qua tôi. Tôi không muốn nói vĩnh biệt với Ian, và giờ tôi phải làm. Tất nhiên tôi phải làm. Tôi sẽ rất xấu xa khi lẻn ra ngoài vào ban đêm như một tên trộm và bắt Melanie phải nói tất cả những lời vĩnh biệt thay cho tôi.

Mệt mỏi với việc chờ đợi, Ian tóm lấy cánh tay tôi và kéo tôi đứng dậy khỏi sàn nhà. Khi Sunny có vẻ như định đi theo vì vẫn còn bám lấy tôi, Ian lay tôi cho đến khi cô ấy rời tay ra.

“Có chuyện gì với em vậy?” Kyle hỏi.

Ian co chân và đạp mạnh vào mặt Kyle.

“Ian!” tôi phản đối.

Sunny ném mình lên trước Kyle – người vẫn đang dùng tay giữ mũi và vật lộn để đứng lên – và cố che chắn cho anh ta bằng cơ thể tí hon của cô ấy. Việc này làm anh ta bị mất thăng bằng, ngã trở lại mặt sàn, và anh ta rên lên.

https://thuviensach.vn

“Đi thôi,” Ian gầm ghè, kéo tôi ra khỏi chỗ họ mà không thèm liếc lại lấy một cái.

“Ian à –“

Anh giật tôi theo mạnh đến nỗi tôi không thể nào nói gì được. Thế cũng tốt. Tôi không biết phải nói gì.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt thảng thốt của tất cả mọi người trôi vụt qua thành một đường mờ ảo. Tôi lo anh sẽ làm người phụ nữ không tên sợ hãi. Bà ấy vẫn chưa quen với sự tức giận và bạo lực.

Và rồi chúng tôi đột ngột dừng lại. Jared bít lối vào.

“Cậu mất trí rồi hả, Ian?” anh hỏi, ngạc nhiên và tức giận. “Cậu đang làm gì với cô ấy thế hả?”

“Anh có biết chuyện này không?” Ian thét lại, đẩy tôi về phía Jared và dúi tôi vào người Jared. Đằng sau chúng tôi có tiếng khóc thút thít. Anh đang làm họ sợ.

“Cậu đang làm cô ấy đau!”

“Anh có biết việc cô ấy đang định làm không?” Ian rống lên.

Jared lừ mắt lại Ian, khuôn mặt anh đột ngột vô cảm. Anh không trả lời.

Câu trả lời đó đã đủ với Ian.

Nắm đấm của Ian trúng vào Jared nhanh tới nỗi tôi không nhìn thấy cú đấm – tôi chỉ cảm thấy cơ thể anh rung lên và nhìn thấy Jared loạng choạng lùi lại đường hầm tối.

“Ian, dừng lại đi,” tôi cầu xin.

“Em thôi đi,” anh quát tôi.

Anh kéo tôi ra khỏi cửa vòm vào trong đường hầm, rồi kéo tôi về hướng bắc. Tôi gần như phải chạy mới kịp những sải chân dài của anh.

“O’Shea!” Jared hét đằng sau chúng tôi.

“Tôi sẽ làm cô ấy đau hả?” Ian rống lên qua vai, không hề dừng lại. “Tôi hả? Đồ đạo đức giả tởm lợm!”

Giờ chẳng còn gì ngoài sự im lặng và bóng tối đằng sau chúng tôi. Tôi lảo đảo trong bóng tối, cố bắt kịp anh.

Đó là lúc tôi bắt đầu cảm thấy đau ở chỗ Ian nắm tay tôi. Bàn tay anh chặt như một cái ga-rô quanh cẳng tay tôi, những ngón tay dài của anh dễ

https://thuviensach.vn

dàng quấn trọn một vòng và còn thừa ra. Bàn tay tôi sắp tê dại.

Anh kéo tôi đi theo nhanh hơn, và hơi thở của tôi bật ra thành một tiếng rên, gần như kêu lên đau đớn.

Âm thanh đó làm Ian lảo đảo dừng lại. Thở khò khè trong bóng tối.

"Ian, Ian à, em…" tôi hết hơi, không thể nói tiếp. Tôi không biết phải nói gì khi mường tượng ra khuôn mặt giận dữ của anh.

Hai cánh tay anh đột nhiên tóm lấy tôi, kéo chân tôi từ bên dưới và rồi đỡ lấy vai tôi trước khi tôi ngã. Anh lại bắt đầu chạy tới trước, giờ bế luôn tôi. Bàn tay anh không còn thô bạo và giận dữ như trước; anh đang ôm tôi vào ngực mình.

Anh chạy thẳng qua quảng trường lớn, lờ đi những khuôn mặt ngạc nhiên và thậm chí nghi ngờ. Gần đây có quá nhiều sự lạ lùng và khó chịu diễn ra trong hang. Những con người ở đây – Violetta, Geoffrey, Andy, Paige, Aaron, Brandt, và nhiều nữa mà tôi không thể nhìn rõ khi chúng tôi chạy ngang qua – đều rất khó hiểu. Họ khó chịu khi nhìn thấy Ian chạy thẳng qua họ, mặt méo mó vì giận dữ, tay bế tôi.

Và rồi họ đã ở đằng sau chúng tôi. Anh không dừng lại cho đến khi chúng tôi tới được cánh cửa dựa vào phòng anh và Kyle. Anh đá cánh cửa màu đỏ sang bên – nó lao vào sàn đá với một tiếng vang – và thả tôi xuống tấm đệm trên sàn.

Ian đứng phía trên tôi, ngực anh phập phồng vì dụng sức và giận dữ. Trong một giây anh quay đi để đặt cánh cửa lại chỗ cũ với một cái giật mạnh. Rồi anh lại lầm lì.

Tôi hít một hơi dài và quỳ lên hai đầu gối, giơ hai bàn tay ra, lòng bàn tay ngửa lên, ước rằng sẽ có điều kì diệu nào đó xuất hiện. Thứ gì đó tôi có thể cho anh, điều gì đó tôi có thể nói. Nhưng hai bàn tay tôi trống không.

"Em. Không. Được. Bỏ. Anh." Đôi mắt anh toé lửa – rực sáng hơn bất kì lúc nào tôi từng thấy, hai ngọn lửa màu xanh.

"Ian à," tôi thì thầm. "Anh phải thấy… là em không thể ở lại. Anh phải thấy chuyện đó."

"Không!" anh thét vào mặt tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi co rúm lại, và Ian đột ngột bổ nhào tới trước, sụp xuống hai đầu gối, ngã vào tôi. Anh vùi đầu vào bụng tôi, và hai tay vòng quanh eo tôi. Anh đang run, run rất mạnh, và những tiếng nức nở rất lớn, rất tuyệt vọng thoát ra khỏi lồng ngực anh.

"Không, Ian, không," tôi cầu xin. Thế này còn tệ hơn cơn giận của anh rất nhiều. "Đừng mà, em xin anh. Đừng,"

"Wanda," anh rên lên.

"Ian, em xin anh. Đừng như thế. Đừng. Em xin lỗi. Xin anh."

Tôi cũng khóc, và cũng run rẩy, mặc dù đó có thể là do anh làm rung người tôi.

"Em không thể ra đi,"

"Em phải đi, em phải đi," tôi nức nở.

Rồi chúng tôi lặng lẽ khóc một lúc lâu.

Những giọt nước mắt của anh khô trước của tôi. Dần dần, anh ngồi thẳng dậy và lại kéo tôi vào vòng tay anh.

Anh chờ cho tới khi tôi có thể nói được.

"Xin lỗi," anh thì thầm. "Anh tệ quá,"

"Không, không. Em xin lỗi. Đáng lẽ em phải nói với anh, khi anh không đoán ra. Em chỉ… em không thể. Em không muốn nói với anh – để làm tổn thương anh – làm tổn thương em. Em đã rất ích kỉ."

"Chúng ta cần nói về chuyện này, Wanda à. Đó không phải là sự đã rồi. Không thể nào."

"Nó là sự đã rồi."

Anh lắc đầu, nghiến răng. "Bao lâu rồi? Em lên kế hoạch chuyện này bao lâu rồi?"

"Kể từ lúc Người truy tìm," tôi thì thầm.

Anh gật đầu, dường như trông chờ câu trả lời này. "Và em nghĩ rằng em phải từ bỏ bí mật của em để cứu cô ta. Anh có thể hiểu chuyện đó. Nhưng không có nghĩa là em phải đi đâu hết. Chỉ bởi vì Doc biết… không có nghĩa gì hết. Nếu trong một phút anh đã nghĩ đến chuyện đó, rằng hành động này tương đương với hành động kia, thì anh sẽ không đứng ở đó và để em chỉ

https://thuviensach.vn

cho anh ta. Không ai ép em phải nằm xuống chiếc băng ca trời đánh thánh vật của anh ta được! Anh sẽ bẻ gãy tay anh ta nếu anh ta cố chạm vào em!”

“Ian, xin anh.”

“Họ không thể ép em, Wanda à! Em có nghe anh nói không?” anh lại hét lên.

“Không ai ép em cả. Em không chỉ cho Doc cách chia tách để cứu được Người truy tìm,” tôi thì thầm. “Việc Người truy tìm ở đây chỉ khiến em phải quyết định… nhanh hơn thôi. Em làm việc đó để cứu Mel, Ian à.”

Lỗ mũi anh phập phồng, và anh không nói gì.

“Cô ấy bị kẹt trong đó, Ian. Như một tù nhân – tệ hơn cả thế; em thậm chí không thể mô tả nó. Cô ấy giống như một bóng ma. Và em có thể trả tự do cho cô ấy. Em có thể trả lại cô ấy cơ thể mình.”

“Em cũng đáng được sống, Wanda à. Em đáng được ở lại.”

“Nhưng em yêu cô ấy, Ian à.”

Anh nhắm mắt lại và đôi môi nhợt nhạt của anh trắng bệch.

“Nhưng anh yêu em,” anh thì thầm. “Việc đó không thành vấn đề ư?”

“Tất nhiên nó quan trọng. Rất quan trọng. Anh không thấy sao? Nó chỉ khiến việc này… càng cần thiết hơn.”

Mắt anh vụt mở. “Để anh yêu em khó chịu đựng đến thế sao? Có phải vậy không? Anh có thể câm miệng lại, Wanda à. Anh sẽ không nói thế nữa. Em có thể ở với Jared, nếu đó là điều em muốn. Chỉ cần ở lại.”

“Không, Ian!” tôi giữ mặt anh giữa hai bàn tay mình – làn da anh không mềm mại, căng ra phía trên những khớp xương.

“Không. Em – em cũng yêu anh. Em cái thứ sâu bọ nhỏ xíu màu bạc ở phía sau đầu cô ấy. Nhưng cơ thể em không yêu anh. Nó không thể yêu anh. Em không bao giờ có thể yêu anh trong cơ thể này, Ian à. Nó cắt em ra làm hai. Em không thể nào chịu đựng được.”

Tôi đáng lẽ có thể chịu đựng được. Nhưng phải nhìn anh chịu đựng chỉ bởi vì những hạn chế của cơ thể tôi ư? Không thể.

Anh lại nhắm mắt. Hai hàng mi dày của anh đẫm nước mắt. Tôi có thể nhìn thấy chúng sáng lóng lánh.

https://thuviensach.vn

Ôi, nói tiếp đi, Mel thở dài. Làm bất kể điều gì cô cần làm. Tôi sẽ… bước vào phòng khác, cô ấy ủ rũ nói thêm.

Cám ơn.

Tôi vòng tay quanh cổ anh và kéo mình sát anh hơn cho tới khi môi tôi chạm vào môi anh.

Anh vòng tay quanh tôi, kéo tôi sát sạt vào ngực anh. Môi chúng tôi di chuyển cùng với nhau, tan chảy ra như thể chúng sẽ không bao giờ tách rời, như thể sự chia tách không phải là điều không tránh khỏi, và tôi có thể nếm được vị mằn mặn trong nước mắt anh. Của anh và của tôi.

Điều gì đó bắt đầu thay đổi.

Khi cơ thể Melanie chạm vào cơ thể Jared, nó giống như một đám cháy rừng – một đám cháy nhanh chóng lao qua bề mặt sa mạc và thiêu đốt mọi thứ trên đường đi của nó.

Với Ian mọi chuyện rất khác, vô cùng khác, bởi vì Melanie không yêu anh như cách tôi yêu. Vì thế khi anh chạm vào tôi, cảm giác sâu sắc hơn và chậm hơn đám cháy rừng, giống như dòng dung nham nóng chảy ở sâu bên dưới bề mặt trái đất. Quá sâu để cảm nhận được hơi nóng của nó, nhưng nó di chuyển không gì lay động được, thay đổi mọi nền tảng của thế giới với sức mạnh của nó.

Cơ thể không tự nguyện của tôi là một màn sương chen giữa chúng tôi – một tấm màn dầy, nhưng cũng đủ mỏng để tôi có thể nhìn xuyên qua nó, có thể nhìn thấy chuyện gì đang diễn ra.

Nó làm tôi thay đổi, không phải cô ấy. Nó gần như là một tiến trình tôi luyện sâu tận trong bản ngã con người tôi, cái gì đó đã bắt đầu, đã gần như được luyện thành. Nhưng nụ hôn dài, không thể chia cắt này đã hoàn thiện nó, nung đốt và mài nhọn nó – nụ hôn đã đẩy thứ tạo phẩm mới mẻ này, vẫn còn đang bốc khói, vào trong làn nước lạnh để làm cho nó cứng cáp và định hình. Không gì phá vỡ được.

Và tôi lại bắt đầu khóc, khi nhận ra rằng chắc hẳn nó cũng đã thay đổi anh, người đàn ông tốt bụng như một linh thể nhưng có sự mạnh mẽ mà chỉ một con người mới có này.

https://thuviensach.vn

Anh di chuyển môi mình tới mắt tôi, nhưng đã quá trễ. Mọi chuyện đã xong rồi. “Đừng khóc, Wanda à. Đừng khóc. Em sẽ ở lại với anh.”

“Suốt tám kiếp sống trọn vẹn,” tôi thì thầm dưới cằm anh, giọng vỡ ra. “Tám kiếp sống mà em không thể tìm được ai để ở lại một hành tinh vì người đó, không có một ai để em đi theo khi họ ra đi. Em chưa từng có một người đồng hành. Tại sao lại là lúc này? Tại sao lại là anh? Anh không cùng loài với em. Làm sao anh có thể làm người đồng hành của em được?”

“Đây là một vũ trụ kì lạ,” anh lẩm bẩm.

“Không công bằng,” tôi phàn nàn, lặp lại những lời của Sunny. Thật không công bằng. Làm sao tôi có thể tìm được điều này, tìm thấy tình yêu – vào lúc này, trong giờ phút cuối cùng này – và phải từ bỏ nó? Có công bằng không khi linh hồn và cơ thể tôi không hoà hợp với nhau? Có công bằng không khi tôi cũng phải yêu Melanie nữa?

Có công bằng không khi Ian phải đau khổ? Trong tất cả mọi người anh xứng đáng có được hạnh phúc. Thật không công bằng hay đúng đắn hay thậm chí là…lành mạnh. Làm sao tôi có thể làm điều này với anh?

“Em yêu anh,” tôi thì thầm.

“Đừng nói như thể em đang nói vĩnh biệt thế.”

Nhưng tôi phải nói. “Em, linh thể tên Wanderer, yêu anh, con người tên Ian. Và điều đó sẽ không bao giờ thay đổi, bất kể em biến thành cái gì.” Tôi cẩn thận nói to điều đó, để cho không có sự giả dối trong giọng tôi. “Nếu em là một Cá heo hay một Gấu hay một Hoa, cũng không thành vấn đề. Em sẽ luôn luôn yêu anh, luôn luôn nhớ đến anh. Anh sẽ là người đồng hành duy nhất của em.”

Hai cánh tay anh cứng đờ, rồi chúng siết quanh người tôi chặt hơn, và tôi lại có thể cảm nhận cơn giận trong đó.

Tôi hầu như không thở được.

“Em không lang thang đi đâu nữa cả. Em ở lại đây.”

“Ian à –“

Nhưng lúc này giọng anh đã mang vẻ lỗ mãng – vẫn còn giận nhưng cũng như đang bàn công việc. “Việc này không chỉ vì anh. Em cũng là một phần của cộng đồng này, và em sẽ không bị đá ra ngoài mà không có sự

https://thuviensach.vn

bàn bạc. Em quá quan trọng với tất cả bọn anh – thậm chí với những người không bao giờ chịu thừa nhận. Bọn anh cần em.”

“Không ai đá em ra ngoài cả, Ian à.”

“Không. Kể cả chính em nữa, Wanderer à.”

Anh lại hôn tôi lần nữa, miệng anh thô bạo hơn với sự trở lại của cơn tức giận. Bàn tay anh siết lại thành nắm đấm trên tóc tôi, và anh kéo mặt tôi ra xa một chút.

“Tốt hay xấu?” anh hỏi.

“Tốt.”

“Anh cũng nghĩ thế.” Giọng anh là một tiếng gầm gừ.

Anh lại hôn tôi. Cánh tay anh ôm tôi quá chặt, miệng anh trên miệng tôi quá dữ dằn, đến nỗi tôi nhanh chóng bị chóng mặt và phải hổn hển thở. Anh nới lỏng vòng tay một chút và để miệng anh trượt lên tai tôi.

“Đi thôi.”

“Đi đâu? Chúng ta sẽ đi đâu?” tôi sẽ không đi đâu cả, tôi biết thế. Vậy mà trái tim tôi vẫn đập mạnh khi nghĩ về chuyện bỏ đi, đến nơi nào đó, bất kì nơi nào, cùng với Ian. Ian của tôi. Anh là của tôi, theo cách mà Jared sẽ không bao giờ là của tôi. Theo cách mà cơ thể này sẽ không bao giờ là của anh.

“Đừng có gây rắc rối cho anh trong chuyện này nữa, Wanderer. Anh sắp phát điên rồi đây.” Anh kéo cả hai chúng tôi đứng dậy.

“Đi đâu?” tôi khăng khăng.

“Em sắp đi xuống đường hầm phía đông, ngang qua cánh đồng, tới tận cùng.” “Phòng vui chơi?”

“Phải. Và rồi em sẽ chờ ở đó cho đến khi anh gọi hết mọi người tới.”

“Tại sao?” Những lời của anh nghe có vẻ hơi điên. Anh muốn chơi trò chơi ư? Lại là để xoa dịu căng thẳng ư?

“Bởi vì việc này sẽ được bàn bạc. Anh đang yêu cầu một phiên toà, Wanderer à, và em sẽ buộc phải làm theo quyết định của bọn anh.”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Hoàn Thành

Lần này là một phiên toà nhỏ, không giống như phiên toà quyết định tính mạng của Kyle. Ian chỉ mang Jeb, Doc và Jared tới. Không cần ai bảo anh cũng biết rằng Jamie không được phép bén mảng ở bất kì đâu quanh chuyện này.

L

Melanie sẽ phải nói lời từ biệt đó cho tôi. Tôi không thể đối mặt với việc đó, không phải với Jamie. Tôi không quan tâm như thế có hèn nhát hay không. Tôi sẽ không làm việc đó.

Chỉ một ngọn đèn xanh nhỏ, một vòng sáng mờ mờ trên sàn đá. Chúng tôi ngồi ngoài rìa vòng tròn ánh sáng; tôi ngồi một mình, bốn người đàn ông đối mặt với tôi. Jeb thậm chí còn mang cả khẩu súng của ông theo – như thể nó là cái búa của chủ toạ và sẽ làm cho việc này có tính chất chính thức hơn.

Mùi sun-phua mang lại kí ức những ngày để tang đau đớn của tôi; có những kỉ niệm mà tôi sẽ không hối tiếc khi để mất sau khi ra đi.

“Cô ấy thế nào rồi?” tôi hỏi Doc ngay khi họ ngồi xuống, trước khi họ có thể bắt đầu. Phiên toà này là một sự lãng phí quỹ thời gian eo hẹp của tôi. Tôi đang phải lo những chuyện còn quan trọng hơn.

“Người nào cơ?” anh ta trả lời bằng giọng cảnh giác.

Tôi nhìn đăm đăm vào anh ta vài giây, rồi mắt tôi mở lớn. “Sunny đã đi rồi ư? Đã xong rồi?”

“Kyle nghĩ rằng bắt cô ấy phải chịu đựng lâu hơn nữa là độc ác. Cô ấy… không vui.”

https://thuviensach.vn

“Tôi ước gì đã có thể nói tạm biệt,” tôi lẩm bẩm với mình. “Và chúc may mắn nữa. Jodi thế nào?”

“Chưa phản ứng gì.”

“Cơ thể Người hàn gắn?”

“Trudy đã đưa bà ấy đi. Tôi nghĩ họ đi lấy cái gì để bà ấy ăn. Họ đang tìm một cái tên tạm thời mà bà ấy thích, để chúng ta có thể gọi bà ấy bằng cái gì khác ngoài cơ thể.” Anh ta cười ủ rũ.

“Bà ấy sẽ ổn thôi. Tôi chắc vậy,” tôi nói, cố tin vào lời nói của mình. “Và cả Jodi nữa. Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.”

Không ai nói ra việc tôi nói dối. Họ đều biết tôi chỉ đang nói với mình.

Doc thở dài. “Tôi không muốn đi khỏi Jodi quá lâu. Cô ấy có thể cần gì đó.”

“Đúng rồi,” tôi đồng ý. “Hãy làm việc này cho xong đi.” Càng nhanh càng tốt. Bởi vì bất kể điều gì được nói ở đây cũng không thành vấn đề; Doc đã đồng ý với các điều kiện của tôi rồi. Vậy mà vẫn có một phần ngu ngốc nào đó trong tôi hi vọng… hi vọng rằng có một giải pháp nào đó sẽ khiến mọi việc hoàn hảo và để tôi ở lại với Ian và Mel với Jared theo một cách mà không ai phải chịu khổ đau cả. Tốt hơn cả là nên nhanh chóng dập tắt niềm hi vọng viển vông đó đi.

“Okay,” Jeb nói. “Wanda, ý của cháu là gì?”

“Cháu sẽ trả lại Melanie.” Kiên định, ngắn gọn – không có lý do gì để chống lại cả.

“Ian, còn cậu?”

“Chúng ta cần Wanda ở đây.”

Kiên định, ngắn gọn – anh đang bắt chước tôi.

Jeb gật đầu với mình. “Đó là một câu thông minh đấy. Wanda, tại sao ta nên đồng ý với cháu?”

“Nếu đó là bác, bác sẽ muốn có lại cơ thể mình. Bác không thể từ chối Melanie điều đó.”

“Ian?” Jeb hỏi.

“Chúng ta phải nhìn vào lợi ích lớn lao hơn, Jeb à. Wanda đã mang lại cho chúng ta sức khoẻ và sự an toàn hơn bất kì lúc nào chúng ta từng có.

https://thuviensach.vn

Cô ấy là điều kiện sống còn cho sự tồn tại của cộng đồng này – của toàn bộ loài người. Một người không thể nào so sánh với cái đó.”

Anh ta nói đúng.

Không ai hỏi cô.

Jared nói. “Wanda, Mel nói gì?”

Ha, Mel nói.

Tôi nhìn đăm đăm vào mắt Jared, và điều lạ lùng nhất xảy ra. Tất cả sự tan chảy và kết hợp mà tôi vừa mới trải qua bị gạt sang một bên, vào góc nhỏ nhất trong cơ thể tôi, cái góc nhỏ xíu mà tôi kiểm soát hoàn toàn. Toàn bộ phần còn lại của tôi khao khát Jared với cùng sự tuyệt vọng, đói khát điên cuồng mà tôi đã cảm thấy từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ở đây. Cơ thể này gần như không thuộc về tôi hay Melanie – nó thuộc về anh.

Thực sự không có đủ chỗ cho cả hai chúng tôi ở đây.

“Melanie muốn có lại cơ thể cô ấy. Cô ấy muốn có lại cuộc sống của mình.”

Dối trá. Nói sự thật với họ đi.

Không.

“Nói dối,” Ian nói. “Anh có thể nhìn thấy em đang tranh cãi với cô ấy. Anh cá là cô ấy đồng tình với anh. Cô ấy là người tốt. Cô ấy biết bọn anh cần em đến mức nào.”

“Mel biết mọi điều mà em biết. Cô ấy sẽ có thể giúp bọn anh. Và còn có cơ thể của Người hàn gắn nữa. Bà ấy biết nhiều hơn những điều em từng biết. Bọn anh sẽ ổn. Bọn anh đã ổn trước khi em tới đây. Bọn anh sẽ sống sót, giống như trước đây.”

Jeb huýt sáo, nhăn mày. “Ta không biết, Wanda à. Ian cũng có lý.”

Tôi lườm người đàn ông lớn tuổi và thấy rằng Jared cũng làm y như vậy. Tôi quay mặt khỏi cuộc đấu mắt đó để dành cho Doc một cái liếc buồn bã.

Doc bắt gặp ánh mắt tôi, và mặt anh ta nhăn lại vì đau khổ. Anh ta hiểu được lời nhắc nhở tôi đang gửi cho anh ta.

Anh ta đã hứa. Phiên toà này sẽ không làm ảnh hưởng tới điều đó.

Ian đang theo dõi Jared – anh không nhìn thấy sự trao đổi ngầm của chúng tôi.

https://thuviensach.vn

“Jeb,” Jared phản đối. “Chỉ có một lựa chọn ở đây mà thôi. Bác biết thế mà.”

“Thế sao, nhóc? Với ta có vẻ như có cả mớ lựa chọn.”

“Đây là cơ thể của Melanie!”

“Và cả của Wanda nữa.”

Jared bị chẹn ngang câu trả lời của anh và phải bắt đầu lại. “Bác không thể để Mel bị kẹt ở trong đó – việc đó giống như giết người, Jeb à.”

Ian cúi mình vào trong ánh sáng, khuôn mặt anh lại đột ngột giận dữ. “Vậy thì cái mà anh đang làm với Wanda là gì hả, Jared? Và với tất cả chúng tôi nữa, nếu anh mang cô ấy đi?”

“Cậu không quan tâm đến bất kì người nào khác! Cậu chỉ muốn giữ Wanda lại với cái giá là Melanie mà thôi – chẳng có ai quan trọng với cậu cả.”

“Và anh thì muốn có Melanie với cái giá là Wanda – chẳng có ai quan trọng với anh cả! Vậy thì, coi như hai việc đó là tương đương nhau, nó tuỳ thuộc vào cái gì tốt nhất cho tất cả những người khác.”

“Không! Nó tuỳ thuộc vào điều Melanie muốn! Đó là cơ thể cô ấy!”

Giờ cả hai người họ đã nhổm lên nửa ngồi nửa đứng, những nắm đấm và khuôn mặt họ đầy giận dữ.

“Bình tĩnh đi, mấy cậu! Bình tĩnh lại ngay,” Jeb ra lệnh. “Đây là một phiên toà, và chúng ta phải bình tĩnh và giữ lý trí. Chúng ta phải nghĩ về mọi mặt.”

“Jeb –“ Jared bắt đầu nói.

“Im lặng.” Jeb cắn môi một lúc. “Okay, theo ta thì thế này. Wanda nói đúng –“

Ian dợm đứng lên.

“Từ từ! Ngồi xuống ngay. Để ta nói hết.”

Jeb chờ tới khi Ian cứng đờ trở lại tư thế ngồi, với những đường gân nổi lên trên cổ anh.

“Wanda nói đúng,” Jeb nói. “Mel cần cơ thể nó trở lại. Nhưng,” ông nói nhanh khi Ian lại căng thẳng một lần nữa, “nhưng ta không đồng ý với phần còn lại, Wanda à. Ta nghĩ chúng ta khá là cần đến cháu, nhóc à. Có những

https://thuviensach.vn

Người truy tìm ở ngoài kia đang tìm kiếm chúng ta, và cháu có thể nói chuyện với họ. Những người còn lại thì không. Cháu cứu được nhiều sinh mạng. Ta cần phải nghĩ về sự an toàn của gia đình ta."

Jared nói qua hai hàm răng. "Vậy thì chúng ta sẽ lấy cho cô ấy một cơ thể khác. Hiển nhiên rồi."

Khuôn mặt nhăn nheo của Doc ngửng lên. Hai hàng lông mày sâu bướm trắng như cước của Jeb chạm vào đường viền tóc. Đôi mắt Ian mở lớn và môi anh mím lại. Anh nhìn đăm đăm vào tôi, tính toán…

"Không! Không!" tôi điên cuồng lắc đầu.

"Tại sao không, Wanda?" Jeb hỏi. Với ta nghe có vẻ không tồi."

Tôi nuốt nước bọt và hít một hơi dài để giọng nói của tôi không trở nên kích động. "Jeb à. Hãy lắng nghe cháu thật kĩ, bác Jeb. Cháu mệt mỏi với việc làm một kẻ kí sinh lắm rồi. Bác có hiểu điều đó không? Bác nghĩ rằng cháu muốn đi vào trong một cơ thể khác và phải bắt đầu tất cả lại từ đầu ư? Chẳng lẽ cháu cứ phải cảm thấy tội lỗi suốt đời vì đã cướp đi cuộc sống của ai đó ư? Cháu cứ phải có ai đó căm ghét cháu ư? Cháu không còn là một linh thể thuần tuý nữa – cháu đã yêu những con người thô bạo này quá nhiều. Cháu đã sai khi tới đây, và cháu ghét cảm giác đó."

Tôi hít thêm một hơi nữa và nói qua hai hàng nước mắt lúc này đang lã chã rơi. "Và nếu lỡ mọi thứ thay đổi thì sao? Lỡ khi mọi người đặt cháu vào một người nào đó khác, cướp đi một cuộc sống khác, và mọi chuyện đều sai thì sao? Lỡ cơ thể đó kéo cháu theo đuổi tình yêu nào đó khác, trở lại với những linh thể thì sao? Lỡ như mọi người không thể tin cháu nữa? Lỡ như lần sau cháu sẽ phản bội? Cháu không muốn làm hại mọi người!"

Phần đầu tiên là sự thật hoàn toàn không thêm thắt, nhưng tôi đã nói dối trắng trợn trong phần thứ hai. Tôi hi vọng họ không nhận ra. Việc những lời lẽ gần như không rõ ràng, và nước mắt của tôi tuôn ra ào ạt sẽ giúp ích một chút. Tôi sẽ không bao giờ làm hại họ. Những gì đã xảy ra với tôi ở đây là vĩnh hằng, một phần của mỗi một nguyên tử tạo nên cơ thể bé nhỏ của tôi. Nhưng có lẽ, nếu tôi cho họ một lý do để sợ tôi, họ sẽ dễ dàng chấp nhận điều phải làm hơn.

https://thuviensach.vn

Và lần đầu tiên, những lời nói dối của tôi đã thành công. Tôi bắt gặp cái nhìn lo lắng được trao đổi giữa Jared và Jeb. Họ còn chưa nghĩ tới việc đó – việc tôi trở nên không đáng tin cậy, trở thành một mối nguy hại. Ian đã di chuyển để vòng tay quanh tôi. Anh lau khô những giọt nước mắt của tôi bằng ngực mình.

"Không sao, cưng à. Em sẽ không phải làm ai khác cả. Không có gì thay đổi cả."

"Chờ đã, Wanda," Jeb nói, đôi mắt khôn ngoan của ông đột nhiên sắc bén hơn. "Làm sao mà việc tới một trong các hành tinh khác sẽ giúp cháu? Cháu vẫn là một vật kí sinh mà, nhóc."

Ian ngập ngừng quanh tôi trước lời lẽ sắc sảo đó.

Và tôi cũng ngập ngừng, bởi vì Jeb quá thấu đáo, như mọi khi.

Họ chờ câu trả lời của tôi, tất cả trừ Doc, người đã biết rõ câu trả lời thật là gì. Câu trả lời mà tôi sẽ không nói ra.

Tôi cố chỉ nói thật. "Trên những hành tinh khác mọi chuyện sẽ khác, Jeb à. Chẳng có sự chống đối nào cả. Và bản thân các vật chủ cũng khác. Họ không cá biệt như loài người, những cảm xúc của họ mờ nhạt hơn rất nhiều. Cháu sẽ không thấy giống như đang cướp đi một cuộc sống. Không như cháu cảm thấy ở đây. Không ai ghét cháu cả. Và cháu sẽ ở quá xa để làm hại mọi người. Mọi người sẽ an toàn hơn…"

Phần cuối cùng nghe quá giả dối, vì thế tôi để cho giọng mình trượt đi.

Jeb nhìn đăm đăm vào tôi qua đôi mắt nheo lại, và tôi nhìn đi chỗ khác.

Tôi cố không nhìn vào Doc, nhưng tôi không thể ngăn mình liếc trộm anh ta, để đảm bảo là anh ta hiểu. Đôi mắt anh ta khoá vào mắt tôi, rành rành đau khổ, và tôi biết là anh ta đã hiểu.

Ngay khi tôi nhanh chóng cụp mắt xuống, tôi bắt gặp Jared đang nhìn chằm chằm vào Doc. Anh có thấy được sự trao đổi ngầm của chúng tôi không?

Jeb thở dài. "Thật là… rắc rối." Khuôn mặt ông chuyển thành nhăn nhó khi tập trung vào vấn đề nan giải.

"Jeb –" Ian và Jared cùng nói. Cả hai đều dừng lời và lườm vào nhau.

https://thuviensach.vn

Tất cả chuyện này chỉ phí thời gian, và tôi thì chỉ còn vài giờ nữa. Chỉ vài giờ nữa thôi, giờ tôi đã biết chắc rồi.

"Jeb à," tôi khẽ nói, giọng nói chỉ vừa đủ nghe trên tiếng rì rào của dòng suối, và tất cả mọi người quay sang tôi. "Bác không phải quyết định ngay bây giờ. Doc cần kiểm tra Jodi, và cháu cũng muốn gặp chị ấy. Hơn nữa, cả ngày nay cháu chưa ăn gì cả. Tại sao bác không gác đến mai nhỉ? Mai chúng ta có thể nói chuyện lại. Chúng ta có khối thời gian để nghĩ về chuyện này."

Nói dối. Họ có biết không nhỉ?

"Ý hay đấy, Wanda. Ta nghĩ tất cả mọi người ở đây nên thư giãn một chút. Đi ăn chút gì, và chúng ta sẽ hoãn đến mai."

Bây giờ tôi rất cẩn thận không nhìn vào Doc, thậm chí khi nói với anh ta.

"Tôi sẽ tới để giúp anh với Jodi sau khi ăn xong, Doc à. Hẹn gặp anh sau."

"Okay," Doc cảnh giác nói.

Tại sao anh ta không thể giữ giọng nói bình thường được nhỉ? Anh ta là con người – đáng lẽ phải nói dối giỏi hơn chứ.

"Đói không?" Ian lẩm bẩm, và tôi gật đầu. Tôi để anh kéo tôi đứng dậy. Anh nắm chặt bàn tay tôi, và tôi biết rằng giờ anh sẽ kè kè bên tôi suốt. Việc đó không làm tôi lo lắng. Anh ngủ rất sâu, giống hệt Jamie.

Khi chúng tôi đi qua căn phòng tối, tôi có thể cảm nhận những cặp mắt trên lưng mình, nhưng tôi không chắc là của ai.

Chỉ còn vài việc nữa cần phải làm. Chính xác là ba việc. Ba hành động cuối cùng phải hoàn thành.

Đầu tiên, tôi ăn.

Sẽ không tốt khi trả lại Mel một cơ thể khó chịu vì bị đói. Hơn nữa, thức ăn đã ngon hơn kể từ khi tôi đi trộm. Nó là thứ đáng để trông mong thay vì phải chịu đựng.

Tôi để Ian đi lấy thức ăn và mang tới cho tôi trong lúc tôi trốn trong cánh đồng lúa mỳ đã nhú được một nửa thế vào chỗ của cây ngô. Tôi kể với Ian sự thật để anh giúp tôi: tôi đang lẩn tránh Jamie. Tôi không muốn

https://thuviensach.vn

Jamie sợ hãi vì quyết định này. Đối với nó mọi chuyện sẽ khó khăn hơn với Jared hay Ian – cả hai đều có lập trường của mình. Jamie thì yêu cả hai chúng tôi; nó sẽ còn bị giằng xé nhiều hơn.

Ian không tranh cãi với tôi. Chúng tôi ăn trong im lặng, cánh tay anh quàng chặt quanh eo tôi.

Tiếp đó, tôi đi gặp Sunny và Jodi.

Tôi mong sẽ nhìn thấy ba chiếc bình toả sáng trên bàn Doc, và tôi ngạc nhiên khi thấy vẫn chỉ có hai Người hàn gắn, được đặt ở giữa bàn. Doc và Kyle đứng cạnh chiếc giường nơi Jodi đang nằm bất động. Tôi nhanh chóng lại gần họ, định hỏi xem Sunny đang ở đâu, nhưng khi tôi tới gần hơn, tôi thấy rằng Kyle đang ôm một cái bình đã có linh thể bằng một tay.

"Anh sẽ muốn nhẹ nhàng với cái đó đấy," tôi lẩm bẩm. Doc đang chạm vào cổ tay Jodi, nhẩm đếm. Môi anh ta mím lại thành một đường thẳng khi anh ta nghe thấy giọng tôi, và anh ta phải bắt đầu lại từ đầu.

"Ừ, Doc bảo tôi rồi," Kyle nói, ánh mắt anh ta không bao giờ rời khỏi khuôn mặt Jodi. Hai quầng thâm sậm màu đã hình thành dưới mắt anh ta. Mũi anh ta lại bị gãy nữa ư? "Tôi đang rất cẩn thận. Tôi chỉ… không muốn để mặc cô ấy một mình ở đó. Cô ấy đã rất buồn và rất… tử tế."

"Tôi chắc là cô ấy sẽ rất biết ơn, nếu cô ấy biết."

Anh ta gật đầu, vẫn nhìn chằm chằm vào Jodi. "Có gì tôi có thể làm ở đây không? Có cách nào giúp không?"

"Nói chuyện với chị ấy, gọi tên chị ấy, nói về những chuyện mà chị ấy sẽ nhớ. Thậm chí là nói về Sunny. Việc đó đã giúp vật chủ của Người hàn gắn."

"Mandy," Doc chỉnh lại. "Bà ấy nói nó không chính xác lắm, nhưng cũng gần gần."

"Mandy," tôi nhắc lại. Không có nghĩa là tôi cần phải nhớ. "Bà ấy đâu?"

"Ở với Trudy – đúng là một ý kiến hay. Trudy đúng là người chúng ta cần. Tôi nghĩ bà ấy đã cho Mandy ngủ rồi."

"Rất tốt. Rồi Mandy sẽ ổn."

"Tôi hi vọng vậy." Doc cười, nhưng nụ cười không làm thay đổi nét mặt ủ ê của anh ta nhiều lắm. "Tôi có rất nhiều câu hỏi cho bà ấy."

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn vào cô gái nhỏ nhắn – tôi vẫn không thể nào tin được rằng cô ấy già hơn cơ thể tôi đang mang. Khuôn mặt cô ấy mệt mỏi và trống rỗng. Việc đó làm tôi hơi sợ - cô ấy đã sinh động làm sao khi Sunny vẫn còn ở trong đó. Liệu Mel…?

Tôi vẫn ở đây.

Tôi biết. Cô sẽ ổn thôi.

Giống như Lacey. Cô ấy nhăn nhó, và tôi cũng vậy.

Không bao giờ giống Lacey.

Tôi chạm vào cánh tay mềm mại của Jodi. Cô ấy giống Lacey ở rất nhiều mặt. Làn da ô liu và mái tóc đen và nhỏ bé. Họ gần như có thể là chị em, trừ việc khuôn mặt ngọt ngào, mệt mỏi của Jodi sẽ không bao giờ trông ghê gớm như thế.

Kyle không nói một lời, vẫn đang cầm tay cô ấy. “Giống thế này này, Kyle,” tôi nói. Tôi xoa cánh tay cô ấy một lần nữa.

“Jodi à? Jodi, chị có nghe thấy tôi không? Kyle đang chờ chị đó, Jodi. Anh ta đã gây cho mình bao nhiêu rắc rối để mang được chị tới đây – tất cả những người biết anh ta đều muốn đánh anh ta bất tỉnh nhân sự.” Tôi mỉm cười khô khan với người đàn ông to lớn, và môi anh ta khẽ nhếch lên nơi khoé miệng, mặc dù anh ta không nhìn lên để thấy nụ cười của tôi.

“Không phải là chị sẽ ngạc nhiên khi nghe thấy thế,” Ian nói bên cạnh tôi. “Có lúc nào không như thế đâu, nhỉ Jodi? Rất vui được gặp lại chị, chị yêu quí. Mặc dù em tự hỏi chị có cùng cảm nghĩ như vậy không. Được thoát khỏi gã ngốc này lâu như thế hẳn là một quãng thời gian nghỉ ngơi thú vị.”

Kyle đã không để ý em trai mình đang ở đó, gắn chặt vào tôi như một cái mỏ kẹp vào tay, cho tới khi Ian nói chuyện.

“Em còn nhớ Ian không, tất nhiên rồi. Chưa bao giờ theo kịp anh trong bất kì chuyện gì, nhưng nó vẫn tiếp tục cố gắng. Hey, Ian,” Kyle nói thêm, không hề rời mắt, “em có điều gì cần nói với anh không?”

“Không hẳn.”

“Anh đang chờ một lời xin lỗi đây.”

“Cứ chờ đi.”

https://thuviensach.vn

“Em có tin được là nó đá vào mặt anh không, Jodes? Chẳng vì cái gì hết.”

“Ai mà cần một lý do nhỉ, Jodi?”

Những câu trả treo giữa hai anh em trai trở nên dễ chịu kì lạ. Sự hiện diện của Jodi khiến cho chúng nhẹ nhàng và bỡn cợt. Dịu dàng và hài hước. Nếu là tôi thì sẽ thức tỉnh vì điều này. Nếu tôi là cô ấy, thì tôi đã mỉm cười rồi.

“Cứ làm như thế, Kyle à,” tôi lẩm bẩm. “Đúng như thế. Cô ấy sẽ tỉnh lại thôi.”

Tôi ước tôi có thể gặp được cô ấy, để xem cô ấy thế nào. Tôi chỉ có thể mường tượng ra những biểu cảm của Sunny mà thôi.

Tất cả mọi người ở đây sẽ cảm thấy ra sao khi gặp gỡ Melanie lần đầu tiên? Liệu họ có vẫn thấy như thế, như không có gì thay đổi không? Liệu họ có biết là tôi đã ra đi, hay Melanie chỉ đơn giản là lấp vào chỗ trống của tôi?

Có lẽ họ sẽ thấy cô ấy hoàn toàn khác. Có lẽ họ sẽ lại phải điều chỉnh với cô ấy từ đầu. Có lẽ cô ấy sẽ hoà hợp ở đây theo cách mà tôi đã không bao giờ hoà hợp. Tôi tưởng tượng ra cô ấy, cũng tức là tưởng tượng ra chính mình, là trung tâm của một đám đông gồm những khuôn mặt thân thiện. Tưởng tượng ra chúng tôi bế Freedom trên tay và tất cả những con người chưa từng tin tưởng tôi đều mỉm cười chào đón.

Tại sao việc đó lại mang nước mắt dâng đầy mắt tôi? Tôi thực sự nhỏ mọn đến thế sao?

Không, Mel đảm bảo với tôi. Và họ sẽ nhớ cô – tất nhiên là họ sẽ nhớ. Tất cả những con người tốt nhất ở đây sẽ nhận thấy sự mất mát cô.

Có vẻ như cuối cùng cô ấy đã chấp nhận quyết định của tôi.

Không phải chấp nhận, cô ấy không đồng ý. Tôi chỉ không thể tìm được cách nào để ngăn cản cô. Và tôi cảm nhận được việc đó gần đến thế nào rồi. Tôi cũng sợ nữa. Không buồn cười lắm sao? Tôi thực sự sợ chết khiếp.

Cả hai chúng ta đều sợ.

“Wanda à?” Kyle nói.

“Vâng?”

https://thuviensach.vn

“Tôi xin lỗi.”

“Ừm… tại sao cơ?”

“Vì đã cố giết cô,” anh ta bình thản nói. “Đoán là tôiđã sai.”

Ian hổn hển. “Làm ơn nói với tôi là anh có một dạng thiết bị ghi âm nào đó ở đây, Doc.”

“Không. Xin lỗi, Ian.”

Ian lắc đầu. “Giây phút này đáng được ghi nhớ. Tôi không bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ sống đến ngày Kyle O’Shea thừa nhận mình sai. Thôi nào, Jodi. Việc đó đáng làm chị sốc mà tỉnh dậy chứ.”

“Jodi, em yêu, em không muốn biện hộ cho anh hả? Hãy nói với Ian là trước đây anh chưa từng sai.” Anh ta cười khúc khích.

Thật là tốt. Thật là tốt khi biết rằng tôi đã có được sự chấp nhận của Kyle trước khi ra đi. Tôi đã không trông đợi nhiều đến thế.

Chẳng còn gì tôi có thể làm ở đây được nữa. Chẳng có ích gì trong việc nấn ná thêm. Jodi sẽ trở lại hoặc là không, nhưng cả hai việc đó đều sẽ không thay đổi con đường của tôi lúc này.

Vì thế tôi phải tiếp tục việc thứ ba và là việc cuối cùng của tôi: tôi nói dối.

Tôi bước xa khỏi chiếc giường, hít một hơi dài, và duỗi tay ra.

“Em mệt rồi, Ian à,” tôi nói.

Đó có thực sự là nói dối không? Nghe không có vẻ giả dối lắm. Đó là một ngày rất, rất dài của tôi, ngày hôm nay, ngày cuối cùng của tôi. Tôi nhận ra mình đã thức suốt đêm. Tôi đã không ngủ kể từ chuyến trộm cuối; chắc tôi phải kiệt sức rồi.

Ian gật đầu. “Anh cá là thế. Em đã thức suốt đêm với Người hàn gắn – với Mandy phải không?” “Vâng.” Tôi ngáp.

“Ngủ ngon, Doc,” Ian nói, kéo tôi về phía lối ra. “Chúc may mắn, Kyle. Sáng mai bọn em sẽ quay lại.”

“Ngủ ngon, Kyle,” tôi lẩm bẩm. “Gặp anh sau, Doc.” Doc lầm lì nhìn tôi, nhưng Ian đang quay lưng lại anh ta, và Kyle thì nhìn đăm đăm vào Jodi. Tôi đáp trả ánh mắt của Doc bằng một cái nhìn bình thản.

https://thuviensach.vn

Ian đi cùng tôi qua đường hầm tối đen, chẳng nói gì. Tôi mừng vì anh không có tâm trạng để nói chuyện. Tôi sẽ không thể tập trung vào đó. Dạ dày tôi nhộn nhạo và lộn tùng phèo, tự xoắn xít vào nhau thành những gút nối kì cục.

Tôi đã xong, đã hoàn thành mọi nhiệm vụ. Bây giờ tôi chỉ còn phải chờ một chút và không ngủ gật là được. Tôi mệt mỏi đến mức chuyện đó sẽ không thành vấn đề. Trái tim tôi đập như một nắm đấm giộng vào xương ức từ bên trong.

Không còn trì hoãn nữa. Phải là đêm nay, và Mel cũng biết điều đó. Việc xảy ra với Ian ngày hôm nay đã cho tôi thấy rõ. Tôi càng ở lại lâu, càng gây ra nhiều nước mắt và những tranh cãi và những xung đột. Rất có thể tôi hay ai đó sẽ lỡ lời và Jamie sẽ phát hiện ra sự thật. Hãy để Mel giải thích với nó sau khi sự đã rồi. Thế sẽ tốt hơn.

Cám ơn cô rất nhiều, Mel nghĩ; những lời lẽ của cô ấy trôi qua rất nhanh, như thể ào ra, nỗi sợ làm mờ sự châm biếm của cô ấy.

Xin lỗi. Cô không phiền quá chứ?

Cô ấy thở dài. Làm sao tôi có thể phiền lòng được? Tôi sẽ làm bất kì điều gì cô bảo tôi, Wanda à.

Hãy chăm sóc họ cho tôi.

Dù thế nào thì tôi cũng sẽ làm thế.

Cả Ian nữa.

Nếu anh ta để tôi làm. Tôi có một cảm giác là anh ta sẽ không thích tôi lắm đâu.

Thậm chí cả khi anh ấy không để cô làm.

Tôi sẽ làm bất kể điều gì có thể cho anh ta, Wanda à. Tôi hứa.

Ian dừng lại trong hành làng bên ngoài cánh cửa đỏ và xám trước phòng anh. Anh nhướn lông mày, và tôi gật đầu. Hãy cứ để anh ấy nghĩ là tôi vẫn đang trốn tránh Jamie. Đó cũng là sự thật.

Ian trượt cánh cửa đỏ sang một bên, và tôi đi thẳng vào cái đệm bên phải. Tôi cuộn tròn ở đó, khép chặt hai bàn tay run rẩy lên trước trái tim đập thình thịch của mình, cố giấu chúng đằng sau đầu gối.

https://thuviensach.vn

Ian cuộn tròn quanh tôi, ôm tôi thật gần vào ngực anh. Việc này cũng không sao – tôi biết rằng anh sẽ nhanh chóng choãi tay chân ra các hướng khi anh thực sự ngủ say – trừ việc anh có thể cảm nhận được sự run rẩy của tôi.

"Sẽ ổn thôi, Wanda à. Anh biết là chúng ta sẽ tìm được một giải pháp mà."

"Em thực sự yêu anh, Ian à." Đó là cách duy nhất tôi có thể nói vĩnh biệt với anh. Cách duy nhất anh chấp nhận. Tôi biết anh sẽ nhớ lại nó sau này và sẽ hiểu. "Em yêu anh với tất cả linh hồn mình."

"Anh cũng thực sự yêu em, Wanderer của anh."

Anh dụi mặt mình vào mặt tôi tới khi tìm được môi tôi, rồi anh hôn tôi, chậm rãi và nhẹ nhàng, như dòng chảy nham thạch dâng lên từ từ ở trung tâm của trái đất, cho tới khi cơn run rẩy của tôi dịu lại.

"Ngủ đi, Wanda. Hãy để dành nó đến mai. Nó sẽ giúp em ngủ ngon."

Tôi gật đầu, áp mặt lên mặt anh, và thở dài.

Ian cũng đã mệt. Tôi không phải chờ đợi lâu. Tôi nhìn đăm đăm lên trần nhà – những ngôi sao đã di chuyển lên trên những lỗ hổng ở đây. Bây giờ tôi có thể trông thấy ba ngôi sao, ở chỗ lúc trước chỉ có hai. Tôi quan sát chúng nhấp nháy và dao động ngang qua không gian tối đen. Chúng không vẫy gọi tôi. Tôi không có mong muốn gia nhập với chúng.

Dần dần, hai cánh tay Ian rơi khỏi người tôi. Anh nằm ngửa ra, lầm rầm trong giấc ngủ. Tôi không dám chờ lâu hơn nữa; tôi quá muốn ở lại, để cùng chìm vào giấc ngủ với anh và trộm thêm một ngày nữa.

Tôi di chuyển một cách cảnh giác, nhưng anh không có vẻ sẽ thức dậy. Hơi thở của anh nặng nề và đều đều. Anh sẽ không mở mắt ra cho tới tận khi trời sáng.

Tôi vuốt ve vầng trán mịn màng của anh bằng môi mình, rồi đứng dậy và trượt ra ngoài.

Vẫn chưa muộn lắm, hang động chưa vắng vẻ. Tôi có thể nghe thấy những giọng nói văng vẳng đâu đây, những tiếng vang có thể tới từ bất kì chỗ nào. Tôi không gặp ai cho tới khi vào trong hang lớn. Geoffrey, Heath, và Lily đang trên đường về từ chỗ căn bếp. Tôi cúi mặt xuống, mặc dù tôi

https://thuviensach.vn

rất mừng được thấy Lily. Trong một thoáng liếc trộm mà tôi cho phép bản thân, tôi có thể thấy rằng ít nhất cô ấy đã đứng thẳng, hai vai thẳng thớn. Lily là một người mạnh mẽ. Giống như Mel. Cô ấy cũng sẽ vượt qua được.

Tôi nhanh chóng đi xuống hành lang phía nam, mừng vì tôi đã được an toàn trong bóng tối nơi đây. Mừng và sợ. Giờ mọi chuyện đã thực sự kết thúc rồi.

Tôi sợ quá, tôi lẩm bẩm. Trước khi Mel có thể trả lời, một bàn tay nặng nề đập lên vai tôi từ trong bóng tôi.

“Đi đâu đấy?”

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Kết Thúc

Tôi dễ bị tổn thương đến nỗi đã hét lên vì sợ; tôi đã quá sợ hãi nên tiếng kêu của tôi chỉ là một tiếng ré hụt hơi.

T

"Xin lỗi!" Cánh tay Jared vòng quanh vai tôi, an ủi. "Anh xin lỗi. Anh không định làm em sợ."

"Anh đang làm gì ở đây?" tôi hỏi, vẫn còn hụt hơi.

"Đi theo em. Anh đã theo em suốt cả đêm."

"À, vậy thì dừng được rồi."

Có một chút ngập ngừng trong bóng tối, nhưng cánh tay anh không nhúc nhích. Tôi chuồi ra bên dưới nó, nhưng anh lại tóm lấy cổ tay tôi. Bàn tay anh siết chặt; tôi không thể dễ dàng giật nó ra.

"Em đang đi gặp Doc phải không?" anh hỏi, và không có chút bối rối nào trong giọng nói của anh. Rõ ràng là anh không phải đang nói về một chuyến thăm viếng xã giao.

"Tất nhiên." Tôi rít lên để anh không thể nghe thấy sự hoảng sợ trong giọng nói của tôi. "Em còn có thể làm gì được sau ngày hôm nay đây? Mọi chuyện sẽ không khá hơn. Và đây không phải là việc để cho Jeb quyết định."

"Anh biết. Anh đứng về phía em."

Tôi thấy giận dữ bởi vì những lời lẽ ấy vẫn còn có sức mạnh làm tổn thương tôi, mang tới những giọt nước mắt đắng cay trên mắt tôi. Tôi cố bám lấy ý nghĩ về Ian – anh là một chiếc phao cứu sinh, giống như Kyle đã thành phao cứu sinh của Sunny bằng một cách nào đó – nhưng thật khó

https://thuviensach.vn

khăn với bàn tay Jared chạm vào tôi, với mùi hương của anh trong mũi tôi. Giống như cố nhận ra tiếng của một bản nhạc vi-ô-lông độc tấu trong khi toàn bộ bộ gõ đang đánh đùng đùng…

"Vậy hãy để em đi, Jared. Đi đi. Em muốn ở một mình." Những lời nói đó phát ra mạnh mẽ và nhanh chóng và cứng rắn. Dễ thấy chúng không phải là nói dối.

"Anh nên đi cùng với em."

"Anh sẽ có lại Melanie sớm thôi." Tôi quát. "Em chỉ đòi hỏi có vài phút, Jared à. Anh có thể cho em từng đó chứ."

Một khoảng dừng khác; bàn tay anh vẫn không lỏng ra.

"Wanda à, anh đi để ở cùng với em."

Những giọt nước mắt trào ra. Tôi biết ơn bóng tối.

"Em sẽ không cảm thấy thế," tôi thì thầm. "Vậy nên chẳng ích gì."

Tất nhiên Jared không thể được phép ở đó. Chỉ có Doc là được tin cậy. Chỉ có anh ta đã hứa với tôi. Và tôi sẽ không rời bỏ hành tinh này. Tôi sẽ không sống tiếp như một Cá heo hay là Hoa, mãi mãi nuối tiếc những người yêu thương mà tôi bỏ lại, những người đã chết hết khi tôi mở mắt ra lần nữa – nếu tôi có mắt đi chăng nữa. Đây là hành tinh của tôi, và họ sẽ không bắt tôi đi đâu được. Tôi sẽ ở lại trong đất, trong cái hang tối cùng với những người bạn của tôi. Một ngôi mộ của con người dành cho con người mà tôi đã biến thành.

"Nhưng Wanda à, anh… Có quá nhiều thứ anh cần phải nói với em."

"Em không cần lòng thương hại của anh, Jared à. Hãy tin em."

"Em muốn gì?" anh thì thầm, giọng anh kìm nén và nấc nghẹn. "Anh sẽ cho em bất cứ điều gì."

"Hãy chăm sóc gia đình em. Đừng để những kẻ khác giết họ."

"Tất nhiên anh sẽ chăm sóc họ." Anh vội vã gạt yêu cầu của tôi đi. "Ý anh là cho em. Anh có thể cho em cái gì?"

"Em không thể mang theo cái gì với mình được, Jared à."

"Kể cả một kỉ niệm cũng không ư, Wanda? Em muốn gì?"

Tôi lau nước mắt bằng một tay, nhưng những giọt khác lại chiếm chỗ của chúng quá nhanh nên chẳng ích gì. Không, tôi không thể mang theo

https://thuviensach.vn

thậm chí là một kỉ niệm.

“Anh có thể cho em điều gì, Wanda?” anh khăng khăng.

Tôi hít một hơi dài và cố giữ giọng mình bình tĩnh.

“Hãy cho em một lời nói dối, Jared. Hãy nói với em rằng anh muốn em ở lại.”

Lần này không có chút do dự nào. Anh vòng tay quanh người tôi trong bóng tối, ôm tôi thật an toàn trong ngực anh. Anh đặt môi lên trán tôi, và tôi cảm thấy hơi thở của anh lay động tóc tôi khi anh nói.

Melanie lại đang nín thở trong đầu tôi. Cô ấy đang cố gắng chôn vùi chính mình một lần nữa, cố cho tôi sự tự do của tôi trong những giây phút cuối cùng này. Có lẽ cô ấy sợ phải nghe những lời dối trá này. Cô ấy sẽ không muốn có cái kỉ niệm này khi tôi đã ra đi.

“Ở lại đây, Wanda. Với bọn anh. Với anh. Anh không muốn em ra đi. Làm ơn. Anh không thể tưởng tượng được khi em đã ra đi. Anh không thể nhìn thấy việc đó. Anh không biết làm sao để… làm sao để…” Giọng anh vỡ oà.

Anh là một người nói dối rất giỏi. Và chắc hẳn anh phải rất, rất chắc chắn về tôi khi nói những lời này. Tôi dựa vào anh một lát, nhưng tôi có thể cảm nhận được thời gian đang thúc giục tôi. Thời gian đã hết. Thời gian đã hết.

“Cám ơn anh,” tôi thì thầm, và cố thoát ra.

Vòng tay anh siết chặt. “Anh chưa xong.”

Khuôn mặt chúng tôi chỉ cách nhau vài inch. Anh rút ngắn khoảng cách ấy, và thậm chí cả ở đây, trong những giây phút cuối cùng của tôi trên hành tinh này, tôi vẫn không thể ngăn mình đáp lại. Như xăng gặp lửa – chúng tôi lại bùng nổ một lần nữa.

Mặc dù lần này không giống như trước. Tôi có thể cảm nhận điều đó. Đây là giành cho tôi. Anh đã gọi tên của tôi khi anh ôm lấy cơ thể này – và anh đã nghĩ về nó như là cơ thể của tôi, nghĩ về nó như là tôi. Tôi có thể cảm nhận được sự khác biệt. Trong một giây phút, chỉ có chúng tôi, chỉ có Wanderer và Jared, cả hai chúng tôi cùng bốc cháy.

https://thuviensach.vn

Không ai từng nói dối giỏi hơn Jared đã nói bằng cơ thể anh trong những giây phút cuối cùng của tôi, và tôi biết ơn vì điều đó. Tôi không thể mang theo nó với tôi, bởi vì tôi không đi đâu cả, nhưng nó phần nào xoa dịu nỗi đau phải ra đi. Tôi có thể tin vào lời nói dối đó. Tôi có thể tin rằng anh sẽ nhớ tôi đến nỗi thậm chí nó làm lu mờ phần nào niềm vui của anh. Đáng lẽ tôi không được muốn như thế, nhưng dù thế nào thì tin vào nó cũng rất tuyệt.

Tôi không thể lờ đi thời gian, mỗi giây tích tắc trôi qua như đếm ngược. Thậm chí cả khi đang bốc cháy, tôi vẫn thấy nó đang lôi kéo tôi, dìm tôi xuống đường hầm tối đen. Mang tôi đi khỏi tất cả những nhiệt huyết và cảm xúc này.

Rút cuộc tôi cũng kéo môi mình ra khỏi môi anh được. Chúng tôi hổn hển trong bóng tối, hơi thở của người này sưởi ấm khuôn mặt người kia.

“Cám ơn,” tôi nói một lần nữa.

“Chờ…”

“Em không thể. Em không thể… chịu đựng hơn nữa. Okay?”

“Okay.” Anh thì thầm.

“Em chỉ muốn một điều nữa thôi. Hãy để em làm việc này một mình. Được không?”

“Nếu… nếu em chắc đó là điều em muốn…” Anh dừng lời, không chắc chắn lắm.

“Đó là điều em cần, Jared à.” “Vậy thì anh sẽ ở lại đây,” anh khàn khàn nói.

“Em sẽ nhờ Doc đi tìm anh khi mọi việc đã xong.”

Cánh tay anh vẫn còn khoá chặt quanh tôi.

“Em biết là Ian sẽ cố giết anh vì đã để em làm việc này phải không? Có lẽ anh nên để cậu ta làm thế. Và cả Jamie nữa. Nó sẽ không bao giờ tha thứ cho cả hai chúng ta.”

“Giờ em không thể nghĩ về họ được. Làm ơn. Hãy để em đi.”

Từ từ, với một sự miễn cưỡng rõ ràng khiến cho một vài phần lạnh lẽo trống rỗng trong sâu thẳm con người tôi ấm lên, Jared để hai tay anh trượt đi.

https://thuviensach.vn

“Anh yêu em, Wanda.”

Tôi thở dài. “Cám ơn anh, Jared. Anh biết em yêu anh nhiều thế nào không. Với tất cả trái tim em.”

Trái tim và linh hồn. Trong trường hợp của tôi, không phải cùng một thứ. Tôi đã bị chia cắt quá lâu. Đã đến lúc làm cho thứ gì đó hợp nhất một lần nữa, hợp nhất một con người. Thậm chí cả khi con người đó không gồm có tôi.

Thời gian tích tắc kéo tôi về phía cuối đường hầm. Tôi thấy lạnh khi anh không còn ôm tôi nữa. Mỗi bước tôi tách ra khỏi anh lại càng lạnh hơn.

Tất nhiên chỉ là tưởng tượng của tôi mà thôi. Ở đây vẫn là mùa hè. Với tôi nơi này sẽ mãi là mùa hè.

“Chuyện gì xảy ra ở đây khi trời mưa, hở Jared?” tôi thì thầm. “Mọi người ngủ ở đâu?”

Anh mất một lúc mới trả lời được, và tôi có thể nghe thấy nước mắt trong giọng anh. “Bọn anh…” anh nuốt nước bọt. “Bọn anh chuyển vào phòng vui chơi. Mọi người đều ngủ chung với nhau ở đó.”

Tôi gật đầu với mình. Tôi tự hỏi bầu không khí sẽ thế nào. Kì cục, với tất cả những cá tính đối lập đó? Hay là vui? Một sự thay đổi? Giống như một bữa tiệc ngủ?

“Sao?” anh thì thầm.

“Em chỉ muốn… tưởng tượng. Nó sẽ như thế nào.” Cuộc sống và tình yêu vẫn tiếp diễn. Thậm chí cả khi không có tôi, ý tưởng đó vẫn khiến tôi vui mừng. “Vĩnh biệt, Jared. Mel nói cô ấy sẽ gặp lại anh sau.”

Dối trá.

“Chờ đã… Wanda…”

Tôi nhanh chóng đi xuống đường hầm, nhanh chóng bỏ đi bất kể cơ hội nào để anh thuyết phục được tôi đừng đi, với tất cả những lời nói dối tri ân của anh. Chỉ có sự im lặng đằng sau tôi.

Nỗi đau của anh không làm tôi đau đớn bằng nỗi đau của Ian. Với Jared, nỗi đau sẽ qua mau. Niềm vui chỉ còn cách anh vài phút. Một kết thúc có hậu.

https://thuviensach.vn

Tôi cảm giác như đường hầm phía nam chỉ dài có vài yard. Tôi có thể trông thấy ngọn đèn sáng đang cháy phía trước, và tôi biết rằng Doc đang chờ tôi.

Tôi bước vào trong căn phòng đã luôn làm tôi sợ hãi với đôi vai ưỡn thẳng. Doc đã chuẩn bị tất cả mọi thứ. Trong góc tối nhất, tôi có thể thấy hai chiếc giường đã được kéo lại với nhau, Kyle ngáy khò khò với cánh tay vòng quanh cơ thể bất động của Jodi. Một cánh tay khác của anh ta vẫn còn ôm chiếc bình của Sunny. Cô ấy sẽ thích thế. Tôi ước chi có cách nào đó để kể với cô ấy.

“Hey, Doc,” tôi thì thầm.

Anh ta nhìn lên từ chiếc bàn nơi anh ta đang đặt thuốc men. Đã có những giọt nước mắt chảy xuống mặt anh rồi.

Và đột nhiên, tôi thấy can đảm. Trái tim tôi chậm lại thành một nhịp bình thường. Hơi thở của tôi sâu hơn và thư thái.

Phần khó khăn nhất đã qua.

Tôi đã từng làm chuyện này rồi. Rất nhiều lần. Tôi nhắm mắt lại và ra đi. Nhưng luôn luôn biết rằng rồi những đôi mắt mới sẽ lại mở ra. Việc này rất quen thuộc. Không có gì phải sợ cả.

Tôi đi tới bên chiếc giường và trèo lên ngồi trên đó. Tôi với tay lấy Không đau với hai bàn tay chắc chắn và mở chiếc nắp ra. Tôi đặt một miếng giấy vuông nhỏ lên lưỡi mình, để cho nó tự tan.

Chẳng có gì thay đổi. Lúc này tôi chẳng cảm thấy đau đớn gì cả. Không có cơn đau thể xác nào.

“Nói cho tôi một việc, Doc. Tên thật của anh là gì thế?”

Tôi muốn câu trả lời cho tất cả các mảnh ghép trước khi kết thúc.

Doc khụt khịt và dùng mu bàn tay quệt dưới mắt.

“Eustace. Đó là họ, và bố mẹ tôi là những con người độc ác.”

Tôi cười một lần. Rồi thở dài. “Jared đang chờ, ở trong hang lớn. Tôi đã hứa với anh ấy sẽ nhờ anh bảo với anh ấy khi đã làm xong. Chỉ cần chờ tới khi tôi – tới khi tôi… ngừng cử động, okay? Tới lúc đó sẽ không có thời gian cho anh ấy làm bất kể chuyện gì về quyết định của tôi nữa.”

“Tôi không muốn làm việc này, Wanda à.”

https://thuviensach.vn

“Tôi biết. Tôi cám ơn anh, Doc. Nhưng tôi sẽ bắt anh phải thực hiện lời hứa của mình.”

“Làm ơn?” “Không. Anh đã hứa. Tôi đã thực hiện phần của mình, phải không?”

“Phải.”

“Vậy hãy làm việc của anh. Hãy để tôi ở cạnh bác Walt và Wes.”

Khuôn mặt gày gò của anh ta khắc khổ khi cố gắng kìm lại nước mắt.

“Cô có… đau đớn không?”

“Không đâu, Doc,” tôi nói dối. “Tôi sẽ chẳng cảm thấy gì cả.”

Tôi chờ cho trạng thái phấn khích tới, chờ cho Không đau đặt mọi thứ dưới ánh sáng lung linh giống như lần trước. Tôi vẫn chẳng cảm thấy khác gì cả.

Vậy thì chắc là không phải tại Không đau – chỉ tại tôi đã được yêu mà thôi. Tôi lại thở dài.

Tôi duỗi người trên giường, nằm sấp, và quay mặt sang phía anh ta.

“Cho tôi ngủ đi, Doc.”

Cái chai mở ra. Tôi nghe thấy tiếng anh ta lắc nó trên miếng vải đang cầm.

“Cô là sinh vật hào hiệp nhất, trong trắng nhất mà tôi từng biết. Vũ trụ này sẽ thành một nơi tối tăm hơn khi không có cô,” anh ta lẩm bẩm.

Đây là những lời anh ta sẽ nói trên nấm mồ của tôi, bài điếu văn cho tôi, và tôi mừng là tôi được nghe chúng.

Cám ơn cô, Wanda. Người chị em của tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên cô.

Hãy hạnh phúc nhé, Mel. Tận hưởng mọi thứ. Hãy trân trọng nó vì tôi.

Tôi sẽ trân trọng, cô ấy hứa.

Vĩnh biệt, cả hai chúng tôi cùng nghĩ.

Bàn tay Doc khẽ ấn miếng vải vào mặt tôi. Tôi hít sâu, lờ đi mùi hương ngai ngái, khó chịu của nó. Khi tôi hít hơi tiếp theo, tôi lại nhìn thấy ba ngôi sao ấy. Chúng không vẫy gọi tôi; chúng đang để tôi đi, để lại tôi với cái vũ trụ tối đen mà tôi đã lang thang trong đó biết bao lần. Tôi chìm vào màn đêm, và nó cứ sáng lên mãi. Nó không có màu đen gì cả - nó màu

https://thuviensach.vn

xanh. Màu xanh ấm áp, mạnh mẽ, rực rỡ… Tôi trôi vào trong đó lòng không hề sợ hãi chút nào.

https://thuviensach.vn

VẬT CHỦ

Stephanie Meyer
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Nhớ Lại

Sự mở đầu sẽ giống như sự kết thúc. Tôi đã được cảnh báo.

S

Nhưng lần này sự kết thúc lại là một ngạc nhiên lớn hơn bất kì lần nào khác. Ngạc nhiên hơn bất kì kết thúc nào tôi còn nhớ trong chín kiếp sống của mình. Ngạc nhiên hơn cả việc nhảy xuống một cái giếng thang máy. Tôi đã không trông chờ một kí ức nào, một ý nghĩ nào. Vậy đây là kết thúc nào thế?

Mặt trời đang lặn – màu sắc đều được nhuộm hồng, và chúng khiến tôi nghĩ về bạn tôi… ở đây tên cô ấy sẽ là gì nhỉ? Cái gì đó về…diềm đăng ten chăng? Diềm đăng ten và hơn nữa. Cô ấy là một bông hoa rất xinh đẹp. Những bông hoa ở đây quá thiếu sức sống và tẻ nhạt. Mặc dù vậy mùi của chúng rất tuyệt. Mùi hương là thứ tốt nhất ở nơi này.

Có tiếng bước chân phía sau tôi. Có phải Cloud Spinner (Người xoay mây) lại theo chân tôi nữa không? Tôi không cần áo khoác. Ngoài trời rất ấm! – rút cuộc cũng ấm! – và tôi muốn cảm nhận không khí trên da tôi. Tôi sẽ không nhìn vào bà. Có lẽ bà sẽ nghĩ là tôi không nghe thấy và bà sẽ đi vào nhà. Bà rất chăm chút cho tôi, nhưng giờ tôi đã gần trưởng thành rồi. Bà không thể làm mẹ tôi mãi được.

“Xin lỗi?” ai đó nói, và tôi không quen giọng nói đó.

Tôi quay lại để nhìn vào cô ấy, và tôi cũng không quen khuôn mặt này. Cô ấy rất xinh.

Khuôn mặt trong kí ức này kéo tôi về với chính mình. Đây là khuôn mặt tôi! Nhưng tôi không nhớ chuyện này…

https://thuviensach.vn

“Xin chào,” tôi nói.

“Xin chào. Tên tôi là Melanie.” Cô ấy cười với tôi. “Tôi mới đến và… tôi nghĩ là tôi đã bị lạc.”

“Ô! Chị đang định đi đâu? Tôi sẽ đưa chị đi. Xe của chúng tôi chỉ ở ngay –“

“Không, không xa lắm đâu. Tôi sẽ đi bộ, nhưng giờ tôi không thể tìm được đường trở về phố Becker.”

Cô ấy là hàng xóm mới – tuyệt thật. Tôi thích những người bạn mới.

“Chị đang ở rất gần rồi,” tôi bảo cô ấy. “Chỉ cần rẽ ở ngã rẽ thứ hai phía trên kia, nhưng chị có thể đi ngang qua ngõ này. Nó sẽ đưa chị tới thẳng đó.”

“Em chỉ cho tôi được không? Tôi xin lỗi, tên em là gì?”

“Tất nhiên rồi! Đi cùng với tôi. Tôi là Petals Open to the Moon (Những cánh hoa hướng về mặt trăng), nhưng gia đình tôi toàn gọi tôi là Pet (thú cưng – haha). Chị từ đâu tới, Melanie?”

Cô ấy cười. “Ý em là San Diego hay là Thế giớ Hát, hở Pet?”

“Một trong hai nơi.” Tôi cũng cười. Tôi thích nụ cười của cô ấy. “Có hai Dơi sống trên phố này. Họ sống trong căn nhà màu vàng với những cây thông kia.”

“Tôi phải đến chào hỏi mới được,” cô ấy lẩm bẩm, nhưng giọng nói đã thay đổi, căng thẳng hơn. Cô ấy nhìn về con đường nhỏ tăm tối như đang trông mong nhìn thấy cái gì đó.

Và đúng là có cái gì đó thật. Hai người, một đàn ông và một cậu bé. Cậu bé cào tay qua mái tóc dài như đang lo lắng. Có lẽ cậu ấy cũng bị lạc. Đôi mắt đẹp của cậu ấy mở to và háo hức. Người đàn ông đứng im.

Jamie. Jared. Trái tim tôi đập mạnh, nhưng cảm xúc này rất kì dị, sai trái. Quá nhỏ bé và… dễ lay động.

“Đây là những người bạn của tôi, Pet à,” Melanie bảo tôi.

“Ôi! Xin chào.” Tôi giơ tay ra cho người đàn ông – anh ta ở gần nhất.

Anh ta giơ tay ra cho tôi, và nắm tay rất khoẻ.

Anh ta kéo tôi tới trước, lao vào người anh ta. Tôi không hiểu. Việc này có vẻ không đúng. Tôi không thích thế.

https://thuviensach.vn

Tim tôi đập nhanh hơn, và tôi sợ. Tôi chưa từng sợ như thế này trước đây. Tôi không hiểu.

Bàn tay anh ta lao vào mặt tôi, và tôi hổn hển. Tôi hít vào đám sương toả ra từ tay anh ta. Một đám mây bạc có vị như mâm xôi.

“Ch-“ tôi muốn hỏi, nhưng tôi không thể nhìn thấy họ nữa. Tôi không thể nhìn thấy gì…

Chẳng còn gì nữa.

“Wanda à? Cô có nghe thấy tôi không, Wanda?” một giọng nói thân thuộc hỏi.

Cái tên này không đúng… phải vậy không? Tai tôi không phản ứng với nó, nhưng cái gì đó thì có. Chẳng phải tôi là Petals Open to the Moon sao? Pet? Có phải không nhỉ? Cả cái tên này cũng có vẻ không đúng. Tim tôi đập nhanh hơn, một dư âm của nỗi sợ trong kí ức của tôi. Hình ảnh một người phụ nữ với mái tóc đỏ điểm bạc và đôi mắt xanh hiền lành tràn ngập trong đầu tôi. Mẹ tôi đâu rồi? Nhưng… bà ấy không phải là mẹ tôi, phải không?

Một âm thanh, một giọng nói văng vẳng bên tai tôi. “Wanda. Trở lại đi. Chúng tôi sẽ không để cô đi.”

Giọng nói rất quen, nhưng cũng không quen. Nó nghe giống như… tôi?

Petals Open to the Moon đâu rồi? Tôi không thể tìm được cô ấy. Chỉ có một ngàn kí ức trống rỗng. Một ngôi nhà chứa đầy ảnh nhưng không có người ở.

“Hãy dùng Tỉnh táo đi,” một giọng nói nói. Tôi không nhận ra giọng này.

Cái gì đó chạm vào mặt tôi, nhẹ như một làn sương. Tôi biết cái mùi này. Nó là mùi bưởi.

Tôi hít một hơi thật sâu, và tâm trí tôi đột ngột tỉnh táo.

Tôi có thể cảm thấy mình đang nằm xuống… nhưng cảm giác này cũng không đúng. Không có đủ… chỗ cho tôi. Tôi cảm thấy mình bị teo lại.

Hai bàn tay tôi ấm hơn những phần khác trên cơ thể, đó là bởi vì chúng đang được ai đó nắm. Ai đó với bàn tay to lớn, hai bàn tay nuốt chửng lấy chúng.

https://thuviensach.vn

Có mùi kì cục – ngột ngạt và ẩm mốc. Tôi nhớ được mùi này… nhưng chắc chắn tôi chưa từng ngửi thấy nó trong suốt cuộc đời mình.

Tôi chẳng thấy gì ngoài một màu đỏ nhờ nhờ - phía bên trong của mí mắt tôi. Tôi muốn mở chúng ra, thế là tôi đi tìm những cơ bắp dùng để làm việc đó.

“Wanderer? Tất cả bọn anh đều đang chờ em, em yêu. Mở mắt ra đi.”

Giọng nói này, hơi thở ấm áp bên cạnh tai tôi này thậm chí còn quen thuộc hơn. Một cảm giác lạ lùng râm ran trong mạch máu tôi trước âm thanh ấy. Một cảm giác tôi chưa từng bao giờ biết. Âm thanh ấy khiến hơi thở của tôi dừng lại và những ngón tay tôi run rẩy.

Tôi muốn nhìn khuôn mặt đi cùng với giọng nói ấy.

Một màu sắc ào qua trí óc tôi – một màu sắc vẫy gọi tôi từ một kiếp sống xa xôi – một màu xanh rực rỡ, lấp lánh. Toàn bộ vũ trụ đều có màu xanh rực rỡ...

Và cuối cùng tôi cũng biết tên mình. Phải, đúng vậy. Wanderer. Tôi là Wanderer. Và cũng là Wanda. Giờ tôi đã nhớ ra rồi.

Một cái chạm nhẹ vào mặt tôi – một áp lực ấm áp trên môi tôi, trên mí mắt tôi. A, thì ra nó ở đó. Giờ tôi đã có thể chớp chúng khi biết chúng ở đâu.

“Chị ấy đang tỉnh!” ai đó reo hò thích thú.

Jamie. Jamie đang ở đây. Trái tim tôi lại đập một nhịp thịch thịch nữa.

Tôi mất một lát mới tập trung được. Màu xanh xiên vào mắt tôi không đúng gì hết – quá nhạt, quá tràn trề. Nó không phải là màu xanh tôi muốn.

Một bàn tay chạm vào mặt tôi. “Wanderer?”

Tôi nhìn theo âm thanh ấy. Cử động của cái đầu trên cổ tôi có cảm giác kì cục. Tôi không thấy giống như trước, nhưng đồng thời lại thấy vẫn y như nó vốn thế.

Đôi mắt tìm kiếm của tôi tìm được màu xanh mà tôi đang tìm. Ngọc lam, tuyết, và đêm đen. “Ian? Ian, em đang ở đâu?” Giọng nói phát ra từ cổ họng tôi làm tôi sợ. Quá cao và quá trẻ.

Quen thuộc, nhưng không phải của tôi. “Em là ai?”

“Em là em,” Ian bảo tôi. “Và em đang ở nơi em thuộc về.”

https://thuviensach.vn

Tôi kéo một bàn tay ra khỏi bàn tay to lớn đang nắm nó. Tôi định chạm vào mặt mình, nhưng bàn tay ai đó lại vươn tới tôi, và tôi đông cứng.

Bàn tay vươn ra này cũng đông cứng trước mặt tôi.

Tôi cố di chuyển tay mình lần nữa, để bảo vệ mình, nhưng việc đó cũng làm bàn tay trước mặt tôi di chuyển. Tôi bắt đầu run, và bàn tay kia cũng run.

Ồ.

Tôi mở và nắm bàn tay đó lại, cẩn thận nhìn vào nó.

Đây là tay tôi sao, cái thứ nhỏ xíu này? Đây là bàn tay của một đứa trẻ, trừ những cái móng dài màu hồng và trắng này, chúng được giũa thành những mẩu cong hoàn hảo, trơn tru. Làn da trắng ngần, với sắc màu bạc và lốm đốm tàn nhang màu vàng, hoàn toàn không thích hợp một chút nào.

Chính sự kết hợp kì cục của bạc và vàng đã mang hình ảnh trở lại với tôi: tôi có thể thấy một khuôn mặt trong đầu tôi, phản chiếu trong một chiếc gương.

Hoàn cảnh của kí ức đó làm tôi mất thăng bằng một lúc bởi vì tôi không quen với quá nhiều tiện nghi như thế - cùng một lúc, tôi chẳng biết gì ngoài cuộc sống văn minh. Một chiếc tủ áo xinh xắn với tất cả các loại đăng ten và những thứ xinh xắn trên nóc tủ. Một đống chai lọ thuỷ tinh dễ thương chứa mùi thơm mà tôi thích – tôi thích? Hay là cô ấy thích? – quá nhiều. Một chậu phong lan. Một bộ lược bằng bạc. (Sao giống phòng công chúa vậy trời)

Một chiếc gương lớn hình tròn có viền là những dải hoa hồng bằng kim loại. Khuôn mặt ở trong gương cũng rất tròn, chứ không hẳn là hình ô van. Nhỏ nhắn. Làn da trên mặt có cùng một sắc bạc - bạc như ánh trăng – giống như bàn tay, với một dải tàn nhang màu vàng rải trên sống mũi. Đôi mắt xám to được đóng khung bằng hàng lông mi rậm màu vàng, màu bạc của linh thể hiện lên mờ mờ đằng sau màu mắt mềm mại đó. Đôi môi màu hồng nhạt, đầy đặn và gần như tròn vành vạnh, như của một đứa trẻ. Hàm răng nhỏ nhắn, màu trắng ở sau chúng. Một lúm đồng tiền trên cằm. Và mái tóc vàng gợn sóng ở mọi nơi, mọi nơi toả ra từ mặt tôi như một vầng hào quang và chảy dài xuống tận dưới cùng chiếc gương.

https://thuviensach.vn

Mặt tôi hay mặt cô ấy?

Đây là một gương mặt hoàn hảo cho một Bông hoa Đêm. Giống như một sự chuyển dịch chính xác từ Hoa sang Người vậy.

“Cô ấy đâu rồi?” giọng nói cao, lạo xạo của tôi hỏi. “Pet đâu rồi?” Sự vắng mặt của cô ấy làm tôi sợ. Tôi chưa từng nhìn thấy một sinh vật yếu ớt hơn con người - nửa trẻ con với khuôn mặt như ánh trăng và mái tóc như mặt trời này.

“Cô ấy ở ngay đây,” Doc đảm bảo với tôi. “Đã được cho vào trong bình và sẵn sàng để đi. Chúng tôi nghĩ là cô có thể bảo cho chúng tôi biết chỗ nào là nơi tốt nhất để gửi cô ấy đi.”

Tôi nhìn về phía giọng anh ta. Khi tôi nhìn thấy anh ta đứng đó trong ánh mặt trời, với một cái bình siêu lạnh phát sáng trong tay, một loạt kí ức của kiếp sống trước ùa về với tôi.

“Doc!” tôi hổn hển bằng giọng nói nhỏ xíu, mong manh của mình. “Doc, anh đã hứa! Anh đã thề với tôi, Eustace! Tại sao? Tại sao anh lại phá vỡ lời thề?”

Một chút hồi tưởng lờ mờ của đau đớn và khổ sở chạm vào tôi. Cơ thể này chưa từng cảm nhận nỗi đau khổ như thế. Nó lẩn tránh đau đớn.

“Kể cả một người đàn ông trung thực nhất đôi khi cũng phải khuất phục sự cưỡng chế, Wanda à.”

“Sự cưỡng chế,” một giọng nói khác quen thuộc khủng khiếp kêu lên chế giễu.

“Tôi sẽ nói một con dao kề vào cổ được tính là cưỡng chế, Jared à.”

“Anh biết là tôi sẽ không thực sự dùng nó mà.”

“Cái đó thì tôi không chắc. Cậu khá là có sức thuyết phục.”

“Một con dao?” Cơ thể tôi run rẩy.

“Suỵt, sẽ ổn cả thôi,” Ian lầm rầm. Hơi thở của anh thổi một vài sợi tóc vàng bay ngang mặt tôi, và tôi gạt chúng đi – một cử chỉ thường ngày. “Em thực sự nghĩ rằng em có thể rời bỏ bọn anh như thế sao? Wanda!” Anh thở dài, nhưng là hơi thở hạnh phúc.

Ian đang hạnh phúc. Hiểu ra điều này khiến nỗi lo lắng của tôi đột nhiên nhẹ bẫng, dễ dàng chịu đựng hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

“Em đã bảo anh em không muốn làm một vật kí sinh nữa,” tôi thì thầm.

“Để tôi qua,” giọng nói cũ của tôi ra lệnh. Và rồi tôi có thể nhìn thấy mặt mình, khuôn mặt mạnh mẽ, với nước da nâu rám nắng, hàng lông mày thẳng màu đen trên đôi mắt nâu hình quả hạnh, hai gò má cao, sắc sảo… Tôi nhìn thẳng vào nó, không phải như một ảo ảnh giống trước đây tôi luôn nhìn vào.

“Nghe này, Wanda. Tôi biết chính xác cô không muốn thành cái gì. Nhưng chúng tôi là con người, và chúng tôi rất ích kỉ, và chúng tôi không phải lúc nào cũng làm điều đúng đắn. Chúng tôi sẽ không để cô đi. Chấp nhận đi.”

Cách cô ấy nói, ngữ điệu và nhịp điệu, chứ không phải giọng nói, đã mang trở lại những cuộc nói chuyện trong câm lặng của chúng tôi, giọng nói trong đầu tôi, người chị em của tôi.

“Mel? Mel à, cô đã ổn!”

Cô ấy cười và cúi xuống để ôm hai vai tôi. Cô ấy to lớn hơn là tôi đã nhớ.

“Tất nhiên là tôi đây. Đó chẳng phải là mục đích của tấn bi kịch hay sao? Và cô cũng sẽ ổn. Chúng tôi không ngốc đâu. Không phải cứ gặp ai là chúng tôi tóm lấy người ấy.”

“Hãy để em kể với chị ấy, để em!” Jamie chui vào bên cạnh Mel. Ngày càng đông người quanh cái giường hơn.

Nó rung lắc, không chắc lắm.

Tôi nắm lấy tay nó và siết chặt. Bàn tay tôi có cảm giác quá yếu ớt. Liệu nó có thể cảm nhận được áp lực không nhỉ?

“Jamie!”

“Hey, chị Wanda! Việc này thật tuyệt, phải không? Giờ chị nhỏ hơn cả em rồi!” Nó cười, đắc thắng.

“Nhưng vẫn già hơn. Chị đã gần –“ Và rồi tôi dừng lời, đột ngột thay đổi câu nói. “Hai tuần nữa là sinh nhật chị.”

Có thể tôi mất phương hướng và bối rối, nhưng tôi không ngốc. Kinh nghiệm của Melanie sẽ không bị bỏ phí; tôi đã học được từ chúng. Ian cũng

https://thuviensach.vn

trọng danh dự y như Jared, và tôi thì sẽ không để mình trải qua sự tức tối mà Melanie phải trải qua.

Vì thế tôi nói dối, tặng cho chính mình thêm một tuổi nữa. “Chị sắp mười tám.” (hahaha, mới tỉnh dậy mà đã nghĩ tới zai, trời ơi em này mê zai phát sợ)

Từ khoé mắt mình, tôi thấy Melanie và Ian cứng người ngạc nhiên. Cơ thể này trông trẻ hơn cái tuổi sắp sửa mười bảy của cô ấy rất nhiều. (thế này anh Ian có bị qui tội dụ dỗ trẻ vị thành niên không ta)

Chính là sự lừa dối nho nhỏ này, việc giành trước quyền sở hữu người đồng hành này, đã khiến tôi nhận ra rằng mình đang ở lại. Rằng tôi sẽ ở lại với Ian và những người còn lại trong gia đình tôi. Cổ họng tôi nghẹn ngào, sưng phồng một cách kì lạ.

Jamie vỗ vào mặt tôi, lôi kéo sự chú ý của tôi trở lại. Tôi ngạc nhiên trước kích cỡ to lớn của bàn tay nó trên má tôi. “Họ đã cho em đi trộm cùng để tìm được chị đấy.”

“Chị biết,” tôi lẩm bẩm. “Chị nhớ…Chà, Pet nhớ là đã thấy em ở đó.” Tôi lườm Mel, người đang nhún vai.

“Bọn em đã cố không làm chị ấy sợ,” Jamie nói. “Chị ấy kiểu như… quá là mỏng manh, chị biết không? Và đẹp nữa. Bọn em đã cùng nhau chọn, nhưng em là người quyết định! Thấy không, Mel bảo bọn em phải tìm ai đó còn trẻ - ai đó trải qua nhiều thời gian làm linh thể hơn hay cái gì đó. Nhưng không quá trẻ, bởi vì chị ấy biết chị sẽ không muốn làm trẻ con. Và rồi anh Jared thích khuôn mặt này, bởi vì anh ấy nói không ai có thể không… không tin cậy nó. (Orkid: Đúng là anh Jared – người đàn ông quá thực tế) Trông chị không nguy hiểm một tí nào cả. Chị là vế đối ngược của nguy hiểm. Anh Jared nói bất kì ai thấy chị sẽ tự nhiên muốn bảo vệ chị, đúng không, anh Jared? Nhưng rồi em là người có lời nói cuối cùng, bởi vì em đi tìm ai đó trông giống như chị. Và em nghĩ người này trông giống chị. Bởi vì chị cũng kiểu như trông giống thiên thần, và chị cũng tốt như thế. Và thật sự xinh đẹp nữa. Em biết chị phải rất xinh đẹp.” Jamie cười lớn. “Anh Ian không đi. Anh ấy chỉ ngồi đây với chị - anh ấy nói anh ấy không quan tâm trông chị thế nào. Anh ấy không để bất kì ai khác chạm một ngón tay

https://thuviensach.vn

vào cái bình của chị, thậm chí cả em hay Mel. Nhưng lần này anh Doc đã cho em xem. Chuyện này quá tuyệt, chị Wanda. Em không biết tại sao trước đây chị lại không cho em xem. Mặc dù họ sẽ không để em giúp. Ian sẽ không cho ai chạm vào chị trừ anh ấy."

Ian siết chặt tay tôi và cúi xuống để thì thầm vào tóc tôi. Giọng anh nhỏ đến nỗi tôi là người duy nhất có thể nghe thấy. "Anh đã giữ em trong tay anh, Wanderer à. Và em rất đẹp."

Mắt tôi ươn ướt, và tôi phải khụt khịt.

"Chị thích nó, phải không nào?" Jamie hỏi, giờ giọng nó hơi lo lắng. "Chị không tức đấy chứ? Không có ai ở trong đó với chị chứ?"

"Chị không thực sự tức giận," tôi thì thầm. "Và chị - chị không thể tìm được ai khác. Chỉ có những kí ức của Pet thôi. Pet đã ở đây kể từ khi… chị không nhớ được lúc nào cô ấy không ở đây. Chị không nhớ được bất kì cái tên nào khác."

"Cô không phải một vật kí sinh," Melanie kiên quyết nói, chạm vào tóc tôi, kéo một lọn tóc lên và để cho những sợi vàng trượt giữa hai ngón tay cô ấy. "Cơ thể này không thuộc về Pet, nhưng cũng không có ai giành lại nó cả. Chúng tôi đã chờ để cho chắc, Wanda à. Chúng tôi đã cố gắng lay tỉnh cô ấy gần lâu bằng với Jodi."

"Jodi? Chuyện gì đã xả ra cho Jodi?" Tôi ríu rít, giọng nói nhỏ của tôi lên cao hơn nữa trong sự lo lắng, như tiếng chim. Tôi vật lộn để ngồi dậy, và Ian đỡ tôi lên – tôi không mất một tí nỗ lực, sức lực nào để cử động cái cơ thể nhỏ bé của mình thành tư thế ngồi với sự giúp sức của Ian. Giờ tôi có thể thấy mọi khuôn mặt.

Doc, không còn nước mắt. Jeb, lén nhìn từ đằng sau Doc, khuôn mặt ông thoả mãn và đồng thời cháy lên sự tò mò. Kế đến, một người phụ nữ tôi không nhận ra trong một giây bởi vì khuôn mặt bà ta giờ sinh động hơn tôi từng thấy rất nhiều, và tôi cũng chẳng nhìn thấy mấy – Mandy, cựu Hàn gắn. Gần bên tôi là Jamie, với nụ cười toe toét, háo hức của nó, Melanie ở bên cạnh nó, và Jared ở đằng sau cô ấy, bàn tay anh vòng quanh bụng cô ấy. Tôi biết giờ đây hai bàn tay ấy sẽ không bao giờ yên trừ khi chúng chạm vào cơ thể cô ấy – cơ thể tôi! Tôi biết rằng anh sẽ giữ cô ấy gần bên mãi

https://thuviensach.vn

mãi, căm ghét bất kì một inch khoảng cách nào giữa hai người họ. Điều này gây cho tôi một cơn đau dữ dội, nhói buốt. Trái tim xinh xắn trong lồng ngực tôi rùng mình. Nó chưa từng bị tan vỡ, và nó không hiểu được kí ức này.

Tôi cảm thấy tiếc nuối khi nhận ra mình vẫn còn yêu Jared. Tôi vẫn chưa thoát khỏi tình yêu đó, chưa thoát khỏi nỗi ghen tị với cơ thể mà anh yêu. Tôi liếc trở lại Mel. Tôi nhìn thấy nụ cười hối tiếc nơi khuôn miệng đã từng là của tôi, và biết rằng cô ấy đã hiểu.

Tôi nhanh chóng tiếp tục nhìn hết những gương mặt quanh giường tôi, trong khi Doc trả lời câu hỏi của tôi, sau một khoảng dừng.

Trudy và Geoffrey, Heath, Paige và Andy. Brandt, thậm chí…

"Jodi không phản ứng. Chúng tôi đã cố gắng lâu hết sức có thể." Vậy là Jodi đã ra đi? Tôi tự hỏi, trái tim non nớt đau nhói. Tôi đã mang lại cho cơ thể bé nhỏ tội nghiệp này một sự thức tỉnh khó khăn.

Heidi và Lily, Lily cười một nụ cười nhỏ đau khổ - nỗi đau vẫn chưa bớt đi chút nào…

"Chúng tôi có thể giữ cho cô ấy hấp thụ nước, nhưng không có cách nào để cho cô ấy ăn cả. Chúng tôi cũng lo lắng về sự suy giảm chức năng – các cơ bắp, não bộ của cô ấy…"

Trong khi trái tim mới của tôi đau đớn hơn bất kì lúc nào trong đời nó – đau đớn vì một người con gái tôi chưa từng biết – đôi mắt tôi tiếp tục đi vòng quanh và rồi đông cứng.

Jodi, bám lấy một bên người Kyle, đang nhìn chằm chằm lại tôi.

Cô ấy cười ngập ngừng, và đột nhiên tôi nhận ra cô ấy.

"Sunny!"

"Tôi đã được ở lại," cô ấy nói, không có vẻ tự mãn nhưng cũng gần như vậy. "Cũng giống như cô." Cô ấy liếc nhìn khuôn mặt Kyle – khuôn mặt còn khắc khổ hơn cả trước đây – và giọng trở nên buồn nản. "Mặc dù vậy tôi đang cố gắng. Tôi đang tìm cô ấy. Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm."

"Kyle đã để chúng tôi đưa Sunny trở lại khi có vẻ như chúng tôi sẽ mất Jodi," Doc khẽ nói tiếp. Tôi nhìn chằm chằm vào Sunny và Kyle trong một lúc, choáng váng, rồi kết thúc vòng tròn.

https://thuviensach.vn

Ian đang quan sát tôi với sự kết hợp lạ lùng của niềm vui và sự hồi hộp. Khuôn mặt anh cao hơn, lớn hơn trước. Nhưng đôi mắt anh vẫn là màu xanh mà tôi còn nhớ. Chiếc mỏ neo đã neo giữ tôi với hành tinh này.

"Ở trong đó em ổn chứ?" anh hỏi.

"Em… không không biết," tôi thừa nhận. "Cảm giác rất… kì cục. Kì cục y hệt như chuyển loài vậy. Kì cục hơn em đã nghĩ rất nhiều. Em… em không biết nữa."

Trái tim tôi lại đập mạnh lần nữa khi nhìn vào trong đôi mắt ấy, và đây không phải là do kí ức tình yêu của một kiếp sống khác. Miệng tôi khô khốc, và dạ dày nhộn nhạo. Chỗ cánh tay anh chạm vào lưng tôi có cảm giác sinh động hơn toàn bộ cơ thể tôi.

"Em không phiền phải ở lại đây quá đấy chứ, Wanda? Em có nghĩ có lẽ em chịu đựng được không?" anh lầm rầm.

Jamie siết chặt tay tôi. Melanie đặt bàn tay cô ấy lên trên, rồi cười khi Jared thêm tay mình vào đó. Trudy vỗ vào chân tôi. Geoffrey, Heath, Heidi, Andy, Paige, Brandt, và thậm chí cả Lily cũng cười với tôi. Kyle đã đi đến gần hơn, và một nụ cười toe nở trên mặt anh ta. Nụ cười của Sunny là nụ cười của kẻ tòng phạm.

Doc đã cho tôi bao nhiêu thuốc Không đau vậy? Tất cả mọi thứ đều đang lấp lánh.

Ian gạt đám tóc vàng trên mặt tôi ra sau và đặt bàn tay anh trên má tôi. Bàn tay anh to đến nỗi chỉ mỗi lòng bàn tay cũng bao trọn từ cằm tới trán tôi; sự tiếp xúc truyền một luồng điện qua làn da màu bạc của tôi. Nó râm ran sau luồng điện đầu tiên, và đáy dạ dày của tôi cũng râm ran theo nó.

Tôi có thể cảm nhận một làn hơi ấm dâng lên má mình. Trái tim tôi chưa từng bị tan vỡ, nhưng cũng chưa bao giờ biết bay bổng. Nó khiến tôi xấu hổ; tôi khó lắm mới tìm lại được giọng mình.

"Em cho là em có thể làm được," tôi thì thầm. "Nếu việc đó khiến anh hạnh phúc."

"Thực ra thế cũng không đủ," Ian không đồng ý. "Nó phải làm cho em cũng hạnh phúc cơ."

https://thuviensach.vn

Mỗi lần tôi chỉ có thể bắt gặp ánh mắt anh vài giây; sự xấu hổ này, quá mới mẻ và bối rối đối với tôi, khiến cho đôi mắt tôi cứ rớt trở xuống đùi suốt.

“Em… em nghĩ là có thể,” tôi đồng ý. “Em nghĩ nó có thể khiến em rất, rất hạnh phúc.”

Hạnh phúc và đau buồn, bay bổng và khổ sở, an toàn và sợ hãi, được yêu và bị khước từ, kiên nhẫn và giận dữ, yên bình và hoang dại, hoàn hảo và trống rỗng… tất cả. Tôi sẽ cảm nhận được tất cả. Tất cả sẽ là của tôi. Ian nâng mặt tôi lên cho tới khi tôi nhìn thẳng vào mắt anh, má tôi đỏ bừng hơn nữa.

“Vậy thì em sẽ ở lại.”

Anh hôn tôi, ngay trước mặt tất cả mọi người, nhưng tôi nhanh chóng quên mất khán giả. Việc đó rất dễ dàng và đúng đắn, không chia cách, không bối rối, không phản kháng, chỉ có Ian và tôi, dòng nham thạch nóng bỏng chảy qua khắp cơ thể mới này, tạo ra một giao kết.

“Em sẽ ở lại,” tôi đồng ý.

Và kiếp sống thứ mười của tôi bắt đầu.

Phần kết Tiếp diễn Cuộc sống và tình yêu tiếp diễn ở trạm tiền tiêu cuối cùng của con người trên hành tinh Trái đất, nhưng mọi thứ không còn y hệt như cũ nữa.

Tôi không còn như cũ.

Đây là lần tái sinh đầu tiên của tôi vào một cơ thể thuộc cùng một loài. Tôi cảm thấy sự chuyển đổi khó khăn hơn việc chuyển đổi hành tinh rất nhiều bởi vì tôi đã có sẵn quá nhiều trông đợi trong việc trở thành một con người rồi. Và tôi cũng thừa kế quá nhiều thứ từ Petals Open to the Moon, và không phải tất cả chúng đều dễ chịu.

Tôi đã thừa hưởng niềm thương nhớ vô cùng với Cloud Spinner. Tôi nhớ người mẹ mà tôi chưa từng biết và thương xót cho sự đau khổ bà đang phải chịu đựng vào lúc này. Có lẽ trên hành tinh này không có niềm vui nào mà không đi kèm với một nỗi đau khổ tương đương trong một phạm vi nào đó.

https://thuviensach.vn

Tôi thừa hưởng những giới hạn không ngờ tới. Tôi đã quen với một cơ thể khoẻ mạnh và nhanh nhẹn và cao lớn – một cơ thể có thể chạy bộ hàng dặm mà không cần có thức ăn và nước uống, nâng được những vật nặng, và với được những cái giá cao. Cơ thể này rất yếu – và không chỉ là về mặt thể xác. Cơ thể này trở nên cả thẹn kinh khủng mỗi khi tôi không chắc chắn lắm về bản thân mình, mà gần đây việc đó xảy ra thường xuyên.

Tôi thừa hưởng một vị trí khác trong cộng đồng con người. Giờ mọi người mang đồ cho tôi và để tôi vào phòng trước. Họ cho tôi làm những việc dễ dàng nhất và rồi, một nửa số lần đó hớt tay trên công việc ngay trước mắt tôi. Tệ hơn cả thế, tôi thực sự cần được giúp đỡ. Cơ bắp của tôi mềm oặt và không quen lao động. Tôi rất dễ bị mệt, và những cố gắng che giấu chuyện đó của tôi chẳng lừa được ai. Có lẽ tôi còn không chạy được nửa dặm không nghỉ.

Mặc dù vậy còn nhiều chuyện hơn cả việc bị đối xử dễ dãi vì sức khoẻ yếu kém của tôi. Tôi đã quen với một khuôn mặt xinh xắn, nhưng là khuôn mặt mà mọi người có thể nhìn vào với sự sợ hãi, nghi ngờ, thậm chí căm ghét. Khuôn mặt mới của tôi chống lại tất cả những cảm xúc như thế.

Mọi người thường xuyên chạm vào má tôi, hay đặt ngón tay dưới cằm tôi, nâng mặt tôi lên để nhìn được rõ hơn. Tôi thường bị xoa đầu (vốn ở trong tầm với dễ dàng, vì tôi thấp hơn tất cả mọi người trừ bọn trẻ con), và tóc tôi bị vuốt quá thường xuyên tới nỗi tôi đã ngừng để ý khi chuyện đó xảy ra. Những ai chưa từng chấp nhận tôi trước đây cũng thường làm việc đó như các bạn của tôi. Thậm chí cả Lucina cũng chỉ phản đối cho có lệ khi hai đứa nhỏ của chị ta bắt đầu đi theo tôi như hai chú cún đầy ngưỡng mộ. Đặc biệt, Freedom trèo lên đùi tôi mọi lúc mọi nơi, vùi mặt nó vào tóc tôi. Isaiah quá lớn để biểu diễn tình cảm như vậy, nhưng nó thích nắm tay tôi – chỉ vừa bằng kích cỡ tay nó – trong khi nói chuyện vui vẻ với tôi về Nhện và Rồng, bóng đá và các chuyến trộm. Bọn trẻ vẫn không chịu lại gần Melanie; trước đây mẹ chúng đã làm chúng sợ hãi quá độ đến không thể thay đổi được nữa.

Thậm chí cả Maggie và Sharon cũng không thể duy trì vẻ cứng nhắc trước đây của họ trước mặt tôi, cho dù họ vẫn cố không nhìn vào tôi.

https://thuviensach.vn

Cơ thể tôi không phải là sự thay đổi duy nhất. Gió mùa tới muộn trên sa mạc, và tôi rất vui.

Thứ nhất, tôi chưa từng ngửi thấy mùi nước mưa trên cây creosote – tôi chỉ có thể nhớ về nó từ những kí ức của tôi về kí ức của Melanie, thực sự là một dải hồi tưởng rất mờ nhạt – và giờ mùi hương đó tràn ngập trong các hang động ẩm mốc, để lại chúng toả mùi tươi mới và gần như nồng nàn. Mùi hương bám vào tóc tôi và theo tôi khắp mọi nơi. Tôi ngửi thấy nó cả trong những giấc mơ của mình.

Hơn nữa, Petals open to the Moon đã sống ở Seatle suốt cả đời, và bầu trời xanh trong không hề thay đổi và hơi nóng hầm hập cũng làm cơ thể tôi choáng ngợp – gần như là tê liệt – giống như bầu trời u ám trĩu mây đối với bất kì một cư dân sa mạc nào ở đây vậy. Những đám mây rất thú vị, là một sự thay đổi từ màu xanh nhạt trống rỗng, không hình dạng. Chúng có chiều sâu và cử động. Chúng tạo nên những bức tranh trên bầu trời.

Có rất nhiều sự cải tổ cần được thực hiện trong hang của Jeb, và việc chuyển tới phòng vui chơi – giờ là phòng ngủ tập thể - là một sự chuẩn bị tốt cho những thay đổi lâu dài sắp tới.

Chúng tôi cần mọi khoảng trống, vì thế các căn phòng không còn được để trống nữa. Tuy nhiên, chỉ có những người mới, Candy – cuối cùng cũng nhớ lại được tên của mình – và Lacey là có thể sống trong căn phòng cũ của Wes. Tôi thương hại Candy vì người cùng phòng sắp tới của bà, nhưng Người hàn gắn không tỏ ra mất bình tĩnh với viễn cảnh đó bao giờ.

Khi những cơn mưa chấm dứt, Jamie sẽ chuyển vào trong góc còn trống ở phòng Brandt và Aaron. Melanie đã đá Jamie khỏi phòng họ vào trong phòng Ian trước khi tôi được tái sinh trong cơ thể Pet; Jamie không còn quá bé để họ cần phải cho nó cái cớ nào nữa.

Kyle đang làm việc để thúc rộng một kẽ nứt nhỏ đã từng là chỗ ngủ của Walter để nó sẵn sàng khi sa mạc lại khô ráo. Nó không thực sự đủ lớn cho hơn một người, và Kyle thì sẽ không ở đó một mình.

Ban đêm trong căn phòng vui chơi, Sunny cuộn tròn thành một quả bóng tựa vào ngực Kyle, như một chú mèo làm bạn với con chó lớn – một con rottweiler mà cô ấy tin cậy hoàn toàn. Sunny luôn luôn ở cạnh Kyle. Tôi

https://thuviensach.vn

không thể nhớ được đã từng trông thấy cô ấy tách ra kể từ ngày tôi mở đôi mắt xám bạc của tôi lần đầu tiên.

Kyle dường như không ngừng hoang mang, bị phân tâm bởi mối quan hệ không tưởng này nhiều đến nỗi anh ta không thể xoay đầu xung quanh mà thấy cái gì khác được. Anh ta vẫn chưa từ bỏ Jodi, nhưng khi Sunny bám lấy anh ta, anh ta vẫn ôm cô ấy vào một bên người mình với đôi tay dịu dàng.

Trước khi trời mưa, mọi chỗ trống đều được lấp đầy, vì thế tôi ở cùng với Doc trong cái bệnh viện đã không còn làm tôi sợ nữa. Mấy chiếc giường không thoải mái, nhưng đó là một nơi ở rất thú vị. Candy nhớ những chi tiết trong cuộc đời Summer Song rõ hơn cuộc đời chính bà; giờ đây bệnh viện đã là một nơi chốn của những điều kì diệu.

Sau cơn mưa, Doc sẽ không ngủ trong bệnh viện nữa. Đêm đầu tiên ngủ trong phòng vui chơi, Sharon đã kéo cái đệm của chị ta tới ngay cạnh đệm của Doc mà không một lời giải thích. Có lẽ chính sự yêu thích của Doc giành cho Người hàn gắn đã thúc đẩy Sharon, mặc dù tôi không nghĩ Doc có từng chú ý người phụ nữ lớn tuổi đó xinh đẹp thế nào; sự yêu thích của anh ta là với những kiến thức phi thường của bà. Hay có lẽ chỉ là do Sharon đã sẵn sàng tha thứ và quên đi. Tôi hi vọng lý do là thế. Sẽ thật tuyệt khi nghĩ rằng thậm chí cả Sharon và Maggie cũng mềm lòng đi theo thời gian. Cả tôi cũng sẽ không ở lại trong bệnh viện nữa.

Cuộc trò chuyện quyết định với Ian có thể sẽ không bao giờ xảy ra nếu không nhờ Jamie. Chỉ cần tôi nghĩ tới việc khơi chuyện đó lên là miệng tôi lại khô đắng và lòng bàn tay mướt mồ hôi. Lỡ như những cảm xúc trong bệnh viện, những giây phút chắc chắn hoàn hảo ngay sau khi tôi thức tỉnh trong cơ thể này chỉ là một ảo ảnh thì sao? Lỡ như tôi đã nhớ nhầm? Tôi biết với tôi chẳng có gì thay đổi, nhưng làm sao tôi có thể chắc chắn là Ian vẫn cảm thấy như cũ? Cơ thể mà anh đã yêu vẫn còn ở ngay đó!

Tôi trông chờ anh bị bối rối – tất cả chúng tôi đều như vậy. Nếu với tôi, một linh thể đã quá quen với sự thay đổi như thế mà còn khó khăn, thì với con người còn khó đến mức nào?

https://thuviensach.vn

Tôi đang cố gắng để gạt những mảnh ghen tị cuối cùng và những dư âm bối rối của tình yêu tôi vẫn dành cho Jared lại phía sau, Tôi không cần và cũng không muốn chúng. Ian là người đồng hành duy nhất cho tôi. Nhưng đôi khi tôi vẫn bắt gặp chính mình đang nhìn chằm chằm vào Jared và thấy bối rối. Tôi đã thấy Melanie chạm vào cánh tay hay bàn tay Ian rồi giật tay ra như thể cô ấy đột ngột nhớ lại mình là ai. Thậm chí cả Jared, người có ít lý do để lẫn lộn nhất, cũng thi thoảng bắt gặp ánh mắt bối rối của tôi bằng đôi mắt tìm kiếm của chính anh. Và Ian … Tất nhiên anh phải là người gặp khó khăn lớn nhất. Tôi hiểu điều đó.

Chúng tôi ở cùng với nhau gần nhiều bằng Kyle và Sunny. Ian thường xuyên chạm vào mặt hay tóc tôi, và luôn luôn nắm tay tôi. Nhưng ai mà không phản ứng với cơ thể này như vậy chứ? Và đó chẳng phải là việc làm thuần tuý như tất cả những người khác hay sao? Tại sao anh không hề hôn tôi lần nữa, giống như cách anh đã làm ngày đầu tiên?

Có lẽ anh không bao giờ có thể yêu tôi trong cơ thể này, khi nó cũng hấp dẫn với tất cả những con người khác ở đây.

Nỗi lo đó trĩu nặng trong ngực tôi vào cái đêm Ian mang giường cáng của tôi – bởi vì nó quá nặng đối với tôi - tới căn phòng vui chơi rộng lớn, tối đen.

Lần đầu tiên trời mưa trong vòng hơn sáu tháng qua. Có cả những tiếng cười và lời phàn nàn khi mọi người xê dịch những cái đệm ẩm ướt của họ và sắp xếp lại chỗ ngủ. Tôi nhìn thấy Sharon với Doc và mỉm cười.

“Bên này, chị Wanda,” Jamie gọi, vẫy tôi về chỗ nó vừa mới đặt cái đệm xuống cạnh đệm của Ian. “Giờ có đủ chỗ cho cả ba chúng ta rồi.”

Jamie là người duy nhất đối xử với tôi gần như y hệt lúc trước. Nó có những nhân nhượng cho cơ thể èo uột của tôi, nhưng dường như không bao giờ nó ngạc nhiên khi thấy tôi vào trong một căn phòng hay bị sốc khi những lời của Wanderer phát ra từ đôi môi này.

“Chị không thực sự cần cái giường cáng đó phải không, chị Wanda? Em cá là cả ba người chúng ta có thể nằm vừa trên hai cái đệm nếu mình đẩy chúng lại gần nhau.” Jamie cười với tôi trong khi nó đá một cái đệm vào sát cái kia mà không chờ tôi đồng ý. “Chị cũng không chiếm chỗ lắm.”

https://thuviensach.vn

Nó đỡ lấy cái giường cáng từ tay Ian và đặt sang một bên, tránh khỏi đường đi. Rồi Jamie nằm ườn ra ở góc tấm đệm bên kia và quay lưng nó lại với chúng tôi.

"Ôi, hey, anh Ian," nói nói thêm mà không quay lại. "Em đã nói chuyện với anh Brandt và anh Aaron, và em nghĩ em sẽ chuyển vào ở cùng họ. Chà, em mệt rồi. Chúc ngủ ngon, hai anh chị."

Tôi nhìn chằm chằm vào thân hình không cử động của Jamie một lúc lâu. Ian cũng bất động như thế. Mặc dù vậy anh không thể nào cũng đang bị choáng váng được. Có phải anh đang nghĩ một cách nào đó để thoát khỏi tình huống này không?

"Tắt đèn," Jeb tuyên bố ngang qua căn phòng. "Tất cả mọi người đóng ổ đi để ta có vài đôi mắt nhắm."

Mọi người cười lớn, nhưng vẫn nghiêm chỉnh nghe lời ông như mọi khi. Từng cái một, bốn ngọn đèn mờ dần cho tới khi căn phòng chuyển sang màu đen.

Bàn tay Ian tìm thấy tay tôi; nó rất ấm áp. Anh có để ý thấy da tôi đã lạnh và mướt mồ hôi thế nào không?

Anh quỳ xuống trên tấm đệm, nhẹ nhàng kéo theo tôi. Tôi làm theo và nằm xuống trên cái kẽ giữa hai tấm đệm. Anh vẫn giữ tay tôi.

"Có ổn không?" Ian thì thầm. Có những cuộc nói chuyện rì rầm xung quanh chúng tôi, bị tiếng róc rách của dòng suối sun-phua làm cho không nghe ra được cái gì.

"Có, cám ơn anh," tôi trả lời.

Jamie xoay qua, làm rung cái đệm và chạm vào người tôi. "Ối, xin lỗi chị, Wanda," nó lẩm bẩm, rồi tôi nghe thấy tiếng nó ngáp.

Tôi tự động tránh ra khỏi chỗ nó. Ian ở gần tôi hơn tôi tưởng. Tôi khẽ hít vào khi chạm vào người anh, rồi cố để cho anh ít khoảng trống. Cánh tay anh đột ngột quàng quanh tôi, ôm tôi vào người anh.

Đó là cảm giác kì lạ nhất; có cánh tay Ian vòng quanh tôi trong một tư thế thân mật nhường này nhắc tôi nhớ tới kinh nghiệm đầu tiên của mình với Không đau. Giống như tôi đã ở trong cơn đau mà không hề nhận ra, và sự đụng chạm của anh đã đẩy mọi đau đớn đi.

https://thuviensach.vn

Cảm giác này xoá đi mọi nỗi e thẹn của tôi. Tôi quay người để có thể đối mặt với anh, và anh siết chặt cánh tay quanh tôi.

"Có sao không?" tôi thì thầm, nhắc lại câu hỏi của anh.

Anh hôn lên trán tôi. "Còn tốt hơn cả không sao."

Chúng tôi im lặng trong vài phút. Hầu hết những cuộc chuyện trò đã im ắng.

Anh cúi đầu xuống để môi anh kề với tai tôi và thì thầm, còn khẽ hơn trước, "Wanda à, em có nghĩ là…?" Anh trở nên im lặng.

"Vâng?"

"À, có vẻ như giờ anh có một mình một phòng. Thế không đúng lắm."

"Không. Không có đủ chỗ cho anh được ở một mình."

"Anh không muốn ở một mình. Nhưng…"

Tại sao anh không hỏi chứ? "Nhưng sao?"

"Em đã có đủ thời gian để suy nghĩ về mọi chuyện chưa? Anh không muốn thúc ép em. Anh biết em rất bối rối… với Jared…"

Tôi mất một phút mới hiểu được điều anh đang nói, rồi tôi cười khúc khích. Melanie không có nhiều chỗ giành cho kiểu cười này, nhưng Pet thì có, và cơ thể cô ấy phản bội tôi đúng vào giây phút lãng xẹt nhất này.

"Sao?" anh hỏi.

"Em đang cho anh thời gian để suy nghĩ về mọi chuyện," tôi giải thích bằng giọng thì thầm. "Em không muốn thúc ép anh – bởi vì em biết rằng anh đang rất bối rối. Với Melanie."

Anh nẩy người ngạc nhiên một chút. "Em tưởng…? Nhưng Melanie không phải là em. Anh chưa bao giờ bối rối."

Giờ tôi đang mỉm cười trong bóng tối. "Và Jared không phải là anh."

Giọng anh căng thẳng hơn khi anh trả lời. "Nhưng vẫn là Jared. Và em yêu anh ta."

Ian lại ghen nữa ư? Đáng lẽ tôi không nên vui mừng vì cảm xúc tiêu cực này, nhưng tôi phải thừa nhận là được khuyến khích rất nhiều.

"Jared là quá khứ, là một kiếp sống khác của em. Anh là hiện tại của em."

https://thuviensach.vn

Anh im lặng một lát. Khi anh nói lại, giọng anh khàn đi vì xúc động. “Và tương lai của em, nếu em muốn thế.”

“Vâng, làm ơn.”

Rồi anh hôn tôi theo cách thân mật nhất có thể trong tình trạng ở giữa đám đông, và tôi cực kì vui sướng khi nhớ lại tôi đã đủ khôn ngoan để nói dối về tuổi của mình. (ặc ặc)

Những cơn mưa sẽ qua, và khi đó, Ian và tôi sẽ ở với nhau, như những người đồng hành trong ý nghĩa đích thực nhất của nó. Đó là một lời hứa và nghĩa vụ tôi chưa từng có trong tất cả những kiếp sống của mình. Nghĩ về nó khiến tôi cùng một lúc thấy vui mừng và hồi hộp và xấu hổ và sốt ruột một cách khủng khiếp – khiến tôi cảm thấy rất người.

Sau khi tất cả những chuyện này đã được giàn xếp, Ian và tôi còn khó chia cách hơn cả trước đây. Vì thế khi đã đến lúc tôi thử nghiệm khuôn mặt mới này với các linh thể khác, tất nhiên anh cũng đi cùng tôi.

Đi trộm là một niềm vui với tôi sau những tuần dài buồn bực. Việc cơ thể mới của tôi quá yếu và gần như vô dụng ở trong hang đã đủ tệ lắm rồi; tôi không thể tin được khi những người khác thậm chí không muốn cho tôi dùng cơ thể này để làm một việc duy nhất hoàn toàn thích hợp với nó.

Jared đã đặc biệt chấp thuận lựa chọn của Jamie ngay từ đầu là vì khuôn mặt ngây thơ, mong manh này, khuôn mặt không ai có thể nghi ngờ, cơ thể xinh xắn mà ai cũng có động lực để bảo vệ, nhưng thậm chí cả anh cũng khó khăn lắm mới đưa lý thuyết của mình vào thực hành được. Tôi chắc chắn với tôi bây giờ việc ăn trộm sẽ vẫn dễ dàng như từ trước tới nay, nhưng Jared, Jeb, Ian và những người khác – tất cả mọi người trừ Jamie và Mel – đã tranh cãi hàng ngày trời, cố tìm ra một cách nào để tránh sử dụng tôi cho việc đó. Thật là ngớ ngẩn.

Tôi thấy họ nhìn vào Sunny, nhưng cô ấy vẫn còn chưa được thử thách, chưa được tin cậy. Trên hết, Sunny không hề có ý định bước chân ra bên ngoài. Chỉ mỗi từ đi trộm đã làm cô ấy rúm ró sợ hãi. Kyle sẽ không ra ngoài cùng chúng tôi; Sunny đã trở nên rất kích động vào cái lần anh ta nhắc tới chuyện đó.

Rút cuộc, tính thực tế đã thắng. Tôi vẫn được cần đến.

https://thuviensach.vn

Thật là tốt khi được cần đến.

Nguồn dự trữ của chúng tôi cạn dần; đây sẽ là một chuyến đi dài, triệt để. Jared sẽ dẫn đầu đoàn người, như mọi khi, vì vậy không cần phải nói cũng biết Melanie sẽ đi theo. Aaron và Brandt tình nguyện đi, không hẳn là vì chúng tôi thực sự cần cơ bắp; họ chỉ là quá mệt khi bị trói chân một chỗ.

Chúng tôi sẽ đi tít về phía bắc, và tôi háo hức mong được nhìn thấy những vùng đất mới – được cảm nhận cơn giá lạnh một lần nữa.

Sự háo hức hơi bị quá đà trong cơ thể này. Tôi nhảy nhót và kích động vào cái đêm chúng tôi lái xe tới tảng đá giấu chiếc xe tải nhỏ và xe tải chở hàng. Ian cười tôi vì tôi gần như không đứng im tại chỗ được khi chúng tôi gói ghém quần áo và những thứ lặt vặt cần cho chuyến đi vào trong xe tải nhỏ. Anh nói anh nắm tay tôi để cột tôi lại với bề mặt trái đất.

Tôi đã quá ồn ào chăng? Quá thờ ơ với hoàn cảnh xung quanh chăng? Không, tất nhiên không phải vậy. Chẳng có gì tôi có thể làm cả. Đây là một cái bẫy, và đã quá trễ cho chúng tôi kể từ giây phút chúng tôi tới đây.

Chúng tôi đông cứng khi những ánh đèn pin xuyên qua bóng tối chĩa vào mặt Jared và Melanie. Mặt tôi, đôi mắt tôi, thứ có thể giúp được họ, vẫn ở trong bóng tối, được che giấu đằng sau khoảng tối do tấm lưng rộng của Ian tạo ra.

Mắt tôi không bị ánh sáng làm loá, và mặt trăng đủ sáng để tôi có thể dễ dàng nhận ra những Người truy tìm áp đảo chúng tôi, tám chọi sáu. Đủ sáng để tôi thấy cách họ giơ bàn tay ra, để thấy vũ khí ánh lên trong những đôi tay ấy, giơ lên và chĩa vào chúng tôi. Chỉ vào Jared và Mel, vào Brandt và Aaron – vũ khí duy nhất của chúng tôi còn chưa được rút ra – và một cái chỉ thẳng vào giữa ngực Ian.

Tại sao tôi lại để anh đi cùng tôi chứ? Tại sao anh cũng phải chết? Những câu hỏi hoang mang của Lily vang lên trong đầu tôi: Tại sao cuộc sống lại tiếp diễn? Ích gì chứ?

Trái tim nhỏ bé mong manh của tôi vỡ vụn thành hàng triệu mảnh, và tôi lục lọi tìm viên thuốc trong túi áo.

“Nào mọi người, ở yên, hãy bình tĩnh,” người đàn ông ở giữa nhóm Người truy tìm kêu to. “Chờ đã, chờ đã, đừng nuốt cái gì hết! Trời ơi, hãy ở

https://thuviensach.vn

yên! Không, nhìn này!”

Người đàn ông quay ánh đèn vào mặt mình.

Khuôn mặt anh ta rám nắng và gồ ghề, như một tảng đá đã bị gió khắc đẽo. Mái tóc đen, với hai thái dương bạc trắng, cuộn lại thành một đống lộn xộn quanh tai anh ta. Và đôi mắt anh ta – đôi mắt nâu đen. Chỉ có màu nâu đen, không còn gì khác.

“Thấy không?” anh ta nói. “Okay, giờ, các bạn không bắn chúng tôi, và chúng tôi không bắn các bạn. Thấy không?” Và anh ta đặt khẩu súng đang cầm xuống đất. “Thôi nào, các cậu,” anh ta nói, và những người khác trượt súng trở lại bao – trên hông, trên mắt cá chân, trên lưng họ… quá nhiều vũ khí.

“Chúng tôi tìm thấy chỗ giấu của các bạn ở đây – thông minh lắm; chúng tôi may mắn mới tìm được nó – và quyết định chờ ở đây để làm quen. Không phải ngày nào cũng tìm được một nhóm phản loạn khác.” Anh ta cười lớn, tiếng cười vui vẻ phát ra từ sâu trong bụng. “Nhìn vào mặt các bạn kìa! Sao? Các bạn nghĩ mình là những kẻ duy nhất vẫn còn đấm đá hả?” Anh ta lại cười.

Không ai trong chúng tôi di chuyển một phân nào.

“Nghĩ là họ đang bị sốc, Nate à,” một người đàn ông khác nói.

“Chúng ta làm họ sợ gần chết,” một phụ nữ nói. “Anh còn trông mong gì nữa?”

Họ chờ, dậm dịch hai chân, trong khi chúng tôi đứng chết lặng.

Jared là người đầu tiên hồi tỉnh. “Anh là ai?” anh thì thầm.

Người trưởng nhóm lại cười. “Tôi là Nate – rất vui được gặp cậu, mặc dù tôi nghĩ có lẽ cậu còn chưa cảm thấy giống như vậy. Đây là Rob, Even, Blake, Tom, Kim và Rachel đi cùng với tôi.” Anh ta chỉ quanh nhóm khi nói, và từng con người gật đầu trước cái tên của họ. Tôi để ý một người đàn ông, hơi lùi lại sau một chút, người mà Nate đã không giới thiệu. Anh ta có mái tóc quăn màu vàng sáng rất nổi bật – đặc biệt là vì anh ta là người cao nhất trong nhóm. Chỉ mình anh ta có vẻ không được trang bị vũ khí. Anh ta cũng đang nhìn chăm chú vào tôi, vì thế tôi lảng đi. “Chúng tôi có tất cả hai mươi hai người,” Nate nói tiếp.

https://thuviensach.vn

Nate giơ tay ra.

Jared hít một hơi dài rồi bước lên trước. Khi anh di chuyển, cái nhóm nhỏ còn lại của chúng tôi ngay lập tức thở ra.

“Tôi là Jared.” Anh bắt tay Nate, rồi bắt đầu mỉm cười. “Đây là Melanie, Aaron, Brandt, Ian và Wanda. Chúng tôi có tất cả ba mươi bảy người.” Khi Jared nói tên tôi, Ian di chuyển, cố tách tôi hoàn toàn ra khỏi tầm nhìn của đám con người. Chỉ đến khi đó tôi mới nhận ra tôi vẫn còn trong vòng nguy hiểm giống như những người khác nếu đây thực sự là những Người truy tìm. Cũng giống như lúc đầu. Tôi cố đứng im bất động.

Nate chớp mắt trước tiết lộ của Jared, và rồi mắt anh ta mở lớn. “Oa. Đây là lần đầu tiên tôi từng bị vượt mặt trong chuyện đó.”

Giờ đến lượt Jared chớp mắt. “Anh đã tìm được những người khác à?”

“Chúng tôi biết có ba nhóm khác ngoài chúng tôi. Mười một người ở với Gail, bảy người với Russell, và mười tám người với Max. Chúng tôi vẫn giữ liên lạc. Thậm chí đôi khi còn trao đổi người.” Lại tiếng cười từ trong bụng. “Ellen bé nhỏ của Gail quyết định rằng cô ấy muốn đồng hành với Evan của tôi ở đây, và Carlos cặp đôi với Cindy của Russell. Và tất nhiên, lúc này lúc kia tất cả mọi người đều cần Burns –“ Anh ta dừng nói đột ngột, liếc quanh mình một cách không thoải mái, như thể anh ta đã nói điều gì đó không nên. Đôi mắt anh ta thoáng dừng lại trên người đàn ông tóc đỏ cao lớn ở đằng sau, người vẫn còn nhìn chằm chằm vào tôi.

“Có lẽ cũng nên nói rõ ra hết,” người đàn ông da đen nhỏ bé đứng cạnh khuỷu tay Nate nói.

Nate bắn một cái nhìn nghi ngại qua hàng người của chúng tôi. “Okay. Rob nói đúng. Hãy nói về chuyện này.”

Anh ta hít một hơi dài. “Nào, các bạn hết sức bình tĩnh và nghe kĩ nhé. Làm ơn bình tĩnh. Đôi khi việc này làm mọi người bực tức.”

“Luôn luôn,” người đàn ông tên Rob lẩm bẩm. Bàn tay anh ta đặt lên bao súng trên đùi.

“Cái gì?” Jared hỏi bằng giọng cộc lốc.

Nate thở dài rồi ra hiệu cho người đàn ông cao lớn với mái tóc đỏ màu gừng. Người đàn ông bước lên trước, với nụ cười nhăn nhó trên mặt. Anh

https://thuviensach.vn

ta có tàn nhang, giống tôi, chỉ có điều có nhiều hơn hàng ngàn vết. Chúng rải rác dày đặc khắp mặt anh ta làm anh ta có vẻ đen, mặc dù anh ta khá trắng. Đôi mắt anh ta tối màu – xanh thuỷ quân, có lẽ vậy.

"Đây là Burns. Nào, cậu ấy ở cùng chúng tôi, vì thế đừng có điên lên. Đây là người bạn tốt nhất của tôi – đã cứu mạng tôi cả trăm lần. Cậu ấy là một thành viên trong gia đình, và tôi không thích thú gì khi mọi người cố giết cậu ấy."

Một trong hai người phụ nữ từ từ lôi khẩu súng của cô ta ra chĩa nó xuống đất.

Người đàn ông tóc đỏ nói chuyện lần đầu tiên bằng một giọng nam cao đặc biệt nhẹ nhàng. "Không, không sao hết, Nate à. Thấy không? Họ cũng có một người của mình." Anh ta chỉ thẳng vào tôi, và Ian căng người. "Có vẻ như tôi không phải là người duy nhất nhập gia tuỳ tục ở đây."

Burns cười toe với tôi, rồi đi ngang qua khoảng trống, chỗ không có người nào đứng giữa hai nhóm, với bàn tay giơ ra cho tôi.

Tôi bước vòng qua Ian, lờ đi lời cảnh báo rì rầm của anh, đột nhiên cảm thấy thoải mái và chắc chắn. Tôi thích cái cách Burns đã gọi nó. Nhập gia tuỳ tục.

Burns dừng trước mặt tôi, hạ thấp bàn tay một chút để bù đắp cho sự chênh lệch chiều cao đáng kể giữa chúng tôi. Tôi cầm tay anh ta – nó cứng rắn và chai sạn bên cạnh làn da mịn màng của tôi – và lắc.

"Burns Living Flowers (đốt cháy những bông hoa sống)," anh ta tự giới thiệu.

Mắt tôi mở lớn trước cái tên của anh ta. Thế giới Lửa – thật bất ngờ.

"Wanderer," tôi bảo anh ta.

"Thật… phi thường khi được gặp cô, Wanderer. Vậy mà tôi đã tưởng mình là kẻ duy nhất trong giống loài chúng ta."

"Còn lâu mới vậy," tôi nói, nghĩ về Sunny ở trong hang. Có lẽ chẳng có ai trong chúng tôi hiếm có như mình đã tưởng.

Anh ta nhướn một lông mày lên trước câu trả lời của tôi, tò mò.

"Thế sao?" anh ta nói. "Chà, có lẽ rút cuộc thì hành tinh này vẫn còn chút hi vọng."

https://thuviensach.vn

“Một thế giới lạ kì,” tôi lẩm bẩm, với chính mình nhiều hơn là với linh thể nhập gia tuỳ tục kia.

“Kì lạ nhất,” anh ta đồng ý.

HẾT

https://thuviensach.vn